

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
IV kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM 10-143-03

Do druku nr 2093
Warszawa, 6 października 2003 r.

Pan
Marek Borowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- o wyrobie i rozlewie wyrobów winiarskich, obrocie tymi wyrobami i organizacji rynku wina wraz z projektami podstawowych aktów wykonawczych,

co do którego Rada Ministrów zadeklarowała, że ma na celu dostosowanie polskiego ustawodawstwa do prawa Unii Europejskiej.

Jednocześnie, zgodnie z wymogami art. 34 ust. 5 regulaminu Sejmu, przekazuję, **przetłumaczone na język polski, teksty przepisów Unii Europejskiej, do których ma być dostosowane prawo polskie.**

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Ponadto uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi.

Z wyrazami szacunku

(-) Leszek Miller

LISTA PRZEKAZANYCH DOKUMENTÓW
DO
**PROJEKTU USTAWY O WYROBIE I ROZLEWIE WYROBÓW WINIARSKICH,
OBROCIE TYMI WYROBAMI I ORGANIZACJI RYNKU WINA**

przyjętego przez Radę Ministrów
w dniu 2 września 2003 r.

Obszar Negocjacyjny: „Rolnictwo”

1.	Deklaracja dotycząca dostosowawczego charakteru projektu ustawy wraz z uzasadnieniem jego dostosowawczego charakteru
2.	Projekt ustawy wraz z uzasadnieniem
3.	Zestawienie przepisów dostosowujących projektowanej ustawy z odpowiednimi przepisami Unii Europejskiej (tabela korelacji)
4.	Opinia Urzędu Komitetu Integracji Europejskiej o zgodności projektu z prawem Unii Europejskiej wydana dnia 1 września 2003 r.
5.	Tłumaczenia następujących aktów prawa Unii Europejskiej, w wersji papierowej i elektronicznej: 1) Rozporządzenie Rady (EWG) Nr 1601/91 z dnia 10 czerwca 1991 r. ustanawiające ogólne zasady definicji, opisu i prezentacji win aromatyzowanych, aromatyzowanych napojów winopochodnych i aromatyzowanych koktajli winopodobnych 2) Rozporządzenie Rady (EWG) Nr 3279/92 z dnia 9 listopada 1992 r. zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 1601/91 ustanawiające ogólne zasady dotyczące definicji, opisu i prezentacji win aromatyzowanych, aromatyzowanych napojów winopochodnych i aromatyzowanych koktajli winopodobnych 3) Rozporządzenie (WE) Nr 3378/94 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 grudnia 1994 r. zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 1576/89 ustanawiające ogólne zasady definicji, opisu i prezentacji napojów spirytusowych i rozporządzenie (EWG) nr 1601/91 ustanawiające ogólne zasady definicji, opisu i prezentacji win aromatyzowanych, aromatyzowanych napojów winopochodnych i aromatyzowanych koktajli winopodobnych, w następstwie wielostronnych negocjacji handlowych Urugwajskiej Rundy 4) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 2061/96 z dnia 8 października 1996 r. zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 1601/91 określające ogólne zasady dotyczące definicji, opisu i prezentacji win aromatyzowanych, aromatyzowanych napojów winopochodnych i aromatyzowanych koktajli winopodobnych 5) Rozporządzenie Rady Nr 2826/2000/WE z dnia 19 grudnia 2000 r. w sprawie działań informacyjnych i promocyjnych dotyczących produktów rolnych na rynku wewnętrznym 6) Rozporządzenie Komisji (WE) Nr 1607/2000 z dnia 24 lipca 2000 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonywania rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 w sprawie wspólnej organizacji rynku wina, w szczególności tytułu odnoszącego się do wina gatunkowego produkowanego w określonych regionach 7) Rozporządzenie Komisji (WE) Nr 1227/2000 z dnia 31 maja 2000 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1493/1999 w sprawie wspólnej organizacji rynku wina, w odniesieniu do potencjału produkcyjnego

- 8) Rozporządzenie Komisji (WE) Nr 1622/2000 z dnia 24 lipca 2000 r. ustanawiające niektóre szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 w sprawie wspólnej organizacji rynku wina oraz wspólnotowy kodeks praktyk i procesów enologicznych
- 9) Rozporządzenie Komisji (WE) Nr 1623/2000 z dnia 25 lipca 2000 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonywania rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 w sprawie wspólnej organizacji rynku wina w odniesieniu do mechanizmów rynkowych
- 10) Rozporządzenie Rady (WE) Nr 1493/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wina
- 11) Rozporządzenie Komisji (WE) Nr 883/2001 z dnia 24 kwietnia 2001 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonywania rozporządzenia Rady (WE) nr 1493/1999 w odniesieniu do handlu z państwami trzecimi produktami w sektorze wina
- 12) Rozporządzenie Komisji (WE) Nr 884/2001 z dnia 24 kwietnia 2001 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania dotyczące dokumentów towarzyszących przewozowi produktów winiarskich oraz rejestrów prowadzonych w sektorze wina
- 13) Rozporządzenie Komisji (WE) Nr 885/2001 z dnia 24 kwietnia 2001 r. zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 3201/90, (WE) nr 1622/2000 i (WE) nr 883/2001 ustanawiające szczegółowe zasady stosowania wspólnej organizacji rynku wina, w odniesieniu do win pochodzących z Kanady i mających prawo do nazwy „Icewine”
- 14) Rozporządzenie Rady (WE) Nr 1037/2001 z dnia 22 maja 2001 r. zezwalające na oferowanie i dostarczanie do bezpośredniego spożycia przez ludzi niektórych przywożonych win, które mogły być poddane procesom enologicznym nie przewidzianym w rozporządzeniu (WE) nr 1493/1999
- 15) Rozporządzenie Komisji (WE) Nr 1282/2001 z dnia 28 czerwca 2001 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1493/1999 w odniesieniu do zbierania informacji w celu identyfikacji produktów winiarskich i monitorowania rynku wina oraz zmieniające rozporządzenie Komisji (WE) nr 1623/2000
- 16) Rozporządzenie Rady (WE) Nr 2585/2001 z dnia 19 grudnia 2001 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1493/1999 w sprawie wspólnej organizacji rynku wina
- 17) Rozporządzenie Komisji (WE) NR 812/2002 z dnia 16 maja 2002 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 883/2001 ustanawiające szczegółowe zasady wykonywania rozporządzenia Rady (WE) nr 1493/1999 w odniesieniu do handlu z państwami trzecimi produktami w sektorze wina
- 18) Rozporządzenie Komisji (WE) Nr 1574/2002 z dnia 2 września 2002 r. zmieniające rozporządzenia (WE) nr 883/2001 i (WE) nr 2805/95 odpowiednio ustanawiające szczegółowe zasady wykonywania rozporządzenia Rady (WE) nr 1493/1999 w odniesieniu do handlu z państwami trzecimi produktami w sektorze wina i refundacji wywozowych w sektorze wina
- 19) Rozporządzenie Komisji (WE) Nr 1782/2002 z dnia 7 października 2002 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 884/2001 ustanawiające szczegółowe zasady stosowania dokumentów towarzyszących przy transporcie produktów winiarskich i rejestrów prowadzonych w sektorze wina
- 20) Rozporządzenie Komisji (WE) Nr 2380/2002 z dnia 30 grudnia 2002 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 883/2001 ustanawiające szczegółowe zasady wykonywania rozporządzenia Rady (WE) nr 1493/1999 w odniesieniu do wymiany handlowej produktów w sektorze wina z państwami trzecimi

21) Rozporządzenie Komisji (WE) Nr 715/2003 z dnia 24 kwietnia 2003 r. zmieniające rozporządzenia (WE) nr 883/2001 i (WE) nr 2805/95, odpowiednio ustanawiające szczegółowe zasady wykonywania rozporządzenia Rady (WE) nr 1493/1999 w odniesieniu do wymiany handlowej produktów w sektorze wina z państwami trzecimi oraz ustalające refundacje wywozowe w sektorze wina   22) Rozporządzenie Rady (WE) Nr 806/2003 z dnia 14 kwietnia 2003 r. dostosowujące do decyzji 1999/468/WE przepisy odnoszące się do komitetów wspomagających Komisję w wykonywaniu jej uprawnień wykonawczych ustanowionych w instrumentach Rady przyjętych zgodnie z procedurą konsultacji (większość kwalifikowana)   23) Rozporządzenie Rady (WE) Nr 807/2003 z dnia 14 kwietnia 2003 r. dostosowujące do decyzji 1999/468/WE przepisy odnoszące się do komitetów wspomagających Komisję w wykonywaniu jej uprawnień wykonawczych ustanowionych w instrumentach Rady przyjętych zgodnie z procedurą konsultacji (jednomyślność)   24) Rozporządzenie Komisji (WE) Nr 1175/2003 z dnia 1 lipca 2003 r. zmieniające rozporządzenia (WE) nr 883/2001 i (WE) nr 2805/95, odpowiednio ustanawiające szczegółowe zasady wykonywania rozporządzenia Rady (WE) nr 1493/1999 w odniesieniu do wymiany handlowej produktów w sektorze wina z państwami trzecimi oraz ustalające refundacje wywozowe w sektorze wina   25) Rozporządzenie Komisji (WE) Nr 1220/2003 z dnia 7 lipca 2003 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 883/2001 ustanawiające szczegółowe zasady wykonywania rozporządzenia Rady (WE) nr 1493/1999 w odniesieniu do wymiany handlowej produktów w sektorze wina z państwami trzecimi

Tabela korelacji

do projektu ustawy o wyrobie i rozlewie wyrobów winiarskich, obrocie tymi wyrobami i organizacji rynku wina

projekt ustawy	Przepisy UE	Uwagi
art. 1	-	
art.2	-	
art.3 pkt 1	-	Definicje wyrobów nie zaliczanych do wspólnej organizacji rynku wina
art.3 pkt 2 – 8	RR 1493/99 zał. I pkt 10 -18	Definicje win gronowych Eliminacja z ustawy definicji wyrobów zdefiniowanych w RR 1493/99
art. 4	-	
art. 5	-	
art. 6	-	
art. 7	-	
art. 8	-	
art. 9		
art. 10	-	
art. 11	-	
art. 12	-	
art. 13	-	
art. 14	-	
art. 15	-	
art. 16	-	
art. 17	-	
art. 18	-	
art. 19	-	
art. 20	-	
art. 21		
art. 22	RR 1493/99 art. 21	Konieczność monitorowania wielkości produkcji wina gronowego z upraw krajowych, gdyż po przekroczeniu 25 000 hl przez 5 kolejnych lat, państwo członkowskie jest objęte wszystkimi przepisami UE.
art. 23 – art. 28	-	Zasady wydawania zezwoleń
art. 29	RR 1493/99 art. 19 oraz art. 42 (5)	Zasady klasyfikacji winorośli
art. 30	-	
art. 31- 32	RR1493/99 art. 19 ust 3 – 4	Dozwolone odmiany winorośli
art. 33	-	
art. 34	-	
art. 35	RR 1282/2001 art. 2, 4 i 6 RR 1282/2001 art. 7	Deklaracje zbiorów, produkcji i zapasów.

		Zasady opracowania deklaracji
art. 36	RR 1493/99 art. 21	Po przekroczeniu produkcji 25 000 hl wina z uprawy krajowej przez 5 kolejnych lat państwo członkowskie jest objęte wszystkimi przepisami UE
art. 37	RR 1493/99 art. 70 RR 883/2001 RR 884/2001	Zasady dopuszczenia do obrotu. Na dokumentach związane z transportem wpisywane są m.in. wyniki analizy laboratoryjnej. W Polsce przeprowadzenie kontroli zgodności tych wpisów ze stanem faktycznym, leży w kompetencji dwóch resortów rolnictwa i zdrowia – gdyż jakość wyrobów winiarskich (tak jak i innych wyrobów) jest podzielona na jakość handlową oraz jakość zdrowotną.
art. 38 – 42	-	Przepisy karne
art. 43		Zmiana art. 3 ustawy o utworzeniu Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (dodano w art. 3 ust 1 a określający nowe zadania ARMiR w zakresie wspólnej organizacji rynku wina)
art. 43 pkt 1	RR 1493/99 art. 2 i 16	Inwentaryzacja potencjału produkcyjnego
art. 43 pkt 2	RR 1493/99 art. 3	Podział praw do sadzenia
art. 43 pkt 3	RR 1493/99 art. 4	Ewidencja upraw
art. 43 pkt 4	RR 1493/99 art. 5	Krajowa rezerwa praw do sadzenia
art. 43 pkt 5	RR 1493/99 art. 11 –14	Restrukturyzacja i przekształcanie winnic
art. 43 pkt 6	RR 1493/99 art. 8 i 9	Wyплаты premii za zaniechanie uprawy winorośli
art. 43 pkt 7	RR 1493/99 art. 7 ust 3 oraz art. 8	Informacje w zakresie sadzenia winorośli i premii za zaniechanie uprawy
art. 44	RR 1282/2001 art. 15 ust 2 – 4	Zmiana art. 3 ustawy o rolniczych badaniach rynkowych (dodano w art. 3 ust 3 i 4 nowe zadania ministra właściwego ds. rynków rolnych w zakresie rolniczych badań rynkowych dot. win (System rejestracji cen rynkowych wina gronowego białego i czerwonego)
art. 45 pkt 1 lit a, b	Traktat Akcesyjny (AA2003/ACT/Annex II/en 1243	Traktat dodaje do aneksu VII RR 1493 w pkt C(2) definicję Polskiego Wina /Polish wine. Definicja nastawu na Wino Polskie

		wynika z w/w zapisu Traktatu. Definicja nastawu na wino inne niż Wino Polskie nie wchodzi w zakres przepisów UE.(Prawo krajowe)
art. 45 pkt 1 lit c pkt 8	RR 1493/99 aneks V H ust. 1 a	Definicja cuvee
art. 45 pkt 1 lit c pkt 9	RR 1493/99 aneks V H ust. 1 b	Definicja tirage liqueur
art. 45 pkt 1 lit c pkt 10	RR 1493/99 aneks V H ust. 1 c; ust.2	Definicja expedition liqueur
art. 45 pkt 1 lit d	-	
art. 45 pkt 1 lit e	-	
art. 45 pkt 1 lit f		
art.45 pkt 2 lit a – b	-	
art. 45 pkt 2 lit c – d	Zmiana w RR 1493/99 art. 35 ust. 1 b c zostanie dokonana zgodnie z Traktatem Akcesyjnym – def. Wina Polskiego	Definicja Wina Polskiego w Traktacie Akcesyjnym. AA2003/ACT/Annex II/en 1243
art. 45 pkt 2 lit e – h	-	
art. 45 pkt 2 lit b	RR 1601/91 art. 2 ust. 1a oraz 1b	Zmiany art. 3 pkt 2 a ,b z dnia 25 lipca o wyrobie i rozlewie wyrobów winiarskich . Definicja wina aromatyzowanego oraz Definicja aromatyzowanego napoju winopochodnego
Art. 45 pkt 3	-	
Art. 45 pkt 4	-	
Art. 45 pkt 5	-	
Art. 45 pkt 6	RR 1493/99 art. 70 ust 2 RR 884/2001 art. 11- 14	Zasady prowadzenia rejestru produkcyjnego, w którym zapisuje się zabiegi i procesy technologiczne zastosowane podczas produkcji.
art. 46	-	
art. 47	-	
art. 48	-	
art. 49	-	

Użyte skróty oznaczają:

RR 1493/99 - Rozporządzenie Rady nr 1493/99 w sprawie wspólnej organizacji rynku wina

RR 1601/91 - Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1601/91 z dnia 10 czerwca 1991 r.

ustanawiające ogólne zasady definicji, opisu, prezentacji win

aromatyzowanych, aromatyzowanych napojów winopochodnych
i aromatyzowanych koktajli winopodobnych

RR 833/2001 - Rozporządzenie Komisji (WE) nr 883/2001 z 24 kwietnia 2001 r.
ustanawiające szczegółowe zasady wdrożenia rozporządzenia Rady (WE) nr
1493/1999 w odniesieniu do handlu z krajami trzecimi produktami z sektora
winiarskiego

RR 1282/2001 - Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1282/2001 z 28 czerwca 2001r.
ustanawiające szczegółowe zasady stosowania Rozporządzenia Rady nr
1493/99 w sprawie zbierania informacji celem identyfikacji wyrobów
winiarskich i monitorowania rynku wina i zmieniające rozporządzenie nr
1623/2000

RR 884/2001 - Rozporządzenie Komisji (WE) nr 884/2001 z dnia 24 kwietnia 2001 r.
ustanawiające szczegółowe zasady stosowania dotyczące dokumentów
towarzyszących transportowi produktów winiarskich oraz rejestrów, które
muszą być sporządzane w sektorze wina.

ROZPORZĄDZENIE RADY (EWG) NR 1601/91

z dnia 10 czerwca 1991 r.

ustanawiające ogólne zasady definicji, opisu i prezentacji win aromatyzowanych, aromatyzowanych napojów winopochodnych i aromatyzowanych koktajli winopodobnych

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43 i 100a,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

we współpracy z Parlamentem Europejskim²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

nie ma obecnie szczególnych zasad wspólnotowych regulujących wina aromatyzowane, aromatyzowane napoje winopochodne i aromatyzowane koktajle winopodobne, zwane dalej „napojami aromatyzowanymi”, w szczególności w odniesieniu do ich definicji oraz wymogów dotyczących opisu i prezentacji; z uwagi na gospodarcze znaczenie tych napojów, konieczne jest, w celu wspomoczenia funkcjonowania wspólnego rynku, ustanowienie wspólnych przepisów w tym zakresie;

aromatyzowane napoje stanowią duży rynek zbytu dla rolnictwa Wspólnoty; zbyt ten jest w dużej mierze wynikiem dobrej opinii uzyskanej przez niektóre z tych napojów w całej Wspólnocie i na rynku światowym; reputację tę można przypisać dobrej jakości omawianych napojów; należy w związku z tym utrzymać określony standard jakości omawianych napojów w celu utrzymania zbytu na tym samym poziomie; odpowiednimi środkami utrzymania standardu jakości jest zdefiniowanie omawianych napojów, z uwzględnieniem tradycyjnych metod produkcji, na których opiera się ich reputacja; zdefiniowane w ten sposób nazwy powinny być stosowane tylko w odniesieniu do napojów takiej samej jakości jak napoje tradycyjne w celu zapobieżenia ich dewaluacji;

zaleca się stworzenie odpowiednich ram dla napojów aromatyzowanych złożonych głównie z wina i moszczu, przy jednoczesnym zachowaniu możliwości rozwoju i innowacji kompozycji tych napojów; cel ten może być łatwiej osiągnięty w wyniku utworzenia trzech kategorii napojów opartych o zawartość wina, moc alkoholu oraz możliwość dodawania bądź nie alkoholu;

¹ Dz.U. nr C 269 z 25.10. 1986, str. 15.

² Dz.U. nr C 127 z 14.05.1984, str. 185 oraz Dz.U. nr C 129 z 20.05.1991.

³ Dz.U. nr C 124 z 9.05.1983, str. 16.

właściwe jest, aby wspólnotowe zasady zastrzegły, dla pewnych terytoriów, używanie przypisań geograficznych do tych terytoriów, pod warunkiem że stadia produkcji, w trakcie których gotowy produkt uzyskuje swoje charakterystyczne i definitywne właściwości, odbywają się na danym obszarze geograficznym;

zwyczajowym środkiem informowania konsumenta jest umieszczanie niektórych informacji na etykietach; etykietowanie napojów aromatyzowanych podlega ogólnym zasadom ustalonym w dyrektywie Rady 79/112/EWG z dnia 18 grudnia 1978 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do etykietowania, prezentacji i reklamowania środków spożywczych przeznaczonych na sprzedaż końcowemu konsumentowi⁴, ostatnio zmienionej dyrektywą 89/395/EWG⁵; z uwagi na charakter omawianych napojów oraz w celu pełniejszej informacji konsumenta należy przyjąć dodatkowe przepisy do zasad ogólnych;

w przeświadczeniu konsumenta, reputacja pewnych aromatyzowanych napojów jest ściśle związana z ich tradycyjnym pochodzeniem; w celu zapewnienia odpowiedniego informowania konsumenta i uwzględnienia tych szczególnych przypadków, właściwe jest wprowadzenie przymusowego wskazywania pochodzenia napoju w przypadkach, gdy nie pochodzi on z tradycyjnych regionów produkcji;

w celu zapewnienia właściwej informacji o składzie napoju należy przyjąć określone reguły etykietowania dotyczące rodzaju użytego alkoholu;

dyrektywa Rady 80/778/EWG z dnia 15 lipca 1980 r. w sprawie jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi⁶, ostatnio zmieniona dyrektywą 81/858/EWG⁷ i dyrektywa Rady 80/777/EWG z dnia 15 lipca 1980 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich w zakresie wydobywania i wprowadzanie do obrotu naturalnych wód mineralnych⁸, ostatnio zmieniona dyrektywą 85/7/EWG⁹, określają cechy charakterystyczne wody, która może być używana w środkach spożywczych; należy je uwzględnić;

dyrektywa Rady 88/388/EWG z dnia 22 czerwca 1988 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich dotyczących aromatów przeznaczonych do użytku w środkach spożywczych i materiałów źródłowych służących do ich produkcji¹⁰ podaje definicje różnych terminów, których należy używać w związku z aromatyzowaniem; w niniejszym rozporządzeniu stosuje się tą samą terminologię;

należy przyjąć szczegółowe przepisy dotyczące opisu i prezentacji przywożonych napojów aromatyzowanych z uwzględnieniem zobowiązań Wspólnoty w stosunkach z państwami trzecimi;

w celu ochrony reputacji wspólnotowych napojów aromatyzowanych na rynku światowym, tymi samymi zasadami należy objąć wywożone napoje, o ile przepisy nie stanowią inaczej, uwzględniając tradycyjne zwyczaje i praktyki;

⁴ Dz.U. nr L 33 z 8.02.1989, str. 1.

⁵ Dz.U. nr L 186 z 30.06.1989, str. 17.

⁶ Dz.U. nr L 229 z 30.08.1980, str. 11.

⁷ Dz.U. nr L 319 z 7.11.1981, str. 19.

⁸ Dz.U. nr L 229 z 30.08.1980, str. 1.

⁹ Dz.U. nr L 2 z 3.01.1985, str. 22.

¹⁰ Dz.U. nr L 184 z 15.07.1988, str. 61.

preferowanym sposobem zapewnienia jednolitego i jednoczesnego wdrożenia omawianych środków jest działanie w drodze niniejszego rozporządzenia;

w celu uproszczenia i usprawnienia procedury, należy zlecić Komisji wydanie technicznych przepisów wykonawczych; w tym celu, należy przyjąć przepisy dotyczące procedury, umożliwiającej ścisłą współpracę Państw Członkowskich i Komisji w ramach Komitetu Wykonawczego;

konieczne są środki przejściowe w celu ułatwienia przejścia do systemu wprowadzonego niniejszym rozporządzeniem,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Niniejsze rozporządzenie ustanawia ogólne zasady definiowania, opisu i prezentacji win aromatyzowanych, aromatyzowanych napojów winopochodnych i aromatyzowanych koktajli winopochodnych.

Artykuł 2

1. Dla celów niniejszego rozporządzenia rozumie się przez:

a) wino aromatyzowane -

napój:

- uzyskany z win zdefiniowanych w pkt. 12-18 załącznika I do rozporządzenia (EWG) nr 822/87¹¹, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (EWG) nr 1325/90¹² z wyjątkiem wina stołowego typu Retsina, z możliwym dodaniem moszczu gronowego, moszczu gronowego w stanie fermentacji i/lub moszczu świeżego z fermentacją zatrzymaną przez dodanie alkoholu, zgodnie z definicją zawartą w przepisach wspólnotowych,
- do którego dodano alkohol, zgodnie z definicją zawartą z art. 3 lit. d), oraz
- do którego dodano następujące aromaty:
 - naturalne substancje aromatyzujące i/lub naturalne preparaty aromatyzujące zdefiniowane w art. 1 ust. 2 lit. b) (i) oraz lit. c) dyrektywy 88/388/EWG. Bez uszczerbku dla bardziej rygorystycznych przepisów ust. 2 używanie substancji i preparatów, zdefiniowanych w art. 1 ust. 2 lit. b) (ii) przytoczonej dyrektywy, może być w pewnych wypadkach i pod pewnymi warunkami dopuszczone zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 14, i/lub
 - zioła aromatyczne i/lub przyprawy korzenne i/lub aromatyzujące środki spożywcze,

¹¹Dz.U. nr L 84 z 27.03.1987, str. 1.

¹²Dz.U. nr L 132 z 23.05.1990. str. 19.

- który z reguły został dosłodzony oraz, z wyjątkami podanymi w ust. 2, mógł być zabarwiony karmelem,
- który ma minimalną moc alkoholu 14,5% obj. lub większą oraz maksymalną moc alkoholu poniżej 22% obj. oraz minimalną całkowitą moc alkoholu 17,5% obj. lub więcej; jednakże w odniesieniu do produktów, które stosownie do ust. 5, noszą opis „wytrawny” lub „bardzo wytrawny”, minimalną całkowitą moc alkoholu według objętości ustala się odpowiednio na poziomie 16% i 15%.

Wino użyte w przygotowywaniu wina aromatyzowanego powinno, przed wzbogaceniem, występować w gotowym produkcie w proporcji nie mniejszej niż 75%. Bez uszczerbku dla przepisów art. 5, minimalna naturalna moc alkoholu według objętości użytych produktów to moc określona w art. 18 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 822/87.

Nazwa „wino aromatyzowane” może być zastąpione nazwą „aperitif winopochodny”. Używanie nazwy „aperitif” w tym kontekście nie narusza jego używania do definiowania produktów nie objętych zakresem niniejszego rozporządzenia.

b) aromatyzowany napój winopochodny -

napój:

- uzyskany w win zdefiniowanych w pkt. 11-13 i 15-18 załącznika I do rozporządzenia EWG nr 822/87, z wyjątkiem win produkowanych z dodatkiem alkoholu i wina stołowego typu Retsina, z możliwym dodatkiem moszczu gronowego i/lub częściowo sfermentowanego moszczu gronowego,
- do którego dodano następujące aromaty:
 - naturalne substancje aromatyzujące i/lub naturalne preparaty aromatyzujące i/lub substancje i aromaty identyczne z naturalnymi zgodnie z definicją zawartą w art. 1 ust. 2 lit. b) (i) i (ii) oraz lit. c) dyrektywy 88/388/EWG. Użycie sztucznych substancji określonych w art. 1 ust. 2 lit. b) (iii) przytoczonej dyrektywy może, w pewnych wypadkach i pod pewnymi warunkami, być dopuszczone zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 14, i/lub
 - zioła aromatyczne i/lub przyprawy korzenne i/lub aromatyzujące środki spożywcze,
- który mógł być dosłodzony,
- do którego nie dodano alkoholu, z zastrzeżeniem wyjątków określonych w definicji produktu podanej w niniejszym rozporządzeniu lub przyjętych zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 14,
- który ma rzeczywistą moc alkoholu 7% obj. i mniej niż 14,5%.

Wina używane w przygotowywaniu aromatyzowanych napojów winopochodnych muszą występować w gotowym produkcie w proporcji nie mniejszej niż 50%. Bez uszczerbku dla przepisów art. 5, minimalna naturalna moc alkoholu użytych produktów wynosi, jak podano w art. 18 ust.1 rozporządzenia (EWG) nr 822/87;

c) aromatyzowany koktajl winopodobny -

- uzyskany z wina i/lub moszczu gronowego:
- do którego dodano następujące aromaty:
 - naturalne substancje aromatyzujące i/lub naturalne preparaty aromatyzujące i/lub substancje lub preparaty identyczne z nimi, zgodnie z definicją w art. 1 ust. 2 lit. b) (i) i (ii) oraz lit. c) dyrektywy 88/388/EWG. Użycie sztucznych substancji określonych w art. 1 ust. 2 lit. b) (iii) przytoczonej dyrektywy może, w pewnych wypadkach i pod pewnymi warunkami, być dopuszczone zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 14, i/lub
 - aromatyczne zioła i/lub przyprawy korzenne i/lub aromatyzujące środki spożywcze,
- mógł być dosłodzony i mógł być zabarwiony,
- do którego nie dodano żadnego alkoholu,
- który ma moc alkoholu poniżej 7% obj.

Wino i/lub moszcz gronowy użyte w przygotowywaniu aromatyzowanego koktajlu winopodobnego muszą występować w gotowym produkcie w proporcji nie mniejszej niż 50%. Bez uszczerbku dla przepisów art. 5, minimalna naturalna moc alkoholu według objętości użytych produktów wynosi, jak podano w art. 18 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 822/87.

Szczególne nazwy można przyjąć na mocy i zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 13.

Używanie nazwy „koktajl” w tym kontekście stosuje się bez uszczerbku dla jego stosowania przy definiowaniu produktów nie objętych zakresem niniejszego rozporządzenia.

2. Definicje różnych kategorii wina aromatyzowanego, którego nazwa może być zastąpiona wyrazem „wino aromatyzowane”:

a) *Wermut*:

Wino aromatyzowane przygotowane na bazie wina określonego w ust. 1 lit. a), którego charakterystyczny aromat uzyskiwany jest poprzez użycie odpowiednio przyrządzonych substancji, pochodzących w szczególności z gatunków *Artemisia*, których należy używać w każdym przypadku; napój ten może być dosładzany tylko przy pomocy

karmelizowanego cukru, sacharozy, moszczu gronowego, rektyfikowanego zagęszczonego moszczu gronowego i zagęszczonego moszczu gronowego.

b) *Gorzkie wino aromatyzowane* -

Wino aromatyzowane o charakterystycznym gorzkim aromacie. Po nazwie „gorzkie wino aromatyzowane” podaje się nazwę głównej substancji nadającej gorzki aromat, bez uszczerbku dla przepisów art. 8 ust. 3.

Następujące nazwy lub ich synonimy funkcjonujące w innych urzędowych językach Wspólnoty, można stosować w celu uzupełnienia lub zastąpienia omawianego opisu:

- „Wino chininowe” („Quinquina wine”), w którym głównym środkiem aromatyzującym jest naturalny aromat chininy,
- „Wino gorzkie” („Bitter vino”), w którym głównym środkiem aromatyzującym jest korzeń goryczki żółtej i napój został zabarwiony dopuszczalnym żółtym i/lub czerwonym barwnikiem; używanie wyrazy „gorzkie”, w tym kontekście, nie narusza jego używania w odniesieniu do innych produktów nie objętych zakresem niniejszego rozporządzenia.
- „Americano”, w którym smak jest wynikiem obecności naturalnych substancji uzyskanych z piołunu i korzeni goryczki i napój został zabarwiony dopuszczalnym barwnikiem żółtym i/lub czerwonym.

c) *Wino aromatyzowane jajeczne* -

Wino aromatyzowane, do którego dodano żółtko jaj lub jego ekstrakt i które zawiera cukier w przeliczeniu na cukier inwertowany powyżej 200 gramów i minimalną zawartość żółtka jaj wynoszącą przynajmniej 10 gramów na litr gotowego produktu.

Nazwa „cremovo” może towarzyszyć nazwie „wino aromatyzowane jajeczne”, w którym wino takie zawiera wino typu Marsala w proporcji nie mniejszej niż 80%.

Nazwa „cremovo zabaione” może towarzyszyć nazwie „wino aromatyzowane jajeczne”, kiedy wino takie zawiera wino typu Marsala w proporcji nie mniejszej niż 80% i zawiera żółtka jaj w ilości nie mniejszej niż 60 gramów na litr.

3. Definicje różnych kategorii aromatyzowanych napojów winopochodnych, których opisy można:

- zastąpić opisem „aromatyzowany napój winopochodny” w Państwie Członkowskim, w którym jest produkowane.
- stosować jako uzupełnienie nazwy „aromatyzowany napój winopochodny” w innych Państwach Członkowskich.

a) *Sangria*:

Napój uzyskany z wina, aromatyzowanego dodatkiem wyciągów lub esencji z naturalnych owoców cytrusowych, z sokiem lub bez soku takich owoców, z możliwością dodania przypraw korzennych, słodzony i z dodanym CO₂, mający nabytą moc alkoholu nie mniejszą niż 12% obj.

Napój ten może zawierać cząstki stałe pulpy owoców cytrusowych lub skórki, a jego kolor musi pochodzić od użytego surowca.

Nazwie „Sangria” muszą towarzyszyć wyrazy „wyprodukowano w . . .”, po których następuje nazwa Państwa Członkowskiego produkującego napój, bądź mniejszego regionu, w którym produkuje się napój, z wyjątkiem przypadku, gdy jest on produkowany w Hiszpanii lub Portugalii.

Nazwę „Sangria” może zastąpić opis „aromatyzowany napój winopochodny” tylko wówczas, gdy napój wyprodukowano w Hiszpanii lub Portugalii.

b) *Clarea*:

napój uzyskany z wina z zachowaniem takich samych warunków jak w lit. a).

Nazwie „Clarea” muszą towarzyszyć wyrazy „wyprodukowano w . . .”, po których następuje nazwa Państwa Członkowskiego produkującego napój, bądź mniejszego regionu, z wyjątkiem przypadku, gdy napój wyprodukowano w Hiszpanii.

Nazwa „Clarea” może zastąpić nazwę „aromatyzowany napój winopochodny” tylko wówczas, gdy napój wyprodukowano w Hiszpanii.

c) *Zurra*:

Napój uzyskany poprzez dodanie brandy lub spirytusów winnych, określonych w rozporządzeniu /EWG/ nr 1576/89¹³, do napojów zdefiniowanych w lit. a) i b), z możliwością dodania kawałków owocu. Rzeczywista moc alkoholu według objętości musi wynosić, co najmniej 9% i mniej niż 14%;

d) *Bitter soda*:

Napój aromatyzowany uzyskany z gorzkiego wina, którego zawartość w gotowym produkcie nie może być mniejsza niż 50% objętości, z dodanym CO₂ lub wodą nasyconą dwutlenkiem węgla z możliwością użycia tych samych barwników co w „bitter vino”. Rzeczywista moc alkoholu musi wynosić, co najmniej 8% obj. i mniej niż 10,5%. Używanie wyrazów „gorzki”, w tym kontekście pozostaje bez uszczerbku dla jego używania do definiowania produktów nieobjętych zakresem niniejszego rozporządzenia.

e) *Kalte Ente*:

¹³ Dz.U. nr L 160 z 12.06.1989, str. 1.

Aromatyzowany napój winopochodny uzyskany w wyniku zmieszania wina, wina półmusującego lub wina półmusującego z dodatkiem CO₂ lub wodą nasyconą dwutlenkiem węgla, z dodatkiem naturalnych substancji lub wyciągów z cytryny, której smak musi przeważać. Gotowy produkt musi zawierać nie mniej niż 25% według objętości wina musującego lub wina musującego z dodatkiem CO₂.

f) *Glühwein:*

Napój aromatyzowany uzyskany wyłącznie z wina czerwonego lub białego i cukru, aromatyzowany głównie cynamonem i goździkiem. W przypadku, gdy do jego produkcji użyto wina białego, nazwa handlowa „Glühwein” musi być uzupełniona wyrazami „białe wino”.

g) *Maiwein:*

Napój aromatyzowany uzyskany z wina z dodaniem roślin *asperula odorata* lub z dodatkiem wyciągu z nich w taki sposób, aby zapewnić dominujący smak *asperula odorat*.

h) *Maitrank:*

Napój aromatyzowany uzyskany z białego wina wytrawnego, do którego dodano rośliny *asperula odorata* lub wyciąg z nich, z dodatkiem pomarańczy i/lub innych owoców, z możliwością dodania ich w formie soku, zagęszczonych lub wyciągów z nich, z maksymalnym dosłodzeniem cukrem do 5% zawartości.

i) *inne definicje:*

Inne definicje przyjmuje się zgodnie z procedura przewidzianą w art. 13.

4. Definicje kategorii aromatyzowanych koktajli winopodobnych, których opisy można:

- zastąpić nazwą „aromatyzowany koktajl winopodobny”, w państwie w którym są produkowane,
- stosować jako uzupełnienie nazwy „aromatyzowany koktajl winopodobny” w innych Państwach Członkowskich.

a) *Koktajl winny:*

aromatyzowany napój w którym:

- proporcja koncentratu moszczu gronowego nie przewyższa 10% całości gotowego produktu,
- zawartość cukru, wyrażonego jako cukier inwertowany, jest mniejsza niż 80 gramów na litr.

b) *Aromatyzowany półmusujący koktajl gronowy:*

napój:

- przygotowywany wyłącznie z moszczu gronowego,
- o rzeczywistej mocy alkoholu mniejszej niż 4% obj.,
- zawierający dwutlenek węgla uzyskany wyłącznie z fermentacji użytych produktów.

c) *inne definicje:*

inne definicje przyjmuje się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 13.

5. Opisy, określone w ust. 1 lit. a) i b) oraz ust. 2 i 3 mogą również zawierać następujące szczegóły, z zawartością cukru wyrażoną, w każdym odnośnym akapicie, jako cukier inwertowany:

- a) „bardzo wytrawny”: w wypadku produktów o zawartości cukru poniżej 80 gramów na litr,
- b) „wytrawny”: w wypadku produktów o zawartości cukru poniżej 50 gramów na litr,
- c) „półwytrawny”: w wypadku produktów o zawartości cukru między 50 a 90 gramów na litr,
- d) „półsłodki”: w wypadku produktów o zawartości cukru między 90 a 130 gramów na litr,
- e) „słodki”: w wypadku produktów o zawartości cukru powyżej 130 gramów na litr.

Nazwę „półsłodki” i „słodki” można zastąpić nazwą zawartości cukru, wyrażonej w gramach cukru inwertowanego na litr.

6. W przypadku, gdy nazwa handlowa aromatyzowanych napojów produkowanych w oparciu o wino zawiera nazwę „musujący”, ilość użytego wina musującego nie może być mniejsza niż 95%.

7. Przepisy wykonawcze do tego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 14.

Artykuł 3

Definicje uzupełniające

Dla celów niniejszego rozporządzenia rozumie się przez:

- a) „słodzenie”

użycie jednego lub większej liczby następujących produktów w przygotowywaniu win aromatyzowanych, aromatyzowanych napojów winopodobnych i aromatyzowanych koktajli winopodobnych:

cukier półbiały, cukier biały, rafinowany cukier biały, dekstroza, fruktoza, syrop glukozowy, cukier płynny, inwertowany cukier płynny, inwertowany syrop cukrowy, rektyfikowany zagęszczony moszcz gronowy, zagęszczony moszcz gronowy, świeży moszcz gronowy, cukier palony, miód, syrop „carob” lub inne naturalne substancje węglowodanowe, dające rezultat podobny jak w przypadku wyżej podanych produktów.

„Cukier palony” oznacza produkt uzyskany wyłącznie w wyniku kontrolowanego podgrzewania sacharozy bez zasad, kwasów mineralnych lub innych dodatków chemicznych,

b) „aromatyzowanie”

używanie jednej lub większej liczby aromatów określonych w art. 1 ust. 2 lit. a) dyrektywy 88/388/EWG i/lub aromatycznych ziół i/lub przypraw korzennych i/lub aromatyzujących środków spożywczych w przygotowywaniu win aromatyzowanych, aromatyzowanych napojów winopodobnych i aromatyzowanych koktajli winopodobnych,

Dodanie takich substancji nadaje gotowemu produktowi cechy organoleptyczne inne niż cechy organoleptyczne wina;

c) „barwienie”

używanie jednego lub większej liczby barwników w przygotowywaniu win aromatyzowanych lub aromatyzowanych koktajli winopodobnych,

d) „dodawanie alkoholu”

używanie jednego lub większej liczby następujących produktów w przygotowywaniu win aromatyzowanych oraz, w razie potrzeby, aromatyzowanych napojów winopodobnych:

- alkohol etylowy pochodzenia winiarskiego,
- alkohol winny lub alkohol z suszonych winogron,
- alkohol etylowy pochodzenia rolniczego,
- destylat winny lub destylat z suszonych winogron,
- destylat pochodzenia rolniczego,
- spirytus z suszonych winogron,

które zgodne są z cechami określonymi przez przepisy wspólnotowe, w szczególności właściwości alkoholu etylowego muszą być zgodne z właściwościami podanymi w załączniku I,

e) „rzeczywista moc alkoholu według objętości” -

liczba objętości czystego alkoholu przy 20 °C zawarta w 100 objętościach produktu w tej samej temperaturze,

f) „potencjalna moc alkoholu według objętości” -

liczba objętości czystego alkoholu przy 20 °C, która byłaby wyprodukowana poprzez całkowitą fermentację cukru zawartego w 100 objętościach produktu w tej samej temperaturze,

g) „całkowita moc alkoholu według objętości”

sumę rzeczywistej i potencjalnej mocy alkoholu według objętości,

h) „naturalna moc alkoholu według objętości”

całkowitą moc alkoholu według objętości produktu przed jakimkolwiek wzbogaceniem.

Artykuł 4

1. W odniesieniu do napojów określonych w niniejszym rozporządzeniu, listę dopuszczalnych dodatków do żywności, sposoby ich stosowania oraz stosowania omawianych produktów określa się zgodnie z procedurą przewidzianą w dyrektywie 89/107/EWG¹⁴.

2. W celu przygotowywania tych napojów można zezwolić na dodanie wody, która może być destylowana lub demineralizowana, pod warunkiem, że jakość wody odpowiada przepisom krajowym przyjętym zgodnie z dyrektywami 90/777/EWG i 80/778/EWG oraz że dodana woda nie zmieni charakteru napoju.

3. Alkohol etylowy używany do rozcieńczenia lub rozpuszczenia barwników, aromatów lub wszelkich innych dopuszczalnych dodatków stosowanych w przygotowywaniu omawianych produktów aromatyzowanych musi być pochodzenia rolnego i musi być stosowany w ściśle określonych dawkach niezbędnych do rozcieńczenia lub rozpuszczenia barwników, aromatów lub wszelkich innych dopuszczalnych dodatków.

4. Szczegółowe zasady, w tym metody stosowane do analizowania produktów objętych niniejszym rozporządzeniem, przyjmuje się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 13.

Artykuł 5

1. Procesy i praktyki enologiczne dopuszczalne w stosunku do win i moszczów stosuje się takie, jak ustanowione rozporządzeniem (EWG) nr 822/87.

¹⁴ Dz.U. nr L 40 z 11.02.1989, str. 27.

2. Procesy dotyczące gotowych produktów i surowców innych niż określone w ust. 1 mogą zostać określone zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 14.

Artykuł 6

1. Używanie opisów wymienionych w art. 2 oraz w niniejszym artykule, zastrzega się dla napojów w nich zdefiniowanych, z uwzględnieniem wymagań ustanowionych w art. 2 i 4. Opisy te należy stosować do opisywania we Wspólnocie omawianych napojów.

W stosunku do napojów nie spełniających wymogów ustanowionych dla napojów zdefiniowanych w art. 2 nie można używać opisów przypisanych tym ostatnim.

2. a) Nazwy geograficzne podane w załączniku II mogą zastąpić nazwy w ust. 1 lub mogą je uzupełniać, tworząc nazwy złożone.

b) Te nazwy geograficzne zastrzega się dla napojów, w odniesieniu do których faza produkcyjna, w trakcie której uzyskują one swój charakter i ostateczne właściwości jakościowe, zachodzi na wskazanym obszarze geograficznym, pod warunkiem, że konsument nie będzie wprowadzony w błąd odnośnie użytych surowców.

3. Nazwy handlowe określone w ust. 1 nie mogą być uzupełniane przypisaniami geograficznymi dozwolonymi dla produktów winiarskich.

4. Państwa Członkowskie mogą stosować szczególne zasady krajowe dotyczące produkcji, przepływu w Państwie Członkowskim, nazw i prezentacji napojów określonych w załączniku II produkowanych na ich terytorium, o ile zasady takie są zgodne z prawem wspólnotowym.

Artykuł 7

1. Nazwy handlowe napojów aromatyzowanych zawierających produkty winiarskie i środki aromatyzujące i mające minimalną moc alkoholu 1,2% obj., które nie są zgodne z niniejszym rozporządzeniem, nie mogą zawierać żadnego odniesienia do produktów sektora winiarskiego.

2. Napoje aromatyzowane nie spełniające wymogów niniejszego rozporządzenia nie mogą być wprowadzane do obrotu do spożycia przez ludzi z użyciem wyrazów lub zwrotów, takich jak „podobny”, „typu”, „w stylu”, „o smaku” lub wszelkich innych nazw odwołujących się do nazw przytoczonych w niniejszym rozporządzeniu.

3. Najpóźniej sześć miesięcy po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia, Komisja przedstawia Radzie właściwy wniosek dotyczący napojów aromatyzowanych obejmujących produkty sektora win, uzyskiwanych przez dodawanie alkoholu, a nieobjętych niniejszym rozporządzeniem.

Dopuszcza się stosowanie wyrazów używanych do opisywania napojów znanych jako „napoje chłodzące produkowane na bazie wina”, dopóki Rada nie podejmie decyzji co do wyżej wymienionego wniosku.

Artykuł 8

1. Oprócz zgodności z zasadami krajowymi przyjętymi zgodnie z dyrektywą 79/112/EWG, etykietowanie, prezentacja i reklamowanie napojów wymienionych w art. 2, muszą być zgodne z niniejszym artykułem.

2. Nazwa handlowa produktów określonych w art. 2 to jedna z nazw, która jest im zastrzeżona na mocy art. 6.

3. Nazwy określone w art. 2 mogą być uzupełnione informacją odnoszącą się do użytego w napoju głównego aromatu.

4. Jeśli alkohol użyty do wytworzenia napojów objętych niniejszym rozporządzeniem jest jednego rodzaju (np. tylko alkohol winny, alkohol melasowy lub alkohol zbożowy), rodzaj alkoholu może być wskazany na etykiecie.

Jeśli alkohol składał się z kilku różnych składników, nie wskazuje się na etykiecie informacji o rodzaju alkoholu.

Alkohol etylowy używany w przygotowywaniu napojów objętych niniejszym rozporządzeniem w celu rozcieńczenia lub rozpuszczenia barwników, aromatów czy jakichkolwiek innych dodatków, nie może być uważany za składnik.

5. Nazwy geograficzne wymienione w załączniku II nie mogą być tłumaczone.

6. Szczegółowe informacje przewidziane w niniejszym rozporządzeniu podaje się w jednym, bądź więcej niż w jednym języku urzędowym Wspólnoty w taki sposób, aby końcowy konsument mógł z łatwością zrozumieć każdą pozycję, dopóki nabywcy nie otrzymają informacji w inny sposób.

7. Dopuszcza się, w wypadku napojów pochodzących z państw trzecich, używanie urzędowego języka państwa trzeciego, w którym produkt został wyprodukowany, jeśli szczegółowe informacje przewidziane w niniejszym rozporządzeniu podane są także w języku urzędowym Wspólnoty w taki sposób, aby konsument końcowy mógł z łatwością zrozumieć każdą z nich.

8. Bez uszczerbku dla w art. 11, w wypadku napojów pochodzących ze Wspólnoty i przeznaczonych na wywóz, szczegółowe informacje wymagane niniejszym rozporządzeniem mogą być powtórzone w innym języku; przepisu tego nie stosuje jednak do nazw określonych w ust. 5.

9. W przypadku napojów określonych w art. 2, następujące kwestie mogą być określone zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 13:

- a) szczególne przepisy regulujące używanie terminów dotyczących niektórych właściwości produktu, takie jak jego historia lub metoda jego produkcji;
- b) zasady regulujące etykietowanie produktów w zbiornikach, nie przeznaczonych dla konsumenta końcowego.

Artykuł 9

1. Państwa Członkowskie podejmą środki niezbędne do zapewnienia przestrzegania wspólnotowych przepisów dotyczących win aromatyzowanych, aromatyzowanych napojów winopochodnych i aromatyzowanych koktajli winopodobnych. Wyznaczają one jedną lub więcej agencji do monitorowania przestrzegania tych przepisów.

W przypadku napojów wymienionych w załączniku II można, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 13, podjąć decyzję, że nadzór i ochrona są skuteczne do celów przepływu we Wspólnocie, przy pomocy dokumentów handlowych, weryfikowanych przez administrację oraz poprzez prowadzenie stosownych rejestrów.

2. W odniesieniu do napojów wymienionych w załączniku II, które są wywożone można ustanowić zgodnie z procedurą przyjętą w art. 13, system potwierdzania autentyczności dokumentów w celu eliminowania praktyk oszukańczych i podrabiania dokumentów.

Jeśli system wymieniony w pierwszym akapicie nie został wprowadzony, Państwa Członkowskie przyjmują własne systemy potwierdzania autentyczności pod warunkiem, że spełniają one wymogi zasad wspólnotowych.

3. Rada, stanowiąc kwalifikowaną większością głosów na wniosek Komisji, przyjmuje środki niezbędne do jednolitego stosowania wspólnotowych przepisów odnoszących się do win aromatyzowanych, aromatyzowanych napojów winopochodnych i aromatyzowanych koktajli winopodobnych, zwłaszcza w odniesieniu do kontroli i stosunków między kompetentnymi organami Państw Członkowskich.

4. Państwa Członkowskie i Komisja przekazują sobie wzajemnie informacje niezbędne do wykonania niniejszego rozporządzenia. Szczegółowe zasady przekazywania i rozpowszechniania takich informacji przyjmuje się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 13.

Artykuł 10

Przywożone napoje zdefiniowane w niniejszym rozporządzeniu i noszące przypisanie geograficzne, w celu wprowadzenia do obrotu do spożycia przez ludzi we Wspólnocie, mogą, na zasadzie wzajemnych uzgodnień, kwalifikować się do nadzoru i ochrony, określonych w art. 9 ust. 1 akapit drugi.

Przepisy akapitu pierwszego wdraża się w drodze porozumień negocjowanych i zawieranych z zainteresowanymi państwami trzecimi, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 113 Traktatu.

Przepisy wykonawcze oraz listę produktów określonych w ust. 1 przyjmuje się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 14.

Artykuł 11

Wina aromatyzowane, aromatyzowane napoje winopochodne i aromatyzowane koktajle winopodobne przeznaczone na wywóz, poza wyjątkami objętymi procedurą przewidzianą w art. 13, muszą być zgodne z przepisami niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 12

1. Dla napojów objętych niniejszym rozporządzeniem ustanawia się Komitet Wykonawczy, zwany dalej „Komitetem”, składający się z przedstawicieli Państw Członkowskich, któremu przewodniczy przedstawiciel Komisji.
2. W ramach Komitetu głosy Państw Członkowskich ważone są zgodnie z art. 148 ust. 2 Traktatu. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

Artykuł 13

1. W przypadku, gdy procedura przewidziana w niniejszym artykule ma być stosowana, przewodniczący przekazuje sprawę Komitetowi z własnej inicjatywy lub na wniosek przedstawiciela Państwa Członkowskiego.
2. Przedstawiciel Komisji przedkłada projekt środków, które mają być przyjęte. Komitet wydaje opinię dotyczącą projektu w terminie określonym przez przewodniczącego w zależności od pilności przedłożonych do rozpatrzenia spraw. Opinię przyjmuje się większością 54 głosów. Głosy Państw Członkowskich są ważone zgodnie z art. 148 ust. 2 Traktatu. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.
3. Komisja przyjmie środki, które stosuje się bezzwłocznie. Jednakże, jeśli te środki nie są zgodne z opinią Komitetu, Komisja bezzwłocznie powiadamia o tym Radę. W takim przypadku, Komisja może odroczyć stosowanie środków o miesiąc od dnia powiadomienia.

Rada, stanowiąc kwalifikowaną większością głosów, może podjąć inną decyzję w ciągu jednego miesiąca

Artykuł 14

1. W przypadku gdy procedura przewidziana w niniejszym artykule ma być zastosowana, przewodniczący przekazuje sprawę Komitetowi z własnej inicjatywy lub na wniosek przedstawiciela Państwa Członkowskiego.
2. Przedstawiciel Komisji przedkłada Komitetowi projekt środków, które mają być przyjęte. Komitet wydaje opinię dotyczącą projektu w terminie określonym przez przewodniczącego w zależności od pilności sprawy. Opinię wydaje się większością określoną w art. 148 ust. 2 Traktatu przewidzianą dla decyzji, które Rada jest zobowiązana podjąć na wniosek Komisji. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich w ramach Komitetu ważone są w sposób ustalony w powyższym artykule. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.
- 3
 - a) Komisja przyjmuje przewidziane środki, jeżeli są one zgodne z opinią Komitetu.
 - b) Jeżeli przewidziane środki nie są zgodne z opinią Komitetu lub jeśli opinia nie została wydana, Komisja bezzwłocznie przedkłada Radzie propozycję dotyczącą środków które mają być przyjęte. Rada stanowi większością kwalifikowaną.

Jeśli po upływie trzech miesięcy od daty przekazania sprawy Radzie, nie podejmie ona decyzji, proponowane środki przyjmuje Komisja.

Artykuł 15

Komitet może badać wszelkie inne kwestie, które zostały mu przedstawione przez przewodniczącego z jego inicjatywy lub na wniosek przedstawiciela Państwa Członkowskiego.

Artykuł 16

1. W celu ułatwienia przejścia od obecnych ustaleń do tych wprowadzonych niniejszym rozporządzeniem, przyjmuje się środki przejściowe, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 13.
2. Środki przejściowe tego rodzaju stosuje się nie dłużej niż dwa lata od daty wdrożenia niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 17

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 17 grudnia 1991 r., z wyjątkiem art. 12-15, które stosuje się od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia. Jednakże, napoje wyprodukowane i etykietowane przed tą datą mogą być sprzedawane aż do wyczerpania się zapasów.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 10 czerwca 1991 r.

W imieniu Rady

J.-C. JUNCKER

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

Charakterystyka alkoholu etylowego, o którym mowa w art. 3 lit. d)

1.	Właściwości organoleptyczne	Niewykrywalny smak inny niż pochodzący od surowca
2.	Minimalna moc alkoholu według objętości	96,0%
3.	Dopuszczalny poziom pozostałości:	
-	kwasowość całkowita wyrażona w gramach kwasu octowego na hektolitr alkoholu 100%	1,5
-	estry wyrażone w gramach octanu etylowego na hektolitr alkoholu 100%	1,3
-	aldehydy wyrażone w gramach aldehydu octowego na hektolitr alkoholu 100%	0,5
-	alkohole wyższe wyrażone w gramach metyl-2 propanol-1 na hektolitr alkoholu 100%	0,5
-	metanol wyrażony w gramach na hektolitr alkoholu 100%	50
-	suchy ekstrakt wyrażony w gramach na hektolitr alkoholu 100%	1,5
-	zasady lotne zawierające azot wyrażone w gramach azotu na hektolitr alkoholu 100%	0,1
-	Furfural:	niewykrywalny

ZAŁĄCZNIK II

Napoje aromatyzowane produkowane w oparciu o produkty winiarskie

nazwy geograficzne

określone w art. 6 ust. 2

Nürberger Glühwein

Vermouth de Chambéry

Vermouth di Torino

ROZPORZĄDZENIE RADY (EWG) NR 3279/92

z dnia 9 listopada 1992 r.

zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 1601/91 ustanawiające ogólne zasady dotyczące definicji, opisu i prezentacji win aromatyzowanych, aromatyzowanych napojów winopochodnych i aromatyzowanych koktajli winopodobnych

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 43 i 100a,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

we współpracy z Parlamentem Europejskim²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

stosowanie ołowianych kapsuł lub folii jako pokrycie urządzeń zamykających pojemniki, w których przechowywane są wprowadzane na rynek wina aromatyzowane, aromatyzowane napoje winopochodne oraz aromatyzowane koktajlewinopodobne, powinno zostać zakazane w celu zapobieżenia ryzyka skażenia, w szczególności poprzez przypadkowy kontakt z tymi produktami, jak również w celu zapobieżenia ryzyku skażenia środowiska naturalnego przez odpady zawierające ołów stosowany w tego rodzaju kapsułach czy foliach;

producenci oraz użytkownicy takich kapsuł i folii powinni mieć czas na zastosowanie się do wspomnianego zakazu od 1 stycznia 1993 r.;

konieczne jest także, by produkty przechowywane w butelkach, zamykanych ołowianymi kapsułami lub folią, wyprodukowane przed wspomnianym terminem zostały zbyte do wyczerpania zapasów;

w celu lepszego uwzględnienia tradycyjnych metod produkcji konieczne jest przyjęcie odpowiednich definicji aromatyzowanych napojów winnych;

w rezultacie rozporządzenie (EWG) nr 1601/91⁴ powinno zostać zmienione,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

1 Dz.U. nr C 69 z 18.03.1992, str. 11.

2 Dz.U. nr C 241 z 21.09.1992, str. 97, oraz decyzja z 28.10.1992 (dotychczas niepublikowana w Dzienniku Urzędowym).

3 Dz.U. nr C 169 z 6.07.1992, str. 1.

4 Dz.U. nr L 149 z 14.06.1991, str. 1.

Artykuł 1

W rozporządzeniu (EWG) nr 1601/91 wprowadza się następujące zmiany:

1. W art. 2 ust. 3 lit. a) akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„a) *Sangria*:

napój uzyskiwany z wina:

- aromatyzowany z dodatkiem naturalnych ekstraktów lub esencji z owoców cytrusowych,
- zawierający lub nie zawierający soku z takich owoców,
- z możliwością:
 - dodatku przypraw korzennych,
 - słodzone,
 - z dodatkiem CO₂,

i o zawartości alkoholu wynoszącej mniej niż 12% objętości”.

2. Art. 2 ust. 3 lit. e) otrzymuje brzmienie:

„e) *Kalte Ente*:

aromatyzowany napój winopochodny uzyskiwany ze zmieszania wina, wina półmusującego lub wina półmusującego z dodatkiem CO₂ z winem musującym lub winem musującym z dodatkiem CO₂ i dodania naturalnych substancji cytrynowych lub ich ekstraktów, którego smak musi być jednoznacznie rozróżnialny. Gotowy produkt nie może zawierać mniej niż 25% objętości wina musującego lub wina musującego z dodatkiem CO₂”.

3. W art. 8 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4a. Poczynając od 1 stycznia 1993 r., butelkowane produkty objęte niniejszym rozporządzeniem nie mogą być przeznaczone do sprzedaży ani wprowadzane na rynek w zbiornikach wyposażonych w zamknięcia z ołowianych kapsuł lub folii. Jednakże, dopuszcza się zbyt produktów w butelkach wyposażonych przed wymienioną datą w takie kapsuły lub folię do czasu wyczerpania ich zapasów”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 9 listopada 1992 r.

W imieniu Rady

D. HURD

Przewodniczący Rady

ROZPORZĄDZENIE (WE) NR 3378/94 PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

z dnia 22 grudnia 1994 r.

zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 1576/89 ustanawiające ogólne zasady definicji, opisu i prezentacji napojów spirytusowych i rozporządzenie (EWG) nr 1601/91 ustanawiające ogólne zasady definicji, opisu i prezentacji win aromatyzowanych, aromatyzowanych napojów winopochodnych i aromatyzowanych koktajli winopodobnych, w następstwie wielostronnych negocjacji handlowych Urugwajskiej Rundy.

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 43 i 100 a,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego¹,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 189b Traktatu²,

a także mając na uwadze, co następuje:

rozporządzenie (EWG) nr 1576/89³ i rozporządzenie (EWG) nr 1601/94⁴ ustanawiające ogólne zasady definicji, opisu i prezentacji napojów spirytusowych, win aromatyzowanych, aromatyzowanych napojów winopochodnych i aromatyzowanych koktajli winopodobnych; w celu uwzględnienia w wymienionych rozporządzeniach zobowiązań wynikających, w szczególności, z art. 23 i 24 Porozumienia w sprawie Handlowych Aspektów Praw Własności Intelektualnej, które stanowi integralną część Porozumienia ustanawiającego Światową Organizację Handlu, należy przewidzieć przepisy dla danych części w celu zapobiegania, pod pewnymi warunkami, bezprawnego używania oznaczeń geograficznych chronionych przez państwo trzecie będące członkiem Światowej Organizacji Handlu,

PRZYJĘŁY NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE

Artykuł 1

1. Po art. 11 rozporządzenia EWG nr 1576/89 dodaje się artykuł w brzmieniu:

¹ Opinia wstępna z dnia 24 listopada 1994 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

² Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 13 grudnia 1995 r. (Dz.U. nr 369 z 24.12.1995 str. 1), wspólne stanowisko Rady z dnia 13 grudnia 1994 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 1994 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

³ Dz.U. nr L 160 z 12.06.1989 r., str. 1, Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3280/92 (Dz.U. nr L 327 z 13.11.1992, str. 3).

⁴ Dz.U. nr L 149 z 14.06.1991 r., str. 1, Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3279/92 (Dz.U. nr L 327 z 13.11.1992, str. 1).

„Artykuł 11a

1. Państwa Członkowskie podejmą wszelkie niezbędne środki, aby zezwolić tym, których to dotyczy na zapobieżenie, na warunkach ustanowionych w art. 23 i 24 Prozumienia w sprawie Handlowych Aspektów Praw Własności Intelektualnej, używania wewnątrz Wspólnoty nazwy geograficznej identyfikującej produkty objęte niniejszym rozporządzeniem do produktów nie pochodzących z miejsca określonego w danej nazwie geograficznej, łącznie z przypadkami gdzie rzeczywiste pochodzenie produktu jest oznaczone lub gdzie nazwa geograficzna jest przetłumaczona lub występuje obok wyrazów takich jak: „podobne” „odmiana”, „styl”, „imitacja” lub inne.

Dla celów niniejszego tego artykułu, „nazwa geograficzna” oznacza każde oznaczenie identyfikujące produkt jako pochodzący z terytorium państwa trzeciego będącego członkiem Światowej Organizacji Handlu lub z regionu lub też z okolicy tego terytorium, gdzie jakość, reputacja lub inne specyficzne cechy charakterystyczne tego produktu mogą zasadniczo być przypisane do tego pochodzenia geograficznego.

2. Ust. 1 stosuje się niezależnie od art. 11 niniejszego rozporządzenia i innych przepisów wspólnotowych ustanawiających zasady opisu i prezentacji produktów objętych niniejszym rozporządzeniem.

3. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w razie konieczności, przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 15.”

2. Po art. 10 rozporządzenia (EWG) nr 1601/91 dodaje się następujący artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 10a

1. Państwa Członkowskie podejmą wszelkie środki niezbędne, aby zezwolić tym, których to dotyczy na zapobieżenie, na warunkach określonych w art. 23 i 24 Prozumienia w sprawie Handlowych Aspektów Praw Własności Intelektualnej, używania wewnątrz Wspólnoty, nazwy geograficznej identyfikującej produkty objęte niniejszym rozporządzeniem do produktów nie pochodzących z miejsca określonego w danej nazwie geograficznej, łącznie z przypadkami gdzie rzeczywiste pochodzenie produktu jest wskazane lub gdzie nazwa geograficzna jest przetłumaczona lub występuje obok wyrazów takich jak: „podobne” „odmiana”, „styl”, „imitacja” lub inne.

Dla celów niniejszego artykułu, „nazwa geograficzna” oznacza każde oznaczenie identyfikujące produkt jako pochodzący z terytorium państwa trzeciego będącego członkiem Światowej Organizacji Handlu lub z regionu, lub też okolicy tego terytorium, gdzie jakość, reputacja lub inne specyficzne cechy charakterystyczne tego produktu mogą zasadniczo być przypisane do tego pochodzenia geograficznego.

2. Ust. 1 stosuje się niezależnie od art. 10 tego rozporządzenia i innych przepisów wspólnotowych określających zasady opisu i prezentacji produktów objętych niniejszym rozporządzeniem.

3. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w razie konieczności, przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 14.”

Artykuł 2

Komisja każdego roku przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie w sprawie stosowania obowiązujących instrumentów, poparty odpowiednimi danymi statystycznymi.

Artykuł 3

1. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dnia 1 stycznia 1995 r.
2. Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 1996 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 22 grudnia 1994 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

K. HANSCH

Przewodniczący

W imieniu Komisji

H. SEEHOFER

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY(WE) NR 2061/96

z dnia 8 października 1996 r.

zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 1601/91 określające ogólne zasady dotyczące definicji, opisu i prezentacji win aromatyzowanych, aromatyzowanych napojów winopochodnych i aromatyzowanych koktajli winopodobnych

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, a w szczególności jego art. 43 i 100a,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego²,

działając zgodnie z procedurą określoną w art. 189b Traktatu³,

a także mając na uwadze, co następuje:

w celu uwzględnienia pewnych tradycyjnych praktyk w niektórych Państwach Członkowskich, konieczne jest ustalenie, że wina aromatyzowane mogą być również przygotowywane ze świeżego moszczu winogronowego z fermentacją zatrzymaną przez dodanie alkoholu, określonego w załączniku I, pkt. 5 do rozporządzenia Rady (EWG) nr 822/87 z dnia 16 marca 1987 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wina⁴;

przepis dotyczący minimalnych proporcji wina obecnych w winie aromatyzowanym, w przypadku win wzmacnianych wywodzących się z różnych obszarów produkcji, jest niemal niemożliwy do monitorowania; dlatego konieczne jest dostosowanie tego przepisu;

definicja produktu tradycyjnego, takiego jak *Glühwein*, musi uwzględniać pewne postępy w omawianym sektorze; z tego powodu musi być zakazane dodawanie wody, bez wpływu na dodawanie wody w wyniku jakiegokolwiek dosładzania;

treść przepisu dotyczącego procesów, które mogą być stosowane dla przygotowywania różnych produktów, wymaga wyjaśnienia, ponieważ z powodu braku wspólnotowych zasad, Państwa Członkowskie mogą stosować szczególne zasady w tej dziedzinie o ile takie zasady są zgodne z prawem wspólnotowym;

¹ Dz.U. nr C 28 z 1.02.1996, str. 8.

² Opinia przekazana w dniu 27 marca 1996 r. (Dz.U. nr C 174 z 17.06.1996, str. 32).

³ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 14 marca 1996 r. (Dz.U. nr C 96 z 1.04.1996, str. 235), wspólne stanowisko Rady z dnia 29 kwietnia 1996 r. (Dz.U. nr C 196 z 6.07.1996, str. 130) oraz decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 lipca 1996 r. (Dz.U. nr C 261 z 9.09.1996, str. 23).

⁴ Dz.U. nr L 84 z 27.03.1987, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1544/95 (Dz.U. nr L 148 z 30.06.1995, str. 31).

w świetle nabytego doświadczenia, rozporządzenie (EWG) nr 1601/91¹ powinno być odpowiednio zmienione i dostosowane pod pewnymi względami technicznymi,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (EWG) nr 1601/91 wprowadza się następujące zmiany:

1. W art. 2 ust. 1 lit. a):

(i) tiret pierwsze otrzymuje następujące brzmienie:

„- otrzymane z jednego lub więcej produktów winnych określonych w pkt. 5 oraz pkt. 12-18 załącznika I do rozporządzenia (EWG) nr 822/87*, łącznie z gatunkowymi winami produkowanymi w określonych regionach wymienionych w art. 1 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 823/87** oraz z wyłączeniem wina stołowego Retsina, z możliwym dodatkiem moszczu winogronowego i/lub moszczu winogronowego w fermentacji;

* Dz.U. nr L 84 z 27.03.1987, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1544/95 (Dz.U. nr L 148 z 30.06.1995, str. 31).

** Dz.U. nr L 84 z 27.3.1987, str. 59. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 3011/95 (Dz.U. nr L 314 z 28.12.1995, str. 14).”;

(ii) przedostatni akapit otrzymuje następujące brzmienie:

„wino i/lub świeży moszcz winogronowy z zatrzymaną fermentacją przez dodanie alkoholu, stosowane w przygotowaniu wina aromatyzowanego, muszą być obecne w produkcie końcowym w nie mniejszym niż 75% udziale. Bez względu na art. 5, minimalna naturalna moc objętościowa alkoholu wykorzystywanych produktów jest taka jak określona w art. 18 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 822/87;”.

2. W art. 2 ust. 1 lit. b) tiret pierwsze otrzymuje następujące brzmienie:

„- otrzymane z jednego lub więcej win określonych w pkt. 11–13 oraz pkt. 15–18 załącznika I do rozporządzenia (EWG) nr 822/87, włączając wina gatunkowe produkowane w określonych regionach wymienionych w art. 1 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 823/87 oraz z wyłączeniem win produkowanych z dodaniem alkoholu oraz wina stołowego Retsina, z możliwym dodatkiem moszczu winogronowego i/lub częściowo sfermentowanym moszczem winogronowym.”.

3. We włoskiej wersji art. 2 ust. 2:

(i) w lit. a) wyraz „Vermut” zastępuje się następująco:

¹ Dz.U. nr L 149 z 14.06.1991, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 3378/94 (Dz.U. nr L 366 z 31.12.1994, str. 1).

„Vermut o Vermouth o Vermout”;

(ii) w lit. b) *Vino aromatizzato amaro*, tiret pierwsze zastępuje się następująco:

„– „*Vino alla china*" o "*Vino chinato*" quando l'aromatizzazione principale e fatta con aroma naturale di china.”.

4. W art. 2 ust. 3:

(i) w lit e) *Kalte Ente*, skreśla się wyrazy „którego smak musi być wyraźnie wyczuwalny”;

(ii) w lit f) *Glühwein*, pierwsze zdanie otrzymuje następujące brzmienie:

„napój aromatyzowany, otrzymywany wyłącznie z czerwonego lub białego wina, przyprawiony głównie cynamonem i/lub goździkami; bez wpływu na ilości wody wynikające z odwołania się do art. 3 lit. a), zakazane jest dodawanie wody”;

(iii) w lit. fa) *Viiniglögi/Vinglög*, pierwsze zdanie otrzymuje następujące brzmienie:

„napój aromatyzowany, otrzymywany wyłącznie z czerwonego lub białego wina, przyprawiony głównie cynamonem i/lub goździkami;”.

5. We włoskiej wersji art. 2 ust. 5 lit. a) i b) otrzymują następujące brzmienie:

“a) *extra secco* o *extra dry*: per i prodotti il cui tenore di zuccheri e inferiore a 30 grammi per litro;

b) *secco* o *dry*: per i prodotti il cui tenore di zuccheri e inferiore a 50 grammi per litro;”.

6. Art. 5 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 5

1. Procesy i praktyki enologiczne określone zgodnie z rozporządzeniem (EWG) nr 822/87 stosuje się do win i moszczy, które są zawarte w składzie produktów wymienionych w art. 1.

2. Procesy odnoszące się do produktów przygotowywanych w celu uzyskania jednego z produktów końcowych, określonych w niniejszym rozporządzeniu, są ustalane zgodnie z procedurą określoną w art. 14.”

7. W załączniku II, po wyrazach „*Nürnberger Glühwein*” wpisuje się wyrazy „*Thüringer Glühwein*”.

Artykuł 2

W odniesieniu do produktu *Glühwein*, dla okresu przejściowego do 31 stycznia 1998 r przyjmuje się przepisy derogacyjne zgodnie z procedurą określoną w art. 13 rozporządzenia (EWG) nr 1601/91. .

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 8 października 1996 r.

<i>W imieniu Parlamentu Europejskiego</i>	<i>W imieniu Rady</i>
<i>K. HANSCH</i>	<i>P. RABBITTE</i>
<i>Przewodniczący</i>	<i>Przewodniczący</i>

ROZPORZĄDZENIE RADY NR 2826/2000/WE

z dnia 19 grudnia 2000 r.

w sprawie działań informacyjnych i promocyjnych dotyczących produktów rolnych na rynku wewnętrznym

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego artykuł 37,

uwzględniając propozycję Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego³,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów,

a także mając na uwadze, co następuje:

1. W ramach obowiązujących przepisów danego sektora, Wspólnota może prowadzić na rynku wewnętrznym promocję szeregu produktów rolnych.
2. W związku z perspektywami na rynku i zdobytymi doświadczeniami, a także w celu zapewnienia konsumentom pełnej informacji należy kierować się zasadami kompleksowej i konsekwentnej polityki informacyjnej i promocyjnej na rynku wewnętrznym w odniesieniu do produktów rolnych i metod ich produkcji, a także w sposób zgodny z zasadą subsydiarności w odniesieniu do artykułów spożywczych oraz według tych samych zasad w odniesieniu do państw trzecich, jednak bez zachęcania do konsumpcji jakiegokolwiek produktu ze względu na jego określone źródła pochodzenia.
3. Tego rodzaju polityka będzie korzystnie uzupełniać i wzmacniać działanie programów prowadzonych przez Państwa Członkowskie poprzez wzmocnienie wizerunku produktu w oczach konsumentów Wspólnoty, zwłaszcza w odniesieniu do jakości, wartości odżywczej i bezpieczeństwa artykułów spożywczych oraz metod produkcji.
4. Należy ustanowić kryteria wyboru danych produktów i sektorów oraz tematów kampanii Wspólnoty.
5. W celu zapewnienia spójności i efektywności programów, należy dokonać zdefiniowania za pomocą wytycznych ogólnego podejścia, co do niezbędnych ich elementów dotyczących każdego produktu bądź sektora.

¹ Dz.U. C 365 E, z 19.12.2000, str. 270.

² Opinia wydana 15 grudnia (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

³ Opinia wydana 15 grudnia (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

6. W związku z technicznym charakterem zadań, jakie mają zostać wykonane, Komisja powinna mieć możliwość zwrócenia się o pomoc do komitetu ekspertów i asystentów technicznych.
7. Należy ustalić zasady finansowania: powinna być przyjęta ogólna zasada, że organizacje zgłaszające propozycje i Państwa Członkowskie przyjmują na siebie zobowiązania, a Wspólnota pokrywa tylko część kosztów tego rodzaju działań. Jednakże w wyjątkowych wypadkach bardziej odpowiednie może być odstępianie od żądania wkładu finansowego od danych Państw Członkowskich. W przypadku informacji o pewnych programach Wspólnoty w zakresie pochodzenia produktu, produkcji organicznej, logo i etykietowania, jak również symboli graficznych określonych w odnośnym ustawodawstwie, zwłaszcza w odniesieniu do odległych regionów, podział finansowania między Wspólnotę i Państwa Członkowskie można uzasadnić potrzebą dostarczenia opinii publicznej informacji o tych stosunkowo nowych programach.
8. W celu zapewnienia najwyższej efektywności kosztowej, wdrożenie działań należy powierzyć, poprzez odpowiednie procedury, organom posiadającym niezbędne struktury i doświadczenie.
9. W celu zweryfikowania odpowiedniego wprowadzania w życie programów i ich oddziaływania, wykonanie programów powinno być starannie monitorowane przez Państwa Członkowskie, a oddziaływanie działań oceniane przez niezależne ciało.
10. Środki niezbędne do wprowadzenia w życie niniejszego rozporządzenia powinny być zgodne z decyzją Rady nr 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. Ustanawiającą warunki korzystania z uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji⁴.
11. Nakłady poniesione na finansowanie działań i europejskiej pomocy technicznej należy sklasyfikować jako wydatki interwencyjne na mocy art. 1 ust. 2 lit. e) rozporządzenia Rady 1258/1999/WE z dnia 17 marca 1999 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej⁵.
12. Środki działania w zakresie promocji, zawarte w sektorowych regulacjach prawnych różnią się zasadami ich wykonywania i podlegały zmianom. W efekcie trudno je stosować. Należy dokonać ich standaryzacji, uproszczenia i połączenia w jednolitym tekście. Odpowiednio też należy uchylić regulacje sektorowe i zasady dotyczące promocji.
13. Należy określić środki działania w okresie przejściowym od regulacji i zasad sektorowych do nowych uzgodnień, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

⁴ Dz.U. L 184, z 17.7.1999, str. 23.

⁵ Dz.U. L 160, z 26.6.1999, str. 103.

1. Wspólnota może finansować w całości lub częściowo działania informacyjne i promocyjne dotyczące produktów rolnych i metod ich produkcji, a także artykułów spożywczych żywnościowych prowadzone na jej terytorium.

2. Programy, o których mowa w ust. 1 nie mogą być ukierunkowane na konkretną markę ani też zachęcać do konsumpcji produktu ze względu na jego określone pochodzenie. Niniejszy przepis nie wyklucza możliwości podawania pochodzenia produktu objętego działaniami, o których mowa w art. 2 w przypadku oznaczeń nadawanych na mocy przepisów Wspólnoty.

Artykuł 2

Programy, o których mowa w art. 1 powinny obejmować:

- a) prace związane z kontaktami z mediami, promocją i reklamą, które w szczególności zwracają uwagę na istotne cechy i zalety produktów Wspólnoty, podkreślając zwłaszcza ich jakość i bezpieczeństwo, specyfikę metod produkcji, wartość odżywczą i zdrowotną, etykietowanie, wysokie standardy ochrony zwierząt i poszanowanie środowiska;
- b) uczestnictwo w pokazach, targach i wystawach o znaczeniu krajowym bądź międzynarodowym mające na celu wzmocnienie wizerunku produktów Wspólnoty;
- c) programy informacyjne, dotyczące w szczególności systemów Wspólnoty obejmujących chronione oznaczenie pochodzenia (PDO), chronione oznaczenie geograficzne (PGI), gwarantowane tradycyjne specjały (GTS), produkcję organiczną, a także inne symbole graficzne określone w ustawodawstwie, w szczególności w odniesieniu do odległych regionów geograficznych;
- d) programy informacyjne dotyczące systemów Wspólnoty odnoszących się do jakości win produkowanych w szczególnych regionach (tzw. wina wysokiej jakości psr), win oznakowanych nazwami geograficznymi oraz napojów spirytusowych oznakowanych nazwami geograficznymi lub oznakowanych zastrzeżonymi tradycyjnymi nazwami geograficznymi;
- e) badania celem dokonania oceny rezultatów akcji informacyjnej i promocyjnej.

Artykuł 3

Sektory i produkty, które mogą zostać objęte programami, o których mowa w art. 1 należy wyznaczać z uwzględnieniem następujących kryteriów:

- a) uzasadnienie konieczności zwrócenia uwagi na jakość, typowe cechy, specyfikę metod produkcji, wartość odżywczą i zdrowotną, bezpieczeństwo, ochronę i poszanowanie środowiska danych produktów za pomocą kampanii tematycznych lub ukierunkowanych na określone cele;
- b) wprowadzenie w życie systemu etykietowania z informacjami dla konsumenta, a także systemu kontroli i odczytywania miejsca pochodzenia;

- c) konieczność rozwiązywania specyficznych lub przejściowych trudności w poszczególnych sektorach;
- d) konieczność dostarczenia informacji dotyczących programów Wspólnoty PDO/PGI, GTS i programów produkcji organicznej;
- e) uzasadnienie konieczności dostarczania informacji o systemach Wspólnoty dotyczących jakości win, win oznakowanych nazwami geograficznymi oraz napojów spirytusowych oznakowanych nazwami geograficznymi lub oznakowanych zastrzeżonymi tradycyjnymi nazwami geograficznymi.

Artykuł 4

1. Zgodnie z procedurą określoną w art. 13 Komisja wyznacza co dwa lata listę zadań i produktów, o których mowa w art. 3. W razie konieczności można w tym czasie przeprowadzić jej modyfikację według tej samej procedury.
2. Przed sporządzeniem listy, o której mowa w ust. 1, Komisja może przeprowadzić konsultacje ze Stałą Grupą do spraw promocji produktów rolnych Komitetu Doradczego ds. bezpieczeństwa i higieny produktów rolnych.

Artykuł 5

1. Dla każdego wyodrębnionego sektora i produktu Komisja opracowuje, zgodnie z procedurą określoną w art. 13 ust. 2, strategię z podaniem wytycznych, z którymi muszą być zgodne propozycje programów informacyjnych i promocyjnych.
2. Określając wytyczne, o których mowa w ust. 1, Komisja może przeprowadzić konsultacje ze Stałą Grupą do spraw promocji produktów rolnych Komitetu Doradczego ds. bezpieczeństwa i higieny produktów rolnych.
3. Powyższe wytyczne powinny podawać ogólne dane, dotyczące w szczególności:
 - a) zadań i ukierunkowania działań,
 - b) jednego lub więcej tematów będących przedmiotem wybranych środków,
 - c) rodzaju działań, jakie mają zostać podjęte,
 - d) czasu trwania programu,
 - e) orientacyjnego rozdzielenia środków finansowych w rozbiciu na rynki i rodzaj środków działania, sumy dostępnej jako wkład Wspólnoty w program.

Artykuł 6

1. Dla działań, o których mowa w art. 2 lit. a, b, i d) oraz zgodnie z wytycznymi, o których mowa w art. 5 organizacje zawodowe i międzybranżowe reprezentujące zainteresowany(e) sektor(y) powinny, przy współpracy z organem wykonawczym, którego wyboru dokonała(y)

po zaproszeniu do składania konkurencyjnych ofert przy pomocy odpowiednich środków, opracować program informacyjny i promocyjny trwający maksymalnie do trzydziestu sześciu miesięcy. Program może obejmować jedno lub więcej Państw Członkowskich, które sporządzają specyfikację określającą kryteria oceny programów. Program może pochodzić z organizacji szczebla ogólnoeuropejskiego lub organizacji obejmującej jedno lub więcej Państw Członkowskich. Te ostatnie programy mają pierwszeństwo.

2. Zainteresowane Państwa Członkowskie powinny zbadać stosowność każdego programu i jego zgodność, a także zgodność zaproponowanego organu wykonawczego z postanowieniami niniejszego rozporządzenia, a także wytycznymi oraz stosownymi specyfikacjami. Sprawdzają także jego wartość w stosunku do wyłożonych środków finansowych. Państwo(a) członkowskie sporządza(ja) czasową listę zawierającą programy i organy wybrane w ramach limitu dostępnych środków i przyjmuje(a) na siebie obowiązek sfinansowania części kosztów programów.

Państwa Członkowskie powinny wysłać do Komisji czasową listę wybranych organów, programów oraz ich kopie.

Jeśli przedłożony program zostanie uznany przez Komisję za niezgodny z wytycznymi lub zasadami Wspólnoty, powinna ona w terminie, jaki pozostaje do ustalenia, powiadomić dane Państwo(a) Członkowskie o niezakwalifikowaniu części lub całości danego programu. W przypadku przekroczenia tego terminu program należy uznać za zakwalifikowany.

Państwa Członkowskie powinny wziąć pod uwagę wszystkie uwagi poczynione przez Komisję w danym terminie. Po upływie tego terminu Państwo(a) Członkowskie sporządzają i natychmiast wysyłają do Komisji listę ostatecznie zakwalifikowanych programów.

Komisja powinna możliwie jak najszybciej poinformować Komitet Zarządzający, o którym mowa w art. 13, o wybranych programach i dotyczącym każdego z nich budżecie.

Artykuł 7

1. W razie braku programów informacyjnych dla jednego lub więcej działań, o których mowa w art. 2 lit. c) przedstawionych przez organizacje, o których mowa art. 6, każde z zainteresowanych Państw Członkowskich powinno opracować swoją specyfikację w oparciu o wytyczne ustalone przez Komisję oraz wybrać w drodze publicznego wezwania do przetargu organ do wdrożenia programu, jaki dane państwo zobowiązuje się współfinansować.

2. Dane państwo przesyła do Komisji wybrany program wraz z dołączoną opinią i jej uzasadnieniem na temat stosowności programu oraz jego zgodności, a także proponowanego organu, z postanowieniami niniejszego rozporządzenia, a także na temat jego wartości w stosunku do ceny.

3. Do celów związanych ze zbadaniem programu przez Komisję, a także jego ostatecznym zatwierdzeniem przez Państwa Członkowskie stosuje się przepisy art. 6 ust. 3 akapity drugi, trzeci oraz czwarty.

Artykuł 8

1. Przy sporządzaniu wytycznych, o których mowa w art. 5, Komisja może wezwać do pomocy komitet niezależnych ekspertów do spraw komunikowania się lub asystentów technicznych.

2. Komisja powinna zastosować otwarte lub ograniczone wezwanie do przetargu celem wyboru:

- a) asystenta(ów) technicznego(ych), o którym(ch) mowa w ust. 1,
- b) organu lub organów odpowiedzialnych za weryfikację oddziaływania działań wprowadzonych w życie na mocy art. 6 i 7.

Artykuł 9

1. Wspólnota finansuje:

- a) całe programy, o których mowa w art. 2 lit. e);
- b) w części pozostałe działania informacyjne i promocyjne, o których mowa w art. 2.

2. Udział Wspólnoty w programach, o których mowa w ust. 1 lit b) nie może przekraczać 50% ich faktycznego kosztu.

Bez naruszenia postanowień ust. 4, Państwa Członkowskie pokrywają 20% faktycznych kosztów działań, o których mowa w ust. 2, a resztę kosztów finansują organizacje, które zaproponowały działania. Płatności dokonywane przez Państwa Członkowskie i/lub organizacje branżowe czy międzybranżowe mogą pochodzić z opłat o charakterze parafiskalnym.

3. Jednakże w uzasadnionych przypadkach i pod warunkiem, że program ewidentnie leży w interesie Wspólnoty można, zgodnie z procedurą określoną w art. 13 ust. 2, podjąć decyzję co do tego, że proponująca program organizacja będzie odpowiedzialna za całość finansowania, którego nie zapewniła Wspólnota.

4. W przypadku działań, o których mowa w art. 7, Państwa Członkowskie ponoszą odpowiedzialność za tę część finansowania, której nie zapewniła Wspólnota.

Wpłaty Państw Członkowskich mogą pochodzić z opłat o charakterze parafiskalnym.

Artykuł 10

1. Organ lub organy, którym powierzono wdrożenie działań, o których mowa w art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 muszą dysponować wiedzą fachową na temat danych produktów i rynków, a także posiadać środki niezbędne do jak najbardziej efektywnego wprowadzenia programu w życie z należytym uwzględnieniem europejskiego wymiaru programów.

2. Państwa Członkowskie odpowiadają za monitorowanie i płatności w przypadku wszystkich działań poza tymi, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit a).

Artykuł 11

Wspólnota finansując programy, o których mowa w art. 1, powinna działać zgodnie z art. 1 ust. 2 lit. e) rozporządzenia (WE) nr 1258/1999.

Artykuł 12

Szczegółowe zasady zastosowania niniejszego rozporządzenia należy przyjąć zgodnie z procedurą określoną w art. 13 ust. 2.

Artykuł 13

1. Komisję wspomaga Komitet ds. olejów i tłuszczów ustanowiony zgodnie z art. 37 rozporządzenia 136/66/EWG⁶ i komitety zarządzające ustanowione odpowiednimi artykułami pozostałych rozporządzeń w sprawie wspólnej organizacji rynków rolnych (dalej zwane „komitetami”).

2. W przypadku odwoływania się do niniejszego ustępu stosuje się art. 4 oraz 7 decyzji 1999/468/WE.

Czas określony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/KE ustala się jako jeden miesiąc.

3. Komitety przyjmują swoje regulaminy wewnętrzne.

Artykuł 14

Co dwa lata, począwszy od 31 grudnia 2003 r., Komisja powinna przysyłać do Parlamentu Europejskiemu i Rady raport dotyczący stosowania niniejszego rozporządzenia, zajmując się w szczególności wybranymi programami i wykorzystaniem przydziałów finansowych oraz dołączając wszelkie stosowne propozycje.

Artykuł 15

1. Skreśla się następujące przepisy:

- a) art. 11 rozporządzenia Rady (EWG) nr 136/1966 z dnia 22 września 1966 r. w sprawie ustanowienia wspólnej organizacji rynku olejów i tłuszczów⁶,
- b) art. 2 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1308/1970 z dnia 29 czerwca 1970 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku lnu i konopi⁷,
- c) art. 20 ust. 4 rozporządzenia Rady (EWG) nr 3763/1991 z dnia 16 grudnia 1991 r. wprowadzającego specyficzne środki w odniesieniu do niektórych produktów rolnych na rzecz zamorskich departamentów Francji⁸,

⁶ Dz.U. L 172, z 30.9.1996, str. 3025. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2702/1999 (Dz.U. L 327, z 21.12.1999, str. 7).

⁷ Dz.U. L 146, z 4.7.1970, str. 1. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2702/1999.

⁸ Dz.U. L 356, z 24.12.1991, str. 1. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2598/1995 (Dz.U. L 267, z 9.11.1995, str. 1).

- d) art. 1 i 2 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1332/1992 z dnia 18 maja 1992 r. wprowadzającego specjalne środki dla oliwek deserowych⁹,
- e) art. 31 ust. 4 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1600/1992 z dnia 15 czerwca 1992 r. dotyczącego specjalnych środków dla Wysp Azorskich i Madery w odniesieniu do niektórych produktów rolnych¹⁰,
- f) art. 26 ust 4 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1601/1992 z dnia 15 czerwca 1992 r. dotyczącego specjalnych środków dla Wysp Kanaryjskich w odniesieniu do niektórych produktów rolnych¹¹,
- g) art. 1 ust. 2 tiret drugie i art. 2 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia Rady (WE) 399/1994 z dnia 21 lutego 1994 r. dotyczącego specjalnych środków dla suszonych winogron¹²,
- h) art. 54 rozporządzenia Rady nr 2200/96/WE z dnia 28 października 1996 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku owoców i warzyw¹³,
- i) art. 35 ust. 5 rozporządzenia Rady (WE) NR 1493/1999 z dnia 17 maja 1999 r. dotyczącego wspólnej organizacji rynku wina¹⁴.

2. W rozporządzeniu 399/94/WE skreśla się sformułowania „i promocja” oraz „lit. d) i lit. e)” odpowiednio z art. 1 i art. 2 ust. 2.

3. Tracą moc: rozporządzenie Rady (EWG) nr 1195/1990 z dnia 7 maja 1990 r. w sprawie środków na rzecz wzrostu konsumpcji i wykorzystania jabłek¹⁵, (EWG) nr 1201/1990 z dnia 7 maja 1990 r. w sprawie środków na rzecz wzrostu konsumpcji owoców cytrusowych¹⁶, EWG nr 2067/1992 z dnia 30 czerwca 1992 r. w sprawie środków promocji i obrotu wołowiną i cielęciną¹⁷, (EWG) nr 2073/1992/ z 30 czerwca 1992 r. w sprawie promocji konsumpcji we Wspólnocie i rozwoju rynków mleka i przetworów mlecznych¹⁸, (EWG) nr 2275/1996 z dnia 22 listopada 1996 r. wprowadzające specyficzne środki dla żywych roślin i produktów ogrodniczych¹⁹, a także (EWG) nr 2071/1998 z dnia 28 września 1998 r. dotyczące środków upowszechnienia etykietowania wołowiny i cielęciny²⁰.

⁹ Dz.U. L 145, z 27.5.1992, str. 1. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1267/1995 (Dz.U. L 123, z 3.6.1995, str. 4).

¹⁰ Dz.U. L 173, z 27.6.1992, str. 1. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2348/1996 (Dz.U. nr L 320, z 11.12.1996, str. 1).

¹¹ Dz.U. L 173, z 27.6.1992, str. 13. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2348/1996.

¹² Dz.U. L 54, z 25.2. 1994, str. 3.

¹³ Dz.U. L 297, z 129.11.1996, str. 1. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) 1257/1999 (Dz.U. nr L 160, z 26.6.1999, str. 80).

¹⁴ Dz.U. L 179, z 14.7.1999, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem nr 1622/2000 (Dz.U. L 194, z 31.7.2000, str. 1.).

¹⁵ Dz.U. L 119, z 11.5.1990, str. 53.

¹⁶ Dz.U. L 119, z 11.5.1990, str. 65.

¹⁷ Dz.U. L 215, z 30.7.1992, str. 57.

¹⁸ Dz.U. L 215, z 30.7.1992, str. 67.

¹⁹ Dz.U. L 308, z 29.11.1996, str. 7. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2702/1999

²⁰ Dz.U. L 265, z 30.9.1998, str. 2.

4. Przepisy, warunki oraz regulacje wyszczególnione w ust. 1 i 2 nadal stosują się do programów informacyjnych i promocyjnych, co do których decyzje zostały podjęte przed wejściem w życie rozporządzenia z zastosowaniem niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 16

Komisja przyjmie zgodnie z procedurą określoną w art. 13 ust. 2 środki konieczne do ułatwienia przejścia od rozporządzeń, o których mowa w art. 15 do tych zawartych w niniejszym rozporządzeniu.

Artykuł 17

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie siódmego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Ustaw Wspólnoty Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od 1 stycznia 2001 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 19 grudnia 2000 r.

W imieniu Rady

J. GLAVANY

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1607/2000

z dnia 24 lipca 2000 r.

ustanawiające szczegółowe zasady wykonywania rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 w sprawie wspólnej organizacji rynku wina, w szczególności tytułu odnoszącego się do wina gatunkowego produkowanego w określonych regionach

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1493/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wina¹, w szczególności jego art. 56 i 58,

a także mając na uwadze, co następuje:

- 1) Ogólne zasady dotyczące wina gatunkowego produkowanego w określonych regionach (por) ustanowione są w tytule VI rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 oraz w kilku załącznikach do niego. Zasady te powinny zostać uzupełnione przepisami wykonawczymi, a rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1698/70², ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 986/89³, (EWG) nr 2236/73⁴, (EWG) nr 2082/74⁵, ostatnio zmienione Aktem dotyczącym warunków przystąpienia Republiki Greckiej oraz dostosowań w Traktatach⁶ oraz (EWG) nr 2903/79⁷, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 418/86⁸, które regulowały tę kwestię wcześniej, powinny zostać uchylone.
- 2) Zasady te były wcześniej rozproszone w wielu rozporządzeniach Wspólnoty. W interesie podmiotów gospodarczych we Wspólnocie i władz odpowiedzialnych za stosowanie reguł wspólnotowych należałoby zestawić wszystkie te przepisy w jednym rozporządzeniu.
- 3) Rozporządzenie to powinno zawierać aktualnie obowiązujące przepisy dostosowane do nowych wymogów zawartych w rozporządzeniu (WE) nr 1493/1999. Powinno ono być również prostsze i bardziej spójne oraz zapewniać całkowite objęcie tematu, co oznacza, że pewne luki muszą zostać wypełnione. Dodatkowo, niektóre zasady powinny zostać zredagowane bardziej szczegółowo, tak, by zapewniać większą pewność prawną przy ich stosowaniu.
- 4) Należy sprecyzować, że niniejsze rozporządzenie stosuje się bez uszczerbku dla przepisów szczególnych ustanowionych w innych obszarach.

¹ Dz.U. L 179 z 14.07.1999, str. 1.

² Dz.U. L 190 z 26.08.1970, str. 4.

³ Dz.U. L 106 z 18.04.1989, str. 1.

⁴ Dz.U. L 229 z 17.08.1973, str. 26.

⁵ Dz.U. L 217 z 8.08.1974, str. 14.

⁶ Dz.U. L 291 z 19.11.1979, str. 80.

⁷ Dz.U. L 326 z 22.12.1979, str. 14.

⁸ Dz.U. L 48 z 26.02.1986, str. 8.

- 5) Załącznik VI do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 zawiera szereg wykazów win gatunkowych por. Wykazy te muszą zostać uporządkowane.
- 6) Załącznik VI ust. 3 do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 wymaga od producenta w Państwie Członkowskim przeprowadzania systematycznych testów organoleptycznych dla każdego wina gatunkowego por produkowanego na jego terytorium.
- 7) Zadanie porównywania wyników testów z ustalonymi specyfikacjami i przeprowadzania testów organoleptycznych należy powierzyć wydziałom inspekcji.
- 8) Powinien istnieć przepis dotyczący sposobu wykorzystywania wina nadającego się do wytwarzania win gatunkowych por, które nie są akceptowane przez poszczególne wydziały jako wina gatunkowe por.
- 9) Komisja powinna być informowana o środkach podejmowanych przez Państwa Członkowskie oraz o sposobie ich stosowania.
- 10) Na podstawie art. 56 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, wartość win gatunkowych por można obniżyć w fazie obrotu tylko w niektórych okolicznościach. Należy ściśle określić te okoliczności i sposoby wykorzystania win gatunkowych por zakwalifikowanych w wyniku tego do niższej wartości, podobnie jak warunki dla takiego wykorzystania. Należy wyznaczyć właściwe władze uprawnione do obniżania wartości win.
- 11) Aby uniknąć zakłócania konkurencji, wina gatunkowe por o obniżonej ocenie wartości nie może być sprzedawane przy wykorzystaniu nazwy podobnej do nazwy, której nie można już nadawać. Do celów monitorowania niezakłóconego funkcjonowania systemu, rejestry przepływu zapasów muszą zawierać odpowiednie zapisy dotyczące faktu obniżenia wartości.
- 12) Aby umożliwić Komisji monitorowanie stosowania przez właściwe władze Państwa Członkowskiego przepisów dotyczących obniżania wartości dla win gatunkowych por, Państwa Członkowskie powinny zgłaszać Komisji co roku ilości wina gatunkowego por, któremu na ich terytorium obniżono wartość.
- 13) Obniżenie wartości wina gatunkowego por na terytorium Państwa Członkowskiego innego niż to, z którego to wina pochodzi, powinno być dokonywane przez właściwy organ Państwa Członkowskiego pochodzenia. W tym celu, należy zapewnić bezpośrednią współpracę między organami odpowiedzialnymi w Państwach Członkowskich za nadzorowanie produkcji i obrotu winami gatunkowymi por oraz określić zasady takiej współpracy. Jednakże, w celu uproszczenia zadań administracyjnych Państw Członkowskich, właściwy organ Państwa Członkowskiego posiadającego na swym terytorium pewną niewielką ilość danego wina gatunkowego por, powinien mieć możliwość obniżenia we własnym zakresie kategorii gatunkowej w odniesieniu do tej ilości.
- 14) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Wina,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Cel

Niniejsze rozporządzenie ustanawia szczegółowe zasady wykonania przepisów rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 odnoszącego się do win gatunkowych produkowanych w określonych regionach (wina gatunkowe por).

TYTUŁ I

ZASADY ODNOSZĄCE SIĘ DO OKREŚLONYCH REGIONÓW

Artykuł 2

Rozgraniczanie obszarów w bezpośredniej bliskości określonego regionu

Nie naruszając zasady określonej w załączniku VI ust. D pkt. 1 lit. b) do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, ale zgodnie z załącznikiem VI ust. D pkt. 3 do niniejszego rozporządzenia, obszar w bezpośredniej bliskości określonego regionu, w którym może być pozyskiwane lub wytwarzane wino gatunkowe por, jest odgraniczany przez każde zainteresowane Państwo Członkowskie w odniesieniu do każdego wina gatunkowego por, którego to dotyczy. Państwo Członkowskie uwzględnia, między innymi, położenie geograficzne, struktury administracyjne i jego tradycyjne usytuowanie przed rozgraniczeniem.

Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję o decyzjach podejmowanych w przedmiocie takiego rozgraniczenia, a Komisja publikuje takie decyzje we wszystkich Państwach Członkowskich przy wykorzystaniu właściwych środków.

TYTUŁ II

PRZEPISY ODNOSZĄCE SIĘ DO STĘŻENIA ALKOHOLU

Artykuł 3

Wykaz białych win gatunkowych por, których całkowite stężenie alkoholu może być mniejsze niż 9% objętościowych ale nie mniejsze niż 8,5% objętościowego

Wykazy określone w załączniku VI ust. F pkt. 5 do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, są wymienione w załączniku I do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 4

Wykaz likierowych win gatunkowych por, których naturalne stężenie alkoholu może być mniejsze niż 12% objętościowych

Wykaz określony w załączniku VI ust. L pkt. 3 lit. a) do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, wymieniony jest w załączniku II ust. A do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 5

Wykaz likierowych win gatunkowych por, których całkowite stężenie alkoholu może być mniejsze niż 17,5% objętościowego ale nie mniejsze niż 15% objętościowych

Wykaz określony w załączniku VI ust. L pkt. 4 do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, wymieniony jest w załączniku II ust. B do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 6

Wykaz odmian, które mogą być wykorzystywane do wytwarzania likierowych win gatunkowych por z wykorzystaniem specjalnych tradycyjnych określeń „vino dulce natura”, „vino dolce naturale”, „vinho doce natura” i „οίνος γλυκός φυσικός”

Wykaz określony w załączniku VI ust. L pkt. 5 do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, określony jest w załączniku III do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 7

Wykazy cuvées przeznaczonych do produkcji musujących win gatunkowych oraz musujących win gatunkowych por, których stężenie alkoholu może być mniejsze niż 9,5% objętościowego ale nie mniejsze niż 8,5% objętościowego

Wykazy określone w załączniku VI ust. K pkt. 2 i 3 do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, określone są w załączniku IV do niniejszego rozporządzenia.

TYTUŁ III

ZASADY DOTYCZĄCE TESTÓW ANALITYCZNYCH I ORGANOLEPTYCZNYCH

Artykuł 8

Zasady ogólne

1. Dla celów stosowania art. 58 lit. d) akapit drugi rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, każde Państwo Członkowskie produkujące wino, ustanawia jeden lub więcej wydziałów do przeprowadzania testów organoleptycznych win gatunkowych por produkowanych na jego terytorium.

Jeśli takie wydziały są ustanawiane zgodnie z powyższym przepisem i zgodnie z załącznikiem VI ust. J lit. b) do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, Państwo Członkowskie zapewnia, by były w nim reprezentowane zainteresowane strony.

2. Państwa Członkowskie ustanawiają zasady w celu zapewnienia, by testy analityczne i organoleptyczne były systematycznie przeprowadzane w odniesieniu do wszystkich win gatunkowych por produkowanych na ich terytorium. Jednakże, w odniesieniu do win z roku winnego 2000/2001 testy mogą być przeprowadzone poprzez pobieranie próbek.

Testy zapewniają, aby każda z pobieranych próbek była reprezentatywna dla każdego z win gatunkowych por posiadanych przez producenta.

3. W odniesieniu do win, z których mogą powstawać wina gatunkowe por, testy określone w ust. 2 są przeprowadzone na etapie produkcyjnym przed sklasyfikowaniem wina jako wina gatunkowego por.
4. Wino może zostać sklasyfikowane jako wino gatunkowe por tylko wówczas, jeżeli:
 - a) wyniki testów analitycznych przeprowadzonych zgodnie z metodami określonymi w art. 46 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 wykażą, że wino to utrzymuje się w wymaganych granicach, określonych w załączniku VI ust. J pkt. 1 lit. a) do tego rozporządzenia, oraz
 - b) testy organoleptyczne wykazują, że wino posiada odpowiednie właściwości.

Artykuł 9

Wykorzystanie wina, które nie przechodzi pozytywnie testów analitycznych i organoleptycznych

Jeżeli testy analityczne i organoleptyczne wykazują, że wino nie może być zaklasyfikowane jako wino gatunkowe, wówczas wino to, jeżeli posiada wymagane cechy, może zostać zaklasyfikowane jako:

- a) inne wino gatunkowe por, jeżeli spełnia ono warunki, by je w taki sposób zaklasyfikować, lub
- b) wino stołowe, pod warunkiem że wzbogacenie, jeżeli w ogóle miało miejsce, zostało przeprowadzone zgodnie z załącznikiem V art. 43 ust. 2 i ust. C i G do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, lub
- c) wino innej kategorii, określone w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999.

TYTUŁ IV

ZASADY MAJĄCE ZASTOSOWANIE PRZY OBNIŻANIU WARTOŚCI

Artykuł 10

Warunki dla niektórych przypadków obniżania wartości win gatunkowych por w fazie obrotu

1. Dla celów zastosowania art. 56 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, „obniżenie wartości wina gatunkowego por” oznacza „zakaz wykorzystania wobec wina, którego to dotyczy, jakiegokolwiek odniesienia do wspólnotowych lub krajowych oznaczeń zastrzeżonych dla wina gatunkowego por”.
2. Dla celów stosowania art. 56 ust. 3 tego rozporządzenia, uznaje się, że wino gatunkowe zostało poddane zmianie uzasadniającej obniżenie kategorii, jeżeli odkryto w szczególności, że:

- a) nie spełnia już wymogów w odniesieniu do przynajmniej jednej z właściwości określonej w załączniku VI ust. J pkt. 1 lit. a) do rozporządzenia, lub
 - b) nie posiada już ono przynajmniej jednej z cech charakterystycznych wina gatunkowego por z regionu, którego nazwę nosi.
3. Obniżenie wartości wina gatunkowego por w fazie obrotu deklaruje właściwy organ, określony odpowiednio w art. 12 ust. 1 lub 3 niniejszego rozporządzenia.
4. Procedurę obniżenia wartości wina gatunkowego por rozpoczyna:
- a) właściwy organ, określony w art. 56 ust. 1 i ust. 2 rozporządzenia, podczas jakiegokolwiek z odpowiednich kontroli, lub
 - b) podmiot gospodarczy będący w posiadaniu wina, jeżeli zauważa, że wino spełnia warunki określone powyżej w ust. 2.
5. Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję o nazwach i adresach właściwych organów, upoważnionych przez nie do obniżania wartości win gatunkowych por. Komisja podejmuje wszelkie działania w celu opublikowania tych informacji we wszystkich Państwach Członkowskich.
6. Jeżeli jest to konieczne, każdy z właściwych organów może oświadczyć, że dokument towarzyszący wydany w odniesieniu do wina, wobec którego obniżono wartość, narusza prawo.

Rejestry ruchu zapasów posiadacza wina o obniżonej wartości zawierają informację, że wobec danego wina obniżono wartość usuwając je z klasy win gatunkowych por.

Artykuł 11

Powiadamianie przez Państwa Członkowskie o obniżeniu wartości dla wina gatunkowego por

W odniesieniu do każdego roku gospodarczego dla wina, Państwa Członkowskie zbierają dane dotyczące ilości i jakości win gatunkowych por, wobec których dokonano na ich terytorium obniżenia wartości.

Państwa Członkowskie zgłaszają te dane Komisji nie później niż dnia 1 listopada następującego po zakończeniu roku winiarskiego, w którym ogłoszono obniżenie wartości.

Dane te rozróżniają wino, wobec którego obniżono wartość i wino gatunkowe por

- a) na etapie produkcji:
 - (i) z inicjatywy właściwego organu, lub
 - (ii) na wniosek producenta;

- b) w fazie obrotu:
 - (i) z inicjatywy właściwego organu, lub
 - (ii) na wniosek handlowca.

Dane te wykazują ilości w podziale według kategorii produktu, wynikającej z obniżenia wartości.

Artykuł 12

Bezpośrednia współpraca właściwych organów Państw Członkowskich w zakresie obniżania wartości wina gatunkowego por

1. Właściwy organ w Państwie Członkowskim, które posiada na swym terytorium wino gatunkowe por, co do którego rozważa się obniżenie wartości, odpowiednio informuje właściwy organ Państwa Członkowskiego, na którego terytorium wino zostało wyprodukowane („Państwa Członkowskiego pochodzenia”).

Wymianie informacji mogą towarzyszyć:

- a) przesłanie, na wniosek jednego z zainteresowanych Państw Członkowskich, próbek do urzędowego laboratorium w Państwie Członkowskim pochodzenia; jeżeli wino jest winem gatunkowym por w pojemnikach zawierających nie więcej niż 60 litrów, próbka jest zaopatrzona w etykietę, z jaką wino zostało wprowadzone do obrotu,
- b) obecność podczas kontroli wykwalifikowanego eksperta ze Państwa Członkowskiego pochodzenia,
- c) uczestnictwo różnych Państw Członkowskich we wspólnie uzgodnionych testach,
- d) weryfikacja dokumentów i wpisów do rejestru ustanowionych w art. 70 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999.

2. Właściwy organ, do którego skierowany jest wniosek, informuje niezwłocznie właściwy organ wysyłający wniosek, o swej decyzji dotyczącej obniżenia wartości.

3. Jeżeli całkowita ilość kwestionowanego wina nie przekracza dwóch hektolitrów, właściwy organ Państwa Członkowskiego, który posiada na swym terytorium wino gatunkowe por podlegające obniżeniu wartości, może sam zdecydować o obniżeniu wartości dla tego wina.

4. Każda osoba fizyczna lub prawna albo grupa osób, których dotyczy decyzja podejmowana na podstawie powyższego ust. 2 lub 3, może wnieść do właściwego organu Państwa Członkowskiego posiadającego na swym terytorium kwestionowane wino gatunkowe por, o ponowne rozpatrzenie tej decyzji. Jeżeli organ ten uznaje, że wniosek o ponowne rozpatrzenie decyzji ma podstawy, składa wniosek do właściwego organu zainteresowanego Państwa Członkowskiego pochodzenia wina gatunkowego por o ponowne rozpatrzenie decyzji, albo w przypadku określonym w ust. 3, ponownie rozpatruje decyzję podjętą we własnym zakresie.

5. Państwo Członkowskie, które obniżyło wartość wina gatunkowego por pochodzącego z innego Państwa Członkowskiego w trakcie trwania roku, do dnia 31 marca roku następnego powiadamia Komisję i zainteresowane Państwa Członkowskie pochodzenia win gatunkowych por, o ilości każdego wina gatunkowego por, wobec którego obniżono wartość.

TYTUŁ V

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 13

Utrata mocy

Rozporządzenia (EWG) nr 1698/70, (EWG) nr 2236/73, (EWG) nr 2082/74 oraz (EWG) nr 2903/79 niniejszym tracą moc.

Artykuł 14

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 sierpnia 2000 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 24 lipca 2000 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK I

Wykaz białych win gatunkowych por, których łączne stężenie alkoholu może być mniejsze niż 9% objętościowych, lecz nie mniejsze niż 8,5% objętościowego.

PORTUGALIA

- Vinho Verde

ZAŁĄCZNIK II

A. Wykaz określony w załączniku VI ust. L pkt. 3 lit. a) do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999

1. Wykaz likierowych win gatunkowych por produkowanych z moszczu gronowego, o naturalnym stężeniu alkoholu nie mniejszym niż 10% objętościowych, uzyskiwanych poprzez dodawanie spirytusu uzyskiwanego z wina lub wyłoków winogronowych o zarejestrowanej nazwie pochodzenia, możliwie z tego samego gospodarstwa.

(załącznik VI ust. L pkt. 3 lit a) (i) do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999)

FRANCJA

Pineau de Charentes lub Pineau charentais, Floc de Gascogne, Macvin du Jura.

2. Wykaz likierowych win gatunkowych por produkowanych z fermentowanego moszczu gronowego, o początkowym naturalnym stężeniu alkoholu nie mniejszym niż 11% objętościowych, uzyskiwanych poprzez dodawanie alkoholu obojętnego lub destylatu wina o rzeczywistym stężeniu alkoholu nie mniejszym niż 70% objętościowych, albo spirytusu pochodzenia winnego.

(załącznik VI ust. L lit a) (ii) tiret pierwsze do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999)

PORTUGALIA

Porto, vin de Porto, Oporto Port, Port wine, Portwein, Portvin, Portwijn

Moscatel de Setúbal, Setúbal

Carcavelos

WŁOCHY

Moscato di Noto,

Trentino.

3. Wykaz likierowych win gatunkowych por produkowanych z wina o początkowym naturalnym stężeniu alkoholu nie mniejszym niż 10,5% objętościowego.

(załącznika VI ust. L pkt. 3 lit a) (ii) tiret drugie do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999)

HISZPANIA

Jerez – Xérès - Sherry

Manzanilla - Sanlúcar de Barrameda

Contado de Huelva

Rueda

4. Wykaz likierowych win gatunkowych por uzyskiwanych z fermentowanego moszczu gronowego, o początkowym naturalnym stężeniu alkoholu nie mniejszym niż 9% objętościowych.

(załącznika VI ust. L pkt. 3 lit a) (ii) tiret trzecie do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999)

PORTUGALIA

Madeira, Madeira Wein, wino Madeira, vin de Madère, Madera, vino di Madera, Madeira wijn

B. Wykaz określony w załączniku VI ust. L pkt. 4 do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999

5. Wykaz likierowych win gatunkowych por o całkowitym stężeniu alkoholu mniejszym niż 17% objętościowych, ale nie mniejszym niż 15% objętościowych, gdy przepisy krajowe stosowane do takich win przed dniem 1 stycznia 1985 r. wyraźnie tak stanowiły.

(załącznika VI ust L pkt. 4 do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999)

HISZPANIA

Likierowe wino gatunkowe por	Wyszczególnienie produktu ustanowione przez reguły wspólnotowe lub ustawodawstwo krajowe
Condado de Huelva	Vino generoso
Jerez-Xérès - Sherry	Vino generoso
Manzanilla - Sanlúcar de Barrameda	Vino generoso
Málaga	Seco
Montilla-Moriles	Vino generoso
Priorato	Rancio seco
Rueda	Vino generoso
Tarragona	Rancio seco

WŁOCHY

Trentino

PORTUGALIA

Likierowe wino gatunkowe por	Wyszczególnienie produktu ustanowione przez reguły wspólnotowe lub ustawodawstwo krajowe
Porto, vin de Porto, Oporto, Port, Port wine, Portwein, Portvin, Portwijn	Branco leve seco

ZAŁĄCZNIK III

Wykaz odmian, które mogą być wykorzystywane do produkcji likierowych gatunkowych win por, oznaczane tradycyjnymi określeniami „vino dulce natural”, „vino dulce naturalne”, „vino doce natura” i „οίνος γλυκός φυσικός”

Muscats — Grenache — Maccabéo — Malvoisies — Mavrodaphne — Assirtiko — Liatiko — Garnacha tintorera — Monastrell — Pedro Ximénez — Albarola — Aleatico — Bosco — Cannonau — Corinto nero — Giró — Monica — Nasco — Primitivo — Vermentino — Zibibbo.

ZAŁĄCZNIK IV

**Wykaz gatunkowych win musujących por, których cuvée może mieć stężenie alkoholu
nie mniejsze niż 9,5% objętościowego**

WŁOCHY

- Prosecco di Conegliano - Valdobbiadene
- Montello e Colli Asolani.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1227/2000

z dnia 31 maja 2000 r.

ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1493/1999 w sprawie wspólnej organizacji rynku wina, w odniesieniu do potencjału produkcyjnego

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1493/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wina¹, w szczególności jego art. 7 ust. 2, art. 10, 15, 23 i 80,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie (WE) nr 1493/1999, które z mocą od dnia 1 sierpnia 2000 r. zastąpiło rozporządzenie Rady (EWG) nr 822/87², ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1677/1999³, zawiera, w tytule II, przepisy w sprawie potencjału produkcyjnego. Obecnie właściwe jest wypełnienie ustanowionych przez nie ram poprzez przyjęcie przepisów wykonawczych i uchylenie poprzednich rozporządzeń z tej dziedziny, mianowicie rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2314/72⁴, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 2462/93⁵, (EWG) nr 940/81⁶, (EWG) nr 3800/81⁷, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 2548/1999⁸, (EWG) 2729/88⁹, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (WE) 2182/97¹⁰, (EWG) nr 2741/89¹¹, oraz (EWG) nr 3302/90¹².
- (2) Państwom Członkowskim, zgodnie z art. 22 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, zezwala się na nałożenie bardziej rygorystycznych zasad krajowych w odniesieniu do nowych nasadzeń lub przesadzania winorośli albo w odniesieniu do szczepienia, od przepisów wymienionych w tytule II tego rozporządzenia, co obejmuje nałożenie takich zasad w odniesieniu do przyznawania, przenoszenia i wykorzystywania praw do sadzenia.
- (3) Art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 przewiduje, że Państwa Członkowskie mogą w przypadkach określonych w lit. a)-d) tego przepisu udzielić zgody na produkcję wina, które może być wprowadzane do obrotu, z zastrzeżeniem kontroli. Konieczne jest ustanowienie szczegółowych zasad dotyczących wniosków i ostateczny termin uregulowania, w szczególności w celu zapewnienia skutecznego wprowadzenia w życie tych uregulowań tego porządkowania w uzasadnionych przypadkach, w szczególności

¹Dz.U. L 179 z 14.07.1999, str. 1.

²Dz.U. L 84 z 27.03.1999, str. 1.

³Dz.U. L 199 z 30.07.1999, str. 8.

⁴Dz.U. L 248 z 1.11.1972, str. 53.

⁵Dz.U. L 226 z 7.09.1993, str. 1.

⁶Dz.U. L 96 z 8.04.1981, str. 10.

⁷Dz.U. L 381 z 31.12.1981, str. 10.

⁸Dz.U. L 308 z 3.12.1999, str. 5.

⁹Dz.U. L 241 z 1.09.1988, str. 108.

¹⁰Dz.U. L 299 z 4.11.1997, str. 3.

¹¹Dz.U. L 264 z 12.09.1989, str. 5.

¹²Dz.U. L 317 z 16.11.1990, str. 25.

poprzez wydanie zezwolenia od dnia złożenia wniosku, z jednoczesnym zapewnieniem, że producenci nie będą czerpać korzyść z nieuzasadnionych wniosków. Istnieje także potrzeba, aby wszelkie prawa do sadzenia wykorzystane w procesie regulacji były ważne w dniu składania wniosku.

- (4) Art. 2 ust. 7 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 przewiduje obowiązkowe karczowanie obszarów obsadzonych niezgodnie z ograniczeniami dotyczącymi sadzenia. Nie należy dopuścić do tego, aby produkty sektora winiarskiego wyprodukowane z winogron pochodzących z takich obszarów przed poddaniem ich karczowaniu powodowały zakłócenia równowagi rynkowej i w związku z tym należy poddać je destylacji.
- (5) Art. 3 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 przewiduje przyznawanie nowych praw do sadzenia w przypadku środków dotyczących scalania gruntów lub środków dotyczących obowiązkowych zakupów w interesie publicznym. Przyznanie nowych praw do sadzenia nie powinno przekraczać praw niezbędnych do obsadzenia obszaru równoważnego 105% obszaru utraconego przez producentów w wyniku zastosowania tych środków tak, aby uniknąć naruszenia zakazu sadzenia zawartego w art. 2 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999.
- (6) Art. 3 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 przewiduje również przyznawanie nowych praw do sadzenia w przypadku doświadczeń dotyczących upraw winorośli. Obszary obsadzone z wykorzystaniem takich przyznanych nowych praw do sadzenia powinny być wykorzystywane jedynie do określonych celów, a produkty sektora winiarskiego wyprodukowane zarówno podczas, jak i po okresie doświadczalnym z winogron pochodzących z takich obszarów nie powinny powodować zakłócenia równowagi rynkowej. Odpowiednio, produkty winiarskie wytwarzane z winogron pochodzących z takich obszarów podczas okresu doświadczalnego nie powinny być wprowadzane do obrotu, bez uszczerbku dla ich spożycia w kontekście testowania. Po okresie doświadczalnym omawiane obszary powinny zostać wykarczowane albo należy wykorzystać prawa do sadzenia w celu umożliwienia na tych obszarach normalnej produkcji. Należy zezwolić na kontynuację obecnie prowadzonych doświadczeń dotyczących uprawy winorośli, z zastrzeżeniem obowiązujących zasad.
- (7) Art. 3 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 przewiduje również przyznawanie nowych praw do sadzenia w przypadku szkółek szczepów. Obszary uprawiane stosownie do takich przyznanych nowych praw do sadzenia powinny być wykorzystywane jedynie do określonych celów, a w stosunku do wyrobów winiarskich wyprodukowanych z winogron pochodzących z takich obszarów, zarówno podczas jak i po okresie produkcji szkółek szczepów, nie powinno się dopuścić do zakłócenia przez nie równowagi rynkowej. Zgodnie z tym, w okresie produkcji, winogrona pochodzące z takich obszarów nie powinny być zbierane, lub, jeżeli zostały zebrane, powinny być zniszczone. Po okresie produkcyjnym dane obszary powinny zostać wykarczowane albo należy wykorzystać prawa do sadzenia w celu umożliwienia na tych obszarach normalnej produkcji. Należy zezwolić na kontynuację prowadzenia szkółek szczepów, z zastrzeżeniem obowiązujących zasad.
- (8) Art. 3 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 przewiduje również przyznawanie nowych praw do sadzenia w przypadku obszarów, z których wyprodukowane wino lub produkty winiarskie przeznaczone są wyłącznie do spożycia przez rodzinę plantatora winorośli. Jednakże, duża liczba takich przypadków w niektórych Państwach

Członkowskich, mogłaby powodować nakładanie nadmiernych obciążeń administracyjnych. Państwu Członkowskim należy w związku z tym zezwolić na dopuszczenie istnienia takich obszarów nawet, jeżeli w odniesieniu do nich nie przyznano żadnych praw do sadzenia, pod warunkiem, że w celu zapobieżenia zakłóceniom równowagi rynkowej, obszary te będą niewielkie, a plantator winorośli nie będzie zajmował się produkcją wina na większą skalę. Omawiane obszary i producenci powinni podlegać odpowiedniemu nadzorowi i sankcjom, włączając wykarczowanie takich obszarów w przypadkach nieprzestrzegania przepisów.

- (9) Art. 3 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 przewiduje przyznawanie nowych praw do sadzenia w odniesieniu do produkcji wina gatunkowego psr lub wina stołowego opisywanego za pomocą oznaczeń geograficznych. Przyznawanie praw w takim przypadku może mieć miejsce jedynie wówczas, gdy zostanie ustalone, że produkcja takiego wina jest dużo mniejsza w odniesieniu do popytu. Ustalenie takie powinno opierać się na obiektywnych kryteriach i danych.
- (10) W celu zapewnienia równoważności i dokładności takich obiektywnych danych w całej Wspólnocie, powinny one obowiązkowo zawierać spis potencjału produkcyjnego przewidziany w art. 16 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 lub równoważną informację.
- (11) Aby zapobiec zakłóceniom równowagi rynkowej, nie powinno się przyznawać żadnych praw do przesadzania w odniesieniu do obszarów, które zostały przymusowo wykarczowane z powodu naruszenia wymogów rozporządzenia (WE) nr 1493/1999. W tym samym celu nie należy przyznawać żadnych praw do przesadzania w odniesieniu do wykarczowanych obszarów, w odniesieniu do których prawa do sadzenia zostały przyznane na cele inne niż produkcja rynkowa.
- (12) Art. 4 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 przewiduje przyznawanie praw do przesadzania producentom, którzy podjęli się wykarczowania obszaru obsadzonego winoroślą. W celu uniknięcia przyznawania praw do sadzenia niewspółmiernie w stosunku do rzeczywistych potrzeb producenta, prawa te powinny być przyznane tylko w ilości niezbędnej do obsadzenia całego obszaru, który ma być obsadzony, uwzględniając wszystkie prawa do sadzenia będące już w posiadaniu producenta. Przyznawaniu praw do przesadzania na podstawie takiego zobowiązania powinno towarzyszyć złożenie zabezpieczenia, mającego na celu zapewnienie, że zobowiązanie jest wykonywane. W celu uniknięcia zakłóceń równowagi rynkowej, w okresie współistnienia obszaru nowo obsadzonego i obszaru, który ma zostać wykarczowany, jedynie jeden taki obszar powinien być dopuszczony do produkcji wina, które będzie wprowadzane do obrotu.
- (13) Art. 5 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 przewiduje stworzenie krajowych i/lub regionalnych rezerw w celu usprawnienia zarządzania potencjałem produkcyjnym. W celu uniknięcia zakłóceń równowagi rynkowej, przenoszenie praw do sadzenia za pośrednictwem systemu rezerw nie powinno prowadzić do ogólnego wzrostu potencjału produkcyjnego na terytorium Państw Członkowskich, jako że zapobieganie zakłóceniom równowagi rynkowej zostało już przewidziane w przypadku przenoszenia praw między gospodarstwami w art. 4 ust. 4 tego rozporządzenia. W tej sytuacji Państwu Członkowskim zezwala się na mocy art. 5 ust. 7 na zastosowanie współczynnika redukcji w odniesieniu do przenoszenia praw.
- (14) Art. 5 ust. 8 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 przewiduje, że Państwa Członkowskie

nie muszą wprowadzać systemu rezerw, jeżeli mogą wykazać, iż na całym ich terytorium istnieje skuteczny system zarządzania prawami do sadzenia. W tej sytuacji Państwo Członkowskie może przewidzieć wprowadzenie systemu rezerw na części swego terytorium i innego skutecznego systemu w innych częściach swego terytorium. Państwa Członkowskie zamierzające skorzystać z możliwości zgodnie z art. 5 ust. 8 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 powinny być w stanie udowodnić, że taki system istnieje i powinny wyrazić potrzebę odstępstw od przepisów tytułu II rozdział I tego rozporządzenia.

- (15) Komisja może zdecydować o przyznaniu ze wspólnotowej rezerwy praw do sadzenia, określonych w art. 6 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, na podstawie wniosków z Państw Członkowskich.
- (16) Tytuł II rozdział II rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 przewiduje przyznawanie premii w zamian za stałe zaniechanie uprawy winorośli na poszczególnych obszarach. Państwom Członkowskim zezwala się na podejmowanie decyzji, w stosunku do którego obszaru na ich terytorium, jeżeli w ogóle, należy przyznać premię. Niemniej jednak powinny zostać ustanowione wspólne szczegółowe zasady dotyczące wniosków, odpowiednich maksymalnych poziomów premii i odpowiednich terminów, jak określono w art. 10 tego rozporządzenia.
- (17) We względu na potrzeby weryfikacji, wypłata premii powinna być zwykle dokonywana po wykarczowaniu. Jednakże płatność może być dokonana przed wykarczowaniem, pod warunkiem, że wniesiono zabezpieczenie w celu zapewnienia, że wykarczowanie się odbędzie.
- (18) Zaprzestanie produkcji na obszarach uprawy winorośli przez producentów, którzy są członkami grup producentów, które wspólnie przetwarzają winogrona zbierane przez członków tych grup, może przyczynić się do ograniczenia ilości dostarczanych winogron i w ten sposób zwiększyć koszty przetwórstwa. W związku z tym uzasadniona jest możliwość zrekompensowania takich negatywnych skutków.
- (19) Przy stosowaniu przepisów tytułu II rozdział III rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 Państwa Członkowskie posiadają duży margines uznaniowości przy podejmowaniu decyzji w sprawie dokładnego zakresu i poziomów wsparcia, włączając mianowicie płatność kwot zryczałtowanych, ustalanie maksymalnych poziomów wsparcia na hektar i kształtowanie wysokości wsparcia na podstawie obiektywnych kryteriów, w ramach ograniczeń ustanowionych w tym rozdziale oraz przepisów przyjętych na jego podstawie.
- (20) Niemniej jednak, należy ustanowić wspólne zasady. W tym celu Państwa Członkowskie powinny przyjąć przepisy dotyczące minimalnej wielkości danej działki w celu zapewnienia rzeczywistego wpływu na potencjał produkcyjny. W celu ich wykonania i odpowiedniego nadzoru należy zdefiniować środki oraz odpowiednie terminy. Zasady te powinny także obejmować korzystanie z praw do przesadzania, które powstają w związku z karczowaniem, jak przewidziano w planie, w celu uniknięcia zakłóceń równowagi rynkowej spowodowanych wzrostem plonów, jak również w celu możliwości przyznania odpowiednio wyższych poziomów wsparcia z uwagi na podwyższone koszty.
- (21) Na mocy art. 12 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, Państwa Członkowskie mogą zdecydować, że nie będą same sporządzać planów restrukturyzacji i konwersji. Ponieważ

Państwa Członkowskie są odpowiedzialne za zatwierdzenie planów, powinny one w tym przypadku ustanowić zasady w sprawie przedstawiania i zatwierdzania planów oraz minimalnej zawartości omawianych planów.

- (22) Art. 11 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 przewiduje, że system restrukturyzacji i konwersji winnic nie obejmuje normalnego odnawiania winnic, które kończą swój normalny cykl produkcyjny. Wyrażenie to należy dokładnie wyjaśnić.
- (23) We względu na potrzeby weryfikacji, wypłata wsparcia powinna być zwykle dokonywana po wykonaniu określonego środka. Jednakże płatność może być dokonana przed wykonaniem środka, pod warunkiem, że wniesiono zabezpieczenie w celu zapewnienia, że środek zostanie wykonany.
- (24) Należy ustanowić szczegółowe przepisy w odniesieniu do planowania finansowego i w odniesieniu do uczestniczenia w finansowaniu systemu restrukturyzacji i konwersji. W związku z tym Państwa Członkowskie powinny regularnie przekazywać Komisji sprawozdania na temat stanu finansowania systemu.
- (25) Należy podjąć środki w celu zapewnienia efektywnego wydawania funduszy przeznaczonych na ten system, przewidując w szczególności przepisy dotyczące zaliczek oraz niezbędnego dostosowania przydziałów zgodnie z potrzebami i doświadczeniami wyniesionymi z przeszłości.
- (26) Ogólne zasady dotyczące dyscypliny budżetowej, w szczególności odnoszące się do niekompletnych lub nieprawidłowo wypełnionych deklaracji Państw Członkowskich, powinny znajdować zastosowanie jako uzupełnienie szczególnych zasad ustanowionych niniejszym rozporządzeniem.
- (27) Dane szczegółowe dotyczące zarządzania finansami w ramach systemu uregulowane zostaną przepisami przyjętymi w celu wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 1258/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej¹.
- (28) Do celów monitorowania wykonywania przepisów tytułu II rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 oraz prawidłowego zarządzania rynkiem bezwzględnie konieczne jest, aby Komisja miała dostęp do stosownych danych dotyczących potencjału produkcyjnego, włączając prawa do sadzenia, oraz szczegółów odnoszących się do środków podjętych przez Państwa Członkowskie w celu wykonania przepisów tego tytułu. W związku z tym istotne informacje wymagane do tych celów powinny być przesyłane Komisji w ustalonym formacie. Inne informacje niezbędne do weryfikacji i kontrolowania wykonywania przepisów tego tytułu powinny być przechowywane przez Państwa Członkowskie do celów przeprowadzenia inspekcji za właściwy okres.
- (29) W tym kontekście konieczne jest ustanowienie szczegółów dotyczących informacji, które mają być zawarte w spisie, określonym w art. 16 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999. Państwa Członkowskie, które nie zamierzają uregulować kwestii nielegalnie obsadzonych obszarów, poszerzania praw do sadzenia albo wsparcia na restrukturyzację i konwersję, nie mają obowiązku sporządzania spisu.
- (30) Art. 19 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 przewiduje, że klasyfikowanie odmian

¹ Dz.U. L 160 z 26.06.1999, str. 103.

winorośli powinno być przeniesione na Państwa Członkowskie. Należy przyjąć wspólne zasady dotyczące formatu klasyfikacji, zawartych w niej informacji oraz powiadamiania i publikowania klasyfikacji. System klasyfikacji nie powinien prowadzić do jakiegokolwiek wzrostu potencjału produkcyjnego.

- (31) Zasadniczo, jedynie te odmiany, które mogą być wprowadzone do obrotu, w co najmniej jednym Państwie Członkowskim na mocy dyrektywy Rady 68/193/EWG z dnia 9 kwietnia 1968 r. w sprawie obrotu wegetatywnego materiałem rozmnożeniowym winorośli¹, ostatnio zmienionej Aktem Przystąpienia Austrii, Finlandii i Szwecji, powinny zostać włączone do klasyfikacji. Jednakże, w interesie zachowania dziedzictwa genetycznego, do zamieszczenia w tej klasyfikacji powinny być dopuszczone również inne odmiany uprawiane przed wejściem w życie tej dyrektywy.
- (32) W przypadku, gdy producent zobowiązany jest do destylacji produktów z powodu naruszenia reguł wspólnotowych, nie należy przyznawać żadnego wspólnotowego wsparcia na destylację ani na destylat.
- (33) Płatności dokonywane na mocy tytułu II rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 powinny być dokonane w całości na rzecz beneficjentów.
- (34) Za pomocą środka przejściowego, prawa do sadzenia, które regulowane były przepisami rozporządzenia (EWG) nr 822/87 i które były ważne do dnia późniejszego niż dzień 31 lipca 2000 r., powinny zachować ważność aż do tego późniejszego terminu w celu zapewnienia, że nie przypadną one przy przechodzeniu do systemu regulowanego rozporządzeniem (WE) nr 1493/1999. Z tych samych powodów prawa takie, jeżeli nie zostaną wykorzystane do tego późniejszego terminu, powinny zostać przeniesione do odpowiedniej rezerwy narodowej lub regionalnej, gdy takowa zostanie utworzona.
- (35) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. wina,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

Zakres

Artykuł 1

Niniejsze rozporządzenie ustanawia szczegółowe zasady stosowania przepisów tytułu II (potencjał produkcyjny) rozdział I (sadzenie winorośli), rozdział II (premie z tytułu zaniechania uprawy), rozdział III (restrukturyzacja i konwersja) i część rozdziału IV (informacja i przepisy ogólne) rozporządzenia 1493/1999.

ROZDZIAŁ II

Uprawa winorośli

¹Dz.U. L 93 z 17.04.1968, str. 15.

Artykuł 2

1. Państwa Członkowskie mogą ustanowić ostateczny termin składania przez producentów wniosków o skorzystanie z odstępstwa, zgodnie z art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999.
2. W przypadku, gdy producent przedstawił wniosek o przyznanie odstępstwa, zainteresowane Państwo Członkowskie może podczas rozpatrywania wniosku zezwolić, od dnia przedstawienia wniosku, na wykorzystanie winogron pochodzących z omawianych obszarów do produkcji wina, które zostanie wprowadzone do obrotu.
3. Jeżeli w następstwie złożenia wniosku odstępstwo zostanie przyznane, jest ono skuteczne od dnia jego wniesienia.
4. Jeżeli wniosek o przyznanie odstępstwa zostanie odrzucony, Państwo Członkowskie:
 - a) stosuje karę finansową w kwocie równej 30% rynkowej wartości wina wyprodukowanego z winogron pochodzących z danych obszarów, od dnia złożenia wniosku do dnia jego odrzucenia; albo
 - b) zobowiązuje producenta do poddania destylacji produkcji wina w ilości równej ilości wina, wytworzonego z winogron pochodzących z danych obszarów, produkcja ta od dnia złożenia wniosku i wprowadzenia do obrotu aż do dnia odrzucenia wniosku nie jest wykorzystywana do wytwarzania produktów posiadających rzeczywiste stężenie alkoholu 80% objętościowych lub mniej.
5. Państwa Członkowskie ustalają okres, określony w art. 2 ust. 3 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, przewidziany dla producenta w celu uzyskania praw do przesadzania wynikających z uprawianego przez niego danego obszaru. Jednakże okres ten nie może trwać dłużej niż do 31 marca 2002 r. Państwo Członkowskie może przyznać odstępstwo, zgodnie z tym przepisem, wyłącznie w przypadku, gdy dane prawa do przesadzania są ważne w dniu składania wniosku o przyznanie odstępstwa.
6. Państwa Członkowskie prowadzą rejestry wniosków o przyznanie odstępstwa, w których odnotowują wyniki rozpatrzenia takiego wniosku i wszelkie działania podjęte na mocy ust. 4 niniejszego artykułu.
7. Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję, w odniesieniu do każdego roku winiarskiego, o całkowitej powierzchni obszaru, w stosunku do którego ubiegano się o przyznanie odstępstwa, o całkowitej powierzchni obszaru, w stosunku do którego odstępstwo przyznano oraz o całkowitej powierzchni obszaru, w stosunku do którego odmówiono przyznania odstępstwa. Powiadomienia tego dokonuje się nie później niż cztery miesiące po zakończeniu danego roku winiarskiego.
8. W przypadku, gdy obszar ma zostać wykarczowany zgodnie z art. 2 ust. 7 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, produkty wytworzone z winogron pochodzących z takich obszarów mogą zostać wprowadzone do obrotu jedynie do celów destylacji. Na zasadzie odstępstwa, Państwa Członkowskie zamiast tego mogą przewidzieć poddanie destylacji wina równoważnej wartości. W tym przypadku Państwa Członkowskie mogą również przewidzieć zastosowanie odpowiedniej kary administracyjnej. W żadnym przypadku produkty te nie

mogą być wykorzystywane do przygotowania alkoholu o rzeczywistym stężeniu alkoholu wynoszącym 80% objętościowych lub mniej.

9. Państwa Członkowskie odnotowują każdy przypadek, którym zajmowały się na mocy art. 2 ust. 7 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999.

Artykuł 3

1. W przypadku, gdy Państwa Członkowskie przyznają nowe prawa do sadzenia w odniesieniu do obszarów przeznaczonych do nowych nasadzeń dokonywanych z zastosowaniem środków dotyczących scalania gruntów bądź środków dotyczących przymusowych zakupów w interesie publicznym, przyjętych na mocy ustawodawstwa krajowego, zapewniają one, że prawa te nie zostaną przyznawane na obszar większy, w przeliczeniu na czyste zbiory, niż 105% obszaru przeznaczonego pod uprawę winorośli, który był przedmiotem zastosowania środków dotyczących scalania gruntów lub środków dotyczących przymusowych zakupów w interesie publicznym. Państwa Członkowskie odnotowują każdy przypadek, gdy nowe prawa do sadzenia przyznawane są na te cele.

2. Państwa Członkowskie odnotowują każdy przypadek, w którym przyznają nowe prawa do sadzenia w odniesieniu do obszarów przeznaczonych do doświadczeń dotyczących uprawy winorośli. Takie nowe prawa do sadzenia znajdują zastosowanie jedynie podczas okresu doświadczalnego.

W czasie tego okresu produkty wytworzone z winogron pochodzących z takich obszarów nie mogą być wprowadzane do obrotu.

Po tym okresie:

- a) producent wykorzystuje nowe prawa do sadzenia przyznane na mocy art. 3 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, prawa do przesadzania lub prawa do sadzenia przyznane z rezerwy w celu dopuszczenia danego obszaru do produkcji wina, które zostanie wprowadzone do obrotu; lub
- b) winorośl uprawiana na takich obszarach zostaje wykarczowana. Koszty takiego karczowania ponoszone są przez zainteresowanego producenta. Do czasu wykarczowania danego obszaru produkty wytworzone z winogron pochodzących z takiego obszaru mogą być wprowadzone do obrotu jedynie w celach destylacji. Produkty te nie mogą być wykorzystywane do przygotowania alkoholu o rzeczywistym stężeniu wynoszącym 80% objętościowych lub mniej.

3. Nowe prawa do sadzenia oraz wszelkie warunki dotyczące wykorzystywania takich praw lub obszarów obsadzonych na podstawie takich praw, przyznanych przed dniem 1 sierpnia 2000 r. do celów doświadczeń dotyczących uprawy winorośli, stosuje się nadal podczas okresu doświadczalnego. Po zakończeniu okresu doświadczalnego do takich obszarów stosuje się zasady określone w ust. 2 akapit trzeci.

4. Państwa Członkowskie odnotowują każdy przypadek, w którym przyznają nowe prawa do sadzenia w odniesieniu do obszarów przeznaczonych na szkółki szczepów. Takie nowe prawa do sadzenia wykorzystuje jedynie w trakcie okresu produkcji szkółek szczepów.

Podczas tego okresu winogrona z takich winorośli nie są zbierane, a jeżeli zostały zebrane, są zniszczone.

Po tym okresie:

- a) producent wykorzystuje nowe prawa do sadzenia przyznane na mocy art. 3 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, prawa do przesadzania lub prawa do sadzenia przyznane z rezerwy w celu dopuszczenia danego obszaru do produkcji wina, które zostanie wprowadzone do obrotu; lub
- b) winorośl uprawiana na takich obszarach zostaje wykarczowana. Koszty takiego karczowania ponoszone są przez zainteresowanego producenta. Do czasu wykarczowania danego obszaru produkty wytworzone z winogron pochodzących z takiego obszaru mogą być wprowadzone do obrotu jedynie w celach destylacji. Produkty te nie mogą być wykorzystywane do przygotowania alkoholu o rzeczywistym stężeniu wynoszącym 80% objętościowych lub mniej.

5. Nowe prawa do sadzenia oraz wszelkie warunki dotyczące wykorzystywania takich praw lub obszarów obsadzonych na podstawie takich praw, przyznanych przed dniem 1 sierpnia 2000 r. w odniesieniu do obszarów przeznaczonych na szkółki szczepów stosuje się nadal podczas okresu produkcji szkółek szczepów. Po zakończeniu okresu produkcji szkółek szczepów do takich obszarów stosuje się zasady określone w ust. 4 akapit trzeci.

6. Państwa Członkowskie odnotowują każdy przypadek przyznania nowych praw do sadzenia w odniesieniu do obszarów, z których wino lub inne produkty przeznaczone są wyłącznie do spożycia przez rodzinę plantatora winorośli.

7. Na zasadzie odstępstwa od ust. 6, w celu uniknięcia nakładania nadmiernych obciążeń administracyjnych, Państwo Członkowskie może zamiast tego przewidzieć, że obszary, z których wino lub inne produkty przeznaczone są wyłącznie do spożycia przez rodzinę plantatora winorośli, nie podlegają obowiązkowi wykarczowania na mocy art. 2 ust. 7 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999. Państwa Członkowskie mogą uczynić tak jedynie pod warunkiem, że:

- a) obszar odnoszący się do każdego plantatora nie przekracza maksymalnego obszaru, który zostanie określony przez to Państwo Członkowskie; oraz
- b) dany plantator winorośli nie zajmuje się produkcją wina na większą skalę.

8. Wprowadzanie do obrotu wina lub innych produktów pochodzących z obszarów, określonych ust. 6 i 7, jest zakazane. Państwa Członkowskie stosują odpowiedni system w celu monitorowania tego zakazu. Jeżeli stwierdzono naruszenie tego zakazu, poza karami nałożonymi przez Państwo Członkowskie, dany obszar karczowany jest na koszt zainteresowanego plantatora winorośli, którego to dotyczy. Do czasu wykarczowania danego obszaru produkty wytworzone z winogron pochodzących z takich obszarów mogą być wprowadzone do obrotu jedynie do celów destylacji. Produkty te nie mogą być wykorzystywane do przygotowania alkoholu o rzeczywistym stężeniu wynoszącym 80% objętościowych lub mniej. Państwa Członkowskie odnotowują wszystkie przypadki, którymi zajmują się na mocy niniejszego ustępu.

9. Państwa Członkowskie mogą przyznać nowe prawa do sadzenia w odniesieniu do obszarów do produkcji wina gatunkowego psr lub wina stołowego opisywanego za pomocą oznaczenia geograficznego, w przypadku, gdy przeprowadziły one ocenę, która potwierdza, że produkcja danego wina jest dużo mniejsza od popytu. Państwa Członkowskie opierają tę ocenę na obiektywnych kryteriach i danych. Obiektywne dane obejmują spis potencjału produkcyjnego danego regionu, lub równoważne informacje. Państwa Członkowskie prowadzą rejestr, w którym odnotowują wszystkie oceny oraz obiektywne kryteria i dane. W przypadku, gdy Państwo Członkowskie stwierdziło, że produkcja takiego wina jest znacznie mniejsza od popytu, odnotowuje każdy przypadek przyznania dla takiego wina nowych praw do sadzenia.

10. Państwo Członkowskie, w odniesieniu do każdego roku winiarskiego, podaje Komisji następujące informacje:

- a) całkowitej powierzchni obszarów, w stosunku do których przyznano nowe prawa do sadzenia na mocy każdego z ust. 1, 2 i 4;
- b) całkowitej powierzchni obszaru, w stosunku do którego przyznano nowe prawa do sadzenia na mocy ust. 6. Jednakże, w przypadku, gdy Państwo Członkowskie korzysta z odstępstwa, przewidzianego w ust. 7, podaje ono zamiast tego szacunek dotyczący danego łącznego obszaru, który powinien być oparty na wynikach przeprowadzonego nadzoru;
- c) całkowitej powierzchni obszaru, w stosunku do którego przyznano nowe prawa do sadzenia na mocy art. 3 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 w odniesieniu do każdego danego wina oraz szczegóły przeprowadzonej oceny, włącznie z wykorzystywanymi obiektywnymi kryteriami i danymi; oraz
- d) czy producenci zapłacili za przyznanie nowych praw do sadzenia.

Powiadomienia tego dokonuje się nie później niż cztery miesiące po zakończeniu danego roku winiarskiego.

Artykuł 4

1. W przypadku, gdy obszar jest karczowany zgodnie z art. 2 ust. 7 lub art. 19 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 lub art. 3 ust. 2 lit. b) akapit trzeci, art. 3 ust. 4 lit. b) akapit trzeci lub art. 3 ust. 8 tego rozporządzenia, nie przyznaje się praw do przesadzania. Ponadto, nie przyznaje praw do przesadzania w przypadku wykarczowania:

- a) obszaru winorośli przy wykonywaniu środków dotyczących scalania gruntów lub środków dotyczących przymusowych zakupów w interesie publicznym, w przypadku, gdy nowe prawa do sadzenia zostały przyznane w stosunku do takich obszarów na mocy art. 3 ust. 1;
- b) obszarów przeznaczonych do doświadczeń dotyczących uprawy winorośli, w czasie okresu doświadczalnego;
- c) obszarów przeznaczonych na szkółki szczepów, w czasie okresu produkcyjnego szkółek szczepów; lub

d) obszarów, z których produkty przeznaczone są wyłącznie do spożycia przez rodzinę plantatora winorośli.

2. Państwo Członkowskie może przyznać prawa do przesadzania jedynie producentowi, który zobowiązuje się do wykarczowania obszaru winorośli przed końcem trzeciego roku od obsadzenia tego obszaru, w przypadku, gdy producent ten może wykazać, że nie posiada praw do sadzenia albo posiada je w stopniu niewystarczającym, które to prawa mogą być wykorzystane do obsadzenia całego obszaru winoroślą. Państwo Członkowskie przyznaje producentowi nie więcej praw, niż jest to konieczne do obsadzenia całego danego obszaru winoroślą, biorąc pod uwagę prawa, które producent już posiada. Producent określa poszczególne obszary, który ma być wykarczowany.

3. Przy podejmowaniu zobowiązania, określonego w ust. 2, producent składa zabezpieczenie. Zobowiązanie do wykarczowania danego obszaru stanowi „zobowiązanie pierwotne” w rozumieniu art. 20 ust. 2 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2220/85¹. Kwota zabezpieczenia ustalana jest przez zainteresowane Państwo Członkowskie w oparciu o obiektywne kryteria. Zabezpieczenie ustala się na poziomie, który jest proporcjonalny i wystarczający, aby uniknąć zaniechania przez producentów wykonania ich zobowiązań.

4. Do momentu wykonania zobowiązania dotyczącego wykarczowania Państwa Członkowskie zapewniają, że nie jest prowadzona jednocześnie produkcja wina do celów handlowych z obszaru, który ma być wykarczowany oraz z obszaru nowo obsadzonego, poprzez zapewnienie, że:

a) produkty wytworzone z winogron pochodzących z obszarów nowo obsadzonych mogą być wprowadzone do obrotu jedynie do celów destylacji. Produkty te nie mogą być wykorzystane do przygotowania alkoholu o rzeczywistym stężeniu wynoszącym 80% objętościowych lub mniej; albo

b) produkty wytworzone z winogron pochodzących z obszaru, który ma być wykarczowany, mogą zostać wprowadzone do obrotu jedynie do celów destylacji. Produkty te nie mogą być wykorzystane do przygotowania alkoholu o rzeczywistym stężeniu wynoszącym 80% objętościowych lub mniej.

5. Jeżeli zobowiązanie do wykarczowania nie zostanie wypełnione w ustalonym terminie końcowym, dany obszar, który nie został wykarczowany traktuje się jako obszar obsadzony z naruszeniem ograniczeń w sadzeniu przewidzianych w art. 2 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999.

6. Państwa Członkowskie monitorują obsadzanie oraz karczowanie danych obszarów.

7. Państwa Członkowskie prowadzą rejestr każdego przypadku, którym zajmują się na mocy niniejszego artykułu.

8. Państwa Członkowskie prowadzą rejestr przypadków każdego przeniesienia prawa do przesadzenia między gospodarstwami.

9. Państwo Członkowskie powiadamia Komisję, gdy zamierza skorzystać z możliwości

¹Dz.U. L 205 z 3.08.1985, str. 5.

przedłużenia okresu wykorzystania praw do przesadzania, z pięciu lat winiarskich od zakończenia sezonu, podczas którego miało miejsce karczowanie, do ośmiu lat winiarskich.

Artykuł 5

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że przeniesienie praw za pośrednictwem rezerwy narodowej i/lub rezerw regionalnych nie doprowadzi do ogólnego wzrostu potencjału produkcyjnego na ich terytorium.
2. Przy stosowaniu ust. 1 Państwa Członkowskie mogą:
 - a) korzystać ze współczynnika redukcji, określonego w art. 5 ust. 7 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999; oraz
 - b) stosować równoważny współczynnik redukcji w odniesieniu do pozostałych przypadków przeniesienia praw za pośrednictwem rezerwy narodowej i/lub rezerw regionalnych.
3. Przy stosowaniu art. 4 ust. 4 akapit trzeci rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 Państwa Członkowskie mogą stosować równoważny współczynnik redukcji w odniesieniu do przenoszenia praw między gospodarstwami.
4. Państwo Członkowskie powiada Komisję o utworzeniu rezerwy narodowej i/lub rezerw regionalnych praw do sadzenia lub, odpowiednio do przypadku, o wyborze nie wprowadzania systemu rezerw.
5. W przypadku, gdy Państwo Członkowskie zdecydowało się nie wprowadzać systemu rezerw, przedstawia ono Komisji dowód, że na całym jego terytorium istnieje skuteczny system zarządzania prawami do sadzenia. Odnosi się to w szczególności do dowodu potrzeby odstępstw od odpowiednich przepisów tytułu II rozdział I rozporządzenia (WE) nr 1493/1999.
6. Państwo Członkowskie prowadzi rejestr wszystkich przypadków, w których prawa do sadzenia są przyznawane z rezerw, wszystkich przypadków, w których prawa do sadzenia są przenoszone między rezerwami oraz wszystkich przypadków, w których prawa do sadzenia są przydzielane do rezerw. W rejestrze odnotowuje się również płatności dokonane w zamian za przydzielenie praw do rezerwy lub za przyznanie praw z rezerwy.

Artykuł 6

1. Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję o danych szczegółowych dotyczących przydziału nowoutworzonych praw do sadzenia do rezerwy lub rezerw, uwzględniając wszystkie nowoutworzone prawa do sadzenia przydzielone już na mocy art. 3 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999.
2. Państwa Członkowskie mogą złożyć Komisji wnioski o przydzielenie im nowoutworzonych praw do sadzenia, znajdujących się we wspólnotowej rezerwie. Komisja może dokonać takich przydziałów zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 75 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999.

ROZDZIAŁ III

Premie z tytułu zaniechania uprawy

Artykuł 7

Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję o wszystkich obszarach, które wyznaczyły w celu przyznania premii z tytułu stałego zaniechania uprawy winorośli oraz o wszystkich warunkach dotyczących takiego wyznaczania.

Artykuł 8

1. Państwa Członkowskie ustanawiają procedurę składania wniosków, która w szczególności przewiduje:

- a) terminy końcowe składania wniosków i informacje dodatkowe, wymagane przy składaniu wniosku;
- b) następujące po złożeniu wniosku sprawdzenie istnienia danych winnic na danym obszarze i ich średnich plonów lub zdolności produkcyjnej;
- c) dokonywane po złożeniu wniosku powiadomienie danego producenta o przysługującej premii przyznanej;
- d) możliwość ponownego rozpatrzenia zgłoszonej przysługującej premii, jeżeli dany producent złoży w tym celu uzasadniony wniosek, oraz powiadomienie o wyniku tego ponownego rozpatrzenia;
- e) sprawdzenie wykonania karczowania.

2. Wypłaty premii dokonuje się po sprawdzeniu, że przeprowadzono karczowanie. Jednakże, Państwa Członkowskie mogą przewidzieć zaliczkową wypłatę premii producentowi jeszcze przed złożeniem zobowiązania do wykarczowania, pod warunkiem, że producent złoży zabezpieczenie w wysokości równej 120% sumy premii. Do celów rozporządzenia (EWG) nr 2220/85, zobowiązaniem tym jest zobowiązanie do wykarczowania danego obszaru. W tym przypadku wykarczowanie przeprowadza się nie później niż na koniec roku winiarskiego następującego po roku, w którym została wypłacona premia.

3. Państwa Członkowskie mogą postanowić, że w odniesieniu do producentów, którzy są członkami „organizacji producentów”, określonej w art. 39 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, premię obniża się o sumę do 15%. W takich przypadkach wypłaca się danej organizacji producentów sumy odpowiednie do stopnia obniżenia.

4. Premia może być przyznawana jedynie w odniesieniu do obszarów nie mniejszych niż 10 arów, ale nie większych niż 25 arów, w przypadku, gdy dany obszar jest całym obszarem uprawy winorośli danego gospodarstwa. W takim przypadku maksymalny poziom premii na hektar nie przekracza 4 300 EUR.

5. W odniesieniu do obszarów większych niż 25 arów, maksymalny poziom premii na hektar nie przekracza:

- a) 1 450 EUR, jeżeli średni plon z hektara jest nie większy niż 20 hektolitrow;
- b) 3 400 EUR, jeżeli średni plon z hektara jest większy niż 20 hektolitrow, ale nie większy niż 30 hektolitrow;
- c) 4 200 EUR, jeżeli średni plon z hektara jest większy niż 30 hektolitrow, ale nie większy niż 40 hektolitrow;
- d) 4 600 EUR, jeżeli średni plon z hektara jest większy niż 40 hektolitrow, ale nie większy niż 50 hektolitrow;
- e) 6 300 EUR, jeżeli średni plon z hektara jest większy niż 50 hektolitrow, ale nie większy niż 90 hektolitrow;
- f) 8 600 EUR, jeżeli średni plon z hektara jest większy niż 90 hektolitrow, ale nie większy niż 130 hektolitrow;
- g) 11 100 EUR, jeżeli średni plon z hektara jest większy niż 130 hektolitrow, ale nie większy niż 160 hektolitrow;
- h) 12 300 EUR, jeżeli średni plon z hektara jest większy niż 160 hektolitrow.

6. Na zasadzie odstępstwa od ust. 4, Państwo Członkowskie może podjąć decyzję o przyznaniu premii w odniesieniu do obszarów nie mniejszych niż 10 arów, ale nie większych niż 25 arów, w przypadku, gdy dany obszar nie stanowi całego obszaru uprawy winorośli danego gospodarstwa. W tym przypadku stosuje się maksymalne poziomy premii określone w ust. 5.

Artykuł 9

Okres określony w art. 9 lit. a), c) i d) rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, wynosi w każdym przypadku 10 lat winiarskich od zakończenia danego roku winiarskiego.

Artykuł 10

1. Państwa Członkowskie odnotowują dane szczegółowe dotyczące każdego wniosku oraz wynik jego rozpatrzenia.
2. Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję, w odniesieniu do każdego roku winiarskiego, o:
 - a) całkowitej powierzchni obszaru, który został wykarczowany w zamian za premię na mocy tytułu II rozdział II rozporządzenia (WE) nr 1493/1999; oraz
 - b) szacunkach dotyczących następnego roku winiarskiego.

Powiadomienia tego dokonuje się nie później niż cztery miesiące po zakończeniu danego roku winiarskiego.

Artykuł 11

W przypadku, gdy Państwa Członkowskie przyznają krajową pomoc przeznaczoną do osiągnięcia celów podobnych do celów, przewidzianych w tytule II rozdział II rozporządzenia (WE) nr 1493/1999:

- a) odnotowują one szczegółowe dane dotyczące każdego wniosku oraz wynik jego rozpatrzenia;
- b) powiadamiają Komisję, w odniesieniu do każdego roku winiarskiego, o całkowitej powierzchni obszaru, który został wykarczowany wyłącznie w zamian za pomoc krajową oraz o łącznej kwocie wypłaconej pomocy. Powiadomienia tego dokonuje się nie później niż cztery miesiące po zakończeniu danego roku winiarskiego; oraz
- c) zapewniają, że powiadomienie dokonane na mocy art. 10 ust. 2 niniejszego rozporządzenia określa, jaka część danego obszaru została wykarczowana w zamian za pomoc krajową, poza premią przyznaną na mocy tytułu II rozdział II rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, oraz łączną kwotę pomocy krajowej wypłaconej w tym kontekście.

ROZDZIAŁ IV

Restrukturyzacja i konwersja

Artykuł 12

Do celów art. 11 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, zwykle odnawianie winnic, które kończą swój naturalny cykl produkcyjny, oznacza ponowne obsadzanie tej samej działki ziemi tą samą odmianą, zgodnie z tym samym systemem uprawy winorośli.

Artykuł 13

Państwa Członkowskie ustanawiają:

- a) minimalną wielkość działki, na którą można przyznać wsparcie w odniesieniu do restrukturyzacji i konwersji, oraz minimalną wielkość działki wynikającą z restrukturyzacji i konwersji;
- b) definicje środków, które zostaną zawarte w planach, terminy ich wykonania, które nie powinny przekraczać pięciu lat, wymóg, aby wszystkie plany podawały, w odniesieniu do każdego roku budżetowego, środki, które mają być wykonane w tym roku budżetowym oraz obszar, którego dotyczy każdy środek, i procedury monitorowania takiego wykonania;
- c) zasady ograniczające, przy wprowadzaniu planu, korzystanie z praw do przesadzania, wynikających w związku z karczowaniem, jak to określono w planie, jeżeli takie postępowanie prowadziłyby do ewentualnego wzrostu plonów na obszarze objętym planem. Zasady te mają na celu zapewnienie, że cel systemu zostanie spełniony oraz zapewnienie, w szczególności, że nie dojdzie do ogólnego wzrostu potencjału produkcyjnego w zainteresowanym Państwie Członkowskim; oraz
- d) zasady regulujące szczegółowo zakres i poziomy przyznanego wsparcia. Z

zastrzeżeniem przepisów tytułu II rozdział III rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 oraz niniejszego rozdziału, zasady te mogą przewidywać w szczególności wypłatę kwot zryczałtowanych, maksymalne poziomy wsparcia na hektar i kształtowanie wsparcia w oparciu o obiektywne kryteria. Zasady te przewidują w szczególności odpowiednio podwyższone poziomy wsparcia w przypadkach, w których prawa do przesadzenia powstające w związku z wykarczowaniem, przewidziane w planie, są wykorzystywane przy wprowadzaniu planu.

Artykuł 14

W przypadku, gdy Państwo Członkowskie zadecyduje, że samo sporządza plan restrukturyzacji i konwersji, określa ono wówczas:

- a) które organy lub osoby fizyczne mogą przedkładać projekty planów;
- b) treść projektów planów, które powinny zawierać szczegółowe opisy proponowanych środków i proponowane terminy końcowe ich wykonania;
- c) minimalny obszar, który zostanie objęty planami restrukturyzacji i konwersji oraz wszelkie odstępstwa od tego wymogu, które powinny być należycie uzasadnione i oparte na obiektywnych kryteriach; oraz
- d) procedurę przedstawiania i zatwierdzania planów, która przewiduje w szczególności terminy końcowe składania projektów planów i obiektywne kryteria dotyczące nadawania im pierwszeństwa.

Artykuł 15

1. Wsparcie wypłaca się po sprawdzeniu wykonania określonego środka.
2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1, Państwa Członkowskie mogą przewidzieć zaliczkową wypłatę wsparcia dla producenta jeszcze przed realizacją określonego środka, pod warunkiem, że:
 - a) wykonywanie określonego środka zostało rozpoczęte;
 - b) producent złożył zabezpieczenie w kwocie równej 120% wsparcia. Do celów rozporządzenia (EWG) nr 2220/85 zobowiązanie wykonania danego środka należy wypełnić w terminie dwóch lat od otrzymania zaliczki; oraz
 - c) w przypadku gdy dany producent otrzymał wcześniej zaliczkę wsparcia w odniesieniu do innego środka, ten inny środek został wykonany.
3. W przypadku, gdy wszystkie środki w odniesieniu do gospodarstwa, jak określono w planie, nie są wykonane w terminach ustanowionych zgodnie z art. 13 lit. b), producent zwraca całe wsparcie przyznane w ramach planu w odniesieniu do danego gospodarstwa. Jednakże, jeżeli więcej niż 80% tych środków wykonano w przewidzianych terminach, zwrot równy jest dwukrotności dodatkowego wsparcia, które zostałyby przyznane na dokończenie wszystkich środków przewidzianych w planie.

Artykuł 16

1. Państwa Członkowskie przekazują Komisji, nie później niż do dnia 30 czerwca każdego roku, w odniesieniu do systemu restrukturyzacji i konwersji:

- a) oświadczenie o faktycznie poniesionych wydatkach w bieżącym roku budżetowym;
- b) wszelkie wnioski o późniejsze finansowanie, w bieżącym roku budżetowym, wydatków przekraczających przydział środków finansowych, dokonany zgodnie z art. 14 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, i w każdym przypadku podają całkowitą powierzchnię obszaru; oraz
- c) zmienione prognozy wydatków oraz całkowitą powierzchnię obszaru, w odniesieniu do następnych lat budżetowych, aż do końca przewidywanego okresu realizacji planów restrukturyzacji i konwersji, zgodnie z przydziałem dla każdego Państwa Członkowskiego.

2. Bez uszczerbku dla ogólnych przepisów ustanowionych w odniesieniu do dyscypliny budżetowej, w przypadku, gdy informacje, które Państwa Członkowskie mają obowiązek przekazać Komisji zgodnie z ust. 1 są niekompletne lub, gdy nie dotrzymano terminu, przy księgowaniu wydatków rolnych Komisja zmniejsza zaliczki tymczasowo i według jednolitej stawki ryczałtowej.

Artykuł 17

1. W odniesieniu do każdego Państwa Członkowskiego wydatki faktycznie poniesione i zadeklarowane na dany rok budżetowy finansowane są aż do limitów kwot zgłoszonych Komisji na mocy art. 16 ust. 1 lit. a), pod warunkiem, że kwoty te nie przekraczają ogółem kwoty przydzielonej temu Państwu Członkowskiemu zgodnie z art. 14 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999.

2. Wnioski składane przez Państwa Członkowskie zgodnie z art. 16 lit. b) przyjmowane są na zasadzie pro rata, z zastosowaniem kwoty dostępnej po odjęciu, w stosunku do wszystkich Państw Członkowskich, całkowitej kwoty zgłoszonej zgodnie z art. 16 lit. a) od całkowitej kwoty finansowej przydzielonej Państwom Członkowskim, zgodnie z art. 14 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999. Komisja powiadamia Państwa Członkowskie możliwie najszybciej po dniu 30 czerwca o stopniu, w jakim ich wnioski mogą zostać przyjęte.

3. Bez względu na ust. 1 i 2, w przypadku, gdy całkowita powierzchnia obszaru zgłoszonego zgodnie z art. 16 ust. 1 pkt 1 jest mniejsza niż liczba hektarów wskazanych w przydziale na dany rok budżetowy, dokonanych na rzecz Państw Członkowskich zgodnie z art. 14 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, wówczas wydatki zadeklarowane na dany rok budżetowy finansowane są jedynie do limitu, który został obliczony poprzez obniżenie limitu, określonego w ust. 1, proporcjonalnie do spadku zgłoszonej całkowitej powierzchni.

4. W przypadku, gdy wydatki faktycznie poniesione przez Państwo Członkowskie w danym roku budżetowym są mniejsze niż 75% kwot, określonych w ust. 1, wydatki, które będą uznane dla następnego roku budżetowego i odpowiednia całkowita powierzchnia obszaru zmniejsza się o jedną trzecią różnicy między tym progiem a faktycznymi wydatkami poniesionymi w trakcie danego roku budżetowego.

5. Obniżki tej nie uwzględnia się w odniesieniu do wydatków, które mają być uznane dla roku budżetowego następującego po roku, w którym dokonano obniżki.
6. Kwotę zwracaną przez producentów, zgodnie z art. 15 ust. 3, odejmuje się od wydatków, które mają być finansowane.
7. Odniesienia do danego roku budżetowego odnoszą się do wypłat faktycznie dokonanych przez Państwa Członkowskie między dniem 16 października a dniem 15 października następnego roku.

Artykuł 18

1. Państwa Członkowskie odnotowują dane szczegółowe dotyczące wszystkich planów, zatwierdzonych lub nie, oraz wszystkich środków realizowanych stosownie do tych planów.
2. Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję, w odniesieniu do każdego roku winiarskiego, w podziale na każdy plan, obszar początkowo objęty planem oraz jego średni plon, oraz obszar powstały w wyniku restrukturyzacji i konwersji i jego szacowany średni plon. Powiadomienia tego dokonuje się nie później niż cztery miesiące po zakończeniu danego roku winiarskiego.

ROZDZIAŁ V

Informacja i przepisy ogólne

Artykuł 19

1. Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję o tym czy zdecydowały się sporządzić spis potencjału produkcyjnego na podstawie narodowej, czy regionalnej.
2. W przypadku, gdy Państwo Członkowskie decyduje się na sporządzenie spisu na podstawie regionalnej oraz w przypadku, gdy tworzy ono rezerwy regionalne na mocy tytułu II rozdział I rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, regiony wykorzystywane do obu celów są tymi samymi regionami.
3. Informacje zawarte w spisie:
 - a) w przypadku obszarów przeznaczonych pod uprawę winorośli sklasyfikowanych jako odmiany winorośli do produkcji wina, podaje się w podziale na kategorię wina (wina gatunkowe psr i wina stołowe), włączając obszar nadający się do produkcji win opisywanych za pomocą oznaczenia geograficznego. Jeżeli udział obszaru obsadzonego daną odmianą winorośli w całkowitej powierzchni jest znaczny, informację taką podaje się w spisie;
 - b) w przypadku zapasów istniejących praw do sadzenia, podaje się w podziale, aby wskazać:
 - (i) szacunkowe ilości nowych praw do sadzenia, w hektarach, przydzielonych na rzecz producentów, ale jeszcze niewykorzystanych,

- (ii) szacunkowe ilości praw do przesadzenia, w hektarach, będących w posiadaniu producentów, ale jeszcze niewykorzystanych,
 - (iii) szacunkowe ilości nowoutworzonych praw do sadzenia, w hektarach, nieprzydzielonych jeszcze do rezerwy lub rezerw lub na mocy art. 3 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, oraz
 - (iv) ilość praw do sadzenia, w hektarach, znajdujących się w rezerwie bądź rezerwach; oraz
- c) w przypadku spisu sporządzanego na podstawie krajowej, podaje się zgodnie z odpowiednim poziomem regionalnym.
4. Spis podaje źródło lub źródła informacji w nim zawartych.
5. Przy okazji pierwszego sporządzania spisu, włącza się do niego informacje odnoszące się do sytuacji z dnia, który zostanie wybrany przez Państwo Członkowskie w poprzedzającym roku winiarskim. Włącza się również informacje odnoszące się do danego referencyjnego roku winiarskiego wybranego przez Państwo Członkowskie, który:
- a) określany jest, w miarę możliwości, na tej samej podstawie co informacje w pozostałej części spisu; oraz
 - b) w miarę potrzeby, może być oparty na szacunkach.
6. Spis jest następnie aktualizowany w odstępach rocznych w stosunku do sytuacji z danego wybranego dnia.

Artykuł 20

1. Przy klasyfikowaniu odmian winorośli do produkcji wina, Państwa Członkowskie dokonują klasyfikacji odmian według nazwy, włączając wszelkie nazwy bliskoznaczne oraz kolor winogron.
2. Decyzje w sprawie klasyfikacji odmian podejmuje się w oparciu o obiektywne kryteria, uwzględniając kwestię uwarunkowań kulturowych, oraz cechy analityczne i organoleptyczne wina wyprodukowanego z danych odmian.
3. Nazwy i nazwy bliskoznaczne klasyfikowanych odmian powinny opowiadać nazwom ustanowionymi przez:
- a) Międzynarodowe Biuro ds. wina (OIV),
 - b) Związek Ochrony Odmian Roślin (UPOV) i/lub
 - c) Międzynarodową Radę Roślinnych Zasobów Genetycznych (IBPGR).
4. W odniesieniu do każdej odmiany wymienionej w klasyfikacjach jako odmiana do produkcji wina, podaje się również, czy dana odmiana posiada jedno z następujących innych

sposobów wykorzystania:

- a) odmiana winogron deserowych,
- b) odmiana do produkcji spirytusu winnego,
- c) odmiana do produkcji winogron przeznaczonych do suszenia, oraz
- d) pozostałe.

5. Klasyfikacja objaśnia także wszystkie przypadki nazw homonimicznych odmian.

6. Jedynie odmiany, które mogą być wprowadzone do obrotu, w co najmniej jednym Państwie Członkowskim na mocy dyrektywy 68/193/EWG, mogą być objęte klasyfikacją Państw Członkowskich.

7. Na zasadzie odstępstwa od ust. 6, Państwo Członkowskie może również włączyć do swej klasyfikacji odmiany winorośli, które były produkowane przed wejściem w życie dyrektywy 68/193/EWG i które wciąż są uprawiane na jego terytorium.

8. W przypadku, gdy Państwo Członkowskie, w którym stosuje się przepisy tytułu II rozdział II rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, włącza do klasyfikacji odmianę winorośli przeznaczoną do produkcji wina, która nie była wcześniej sklasyfikowana jako taka odmiana w danej jednostce administracyjnej, na mocy prawodawstwa wspólnotowego lub krajowego, obszary obsadzone już tą odmianą nie mogą być wykorzystane do produkcji wina. Państwa Członkowskie stosuje odpowiedni system do monitorowania tego zakazu. Na zasadzie odstępstwa, Państwa Członkowskie mogą zezwolić zainteresowanemu producentowi na wykorzystanie nowych praw do sadzenia przyznanych na mocy art. 3 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, praw do przesadzania lub praw do sadzenia przyznawanych z rezerwy, w celu dopuszczenia danego obszaru do produkcji wina. Państwa Członkowskie prowadzą rejestr takich przypadków.

9. Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję o swoich klasyfikacjach w trakcie każdego roku winiarskiego, objaśniając wszelkie dokonane zmiany. Państwo Członkowskie powiadamia Komisję, do dnia 31 lipca 2001 r., o każdym przypadku skorzystania z odstępstwa, określonego w ust. 7, podając czy zamierza ono zastosować odstępstwo, określone ust. 8.

10. Komisja udostępnia klasyfikacje w takim formacie i przy pomocy takich środków, które uzna za stosowne.

Artykuł 21

1. Jeżeli Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję o przyjętych środkach, stosownie do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 oraz niniejszego rozporządzenia, sporządzają one również zwięzłe streszczenie takich przepisów.

2. Państwa Członkowskie przechowują informacje zarejestrowane na mocy niniejszego rozporządzenia przez okres, co najmniej 10 lat winiarskich od roku, podczas którego zostały zarejestrowane.

3. Powiadomienia, dokonywane na mocy niniejszego rozporządzenia, przekazywane są w formie ustalonej w Załączniku.

ROZDZIAŁ VI

Przepisy przejściowe i końcowe

Artykuł 22

W przypadku, gdy na mocy tytułu II rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 lub niniejszego rozporządzenia, producent ma obowiązek poddania destylacji jakiegokolwiek produktu, nie przyznaje się wspólnotowej pomocy finansowanej ani na destylację, ani na destylat.

Artykuł 23

Wyплаты na mocy tytułu II rozporządzenia (WE) nr 1439/19999 oraz niniejszego rozporządzenia dokonywane są w całości na rzecz beneficjentów.

Artykuł 24

Rozporządzenia (EWG) nr 2314/72, (EWG) nr 940/81, (EWG) nr 3800/81, (EWG) nr 2729/88, (EWG) nr 2741/89 oraz (EWG) nr 3302/90 tracą moc.

Artykuł 25

1. Prawa do sadzenia, regulowane rozporządzeniem (EWG) nr 822/87, które na mocy tego rozporządzenia były ważne do dnia 31 lipca 2000 r., zachowują ważność do takiego późniejszego terminu.

2. Po tym późniejszym terminie określonym w ust. 1, prawa te przydzielane są automatycznie do odpowiedniej rezerwy narodowej lub regionalnej. Jeżeli do tego dnia nie została utworzona odpowiednia rezerwa, prawa te przechowywane są w stanie zawieszenia aż do czasu utworzenia takiej rezerwy. Wówczas prawa te przydzielane są automatycznie do rezerwy.

Artykuł 26

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie siódmego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 sierpnia 2000 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 31 maja 2000 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

Format powiadomień dokonywanych na mocy niniejszego rozporządzenia

1. UREGULOWANIE STANU OBSZARÓW UPRAWIANYCH Z NARUSZENIEM OGRANICZEŃ			
Państwo Członkowskie:		Rok winiarski:../...	
		Data powiadomienia:	
	Rodzaj uregulowania	Sytuacja administracyjna	Obszar (ha)
REGION 1	Niezadeklarowane wcześniejsze karczowanie (art. 2 ust. 3 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 1493/1999)	Przyznane	
		Odrzucone	
		Rozpatrywane	
		<i>Łącznie</i>	
	Nabycie praw do przesadzania (art. 2 ust. 3 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 1493/1999)	Przyznane	
		Odrzucone	
		Rozpatrywane	
		<i>Łącznie</i>	
	Zobowiązanie do wykarczowania obszaru równoważnego (art. 2 ust. 3 lit. d) rozporządzenia (WE) nr 1493/1999)	Przyznane	
		Odrzucone	
		Rozpatrywane	
		<i>Łącznie</i>	
Łącznie (ha)		Przyznane	
		Odrzucone	
		Rozpatrywane	
		<i>Łącznie</i>	

REGION 2	Niezadeklarowane wcześniejsze karczowanie (art. 2 ust. 3 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 1493/1999)	Przyznane	
		Odrzucone	
	Rozpatrywane		
	Łącznie		
	Nabywanie praw do przesadzania (art. 2 ust. 3 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 1493/1999)	Przyznane	
		Odrzucone	
	Rozpatrywane		
	Łącznie		
	Zobowiązanie do wykarczowania obszaru równoważnego (art. 2 ust. 3 lit. d) rozporządzenia (WE) nr 1493/1999)	Przyznane	
		Odrzucone	
	Rozpatrywane		
	Łącznie		
Łącznie (ha)	Przyznane		
	Odrzucone		
Rozpatrywane			
Łącznie			

1) Powiadomienie: nie później niż cztery miesiące po zakończeniu każdego roku winiarskiego (art. 2 ust. 7 niniejszego rozporządzenia).

2.1. OBSZAR BĘDĄCY PRZEDMIOTEM PRYZNANYCH NOWYCH PRAW DO SADZENIA

Państwo Członkowskie:		Rok winiarski:.../...				
		Data powiadomienia:				
Strefa / region	Obszar (ha)					
	Obowiązkowy zakup	Scalanie gruntu	Doświadczenia	Szkółki szczepów	Spożycie w rodzinie	Łącznie
1.						
2.						
3.						
4.						
Łącznie (ha)						

- 1) Powiadomienie: nie później niż cztery miesiące po zakończeniu każdego roku winiarskiego (art. 3 ust. 10 lit. a) i b) niniejszego rozporządzenia).
- 2) Należy podać dane szczegółowe dotyczące wszelkich płatności dokonanych przez producentów w zamian za przyznanie nowych praw do sadzenia.
- 3) Jeżeli Państwo Członkowskie korzysta z odstępstwa dotyczącego spożycia w rodzinie, przewidzianego w art. 3 ust. 7 niniejszego rozporządzenia, dana powierzchnia obszaru jest szacunkowa.

2.2. OBSZAR BĘDĄCY PRZEDMIOTEM PRZYZNANYCH NOWYCH PRAW DO SADZENIA

Państwo Członkowskie:	Rok winiarski:.../...		
	Data powiadomienia:		
Strefa / region	Obszar (ha)		
	Wina gatunkowe psr	Wina stołowe z oznaczeniem geograficznym	Łącznie
1.			
2.			
3.			
4.			
5.			
Łącznie (ha)			

- 1) Powiadomienie: nie później niż cztery miesiące po zakończeniu każdego roku winiarskiego (art. 3 ust. 10 lit. c) niniejszego rozporządzenia).
- 2) Należy podać dane szczegółowe dotyczące wszelkich płatności dokonanych przez producentów w zamian za przyznanie nowych praw do sadzenia.
- 3) Należy również podać szczegóły dotyczące przeprowadzonych ocen oraz zastosowanych kryteriów i danych (art. 3 ust. 10 lit. c) niniejszego rozporządzenia).

3.1. STAŁE ZANIECHANIE UPRAWY WINOROŚLI**Państwo Członkowskie:****Rok winiarski:../...****Data powiadomienia:**

Strefa / region	Jedynie z pomocą wspólnotową		Z dodatkową pomocą krajową			Łącznie	
	Obszar (ha)	Kwota (EUR)	Obszar (ha)	Kwota (EUR)		Obszar (ha)	Kwota (EUR)
				UE	Krajowe		
1.							
2.							
3.							
4.							
5.							
6.							
Łącznie							

- 1) Powiadomienie: nie później niż cztery miesiące po zakończeniu każdego roku winiarskiego (art. 10 ust. 2, art. 11 lit. b) i art. 11 lit. c) niniejszego rozporządzenia).
- 2) Podać szczegółowy wykaz obszarów w odniesieniu do każdej kategorii plonów, określonej w art. 8 ust. 5 niniejszego rozporządzenia.

3.2. STAŁE ZANIECHANIE UPRAWY WINOROŚLI
(Prognoza)

Państwo Członkowskie:				Rok winiarski:../...			
				Data powiadomienia:			
Strefa / region	Jedynie z pomocą wspólnotową		Z dodatkową pomocą krajową			Łącznie	
	Obszar (ha)	Kwota (EUR)	Obszar (ha)	Kwota (EUR)		Obszar (ha)	Kwota (EUR)
				UE	Krajowe		
1.							
2.							
3.							
4.							
5.							
6.							
Łącznie							

1) Powiadomienie: nie później niż cztery miesiące po zakończeniu każdego roku winiarskiego (art. 10 ust. 2, art. 11 lit. b) i art. 11 lit. c) niniejszego rozporządzenia).

4.1. WYDATKI NA RESTRUKTURYZACJĘ I KONWERSJĘ WINNIC
(poniesione dnia ...)

Państwo Członkowskie:	Rok budżetowy:...
	Data powiadomienia:

Plan / region	Restrukturyzacja		Rekompensata za utratę dochodu		Łączna kwota (EUR)
	Obszar (ha)	Kwota (EUR)	Obszar (ha)	Kwota (EUR)	
1.					
2.					
3.					
4.					
5.					
6.					
Łącznie					

- 1) Termin ostateczny powiadomienia: nie później niż dnia 30 czerwca każdego roku (art. 16 ust. 1 niniejszego rozporządzenia).
- 2) Wydatki poniesione do wskazanego dnia (art. 16 ust. 1 lit. a) niniejszego rozporządzenia).
- 3) Wydatki te nie mogą przekroczyć pierwotnego przydziału (art. 17 ust. 1 niniejszego rozporządzenia).

4.2. WYDATKI NA RESTRUKTURYZACJĘ I KONWERSJĘ WINNIC
(które mają być poniesione od dnia ... do dnia 15 października ...)

Państwo Członkowskie:

Rok budżetowy:...

Data powiadomienia:

Plan / region	Restrukturyzacja		Rekompensata za utratę dochodu		Łączna kwota (EUR)
	Obszar (ha)	Kwota (EUR)	Obszar (ha)	Kwota (EUR)	
1.					
2.					
3.					
4.					
5.					
6.					
Łącznie					

- 1) Termin ostateczny powiadomienia: nie później niż do dnia 30 czerwca każdego roku (art. 16 ust. 1 niniejszego rozporządzenia).
- 2) Podaj wysokość wydatków (przekraczających pierwotny przydział) planowanych na okres pozostały do dnia 15 października (art. 16 ust. 1 lit. b) niniejszego rozporządzenia).

4.3. WYDATKI NA RESTRUKTURYZACJĘ I KONWERSJĘ WINNIC
(Prognoza)

Państwo Członkowskie:			Rok budżetowy:...		
			Data powiadomienia:		
Plan / region	Restrukturyzacja		Rekompensata za utratę dochodu		Łączna kwota (EUR)
	Obszar (ha)	Kwota (EUR)	Obszar (ha)	Kwota (EUR)	
1.					
2.					
3.					
4.					
5.					
6.					
Łącznie					

- 1) Termin ostateczny powiadomienia: nie później niż dnia 30 czerwca każdego roku (art. 16 ust. 1 niniejszego rozporządzenia).
- 2) Załączyć tabele na wszystkie lata budżetowe, aż do końca przewidywanego okresu realizacji planów restrukturyzacji (art. 16 ust. 1 lit. c) niniejszego rozporządzenia).

5. WYDATKI NA RESTRUKTURYZACJĘ I KONWERSJĘ WINNIC
(Sytuacja początkowa i końcowa)

Państwo Członkowskie:		Rok budżetowy:...		
		Data powiadomienia:		
Plan / region	Sytuacja początkowa		Sytuacja końcowa	
	Obszar (ha)	Średnia wydajność (hl/ha)	Obszar (ha)	Średnia wydajność (hl/ha)
1.				
2.				
3.				
4.				
5.				
6.				
Łącznie				

- 1) Powiadomienie: nie później niż cztery miesiące od końca każdego roku winiarskiego (art. 18 ust. 2 niniejszego rozporządzenia).
- 2) Załączyć tabele dla wszystkich planów restrukturyzacji.

6.1. SPIS OBSZARÓW UPRAWY WINOROŚLI
(Odniesienie historyczne)

Państwo Członkowskie:		Data powiadomienia:	
Strefa / region / wino	Sytuacja w roku winiarskim lub data odniesienia:		
	Obszar (ha)		
	Wina gatunkowe psr	Wina stołowe (łącznie z winami stołowymi z oznaczeniem geograficznym)	Łącznie
1.			
2.			
3.			
4.			
5.			
6.			
Łącznie (ha)			

- 1) Odniesienie historyczne zgłasza się z pierwszym spisem (art. 19 ust. 5 lit. a) i b) niniejszego rozporządzenia).
- 2) Spis może zostać przedstawiony regionami, obszarami uprawy winorośli lub kategorii wina, zgodnymi z rezerwami praw.
- 3) Podać źródła informacji (art. 19 ust. 4 niniejszego rozporządzenia).
- 4) W razie potrzeby, informacje podaje się na podstawie szacunków.

6.2. SPIS OBSZARÓW UPRAWY WINOROŚLI

Państwo Członkowskie:		Data powiadomienia:	
Strefa / region / wino	Sytuacja w dniu:		
	Obszar (ha)		
	Wina gatunkowe psr	Wina stołowe (łącznie z winami stołowymi z oznaczeniem geograficznym)	Łącznie
1.			
2.			
3.			
4.			
5.			
6.			
Łącznie (ha)			

- 1) Powiadomienie roczne. Informacja odnosząca się do sytuacji z dnia w danym roku, określonym przez Państwo Członkowskie (art. 19 ust. 5 niniejszego rozporządzenia).
- 2) Spis może zostać przedstawiony według regionów, obszarów upraw winorośli lub kategorii wina, zgodnie z rezerwami praw.
- 3) Podać źródła informacji (art. 19 ust. 4 niniejszego rozporządzenia).

7.1. SPIS NOWYCH PRAW DO SADZENIA / PRAW DO PRZESADZANIA
(odniesienie historyczne)

Państwo Członkowskie / region:		Data powiadomienia:	
Sytuacja administracyjna	Sytuacja w roku winiarskim lub roku referencyjnym:		
	Obszar (ha)		
	Wina gatunkowe psr	Wina stołowe (łącznie z winami stołowymi z oznaczeniem geograficznym)	Łącznie
Obszar pod uprawę winorośli			
Nowe prawa przydzielone producentom, ale jeszcze niewykorzystane (szacunkowo)			
Prawa do przesadzenia będące w posiadaniu producentów (szacunkowo)			
Nowe prawa oczekujące na przydział do rezerw (art. 3 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999)			
Prawa znajdujące się w rezerwie			
Prawa wykorzystane w ciągu poprzednich 12 miesięcy			

- 1) Odniesienie historyczne podaje się razem z pierwszym spisem (art. 19 ust. 3 lit. b) i art. 19 ust. 5 niniejszego rozporządzenia).
- 2) Spis może zostać przedstawiony według regionów, obszarów uprawy winorośli lub kategorii wina, zgodnie z rezerwami praw.
- 3) Podać źródła informacji (art. 19 ust. 4 niniejszego rozporządzenia).
- 4) W razie potrzeby, informacje podają się na podstawie szacunków.

7.2. SPIS NOWYCH PRAW DO SADZENIA / PRAW DO PRZESADZANIA

Państwo Członkowskie / region:		Data powiadomienia:		
Sytuacja administracyjna	Sytuacja z dnia:			
	Obszar (ha)			
	Wina gatunkowe psr	Wina stołowe (łącznie z winami stołowymi z oznaczeniem geograficznym)	Łącznie	
Obszar obsadzony winoroślą				
Nowe prawa przydzielone producentom, ale jeszcze niewykorzystane (szacunkowo)				
Prawa do przesadzania będące w posiadaniu producentów (szacunkowo)				
Nowe prawa oczekujące na przydział do rezerw (art. 3 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999)				
Prawa znajdujące się w rezerwie				
Prawa wykorzystane w ciągu poprzednich 12 miesięcy				

- 1) Powiadomienie doroczne. Informacja odnosząca się do sytuacji z dnia w danym roku, określonym przez Państwo Członkowskie (art. 19 ust. 3 lit. b) i art. 19 ust. 5 niniejszego rozporządzenia).
- 2) Spis może zostać przedstawiony według regionów, obszarów uprawy winorośli lub kategorii wina, zgodnie z rezerwami praw.
- 3) Podać źródła informacji (art. 19 ust. 4 niniejszego rozporządzenia).

8.1. SPIS GŁÓWNYCH ODMIAN WINOROŚLI
(Odniesienie historyczne)

Państwo Członkowskie / region:		Data powiadomienia:	
Odmiana	Obserwacje	Sytuacja w roku winiarskim lub w dacie odniesienia	
		Obszar (ha)	%
1.			
2.			
3.			
4.			
5.			
6.			
Pozostałe			
Łącznie			

1) Odniesienie historyczne podaje się razem z pierwszym spisem (art. 19 ust. 3 lit. a) i art. 19 ust. 5 niniejszego rozporządzenia).
2) Podać źródła informacji (art. 19 ust. 4 niniejszego rozporządzenia).
3) W razie potrzeby, informacje podaje się na podstawie szacunków.

8.2. SPIS GŁÓWNYCH ODMIAN WINOROŚLI

Państwo Członkowskie/region:		Data powiadomienia:	
Odmiana	Obserwacje	Sytuacja w dniu:	
		Obszar (ha)	%
1.			
2.			
3.			
4.			
5.			
6.			
Pozostałe			
Łącznie			

- 1) Powiadomienie doroczne. Informacja odnosząca się do sytuacji z dnia w danym roku, określonym przez Państwo Członkowskie (art. 19 ust. 3 lit. a) i art. 19 ust. 5 niniejszego rozporządzenia).
- 2) Podać źródła informacji (art. 19 ust. 4 niniejszego rozporządzenia).

9. KLASYFIKACJA ODMIAN WINOROŚLI WŁAŚCIWEJ

Państwo Członkowskie / region:					Data powiadomienia:			
Odmiana	Klasyfikacja				Inne zastosowania			
	Zalecana	Dozwolona	Tymczasowo dozwolona	Obserwacje	Winogrona deserowe	Spirytus winny opatrzony nazwą pochodzenia	Winogrona do suszenia	Pozostałe
1.								
2.								
3.								
4.								
5.								
6.								

- 1) Powiadomienie doroczne z dnia w ciągu roku, o którym decyduje Państwo Członkowskie, wraz ze szczegółami na temat wszelkich zmian w stosunku do roku poprzedniego (art. 20 ust. 4 i art. 20 ust. 9 niniejszego rozporządzenia).
- 2) Państwa Członkowskie dostosowują tabelę w celu ujednoczenia jej z systemami klasyfikowania odmian.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1622/2000

z dnia 24 lipca 2000 r.

ustanawiające niektóre szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 w sprawie wspólnej organizacji rynku wina oraz wspólnotowy kodeks praktyk i procesów enologicznych

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1493/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wina¹, w szczególności jego art. 42, 44, 45, 46 i 80,

a także mając na uwadze, co następuje:

- 1) Rozdział I tytuł V rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 i kilka załączników do niego ustanawia ogólne zasady dotyczące praktyk i procesów enologicznych i odsyła w innych sprawach do szczegółowych przepisów wykonawczych, które mają być przyjęte przez Komisję.
- 2) Do czasu przyjęcia rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, zasady te były rozproszone w wielu rozporządzeniach Wspólnoty. W interesie podmiotów gospodarczych działających we Wspólnocie oraz władz odpowiedzialnych za stosowanie reguł wspólnotowych leży zestawienie wszystkich tych przepisów we wspólnotowym kodeksie praktyk i procesów enologicznych, a rozporządzenia z tej dziedziny tj. rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1618/70², nr 1972/78³, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 45/80⁴, nr 2394/84⁵, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2751/86⁶, nr 305/86⁷, nr 1888/86⁸, nr 2202/89⁹, nr 2240/89¹⁰, nr 3220/90¹¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1477/1999¹² i rozporządzeniem (WE) nr 586/93¹³, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 693/96¹⁴, (WE) nr 3111/93¹⁵, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 693/98¹⁶ i nr 1128/96¹⁷ powinny zostać

¹ Dz.U. L 179 z 14.07.1999, str. 1.

² Dz.U. L 175 z 8.08.1970, str. 17.

³ Dz.U. L 226 z 17.08.1978, str. 11.

⁴ Dz.U. L 7 z 11.01.1980, str. 19.

⁵ Dz.U. L 224 z 21.08.1984, str. 19.

⁶ Dz.U. L 253 z 5.09.1986, str. 11.

⁷ Dz.U. L 38 z 13.02.1986, str. 13.

⁸ Dz.U. L 163 z 13.06.1986, str. 19.

⁹ Dz.U. L 209 z 21.07.1986, str. 31.

¹⁰ Dz.U. L 215 z 26.07.1989, str. 16.

¹¹ Dz.U. L 308 z 8.11.1990, str. 22.

¹² Dz.U. L 171 z 7.07.1999, str. 6.

¹³ Dz.U. L 61 z 13.03.1993, str. 39.

¹⁴ Dz.U. L 97 z 18.04.1996, str. 17.

¹⁵ Dz.U. L 278 z 11.11.1993, str. 48.

¹⁶ Dz.U. L 96 z 28.03.1998, str. 17.

¹⁷ Dz.U. L 150 z 25.06.1996, str. 13.

uchylone.

- 3) Taki wspólnotowy kodeks musi obejmować obecne zasady i dostosowywać je do nowych wymogów wynikających z rozporządzenia (WE) nr 1493/1999. Zasady te muszą być jednak uproszczone i bardziej spójne, a niektóre luki należy uzupełnić w celu zapewnienia wszechstronności reguł wspólnotowych w tej dziedzinie. Ponadto, niektóre zasady należy uszczegółowić w celu zapewnienia większej pewności prawnej podczas ich stosowania.
- 4) Ponadto, w celu uproszczenia zasad, należy włączyć jedynie szczegółowe przepisy wykonawcze, wyraźnie określone w rozporządzeniu (WE) nr 1493/1999. Dla pozostałych, zasady określone w art. 28 i następnym Traktatu, powinny wystarczyć do zapewnienia swobodnego przepływu produktów sektora wina w przypadku procesów i praktyk enologicznych.
- 5) Należy również określić, że kodeks powinien być stosowany bez uszczerbku dla szczegółowych przepisów z innych dziedzin, w szczególności, zasad już istniejących lub zasad, które mają być przyjęte w przyszłości w odniesieniu do środków spożywczych.
- 6) Art. 45 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 dopuszcza wykorzystywanie we Wspólnocie, do wytwarzania produktów wymienionych w art. 42 ust. 5, winogron innych niż winogrona należące do odmian winorośli wymienionych w klasyfikacji ustanowionej zgodnie z art. 19 tego rozporządzenia lub produktów z nich otrzymywanych. Należy sporządzić wykaz odmian, w stosunku do których można stosować takie odstępstwa.
- 7) Stosownie do załącznika V do rozporządzenia (EWG) nr 1493/1999 należy sporządzić wykaz gatunkowych win likierowych produkowanych w określonych regionach (gatunkowe wina likierowe por), w odniesieniu do których dopuszczone są specjalne zasady ich wytwarzania. W celu umożliwienia łatwiejszej identyfikacji produktów i ułatwienia handlu wewnątrzspółnotowego, należy odnieść się do opisów produktów ustanowionych zgodnie z regułami wspólnotowymi lub, w miarę potrzeby, ustawodawstwem krajowym.
- 8) Należy również ustalić poziomy stosowania niektórych substancji, stosownie do załącznika IV do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 oraz ustanowić warunki stosowania niektórych z nich.
- 9) W świetle obecnej wiedzy technicznej i naukowej dotyczącej dodawania lizozymu, w szczególności w odniesieniu do cech jakościowych i zdrowotnych wina poddanego takiemu procesowi, nie można obecnie ustalić ostatecznych limitów dla tego nowego sposobu obróbki. Na razie nie należy na to pozwalać i należy prowadzić dalsze próby w trakcie przyszłego roku winnego.
- 10) Art. 44 rozporządzenia Rady (EWG) nr 337/79¹⁸, zmienionego rozporządzeniem (EWG) nr 3307/85¹⁹, obniżył maksymalną zawartość ditlenku siarki ogółem win, innych niż wina musujące i likierowe oraz niektóre wina gatunkowe, do 15 mg na litr z

¹⁸ Dz.U. L 54 z 5.03.1979, str. 1.

¹⁹ Dz.U. L 367 z 31.12.1985, str. 39.

mocą od dnia 1 września 1986 r. W celu uniknięcia trudności w zbywaniu wina spowodowanych tą zmianą w zasadach dotyczących produkcji, wino wyprodukowane we Wspólnocie przed tą datą, z wyjątkiem Portugalii, zostało dopuszczone do bezpośredniego spożycia przez ludzi po tej dacie. Zezwolenie to stosowano również w okresie przejściowym jednego roku od tej daty, w odniesieniu do win pochodzących z państw trzecich lub Portugalii, pod warunkiem, że zawartość ditlenku siarki ogółem była zgodna z regułami wspólnotowymi lub, w miarę potrzeby, przepisami hiszpańskimi obowiązującymi przed dniem 1 września 1986 r. Ponieważ nadal mogą istnieć zapasy takiego wina omawiane środki powinny być rozszerzone.

- 11) Art. 12 i 16 rozporządzenia Rady (EWG) nr 358/79²⁰ obniżyły maksymalną zawartość ditlenku siarki ogółem win musujących, gatunkowych win musujących i gatunkowych win musujących produkowanych w określonych regionach do 15 miligramów na litr z mocą od dnia 1 września 1986 r. W przypadku win musujących pochodzących ze Wspólnoty, z wyjątkiem Portugalii, art. 22 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 358/79 zezwolił na zbywanie takich produktów do wyczerpania się zapasów pod warunkiem, że zostały one wytworzone zgodnie z tym rozporządzeniem w wersji obowiązującej przed dniem 1 września 1986 r. Należy ustanowić przepisy przejściowe dla przywożonych win musujących i win musujących produkowanych w Hiszpanii i Portugalii przed dniem 1 września 1986 r. w celu uniknięcia trudności w zbywaniu takich produktów. W związku z tym, produkty te należy dopuścić do sprzedaży w okresie przejściowym po tej dacie, pod warunkiem, że ich zawartość ditlenku siarki ogółem jest zgodna z przepisami wspólnotowymi obowiązującymi przed dniem 1 września 1986 r.
- 12) Załącznik V pkt. B ust. 1 do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 ustala maksymalną zawartość kwasu lotnego w winie. Można ustanowić przepisy dla odstępstw dotyczących niektórych win gatunkowych produkowanych w określonych regionach (wina gatunkowe por) i niektórych win stołowych opisywanych za pomocą oznaczenia geograficznego lub o stężeniu alkoholu 13% lub wyższym. Niektóre wina niemieckie, hiszpańskie, francuskie, włoskie, austriackie i brytyjskie mają zazwyczaj w tych kategoriach kwasowość lotną wyższą niż przewidziana w wymienionym wyżej załączniku V dzięki specjalnym metodom ich wytwarzania oraz dzięki ich wysokiemu stężeniu alkoholu. W celu umożliwienia kontynuacji wytwarzania takich win metodami zwyczajowymi, dzięki którym nabierają one specyficznych właściwości, należy w ich przypadku przewidzieć możliwość dokonania odstępstwa od przepisów wyżej wymienionego załącznika V pkt. B ust. 1.
- 13) Zgodnie z załącznikiem V pkt. D ust. 3 do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 należy określić regiony uprawy winorośli, w których tradycyjnie praktykowano dodawanie sacharozy, zgodnie z przepisami obowiązującymi w dniu 8 maja 1970 r.
- 14) Niewielki rozmiar sektora uprawy winorośli Wielkiego Księstwa Luksemburga oznacza, że właściwe władze mogą przeprowadzać systematyczne kontrole analityczne wszystkich partii produktów przerabianych na wino. Zgłoszenia zamiaru wzbogacania wina nie są niezbędne tak długo jak stosuje się te warunki.
- 15) Zgodnie z załącznikiem V pkt. G ust. 5 do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 każdy proces wzbogacania, zakwaszania i odkwaszania musi być zgłoszony właściwym

²⁰ Dz.U. L 54 z 5.03.1979, str. 130.

władzom. Dotyczy to również ilości cukru, skoncentrowanego moszczu gronowego i rektyfikowanego skoncentrowanego moszczu gronowego posiadanych przez osoby fizyczne lub prawne podejmujące takie czynności. Celem takiego zgłoszenia jest umożliwienie monitorowania omawianych czynności. Zgłoszenia muszą być zatem kierowane do właściwych władz Państwa Członkowskiego, na którego terytorium dany proces ma być przeprowadzany i powinny być tak dokładne na ile to możliwe. W przypadku zwiększenia stężenia alkoholu właściwe władze muszą być powiadomione w czasie odpowiednim do przeprowadzenia skutecznej kontroli. W przypadku zakwaszania i odkwaszania wystarczy kontrola przeprowadzona po dokonaniu danego procesu. W celu uproszczenia procedur administracyjnych możliwe powinno być dokonywanie takich zgłoszeń, z wyjątkiem pierwszego zgłoszenia w roku winnym, poprzez regularne uaktualnianie rejestrów sprawdzanych przez właściwy organ.

- 16) Załącznik V pkt. F ust. 1 do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 ustanawia niektóre zasady słodzenia win. Przepis ten odnosi się głównie do wina stołowego, ale stosuje się także to do win gatunkowych por, na mocy załącznika VI pkt. G ust. 2 do tego rozporządzenia.
- 17) Słodzenie nie musi prowadzić do nadmiarowego wzbogacania w granicach ustalonych w załączniku V pkt. C do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999. W tym celu w załączniku VI pkt. F ust. 1 do tego rozporządzenia przewidziano przepis szczególny. Ponadto, kontrole są niezbędne z celu zapewnienia zgodności z omawianymi przepisami.
- 18) W celu, w szczególności, ułatwienia skutecznego przeprowadzania kontroli, słodzenie powinno się przeprowadzać wyłącznie na etapie produkcji lub innym etapie możliwie najbliższym produkcji. Należy je w związku z tym ograniczyć do produkcji i etapów sprzedaży hurtowej.
- 19) Władze nadzorcze muszą być informowane o wszystkich czynnościach słodzenia, które mają nastąpić. Każda osoba zamierzająca przeprowadzić słodzenie powinna powiadomić na piśmie władze nadzorcze. Procedura niniejsza może być jednak uproszczona w przypadku, gdy słodzenie przeprowadzane jest często i ciągle.
- 20) Celem takich powiadomień jest umożliwienie monitorowania wymienionych procesów. Powiadomienia muszą zatem być kierowane do właściwych władz Państwa Członkowskiego, na którego terytorium proces ma być przeprowadzony i powinny być tak dokładne jak to tylko możliwe i właściwe władze muszą otrzymać zgłoszenie przed podjęciem czynności.
- 21) W celu zapewnienia skuteczności kontroli, ilość moszczu gronowego lub skoncentrowanego moszczu gronowego, posiadana przez zainteresowaną stronę, musi być zgłoszona przed przeprowadzeniem słodzenia. Zgłoszenia takie nie mają jednak wartości, dopóki nie istnieje również obowiązek prowadzenia rejestrów przychodu i rozchodu produktów wykorzystywanych do słodzenia.
- 22) W celu zapobieżenia wykorzystania sacharozy do słodzenia win likierowych, należy pozwolić na używanie, oprócz skoncentrowanego moszczu gronowego, rektyfikowanego skoncentrowanego moszczu gronowego.
- 23) „Kupaż” jest szeroko rozpowszechnioną praktyką enologiczną i ze względu na jej

możliwe konsekwencje jej stosowanie należy uregulować w celu zapobieżenia nadużyciom.

- 24) Kupaż to mieszanie win lub moszczy różnego pochodzenia lub różnych kategorii.
- 25) Wskazanie pochodzenia geograficznego lub odmiany winorośli ma wielkie znaczenie dla handlowej wartości win lub moszczy pochodzących z tej samej wspólnotowej strefy uprawy winorośli lub z tego samego obszaru produkcyjnego państwa trzeciego. Mieszanie win lub moszczy gronowych z tej samej strefy ale z innych obszarów geograficznych położonych w obrębie tej strefy lub z różnych odmian winorośli lub lat zbioru należy zatem uważać także za mieszanie w przypadku, gdy opis otrzymywanego produktu wymienia pochodzenie geograficzne, odmianę winorośli lub rok zbioru.
- 26) Art. 42 ust. 6 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 zabrania w zasadzie mieszania białego wina stołowego z czerwonym winem stołowym, ale przewiduje odstępstwo dla obszarów, na których taka praktyka jest tradycyjnie stosowana.
- 27) Zgodnie z tym odstępstwem należy ustanowić specjalne przepisy szczegółowe dla Hiszpanii zgodnie ze strukturą sektora uprawy winorośli i nastawień klientów, które zmieniają się powoli.
- 28) W celu ograniczenia mieszania białych i czerwonych win stołowych do Hiszpanii, w przypadkach gdy jest to niezbędne, istotnym jest zapewnienie, że wino produkowane w ten sposób nie może być spożywane poza tym krajem
- 29) Należy pozwolić Państwom Członkowskim na zezwolenie stosowania, w ograniczonym czasie w celach doświadczalnych, praktyk i procesów enologicznych nieprzewidzianych w rozporządzeniu (WE) nr 1493/1999.
- 30) Na mocy art. 46 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 należy przyjąć metody analizy w celu ustalenia składu produktów objętych art. 1 tego rozporządzenia oraz należy ustanowić zasady w celu ustalenia, czy produkty te zostały poddane procesom sprzecznym z dozwolonymi praktykami enologicznymi.
- 31) Załącznik VI pkt. J ust. 10 do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 przewiduje badanie analityczne, które ma za zadanie mierzyć co najmniej czynniki, spośród wymienionych w pkt. J ust. 3 tego załącznika, umożliwiając rozróżnienie danego wina gatunkowego produkowanego w określonym regionie geograficznym (psr).
- 32) W celach weryfikacyjnych należy wprowadzić jednolite metody analizy w celu zapewnienia, że szczegóły znajdujące się w dokumentach dotyczących omawianych produktów są dokładne i porównywalne. Takie metody muszą być zatem obowiązkowe dla wszystkich transakcji handlowych i procedur weryfikacji. Jednakże, ze względu na wymogi kontrolne i ograniczone instrumenty handlowe należy umożliwić kontynuowanie w ograniczonym okresie niewielkiej liczby zwykle stosowanych procedur tak, aby przedmiotowe czynniki można było określić szybko i z należytą dokładnością.
- 33) Wspólnotowe metody analizy win zostały ustanowione w rozporządzeniu Komisji

(EWG) nr 2676/90²¹. Ponieważ metody tam opisane są obowiązujące, rozporządzenie to powinno pozostać w mocy, z wyjątkiem zwykle stosowanych metod, które ostatecznie nie będą już opisywane.

- 34) Na mocy art. 80 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 można przyjąć środki w celu ułatwienia zmiany ustaleń przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu. Z możliwości tej należy korzystać w celu ochrony przed poważnymi stratami przedsiębiorców posiadających duże zapasy niektórych produktów objętych niniejszym rozporządzeniem.
- 35) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Wina,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE

Artykuł 1

Cel

Bez uszczerbku dla ogólnych zasad dotyczących środków spożywczych, procesy i praktyki enologiczne regulowane są regułami wspólnotowymi ustanowionymi w rozporządzeniu (WE) nr 1493/1999 tytuł V rozdział I i w załącznikach do niego oraz w kodeksie ustanowionym w niniejszym rozporządzeniu.

Niniejszy kodeks zawiera szczegółowe zasady wykonywania rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, w szczególności zasady dotyczące produktów przeznaczonych do wykorzystania w winiarstwie (tytuł I) oraz praktykach i procesach enologicznych dozwolonych we Wspólnocie (tytuły II i III)

TYTUŁ I

WYMAGANIA DOTYCZĄCE NIEKTÓRYCH WINOGRON I MOSZCZY GRONOWYCH

Artykuł 2

Wykorzystanie winogron niektórych odmian

1. Winogron odmian sklasyfikowanych wyłącznie jako odmiany deserowe nie wykorzystuje się w winiarstwie.
2. Nie naruszając art. 42 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 winogrona odmian wymienionych w załączniku I do tego rozporządzenia mogą być wykorzystywane we Wspólnocie do przygotowywania produktów objętych tym przepisem.

Artykuł 3

Wykorzystywanie niektórych produktów nie posiadających naturalnego stężenia

²¹ Dz.U. L 272 z 3.10.1990, str. 1.

alkoholu w % objętościowych do produkcji wina musującego, wina musującego gazowanego i wina półmusującego gazowanego

Lata, w których z powodu niesprzyjających warunków pogodowych można wykorzystywać produkty ze stref uprawy winorośli A i B, nie posiadające minimalnego naturalnego stężenia alkoholu w % objętościowych ustanowionego dla odpowiedniej strefy uprawy winorośli, według warunków ustanowionych w art. 44 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, do produkcji wina musującego, wina musującego gazowanego i wina półmusującego gazowanego są zgodne z ustanowionymi w załączniku II do tego rozporządzenia.

Artykuł 4

Wykorzystanie moszczu gronowego niektórych odmian winorośli do produkcji gatunkowego wina musującego typu aromatyzowanego i gatunkowego wina musującego produkowanego w określonym regionie geograficznym (psr) typu aromatyzowanego oraz wyjątki od takiego wykorzystania.

1. Wykaz odmian winorośli produkujących moszcz gronowy lub moszcz gronowy w trakcie fermentacji, które muszą być użyte do stworzenia *covée* do wytworzenia gatunkowych win musujących typu aromatyzowanego i gatunkowych win musujących typu aromatyzowanego produkowanego w określonym regionie geograficznym (psr) zgodnie z załącznikiem V pkt. I ust. 3 lit. a) i załącznikiem VI pkt K ust. 10 lit. a) do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 jest zgodny z ustalonym w załączniku III pkt. A do tego rozporządzenia.

2. Odstępstwa, określone w załączniku V pkt. I ust. 3 lit. a) oraz w załączniku VI pkt. K ust. 10 lit. a) do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, dotyczące odmian winorośli i produktów używanych do tworzenia *covée*, są zgodne z ustanowionymi w załączniku III pkt. B do tego rozporządzenia.

TYTUŁ II

PRAKTYKI I PROCESY ENOLOGICZNE

ROZDZIAŁ I

OGRANICZENIA I WYMOGI ODNOŚZĄCE SIĘ DO STOSOWANIA NIEKTÓRYCH SUBSTANCJI DOPUSZCZONYCH W CELACH ENOLOGICZNYCH

Artykuł 5

Ograniczenia stosowania niektórych substancji

Substancje dopuszczone w celach enologicznych, wymienione w załączniku IV do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, mogą być używane tylko z zastrzeżeniem limitów ustanowionych w załączniku IV do tego rozporządzenia.

Artykuł 6

Poliwinylopolipirolidon

Poliwinylopirolidon, którego stosowanie przewidziane jest w załączniku IV ust. 1 lit. p) oraz ust. 3 lit. y) do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, może być używany tylko, jeżeli spełnia wymogi i kryteria czystości ustalone w załączniku V do tego rozporządzenia.

Artykuł 7

Winian wapnia

Winian wapnia, którego stosowanie jako środka wspomagającego wytrącanie kamienia z kwasu winowego przewidziane jest w załączniku IV ust. 3 lit. v) do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, może być używany, jeśli spełnia wymogi ustalone w załączniku VI do tego rozporządzenia.

Artykuł 8

Kwas winowy

Kwas winowy, którego stosowanie do celów odkwaszania przewidziane jest w załączniku IV ust. 1 lit. m) oraz w załączniku IV ust. 3 lit. l) do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, może być stosowany w odniesieniu do produktów, które:

- pochodzą z odmian winorośli Elbling i Reling, oraz
- zostały otrzymane z winogron zbieranych w następujących regionach upraw winorośli w północnej części strefy A uprawy winorośli:
- Ahr,
- Rheingau,
- Mittelrhein,
- Mosel – Saar - Ruwer,
- Nahe,
- Rheinhessen,
- Rheinpfalz,
- Moselle luxemburgoise.

Artykuł 9

Żywica z sosny Aleppo

Żywica z sosny Aleppo, stosowanie której przewidziane jest w załączniku IV ust. 1 lit. n) do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, może być używana tylko do produkcji wina stołowego „retsina”. Ta praktyka enologiczna można przeprowadzana tylko:

- na geograficznym terytorium Grecji,
- z użyciem moszczu gronowego z odmian winorośli, obszarów produkcji i obszarów winiarskich tak jak określono w greckich przepisach obowiązujących w dniu 1 grudnia 1980 r.,
- poprzez dodanie 1 000 gramów lub mniej żywicy na hektolitr użytego produktu, przed fermentacją lub w przypadku, gdy rzeczywiste stężenie alkoholu w% objętościowych nie przekracza jednej trzeciej całkowitego stężenia alkoholu w% objętościowych podczas procesu fermentacji.

Grecja powiadamia Komisję z wyprzedzeniem, jeżeli zamierza zmienić przepisy określone w tiret drugim. Jeśli Komisja nie udzieli odpowiedzi w ciągu dwóch miesięcy od takiego powiadomienia, Grecja będzie mogła wprowadzić planowane zmiany.

Artykuł 10

Betaglukanaza

Betaglukanaza, której stosowanie przewidziane jest w załączniku IV ust. 1 lit. j) i ust. 3 lit. m) do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, może być stosowana tylko, jeżeli spełnia wymogi ustalone w załączniku VII do tego rozporządzenia.

Artykuł 11

Bakterie fermentacji mlekowej

Bakterie fermentacji mlekowej, których stosowanie przewidziane jest w załączniku IV ust. 1 lit. q) i ust. 3 lit. z) do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, mogą być stosowane tylko, jeżeli spełniają wymogi ustalone w załączniku VIII do tego rozporządzenia.

Artykuł 12

Żywice jonowymienne

Żywice jonowymienne, które można stosować zgodnie z załącznikiem IV ust. 2 lit. h) do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, to styren i kopolimery diwinylobenzenu zawierające kwas sulfonowy lub grupy amonowe. Muszą one spełniać wymogi ustanowione w dyrektywie Rady 89/109/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do materiałów i wyrobów przeznaczonych do kontaktu z środkami spożywczymi²² oraz w przepisach wspólnotowych i krajowych przyjętych w celu jej wykonania. Ponadto, podczas badania metodami analitycznymi ustanowionymi w załączniku IX do tego rozporządzenia nie mogą one stracić więcej niż 1mg/l substancji organicznej w żadnym z wymienionych rozpuszczalników. Muszą być regenerowane za pomocą substancji dopuszczonych do stosowania podczas przygotowywania środków spożywczych.

Żywice te mogą być stosowane jedynie pod kontrolą enologa lub technika oraz w instalacjach

²² Dz.U. L40 z 11.02.1989, str. 38.

zatwierdzonych przez władze Państw Członkowskich, na których terytorium procesy są stosowane. Takie władze ustalają obowiązki i zakres odpowiedzialności spoczywającej na zatwierdzonym enologu lub techniku.

Artykuł 13

Żelazocyjanek potasu

Żelazocyjanek potasu, którego stosowanie przewidziane jest w załączniku IV ust. 3 lit. p) do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, może być stosowany pod nadzorem enologa lub technika, urzędowo zatwierdzonego przez władze Państwa Członkowskiego, na terytorium którego proces jest przeprowadzany i którego zakres odpowiedzialności jest ustalany, w razie potrzeby, przez zainteresowane Państwo Członkowskie.

Po poddaniu obróbce żelazocyjankiem potasu wino zawiera śladowe ilości żelaza.

Nadzór nad stosowaniem produktu objętego niniejszym artykułem jest regulowany przepisami przyjmowanymi przez Państwa Członkowskie.

Artykuł 14

Fitynian wapnia

Fitynian wapnia, którego stosowanie przewidziane jest w załączniku IV ust. 3 lit. p) do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, może być stosowany pod nadzorem enologa lub technika urzędowo zatwierdzonego przez władze Państwa Członkowskiego, na terytorium którego proces jest przeprowadzany i którego zakres odpowiedzialności jest ustalony, w razie potrzeby, przez zainteresowane Państwo Członkowskie.

Po poddaniu obróbce fitynianem wapnia wino zawiera ilości śladowe żelaza.

Nadzór nad stosowaniem produktu objętego niniejszym artykułem jest regulowany przepisami przyjmowanymi przez Państwa Członkowskie.

Artykuł 15

Kwas DL-winowy

Kwas DL-winowy, którego stosowanie przewidziane jest w załączniku IV ust. 3 lit. s) do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, może być stosowany pod nadzorem enologa lub technika, urzędowo zatwierdzonego przez władze Państwa Członkowskiego, na terytorium którego proces jest przeprowadzany i którego zakres odpowiedzialności jest ustalony, w razie potrzeby, przez zainteresowane Państwo Członkowskie.

Nadzór nad stosowaniem produktu objętego niniejszym artykułem jest regulowany przepisami przyjmowanymi przez Państwa Członkowskie.

Artykuł 16

Elektrodializa

Elektrodializa, którą stosuje się w celu zapewnienia winowej stabilizacji wina, przewidziana w załączniku IV ust. 4 lit. b) do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, może być stosowana tylko, jeżeli spełnia wymogi ustalone w załączniku X do tego rozporządzenia. Stosuje się ją wyłącznie w odniesieniu do wina stołowego do dnia 31 lipca 2001 r.

Artykuł 17

Ureaza

Ureaza, którą stosuje się w celu obniżenia poziomu mocznika w winie, przewidziana w załączniku IV ust. 4 lit. c) do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, może być stosowana tylko jeżeli spełnia wymogi i kryteria czystości ustalone w załączniku XI do tego rozporządzenia.

Artykuł 18

Dodawanie tlenu

Dodawanie tlenu, który przewidziany jest w załączniku IV ust. 4 lit. a) do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, przeprowadza się używając czystego tlenu gazowego.

ROZDZIAŁ II

OGRANICZENIA I WYMOGI SZCZEGÓLNE

Artykuł 19

Zawartość ditlenku siarki

1. Zmiany wykazu win, przewidzianego w załączniku V pkt. A ust. 2 do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, są zgodne z ustaleniami zawartymi w załączniku XII do tego rozporządzenia.

2. Można oferować do bezpośredniego spożycia przez ludzi, do wyczerpania zapasów, następujące produkty:

- wino, inne niż wino likierowe i musujące produkowane we Wspólnocie, z wyjątkiem Portugalii przed dniem 1 września 1986 r., oraz
- wino, inne niż wino likierowe i musujące, pochodzące z państw trzecich lub z Portugalii i przywożone do Wspólnoty przed dniem 1 września 1987 r.,

pod warunkiem, że łączna zawartość ditlenku siarki w chwili wprowadzania do obrotu w celu bezpośredniego spożycia przez ludzi nie przekracza:

- a) 175 miligramów na litr w winach czerwonych;
- b) 225 miligramów na litr w winach białych i winach różowych;
- c) bez wpływu na powyżej wymienione przepisy lit. a) i b), dla win z resztkową

zawartością cukru wyrażonego jako cukier inwertowany wynoszącą nie mniej niż pięć gramów na litr, 225 miligramów na litr w winach czerwonych i 275 miligramów na litr w winach białych i różowych.

Ponadto, można oferować do bezpośredniego spożycia przez ludzi w kraju produkcji i na wywóz do państw trzecich, do wyczerpania zapasów, następujące produkty:

- wino produkowane w Hiszpanii przed dniem 1 września 1986 r., w którym łączna zawartość ditlenku siarki nie przekracza wartości maksymalnej ustalonej w przepisach hiszpańskich obowiązujących przed tą datą, oraz
- wino produkowane w Portugalii przed dniem 1 stycznia 1991 r., w którym łączna zawartość ditlenku siarki nie przekracza wartości maksymalnej ustalonej w przepisach portugalskich obowiązujących przed tą datą.

3. Wina musujące pochodzące z państw trzecich i Portugalii oraz przywożone do Wspólnoty przed dniem 1 września 1987 r. mogą być oferowane do bezpośredniego spożycia przez ludzi, do wyczerpania zapasów, pod warunkiem, że łączna zawartość ditlenku siarki nie przekracza:

- 250 miligramów na litr w winach musujących, oraz
- 200 miligramów na litr w gatunkowych winach musujących.

Ponadto, można oferować do bezpośredniego spożycia przez ludzi w kraju produkcji i na wywóz do państw trzecich, do wyczerpania zapasów, następujące produkty:

- wino produkowane w Hiszpanii przed dniem 1 września 1986 r., w którym łączna zawartość ditlenku siarki nie przekracza wartości maksymalnej ustalonej w przepisach hiszpańskich obowiązujących przed tą datą, oraz
- wino produkowane w Portugalii przed dniem 1 stycznia 1991 r., w którym łączna zawartość ditlenku siarki nie przekracza wartości maksymalnej ustalonej w przepisach portugalskich obowiązujących przed tą datą.

Artykuł 20

Zawartość kwasu lotnego

Wina objęte wyjątkami dotyczącymi maksymalnej zawartości kwasu lotnego, zgodnie z załącznikiem V pkt. B ust. 3) do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, są ustalone w załączniku XIII do tego rozporządzenia

Artykuł 21

Stosowanie siarczynu wapnia w niektórych winach likierowych

Odstępstwa dotyczące stosowania siarczynu wapnia, określonego w załączniku V pkt. J ust. 4 lit. b) do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, mogą być przyznane tylko w odniesieniu do następujących win hiszpańskich:

- a) „Vino generoso” zgodnie z określeniem podanym w załączniku VI pkt. L ust. 8 do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999;
- b) „Vino generoso de licor” zgodnie z określeniem podanym w załączniku VI pkt L ust. 11 do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999.

TYTUŁ II

PRAKTYKI ENOLOGICZNE

ROZDZIAŁ I

WZBOGACANIE

Artykuł 22

Dopuszczenie stosowania sacharozy

Regiony uprawy winorośli, w których stosowanie sacharozy jest dopuszczone stosownie do załącznika V pkt. D ust. 3 do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999:

- a) strefa A uprawy winorośli,
- b) strefa B uprawy winorośli,
- c) strefa A uprawy winorośli, z wyjątkiem winnic we Włoszech, Grecji, Hiszpanii i Portugalii oraz winnic w departamentach francuskich podlegających jurysdykcji sądów apelacyjnych:
 - Aix – en - Provence,
 - Nîmes,
 - Montpellier,
 - Tuluzy,
 - Agen,
 - Pau,
 - Bordeaux,
 - Bastia.

Jednak, wzbogacane za pomocą „cukrzenia suchego” może być dopuszczone przez władze krajowe jako wyjątek we francuskich departamentach, określonych powyżej. Francja powiadamia niezwłocznie Komisję i pozostałe Państwa Członkowskie o każdym takim zezwoleniu.

Artykuł 23

Wzbogacanie w przypadku wyjątkowo niekorzystnych warunków pogodowych

Lata, podczas których można dopuścić zwiększenie stężenia alkoholu w % objętościowych, określonych w załączniku V pkt. C ust. 3 do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, zgodnie z procedurą ustanowioną art. 75 tego rozporządzenia, z powodu wyjątkowo niekorzystnych warunków pogodowych, zgodnie z pkt. C ust. 4 tego załącznika, oraz strefy uprawy winorośli, regiony geograficzne i dane odmiany są ustalone, w miarę potrzeby, w załączniku XIV do tego rozporządzenia.

Artykuł 24

Wzbogacanie cuvée win musujących

Zgodnie z załącznikiem V pkt. H ust. 4 i pkt. I ust. 5 oraz załącznikiem VI pkt. K ust. 11 do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, każde Państwo Członkowskie może zezwolić na wzbogacanie cuvée w miejscu przygotowywania win musujących, pod warunkiem, że:

- a) żaden ze składników cuvée nie był wcześniej poddawany wzbogacaniu;
- b) wymienione składniki pochodzą wyłącznie z winogron zbieranych na jego terytorium;
- c) wzbogacanie przeprowadza się jednorazowo;
- d) nie przekracza się następujących limitów:
 - 3,5% objętościowych w przypadku cuvée zawierającego składniki ze strefy A uprawy winorośli, pod warunkiem, że naturalne stężenie alkoholu każdego ze składników wynosi co najmniej 5% objętościowych
 - 2,5% objętościowych w przypadku cuvée zawierającego składniki ze strefy B uprawy winorośli, pod warunkiem, że naturalne stężenie alkoholu każdego ze składników wynosi co najmniej 6% objętościowych
 - 2% objętościowe w przypadku cuvée zawierającego składniki ze stref C Ia, C Ib, C II i C III uprawy winorośli, pod warunkiem, że naturalne stężenie alkoholu każdego ze składników wynosi odpowiednio co najmniej 7,5%, 8%, 8,5% i 9% objętościowych.

Powyższe limity pozostają bez uszczerbku dla stosowania art. 44 ust. 3 do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 w stosunku do cuvée przeznaczanych do produkcji win musujących, jak określono w załączniku I ust. 15 do tego rozporządzenia;

- e) stosowaną metodą jest dodanie sacharozy, skoncentrowanego moszczu gronowego lub rektyfikowanego skoncentrowanego moszczu gronowego.

Artykuł 25

Przepisy administracyjne stosowane do wzbogacania

1. Powiadomienia, określone w załączniku V pkt. G ust. 5 do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, dotyczące czynności zwiększających stężenie alkoholu dokonywane są przez osoby fizyczne lub prawne przeprowadzające omawiane czynności oraz w odpowiednim czasie i zgodnie z warunkami kontroli ustalonymi przez właściwy organ Państwa Członkowskiego, na którego terytorium czynność ta ma miejsce.

2. Powiadomienia, określone w ust. 1, sporządzane są na piśmie i zawierają następujące informacje:

- nazwisko i adres osoby dokonującej zgłoszenia,
- miejsce, w którym ma być przeprowadzona czynność wzmocnienia,
- dzień i czas rozpoczęcia czynności,
- opis produktu poddawanego wzmocnieniu,
- proces stosowany do wzmocnienia ze szczegółami dotyczącymi rodzaju używanego produktu

3. Państwa Członkowskie mogą jednak zezwolić na wcześniejsze zgłoszenia obejmujące kilka czynności lub na określony czas wysłania do właściwych władz. Powiadomienia takie są przyjmowane tylko jeżeli osoba dokonująca zgłoszenia prowadzi pisemny rejestr każdej czynności wzmocnienia, jak przewidziano w ust. 6, oraz informacji wymaganych przepisami ust. 2.

4. W przypadku, gdy dana osoba nie może przeprowadzić zgłoszonej czynności w odpowiednim czasie z powodu siły wyższej, Państwa Członkowskie określają warunki, zgodnie z którymi osoba ta dokonuje nowego zgłoszenia odpowiedniemu organowi w celu umożliwienia przeprowadzenia niezbędnych kontroli.

Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję na piśmie o takich przepisach.

5. Powiadomienia, określone w ust. 1 nie są wymagane w Wielkim Księstwie Luksemburgu.

6. Szczegóły dotyczące czynności zwiększenia stężenia alkoholu wprowadza się do rejestrów niezwłocznie po zakończeniu czynności wzmocnienia, zgodnie z przepisami przyjętymi stosownie do art. 70 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999.

W przypadkach, w których wcześniejsze zgłoszenia obejmujące kilka czynności nie wskazują dnia i czasu rozpoczęcia czynności, wpis w rejestrze musi być dokonany także przed rozpoczęciem każdej czynności.

ROZDZIAŁ II

ZAKWASZANIE I ODKWASZANIE

Artykuł 26

Przepisy administracyjne stosowane do zakwaszania i odkwaszania

1. W przypadku zakwaszania i odkwaszania podmioty dokonują zgłoszeń, określonych w załączniku V pkt. G ust. 5 do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, nie później niż drugiego dnia po przeprowadzeniu pierwszej czynności w każdym roku winnym. Powiadomienia takie są ważne w stosunku do wszystkich czynności przeprowadzanych w danym roku winnym.
2. Powiadomienia, określone w ust. 1, sporządzane są na piśmie i zawierają następujące informacje:
 - nazwisko i adres osoby dokonującej zgłoszenia,
 - rodzaj danej czynności,
 - miejsce, w którym czynność ma być przeprowadzona.
3. Szczegóły dotyczące każdej czynności zakwaszenia i odkwaszenia są wprowadzane do rejestrów, zgodnie z przepisami przyjętymi stosownie do art. 70 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999.

ROZDZIAŁ III

WSPÓLNE ZASADY STOSOWANE W ODNIESIENIU DO WZBOGACANIA, ZAKWASZANIA I ODKWASZANIA

Artykuł 27

Zakwaszanie i wzbogacanie tego samego produktu

Decyzję w sprawie przypadków, w których zakwaszanie i odkwaszanie tego samego produktu, w rozumieniu przepisów załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, jest dozwolone zgodnie z załącznikiem V pkt. E ust. 7 do tego rozporządzenia, podejmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 75 tego rozporządzenia i są to przypadki takie jak określono w załączniku XV do tego rozporządzenia.

Artykuł 28

Zasady ogólne stosowane w odniesieniu do wzbogacania, zakwaszania i odkwaszania produktów innych niż wino

Procesy, określone w załączniku V pkt. G ust. 1 do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, przeprowadza się jednorazowo. Państwa Członkowskie mogą jednak zezwolić na przeprowadzenie niektórych procesów w kilku czynnościach, w przypadku, gdy przyczynia się to do ulepszenia winifikacji danych produktów. W takich wypadkach limity ustanowione w załączniku V do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 stosuje się w odniesieniu do całej czynności.

Artykuł 29

Odstępstwo od terminów ustanowionych dla wzbogacania, zakwaszania i odkwaszania

W drodze odstępstwa od terminów ustanowionych w załączniku V pkt. G ust. 7 do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, czynności wzbogacania, zakwaszania i odkwaszania można przeprowadzić przed terminami ustalonymi z załączniku XVI do tego rozporządzenia.

ROZDZIAŁ IV

SŁODZENIE

Artykuł 30

Zasady techniczne stosowane podczas słodzenia

Słodzenie win stołowych i win gatunkowych produkowanych w określonym regionie geograficznym (psr) dopuszczone jest tylko na etapie produkcji i sprzedaży hurtowej.

Artykuł 31

Przepisy administracyjne stosowane podczas słodzenia

1. Każda osoba fizyczna lub prawna zamierzająca dokonać słodzenia powiadamia właściwy organ Państwa Członkowskiego, na którego terytorium czynność ma być przeprowadzana.

2. Zgłoszenia sporządza się na piśmie i właściwe władze powinny je otrzymać co najmniej 48 godzin przed dniem przeprowadzenia czynności

Jednakże, gdy przedsiębiorstwo dokonuje słodzenia w sposób stały, Państwa Członkowskie mogą zezwolić za powiadomienie obejmujące kilka czynności lub określony okres na wysłanie właściwym władzom. Powiadomienie takie jest przyjmowane tylko pod warunkiem, że przedsiębiorstwo prowadzi pisemny rejestr każdej czynności słodzenia oraz rejestry informacji wymaganych przepisami ust. 3.

3. Zgłoszenia zawierają następujące informacje:

a) w odniesieniu do czynności słodzenia przeprowadzonych zgodnie z załącznikiem V pkt F ust. 1 lit. a) oraz załącznikiem VI pkt. G ust. 2 do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999:

- (i) ilość oraz całkowite i rzeczywiste stężenie alkoholu wina stołowego lub wina gatunkowego produkowanego w określonym regionie geograficznym (psr), które będzie słodzone,
- (ii) ilość oraz całkowite i rzeczywiste stężenie alkoholu moszczu gronowego, który będzie dodawany,
- (iii) ilość oraz całkowite i rzeczywiste stężenie alkoholu wina stołowego lub wina gatunkowego produkowanego w określonym regionie geograficznym (psr) po dosłodzeniu.

- b) w odniesieniu do czynności słodzenia przeprowadzonych zgodnie z załącznikiem V pkt F ust. 1 lit. b) oraz załącznikiem VI pkt G ust. 2 do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999:
- (i) ilość oraz całkowite i rzeczywiste stężenie alkoholu wina stołowego lub wina gatunkowego produkowanego w określonym regionie geograficznym (psr), które będzie słodzone,
 - (ii) ilość oraz całkowite i rzeczywiste stężenie alkoholu moszczu gronowego lub, w odpowiednim przypadku, ilość i gęstość skoncentrowanego moszczu gronowego, który będzie dodawany,
 - (iii) ilość oraz całkowite i rzeczywiste stężenie alkoholu wina stołowego lub wina gatunkowego produkowanego w określonym regionie geograficznym (psr) po dosłodzeniu.
4. Osoby określone w ust. 1 prowadzą rejestry przychodu i rozchodu towarów wskazujące ilości moszczu gronowego lub skoncentrowanego moszczu gronowego, które posiadają w celu przeprowadzenia słodzenia.

Artykuł 32

Słodzenie niektórych win przywożonych

Słodzenie win przywożonych, określonych w załączniku V pkt F ust. 3 do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, podlega warunkom ustanowionym w art. 30 i 31 niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 33

Zasady szczególne stosowane przy słodzeniu win likierowych

1. Słodzenie, przeprowadzane na warunkach ustanowionych w załączniku V pkt J ust. 6 lit. a) tiret drugie do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, dopuszczone jest w odniesieniu do „vino geneoso de licor” zgodnie z określeniem w załączniku VI pkt L ust. 11 do tego rozporządzenia.
2. Słodzenie przeprowadzane na warunkach ustanowionych w załączniku V pkt J ust. 6 lit. a) tiret trzecie do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, dopuszczone jest w odniesieniu do gatunkowego wina likierowego produkowanego w określonym regionie geograficznym (psr) „Madeira”.

ROZDZIAŁ V

KUPAŻ

Artykuł 34

Definicja

1. „Kupaż” w rozumieniu art. 46 ust. 2 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 oznacza: mieszanie ze sobą win lub moszczy pochodzących z:

- a) różnych państw,
- b) różnych stref uprawy winorośli we Wspólnocie, w rozumieniu przepisów załącznika III do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, lub różnych stref produkcji w państwach trzecich,
- c) z tej samej strefy uprawy winorośli we Wspólnocie lub z tej samej strefy produkcji w państwie trzecim, ale będące
 - różnego pochodzenia geograficznego, lub
 - różnych odmian winorośli, lub
 - z różnych zbiorów

pod warunkiem, że pochodzenie geograficzne, odmiana winorośli lub rok zbioru jest określony, lub istnieje obowiązek określenia, w opisie danego produktu, lub

d) odmiennych kategorii win lub moszczy.

2. Za odmienne kategorie wina lub moszczu uważa się:

- wino czerwone, wino białe oraz moszcze lub wina nadające się do otrzymania jednej z tych kategorii wina,
- wino stołowe, wino gatunkowe produkowane w określonym regionie geograficznym (psr) oraz moszcze lub wina nadające się do otrzymania jednej z tych kategorii wina.

Dla celów niniejszego ustępu wino różowe traktuje się jak wino czerwone

3. Następujących procesów nie uważa się za kupaż:

- a) dodawania skoncentrowanego moszczu gronowego lub rektyfikowanego skoncentrowanego moszczu gronowego w celu zwiększenia naturalnego stężenia alkoholu danego produktu;
- b) słodzenia,
 - wina stołowego,
 - wina gatunkowego produkowane w określonym regionie geograficznym (psr), w przypadku, gdy substancja słodząca pochodzi z określonego regionu, którego nazwę wino nosi, lub jest rektyfikowanym skoncentrowanym moszczem gronowym.
- c) produkcji wina gatunkowego produkowanego w określonym regionie geograficznym (psr) zgodnie z tradycyjnymi praktykami, określonymi w załączniku VI pkt D ust. 2

do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999.

Artykuł 35

Zasady ogólne stosowane podczas kupażu

1. Kupaż lub mieszanie:

- win stołowych ze sobą, lub
- win nadających się do otrzymania win stołowych ze sobą lub z winami stołowymi, lub
- win gatunkowych produkowanych w określonym regionie geograficznym (psr) ze sobą,

jest zakazane, jeżeli którykolwiek ze składników nie spełnia wymogów rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 lub niniejszego rozporządzenia.

2. Wyniku mieszania świeżych winogron, moszczu gronowego, moszczu winogronowego w trakcie fermentacji lub młodego wina, którego fermentacja jeszcze się nie zakończyła, w przypadku, gdy którykolwiek z tych produktów nie posiada właściwości wymaganych do uzyskania wina stołowego lub wina nadającego się do otrzymania wina stołowego, z produktami nadającymi się do otrzymania takiego wina lub z winem stołowym, nie uważa się za wino stołowe lub wino nadające się do otrzymania wina stołowego.

3. W przypadku kupażu oraz z zastrzeżeniem przepisów następujących ustępów, jedynymi produktami, które mogą być uważane za wina stołowe są produkty powstające w wyniku zmieszania za sobą win stołowych lub zmieszania win stołowych z winami nadającymi się do otrzymania win stołowych, pod warunkiem, że takie wina nadające się do otrzymania win stołowych mają całkowite naturalne stężenie alkoholu nie przekraczające 17% objętościowych.

4. Bez uszczerbku dla przepisów art. 44 ust. 7 do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 oraz art. 36 niniejszego rozporządzenia, kupaż wina nadającego się do otrzymania wina stołowego z:

- a) winem stołowym, może dać wino stołowe tylko w przypadku, gdy czynność jest przeprowadzana w strefie uprawy winorośli, w której zostało wyprodukowane wino nadające się do otrzymania wina stołowego;
- b) innym winem nadającym się do otrzymania wina stołowego, może dać wino stołowe, tylko w przypadku, gdy:
 - drugie wino nadające się do otrzymania wina stołowego zostało wyprodukowane w tej samej strefie uprawy winorośli, oraz
 - czynność jest przeprowadzana w tej samej strefie uprawy winorośli.

5. Kupaż moszczu gronowego lub wina stołowego, które poddano praktyce enologicznej, określonej w załączniku IV ust. 1 lit. n) do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, z moszczem gronowym lub winem, które nie było poddane tej praktyce jest zakazany.

Artykuł 36

Zasady szczególne stosowane w odniesieniu do kupażu win białych i czerwonych w Hiszpanii

1. Stosownie do przepisów art. 42 ust. 6 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, kupaż wina nadającego się do otrzymania białego wina stołowego lub białego wina stołowego z winem nadającym się do otrzymania czerwonego wina stołowego lub z czerwonym winem stołowym jest dozwolony w Hiszpanii do dnia 31 lipca 2005 r., pod warunkiem, że otrzymany produkt posiada cechy charakterystyczne czerwonego wina stołowego.
2. Hiszpańskie wina stołowe czerwone i różowe powstające w wyniku kupażu, określonego w ust. 1, nie mogą być przedmiotem handlu z innymi Państwami Członkowskimi lub wywozu do państw trzecich.
3. Do celów ust. 2 właściwy organ wyznaczony przez Hiszpanię zapewnia pochodzenie hiszpańskich win stołowych czerwonych i różowych przez dołączanie pieczęci w polu przeznaczonym na urzędowe komentarze w dokumencie przewidzianym w art. 70 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, poprzedzonego wyrazami „wino nieuzyskane poprzez kupaż wina białego/czerwonego”.

ROZDZIAŁ VI

DODAWANIE INNYCH PRODUKTÓW

Artykuł 37

Dodawanie destylatu do win likierowych i niektórych gatunkowych win likierowych produkowanych w określonym regionie geograficznym (psr)

Cechy charakterystyczne destylatu winnego i destylatu z suszonych winogron, który można dodać do win likierowych i niektórych gatunkowych win likierowych produkowanych w określonym regionie geograficznym (psr), zgodnie z załącznikiem V pkt J ust. 2 lit. a) (i) tiret drugie do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, są określone w załączniku XVII do tego rozporządzenia.

Artykuł 38

Dodawanie innych produktów i stosowanie moszczu gronowego podczas przygotowywania niektórych gatunkowych win likierowych produkowanych w określonym regionie geograficznym (psr)

1. Wykaz gatunkowych win likierowych produkowanych w określonym regionie geograficznym (psr), których przygotowanie wymaga użycia moszczu gronowego lub jego mieszanki z winem zgodnie z załącznikiem V pkt J ust. 1 do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, jest ustalony w załączniku XVIII pkt A do tego rozporządzenia
2. Wykaz gatunkowych win likierowych produkowanych w określonym regionie geograficznym (psr), do których można dodawać produkty określone w załączniku V pkt J

ust. 2 lit. b) do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, jest ustalony w załączniku XVIII pkt B do tego rozporządzenia.

Artykuł 39

Dodawanie alkoholu do wina półmusującego

Stosownie do przepisów art. 42 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, dodatek alkoholu do wina półmusującego nie powoduje zwiększenia całkowitego stężenia alkoholu wina półmusującego o więcej 0,5% objętościowego. Alkohol może być dodany wyłącznie w postaci *expedition liqueur* i pod warunkiem, że taka metoda jest dopuszczona na mocy przepisów obowiązujących w Państwie Członkowskim produkcji oraz że takie przepisy zostały podane do wiadomości Komisji i innym Państwom Członkowskim.

ROZDZIAŁ VII

WYMOGI DOTYCZĄCE DOJRZEWANIA

Artykuł 40

Dojrzewanie niektórych win likierowych

Dojrzewanie, zgodnie z warunkami ustanowionymi w załączniku V pkt J ust. 6 lit. c) do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, dopuszczone jest w odniesieniu do gatunkowego wina likierowego produkowanego w określonym regionie (psr), „Madeira”.

TYTUŁ III

DOŚWIADCZALNE WYKORZYSTANIE NOWYCH PRAKTYK ENOLOGICZNYCH

Artykuł 41

Zasady ogólne

1. W celach doświadczalnych, określonych w art. 46 ust. 2 lit. f) rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, każde Państwo Członkowskie może zezwolić na stosowanie niektórych praktyk enologicznych lub procesów nieprzewidzianych w tym rozporządzeniu przez okres maksymalnie trzech lat, pod warunkiem, że:

- dane praktyki i procesy spełniają wymogi ustanowione w art. 42 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999,
- takie praktyki i procesy są stosowane do ilości nie przekraczających 50 000 hektolitrów rocznie w odniesieniu do każdego doświadczenia,
- otrzymane produkty nie są wysyłane poza Państwo Członkowskie, na którego terytorium przeprowadzono doświadczenie,
- zainteresowane Państwo Członkowskie powiadamia Komisję oraz pozostałe Państwa

Członkowskie na początku doświadczenia o warunkach zezwolenia.

„Doświadczenie” oznacza czynność lub czynności przeprowadzane w kontekście dobrze zdefiniowanego projektu badawczego z jednym protokołem z doświadczenia.

2. Przed końcem okresu określonego w ust. 1 zainteresowane Państwo Członkowskie przekazuje Komisji sprawozdanie z dopuszczonego doświadczenia, a Komisja powiadamia pozostałe Państwa Członkowskie o jego wynikach. W zależności od tych wyników zainteresowane Państwo Członkowskie może ubiegać się o wydanie przez Komisję zezwolenia na kontynuację doświadczenia, w miarę możliwości z większą ilością niż w pierwotnym doświadczeniu, na następny okres nie dłuższy niż trzy lata. Państwo Członkowskie składa odpowiednią dokumentację na poparcie wniosku

3. Komisja, stanowiąc zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 75 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, podejmuje decyzję w sprawie wniosku określonego w ust. 2. W tym samym czasie, Komisja może podjąć decyzję zezwalającą na kontynuację doświadczenia w innych Państwach Członkowskich na tych samych warunkach.

4. Pod koniec okresu określonego w ust. 1 lub, w miarę potrzeby, w ust. 2 oraz po zebraniu wszystkich informacji dotyczących doświadczenia, Komisja może, gdzie stosowne, przedłożyć Radzie wniosek ostatecznego zezwolenia na prowadzenie praktyk enologicznych i procedur objętych doświadczeniem.

TYTUŁ IV

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 42

Wino produkowane przed dniem 1 sierpnia 2000 r.

Wino produkowane przed dniem 1 sierpnia 2000 r. może być oferowane lub dostarczane do bezpośredniego spożycia przez ludzi po tej dacie, pod warunkiem, że jest zgodne z regulacjami wspólnotowymi lub krajowymi obowiązującymi przed tą datą.

Artykuł 43

Wymogi dotyczące destylacji, przewozu i wykorzystania produktów niezgodnych z przepisami rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 lub niniejszego rozporządzenia

1. Produkty, które stosownie do art. 45 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 nie mogą być oferowane lub dostarczane do bezpośredniego spożycia przez ludzi niszczy się. Państwa Członkowskie mogą jednak dopuścić wykorzystanie niektórych produktów, właściwości których określają, przez gorzelnie lub wytwórnie octu lub w celach przemysłowych.

2. Gorzelnicy lub kupcy nie mogą posiadać takich produktów bez odpowiedniej podstawy prawnej i można je przewieźć tylko do gorzelnii, wytwórni octu oraz zakładów wykorzystujących je w celach przemysłowych lub do niszczenia roślin.

3. Państwa Członkowskie mogą posiadać środki denaturujące lub wskaźniki dodawane do

win, określone w poprzednim ustępie w celu ułatwienia ich identyfikacji. W przypadkach, w których jest to uzasadnione, Państwa Członkowskie mogą również zakazać sposobów wykorzystania przewidzianych w ust. 1 i nakazać zniszczenie tych produktów.

Artykuł 44

Utrata mocy

1. Rozporządzenia (EWG) nr 1618/70, nr 1972/78, nr 2394/84, nr 305/86, nr 1888/86, nr 2094/86, nr 2202/89, nr 2240/89, nr 3220/90 i nr 586/93 oraz rozporządzenia (WE) nr 3111/93 i nr 1128/96 niniejszym tracą moc.

2. Rozporządzenie (EWG) nr 2676/90 stosuje się do produktów objętych rozporządzeniem (WE) nr 1493/1999. W Załączniku do rozporządzenia (EWG) nr 2676/90 uchyla się z dniem 1 sierpnia 2001 r. część 1 ust. 5, część 3 ust. 5, część 5 ust. 3.2, część 12 ust. 3, część 16 ust. 3, część 18 ust. 3, część 23 ust. 3, część 25 ust. 2.3, część 26 ust. 3 część 27 ust. 3, część 30 ust. 3, część 37 ust. 3 i część 40 ust. 1.4

Artykuł 45

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie siódmego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 sierpnia 2000 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 24 lipca 2000 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK I

Wykaz odmian winorośli, które mogą być, nie naruszając art. 42 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 wykorzystywane do przygotowania produktów objętych tym przepisem

(art. 2 niniejszego rozporządzenia)

(w/w)

ZAŁĄCZNIK II

Lata, podczas których produkty ze stref uprawy winorośli A i B nie posiadające minimalnego naturalnego stężenia alkoholu w % objętościowych ustanowionego w rozporządzeniu (WE) nr 1493/1999, mogą być używane do produkcji wina musującego, wina musującego gazowanego i wina półmusującego gazowanego

(art. 3 niniejszego rozporządzenia)

(w/w)

ZAŁĄCZNIK III

A. Wykaz odmian winorośli, które mogą być używać-używane do stworzenia cuvée w celu przygotowania gatunkowych win musujących typu aromatyzowanego i gatunkowych win musujących produkowanych w określonym regionie geograficznym (psr) typu aromatyzowanego

(art. 4 niniejszego rozporządzenia)

Aleatico N

Assyrtiko (Assyrtiko)

Bourboulenc B

Brachetto N

Clairette N

Colombard B

Freisa N

Gamay N

Gewürztraminer Rs

Girò N

Γλυκερύθα (Glykerythra)

Huxelrebe

Macabeu B

Wszystkie Malvoisie

Mauzac blanc i rosé

Monica N

Μοσχοφίλερο (Moschofilero)

Müller-Turgau B

Wszystkie Muscatel

Parellada B

Perle B

Piquepoul B

Poulsard

Prosecco

Ροδήτης (Roditis)

Scheurebe

Torbato

B. Odstępstwa, określone w załączniku V pkt I ust. 3 lit a) oraz w załączniku VI pkt K ust. 10 lit. a) do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 dotyczące stworzenia cuvée w celu przygotowania gatunkowych win musujących typu aromatyzowanego i gatunkowych win musujących produkowanych w określonym regionie geograficznym (psr) typu aromatyzowanego

Nie naruszając przepisów załącznika VI pkt K ust. 10 lit. a), gatunkowe wina musujące produkowane w określonym regionie geograficznym (psr) typu aromatyzowanego mogą być produkowane z użyciem jako składników cuvée win otrzymanych z winorośli odmiany „Proseco” zbieranej w określonych regionach noszących oznaczenie pochodzenia Conegliano - Valdobbiadene i Montello e Colli Asolani.

ZAŁĄCZNIK IV

Ograniczenia dotyczące stosowania niektórych substancji

(art. 5 niniejszego rozporządzenia)

Ograniczenia, które stosuje się do używania substancji, określonych w załączniku IV do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, zgodnie z warunkami tam ustanowionymi są następujące.

Substancja	Stosować ze świeżymi winogronami, moszczem gronowym, moszczem gronowym w trakcie fermentacji otrzymanym z suszonych winogron, skoncentrowanym moszczem gronowym i młodym winem, którego fermentacja jeszcze się nie zakończyła	Stosować z moszczem gronowym w trakcie fermentacji przeznaczonym do bezpośredniego spożycia przez ludzi w takiej postaci, winem nadającym się do produkcji wina stołowego, winem stołowym, winem musującym, winem musującym gazowanym, winem półmusującym, winem półmusującym gazowanym, winem likierowym i winami gatunkowymi produkowanymi w określonym regionie geograficznym (psr)
Preparaty ze ścian komórkowych drożdży	40 g/hl	40 g/hl
Ditlenek węgla ¹		maksymalna zawartość w winie obrabianym w ten sposób: 2 g/l
Kwas L-askorbinowy ¹		150 mg/l
Kwas cytrynowy ¹		Maksymalna zawartość w winie obrabianym w ten sposób: 1 g/l
Kwas metawinowy		100 mg/l
Siarczan miedzi		1 g/hl pod warunkiem, że zawartość miedzi w produkcie obrabianym w ten sposób nie przekracza 1 mg/l
Węgiel drzewny do użytku enologicznego	100 g suchej wagi na hl	100 g suchej wagi na hl
Sole odżywcze: fosforan diamonowy, lub siarczan amonowy	0,3 g/l (wyrażone w soli) ²	0,3 g/l (wyrażone w soli) do przygotowania wina musującego
Siarczyn amonu lub bisiarczyn amonu	0,2 g/l (wyrażone w soli) ²	
Czynniki wzrostowe: tiamina w postaci chlorowodoru	0,6 mg/l (wyrażone w tiaminie)	0,6 mg/l (wyrażone w tiaminie) do przygotowania

Substancja	Stosować ze świeżymi winogronami, moszczem gronowym, moszczem gronowym w trakcie fermentacji otrzymanym z suszonych winogron, skoncentrowanym moszczem gronowym i młodym winem, którego fermentacja jeszcze się nie zakończyła	Stosować z moszczem gronowym w trakcie fermentacji przeznaczonym do bezpośredniego spożycia przez ludzi w takiej postaci, winem nadającym się do produkcji wina stołowego, winem stołowym, winem musującym, winem musującym gazowanym, winem półmusującym, winem półmusującym gazowanym, winem likierowym i winami gatunkowymi produkowanymi w określonym regionie geograficznym (psr)
tiaminy		wina musującego
Poliwinylopirolidon	80 g/hl	80 g/hl
Winian wapnia		200 g/hl
Fitynian wapnia		8 g/hl

¹ Kryteria czystości dla tego produktu są określone w dyrektywie Komisji 96/77/WE z dnia 2 grudnia 1996 r. ustanawiającej szczególne kryteria czystości dla dodatków do środków spożywczych innych niż barwniki i substancje słodzące (Dz.U. L 339 z 30.12.1996, str. 1.), zmieniona dyrektywą 98/86/WE (Dz.U. L 334 z 9.12.1998, str. 1.)

² Produkty te można również stosować w połączeniu, do ogólnego limitu 0,3 g/l, bez uszczerbku dla do limitu 0,2 g/l określonego powyżej.

ZAŁĄCZNIK V

Wymogi i kryteria czystości dotyczące poliwinylpolipirolidonu

(art. 6 niniejszego rozporządzenia)

Poliwinylpolipirolidon (PWPPP), stosowanie którego jest przewidziane w załączniku IV ust. 1 lit. p) i ust. 3 lit. y) do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, jest równomiernie usieciowanym polimerem 1-(2-okso-1-pirolidynoetyleny).

Wytwarza się go poprzez polimeryzację N-winylo-2-pirolidonu w obecności katalizatora, którym może być soda kaustyczna lub N,N'-diwinyloimidazolidon.

WŁAŚCIWOŚCI

Jasny proszek, zabarwiony białą - kremową.

Nierozpuszczalny w wodzie i rozpuszczalnikach organicznych.

Nierozpuszczalny w silnych kwasach mineralnych i alkaliach.

PRÓBY

1. UBYTEK MASY PODCZAS SUSZENIA

Mniej niż 5% w następujących warunkach:

Należy umieścić 2 g PWPP w krzemionkowej rynience o średnicy 70 mm; suszyć w piecyku do wypalania w temperaturze 100-105 °C przez 6 godzin. Pozostawić do ostygnięcia w eksykatorze i zważyć.

Uwaga:

Wszystkie limity ustalone poniżej odnoszą się do suchej masy.

2. SPOPIELANIE

Masa popiołu mniejsza niż 0,5% w następujących warunkach:

Należy stopniowo spopielać resztki z próby 1 nie przekraczając temperatury 500-550 °C, a następnie zważyć masę popiołu.

3. ARSEN

Mniej niż 2 części na milion w następujących warunkach:

Przygotowanie produktu do badania:

Należy włożyć 5 g PWPP do kolby okrągłodennej ze szkła borokrzemianowego ze skośną szyjką umieszczoną na płycie z otworem pośrodku. Dodać 5 ml czystego kwasu

siarkowego (Cz.D.A.) i 10 ml czystego kwasu azotowego (Cz.D.A.) i podgrzewać stopniowo. Kiedy mieszanina zacznie brunatnieć należy dodać niewielką ilość kwasu azotowego i dalej ją podgrzewać. Należy podgrzewać w ten sposób aż płyn stanie się bezbarwny, a kolba wypełni się białymi oparami SO_3 . Odstawić płyn do schłodzenia, rozpuścić w 10 ml wody i podgrzać go ponownie, aby rozproszyć opary azotowe dopóki nie powstanie biały dymek. Czynność tę powtarza się po raz kolejny; po trzecim rozpuszczeniu doprowadź do wrzenia płynu przez kilka sekund, schłódź go i dopełnij wodą do 40 ml.

Odczynniki (Cz.D.A.)

1. *Stężony roztwór kwasu arsenowego (III) (100 mg arsenu na litr)*

Należy odważyć dokładnie 0,132 g bezwodnika kwasu arsenowego (III), uprzednio wysuszonego w temperaturze $100\text{ }^\circ\text{C}$ i wsypać go do 500 ml kolby stożkowej. Dodać 3 ml wodorotlenku sodu i 20 ml wody. Wstrząsać aż do rozpuszczenia się tlenku. Zneutralizować wodny roztwór kwasu arsenowego 15 ml kwasu siarkowego rozcieńczonego do 10% (kg/kg) i dodać nasyconej wody bromowej (Cz.D.A.) aż do ustalenia się żółtej barwy wolnego bromu (teoretycznie 7 ml). Należy doprowadzić do wrzenia aż do rozproszenia nadmiaru bromu, przenieść roztwór do 1 000 ml kolby wolumetrycznej i dopełnić aż do tej ilości wodą destylowaną.

2. *Rozcieńczony roztwór kwasu arsenowego (1 mg arsenu na litr)*

Należy mieszać 10 ml stężonego roztworu kwasu arsenowego (100 mg na litr) z wodą destylowaną dopełniając do 1 000 ml. 1 ml tego roztworu zawiera 1/1 000 mg kwasu arsenowego.

3. *Wstęga octanu ołowiu*

Wstęgę absorbenta należy zanurzyć w 5% (kg/m^3) roztworze octanu ołowiu, do którego dodano 1% kwasu octowego. Odsączyć wstęgę i pozostawić ją do wyschnięcia na powietrzu. Przechowywać w szczelnie zapieczętowanej butli.

4. *Wstęga absorbenta wysuszonego w piecyku w temperaturze $100\text{ }^\circ\text{C}$*

Należy go przechowywać w szczelnie zapieczętowanej butli.

5. *Bibuła rtęciowo - bromowa*

5% alkoholowy roztwór bromku rtęciowego [bromku rtęci (II)] wlej do prostokątnej wanienki. W roztworze zanurzyć białą bibułę filtracyjną gęstości 80 g/m^2 pociętą na kawałki $15 \times 22\text{ cm}$ i podwójnie zgiętą. Odsączyć bibułę i pozostawić ją do wyschnięcia w ciemnym miejscu rozwieszony na niemetalowej linie. Odciąć ją w odległości 1 mm od zgięcia i 1 cm od dolnych krawędzi. Pociąć bibułę na kwadraty o wymiarach $15 \times 15\text{ mm}$, przechowywać ją w szczelnie zapieczętowanej butli, pokrytej ciemnym papierem.

6. *Roztwór chlorku cyny (II)*

20 g czystego śrutu cynowego (Cz.D.A.) należy poddać działaniu na zimno 100 ml czystego kwasu solnego ($d = 1,19$). Przechowywać w obecności metalicznej cyny w butli nieprzepuszczającej powietrza z uszczelką.

7. *Roztwór jodku potasu*

Chlorek potasu	10 g
Woda do uzupełnienia	100 ml

8. *Kwas azotowy do oznaczenia arsenu (Cz.D.A.)*

Kwas o gęstości 1,38 w temperaturze 20 °C, zawierający 61,5 do 65,5% kwasu azotowego (HNO_3). Nie powinien dawać pozostałości stałych w ilości większej niż 0,0001%. Nie może zawierać ołowiu wykrywalnego za pomocą ditiazonu lub więcej niż 1 milionowej jonów chloru, 2 milionowych jonów siarkowych, 2 milionowych jonów ortofosforowych lub stu milionowych arsenu.

9. *Kwas siarkowy do oznaczenia arsenu (Cz.D.A.)*

Kwas o gęstości 1,831 do 1,835 w temperaturze 20 °C, zawierający przynajmniej 95% kwasu siarkowego (H_2SO_4). Nie powinien dawać pozostałości stałych w ilości większej niż 0,0005%. Nie może zawierać więcej niż 2 milionowych metali ciężkich, 1 milionowej żelaza, 1 milionowej jonów chloru, 1 milionowej jonów azotu, 5 milionowych jonów amonowych, 200 milionowych arsenu.

10. *20% (m^3/m^3) roztwór rozcieńczonego kwasu siarkowego (36 g H_2SO_4 na 100 ml)*

Należy zmieszać 200 ml czystego kwasu siarkowego (Cz.D.A.) z wodą destylowaną dopełniając do 1 000 ml.

11. *Cynk platynowany*

Czysty cynk, wolny od arsenu, w postaci śrutu lub walca. Cynk należy pokryć czernią platynową poprzez umieszczenie go w kolbie stożkowej i zalanie 1/20 000 roztworem chlorku platyny. Po dwóch godzinach kontaktu cynk platynowany należy przemyć wodą destylowaną, odsączyć na kilku warstwach bibuły, wysuszyć i schować do suchej butli.

Należy upewnić się, czy 5 g tego cynku umieszczone w aparacie opisanym poniżej wraz z 4,5 ml czystego kwasu siarkowego i uzupełnione wodą do 40 ml oraz z dodanymi dwiema kroplami chlorku cyny (II) i 5 ml 10% roztworu jodku potasu nie pozostawia plam na bibule rtęciowo-bromowej przynajmniej po dwóch godzinach. Należy również sprawdzić czy 1 μg arsenu, użytego tak jak to przedstawiono poniżej, pozostawia zauważalny ślad.

Opis aparatu

Należy użyć 90–100 ml kolby uszczelnionej korkiem szklanym wyposażonej w rurkę

szklaną o długości 90 mm o średnicy wewnętrznej 6 mm. Dolna część rurki jest zwężona i przebita otworem poprzecznym (urządzenie antyporywowe). Górna krawędź posiada płaską powierzchnię prostopadłą do osi rurki. Drugą rurkę szklaną o takiej samej średnicy wewnętrznej i 30 mm długości z górną krawędzią posiadającą płaską powierzchnię jak pierwsza rurka można przyłączyć do wzornika do wyoblania i zabezpieczyć dwiema sprężynami śrubowymi lub pierścieniami gumowymi.

Postępowanie

W rurce wylotowej, w pozycji A, należy umieścić korek wstęgi suchego absorbenta, a następnie wstęgę octanu ołowianego.

Należy umieścić kwadratowy pasek bibuły bromowo - rtęciowej między dwiema częściami rurki wylotowej w pozycji B i połączyć obie części rurki.

Do kolby należy wkropić 40 ml wodnego roztworu kwasu siarkowego, 2 krople roztworu chlorku cyny i 5 ml roztworu jodku potasu. Pozostawić na 15 minut. Dodać 5 g platynowanego cynku i natychmiast zapieczętować kolbę rurką wcześniej przygotowaną.

Należy pozwolić aby emisja zachodziła aż do wyczerpania się (co najmniej 2 godziny). Rozłożyć aparat na części, kwadratowy pasek bibuły bromowo - rtęciowej zanurzyć w 10 ml roztworu jodku potasu na pół godziny, wstrząsając od czasu do czasu, obficie przemyć i pozostawić do wyschnięcia.

Żółta lub brunatna plama musi być niewidoczna lub bladsza niż plama uzyskana w równolegle przeprowadzonej próbie z 1 ml roztworu kwasu arsenawego o stężeniu 1 $\mu\text{g/l}$, do którego dodaje się 4,5 ml czystego kwasu siarkowego i uzupełnionego woda do 40 ml oraz dodaje się 2 krople chlorku cyny i 5 ml 10% roztworu jodku potasu.

4. METALE CIĘŻKIE

Wyrażone jako ołów, mniej niż 20 cząsteczek na milion w następujących warunkach:

Po zważeniu, popiół należy rozpuścić w 1 ml czystego kwasu solnego i 10 ml wody destylowanej. Podgrzać, aby się rozpuścił. Dopełnić wodą destylowaną do 20 ml. 1 ml tego roztworu zawiera 0,10 g substancji nieorganicznych PWPP.

10 ml roztworu z popiołem należy umieścić w probówce o wymiarach 160 x 16 mm wraz z 2 ml 4% roztworu fluorku sodu, 0,5 ml czystego amoniaku, 3 ml wody, 0,5 ml czystego kwasu octowego i 2 ml wysyconego wodnego roztworu siarkowodoru.

Nie powinna mieć miejsca strącanie się. Jeśli powstaje brunatna barwa, to powinna być ona mniej intensywna niż barwa odniesienia, przygotowana następująco:

2 ml roztworu zawierającego 0,01 g ołowiu (Pb) w 1 l (10 mg Pb na litr) 15 ml wody, 0,5 ml 4% (mol/m^3) fluorku sodu, 0,5 ml czystego kwasu octowego i 2 ml wysyconego wodnego roztworu siarkowodoru należy umieścić w probówce o wymiarach 160 x 16 mm. W probówce znajduje się 20 μg ołowiu.

Uwaga:

W tym stężeniu, siarczek ołowiu wytrąca się tylko w środowisku kwasu octowego. Wytrącanie się można uzyskać w obecności tylko 0,05 ml kwasu solnego dla 15 ml, lecz to stężenie jest zbyt słabe, aby je otrzymać precyzyjnie w praktyce.

Jeśli 0,5 ml kwasu octowego zastąpi się 0,5 ml kwasu solnego strącać się będzie tylko miedź, rtęć itd.

Całość żelaza, występującego głównie w stanie kationu żelaza, utlenia siarkowodór poprzez wytwarzanie osadu siarki, który ukrywa koloidalny osad siarczku ołowiu. Po skompleksowaniu 0,5 ml fluorku sodowego żelazo utlenia siarkowodór znacznie wolniej.

Ta ilość wystarcza do skompleksowania 1 mg żelaza (III). Wzrost ilości fluorku sodu następuje jeśli będzie więcej żelaza.

W przypadku produktów zawierających wapń, filtracja jest wymagana po dodaniu fluorku.

5. AZOT CAŁKOWITY

Między 11 a 12,8% w następujących warunkach:

Aparat:

A. Aparat składa się z:

1. 1 l kolby ze szkła borokrzemianowego (A) jako naczynia grzejnego, wyposażonego w lejek z kranikiem. Można ją podgrzewać na kążku gazowym lub elektrycznym.
2. przedłużenia (C) służącego do zbierania zużytej cieczy z płuczki gazowej (B).
3. 500 ml płuczki gazowej (B) o skośnej szyjce; rura wprowadzająca powinna dosięgać do dolnej części kolby. Rura wyprowadzająca jest wyposażona w bańkę antyporywową, która stanowi górną część płuczki gazowej. Lejek z kranikiem (E) służy do wprowadzania obrabianej cieczy i roztworu alkalicznego.
4. skraplacza o długości 30 lub 40 cm z szyjką zakończoną bańką na końcu.
5. 250 ml kolby stożkowej służącej do zbierania destylatu.

B. 300 ml jajowata kolba mineralizacyjna z długą szyjką

Potrzebne substancje:

Czysty kwas siarkowy

Katalizator mineralizacji

30% (mol/mol) wodorotlenek sodu

40% (mol/m³) czysty roztwór kwasu bornego

0,1 N roztwór kwasu solnego

Wskaźnik mieszany zieleni bromokrezolowej i czerwieni metylowej.

Naczynie grzejne trzeba wypełnić wodą zakwaszoną 1/1000 kwasem siarkowym. Ciecz tę należy doprowadzić do wrzenia przed każdą czynnością, otwierając odpowietrznik P, aby odprowadzić CO₂.

Postępowanie:

Około 0,20 g PWPP należy umieścić w kolbie mineralizacyjnej. Dodać 2 g katalizatora mineralizacji i 15 ml czystego kwasu siarkowego.

Ogrzewać nad płomieniem pochylając szyjkę kolby aż do odbarwienia się roztworu i uwolnienia ścian kolby od zwęglonych substancji.

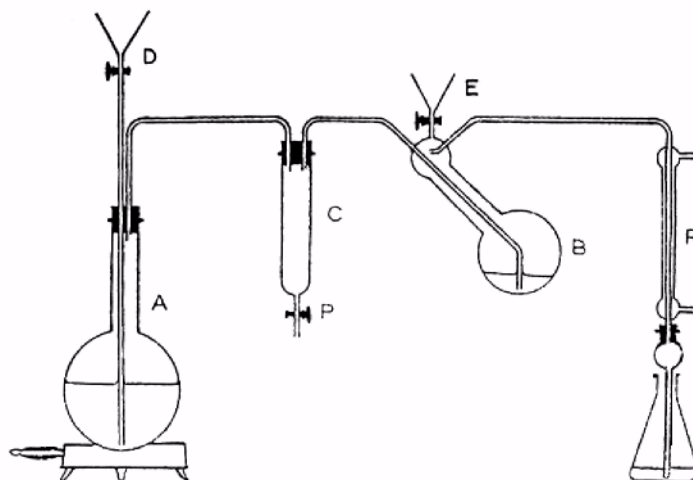
Po ochłodzeniu, należy rozpuścić w 50 ml wody i dalej schładzać; umieścić tą ciecz w płuczce gazowej (B) poprzez filtr (E); następnie dodać 40 - 50 ml 30% wodorotlenku sodu, aby uzyskać pełną alkalizację cieczy i odprowadzić amoniak wraz z parą wodną, zbierając destylat w 5 ml roztworu kwasu bornego i 10 ml wody umieszczonych wcześniej w stożkowej kolbie odbiorczej z końcem bańki zanurzonym w cieczy. Dodać jedną lub dwie krople mieszanego wskaźnika i zebrać 70 do 100 ml destylatu.

Zmiareczkować destylat 0,1 N roztworem kwasu solnego aż wskaźnik przejdzie w różowawy fiolet.

1 ml 0,1 N kwasu solnego odpowiada 1,4 mg azotu

Aparat do destylacji amoniaku w strumieniu pary wodnej

(wg Parnasa i Wagnera)

Lejki z kranikiem P i E można zastąpić złączką plastikową i zaciskiem Mohra.

6. ROZPUSZCZALNOŚĆ W ŚRODOWISKU WODNYM

Mniejsza niż 0,5% w następujących warunkach:

W 200 ml kolbie zawierającej 100 ml wody destylowanej umieścić 10 g PWPP. Wstrząsnąć i pozostawić na 24 godziny. Przesączyć przez filtr o porowatości $2,5 \mu$, a następnie przez filtr o porowatości $0,8 \mu$. Pozostałości otrzymane po odparowaniu filtratu za pomocą kąpieli wodnej i ich wysuszeniu muszą stanowić mniej niż 50 mg.

7. ROZPUSZCZALNOŚĆ ŚRODOWISKU KWAŚNO-ALKOHOLOWYM

Mniejsza niż 1% w następujących warunkach:

Należy umieścić 1 g PWPP w kolbie zawierającej 500 ml następującej mieszaniny:

Kwas octowy	3 g
Etanol	10 ml
Woda do dopełnienia do objętości	100 ml

Pozostawić na 24 godziny. Przesączyć przez filtr o porowatości $2,5 \mu$, a następnie przez filtr o porowatości $0,8 \mu$. Skondensować filtrat za pomocą kąpieli wodnej. Zakończyć odparowywanie za pomocą kąpieli wodnej w wytarowanym naczyniu krzemionkowym o średnicy 70 mm. Sucha pozostałość pozostała po odparowaniu musi być niższa niż 10 mg, biorąc pod uwagę wszelkie pozostałości otrzymane po odparowaniu 500 ml mieszaniny kwas octowy – etanol.

8. SKUTECZNOŚĆ PWPP W STOSUNKU DO ADSORPCJI SKŁADNIKÓW FENOLOWYCH

Procent aktywności oznaczonej w następujących warunkach musi wynosić 30% lub więcej.

A. Odczynniki:

1. 0,1 N roztwór wodorotlenku sodu
2. 0,1 N roztwór kwasu salicylowego

(13,81 g kwasu salicylowego jest rozpuszczone w 500 ml metanolu i rozcieńczone w 1 litrze wody)

B. Postępowanie:

1. Zważyć 2-3 g PWPP w 250 ml kolbie stożkowej i zanotować wagę jako W. Dokładność ważenia do 0,001 g.
2. Obliczyć suchą substancję w próbce (stały odsetek) i zapisz go jako P, wyrażony jako odsetek z dokładnością do przecinka dziesiętnego.
3. Dodać roztwór 0,1 N kwasu salicylowego wykorzystując następujący wzór:

$$43 \times W \times P = \text{ml roztworu do dodania.}$$

4. Zamknąć kolbę i potrząsać przez pięć minut.
5. Mieszaninę podgrzaną do temperatury 25 °C przelać przez lejek Buchnera wyposażony w sączek przyłączony do 250 ml kolby; poczekać do opróżnienia aż do otrzymania wystarczającej ilości przesączu, aby zebrać 50 ml próbki (przesącz musi być czysty).
6. Napipetować 50 ml przesączu do 250 ml kolby stożkowej.
7. Oznaczyć punkt zobojętnienia za pomocą fenoloftaleiny, używając 0,1 N roztworu węgla sodowego i zanotować objętość V_s .
8. Zmiareczkować 50 ml kwasu salicylowego jako wzorzec w ten sam sposób i zanotować objętość V_b .

C. Obliczenia:

$$\text{Procent aktywności} = \frac{V_b - V_s}{V_b} \times 100$$

Uwaga:

Wszystkie wartości graniczne wyznaczone w pkt 2-8 odnoszą się do suchej substancji.

9. WOLNY N-WINYLOPIROLIDONE – NIE WIĘCEJ NIŻ 0,1%

Metoda

Zatrzymać 4,0 g próbki z 30 ml wody, mieszać przez 15 minut, przepuścić przez sączek ze spiekanego szkła o średnicy 9-15 μm (= typ G4) do 250 ml kolby stożkowej. Przemyć pozostałości 100 ml wody, do połączonych przesączy dodać 500 mg octanu sodowego i zmiareczkować 0,1 N jodyną aż do momentu, gdy barwa jodiny nie przestanie znikać. Dodać jeszcze 3,0 ml 0,1 N jodiny, pozwolić, aby barwa utrzymała się przez 10 minut i zmiareczkować nadmiar jodiny 0,1 N tiosiarczanem sodu dodając 3 ml skrobi (TS) po osiągnięciu punktu końcowego. Wykonać ślepe oznaczenie. Zużywa się nie więcej niż 0,72 ml jodiny, co odpowiada nie więcej niż 0,1% winylopirolidonu.

10. WOLNY N,N'-DIWINYLOIMIDAZOL – NIE WIĘCEJ NIŻ 2 MG/KG

Zasada

Wolny N,N'-diwinyloimidazolidon migrując z nierozpuszczalnego PWP do rozpuszczalnika (aceton) jest oznaczany za pomocą kolumny kapilarnej chromatografii gazowej.

Roztwór wzorca wewnętrznego

W 500 ml acetonu należy rozpuścić 100 mg nitrylu kwasu heptanowego (nitryl kwasu enantowego) odważonego z dokładnością do 0,1 mg.

Przygotowanie próbki

Do 50 ml kolby stożkowej odważyć około 2-2,5 g polimeru z dokładnością do 0,2 mg. Z użyciem pipety dodać 5 ml roztworu wzorca wewnętrznego. Następnie, dociągnąć około 20 ml acetonu. Mieszać mieszaninę przez 4 godziny lub pozwolić się jej zrównoważyć przez co najmniej 15 godzin i roztwór supernatantu poddać analizie za pomocą chromatografii gazowej.

Roztwór kalibracyjny

Do kolby odważyć około 25 mg N,N'-diwinyloimidazolidonu z dokładnością do 0,2 mg i dopełnić do 100 ml acetonem. Z użyciem pipety przenieść 2 ml tego roztworu do kolejnej 50 ml kolby kalibracyjnej, dopełnić do 50 ml acetonem. Przenieść 2 ml tego roztworu do kolejnej kolby, dodać 5 ml roztworu wzorca wewnętrznego (patrz wyżej) i dopełnić do 25 ml acetonem.

Warunki chromatografii gazowej:

- Kolumna: kapilara (stopiona krzemionka) „DB-Wax” (usieciowany karbowosk typ 20 M), długość 30 m, średnica wewnętrzna 0,25 mm, grubość błony 0,5 μm
- Temperatura pieca programowana, 140-240 °C, 4 °C/min.

kolumny:

- Wtryskiwacz: wtryskiwacz szczelinowy, 220 °C
rozdział 30 ml/min
- Detektor: detektor termojonowy (zoptymalizowany zgodnie z instrukcjami producenta), 250 °C
- Gaz nośnikowy: hel, 1 bar (nadciśnienie)
- Wstrzyknięta ilość: 1 µl roztworu supernatantu próbki lub roztworu kalibracyjnego

Postępowanie:

Należy uzyskać rzetelne oznaczenie współczynnika kalibracji w określonych warunkach analizy za pomocą powtarzanych wstrzyknięć roztworu kalibracyjnego. Przeprowadzić analizę próbki. Zawartość N,N'-diwinyloimidazolidonu w nierozpuszczalnym PWPP nie może być wyższa niż 0,1%.

Obliczenie współczynnika kalibracji

$$f = \frac{W_D \cdot A_{St}}{W_{St} \cdot A_D}$$

W_D = ilość wziętego N,N'-diwinyloimidazolidonu [mg]

W_{St} = ilość wzorca wewnętrznego [mg]

A_{St} = powierzchnia piku wzorca wewnętrznego

A_D = powierzchnia piku N,N'-diwinyloimidazolidonu

Obliczenie zawartości N,N'-diwinyloimidazolidonu

$$C_D = \frac{1000 \cdot f \cdot A_D \cdot W_{St}}{A_{St} \cdot W_s} \text{ (mg/kg)}$$

C_D = stężenie N,N'-diwinyloimidazolidonu (mg/kg)

f = współczynnik kalibracji

A_D = powierzchnia piku N,N'-diwinyloimidazolidonu

W_{St} = ilość wzorca wewnętrznego dodanego do próbki (mg)

A_{St} = powierzchnia piku wzorca wewnętrznego

W_s = ilość wziętej próbki (g)

ZAŁĄCZNIK VI

Wymogi dotyczące winianu wapnia

(art. 7 niniejszego rozporządzenia)

OBSZAR ZASTOSOWAŃ

Winian wapnia jest dodawany do wina jako adjuwant technologiczny w celu wsparcia wytrącania kamienia winnego i wspomżenia stabilizacji wina za pomocą obniżenia końcowych stężeń wodorowinianu potasu i winianu potasu.

WYMOGI

- dawka maksymalna jest ustalona w załączniku IV do niniejszego rozporządzenia
- tam gdzie dodaje się winian wapnia należy wstrząsnąć winem, schłodzić je a powstałe kryształy należy oddzielić podczas procesu fizycznego.

ZAŁĄCZNIK VII

Wymogi dotyczące beta-glukanazy

(art. 10 niniejszego rozporządzenia)

1. Międzynarodowy kod beta-glukanazy: E.C. 3-2-1-58
2. Hydrolaza beta-glukanowa (niszczy glukan u *Borytritis cinerea*)
3. Pochodzenie: *Trichoderma harzianum*
4. Obszar zastosowań: niszczy beta-glukany obecne w winach, w szczególności wytworzone z gron poroździelanych winogron
5. Dawka maksymalna: 3 g preparatu enzymatycznego zawierającego 25% całkowitego ekstraktu organicznego (TOS) na hektolitr
6. Charakterystyka czystości chemicznej i mikrobiologicznej

Strata w suszeniu	Mniej niż 10%
Metale ciężkie	Mniej niż 30 części na milion
Ołów (Pb):	Mniej niż 10 części na milion
Arsen (As):	Mniej niż 3 części na milion
Pałeczkopodobne:	Nieobecne
<i>Escherichia coli</i>	Nieobecna w 25 g próbki
<i>Salmonella spp.</i>	Nieobecna w 25 g próbki
Liczba tlenowców:	Mniej niż 5×10^4 komórek/g

ZAŁĄCZNIK VIII

Bakterie kwasu mlekowego

(art. 11 niniejszego rozporządzenia)

WYMOGI

Bakterie kwasu mlekowego, których stosowanie przewidziane jest w załączniku IV ust. 1 lit. q) oraz w ust. 3 lit. z) do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, należą do rodzaju *Leuconostoc*, *Lactobacillus* i/lub *Pediococcus*. Bakterie te przekształcają kwas jabłkowy w moszczu lub winie w kwas mlekowy i nie wpływa to na smak. Izoluje się je z winogron, moszczu, wina lub produktów wytwarzanych z winogron. Nazwa rodzaju i gatunku oraz informacja o szczepie musi być umieszczona na etykiecie wraz ze wskazaniem pochodzenia i hodowcy szczepu.

Na manipulację genetyczną bakterii kwasu mlekowego należy uprzednio uzyskać zezwolenie.

POSTAĆ

Trzeba ich używać w postaci płynnej lub zamrożonej lub jako proszek otrzymany w wyniku liofilizacji w czystej lub powiązanej hodowli.

BAKTERIE IMMOBILIZOWANE

Podłoże transportowe do przygotowania immobilizowanych bakterii kwasu mlekowego musi być obojętne i musi być dopuszczone do stosowania w winiarstwie.

KONTROLE

Chemiczna:

te same wymogi co w odniesieniu do badanych substancji w innych preparatach enologicznych oraz w szczególności metale ciężkie.

Mikrobiologiczna:

- poziom bakterii kwasu mlekowego pobudzonych do życia musi wynosić 10^8 /g lub więcej;
- poziom bakterii kwasu mlekowego gatunków innych niż szczep lub szczepy wskazane musi być mniejszy niż 0,01% wszystkich bakterii kwasu mlekowego pobudzonych do życia;
- poziom bakterii tlenowych musi być mniejszy niż 10^3 na gram proszku lub na mililitr;
- całkowita zawartość drożdży musi być mniejsza niż 10^3 na gram proszku lub na mililitr;
- zawartość pleśni musi być mniejsza niż 10^3 na gram proszku lub na mililitr.

DODATKI

Dodatki stosowane do przygotowania kultury lub reaktywacji bakterii mlekowych muszą być substancjami dopuszczonymi do stosowania ze środkami spożywczymi i należy je wymienić na etykiecie.

DATA PRODUKCJI

Producent musi wskazać dzień, w którym produkt opuścił fabrykę.

ZASTOSOWANIE

Producent musi wskazać instrukcje użytkowania i sposób reaktywacji.

PRZECHOWYWANIE

Na etykiecie należy wyraźnie wskazać warunki składowania.

METODY ANALIZ

- bakterie mlekowe: środowisko A¹, B² lub C³ z metodą utylizacji szczepu wskazaną przez producenta,
- bakterie tlenowe: środowisko Bacto - Agar,
- drożdże: środowisko Malt - Wickerhama,
- pleśń: środowisko Malt - Wickerhama lub Czapecka

Środowisko A	
Wyciąg z drożdży	5 g
Wyciąg mięsny	10 g
Pepton trypsynowy	15 g
Octan sodu	5 g
Cytrynian amonu	2 g
Tween 80	1 g
Siarczan manganu	0,050 g
Siarczan magnezu	0,200 g
Glukoza	20 g
Woda do dopełnienia	1 000 ml
PH	5,4 g

Środowisko B	
Sok pomidorowy	250 ml
Wyciąg drożdżowy Difco	5 g
Pepton	5 g
Kwas L-jabłkowy	3 g
Tween 80	1 kropla
Siarczan manganu	0,050 g
Siarczan magnezu	0,200 g

Woda do dopełnienia	1 000 ml
PH	4,8
Środowisko C	
Glukoza	5 g
Trypton Difco	2 g
Pepton Difco	5 g
Wyciąg z wątroby	1 g
Tween 80	0,05 g
Sok pomidorowy rozcieńczony 4,2 raza przesączony przez filtr Whatmana nr 1	1000 ml
PH	5,5

ZAŁĄCZNIK IX

Określenie utraty substancji organicznych z żywic jonowymiennych

(art. 12 niniejszego rozporządzenia)

1. ZAKRES I OBSZAR ZASTOSOWAŃ

Metoda określa utratę substancji organicznych z żywic jonowymiennych.

2. DEFINICJA

Utrata substancji organicznych z żywic jonowymiennych. Utrata substancji jest określana za pomocą określonej metody.

3. ZASADA

Rozpuszczalniki ekstrahujące przechodzą przez przygotowane żywice a wagę wyekstrahowanej substancji organicznej określa się grawimetrycznie.

4. ODCZYNNIKI

Wszystkie odczynniki powinny być tzw. Cz.D.A.

Rozpuszczalniki ekstrahujące.

4.1. Woda destylowana lub woda dejonizowana równoważnej czystości.

4.2. Etanol, 15% m³/m³. Przygotować poprzez zmieszanie 15 części etanolu absolutnego z 85 częściami wody (4.1).

4.3. Kwas octowy, 5% mol/mol. Przygotować poprzez zmieszanie 5 części lodowatego kwasu octowego z 95 częściami wody (4.1).

5. APARATURA

5.1. Kolumny do chromatografii jonowymiennej.

5.2. Cylindry miarowe, pojemność 2l.

5.3. Płytki parownicze zdolne do wytrzymania temperatury pieca mufowego 850 °C.

5.4. Piec do suszenia, sterowany termostatem w temperaturze 105 ± 2 °C.

5.5. Piec mufowy, sterowany termostatem w temperaturze 850 ± 25 °C.

5.6. Waga analityczna, dokładność 0,1 mg.

5.7. Parownicza, gorąca płytka lub parownicza w podczerwieni.

6. POSTĘPOWANIE

- 6.1. Do każdej z trzech oddzielnych kolumn do chromatografii jonowymiennej (5.1) dodaj po 50 ml badanej żywicy jonowymiennej, przemytej i obrobionej zgodnie ze wskazówkami producenta dotyczącymi przygotowania żywic do stosowania z żywnością.
- 6.2. Dla żywic anionowych przez przygotowane kolumny przepuść oddzielnie trzy rozpuszczalniki ekstrahujące (4.1, 4.2 i 4.3) z szybkością przepływu 350 - 450 ml/godz. Usuń pierwszy litr eluatu w każdym przypadku i zbieraj kolejne dwa litry do cylindrów miarowych (5.2). Dla żywic kationowych przepuść tylko rozpuszczalniki 4.1 i 4.2 przez kolumny przygotowane do tego celu.
- 6.3. Odparuj trzy eluaty na gorącej płytce lub z użyciem parowniczkii w podczerwieni (5.7) w oddzielnych naczyniach parowniczych (5.3), które uprzednio wyczyszczono i zważono (m_0). Umieść naczynka w piecyku (5.4) i wysusz do stałej wagi (m_1).
- 6.4. Po zapisaniu stałej wagi (6.3) umieść naczynko parownicze w piecu muflowym (5.5) i spopielać do stałej wagi (m_2).
- 6.5. Oblicz wyekstrahowaną substancję organiczną (7.1). Jeżeli wynik jest większy niż 1 mg/l, przeprowadź ślepa próbę na odczynnikach i ponownie policz wagę wyekstrahowanej substancji organicznej.

Ślepa próbę należy przeprowadzić powtarzając pkt 6.3 i 6.4 lecz z użyciem 2 litrów rozpuszczalnika ekstrahującego, aby uzyskać odpowiednio wagę m_3 i m_4 z pkt 6.3 i 6.4

7. PRZEDSTAWIENIE WYNIKÓW

- 7.1. Wzór i obliczenie wyników

Substancja organiczna wyekstrahowana z żywic jonowymiennych, w mg/l, podaje się jako:

$$500 (m_1 - m_2)$$

gdzie m_1 i m_2 są wyrażone w gramach.

Prawidłową wagę (mg/l) substancji organicznej wyekstrahowanej z żywic jonowymiennych podaje się jako:

$$500 (m_1 - m_2 - m_3 + m_4)$$

gdzie m_1 , m_2 , m_3 i m_4 są wyrażone w gramach.

- 7.2. Różnica w wynikach między dwoma równorzędnymi pomiarami przeprowadzonymi na tej samej próbce nie może przekraczać 0,2 mg/l.

ZAŁĄCZNIK X

Wymogi dotyczące elektrolizy

(art. 15 niniejszego rozporządzenia)

Celem elektrolizy jest uzyskanie stabilizacji wina w odniesieniu do wodorowinianu potasu i winianu wapnia (oraz pozostałych soli wapnia) poprzez wyekstrahowanie jonów w stanie przesylenia pod wpływem działania pola elektrycznego i z użyciem błon, które są przepuszczalne dla anionów lub kationów.

1. WYMOGI DOTYCZĄCE BŁON

- 1.1. Błony rozmieszcza się naprzemiennie w system „prasy filtracyjnej” lub w inny odpowiedni układ oddzielający obróbkę (wino) przedziały koncentracji (woda odpływowa).
- 1.2. Błony przepuszczalne dla kationów mają na celu wyłącznie wydzielanie kationów, w szczególności K^+ i Ca^{++} .
- 1.3. Błony przepuszczalne dla anionów mają na celu wyłącznie wydzielanie anionów, w szczególności anionów winianowych.
- 1.4. Błony nie mogą nadmiernie modyfikować składu fizykochemicznego i właściwości sensorycznych wina. Muszą spełniać następujące wymagania:
 - muszą być wytwarzane zgodnie z dobrą praktyką produkcyjną z substancji dopuszczonych do wytwarzania materiałów plastikowych przeznaczonych do kontaktu ze środkami spożywczymi, wymienionych w załączniku II do dyrektywy Komisji 90/128/EWG²³;
 - użytkownik aparatury do elektrodializy musi wykazać, że stosowane błony spełniają powyższe wymogi i że jakiegokolwiek wymiany zostały dokonane przez wyspecjalizowany personel;
 - nie mogą przepuszczać żadnej substancji w ilościach zagrażających ludzkiemu zdrowiu lub wpływających na smak lub zapach środków spożywczych i muszą spełniać kryteria ustanowione w dyrektywie 90/128/EWG;
 - użycie błon nie może wyzwolić żadnych interakcji między ich elementami składowymi a winem, mogących doprowadzić do powstania nowych składników, które byłyby toksyczne w obrabianym produkcie.

Stabilność świeżych błon do elektrodializy można określić z wykorzystaniem czynnika imitującego fizykochemiczne właściwości wina w celu zbadania ewentualnej migracji niektórych substancji z nich.

²³ Dz.U. L 75 z 21.03.1990, str. 19. Ostatnio zmieniona dyrektywą 1999/91/WE (Dz.U. L 330 z 4.12.1999, str. 41)

Zalecana metoda doświadczalna jest następująca:

Czynnikiem imitującym jest wodny roztwór alkoholu buforowany do pH i jego skład jest następujący:

- etanol absolutny: 11 l,
- wodorowinian potasu: 380 g,
- chlorek potasu: 60 g,
- stężony kwas siarkowy: 5 ml,
- woda destylowana: do dopełnienia do 100 litrów.

Roztwór ten jest stosowany do badań migracji w obwodach zamkniętych w stosach do elektrodializy pod napięciem (1volt /kom.) na podstawie 50 l/m² błon anionowo-kationowych aż do 50% odmineralizowania roztworu. Obwód wyciekowy jest inicjowany przez 5g/l roztwór chlorku potasu. Migrujące substancje są badane w odniesieniu do czynnika imitującego oraz wycieku.

Cząsteczki organiczne wchodzące w skład błony, które mogą przenosić się do obrabianego roztworu, zostają określone. Konkretnie określenie każdego z tych składników będzie przeprowadzone przez zatwierdzone laboratorium. Zawartość wszystkich określanych związków w czynniku imitującym musi być mniejsza niż 50 g/l.

Do błon tych należy stosować ogólne zasady kontroli materiałów mających styczność ze środkami spożywczymi.

2. WYMOGI DOTYCZĄCE WYKORZYSTANIA BŁON

Układ błon jest tak stworzony tak, aby spełnić następujące warunki:

- obniżenie pH wina nie może być większe niż 0,3 jednostki pH,
- obniżenie kwasowości lotnej powinno być mniejsze niż 0,12 g/l (2 meq wyrażone jako kwas octowy);
- obróbka nie może wpływać na składniki niejonowe wina, w szczególności polifenole i polisacharydy;
- dyfuzja drobnych cząsteczek takich jak etanol powinna być obniżona i nie może powodować obniżenia stężenia alkoholu powyżej 0,1% objętościowego;
- błony należy konserwować i czyścić zatwierdzonymi metodami, za pomocą substancji dopuszczonych do stosowania w przygotowywaniu środków spożywczych;
- błony są oznaczone w sposób umożliwiający kontrolowanie zmiany w stosie;

- sprzęt pracuje z wykorzystaniem mechanizmu kontrolno – sterującego, który uwzględnia szczególną niestabilność każdego wina tak, aby eliminować tylko przesylenie solami: wodorowinianu potasu i winianu wapnia;
- zabieg przeprowadzany jest na odpowiedzialność enologa lub wykwalifikowanego technika.

Zabieg należy odnotować w rejestrze, określonym w art. 70 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 1493/1999.

ZAŁĄCZNIK XI

Wymogi dotyczące ureazy

(art. 17 niniejszego rozporządzenia)

1. Międzynarodowy kod ureazy: WE 3-5-1-5, CAS nr 9002-13-5.
2. Aktywność: aktywność ureazowa (aktywna w kwaśnym pH), rozkłada mocznik na amoniak i ditlenek węgla. Aktywność ustalona jest nie mniejsza niż 5 jednostek/mg, jedną jednostkę definiujemy jako ilość, która wytwarza jeden μmol amoniaku na minutę w temperaturze 37 °C z 5 g/l mocznika o pH 4.
3. Pochodzenie: *Lactobacillus fermentum*
4. Obszar zastosowań: niszczy mocznik obecny w winie, przeznaczonym do przedłużonego dojrzewania, w przypadku, gdy stężenie mocznika jest wyższe niż 1 mg/l.
5. Maksymalna ilość, która zostanie użyta: 75 mg preparatu enzymatycznego na litr obrabianego wina, nieprzekraczającego 375 jednostek ureazy na litr wina. Po obróbce, całą szczątkową aktywność enzymu należy wyeliminować poprzez przefiltrowanie wina (średnica pora < 1 μm)
6. Charakterystyka czystości chemicznej i mikrobiologicznej

Strata w suszeniu	Mniej niż 10%
Metale ciężkie	Mniej niż 30 części na milion
Ołów (Pb):	Mniej niż 10 części na milion
Arsen (As):	Mniej niż 2 części na milion
Pałeczkopodobne:	Nieobecne
<i>Salmonella spp.</i>	Nieobecna w 25 g próbki
Liczba tlenowców:	Mniej niż 5×10^4 komórek/g

Ureaza stosowana do obróbki wina musi być przygotowana zgodnie z warunkami podobnymi do warunków objętych opinią Komitetu Naukowego ds. żywności z dnia 10 grudnia 1998 r.

ZAŁĄCZNIK XII

Odstępstwa dotyczące zawartości ditlenku siarki

(art. 19 niniejszego rozporządzenia)

W uzupełnieniu załącznika V pkt A do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, maksymalną zawartość ditlenku siarki dla win z resztkową zawartością cukru, wyrażoną jako cukier inwertowany, nie mniejszą niż pięć gramów na litr, zwiększa się do:

a) 300 mg/l w odniesieniu do:

- gatunkowych win białych produkowanych w określonym regionie geograficznym (psr), w stosunku do których można używać oznaczenia pochodzenia Gaillac;
- gatunkowych win produkowanych w określonym regionie geograficznym (psr), w stosunku można używać oznaczenia pochodzenia Alto Adige i Trentino, opisanych za pomocą terminów lub jednego z terminów „passisto” lub „vendemmia tardiva”;
- gatunkowych win produkowanych w określonym regionie geograficznym (psr) Moscato di Pantelleria naturale i Moscato di Pantelleria;
- win stołowych z następującymi oznaczeniami geograficznymi o całkowitym stężeniu alkoholu wyższym niż 5% objętościowych i resztkowej zawartości cukru wyższej niż 45 g/l:
 - Vin de pays de Franche-Comté,
 - Vin de pays des coteaux de l’Auxois,
 - Vin de pays de Saône-et-Loire,
 - Vin de pays des coteaux de l’Ardèche,
 - Vin de pays des collines rhodaniennes,
 - Vin de pays du comté Tolosan,
 - Vin de pays des côtes de Gascogne,
 - Vin de pays du Gers,
 - Vin de pays du Lot,
 - Vin de pays des côtes du Tarn,
 - Vin de pays de la Corrèze,
 - Vin de pays de l’Ile de Bauté,

- Vin de pays d'Oc,
- Vin de pays des côtes de Thau,
- Vin de pays des coteaux de Murviel;

b) 400 mg/l w odniesieniu do:

- gatunkowych win białych produkowanych w określonym regionie geograficznym (psr), w stosunku do których można używać jedno z następujących zarejestrowanych oznaczeń pochodzenia: Anjou-Coteaux de la Loire, Coteaux du Layon z następującą po nich nazwą gminy pochodzenia, Coteaux du Layon z następującą po nim nazwą „Chaume”, Coteaux de Saumur, Pacherenc du Vic Bilh, Alsace i Alsace grand cru z następującymi po nich wyrazami „vendanges tardives” lub „sélection de grains nobles”
- win słodkich produkowanych z przejrziałych winogron i słodkich win produkowanych z suszonych winogron pochodzących z Grecji o resztkowej zawartości cukru, wyrażonej jako cukier inwertowany nie mniejszej niż 45 g/l i w stosunku do których można używać jednego z następujących oznaczeń pochodzenia: Samos (Σάμος), Rhodes (Ρόδος), Fatras (Πάτρα), Rio Patron (Ρίο Πατρών), Cephalonia (Κεφαλονιά), Limnos (Λήμνος), Sitia (Σητάα), Santorini (Σαντορίνη), Nemea (Νεμέα), Daphnes (Δάφνες).

ZAŁĄCZNIK XIII

Zawartość lotnego kwasu

Bez wpływu na przepisy załącznika V pkt B ust. 1 do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, maksymalna zawartość kwasu lotnego w winie wynosi:

a) *w winach niemieckich:*

30 milirównoważników na litr w winach gatunkowych produkowanych w określonym regionie geograficznym (psr) spełniających wymogi do opisanie ich jako „Eiswein” lub „Beerenauslese”;

35 milirównoważników na litr w winach gatunkowych produkowanych w określonym regionie geograficznym (psr) spełniających wymogi do opisanie ich jako „Troockenbeerauslese”;

b) *w winach francuskich:*

25 milirównoważników na litr w następujących winach gatunkowych produkowanych w określonym regionie geograficznym (psr):

- Barsac,
- Cadillac,
- Cérons,
- Loupiac,
- Monbazillac,
- Sainte-Croix-du-Mont,
- Sauternes,
- Anjou-Coteaux de la Loire,
- Bonnezeaux,
- Coteaux de l'Aubance,
- Coteaux du Lyon,
- Coteaux du Lyon, z następującą po nich nazwą gminy pochodzenia,
- Coteaux du Lyon, z następującą po nim nazwą „Chaume”,
- Quarts de Chaume,

- Coteaux de Saumur,
- Jurançon,
- Pacherenc du Vic Bilh,
- Alsace i Alsace grand cru, opisywanych i prezentowanych za pomocą wyrazów „vendanges tardives” lub „sélection de grains nobles”,
- Arbois, z następującym po nim opisem „vin de paille”,
- Côtes du Jura, z następującym po nim opisem „vin de paille”,
- L’Etoile, z następującym po nim opisem „vin de paille”,
- Hermitage, z następującym po nim opisem „vin de paille”;

winach stołowych z następującymi oznaczeniami geograficznymi o całkowitym stężeniu alkoholu wyższym niż 15% objętościowych i resztkowej zawartości cukru wyższej niż 45 g/l:

- Vin de pays de Franche-Comté,
- Vin de pays des coteaux de l’Auxois,
- Vin de pays de Saône-et-Loire,
- Vin de pays des coteaux de l’Ardèche,
- Vin de pays des collines rhodaniennes,
- Vin de pays du comté Tolosan,
- Vin de pays des côtes de Gascogne,
- Vin de pays du Gers,
- Vin de pays du Lot,
- Vin de pays des côtes du Tarn,
- Vin de pays de la Corrèze,
- Vin de pays de l’Ile de Bauté,
- Vin de pays d’Oc,
- Vin de pays des côtes de Thau,
- Vin de pays des coteaux de Murviel;

następujących gatunkowych winach likierowych produkowanych w określonym regionie geograficznym (psr), opisywanych i prezentowanych za pomocą terminu „vin doux naturel”:

- Banyuls,
- Banyuls rancio,
- Banyuls grand cru,
- Banyuls grand cru rancio,
- Frontignan,
- Grand Roussillon,
- Grand Roussillon rancio,
- Maury,
- Maury rancio,
- Muscat de Beauges-de-Venise,
- Muscat de Frontignan,
- Muscat de Lunel,
- Muscat de Mireval,
- Muscat de Saint-Jean-de-Minervois,
- Rasteau,
- Rasteau rancio,
- Rivesaltes,
- Rivesaltes rancio,
- Vin de Frontignan;

c) *w winach włoskich:*

25 milirównoważników na litr w:

- gatunkowym winie likierowym produkowanym w określonym regionie geograficznym (psr) „Marsala”,

- gatunkowym winie produkowanym w określonym regionie geograficznym (psr) Moscato di Pantelleria naturale, Moscato di Pantelleria i Malvasia delle Lipari,
- gatunkowych winach produkowanych w określonym regionie geograficznym (psr) i winach likierowych produkowanych w określonym regionie geograficznym (psr) spełniających wymogi do opisanie ich terminem lub jednym z terminów „vin santo”, „passito”, „liquoroso” i „vandemmia tardiva”, oraz
- winach stołowych produkowanych w określonym regionie geograficznym (psr) z oznaczeniem geograficznym spełniających wymogi do opisanie ich za pomocą terminu lub jednego z terminów „vin santo”, „passito”, „liquoroso” i „vandemmia tardiva”,
- winach stołowych otrzymanych z odmiany winorośli „Vernaccia di Oristano B” zbieranej w Sardynii i spełniających wymogi do opisanie ich jako „Vernaccia di Sardegna”;

d) *w winach austriackich:*

- 30 milirównoważników na litr w winach gatunkowych produkowanych w określonym regionie geograficznym (psr) spełniających wymogi do opisanie ich jako „Eiswein” lub „Beerenauslese”;
- 40 milirównoważników na litr w winach gatunkowych produkowanych w określonym regionie geograficznym (psr) spełniających wymogi do opisanie ich jako „Ausbruch”, „Trockenbeerenauslese” lub „Strohwein”;

e) *w winach pochodzących ze Zjednoczonego Królestwa:*

25 milirównoważników na litr w winach gatunkowych produkowanych w określonym regionie geograficznym (psr) opisywanych i prezentowanych za pomocą terminów „botrytis” lub innych równoważnych terminów „noble late harvested”, „special late harvested” lub „noble harvest” i spełniających wymogi do opisanie ich jako takie;

f) *w winach pochodzących z Hiszpanii:*

25 milirównoważników na litr w winach gatunkowych produkowanych w określonym regionie geograficznym (psr) spełniających wymogi do opisanie ich jako „vendimia tarda”.

ZAŁĄCZNIK XIV

Wzbogacanie w przypadku wyjątkowo niekorzystnych warunków pogodowych

(art. 23 niniejszego rozporządzenia)

(w/w)

ZAŁĄCZNIK XV

Przypadki, w których dopuszczone jest zakwaszanie i wzbogacanie tego samego produktu

(art. 27 niniejszego rozporządzenia)

(w/w)

ZAŁĄCZNIK XVI

Terminy, przed którymi czynności wzbogacania, zakwaszania i odkwaszania można przeprowadzić w przypadku wyjątkowo złych warunków pogodowych

(art. 29 niniejszego rozporządzenia)

(w/w)

ZAŁĄCZNIK XVII

Właściwości destylatu winnego lub destylatu z suszonych winogron, który można dodawać do win likierowych i niektórych gatunkowych win likierowych produkowanych w określonym regionie geograficznym (psr)

(art. 37 niniejszego rozporządzenia)

1. Właściwości organoleptyczne	Brak obcego zapachu wykrywalnego w surowcu
2. Stężenie alkoholu w% objętościowych:	
minimalna	52% objętościowe
maksymalna	86% objętościowych
3. Całkowita ilość substancji lotnych innych niż alkohol etylowy i metylowy	125 g/hl alkoholu lub więcej w 100% objętościowych
4. Maksymalna zawartość alkoholu metylowego	< 200 g/hl alkoholu w 100% objętościowych

ZAŁĄCZNIK XVIII

Wykaz gatunkowych win likierowych produkowanych w określonym regionie geograficznym (psr), których produkcja wymaga stosowania zasad szczególnych

A. WYKAZ GATUNKOWYCH WIN LIKIEROWYCH PRODUKOWANYCH W OKREŚLONYM REGIONIE GEOGRAFICZNYM (PRS), KTÓRYCH PRODUKCJA WYMAGA STOSOWANIA MOSZCZU GRONOWEGO LUB JEGO MIESZANKI Z WINEM

(art. 38 ust. 1 niniejszego rozporządzenia)

GRECJA

Σάμος (Samos), Μοσχάτος Πατρών (Favras Muscatel), Μοσχάτος Ρίου Πατρών (Rio Patron Muscatel), Μοσχάτος Κεφαλλονιάς (Kefallonia Muscatel), Μοσχάτος Ρόδου (Rhodes Muscatel), Μοσχάτος Λήμνου (Lemnos Muscatel), Σητεία (Sitia), Νεμέα (Nemea), Σαντορίνη (Santorini), Δάφνες (Dafnes), Μαυροδάφνη Πατρών (Mavrodafne of Pairas), Μαυροδάφνη Κεφαλλονιάς (Mavrodafne w Kefallonia).

HISZPANIA

Gatunkowe wino likierowe produkowane w określonym regionie geograficznym (psr)	Opis wyrobu ustalony regulami wspólnotowymi lub ustawodawstwem krajowym
Alicante	Moscatel de Alicante Vino dulce
Cariñena	Vino dulce
Jerez-Xérès-Sherry	Pedro Ximénez Moscatel
Montilla-Moriles	Pedro Ximénez
Priorato	Vino dulce
Tarragona	Vino dulce
Valencia	Moscatel de Valencia Vino dulce

WŁOCHY

Cannonau di Sardegna, giró di Cagliari, malvasia do Bosa, malvasia di Cagliari, Marsala, monica di Cagliari, moscato di Cagliari, moscato di Sorso-Sennori, moscato di Trani, nasco di Cagliari, Oltrepó Pavese moscato, San Martino della Battaglia, Trentino, Vesuvio Lacrima Christi.

B. WYKAZ GATUNKOWYCH WIN LIKIEROWYCH PRODUKOWANYCH W OKREŚLONYM REGIONIE GEOGRAFICZNYM (PSR), KTÓRYCH PRODUKCJA WYMAGA DODATKU PRODUKTÓW, OKREŚLONYCH W ZAŁĄCZNIKU V PKT J UST. 2 LIT. B) DO ROZPORZĄDZENIA (WE) NR 1493/1999

(art. 38 ust. 2 niniejszego rozporządzenia)

1. ***Wykaz gatunkowych win likierowych produkowanych w określonym regionie geograficznym (psr), których produkcja wymaga dodatku alkoholu winnego lub alkoholu z suszonych winogron o stężeniu alkoholu nie mniejszym niż 95% objętościowych i nie większym niż 96% objętościowych.***

(załącznik V pkt J ust. 2 lit. b) (ii) tiret pierwsze rozporządzenia (WE) nr 1493/1999)

GRECJA

Σάμος (Samos), Μοσχάτος Πατρών (Favras Muscatel), Μοσχάτος Ρίου Πατρών (Rio Patron Muscatel), Μοσχάτος Κεφαλλονιάς (Kefallonia Muscatel), Μοσχάτος Ρόδου (Rhodes Muscatel), Μοσχάτος Λήμνου (Lemnos Muscatel), Σητεία (Sitia), Νεμέα (Nemea), Σαντορίνη (Santorini), Δάφνες (Dafnes), Μαυροδάφνη Πατρών (Mavrodafne of Pairas), Μαυροδάφνη Κεφαλλονιάς (Mavrodafne w Kefallonia).

HISZPANIA

Contado de Huelva, Jerez-Xérès-Sherry, Manzanilla-Sanlúcar de Barrameda, Málaga, Montilla-Moriles, Rueda

2. ***Wykaz gatunkowych win likierowych produkowanych w określonym regionie geograficznym (psr), których produkcja wymaga dodatku spirytusu destylowanego z wina lub wycieków winogronowych o stężeniu alkoholu nie mniejszym niż 52% objętościowe. i nie większym niż 86% objętościowych***

(załącznik V pkt J ust. 2 lit. b)(ii) tiret drugie rozporządzenia (WE) nr 1493/1999)

GRECJA

Μαυροδάφνη Πατρών (Mavrodafne w Pairas), Μαυροδάφνη Κεφαλλονιάς (Mavrodafne w Kefallonia), Σητεία (Sitia), Σαντορίνη (Santorini), Δάφνες (Dafnes), Νεμέα (Nemea).

FRANCJA

Pineau des Charentes lub pineau charentais, floc de Gascogne, macvin du Jura.

3. ***Wykaz gatunkowych win likierowych produkowanych w określonym regionie geograficznym (psr), których produkcja wymaga dodatku spirytusu destylowanego z suszonych winogron o stężeniu alkoholu nie mniejszym niż 52% objętościowe. i nie większym niż 94,5% objętościowego.***

(załącznik V pkt J ust. 2 lit. b) (ii) tiret trzecie rozporządzenia (WE) nr 1493/1999)

GRECJA

Μαυροδάφνη Πατρών (Mavrodafne w Palras), Μαυροδάφνη Κεφαλλονιάς (Mavrodafne w Kefallonia).

4. **Wykaz gatunkowych win likierowych** produkowanych w określonym regionie geograficznym (psr), **których produkcja wymaga dodatku moszczu gronowego w trakcie fermentacji otrzymanego z suszonych winogron.**

(załącznik V pkt J ust. 2 lit. b) (iii) tiret pierwsze rozporządzenia (WE) nr 1493/1999)

HISZPANIA

Gatunkowe wino likierowe produkowane w określonym regionie geograficznym (psr)	Opis produktu ustalony regułami wspólnotowymi lub ustawodawstwem krajowym
Jerez-Xérès-Sherry	Vino generoso di licor
Málaga	Vino dulce
Montilla-Moriles	Vino generoso di licor

WŁOCHY

Aleatico di Gradoli, Giró di Cagliari, Malvasia delle Lipari, Malvasia di Cagliari, Moscato passito di Pantelèria

5. **Wykaz gatunkowych win likierowych** produkowanych w określonym regionie geograficznym (psr), **których produkcja wymaga dodatku skoncentrowanego moszczu gronowego otrzymanego za pomocą bezpośredniego nagrzewania, zgodnego, z wyjątkiem tej czynności, z definicją skoncentrowanego moszczu gronowego.**

(załącznik V pkt J ust. 2 lit. b) (iii) tiret drugie rozporządzenia (WE) nr 1493/1999)

HISZPANIA

Gatunkowe wino likierowe produkowane w określonym regionie geograficznym (psr)	Opis wyrobu ustalony regułami wspólnotowymi lub ustawodawstwem krajowym
Alicante	
Condado de Huelva	Vino generoso di licor
Jerez-Xérès-Sherry	Vino generoso di licor
Málaga	Vino dulce
Montilla-Moriles	Vino generoso di licor
Navarra	Moscatel

WŁOCHY

Marsala

6. **Wykaz gatunkowych win likierowych** produkowanych w określonym regionie geograficznym (psr), **których produkcja wymaga dodatku skoncentrowanego moszczu gronowego**

(załącznik V pkt J ust. 2 lit. b) (iii) tiret trzecie rozporządzenia (WE) nr 1493/1999)

HISZPANIA

Gatunkowe wino likierowe produkowane w określonym regionie geograficznym (psr)	Opis produktu ustalony regulami wspólnotowymi lub ustawodawstwem krajowym
Málaga	Vino dulce
Montilla - Moriles	Vino dulce
Tarragona	Vino dulce

WŁOCHY

Oltrepó Pavese Moscato, Marsala, Moscato di Tirani.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1623/2000

z dnia 25 lipca 2000 r.

**ustanawiające szczegółowe zasady wykonywania rozporządzenia (WE) nr 1493/1999
w sprawie wspólnej organizacji rynku wina w odniesieniu do mechanizmów rynkowych**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1493/1999 w sprawie wspólnej organizacji rynku wina¹, w szczególności jego art. 24, 25, 26, 33, 34, 35, 36 i 80,

a także mając na uwadze, co następuje:

- 1) Tytuł III rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 ustanawia ogólne zasady w sprawie mechanizmów rynkowych, a w pozostałym zakresie odsyła do szczegółowych przepisów wykonawczych, które zostaną przyjęte przez Komisję.
- 2) Dotychczas zasady te były zawarte w wielu rozporządzeniach Wspólnoty; w interesie podmiotów gospodarczych działających we Wspólnocie oraz organów odpowiedzialnych za stosowanie reguł wspólnotowych leży zebranie wszystkich tych przepisów w jedno rozporządzenie.
- 3) Takie rozporządzenie powinno obejmować obecne zasady i dostosować je do nowych wymogów wynikających z rozporządzenia (WE) nr 1493/1999. Zasady te muszą być uproszczone i bardziej spójne, a niektóre luki należy uzupełnić w celu zapewnienia spójności reguł wspólnotowych w tej dziedzinie. Ponadto, niektóre zasady należy uszczegółowić w celu zapewnienia większej pewności prawnej podczas ich stosowania.
- 4) Art. 35 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 wprowadza system pomocy dotyczący wykorzystywania moszczu gronowego i skoncentrowanego moszczu gronowego wytworzonego z winogron produkowanych we Wspólnocie na potrzeby produkcji soku winogronowego lub innych produktów spożywczych wytwarzanych razem z takim sokiem.
- 5) Takie inne produkty spożywcze powinny zostać określone.
- 6) Celem gospodarczym systemu pomocy jest wsparcie wykorzystywania przy produkcji soku winogronowego lub innych produktów spożywczych wytworzonych z takiego soku, surowców pochodzących ze Wspólnoty a nie surowców przywożonych. W związku z tym pomoc powinny być przyznawana tym, którzy wykorzystują surowce, tj. przetwórcom.

¹ Dz.U. L 179 z 14.07.1999, str. 1.

- 7) Należy zastrzec, że pomoc jest przyznawana wyłącznie na surowce posiadające cechy jakościowe wymagane do przetworzenia na sok winogronowy. Należy zatem określić w szczególności, że winogrona i moszcz gronowy objęte oświadczeniem powinny mieć w temperaturze 20 °C gęstość 1,055-1,100 gramów na centymetr sześcienny.
- 8) Stosowanie systemu pomocy wymaga monitorowania przez system administracyjny pochodzenia produktów kwalifikujących się do uzyskania pomocy oraz ich zamierzonego zastosowania.
- 9) W celu zapewnienia prawidłowego funkcjonowania systemu pomocy oraz kontroli, zainteresowani przetwórcy powinni zostać zobowiązani do składania pisemnych oświadczeń zawierających informacje niezbędne do umożliwienia monitorowania działań.
- 10) Jednakże, w celu uniknięcia wykonywania przez zainteresowanych przetwórców i właściwe władze nadmiaru czynności administracyjnych, nie należy wymagać uprzednich pisemnych oświadczeń od przetwórców wykorzystujących każdego roku winnego jedynie niewielkie ilości winogron lub moszczu gronowego. Ilość tę należy ustalić. Tym niemniej, zainteresowani przetwórcy na początku każdego roku winnego powinni powiadamiać właściwe władze w ich Państwie Członkowskim o zamiarze przetworzenia określonej ilości winogron lub moszczu gronowego.
- 11) W przypadku gdy przetwórcza nie wykorzystuje wymienionych wyżej produktów, w szczególności, gdy właściwy organ kontrolny znajduje się w innym Państwie Członkowskim niż przetwórcza, takiemu organowi trudno jest niekiedy ustalić, czy oświadczenie dotyczy moszczu gronowego, któremu nie przyznano pomocy na mocy niniejszego rozporządzenia czy soku winogronowego, w stosunku do którego wniosek o przyznanie pomocy został już złożony. Dokumenty przewozowe towarzyszące omawianym produktom powinny zatem wskazywać, czy wniosek o przyznanie pomocy został złożony.
- 12) Aby system pomocy znacząco wpływał na wzrost wykorzystania wspólnotowych surowców, należy ustalić, że wnioski o przyznanie pomocy muszą być składane w odniesieniu do określonej minimalnej ilości każdego produktu.
- 13) Na mocy art. 35 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 część pomocy należy wykorzystać na zorganizowanie kampanii promującej spożycie soku winogronowego. Odsetek pomocy przeznaczony na ten cel powinien być wystarczający, aby wygenerować fundusze odpowiednie do sfinansowania skutecznej kampanii promocyjnej.
- 14) Przetwórstwo jest prowadzone zarówno przez okazjonalnych przetwórców, jak również przez przedsiębiorstwa prowadzące stałą działalność. Szczegółowe zasady stosowania systemu pomocy powinny uwzględniać tę różnicę.
- 15) W celu umożliwienia przeprowadzania niezbędnych kontroli przez właściwe władze Państw Członkowskich należy określić obowiązki przetwórców w zakresie prowadzenia rachunku zapasów.

- 16) W celu uniknięcia nieprzewidzianych wydatków oraz w celu ułatwienia przeprowadzania kontroli, w oparciu o zwykłe techniki przetwórcze powinien zostać określony maksymalny współczynnik między wykorzystywanym surowcem a uzyskiwanym sokiem winogronowym.
- 17) Niektórzy przedsiębiorcy z przyczyn ekonomicznych przechowują uzyskany sok winogronowy przez długi okres przed wprowadzeniem go do obrotu z przeznaczeniem do spożycia. W związku z tym, należy wprowadzić system zaliczek, aby pomoc mogła być wypłacana na rzecz przedsiębiorców z góry, po złożeniu odpowiednich zabezpieczeń, które uchronią właściwe władze przed ryzykiem dokonywania nienależnych wypłat. Należy zatem określić terminy wypłat zaliczek oraz szczegółowe zasady zwracania zabezpieczeń.
- 18) Zainteresowana strona w celu uzyskania pomocy powinna złożyć wniosek wraz z określonymi dokumentami towarzyszącymi. Aby zapewnić jednakowe funkcjonowanie systemu we wszystkich Państwach Członkowskich, należy określić terminy składania wniosków oraz terminy wypłacania pomocy przetwórcom.
- 19) Na mocy art. 44 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, sok winogronowy nie może być przerabiany na wino ani dodawany do wina. W celu zapewnienia przestrzegania tego przepisu należy określić obowiązki i szczególne środki kontroli stosowane wobec przetwórców i rozlewni soku winogronowego.
- 20) Art. 34 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 wprowadza system pomocy dotyczący skoncentrowanego moszczu gronowego i rektyfikowanego skoncentrowanego moszczu gronowego wytworzonego we Wspólnocie i używanego do zwiększania stężenia alkoholu win.
- 21) Na podstawie art. 36 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 mogą być ustanowione szczególne zasady, w szczególności dotyczące warunków przyznawania pomocy. Na tej podstawie należy ustanowić zasady stosowania pomocy w odniesieniu do drobnych producentów. Należy również zastrzec, że jedynie producenci, którzy wypełnili w określonym okresie obowiązki nałożone przez Wspólnotę, mają prawo korzystać z pomocy w ramach tego systemu.
- 22) Właściwe władze muszą być powiadamiane o czynnościach wzmacniania polegających na dodawaniu skoncentrowanego moszczu gronowego oraz rektyfikowanego skoncentrowanego moszczu gronowego oraz o posiadanych ilościach tych produktów. Ponieważ ilości tych produktów zużywane lub zużyte do wzmocnienia muszą być odnotowywane w rejestrach, przewidzianych w art. 70 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, nie ma potrzeby wymagać przedstawiania dodatkowych dokumentów w celu uzyskania pomocy.
- 23) W celu zapewnienia jednolitego stosowania omawianego systemu pomocy powinna zostać przeprowadzona na poziomie Wspólnoty harmonizacja metod ustalania potencjalnego stężenia alkoholu moszczy.
- 24) Cena zakupu moszczu gronowego wykorzystywanego do produkcji skoncentrowanego moszczu gronowego oraz rektyfikowanego skoncentrowanego moszczu gronowego zależy od jego potencjalnego naturalnego stężenia alkoholu. W celu uwzględnienia tego

faktu oraz uniknięcia naruszenia istniejącej struktury handlu, pomoc powinna być zróżnicowana po to, aby większa kwota mogła być przyznana w odniesieniu do skoncentrowanego moszczu gronowego oraz rektyfikowanego skoncentrowanego moszczu gronowego z regionów Wspólnoty położonych najdalej na południe, które tradycyjnie wytwarzają moszcz o najwyższym potencjalnym naturalnym stężeniu alkoholu.

- 25) Art. 35 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 wprowadza system pomocy dotyczący wykorzystywania moszczy gronowych i skoncentrowanych moszczy gronowych wytwarzanych w strefach uprawy winorośli C III (a) i C III (b) w celu przygotowania niektórych produktów objętych kodem CN 2206 00 w Zjednoczonym Królestwie i Irlandii, a także dotyczący wykorzystywania skoncentrowanego moszczu gronowego wytwarzanego we Wspólnocie do produkcji określonych produktów wprowadzanych do obrotu w Zjednoczonym Królestwie i Irlandii z instrukcjami informującymi, jak uzyskać z nich napój imitujący wino.
- 26) Produkty objęte kodem CN 2206 00, określone w art. 35 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, są obecnie wytwarzane wyłącznie ze skoncentrowanego moszczu gronowego. Dlatego też, na tym etapie należy oddzielnie ustalić pomoc w związku z wykorzystywaniem skoncentrowanego moszczu gronowego.
- 27) W celu umożliwienia przeprowadzania niezbędnych kontroli przez właściwe władze Państw Członkowskich należy określić obowiązki przetwórców w zakresie prowadzenia rachunku zapasów.
- 28) W celu zapewnienia prawidłowego funkcjonowania systemu pomocy oraz kontroli, zainteresowani przedsiębiorcy powinni zostać zobowiązani do składania pisemnych wniosków zawierających informacje potrzebne do identyfikacji produktu i umożliwiające przeprowadzenie kontroli działalności.
- 29) Aby system pomocy znacząco wpływał na wzrost wykorzystania wspólnotowych produktów, należy ustalić, że wnioski o przyznanie pomocy muszą być składane w odniesieniu do określonej minimalnej ilości każdego produktu.
- 30) Pomoc jest przyznawana na produkty, które spełniają minimalne cechy jakościowe wymagane przy ich wykorzystywaniu w celach określonych w art. 35 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 1493/1999.
- 31) W celu umożliwienia przeprowadzania niezbędnych kontroli przez właściwe władze Państw Członkowskich należy określić obowiązki przetwórców w zakresie prowadzenia rachunku zapasów.
- 32) Prawo do pomocy nabywa się z chwilą zakończenia czynności przetwórczych. W celu uwzględnienia ubytków technicznych, ilość rzeczywiście wykorzystywana może być do 10% mniejsza niż ilość wskazana we wniosku.
- 33) Przedsiębiorcy z przyczyn technicznych robią zapasy magazynowe na długo przed wyprodukowaniem produktów wprowadzanych do obrotu. W związku z tym należy wprowadzić system zaliczek, aby pomoc mogła być wypłacana na rzecz przedsiębiorców z góry po złożeniu odpowiednich zabezpieczeń, które uchronią

właściwe władze przed ryzykiem dokonywania nienależnych wypłat. Należy zatem określić terminy wypłat zaliczek oraz szczegółowe zasady zwracania zabezpieczeń.

- 34) Na mocy rozdziału I tytuł III rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 może być przyznawana pomoc w odniesieniu do prywatnego składowania wina stołowego, moszczu gronowego, skoncentrowanego moszczu gronowego oraz rektyfikowanego skoncentrowanego moszczu gronowego. Na mocy art. 24 ust. 2 tego rozporządzenia przyznanie pomocy jest uzależnione od zawarcia umów składu. Powinny zostać ustanowione szczegółowe zasady dotyczące zawierania umów, ich treści, okresu ważności oraz skutki takich umów.
- 35) Należy zdefiniować pojęcie „producent” oraz z uwagi na obowiązki nakładane na takie osoby, należy zastrzec, że producenci muszą być właścicielami produktów objętych umowami składu.
- 36) Produkty objęte umową składu powinny być objęte skuteczną kontrolą. W tym celu agencja interwencyjna Państwa Członkowskiego powinna być uprawniona do zawierania umów tylko w odniesieniu do ilości składowanych na terytorium tego Państwa Członkowskiego i powinna być powiadamiana o wszelkich zmianach dotyczących produktu lub miejsca składowania.
- 37) W celu zachowania jednolitości, umowy powinny być zawierane na takich samych warunkach w całej Wspólnocie oraz powinny być na tyle precyzyjne, aby można było zidentyfikować produkt, którego dotyczą.
- 38) Doświadczenia związane z różnymi systemami dotyczącymi prywatnego składowania produktów rolnych wskazują, że konieczne jest określenie zakresu, w jakim rozporządzenie Rady (EWG, EURATOM) nr 1182/71 stosuje się do określania okresów, dat i terminów związanych z tymi systemami oraz że daty rozpoczęcia i zakończenia umownego składowania powinny być ściśle określone.
- 39) Na mocy art. 3 ust. 4 rozporządzenia (EWG, EURATOM) nr 1182/71, w przypadku gdy ostatni dzień okresu przypada na dzień świąteczny, niedzielę lub sobotę, termin upływa z końcem ostatniej godziny następnego dnia roboczego. Stosowanie tego przepisu w odniesieniu do umów składu nie musi leżeć w interesie przedsiębiorców, ponieważ mogłoby to doprowadzić do nierównego ich traktowania w sytuacji, gdyby ostatnie dni składowania zostały przesunięte. Należy zatem przewidzieć odstępstwo w przypadku, gdy ostatni dzień składowania został ustalony w umowie.
- 40) W celu zapewnienia wpływu systemu umów na ceny rynkowe, umowy powinny być zawierane jedynie w odniesieniu do znacznych ilości.
- 41) Pomoc w odniesieniu do prywatnego składowania powinna być ograniczona do produktów, które mają wpływ na ceny rynkowe. Wobec tego pomoc powinna być przyznawana tylko na produkty niepakowane. Z tych samych przyczyn umowy powinny dotyczyć tylko produktów o wystarczająco wysokiej jakości. W przypadku wina stołowego umowy powinny dotyczyć win w zaawansowanym stadium przygotowania, ale należy umożliwić przeprowadzanie w okresie obowiązywania umowy wszelkich procesów enologicznych niezbędnych do konserwacji produktu.

- 42) W celu wspierania podnoszenia jakości należy ustalić minimalne stężenie alkoholu wina i moszczu uprawniające do uzyskania pomocy do składowania. Z tego samych powodów należy zastrzec możliwość wprowadzania, w odniesieniu do wina stołowego objętego umowami składu, bardziej rygorystycznych kryteriów w zależności od jakości zbiorów.
- 43) W celu uniknięcia nadużywania systemu, wino stołowe, które było przechowywane na podstawie umowy, nie może zostać następnie uznane za wino gatunkowe por.
- 44) W celu zapobieżenia wywierania wpływu na sytuację rynkową przez produkty objęte umową składu należy zakazać, w okresie obowiązywania umowy, wprowadzania do obrotu i niektórych czynności mających na celu przygotowanie wprowadzenia produktów do obrotu.
- 45) Na mocy art. 26 ust. 1 tiret trzecie rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, mogą zostać przyjęte zasady zezwalające na przetwarzanie moszczu gronowego, objętego umową długoterminową, na skoncentrowany moszcz gronowy lub rektyfikowany skoncentrowany moszcz gronowy w okresie obowiązywania tej umowy. Z uwagi na to, że takie przetwarzanie jest normalną działalnością, zezwolenie powinno być udzielone na stałe.
- 46) Agencje interwencyjne powinny być powiadamiane o każdym przetwarzaniu moszczu gronowego, objętego umową składu, aby mogły przeprowadzić niezbędne kontrole.
- 47) Przetwarzanie moszczu gronowego na skoncentrowany moszcz gronowy i rektyfikowany skoncentrowany moszcz gronowy musi prowadzić do zmniejszenia ilości składowanego produktu i w rezultacie do obniżenia kosztów składowania. Jednakże, z uwagi na to, że uzyskany produkt ma większą wartość, obniżenie kosztów składowania jest wyrównywane przez wzrost odsetek. W związku z tym uzasadnione jest, w przypadkach w których produkt jest przetwarzany w okresie składowania, utrzymanie pomocy na poziomie obliczonym na podstawie ilości moszczu gronowego objętego umową przed przetworzeniem, przez cały okres obowiązywania umowy. Ponadto uzyskane produkty muszą posiadać właściwości wymagane regulacjami wspólnotowymi.
- 48) Kwota pomocy przyznawanej w odniesieniu do prywatnego składowania powinna uwzględniać techniczne koszty składowania oraz odsetki. Techniczne koszty składowania mogą być różne w zależności od rodzaju produktu, natomiast wysokość odsetek zależy od wartości produktu. Wobec tego, w celu ułatwienia zarządzania, kwota pomocy na hektolitr dziennie powinna być ustalona dla poszczególnych grup win stołowych i moszczy. Na mocy art. 25 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 należy ustalić kwotę pomocy w odniesieniu do skoncentrowanego moszczu gronowego przez zastosowanie przy kwocie pomocy w odniesieniu do moszczu gronowego współczynnika 1,5. Jednakże, kwoty ustalone w niniejszym rozporządzeniu mogą być zmienione w celu uwzględnienia znaczących wahań cen rynkowych lub stóp procentowych.
- 49) Należy także przewidzieć możliwość skrócenia okresu składowania w przypadkach, w których produkty są przeznaczone na wywóz po usunięciu ich z magazynu. Dowód wywiezienia towarów powinien być dostarczony w taki sam sposób, jak w przypadku

refundacji, zgodnie z rozporządzeniem Komisji (WE) nr 800/1999 z dnia 15 kwietnia 1999 r. ustanawiającym wspólne szczegółowe przepisy stosowania systemu refundacji wywozowych dla produktów rolnych².

- 50) W celu zapewnienia skuteczności tego systemu, uwzględniając jednocześnie wymogi administrowania agencji interwencyjnych, należy ustanowić terminy wypłacania pomocy. Jednakże, w przypadku umów długoterminowych, w celu spełnienia przez producentów wymogów dotyczących płynności finansowej, Państwa Członkowskie powinny mieć prawo wprowadzenia systemu płatności zaliczkowych powiązany ze składaniem stosownych zabezpieczeń.
- 51) W przypadku gdy umowa składu dotycząca wina stołowego wygasa, producent może, na wniosek, zawrzeć nową umowę korzystając z uproszczenia formalności, pod warunkiem, że warunki zawarcia nowej umowy dotyczącej tego samego produktu są spełnione.
- 52) Rynek moszczu i skoncentrowanego moszczu do produkcji soku winogronowego rozwija się i w celu promowania wykorzystania produktów winiarskich do celów innych niż winiarskie, należy udzielić zezwolenia na sprzedaż moszczu i skoncentrowanego moszczu objętych umowami składu oraz przeznaczonych do produkcji soku winogronowego, od piątego miesiąca obowiązywania umowy, w drodze zwykłego powiadomienia agencji interwencyjnej przez producenta. Ta sama możliwość powinna być stosowana w odniesieniu do promocji wywozu tych produktów.
- 53) Należy określić produkty, które mogą być uzyskane w drodze destylacji i w szczególności, wprowadzić minimalne wymogi jakościowe dotyczące neutralnego alkoholu. Przy określaniu tych wymogów należy uwzględnić postęp technologiczny oraz potrzebę zapewnienia możliwości normalnej sprzedaży wyprodukowanego alkoholu do różnych celów.
- 54) Należy wzmóc kontrole produktów przeznaczonych do destylacji.
- 55) W przypadku dobrowolnej destylacji na mocy art. 29 i 30 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, producenci powinni mieć obowiązek zawarcia umowy dostawy z gorzelniami, która ma być zatwierdzona przez agencję interwencyjną, aby można było prowadzić nadzór działań oraz aby można było sprawdzić wypełnianie przez obie strony ich obowiązków. Przy stosowaniu takiego systemu może być dokładniej monitorowany wpływ ilościowy na rynek czynności związanych z destylacją. Jednakże system umów powinien zostać dostosowany w celu uwzględnienia faktu, że niektórzy producenci powierzają destylację gorzelniom, podczas gdy inni posiadają własne gorzelnie.
- 56) Niezbędne są przepisy szczególne, które zapewnią, że wino dostarczane w celu przeprowadzenia jednej z możliwych czynności destylacyjnych pochodzi z własnej produkcji producenta. W tym celu producenci powinni być zobowiązani do przedstawienia dowodu, że rzeczywiście oni wyprodukowali i posiadają wino, które ma być dostarczone. Potrzebne są również zasady w celu zapewnienia, że istotne elementy umów destylacji są odpowiednio kontrolowane.

² Dz.U. L 102 z 17.04.1999, str. 11.

- 57) Doświadczenie wykazało, że należy dopuścić pewną tolerancję pod względem ilości i rzeczywistego stężenia alkoholu w % objętościowych wina objętego umowami dostawy.
- 58) Należy ustalić terminy wypłacania pomocy przez agencje interwencyjne na rzecz gorzelni. Należy również przewidzieć możliwość wypłacania gorzelniom pomocy z góry. Potrzebny jest system zabezpieczeń w celu zapewnienia, że agencja interwencyjna nie zostanie narażona na nieuzasadnione ryzyko.
- 59) W przypadku destylacji, określonej w art. 27 i 28 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, doświadczenie wykazało, że producenci mogą mieć niekiedy trudności z ustaleniem dokładnej ilości produktów, które mają dostarczyć zgodnie ze swoimi zobowiązaniami. W przypadku gdy producenci dostarczyli niemal całą wymaganą ilość przed upływem terminu dostawy i muszą dokonać jedynie niewielkich dostosowań, nakładane na nich kary powinny pozostawać w stosownej proporcji do dokonanych naruszeń. W takim przypadku należy uznać, że producenci tacy wypełnili swoje obowiązki w terminie pod warunkiem, że dostarczą pozostałe ilości w odpowiednim czasie.
- 60) Destylacja, na mocy w art. 27 i 28 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, odgrywa znaczącą rolę w osiągnięciu równowagi na rynku wina stołowego i pośrednio pomaga w dostosowaniu potencjału produkcyjnego uprawy winorośli do wymogów. Obowiązkowa destylacja musi być w związku z tym wykonywana bardzo rygorystycznie, a wszystkie osoby zobowiązane do przeprowadzania destylacji, muszą rzeczywiście dostarczyć wymagane ilości do destylacji. W pewnych przypadkach, odstąpienie od środków interwencyjnych nie było wystarczającą zachętą, aby zapewnić, że osoby zobowiązane do obowiązkowej destylacji, wypełnią swoje zobowiązania. Dlatego też niezbędne są dodatkowe środki wspólnotowe przewidziane dla producentów, którzy nie wypełnili swoich zobowiązań w dozwolonym terminie, ale wypełnią je przed innym wyznaczonym terminem.
- 61) Różne czynności destylacji wina mogą prowadzić do otrzymania neutralnego alkoholu, zdefiniowanego na podstawie kryteriów odnoszących się do jego składu, w Załączniku do niniejszego rozporządzenia. Należy przyjąć wspólnotowe metody analizy w celu zapewnienia, że kryteria te są spełniane.
- 62) Metody powinny być obowiązkowe dla wszystkich transakcji handlowych oraz we wszystkich procedurach weryfikacyjnych. Z uwagi na ograniczone instrumenty handlowe, należy zezwolić na niewielką liczbę zwykle stosowanych procedur tak, aby przedmiotowe czynniki można było określić szybko i z należytą dokładnością.
- 63) Wspólnotowe metody analizy powinny być powszechnie uznane i jednolicie stosowane.
- 64) W celu zapewnienia, że wyniki osiągnięte przy stosowaniu metod analitycznych, określonych w rozporządzeniu (WE) nr 1493/1999, są porównywalne, należy zdefiniować zasady dotyczące powtarzalności wyników uzyskanych przy zastosowaniu tych metod.
- 65) Cenę skupu dostaw wina powinno stosować się loco gorzelnie. W niektórych przypadkach transport jest zapewniany przez gorzelnię z powodów praktycznych. W

takich przypadkach koszty transportu powinny być odjęte od ceny skupu, aby nie naruszać powyższej praktyki, która często jest konieczna.

- 66) Obowiązek przeprowadzania destylacji jest szczególnie uciążliwy dla poszczególnych producentów, którzy wytwarzają tylko niewielką ilość wina. Koszty, jakie ponosiliby tacy producenci na przetransportowanie ich wyłoczyn winogronowych oraz osadu winnego w celu dokonania destylacji, nie pozostawałyby w żadnej rozsądnej proporcji do zysku, którego mogliby się spodziewać z alkoholu z nich wydestylowanego. W związku z tym tacy producenci powinni zostać zwolnieni z obowiązku dostaw.
- 67) Producenci powinni być zobowiązani, w odniesieniu do części wyprodukowanego przez siebie wina, którą faktycznie dostarczyli do destylacji na mocy art. 28 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, do dostarczenia tylko produktów ubocznych powstających przy produkcji wina w celu przeprowadzenia destylacji na mocy art. 27 tego rozporządzenia.
- 68) Obowiązek destylacji produktów ubocznych jest nieproporcjonalnie uciążliwą przeszkodą dla niektórych producentów niewielkich ilości wina w niektórych strefach uprawy winorośli. Na żądanie Państw Członkowskich, w których tacy producenci prowadzą działalność, powinni oni mieć możliwość wycofania ich produktów ubocznych pod nadzorem zamiast dostarczania ich do destylacji.
- 69) Producenci, którzy dostarczają swoje wyłoczyny do produkcji enocyjaninu, dostarczają zwykle wyłoczyny winogronowe nieprzefermentowane. Proces, w wyniku którego poprzez ekstrakcję wyłoczyn uzyskiwany jest enocyjanin, powoduje, że wyłoczyny stają się nieprzydatne do dalszej fermentacji i destylacji. W związku z tym tacy producenci powinni być zwolnieni z obowiązku przeprowadzania destylacji proporcjonalnie do ilości wyłoczyn winogronowych dostarczonych do takiego przetworzenia.
- 70) W przypadku gdy wino dostarczone do destylacji jest wykorzystywane do produkcji octu winnego, ilość alkoholu dostarczanego agencjom interwencyjnym może ulec zmniejszeniu. W związku z tym producenci powinni być zwolnieni z obowiązku destylacji, w przypadku, gdy dostarczą wino do zakładów zajmujących się produkcją octu, które w innej sytuacji uzupełniałoby ilość przeznaczoną do obowiązkowej destylacji.
- 71) W przypadku wycofywania produktów ubocznych winiarstwa pod nadzorem, na mocy art. 27 ust. 7 i 8 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, wszystkie takie produkty uboczne powinny zostać wycofane przed końcem roku winnego, w którym zostały wyprodukowane. W związku z tym niezbędny jest odpowiedni system kontroli, który nie będzie powodował nieproporcjonalnie wysokich kosztów administracyjnych, w szczególności w Państwach Członkowskich, w których produkcja wina jest bardzo niska.
- 72) Dokumentacja dotycząca dostarczania wyłoczyn, osadu winiarskiego oraz wina do gorzelnii powinna wskazywać, czy gorzelnia znajduje się w tym samym Państwie Członkowskim co producent, czy w innym Państwie Członkowskim.
- 73) Na mocy art. 27 ust. 11 i art. 28 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, gorzelnicy mogą zdecydować czy chcą otrzymać pomoc w odniesieniu do produktu, który ma być

poddany destylacji, czy też dostarczyć produkt uzyskany w wyniku destylacji agencji interwencyjnej. Kwota pomocy powinna być ustalona na podstawie cen rynkowych na różne produkty, które mogą być uzyskane w wyniku destylacji.

- 74) Aby kwalifikować się do uzyskania pomocy zainteresowane strony powinny złożyć wnioski razem z określonymi dokumentami towarzyszącymi. Rodzaj i liczba wymaganych dokumentów powinny odzwierciedlać różnice między winem i osadem winnym oraz między wyłoczynami winogronowymi. W celu zapewnienia jednolitego funkcjonowania systemu we wszystkich Państwach Członkowskich, wnioski powinny być składane oraz pomoc wypłacana górnikom w terminach, które należy ustanowić. Górnikom, którzy chociaż wykonali swoje podstawowe obowiązki, ale opóźniają się ze złożeniem na to dowodu, należy przyznać proporcjonalne świadczenie.
- 75) Przy ustalaniu ceny, która będzie płacona przez agencje interwencyjne za dostarczone produkty, należy uwzględnić średnie koszty transportu i destylacji danych produktów.
- 76) Jednolita cena normalna powinna być ustalona w odniesieniu do produktów dostarczonych agencjom interwencyjnym w związku z destylacją na mocy art. 27 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, niezależnie od pochodzenia surowców.
- 77) W niektórych regionach Wspólnoty stosunek między ilością wyłocznym a ilością wina i osadu winiarskiego jest taki, że średnie koszty destylacji różnią się od tych, które służą do ustalenia normalnej ceny. W takiej sytuacji, w niektórych z tych regionów, z gospodarczego punktu widzenia jest lub może być niemożliwe osiągnięcie zamierzonego celu przez stosowanie obowiązku przeprowadzania destylacji produktów ubocznych winiarstwa. Ceny zróżnicowane ze względu na surowiec produktu uzyskanego w wyniku destylacji powinny być w związku z tym ustalone jednocześnie jako cena normalna, pozostawiając Państwom Członkowskim możliwość decydowania, czy takie zróżnicowane ceny powinny być stosowane w regionach, w których stosowanie ceny normalnej mogłoby prowadzić do trudności opisanych wyżej.
- 78) W następstwie zastosowania takiego rozwiązania nie mogą wzrosnąć wydatki ponoszone przez agencję interwencyjną, a w konsekwencji przez EFOGR. Ceny zróżnicowane ze względu na pochodzenie alkoholu powinny wobec tego być skorelowane z ceną normalną w taki sposób, że średnia ważona cen uzależnionych od pochodzenia nie przekroczy ceny normalnej.
- 79) Z uwagi na brak zorganizowanego wspólnotowego rynku alkoholu etylowego, agencje interwencyjne odpowiedzialne za wprowadzanie do obrotu alkoholu, który zobowiązane są przejąć po przeprowadzeniu destylacji, zgodnie z art. 27 i 28 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, powinny odsprzedać go po cenie niższej niż cena skupu. Różnicę między ceną skupu a ceną sprzedaży takiego alkoholu pokrywa, według stawki standardowej, Sekcja Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR).
- 80) Art. 29 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 przewiduje destylację jako środek wsparcia rynku wina, a w konsekwencji jako ułatwienie ciągłości dostaw destylatu winnego do części sektora alkoholu spożywczego. W celu uwzględnienia nadwyżek z końca roku środek należy wprowadzić w życie z dniem 1 września każdego roku gospodarczego.

- 81) Ponieważ Komisja jest odpowiedzialna za organizowanie sprzedaży pewnych alkoholi winnych, potrzebuje bardziej szczegółowych informacji dotyczących transakcji przeprowadzanych na rynku alkoholi. Informacje dotyczące alkoholu pochodzącego z obowiązkowej destylacji przesyłane Komisji przez Państwa Członkowskie, powinny być rozszerzone o informacje dotyczące alkoholu pochodzącego z dobrowolnej destylacji posiadanego przez agencje interwencyjne.
- 82) Należy bardziej szczegółowo określić wymagane cechy charakterystyczne produktów, które mogą być dostarczone w celu przeprowadzenia destylacji.
- 83) Produkty wprowadzane do gorzelni powinny być poddane fizycznej kontroli z zastosowaniem procedur zapewniających odpowiednią reprezentatywność.
- 84) Należy określić konsekwencje ponoszone przez producentów, którzy nie dopełnili swoich obowiązków. Jednakże, Komisja powinna przyjąć zasady dotyczące prawa do pomocy gorzelników, którzy nie dotrzykali niektórych terminów administracyjnych, uwzględniając w szczególności zasadę proporcjonalności.
- 85) Niezbędne są zasady dotyczące przypadków siły wyższej, która może przeszkodzić w planowym przeprowadzeniu destylacji.
- 86) W celu zapewnienia należytego nadzoru nad czynnościami destylacji, należy poddać gorzelników systemowi zatwierdzeń.
- 87) Przy uwzględnieniu obecnej sytuacji na rynku wina przeznaczonego do destylacji, zarówno gorzelnikom jak i producentom wina wzmocnionego należy zezwolić na wzmacnianie takiego wina do destylacji, a wszystkie dotyczące tego uzgodnienia powinny zostać odpowiednio dostosowane.
- 88) W celu zapewnienia najbardziej odpowiednich sposobów nadzoru, Państwa Członkowskie powinny mieć możliwość wprowadzania ograniczeń dotyczących miejsc, w których może być prowadzone wzmacnianie wina do destylacji.
- 89) Należy przyjąć szczegółowe zasady dotyczące płatności cen skupu za wino, wypłacania pomocy producentom wina wzmocnionego, płatności pomocy z góry oraz składania i zwrotu zabezpieczeń.
- 90) Ponieważ dodanie do wina przeznaczonego do destylacji wskaźnika jest skuteczną metodą nadzoru, należy ustalić, że obecność takiego wskaźnika nie może stanowić przeszkody w swobodnym przepływie takiego wina lub produktów z niego uzyskanych.
- 91) Uwzględniając sposób transportu produktów do gorzelni w niektórych Państwach Członkowskich, szczególnie w przypadku niewielkich ilości, Państwa Członkowskie powinny mieć prawo zezwalania na transportowanie tych produktów luzem.
- 92) W przypadku, przewidzianym w art. 32 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, w odniesieniu do niektórych sposobów destylacji, cena skupu za wino powinna być obniżona, w przypadku, gdy producenci zwiększyli stężenie alkoholu poprzez dodanie sacharozy lub skoncentrowanego moszczu gronowego, w stosunku do których pomoc otrzymali lub ubiegali się o jej przyznanie na mocy art. 34 tego rozporządzenia.

- 93) Bardzo trudno jest powiązać wzrost stężenia alkoholu uzyskany przez każdego z producentów z winem dostarczonym do destylacji. Ścisłe określanie korzyści gospodarczych uzyskanych przez każdego producenta wymagałoby w tej sytuacji nadmiernej liczby czynności administracyjnych, co mogłoby doprowadzić do opóźnienia wypłacania pomocy oraz wpłynąć na cały system interwencji. Wobec tego cena skupu powinna być obniżona w oparciu o średni wzrost naturalnego stężenia alkoholu w każdej strefie uprawy winorośli. W celu uniknięcia nadmiaru czynności administracyjnych koniecznych do sprawdzenia wzrostu stężenia alkoholu w odniesieniu do każdego producenta, cena skupu za każde takie wino dostarczone do destylacji powinna zostać obniżona o ustaloną kwotę w każdej strefie lub części strefy.
- 94) Słusznym jest jedynie takie rozwiązanie, zgodnie z którym producenci powinni otrzymać pełną cenę tylko w przypadku, jeżeli nie zwiększyli stężenia alkoholu w jakiegokolwiek partii wina stołowego poprzez dodanie sacharozy lub skoncentrowanego moszczu gronowego na które otrzymali pomoc na mocy art. 34 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999. Ponadto producenci, którzy podnieśli stężenie alkoholu w mniejszej części swojej produkcji niż ta, którą dostarczyli do destylacji, powinni otrzymać pełną cenę za ilość stanowiącą różnicę między ilością wzmocnioną a ilością dostarczoną.
- 95) Pomoc w odniesieniu do produktu uzyskanego w wyniku destylacji oraz cena produktów przejętych przez agencję interwencyjną w związku z destylacją na mocy art. 28 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, powinny być dostosowane w celu uwzględnienia obniżki ceny skupu wina.
- 96) Jedną z cech wspólnotowego rynku alkoholi jest istnienie zapasów wynikających z prowadzenia interwencji na mocy z art. 27, 28 i 30 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999¹.
- 97) Niezbędne są szczególne zasady szczegółowe dotyczące takich procedur przetargowych w celu zapewnienia równego traktowania wszystkich nabywców.
- 98) Te zapasy alkoholu mogą być zbywane przy zastosowaniu trzech różnych procedur przetargowych, w zależności od zamierzonego wykorzystania i przeznaczenia alkoholu, a także od ilości alkoholu w przeliczeniu na 100% obj.
- 99) Ponieważ celem stosowania procedur przetargowych jest uzyskanie najkorzystniejszej ceny, w przypadku gdy Komisja podejmie decyzję o sprzedaży z zastosowaniem procedury przetargowej, sprzedaż powinna być dokonana na rzecz oferenta, który zaproponuje najwyższą cenę. Niezbędne są również zasady dotyczące sytuacji, w których w kilku ofertach zaproponowano tę samą cenę za tę samą partię.
- 100) Powinny być dopuszczalne, pod pewnymi warunkami, przetargi prowadzone w odniesieniu do 5000 hektolitrow, aby nowe zastosowania alkoholu mogły zostać przetestowane na średnią skalę przemysłową, co w dłuższym terminie umożliwi rozwój rynku w odniesieniu do znaczących ilości wspólnotowego alkoholu bez destabilizowania rynku napojów spirytusowych.

¹ Preambuły 98-124: patrz preambuły rozporządzenia (EWG) nr 377/93.

- 101) Niezbędne jest określenie, które formy przetwarzania na towary wywożone na mocy ustaleń uszlachetniania czynnego można uznać za równorzędne do rzeczywistych sposobów wykorzystania przemysłowego.
- 102) W celu zapewnienia, że alkohol sprzedawany zgodnie z takimi procedurami przetargowymi jest rzeczywiście wykorzystywany do celów, które nie będą zakłócać rynku alkoholi, oferty powinny dokładnie podawać zamierzone przeznaczenie produktu.
- 103) Należy zezwolić oferentom na składanie tylko jednej oferty w odniesieniu do każdego rodzaju alkoholu, każdego rodzaju końcowego wykorzystania produktu oraz procedury przetargowej. Należy również określić prawne konsekwencje, które ponosić będą oferenci, którzy złożą więcej niż jedną ofertę.
- 104) W celu ograniczenia wpływu na konkurencyjność w stosunku do produktów, które mogą być zastąpione przez alkohol, Komisja powinna mieć możliwość niedokonywania sprzedaży na podstawie otrzymanych ofert.
- 105) Aby sprzedaż mogła być dokonana po otrzymaniu największej możliwej liczby złożonych ofert, w przypadku gdy proponowane ceny zostaną uznane za zadowalające, a proponowane końcowe zastosowania produktu są odpowiednie do rozwoju nowych przemysłowych rynków zbytu produktu, oferenci, którzy złożyli takie oferty, powinni z pewnymi zastrzeżeniami mieć możliwość nabycia zastępczej partii. Taka procedura powinna zwiększyć sprzedaż wspólnotowego alkoholu i jednocześnie zmniejszyć zapasy, na zarządzanie którymi w innym przypadku trzeba byłoby ponieść wysokie koszty budżetowe.
- 106) Niezależnie od marginesu tolerancji w odniesieniu do ilości alkoholu przeznaczonego na sprzedaż w drodze przetargu, cena, która ma być zapłacona przed wydaniem zlecenia przewozowego, powinna być obliczona w oparciu o ilości alkoholu w przeliczeniu na 100% obj., w zaokrągleniu do 1 hektolitra.
- 107) Procedury przetargowe na wywóz alkoholu do krajów regionu karaibskiego przeznaczonego do wykorzystania końcowego w sektorze paliwowym w celu zapewnienia tym krajom większej ciągłości dostaw Powinny być prowadzone regularnie. Doświadczenie wskazuje, że istnieje niewielkie prawdopodobieństwo, że ten rynek zbytu doprowadzi do destabilizacji rynku oraz ten rynek zbytu stwarza znaczne możliwości dla rynku głównego.
- 108) Wielkość partii przeznaczonych na sprzedaż w drodze przetargu z zamiarem wywozu do państw karaibskich powinna być powiązana z normalną zdolnością przewozową drogą morską, co pozwoli obniżyć koszty gwarancji wykonania ponoszone przez zainteresowanych kupców. Terminy ustalone w odniesieniu do przewozów alkoholu powinny zostać odpowiednio dostosowane.
- 109) Publiczna sprzedaż alkoholu winnego przeznaczonego do wykorzystania jako paliwo we Wspólnocie powinna podlegać określonym warunkom, aby zapewnić przedsiębiorstwom, w pewnym zakresie, dostawy oraz aby uwzględnić koszty inwestycji w zakłady przetwórcze niezbędnych w tym konkretnym celu, jednakże bez wprowadzania przeszkód w fizycznym przemieszczaniu alkoholu przeznaczonego na sprzedaż.

- 110) Należy ustalić, że tego rodzaju sprzedaż publiczna powinna obejmować kilka partii alkoholu w przypadkach gdy znaczne ilości zostały przeznaczone do takiej sprzedaży publicznej oraz że alkohol w kadziach nie może być fizycznie przemieszczany przed wydaniem zlecenia przewozowego.
- 111) W przypadku sprzedaży w drodze przetargu lub sprzedaży publicznej z przeznaczeniem do wykorzystania jako paliwo, ponieważ faktyczny przewóz i przetworzenie alkoholu nastąpią po kilku latach, cena za hektolitr alkoholu w przeliczeniu na 100% obj. proponowana przez oferenta, który wygrał przetarg, powinna być aktualizowana co trzy miesiące przy zastosowaniu współczynnika podanego w odpowiednim ogłoszeniu o zaproszeniu do składania ofert, aby ceny płacone za sprzedany alkohol odpowiadały bardziej fluktuacjom cen paliwa na rynkach międzynarodowych.
- 112) Z uwagi na rozmiar niektórych z tych kadzi, w których przechowuje się część alkoholu uzyskanego w wyniku obowiązkowej destylacji, jak również z uwagi na znaczny czas przechowywania tego alkoholu, nie można praktycznie dokładnie określić ilości alkoholu przeznaczonego na sprzedaż znajdującego się w poszczególnych kadziach.
- 113) W takiej sytuacji każda procedura przetargowa dotycząca ostatecznie ilości alkoholu wynoszącej między 99 a 101% ilości alkoholu pierwotnie przeznaczonego na sprzedaż, wprowadzonego do obrotu, powinna być uznana za ważną.
- 114) Oświadczenia, w których oferenci zrzekają się wszelkich roszczeń dotyczących jakości i właściwości sprzedanego im alkoholu, nie mogą dotyczyć wad ukrytych, które z uwagi na ich charakter nie mogą być wcześniej wykryte i które powodują, że alkohol nie nadaje się do wykorzystania zgodnie z zamierzonym przeznaczeniem.
- 115) Alkohol przeznaczony do niektórych sprzedaży z zastosowaniem procedury przetargowej powinien, gdy istnieje taka potrzeba, zostać poddany denaturacji w celu zapobieżenia wykorzystania go do innych celów. Ilości alkoholu sprzedanego w takich przypadkach powinny być poddane skazaniu przez dodanie benzyny.
- 116) Należy wprowadzić system zabezpieczeń, w celu zapewnienia, że procedura przetargowa będzie przeprowadzana prawidłowo oraz że alkohol będzie rzeczywiście wykorzystywany do celów określonych w odpowiednim zaproszeniu do składania ofert przetargowych. Zabezpieczenia należy wprowadzić na poziomie uniemożliwiającym wykorzystanie niezgodne z celami procedury przetargowej, które może prowadzić do zakłócenia na rynku alkoholi oraz napojów spirytusowych produkowanych we Wspólnocie, zgodnie z art. 31 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999. Należy wziąć pod uwagę zasady ustanowione w rozporządzeniu Komisji (EWG) nr 2220/85 z dnia 22 lipca 1985 r. ustanawiającym wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu zabezpieczeń w odniesieniu do produktów rolnych, które również obejmują wina. W związku z tym, powinny zostać określone podstawowe wymagania dotyczące zobowiązań polegających złożeniu zabezpieczenia.
- 117) Ubytki mogą powstać przy transporcie alkoholu drogą lądową lub morską oraz w trakcie przetwarzania poprzedzającego wykorzystanie końcowe. W celu oceny zmian w ilości alkoholu zarejestrowanej przy załadunku i rozładunku należy uwzględnić

odpowiednie normy techniczne, a dla każdej kategorii ubytku należy ustalić szczególny margines tolerancji.

- 118) Ogólny margines tolerancji należy przyjąć w odniesieniu do ubytków alkoholu spowodowanych wielokrotnymi czynnościami transportu lądowego i morskiego w związku z procedurą przetargową dotyczącą wywozu alkoholu przeznaczonego do przetworzenia w państwach trzecich objętych niniejszym rozporządzeniem. Wyższy margines tolerancji powinien być również przyjęty w odniesieniu do ubytków alkoholu spowodowanych czynnościami przetwórczymi w takich państwach trzecich w porównaniu z podobnymi czynnościami we Wspólnocie przy uwzględnieniu warunków operacyjnych, klimatycznych i innych oraz faktu, że niektóre urządzenia są mniej wydajne w niektórych państwach trzecich.
- 119) W odniesieniu do ubytków, których rozmiar przekracza ustalone marginesy tolerancji, należy stosować kary polegające na potrąceniu standardowej kwoty z gwarancji wykonania obejmującej cenę zakupu alkoholu dostarczonego do agencji interwencyjnej w związku z przeprowadzeniem destylacji na mocy art. 27, 28 i 30 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999. Część gwarancji wykonania powinna być zwrócona dopiero, gdy oferent, który wygrał przetarg, przedstawi dokumentację dotyczącą wszystkich ubytków związanych z daną ofertą, aby dostępna kwota gwarancji wystarczyła do zastosowania kary z tytułu takich nieuprawnionych ubytków alkoholu.
- 120) W przypadku niektórych ostatecznych zastosowań przewidzianych dla alkoholu, objętego procedurą przetargową, część lub całość sprzedanego alkoholu powinna zostać przetworzona na alkohol rektyfikowany. Niektóre z przewidzianych dla sprzedanego alkoholu zastosowań wymagają uprzedniej rektyfikacji lub dehydratacji, w wyniku których powstaje również zanieczyszczony alkohol nie nadający się do pierwotnie zamierzonego wykorzystania przewidzianego w tych procedurach przetargowych. W tych przypadkach powinny ulec zmianie warunki zwrotu gwarancji wykonania.
- 121) Kontrole prowadzone w celu sprawdzenia czy alkohol wykorzystywany jest zgodnie z celami określonymi w odpowiednich zaproszeniach do składania ofert przetargowych powinny obejmować co najmniej kontrole równorzędne do tych stosowanych przy monitorowaniu alkoholu wyprodukowanego we Wspólnocie. W celu przeprowadzenia kontroli niektórych zastosowań lub przeznaczeń można zatrudnić międzynarodową firmę nadzorczą, która sprawdzi, czy zawarta umowa jest należycie wykonywana. W miarę umacniania się i rozwoju rynku wewnętrznego należy przeprowadzać bezpośrednie kontrole czynności przewozowych w miejscach wywozu lub przeznaczenia alkoholu.
- 122) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Wina,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Cel

Tytuł III rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 oraz niniejsze rozporządzenie ustanawiają wspólnotowe reguły dotyczące mechanizmów rynkowych w sektorze wina.

Niniejsze rozporządzenie dotyczy szczegółowych zasad stosowania rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, w szczególności odnoszących się do pomocy na wykorzystanie winogron, moszczu gronowego i skoncentrowanego moszczu gronowego (tytuł I), w odniesieniu do prywatnego składowania (tytuł II) oraz destylacji (tytuł III).

Artykuł 2

Przepisy ogólne

1. Państwa Członkowskie mogą zarządzić, że przedsiębiorcy rozpoczynający działalność w trakcie danego roku winnego są uprawnieni do uzyskania pomocy na mocy niniejszego rozporządzenia wyłącznie w odniesieniu do produktów uzyskanych w wyniku przetworzenia winogron z ich własnej produkcji.

2. Bez uszczerbku dla przepisów art. 30 niniejszego rozporządzenia, przedsiębiorcy na których w trakcie poprzedniego roku winnego ciążyły obowiązki ustanowione w art. 27 i 28 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, są uprawnieni do środków przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu tylko wówczas, gdy przedstawiają dokumentację potwierdzającą wykonanie ich obowiązków w zakresie dostawy lub wycofania pod nadzorem w trakcie danego roku winnego.

TYTUŁ I

POMOC NA WYKORZYSTANIE WINOGRON, MOSZCZU GRONOWEGO, SKONCENTROWANEGO MOSZCZU GRONOWEGO I REKTYFIKOWANEGO SKONCENTROWANEGO MOSZCZU GRONOWEGO

ROZDZIAŁ I

PRODUKCJA SOKU WINOGRONOWEGO

Artykuł 3

Cel pomocy

1. Niniejszy rozdział ustanawia szczegółowe zasady dotyczące stosowania systemu pomocy wprowadzonego przepisami art. 35 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 1493/1999. Pomoc jest przyznawana przetwórcom, którzy:

- a) sami są producentami lub należą do grupy producentów i którzy przetwarzają lub przetworzyli we ich imieniu winogrona, które zebrali, moszcz gronowy oraz skoncentrowany moszcz gronowy uzyskany w całości z ich własnych zbiorów winogron, na sok winogronowy lub inne produkty spożywcze wytworzone z takiego soku winogronowego, lub
- b) nabywają od producentów lub grup producentów, bezpośrednio lub pośrednio, winogrona pochodzące ze Wspólnoty oraz moszcz gronowy lub skoncentrowany

moszcz gronowy, w celu przetworzenia ich na sok winogronowy lub inne produkty spożywcze wytworzone z takiego soku winogronowego.

Wykorzystywane surowce powinny być uzyskiwane wyłącznie z winogron pochodzących ze Wspólnoty.

2. W trakcie stosowania przy produkcji produktów spożywczych sok winogronowy powinien spełniać wymogi określone w dyrektywie Rady 93/77/EWG.

Artykuł 4

Wysokość pomocy

Pomoc na wykorzystanie winogron, moszczu gronowego oraz skoncentrowanego moszczu gronowego na mocy art. 35 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 ustala się w następujących stawkach:

- a) winogrona (na 100 kilogramów): 4,952 EUR
- b) moszcz gronowy (na hektolitr): 6,193 EUR
- c) skoncentrowany moszcz gronowy (na hektolitr): 21,655 EUR

Artykuł 5

Wymogi techniczne dotyczące przetwórstwa

Produkty, określone w art. 4 ust. 1 niniejszego rozporządzenia, powinny posiadać rzetelną i solidną jakość handlową oraz powinny nadawać się do przetwarzania na sok winogronowy. Moszcz gronowy oraz moszcz uzyskany z wykorzystanych winogron powinny mieć w temperaturze 20 °C gęstość 1,055-1,100 gramów na centymetr sześcienny.

Artykuł 6

Przepisy administracyjne dotyczące przetwórców

1. Przetwórcy, którzy podejmują czynności przetwórcze w trakcie roku winnego i chcą uzyskać pomoc na mocy art. 35 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, składają harmonogram właściwemu organowi Państwa Członkowskiego, na którego obszarze odbywa się przetwarzanie, przed początkiem roku winnego lub, w przypadku gdy wytwarzają sok winogronowy po raz pierwszy, przed rozpoczęciem takiej produkcji. Harmonogram zawiera co najmniej następujące informacje:

- a) ich nazwę lub nazwę handlową i adres;
- b) następujące informacje techniczne:
 - (i) rodzaj surowców (winogrona, moszcz gronowy lub skoncentrowany moszcz gronowy),

- (ii) miejsce składowania moszczu gronowego i skoncentrowanego moszczu gronowego przeznaczonych do przetworzenia,
- (iii) miejsce, w którym ma się odbywać przetwarzanie.

Państwa Członkowskie mogą żądać kwartalnych deklaracji oraz dalszych informacji w celu przeprowadzenia inspekcji.

2. Przetwórcy, którzy prowadzą czynności przetwórcze w określonych terminach i chcą uzyskać pomoc na mocy art. 35 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, składają właściwemu organowi, najpóźniej trzy dni robocze przed rozpoczęciem czynności przetwórczych, pisemne oświadczenie zawierające w szczególności:

- a) informacje wymagane na mocy niniejszego artykułu ust. 1 lit. a) i b),
- b) wskazanie strefy upraw winorośli, z której uzyskują surowce, zgodnie z klasyfikacją w załączniku III do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999,
- c) następujące informacje techniczne:
 - (i) ilość (w 100 kilogramach winogron lub hektolitrach moszczu gronowego lub skoncentrowanego moszczu gronowego),
 - (ii) gęstość, w przypadku moszczu gronowego i skoncentrowanego moszczu gronowego,
 - (iii) datę rozpoczęcia i przewidywany czas trwania czynności przetwórczych.

Oświadczenie dotyczy, co najmniej minimalnej ilości:

- a) 1300 kg winogron,
- b) 10 hektolitrów moszczu gronowego,
- c) 3 hektolitrów skoncentrowanego moszczu gronowego.

Państwa Członkowskie mogą żądać dodatkowych informacji w celu identyfikacji produktu.

3. Przetwórcy, którzy wykorzystują do produkcji soku winogronowego nie więcej niż 50 ton winogron, 800 hl moszczu gronowego lub 150 hl skoncentrowanego moszczu gronowego w każdym roku winnym, składają właściwym władzom, na początku roku winnego, deklarację zawierającą informacje wymagane na mocy niniejszego artykułu ust. 1 lit. a) i b). Nie mają obowiązku składać innych deklaracji określonych w niniejszym artykule ust. 1 i 2.

4. Deklaracje i harmonogramy określone w ust. 1-3 składa się co najmniej w dwóch egzemplarzach, z których co najmniej jeden jest zwracany przetwórcy po należyтым opieczętowaniu przez właściwy organ.

5. Przetwórcy prowadzą rachunek zapasów wskazujący w szczególności następujące informacje zaczerpnięte z dokumentów towarzyszących lub rejestrów określonych w art. 70 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999:

- a) ilości, gęstość i strefę uprawy winorośli, z której pochodzą surowce dostarczane każdego dnia do ich obiektów oraz, gdzie stosowne, nazwę i adres sprzedawcy(-ów),
- b) ilości i gęstość surowców używanych każdego dnia,
- c) ilości soku winogronowego uzyskiwanego każdego dnia w wyniku przetwarzania,
- d) ilości soku winogronowego opuszczającego ich obiekty każdego dnia oraz nazwę i adres odbiorcy(-ów).

W przypadku, gdy przetwórcy sami wykonują w swoich zakładach produkujących sok jedną z czynności określonych w art. 7 ust. 1 niniejszego rozporządzenia, w danym wypadku mieszając prawdopodobnie sok z innymi produktami, nie są wymagane informacje określone w akapicie poprzednim lit. d). W takich przypadkach na rachunku zapasów podaje się dodatkowo ilości soku winogronowego pakowanego każdego dnia.

6. Dokumenty towarzyszące dotyczące rachunku zapasów, określonego w ust. 5, udostępniane są przy każdej kontroli władzom przeprowadzającym inspekcje.

Artykuł 7

Przepisy administracyjne dotyczące użytkowników

1. Dla celów niniejszego artykułu „użytkownik” oznacza wszystkie podmioty inne niż przetwórcy soku winogronowego, którzy prowadzą jakkolwiek z wymienionych rodzajów działalności: butelkowanie, pakowanie, prezentowanie, przygotowywanie produktów spożywczych poprzez mieszanie soku winogronowego z innymi produktami lub składowanie z zamiarem sprzedaży jednemu lub więcej przedsiębiorstwom odpowiedzialnym za prowadzenie opisanych wyżej rodzajów działalności.

2. W przypadku, gdy przetwórcy nie prowadzą sami działalności określonej w ust. 1, wskazują w dokumencie towarzyszącym określonym w art. 70 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, czy złożyli już lub czy mają zamiar złożyć wnioski o przyznanie pomocy na produkcję soku winogronowego na mocy niniejszego rozporządzenia.

3. W przypadku, gdy przetwórcy wysyłają sok winogronowy użytkownikowi we Wspólnocie, który zamierza przechowywać go przed butelkowaniem lub wykorzystać do produkcji innych produktów spożywczych,

- a) przedsiębiorstwo składujące przesyła dokument towarzyszący dla soku winogronowego właściwemu organowi na miejsce rozładunku nie później niż w ciągu 15 dni od otrzymania produktu,
- b) właściwy organ stempluje dokument towarzyszący określony w lit. a), wyłącznie po sprawdzeniu czy ilość odpowiadająca co najmniej ilości wyżej wymienionej przesyłki została wysłana wraz z właściwym dokumentem towarzyszącym do rozlewni lub do

przedsiębiorstwa wytwarzającego produkty spożywcze objętych przepisami niniejszego rozporządzenia, jak również, czy ten użytkownik odebrał ją.

Jeżeli wymogi określone w lit. b) zostały spełnione i dokument towarzyszący został odebrany, organ właściwy ze względu na miejsce rozładunku zwraca przetwórcy/nadawcy danego soku winogronowego należycie ostemplowany egzemplarz dokumentu towarzyszącego, określonego w lit. a).

4. W przypadku, gdy przetwórcy wysyłają sok winogronowy użytkownikowi we Wspólnocie, który zamierza go butelkować, podmiot ten, w ciągu 15 dni od otrzymania produktu, przesyła organowi właściwemu ze względu na miejsce rozładunku egzemplarz dokumentu towarzyszącego.

Nie później niż w ciągu 30 dni od otrzymania egzemplarza dokumentu towarzyszącego, organ właściwy ze względu na miejsce rozładunku zwraca ten dokument należycie ostemplowany przetwórcy/nadawcy danego soku winogronowego.

Jednakże, na żądanie przetwórców lub użytkowników, którzy zamierzają butelkować sok, właściwy organ lub upoważniony ze względu na miejsce rozładunku wydział, zwracają im bezpośrednio należycie ostemplowany egzemplarz dokumentu towarzyszącego.

5. W przypadku gdy przetwórcy wysyłają sok winogronowy użytkownikowi we Wspólnocie, który produkuje inne produkty spożywcze razem z tym sokiem,

- a) producent tych produktów przesyła dokument towarzyszący dla soku winogronowego organowi właściwemu nie później niż w ciągu 15 dni od otrzymania produktu,
- b) właściwy organ stempluje dokument towarzyszący, określony w lit. a), pod warunkiem, że posiada wystarczającą pewność, że sok winogronowy jest rzeczywiście przeznaczony do wytwarzania danych produktów spożywczych.

O ile istnieje takie zapewnienie, organ właściwy ze względu na miejsce rozładunku zwraca przetwórcy/nadawcy danego soku winogronowego, należycie ostemplowany egzemplarz dokumentu towarzyszącego, określonego w niniejszym ustępie, nie później niż w ciągu 30 dni od jego otrzymania.

6. W przypadkach, których dotyczy niniejszy artykuł, podmioty wykorzystujące produkty prowadzą rachunek zapasów wskazujący w szczególności:

- a) ilości niepakowanego soku winogronowego dostarczane do ich obiektów każdego dnia, jak również nazwę i adres nadawcy/przetwórcy,
- b) ilości niepakowanego soku winogronowego opuszczające ich obiekty każdego dnia oraz nazwę i adres odbiorcy(-ów),
- c) ilości soku winogronowego i/lub soku winogronowego zmieszanego z innymi produktami pakowane każdego dnia ze wskazaniem ilości soku winogronowego wykorzystanego do wytworzenia danych produktów.

7. Dokumenty towarzyszące dotyczące rachunku zapasów, określonego w ust. 7 niniejszego artykułu, udostępniane są przy każdej kontroli organom przeprowadzającym inspekcje.

Artykuł 8

Wnioski o przyznanie pomocy

1. Przetwórcą, określony w art. 6 ust. 1 niniejszego rozporządzenia, aby uzyskać pomoc, składa właściwemu organowi jeden lub więcej wniosków o przyznanie pomocy nie później niż w ciągu sześciu miesięcy od końca roku winnego, razem z:

- a) egzemplarzem znajdującym się w jego posiadaniu rocznej lub kwartalnej deklaracji bądź wyciągu z niej,
- b) egzemplarzem lub wyciągiem z rachunku zapasów, określonym w art. 6 ust. 5 niniejszego rozporządzenia. Państwa Członkowskie mogą wymagać, aby takie egzemplarze lub wyciągi były opieczętowane przez organ odpowiedzialny za przeprowadzanie inspekcji.

2. Przetwórcy, określani w art. 6 ust. 2 niniejszego rozporządzenia, aby uzyskać pomoc, składają właściwemu organowi wniosek o przyznanie pomocy nie później niż w ciągu sześciu miesięcy od zakończenia czynności przetwórczych, razem z:

- a) egzemplarzem znajdującej się w ich posiadaniu deklaracji,
- b) egzemplarzem lub wyciągiem z rachunku zapasów, określonym w art. 6 ust. 5 niniejszego rozporządzenia. Państwa Członkowskie mogą wymagać, aby takie egzemplarze lub wyciągi były opieczętowane przez organ odpowiedzialny za przeprowadzanie inspekcji,
- c) egzemplarzem lub wyciągiem dokumentu towarzyszącego transportu surowców do obiektów przetwórcy. Państwa Członkowskie mogą wymagać, aby takie egzemplarze lub wyciągi były opieczętowane przez organ odpowiedzialny za przeprowadzanie inspekcji.

Wnioski o przyznanie pomocy wskazują ilość surowców faktycznie poddanych przetworzeniu i datę zakończenia czynności przetwórczych.

3. Ponadto w ciągu sześciu miesięcy od dnia ostemplowania, przewidzianego w art. 7 niniejszego rozporządzenia, lub od dnia dokonania wywozu soku winogronowego, zainteresowani przetwórcy składają odpowiednio:

- a) egzemplarz dokumentu towarzyszącego ostemplowanego przez właściwy organ przewidziany w art. 7,
- b) egzemplarz dokumentu towarzyszącego ostemplowanego pieczęcią celną poświadczającą dokonanie wywozu.

4. Wszelkie dokumenty konieczne do uzyskania pomocy powinny być złożone nie później niż w ciągu sześciu miesięcy od złożenia wniosku o przyznanie pomocy. Jeżeli zostaną złożone w ciągu sześciu miesięcy po upływie powyższego terminu, pomoc zmniejsza się o 30%. Po tej dacie nie wypłaca się pomocy.

Artykuł 9

Warunki przyznawania pomocy

1. Z wyjątkiem przypadków siły wyższej, pomoc należy się wyłącznie w odniesieniu do rzeczywiście wykorzystanej ilości surowców, nie przekraczającej niżej określonego stosunku między ilością uzyskanego produktu a ilością uzyskanego soku winogronowego:

- a) 1,3 dla winogron, w 100 kg na hektolitr,
- b) 1,05 dla moszczu, w hektolitrach na hektolitr,
- c) 0,30 dla skoncentrowanego moszczu, w hektolitrach na hektolitr.

W przypadku, gdy uzyskanym produktem jest skoncentrowany sok winogronowy powyższe współczynniki należy przemnożyć przez 5.

2. Z wyjątkiem przypadków siły wyższej, jeżeli przetwórcy nie spełniają jednego z obowiązków obciążających ich na podstawie niniejszego rozporządzenia, innego niż obowiązek przetwarzania surowców objętych wnioskami o przyznanie pomocy na sok winogronowy, wypłacaną pomoc zmniejsza się o kwotę ustaloną przez właściwy organ w zależności od tego, jak poważne jest naruszenie.

3. W przypadkach siły wyższej, właściwy organ określa środki, które uzna za konieczne, mają na uwadze powołane okoliczności.

Artykuł 10

Wypłata pomocy

Właściwy organ wypłaca pomoc w odniesieniu do rzeczywiście wykorzystanej ilości surowców nie później niż w ciągu trzech miesięcy od otrzymania wszystkich towarzyszących dokumentów określonych w art. 8, z wyjątkiem:

- przypadków wystąpienia siły wyższej,
- przypadku gdy wszczęto administracyjne postępowanie wyjaśniające w związku z prawem do uzyskania pomocy. W takich przypadkach wypłaty dokonuje się po uznaniu wnioskodawcy za uprawnionego do uzyskania pomocy.

Artykuł 11

Zaliczki

1. Przetwórcy mogą ubiegać się o wypłatę zaliczki w kwocie równej kwocie pomocy obliczonej dla surowców pod warunkiem, że przedstawią dokumentację, z której wynikać będzie, że surowce zostały dostarczone do ich obiektów oraz że złożyli zabezpieczenie na rzecz agencji interwencyjnej. Zabezpieczenie takie odpowiada 120% wymienionej kwoty. W takich przypadkach, nie trzeba na tym etapie składać dokumentów towarzyszących, określonych w art. 8.

Jeśli przetwórcy składają więcej wniosków o przyznanie pomocy na podstawie niniejszego rozporządzenia, właściwy organ lub upoważniony w tym celu wydział może zezwolić na ustanowienie pojedynczego zabezpieczenia. W takich przypadkach, zabezpieczenie odpowiada 120% sumy kwot obliczonych zgodnie z akapitem pierwszym.

2. Zaliczki, określone w ust. 1, wypłacane są w ciągu 3 miesięcy od przedstawienia dowodu, że zabezpieczenie zostało złożone. Jednakże nie wypłaca się zaliczek przed dniem 1 stycznia danego roku winnego.

3. Po sprawdzeniu przez właściwy organ lub upoważniony wydział wszystkich dokumentów, określonych w art. 8 niniejszego rozporządzenia, zabezpieczenie określone w ust. 1 zostaje zwrócone odpowiednio w całości lub w części, zgodnie z procedurą określoną w art. 19 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2220/85. Z wyjątkiem przypadków wystąpienia siły wyższej, zabezpieczenie ulega przepadkowi, jeżeli wykorzystana ilość jest mniejsza niż 95% ilości, w odniesieniu do której wypłacono zaliczkę.

W przypadku, gdy wykorzystano mniej niż 95% ilości, w odniesieniu do której wypłacono zaliczkę, przetwórcza jest nadal uprawniony do uzyskania pomocy w odniesieniu do ilości, którą rzeczywiście wykorzystał.

W przypadku gdy wykorzystano 95%-99% ilości, w odniesieniu do której wypłacono zaliczkę, zabezpieczenie ulega przepadkowi wyłącznie w odniesieniu do ilości nieprzetworzonej w ciągu roku winnego.

ROZDZIAŁ II

POMOC W ODNIESIENIU DO MOSZCZU WYKORZYSTYWANEGO W CELU ZWIĘKSZENIA STĘŻENIA ALKOHOŁU W PRODUKTACH WINIARSKICH

Artykuł 12

Cel pomocy

1. Pomoc, określona w art. 34 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, jest przyznawana producentom win stołowych lub gatunkowych win produkowanych w określonych regionach (wina gatunkowe), którzy wykorzystują skoncentrowany moszcz gronowy i rektyfikowany skoncentrowany moszcz gronowy wytworzone we Wspólnocie w celu podniesienia naturalnego stężenia alkoholu w % objętościowych produktów wymienionych w załączniku V do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 pkt C.

2. Nie naruszając ust. 1, w przypadku ilości 10 hektolitrów lub mniejszych w roku winnym, Państwa Członkowskie mogą podjąć decyzję o przyznaniu pomocy producentom skoncentrowanego moszczu gronowego i rektyfikowanego skoncentrowanego moszczu

gronowego, w przypadku gdy nabywcy są indywidualnymi plantatorami winorośli wykorzystującymi produkt wyłącznie do wzmocnienia ich własnej produkcji.

Państwa Członkowskie przyjmują szczegółowe zasady stosowania tego środka i powiadamiają o tym Komisję.

Artykuł 13

Wysokość pomocy

1. Kwotę pomocy, określonej w art. 34 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 ustala się następująco z uwzględnieniem potencjalnego stężenia alkoholu w % objętościowych (% obj.) na hektolitr w odniesieniu do następujących kategorii produktów:

a) skoncentrowany moszcz gronowy z winogron zebranych:

- w strefach uprawy winorośli C III (a) oraz C III euro 1,699/% obj./hl
- w innych miejscach 1,466/% obj./hl

b) rektyfikowany skoncentrowany moszcz gronowy z winogron zebranych:

- w strefach uprawy winorośli C III (a) oraz C III euro 2,206/% obj./hl
- w innych miejscach 1,955/% obj./hl

Jednakże, w latach winnych 2000/2001, 2001/2002 i 2002/2003 w odniesieniu do rektyfikowanego skoncentrowanego moszczu gronowego uzyskanego z winogron zebranych w innych miejscach niż w strefach uprawy winorośli C III (a) oraz C III (b) i wyprodukowanego w zakładach, które rozpoczęły produkcję rektyfikowanego skoncentrowanego moszczu gronowego przed dniem 1 stycznia 1986 r. w Hiszpanii lub przed dniem 30 czerwca 1982 r. w innych państwach, wysokość pomocy będzie taka, jak dla produktów ze strefy uprawy winorośli C III.

2. Potencjalne stężenie alkoholu produktów wymienionych w ust. 1 określa się przez zastosowanie danych z tabeli korelacji stanowiącej załącznik I do rozporządzenia do odczytów refraktometra w temperaturze 20 °C użytego zgodnie z metodą określoną w załączniku XVIII do rozporządzenia (WE) nr..../2000 ustanawiającego wspólnotowy kodeks praktyk i procesów enologicznych.

Artykuł 14

Wnioski o przyznanie pomocy

Producenci, którzy chcą uzyskać pomoc przewidzianą w art. 34 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, składają właściwej agencji interwencyjnej wnioski dotyczący wszystkich czynności zmierzających do zwiększenia stężenia alkoholu, do których stosuje się ten artykuł. Agencje interwencyjne powinny otrzymać wnioski w ciągu dwóch miesięcy od dnia przeprowadzenia ostatniej czynności.

Do wniosków należy dołączyć dokumenty dotyczące czynności, w odniesieniu do których ubiegano się o pomoc.

Artykuł 15

Warunki przyznawania pomocy

1. Z wyjątkiem przypadków siły wyższej nie wypłaca się pomocy, jeżeli producent nie prowadzi działalności, określonej w art. 34 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 zgodnie z załącznikiem V pkt C) i D) do tego rozporządzenia.
2. Z wyjątkiem przypadków siły wyższej, jeżeli producenci nie spełniają któregokolwiek z wymogów wynikających z niniejszego rozporządzenia innych niż wymogi określone w ust. 1, pomoc zostanie zmniejszona o kwotę ustaloną przez właściwy organ w zależności od tego, jak poważne jest naruszenie.
3. W przypadkach siły wyższej właściwy organ określa środki, które uzna za konieczne, biorąc pod uwagę powołane okoliczności.

Artykuł 16

Wypłata pomocy

Agencja interwencyjna wypłaca pomoc producentom do dnia 31 sierpnia po zakończeniu danego roku winnego, z wyjątkiem:

- przypadków siły wyższej,
- przypadku gdy wszczęto administracyjne postępowania wyjaśniające związane z prawem do uzyskania pomocy. W takich przypadkach, wypłata jest dokonywana po uznaniu wnioskodawcy za uprawnionego do uzyskania pomocy.

Artykuł 17

Zaliczki

1. Od dnia 1 stycznia danego roku winnego producenci mogą ubiegać się o wypłatę zaliczkową kwoty równej kwocie pomocy obliczonej w odniesieniu do produktów wykorzystywanych w celu zwiększenia stężenia alkoholu pod warunkiem, że złożyli zabezpieczenie na rzecz agencji interwencyjnej. Zabezpieczenie takie odpowiada 120% kwoty pomocy, o którą się ubiegano.

Do wniosków dołącza się dokumenty, określone w art. 14 akapit drugi, jakie są dostępne. Pozostałe dokumenty składa się przed końcem roku winnego.

2. Agencja interwencyjna wypłaca zaliczki w ciągu trzech miesięcy od przedstawienia dowodu, że zabezpieczenie zostało złożone.
3. Po sprawdzeniu przez właściwy organ lub upoważniony wydział wszystkich dokumentów oraz po uwzględnieniu kwoty, która ma być wypłacona, zabezpieczenie zostaje

zwrócone odpowiednio w całości lub w części, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 19 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2220/85.

ROZDZIAŁ III

POMOC NA WYTWARZANIE NIEKTÓRYCH PRODUKTÓW W ZJEDNOCZONYM KRÓLESTWIE I W IRLANDII

Artykuł 18

Cel i wysokość pomocy

1. Pomoc, określona w art. 35 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, jest przyznawana:

- a) wytwórcom, którzy wykorzystują skoncentrowany moszcz gronowy uzyskany w całości z winogron ze stref uprawy winorośli C III (a) i C III (b) w celu wytworzenia w Zjednoczonym Królestwie i Irlandii produktów objętych kodem CN 2206 00, w odniesieniu do których używanie nazwy złożonej zawierającej wyraz „wino” może być dozwolone przez te Państwa Członkowskie zgodnie z załącznikiem VII pkt C (3) do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, zwanych dalej „producentami”. Kwota pomocy wynosi 0,2379 EUR na kilogram;
- b) podmiotom gospodarczym, które wykorzystują skoncentrowany moszcz gronowy uzyskany w całości z winogron pochodzących ze Wspólnoty jako główny składnik określonych produktów, które wprowadzają do obrotu w Zjednoczonym Królestwie i Irlandii z zamieszczonymi jasnymi instrukcjami, umożliwiającymi konsumentom uzyskanie z nich napoju imitującego wino, zwanymi dalej „podmiotami gospodarczymi”. Kwota pomocy wynosi 0,3103 EUR na kilogram.

2. Pomoc na skoncentrowany moszcz gronowy jest przyznawana, pod warunkiem, że posiada on właściwą solidną jakość handlową oraz nadaje się do wykorzystania w celach określonych w art. 35 ust. 1 lit. b) lub c) rozporządzenia (WE) nr 1493/1999.

Artykuł 19

Wnioski o przyznanie pomocy

1. Producenci i przedsiębiorcy, którzy chcą uzyskać pomoc określoną w art. 35 ust. 1 lit. b) lub c) rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, składają właściwemu organowi Państwa Członkowskiego, w którym skoncentrowany moszcz gronowy jest wykorzystywany, między dniem 1 sierpnia a dniem 31 lipca danego roku winnego pisemny wniosek.

Wnioski powinny zostać złożone najpóźniej na siedem dni roboczych przed rozpoczęciem czynności wytwórczych.

Jednakże, okres siedmiu dni roboczych może zostać skrócony w przypadku, gdy zezwoli na to pisemnie właściwy organ.

2. Wnioski o przyznanie pomocy dotyczą co najmniej 50 kilogramów skoncentrowanego moszczu gronowego.

3. Wnioski o przyznane pomocy powinny wskazywać w szczególności:

- a) nazwę lub nazwę handlową oraz adres producenta lub przedsiębiorcy;
- b) strefę uprawy winorośli, z której pochodzi skoncentrowany moszcz gronowy, w rozumieniu załącznikiem III do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999;
- c) następujące informacje techniczne:
 - (i) miejsce składowania,
 - (ii) ilość (w kilogramach lub, jeżeli skoncentrowany moszcz gronowy, określony w art. 35 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, znajduje się w pojemnikach o pojemności nie przekraczającej 5 kilogramów, liczba pojemników),
 - (iii) gęstość,
 - (iv) zapłacone ceny,
 - (v) miejsce, gdzie dokonywane są czynności, określone w art. 35 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 1493/1999.

Państwa Członkowskie mogą żądać dodatkowych informacji w celu identyfikacji skoncentrowanego moszczu gronowego.

4. Do wniosku załącza się egzemplarz dokumentu(-ów) dotyczącego transportu skoncentrowanego moszczu gronowego do obiektów producenta lub przedsiębiorcy, sporządzonego przez właściwy organ Państwa Członkowskiego.

W kolumnie 8 dokumentu podaje się strefę uprawy winorośli, w której zostały zebrane świeże winogrona.

Artykuł 20

Warunki przyznawania pomocy

1. Producenci i przedsiębiorcy zobowiązani są wykorzystać całą ilość skoncentrowanego moszczu gronowego, którego dotyczy wniosek o przyznanie pomocy, na cele określone w art. 35 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 1493/1999. Toleruje się ubytek 10% ilości skoncentrowanego moszczu gronowego podanej we wniosku.

2. Producenci i producenci prowadzą rachunek zapasów wskazujący w szczególności:

- a) partie skoncentrowanego moszczu gronowego nabyte i przywiezione każdego dnia do ich obiektów wraz z informacjami określonymi w art. 19 ust. 2 lit. b) i c) niniejszego rozporządzenia oraz nazwy i adresy sprzedawcy(-ów),

- b) ilości skoncentrowanego moszczu gronowego wykorzystane każdego dnia w celach określonych w art. 35 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 1493/1999,
 - c) partie gotowych produktów wymienionych w art. 35 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, wyprodukowane i wysyłane każdego dnia z ich obiektów wraz z nazwami i adresami odbiorcy(-ów).
3. Producenci i przedsiębiorcy podają właściwemu organowi na piśmie, w ciągu miesiąca, dzień, w którym cały skoncentrowany moszcz gronowy objęty wnioskiem o przyznanie pomocy został wykorzystany na cele określone w art. 35 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, z uwzględnieniem ubytków przewidzianych w ust. 1 niniejszego artykułu.
4. Z wyjątkiem przypadków siły wyższej, nie wypłaca się pomocy w przypadku, gdy producent lub przedsiębiorca nie spełnia wymagań określonych w ust. 1 niniejszego artykułu.
5. Z wyjątkiem przypadków siły wyższej, jeżeli producenci lub podmioty gospodarcze nie spełniają któregokolwiek z wymogów wynikających z niniejszego rozporządzenia innych niż wymogi określone w ust. 1 niniejszego artykułu, pomoc zmniejszana jest o kwotę ustaloną przez właściwy organ w zależności od tego, jak poważne jest naruszenie.
6. W przypadkach siły wyższej, właściwe organy określają środki, które uznają za niezbędne, biorąc pod uwagę powołane okoliczności.

Artykuł 21

Wypłata pomocy

Właściwy organ wypłaca pomoc w odniesieniu do rzeczywiście wykorzystanych ilości skoncentrowanego moszczu gronowego nie później niż w ciągu trzech miesięcy od otrzymania informacji określonych w art. 20 ust. 3 niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 22

Zaliczki

1. Producenci i podmioty gospodarcze, o których mowa w art. 18 niniejszego rozporządzenia mogą ubiegać się o wypłatę zaliczkową kwoty równej kwocie pomocy, która ma być udzielona pod warunkiem, że złożyli zabezpieczenie na rzecz właściwego organu w wysokości 120% powołanej kwoty.
2. Zaliczki, określone w ust. 1, wypłacane są w ciągu trzech miesięcy od przedstawienia dowodu, że zabezpieczenie zostało złożone, pod warunkiem, że zostanie przedstawiona dokumentacja, z której wynikać będzie, że zapłacono za skoncentrowany moszcz gronowy.
3. Po otrzymaniu przez właściwy organ informacji, określonych w art. 20 ust. 3 niniejszego rozporządzenia, i po uwzględnieniu wysokości pomocy, która ma być udzielona, zabezpieczenie, określone w ust. 1, zostaje zwrócone odpowiednio w całości lub w części zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 19 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2220/85.

TYTUŁ II

POMOC W ODNIESIENIU DO PRYWATNEGO SKŁADOWANIA

Artykuł 23

Cel

Niniejszy tytuł ustanawia szczegółowe zasady dotyczące stosowania systemu pomocy w odniesieniu do składowania, określonego w tytule III rozdział I rozporządzenia (WE) nr 1493/1999.

Artykuł 24

Definicje

W rozumieniu niniejszego tytułu „produkty” oznaczają moszcz gronowy, skoncentrowany moszcz gronowy, rektyfikowany skoncentrowany moszcz gronowy oraz wina stołowe niezależnie od roku winnego, w którym zostały wyprodukowane.

Artykuł 25

Wysokość pomocy

Pomoc w odniesieniu do składowania wypłacana jest w całej Wspólnocie w oparciu o jednolite stawki na hektolitr dziennie:

- a) 0,01837 EUR za moszcz gronowy;
- b) 0,06152 EUR za skoncentrowany moszcz gronowy;
- c) 0,06152 EUR za rektyfikowany skoncentrowany moszcz gronowy;
- d) 0,01544 EUR za wina stołowe.

Artykuł 26

Zasady dotyczące beneficjentów

1. Agencje interwencyjne zawierają umowy prywatnego składowania wyłącznie z producentami.

W rozumieniu niniejszego tytułu „producent” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną albo grupę takich osób, które wykonują lub wykonywały we własnym imieniu jakkolwiek z następujących czynności:

- a) przetwarzanie świeżych winogron na moszcz gronowy,

- b) przetwarzanie moszczu gronowego na skoncentrowany moszcz gronowy lub na rektyfikowany skoncentrowany moszcz gronowy,
- c) przetwarzanie świeżych winogron, moszczu gronowego lub moszczu gronowego w trakcie fermentacji na wino stołowe.

Organizacje, określone w art. 39 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, traktowane są jak producenci w odniesieniu do ilości uzyskanych przez członków tych organizacji. Poszczególni członkowie dostarczający wino zgodnie z umową prywatnego składowania ponoszą odpowiedzialność za wypełnianie obowiązków określonych w art. 2 niniejszego rozporządzenia.

2. Producenci mogą zawierać umowy wyłącznie dotyczące produktów:

- przez siebie wyprodukowanych, lub
- wyprodukowanych na ich odpowiedzialność i których są właścicielami, lub
- w przypadku organizacji producentów, określonych w ust. 1 akapit trzeci, wyprodukowanych na odpowiedzialność członków tych organizacji.

3. Agencja interwencyjna Państwa Członkowskiego może zawierać umowy dotyczące wyłącznie produktów składowanych na terytorium tego Państwa Członkowskiego.

4. Produkty nie mogą być objęte równocześnie umową prywatnego składowania oraz uzgodnieniami określonymi w art. 5 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 565/80.

Artykuł 27

Cechy produktów kwalifikujących się do przyznania pomocy

Przy zawieraniu umów:

- a) moszcze gronowe, których dotyczy umowa, zostały uzyskane wyłącznie z odmian sklasyfikowanych jako winogrona przeznaczone do produkcji wina zgodnie z art. 19 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, a ich naturalne stężenie alkoholu w % objętościowych nie może być niższe od minimalnego naturalnego stężenia alkoholu ustanowionego dla strefy uprawy winorośli, z której winogrona pochodzą,
- b) wina stołowe:
 - (i) spełniają minimalne wymagania jakościowe określone w załączniku II do niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do kategorii, której dotyczy umowa;
 - (ii) zawierają nie więcej niż dwa gramy na litr cukru redukującego, z wyjątkiem win stołowych z Portugalii, które zawierają nie więcej niż cztery gramy na litr cukru redukującego;
 - (iii) dobrze znoszą 24-godzinne wystawienie na działanie powietrza;

- (iv) nie mają niepożądanych smaków.
- c) Poziom radioaktywności produktów, określonych w art. 24 niniejszego rozporządzenia, nie może przekraczać najwyższego poziomu dopuszczonego na mocy reguł wspólnotowych. Jednakże poziom skażenia radioaktywnego produktów jest sprawdzany tylko jeżeli wymaga tego sytuacja i tylko w niezbędnym okresie.

Artykuł 28

Ilości produktów uprawnione do uzyskania pomocy

1. Łączna ilość produktów, w odniesieniu do których producenci zawierają umowy składu, nie może przekraczać ilości podanej w ich deklaracji produkcji za dany rok winny, składanej zgodnie z art. 18 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 łącznie z wszelkimi ilościami, które uzyskali po dniu złożenia deklaracji i odnotowaniu jej w rejestrach, określonych w art. 70 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999.
2. Umowy dotyczą co najmniej 50 hektolitrów w przypadku wina stołowego, 30 hektolitrów w przypadku moszczu gronowego oraz 10 hektolitrów w przypadku skoncentrowanego moszczu gronowego i rektyfikowanego skoncentrowanego moszczu gronowego.

Artykuł 29

Zawieranie umów

1. Producenci mogą zawierać umowy pod warunkiem, że przedłożą następujące informacje dotyczące każdego pojemnika, w którym dany produkt jest składowany:
 - a) szczegóły umożliwiające identyfikację produktu,
 - b) następujące dane analityczne:
 - (i) barwa,
 - (ii) zawartość ditlenku siarki,
 - (iii) nieobecność hybryd w przypadku produktów czerwonych wykazana w wyniku analizy na malvidol diglukozydu.

W przypadku moszczu gronowego, skoncentrowanego moszczu gronowego oraz rektyfikowanego skoncentrowanego moszczu gronowego należy także przedstawić następujące informacje:

- c) odczyt uzyskany w temperaturze 20 °C przy pomocy refraktometru użytego zgodnie z metodą określoną w Załączniku do rozporządzenia Komisji (EWG) nr 558/93. Toleruje się różnicę 0,2, o ile odczyt jest sprawdzany przez właściwe władze.

W przypadku win stołowych należy także przedłożyć następujące dane analityczne:

- d) całkowite stężenie alkoholu w % objętościowych,
- e) rzeczywiste stężenie alkoholu w % objętościowych,
- f) całkowita kwasowość wyrażona w gramach kwasu winnego na litr lub w milirównoważnikach na litr; Państwa Członkowskie mogą jednak uchylić ten wymóg w odniesieniu do białych win,
- g) zawartość kwasów lotnych wyrażona w gramach kwasu octowego na litr lub w milirównoważników na litr; Państwa Członkowskie mogą jednak uchylić ten wymóg w odniesieniu do białych win,
- h) zawartość cukru redukującego,
- i) poddanie działaniu powietrza przez 24 godziny,
- j) brak niepożądanych smaków.

Powyższe dane analityczne opracowywane są przez urzędowe laboratorium, określone w art. 72 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, w ciągu 30 dni przed zawarciem umowy.

2. Państwa Członkowskie mogą ograniczyć liczbę umów zawieranych przez producenta w każdym roku winnym.

3. Umowy dotyczące win stołowych nie mogą być zawierane przed dniem pierwszego rozlania do butelek danego wina.

4. Producenci, którzy zamierzają zawrzeć umowy składu dotyczące win stołowych, informują przy składaniu wniosków agencję interwencyjną o łącznej ilości wina stołowego, którą wyprodukowali w bieżącym roku winnym.

W tym celu, składają egzemplarz deklaracji produkcji przewidzianych w art. 18 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, oraz, gdzie stosowne, wypis z rejestrów określonych w art. 29 tego rozporządzenia. W przypadkach gdy deklaracja nie jest jeszcze gotowa, można przedstawić zaświadczenie tymczasowe.

5. Bez uszczerbku dla przepisów art. 25 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, umowy określają co najmniej:

- a) nazwę i adres zainteresowanych producentów,
- b) nazwę i adres agencji interwencyjnej,
- c) rodzaj produktu, sklasyfikowanego zgodnie z art. 25 tego rozporządzenia,
- d) ilość,
- e) miejsce składowania,
- f) pierwszy dzień okresu składowania,

g) wysokość pomocy wyrażoną w euro.

W odniesieniu do win stołowych umowy zawierają również:

h) oświadczenie, że pierwsze rozlanie zostało dokonane,

i) klauzulę przewidującą obniżenie ilości o procent, który zostanie określony przez Komisję zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 75 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, o ile łączna ilość, której dotyczą umowy, znacząco przekracza średnią ilość objętą umowami z ostatnich trzech lat winnych; takie obniżenie nie może doprowadzić do zmniejszenia przechowywanych ilości poniżej minimalnego poziomu określonego w art. 28 ust. 2. W przypadku zastosowania tej klauzuli, pełna kwota pomocy należnej za okres poprzedzający obniżenie zostanie wypłacona.

6. Państwa Członkowskie mogą żądać dalszych informacji w celu identyfikacji danego produktu.

Artykuł 30

Odstępstwo od przepisów artykułu 2 niniejszego rozporządzenia

Państwa Członkowskie mogą zezwolić na zawarcie umów przed dostarczeniem przez producentów dokumentacji, określonej w art. 2 niniejszego rozporządzenia, pod warunkiem, że umowy takie zawierają oświadczenie producentów, iż wypełnili oni zobowiązania wymienione w tym artykule, lub spełniają wymogi określone w art. 58 tytuł III niniejszego rozporządzenia oraz że producenci zobowiązują się do dostarczenia pozostałych ilości niezbędnych do wykonania w pełni ich zobowiązań w terminie ustanowionym przez właściwy organ krajowy.

Dokumentację, określoną w akapicie pierwszym, dostarcza się do dnia 31 sierpnia danego roku winnego.

Artykuł 31

Początek okresu składowania

1. Pierwszym dniem okresu składowania jest dzień następujący po dniu zawarcia umowy.

2. Jednakże, jeżeli umowa dotyczy okresu składowania rozpoczynającego się po dniu następującym po dniu zawarcia umowy, pierwszy dzień okresu składowania nie może przypadać później niż 16 lutego.

Artykuł 32

Koniec okresu składowania

1. Umowy składu dotyczące moszczu gronowego, skoncentrowanego moszczu gronowego oraz rektyfikowanego skoncentrowanego moszczu gronowego wygasają między dniem 1 sierpnia a dniem 30 listopada od dnia zawarcia umowy.

2. Umowy składu win stołowych wygasają między dniem 1 września a dniem 30 listopada od dnia zawarcia umowy.

3. W celu określenia daty wygaśnięcia umowa producenci przesyłają agencji interwencyjnej oświadczenie z podaniem ostatniego dnia obowiązywania umowy. Państwa Członkowskie ustanawiają wymogi dotyczące przedstawiania tych oświadczeń.

W przypadku braku oświadczenia umowy wygasają z dniem 30 listopada.

4. Producenci, którzy nie ubiegali się o zaliczkę na mocy art. 38 niniejszego rozporządzenia, mogą sprzedać moszcz gronowy lub skoncentrowany moszcz gronowy na wywóz lub w celu wyprodukowania soku winogronowego od pierwszego dnia piątego miesiąca składowania.

W takich przypadkach producenci powiadamiają agencję interwencyjną zgodnie z ust. 3.

Agencje interwencyjne zapewniają, że produkty są rzeczywiście wykorzystywane zgodnie z podanym przeznaczeniem.

Artykuł 33

Wcześniejsze rozwiązanie umowy na żądanie producenta

1. Producenci, którzy nie ubiegali się o zaliczkę na mocy art. 38 niniejszego rozporządzenia, mogą rozwiązać umowy składu z dniem 1 czerwca pod warunkiem, że Komisja wyraża na to zgodę w świetle tendencji rynkowych, informacji dotyczących zapasów i prognoz zbiorów.

2. Ponadto, w przypadku gdy Komisja postanowi ograniczyć ilości objętych umowami w zgodnie z art. 29 ust. 5 lit. i) niniejszego rozporządzenia, producenci mogą jednostronnie rozwiązać umowę w całości lub w części w miesiącu następującym po opublikowaniu takiej decyzji.

Artykuł 34

Szczegółowe przepisy wykonawcze dotyczące składowania

1. W okresie składowania oraz do ostatniego dnia obowiązywania umowy składowane produkty powinny:

- a) odpowiadać stosownym definicjom określonym w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999,
- b) zachowywać co najmniej minimalne stężenie alkoholu wymagane dla danej kategorii wina stołowego w chwili zawarcia umowy,
- c) nie być przechowywane w pojemnikach o pojemności mniejszej niż 50 litrów,
- d) pozostawać luzem, oraz

e) w przypadku wina, pozostawać w stanie przydatności do oferowania lub dostaw w celu bezpośredniego spożycia przez ludzi z chwilą upływu okresu składowania.

2. Bez uszczerbku dla przepisów art. 6, produkty objęte umową, mogą być poddawane tylko takim zabiegom i procesom enologicznym, które niezbędne są do ich konserwacji. Wszelkie zmiany ilości nie mogą przekraczać 2% ilości objętej umową w przypadku wina oraz 3% w przypadku moszczu gronowego. Jeśli zmieniono każdą powyższe procenty podwyższa się o 1 punkt procentowy. Jeśli powyższe procenty nie są przekraczane w odniesieniu do umowy jako całości, wypłaca się pełną kwotę pomocy. W innym przypadku pomoc się nie należy.

3. Bez uszczerbku dla art. 33 niniejszego rozporządzenia, w okresie obowiązywania umowy producenci nie mogą sprzedawać ani w żaden inny sposób wprowadzać do obrotu produktu, którego dotyczy umowa.

Nie naruszając pierwszego akapitu producenci, w okresie obowiązywania umowy, mogą podejmować czynności zmierzające do wysłania z chwilą wygaśnięcia umowy wina stołowego, którego dotyczy umowa, w celu przeprowadzenia destylacji na podstawie tytułu III niniejszego rozporządzenia.

4. Producenci powiadamiają agencję interwencyjną z wyprzedzeniem, w terminie, który zostanie ustanowiony przez zainteresowane Państwo Członkowskie o wszelkich zmianach następujących w okresie obowiązywania umowy:

a) w odniesieniu do miejsca składowania, lub

b) w odniesieniu do sposobu przechowywania. W takich przypadkach wskazują, w jakich pojemnikach produkty będą ostatecznie przechowywane.

5. W przypadku gdy producenci zamierzają przewieźć produkt, którego dotyczy umowa, do miejsca składowania usytuowanego gdzie indziej lub do obiektów nie należących do nich, produkt może zostać przewieziony tylko wówczas, gdy zezwoli na to agencja interwencyjna powiadomiona stosownie do przepisów ust. 4.

6. Producenci, którzy zawarli umowy prywatnego składowania dotyczące moszczu gronowego, mogą przetwarzać cały moszcz lub jego część na skoncentrowany moszcz gronowy lub na rektyfikowany skoncentrowany moszcz gronowy w okresie obowiązywania umowy.

Producenci, którzy zawarli umowy prywatnego składowania dotyczące skoncentrowanego moszczu gronowego, mogą przetwarzać cały lub część tego moszczu na rektyfikowany skoncentrowany moszcz gronowy w okresie obowiązywania umowy.

Producenci mogą zlecić osobie trzeciej przeprowadzenie działalności przetwórczej, określonej w dwóch poprzednich akapitach, pod warunkiem, że wymienieni producenci są właścicielami produktów uzyskanych po przetworzeniu oraz że przedstawili uprzednio deklarację. Zainteresowane Państwo Członkowskie kontroluje tę działalność.

7. Zainteresowani producenci powiadamiają agencję interwencyjną na piśmie o dniu rozpoczęcia przetwarzania określonego w ust. 6 niniejszego artykułu, miejscu i sposobie składowania produktu.

Agencja interwencyjna powinna otrzymać takie powiadomienie co najmniej 15 dni przed dniem rozpoczęcia działalności przetwórczej.

W ciągu jednego miesiąca od dnia zakończenia działalności przetwórczej producenci przesyłają agencji interwencyjnej sprawozdanie analityczne dotyczące produktu uzyskanego w wyniku tej działalności, zawierające co najmniej dane wymagane w odniesieniu do danego produktu na mocy art. 29 niniejszego rozporządzenia.

8. Jeśli prowadzona jest działalność przetwórcza określona w ust. 6, kwota pomocy w odniesieniu do składowania produktu, którego dotyczy umowa, odpowiada:

- a) kwocie określonej w art. 25 lit. a) niniejszego rozporządzenia w przypadku przetwarzania określonego w ust. 6 akapit pierwszy,
- b) kwocie określonej w art. 25 lit. b) niniejszego rozporządzenia w przypadku przetwarzania określonego w ust. 6 akapit drugi.

Pomoc jest obliczana w odniesieniu do całego okresu składowania w oparciu o ilość produktu objętego umową przed przetworzeniem.

Artykuł 35

Zmiany dotyczące produktu w okresie składowania

1. Jeżeli w okresie obowiązywania umowy całość lub część produktu objętego umową, przestaje spełniać wymogi określone w art. 34 ust. 1 niniejszego rozporządzenia, producent niezwłocznie powiadamia o tym agencję interwencyjną. Do takiego powiadomienia producent dołącza sprawozdanie analityczne. Agencja interwencyjna rozwiązuje umowę dotyczącą danej ilości ze skutkiem od dnia przedstawienia sprawozdania analitycznego.

2. Jeżeli kontrola przeprowadzona przez agencję interwencyjną lub jakąkolwiek inną agencję przeprowadzającą inspekcje ujawni, że w okresie obowiązywania umowy całość lub część produktu, którego dotyczy umowa, przestała spełniać warunki określone w art. 34 ust. 1 niniejszego rozporządzenia, agencja interwencyjna rozwiązuje umowę dotyczącą danej ilości ze skutkiem od dnia przez nią określonego.

Artykuł 36

Warunki przyznawania pomocy

1. Z wyjątkiem przypadków siły wyższej:

- a) nie wypłaca się pomocy w przypadku, gdy producenci nie wypełniają swoich zobowiązań określonych w art. 34 ust. 1-5 i ust. 7 niniejszego rozporządzenia lub odmawiają poddania się kontroli;

b) w przypadku gdy producenci nie wypełniają swoich zobowiązań wynikających z niniejszego rozporządzenia lub z umowy innych niż określone w lit. a) powyżej, pomoc zmniejszana jest o kwotę ustaloną przez właściwy organ w zależności od tego, jak poważne jest naruszenie.

2. W przypadkach siły wyższej, agencja interwencyjna podejmuje takie działania, jakie uzna za niezbędne, biorąc pod uwagę powołane okoliczności.

Artykuł 37

Wyplata pomocy

1. Pomoc jest wypłacana nie później niż w ciągu trzech miesięcy od dnia wygaśnięcia umowy, z wyjątkiem:

a) przypadków siły wyższej,

b) przypadku, gdy wszczęto wyjaśniające postępowania administracyjne dotyczące prawa do uzyskania pomocy. W takich przypadkach, wypłata jest dokonywana po uznaniu wnioskodawcy za uprawnionego do uzyskania pomocy.

2. W przypadkach, gdy umowa została rozwiązana zgodnie z art. 33 lub 36 niniejszego rozporządzenia, pomoc jest wypłacana proporcjonalnie do faktycznego okresu trwania umowy. Pomoc jest wypłacana nie później niż w ciągu trzech miesięcy od dnia rozwiązania umowy.

Artykuł 38

Zaliczki

1. Producenci, którzy zawarli długoterminowe umowy składu mogą ubiegać się o wypłatę zaliczki w kwocie równej kwocie pomocy obliczonej przy sporządzaniu umowy, pod warunkiem, że złożyli zabezpieczenie na rzecz agencji interwencyjnej w wysokości 120% wymienionej kwoty.

Zaliczka jest wypłacana nie później niż w ciągu trzech miesięcy od przedstawienia dowodu, że zabezpieczenie zostało złożone.

Pozostała różnica jest wypłacana nie później niż w ciągu trzech miesięcy od dnia wygaśnięcia umowy.

2. Zabezpieczenia, określone w ust. 1, składa się w formie gwarancji udzielanej przez instytucję spełniającą kryteria ustanowione przez Państwo Członkowskie, do którego należy agencja interwencyjna.

Zabezpieczenia zwraca się niezwłocznie po dokonaniu wypłaty różnicy pomocy.

W przypadku utraty prawa do pomocy zgodnie z art. 36 ust. 1 lit. a) niniejszego rozporządzenia, całe zabezpieczenie podlega przepadkowi.

Jeżeli zastosowanie art. 36 ust. 1 lit. b) niniejszego rozporządzenia powoduje, że kwota pomocy jest niższa niż kwota już wypłacona, zabezpieczenie zmniejsza się o 120% kwoty nadpłaty należnej pomocy. Zabezpieczenia obniżone w ten sposób zwracane są nie później niż w ciągu trzech miesięcy od dnia wygaśnięcia umowy.

3. W przypadku stosowania art. 29 ust. 5 lit. i) Państwa Członkowskie dokonują niezbędnych zmian.

Artykuł 39

Wina gatunkowe

Wino stołowe, które było przedmiotem umowy składu, nie może następnie zostać uznane za gatunkowe wino produkowane w określonym regionie geograficznym (psr) ani wykorzystywane do produkcji gatunkowego wina produkowanego w określonym regionie geograficznym (psr), gatunkowego wina musującego produkowanego w określonym regionie geograficznym (psr), gatunkowego wina likierowego produkowane w określonym regionie geograficznym (psr) lub gatunkowego wina półmusującego produkowane w określonym regionie geograficznym (psr) zdefiniowanych w art. 54 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999.

TYTUŁ III

DESTYLACJA

Wstęp

Artykuł 40

Cel

Niniejszy tytuł ustanawia szczegółowe zasady stosowane w odniesieniu do destylacji, określonej w tytule III rozdział II rozporządzenia (WE) nr 1493/1999.

Artykuł 41

Definicje

1. Dla celów niniejszego tytułu:

a) „producent” oznacza:

- (i) do realizacji celów niniejszego tytułu rozdział I: każdą osobę fizyczną lub prawną albo grupę takich osób, które produkują wino ze świeżych winogron, moszczu gronowego lub częściowo sfermentowanego moszczu gronowego, lub z młodego wina, którego fermentacja jeszcze się nie zakończyła, otrzymanego osobiście lub nabytego albo każdą osobę fizyczną lub prawną lub grupę takich osób na których ciąży obowiązek, określone w art. 27 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999;

- (ii) dla celów niniejszego tytułu rozdział II i III: każdą osobę fizyczną lub prawną albo grupę takich osób, które produkują wino ze świeżych winogron, moszczu gronowego lub częściowo sfermentowanego moszczu gronowego lub z młodego wina, którego fermentacja jeszcze się nie zakończyła, otrzymanego osobiście lub nabytego;
 - b) „gorzelnik” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną albo grupę takich osób:
 - (i) destylujących wino, wino wzmocnione do destylacji lub produkty uboczne winiarstwa albo wszelkie inne formy przetwarzania winogron, oraz
 - (ii) zatwierdzonych przez właściwe władze Państwa Członkowskiego, na którego terytorium znajdują się gorzelnie;
 - c) „producent wina wzmocnionego do destylacji” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną albo grupę takich osób, innych niż gorzelnicy:
 - (i) przetwarzających wino na wino wzmocnione do destylacji, oraz
 - (ii) zatwierdzonych przez właściwe władze Państwa Członkowskiego, na którego terytorium znajdują się obiekty;
 - d) „właściwa agencja interwencyjna” oznacza:
 - (i) do celów otrzymywania i zatwierdzania umów lub deklaracji dotyczących dostaw wina do destylacji oraz do celów otrzymywania i zatwierdzania umów dotyczących dostaw wina do wzmocnienia, agencję interwencyjną wyznaczoną przez Państwo Członkowskie, na którego terytorium wino się znajduje w chwili przedłożenia umowy lub deklaracji,
 - (ii) do celów wypłaty pomocy wytwórcom wina wzmocnionego do destylacji na mocy art. 69, agencję interwencyjną wyznaczoną przez Państwo Członkowskie, na którego terytorium dokonuje się wzmocniania wina,
 - (iii) we wszystkich innych przypadkach, agencję interwencyjną wyznaczoną przez Państwo Członkowskie, na którego terytorium odbywa się destylacja.
2. Do celów niniejszego tytułu, osoby fizyczne lub prawne albo grupy takich osób innych niż producenci wina wzmocnionego do destylacji uważa się za gorzelników, jeżeli:
- a) są one zatwierdzone przez właściwe władze Państwa Członkowskiego, w którym znajduje się ich siedziba;
 - b) kupują od producenta zgodnie z ust. 1 lit. a) wino lub produkty uboczne winiarstwa lub wszelkie inne formy przetworzonych winogron z zamiarem dokonania destylacji tych produktów na ich rzecz przez zatwierdzonego gorzelnika, oraz
 - c) płacą producenci za zakupione produkty nie mniej niż minimalną cenę skupu za dany destylowany produkt.

Osoby lub grupy uważane za gorzelników podlegają takim samym obowiązkom i korzystają z tych samych praw jak gorzelnicy.

3. Państwa Członkowskie mogą zastrzegać, zgodnie z zasadami, które określą, że do celów zawarcia umów i dostarczania wina do destylacji, związki spółdzielni plantatorów winorośli mogą być na wniosek uznane za producentów ilości wina wytworzonego i dostarczanego przez spółdzielnie członkowskie. Te ostatnie w każdym razie posiadają nadal prawa i podlegają obowiązkom ustanowionym w przepisach wspólnotowych.

W przypadku zamiaru przeprowadzenia destylacji przez związek, na mocy niniejszego tytułu, w porozumieniu z zainteresowanymi spółdzielniami plantatorów winorośli w trakcie określonego roku winnego, związek powiadamia o tym agencję interwencyjną na piśmie. W takich wypadkach:

- a) spółdzielnie członkowskie nie mogą indywidualnie podpisywać umów o destylację lub prowadzić dostaw do destylacji,
- b) ilość wina dostarczonego do destylacji przez wymieniony związek rezerwowana jest dla spółdzielni członkowskiej, w imieniu której prowadzona jest dostawa.

Do celów art. 2 niniejszego rozporządzenia, w przypadku gdy jedna lub kilka spółdzielni członkowskich nie zdoła wypełnić zobowiązań w nim określonych bez względu na ich konsekwencje związek wyłączony jest z obowiązku dostaw do destylacji, do limitu ilości wina dostarczonego w imieniu spółdzielni plantatorów winorośli, które dokonały naruszenia.

Państwa Członkowskie korzystające z możliwości przewidzianej w niniejszym ustępie informują o tym Komisję i powiadamiają ją o przyjętych przez nich w tym celu przepisach. Komisja informuje pozostałe Państwa Członkowskie.

Artykuł 42

Zatwierdzanie gorzelników

1. Właściwe władze Państw Członkowskich zatwierdzają gorzelników posiadających na ich terytorium swoją siedzibę, którzy mają zamiar prowadzić destylację na mocy niniejszego tytułu i sporządzają listę zatwierdzonych gorzelników. Jednakże, władze te mogą podjąć decyzję o nie umieszczeniu na liście zatwierdzonych gorzelników, którzy nie są w stanie otrzymać produktów o stężeniu alkoholu wynoszącym co najmniej 92% obj. za pomocą destylacji na mocy niniejszego tytułu rozdział I.

Właściwe władze są odpowiedzialne za aktualizowanie wymienionej listy. Państwa Członkowskie przekazują Komisji wszelkie późniejsze zmiany tej listy. Komisja publikuje listę i jej zmiany.

2. Właściwe władze mogą cofnąć zatwierdzenie, tymczasowo lub na stałe, gorzelnikom nie wypełniającym swych zobowiązań zgodnie z regułami wspólnotowymi.

Artykuł 43

Alkohol uzyskany w wyniku destylacji

Wyłącznie następujące produkty można otrzymać poprzez destylację na mocy niniejszego tytułu:

- a) alkohol obojętny zgodny z definicją w załączniku III do niniejszego rozporządzenia, lub
- b) spirytus destylowany z wina lub z wyciągów winogronowych, zgodnie z definicjami w art. 1 ust. 4 lit. d) lub f) rozporządzenia Rady (EWG) nr 1576/89 z dnia 29 maja 1989 r. ustanawiającego ogólne zasady definicji, opisu i prezentacji napojów spirytusowych⁴, lub
- c) destylat lub alkohol surowy o stężeniu alkoholu wynoszącym co najmniej 52% obj.

W przypadku gdy otrzymuje się produkt określony w akapicie pierwszym lit. c) można go stosować pod urzędowym nadzorem do:

- (i) wytwarzania napojów alkoholowych,
- (ii) przetwarzania w jeden z produktów określonych powyżej w lit. a) lub b), z wyjątkiem spirytusów destylowanych z wyciągów winogronowych,
- (iii) produkcji alkoholu do celów przemysłowych.

Państwa Członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia wykonywania obowiązku ustanowionego w akapicie drugim.

Artykuł 44

Metoda analityczna dotycząca alkoholu obojętnego

Załącznik V do niniejszego rozporządzenia ustala wspólnotowe metody służące do analizy alkoholu obojętnego tak, jak to określono w załączniku IV do tego rozporządzenia.

ROZDZIAŁ I

DESTYLACJA OBOWIĄZKOWA

Sekcja I: Destylacja produktów ubocznych produkcji wina

Artykuł 45

Obowiązek dostarczania produktów ubocznych do destylacji

1. Producenci, którzy mają obowiązek przeprowadzenia destylacji zgodnie z art. 27 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, wywiązują się ze swoich zobowiązań dostarczenia do destylacji, nie później niż do dnia 15 lipca danego roku winnego:

⁴ Dz.U. L 160 z 27.06.1989, str. 1. Ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 3378/94 (Dz.U. L 366 z 31.12.1994, str. 1).

- a) całości ich wycłoczyn i osadów winiarskich do zatwierdzonego gorzelnika, oraz
- b) gdzie stosowne, wszelkiego wina do zatwierdzonego gorzelnika lub zatwierdzonego producenta wina wzmocnionego do destylacji.

W przypadku, gdy producenci prowadzą dostawy do gorzelnika, któremu cofnięto zatwierdzenie, dostarczane ilości mogą być zaliczone, ale nie przysługuje wówczas prawo do pomocy ze strony Wspólnoty.

2. Producenci, którzy nie wyprodukowali wina lub nie przetworzyli winogron w jakikolwiek inny sposób w pomieszczeniach spółdzielni i którzy nie wytwarzają ponad 25 hektolitrow wina lub moszczu gronowego w czasie danego roku winnego są zwolnieni z obowiązku dostarczania jakichkolwiek ilości.

We włoskiej części strefy uprawy winorośli C i portugalskiej strefy uprawy winorośli, osoby podlegające zobowiązaniu, określone w ust. 1 mogą być zwolnione od tego obowiązku poprzez wykorzystanie możliwości przewidzianej w art. 27 ust. 8 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, pod warunkiem, że wyprodukowały wino lub przetworzyły winogrona w jakikolwiek inny sposób z użyciem ilości odpowiadającej ponad 25 hektolitrom lecz nie więcej niż 40 hektolitrom wina.

Artykuł 46

Wymogi dotyczące produktów ubocznych dostarczonych do destylacji

1. Nie naruszając art. 27 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 ilość alkoholu zawartego w produktach dostarczonych do destylacji przez producentów dostarczających wycłoczyny do wyrobu enocjaninu stanowi co najmniej 5% ilości alkoholu zawartego w winie lub co najmniej 7% w białych winach gatunkowych por.

2. W celu oznaczenia ilości alkoholu, który ma być dostarczony do destylacji w postaci produktów określonych w art. 48 niniejszego rozporządzenia, normalne stężenie alkoholu w % objętościowych, które ma dotyczyć różnych stref uprawy winorośli wynosi:

- a) 8,5% dla strefy B,
- b) 9,0% dla strefy C I
- c) 9,5% dla strefy C II
- d) 10,0% dla strefy C III

3. W celu utrzymania kosztów destylacji w ramach dopuszczalnych granic, minimalne średnie wymagania, które muszą spełnić produkty uboczne winiarstwa w chwili dostawy do gorzelnika są następujące:

- a) wycłoczyny winogronowe:
 - (i) w strefie uprawy winorośli B: dwa litry czystego alkoholu / 100 kg,

- (ii) w strefie uprawy winorośli C: dwa litry czystego alkoholu/100 kg w przypadku, gdy są one uzyskiwane z odmian wymienionych w klasyfikacji odmian winorośli dla danej jednostki administracyjnej jako odmiany inne niż winorośli właściwej; 2,8 litra czystego alkoholu/100 kilogramów w przypadku, gdy są one uzyskiwane z odmian wymienionych w klasyfikacji odmian winorośli dla jednostki administracyjnej wyłącznie jako winorośli właściwej;
- b) osady winiarskie:
- (i) w strefie uprawy winorośli B: trzy litry czystego alkoholu/100 kg, 45% wilgotności
 - (ii) w strefie uprawy winorośli C: cztery litry czystego alkoholu/100 kilogramów, 45% wilgotności

4. W przypadku producentów, którzy dostarczają wino własnej produkcji do przemysłu octu winnego, ilość alkoholu wyrażonego jako czysty alkohol, zawartego w dostarczonym winie, jest odejmowana od ilości alkoholu wyrażonego jako czysty alkohol, zawartego w winie, które ma być dostarczone do destylacji w celu wypełnienia zobowiązania, określonego w art. 27 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999.

W przypadku producentów, którzy dostarczają wino i produkty uboczne własnej produkcji do nadzorowanych doświadczeń prowadzonych przez Państwa Członkowskie, stosuje się przepisy dotyczące cen skupu, określonych w art. 47, a pomoc dla gorzelnika jest wypłacana w stosunku 0,277EUR/% obj./hl.

W przypadku doświadczeń, Państwo Członkowskie nie może przekroczyć 100 ton wyłoczyn i 100 ton osadów winiarskich na jedno doświadczenie.

Artykuł 47

Cena skupu

1. Cenę skupu, określoną w art. 27 ust. 9 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, stosuje się do towarów luzem loco gorzelnia.
2. Gorzelnicy płacą producentom cenę skupu, określoną w ust. 1 w okresie trzech miesięcy od dnia, w którym dana ilość została dostarczona do gorzelnii.

Jednakże, dopóki producent nie zgłasza sprzeciwu, gorzelnicy mogą:

- a) zapłacić producentowi na rachunek 80% ceny skupu, nie później niż trzy miesiące po dostarczeniu produktów, lub
- b) dokonać płatności na rachunek określony w lit. a) po dostarczeniu produktów i nie później niż miesiąc po przedstawieniu faktury, która zostanie sporządzona dla nich przed dniem 31 sierpnia po zamknięciu danego roku winnego.

Gorzelnicy płacą producentom różnicę nie później niż dnia 31 października.

Artykuł 48

Pomoc, która zostanie wypłacona gorzelnikom

1. Pomoc, która ma być wypłacona gorzelnikom za produkty destylowane na mocy art. 27 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 jest ustalana, na% objętościowe alkoholu i na hektolitr produktu uzyskanego w wyniku destylacji w następujący sposób:

- a) alkohol obojętny:
 - (i) stawka ryczałtowa 0,6279 euro
 - (ii) pomoc na wyłoczyny 0,8453 euro
 - (ii) pomoc na wino i osady winiarskie 0,4106 euro
- b) spirytus destylowany z wyłoczyn winogronowych 0,3985 euro
i destylat lub surowy alkohol o stężeniu alkoholu wynoszącym co najmniej 52% obj.
- c) spirytus winny 0,2777 euro
- d) alkohol surowy z wina i osadów winiarskich 0,2777 euro.

W przypadku gdy gorzelnik dostarczy dowód, że destylat lub surowy alkohol uzyskany za pomocą destylacji wyłoczyn został uzyskany w inny sposób niż spirytusy destylowane z wyłoczyn, może być wypłacona dodatkowa kwota 0,3139 euro/% obj./hl.

2. Zróżnicowana pomoc w odniesieniu do alkoholu destylowanego z wyłoczyn lub wina i osadów winiarskich, określonych w ust. 1 lit. a):

- a) może być przyznana przez Państwa Członkowskie w przypadku, gdy zastosowanie stawki ryczałtowej pomocy, określonej w (i), umożliwi lub umożliwiłoby posiadanie jednego lub kilku produktów ubocznych winiarstwa destylowanych w niektórych regionach Wspólnoty,
- b) musi być wypłacona gorzelnikom w przypadku, gdy jeden z tych surowców stanowi więcej niż 60% ilości całkowitej, którą wydestylowano podczas danego roku winnego.

3. W stosunku do ilości wina dostarczonej do destylacji przekraczającej zobowiązanie producenta, określone w art. 45 ust. 1 niniejszego rozporządzenia, o więcej niż 2% pomoc się nie należy.

Artykuł 49

Wyjątki od obowiązku dostawy do destylacji

1. Obowiązków ustanowionych w art. 27 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 nie stosuje się do:

- a) producentów, którzy wycofują produkty uboczne winiarstwa pod nadzorem na mocy art. 50 ust. 1 niniejszego rozporządzenia,
 - b) producentów gatunkowych win musujących typu aromatyzowanego oraz gatunkowych win musujących i win półmusujących typu aromatyzowanego produkowanych w określonych regionach, którzy przygotowują takie wina z moszczu gronowego lub częściowo sfermentowanego moszczu gronowego, który został zakupiony i poddany stabilizacji w celu pozbycia się osadów winiarskich.
2. Producenci, którzy nie wytworzyli wina lub nie przetworzyli winogron w jakikolwiek inny sposób w pomieszczeniach spółdzielczych i którzy nie wytwarzają więcej niż 25 hektolitrów wina lub moszczu w trakcie danego roku winnego zwolnieni są od obowiązku dostarczenia jakichkolwiek ilości.
3. Dla tej części ich produkcji wina, rzeczywiście dostarczonej do gorzelnii w celu destylacji zgodnie z art. 28 rozporządzenia nr 1493/1999, od producentów żąda się dostarczenia wyłącznie produktów ubocznych winiarstwa do destylacji, na mocy z art. 27 ust. 3 niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 50

Wycofywanie produktów

1. Tylko następujący producenci mogą skorzystać z możliwości, określonej w art. 27 ust. 8 rozporządzenia 1493/1999:
 - a) mający swoją siedzibę na obszarach produkcyjnych, na których destylacja jest nieproporcjonalnie ograniczona. Wykaz danych obszarów produkcyjnych sporządzany jest przez właściwe władze Państw Członkowskich, które informują o tym Komisję;
 - b) którzy nie wytwarzają wina lub nie przetwarzają winogron w jakikolwiek inny sposób w pomieszczeniach spółdzielczych i którzy ponoszą nieproporcjonalne koszty destylacji z uwagi na niewielką produkcję lub szczególne cechy produkcji i położenie gorzelnii.
2. Do celów art. 27 ust. 7 i 8 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, produkty uboczne wycofuje się bezzwłocznie i nie później niż pod koniec roku winnego, w którym je uzyskano. Wycofanie razem ze wskazaniem szacowanych ilości odnotowywane jest w rejestrach, prowadzonych zgodnie z art. 70 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 lub poświadczane przez właściwy organ.

Wycofanie danych osadów winiarskich uznaje się za mające miejsce po denaturacji osadów w celu uniemożliwienia ich wykorzystania w winiarstwie i w przypadku gdy dostawa zdenaturowanych osadów dla stron trzecich została zapisana w rejestrach, określonych w akapicie pierwszym. Państwa Członkowskie podejmą środki niezbędne w celu zapewnienia kontroli takich transakcji.

Państwa Członkowskie, których produkcja wina przekracza 25 000 hektolitrów na rok sprawdzają za pomocą co najmniej pobierania próbek czy średnie minimalne stężenie alkoholu, określone w art. 51, jest zgodne i czy wszystkie produkty uboczne zostały wycofane w ustalonych terminach.

Artykuł 51

Wymogi dotyczące wycofanych produktów ubocznych

Minimalne stężenie czystego alkoholu produktów ubocznych winiarstwa wycofywanych pod nadzorem na mocy art. 27 ust. 7 i 8 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 jest następujące:

- a) wycłoczyny winogronowe:
 - (i) 2,1 litrów/100 kilogramów w przypadku gatunkowych win białych por,
 - (ii) 3 litry/100 kilogramów w pozostałych przypadkach.
- b) osady winiarskie:
 - (i) 3,5 litra/100 kilogramów w przypadku gatunkowych win białych por,
 - (ii) 5 litrów/100 kilogramów w pozostałych przypadkach.

Sekcja II: Destylacja wina z winogron o podwójnym przeznaczeniu

Artykuł 52

Obowiązek dostawy wina do destylacji

Producenci zobowiązani do destylacji, na mocy art. 28 rozporządzenia (EWG) nr 1493/1999, wypełniają swoje zobowiązanie poprzez dostawę wina do zatwierdzonej gorzelni najpóźniej w dniu 15 lipca danego roku winnego.

W przypadkach objętych art. 71 niniejszego rozporządzenia zobowiązanie zostaje wypełnione poprzez dostarczenie wina do zatwierdzonego producenta wina wzmocnionego do destylacji najpóźniej w dniu 15 czerwca danego roku winnego.

Artykuł 53

Ilość wina mająca być dostarczona

1. W przypadku wina, objętego art. 28 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, producenci są zobowiązani dostarczyć ilość równą ilości, którą wytworzyli pomniejszoną o:
 - a) ilość odpowiadającą ilości wytwarzanej normalnie, obliczoną w sposób określony w ust. 2 niniejszego artykułu,
 - b) każdą ilość, w stosunku do której mogą przedstawić dowód, że dokonano jej wywozu nie później niż do dnia 15 czerwca danego roku winnego.

Producenci mogą również odjąć ilość nie przekraczającą 10 hektolitrów od ilości, która ma być dostarczona.

2. W przypadku wina uzyskanego z odmian winorośli sklasyfikowanych jako odmiany winorośli do produkcji wina oraz jako odmiany winorośli do innych zastosowań, całkowita ilość wina normalnie wytwarzanego na każdą jednostkę administracyjną stanowi średnią ilość wytworzoną w trakcie lat winnych:

- 1974/75-1979/80 we Wspólnocie Dziesiątki,
- 1978/79-1983/84 w Hiszpanii i Portugalii,
- 1988/89-1993/94 w Austrii.

Jednakże, w przypadku wina uzyskanego z odmian winorośli sklasyfikowanych w danej jednostce administracyjnej jako odmiany winorośli właściwej oraz jako odmiany winorośli do produkcji spirytusów winnych, ilości wydestylowane do celów innych niż produkcja spirytusów winnych z zarejestrowanym oznaczeniem pochodzenia są odejmowane od tej ilości.

W odniesieniu do wina, określonego w akapicie pierwszym, ilość zwykle wytwarzana na hektar jest ustalana przez zainteresowane Państwa Członkowskie poprzez ustalenie proporcji wina uzyskanego podczas tego samego okresu odniesienia, określonego w tym akapicie, z odmian winorośli sklasyfikowanych w danej jednostce administracyjnej jako odmiany winorośli właściwej oraz jako odmiany do innych zastosowań.

3. Całkowita ilość wytwarzana przez każdego producenta jest połączeniem ilości wina objętych art. 53 ust. 1 i podanych w deklaracji produkcji, określonej w art. 18 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, oraz ilości zapisanych w rejestrze przewidzianym w art. 70 tego rozporządzenia i uzyskanej poprzez producenta, po dniu złożenia deklaracji produkcji, z winogron lub moszczu wyprodukowanego z winogron odmian winorośli, określonych w art. 28 tego rozporządzenia i podanych w się w tej deklaracji.

4. Od roku winnego 1998/99, nie naruszając ustępu poprzedniego, w odniesieniu do wina uzyskanego z odmian winorośli sklasyfikowanych w danej jednostce administracyjnej jako odmiany winorośli właściwej oraz jako odmiany winorośli do wytwarzania spirytusów winnych, Państwa Członkowskie są uprawnione do zezwolenia producentom, którzy otrzymali od roku winnego 1997/98 premie z tytułu stałego zaniechania uprawy na części ich obszarów uprawy winorośli zgodnie z art. 8 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 na utrzymanie przez pięć lat winnych następujących po wykarczowaniu, ilość zwykle wytwarzaną na poziomie, na którym utrzymywała się ona przed wykarczowaniem.

Artykuł 54

Wyjątki od obowiązku dostawy wina do destylacji

W przypadku stosowania odstępstwa do art. 28 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, wino objęte tym artykułem można przenieść:

- a) do urzędu celnego w celu wypełnienia wywozowych formalności celnych następujących po usunięciu z obszaru celnego Wspólnoty, lub

- b) do pomieszczeń zatwierdzonego producenta wina wzmocnionego do destylacji ze względu na wzmocnienie.

Artykuł 55

Cena skupu

1. Gorzelnicy płacą producentom cenę skupu, określoną w art. 28 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 za ilość dostarczoną w okresie trzech miesięcy od dnia dostawy do gorzelni. Cena niniejszą stosuje się do towarów luzem *loco* zakład producenta.

2. W przypadku wina, określonego w art. 53 akapit drugi, cena skupu, zgodnie z art. 28 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, może być podzielona przez Francję między tych, którzy podlegają obowiązkowi destylacji na podstawie wydajności na hektar. Przepisy przyjęte przez to Państwo Członkowskie zapewniają, że średnia cena płacona rzeczywiście za wszystkie wina przedestylowane wynosi 1,34 euro za hektolitr i za % obj.

Artykuł 56

Pomoc mająca być wypłacona gorzelnikom

Kwota pomocy, określonej w art. 28 ust. 5 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, ustalana jest następująco, na % objętościowe alkoholu i na hektolitr produktu otrzymanego w wyniku destylacji:

- a) alkohol obojętny 0,7728 euro,
b) spirytusy winne, surowy alkohol i destylat winny 0,6401 euro.

Artykuł 57

Wymogi dotyczące alkoholu uzyskanego w wyniku niektórych czynności destylacji

Tylko produkt o stężeniu alkoholu wynoszącym 92% obj. lub więcej może być uzyskany w wyniku bezpośredniej destylacji win otrzymanych z odmian winorośli sklasyfikowanych w danej jednostce administracyjnej jako odmiany winorośli właściwej oraz jako odmiany winorośli przeznaczone do wytwarzania spirytusów winnych.

Sekcja III: Przepisy wspólne stosowane w odniesieniu do sekcji I i II niniejszego rozdziału

Artykuł 58

Dostawy częściowe

Producenci podlegający obowiązkom określonym w art. 45 i 52 niniejszego rozporządzenia, którzy dostarczyli co najmniej 90% ilości produktu które są zobowiązani dostarczyć je przed dniem 15 lipca bieżącego roku winnego mogą wypełnić swoje zobowiązanie dostarczając pozostałą ilość przed terminem ustalonym przez właściwe władze krajowe, który nie może przypadać później niż dnia 31 sierpnia kolejnego roku winnego.

W takich przypadkach:

- a) cena skupu pozostałych ilości, określonych w akapicie pierwszym, oraz cena alkoholu z nich wyprodukowanego i dostarczonego do agencji interwencyjnej, obniżana jest o kwotę równą kwocie pomocy na alkohol obojętny, ustaloną dla danej czynności destylacji, zgodnie z art. 48 ust. 1 lit. a) (i) i art. 56 lit a) niniejszego rozporządzenia,
- b) nie wypłaca się pomocy w odniesieniu do produktów destylacji nie dostarczonych do agencji interwencyjnych,
- c) zobowiązanie uważa się za wypełnione przed terminem ustalonym zgodnie z akapitem pierwszym.
- d) terminy dotyczące destylacji, przedłożenia dowodu zapłaty ceny określonej w lit. a) i dostawy alkoholu do agencji interwencyjnej dostosowywane są przez właściwe władze z uwzględnieniem przedłużonego terminu dostawy.

Artykuł 59

Dowód dostawy

Gorzelnicy dostarczają producentom dowód dostawy do dnia 31 sierpnia następnego roku winnego z zaświadczeniem stwierdzającym co najmniej: gatunek, ilość i stężenie alkoholu w % objętościowych dostarczonych produktów, jak również terminy dostaw.

Jednakże, w przypadku gdy producenci dostarczają produkty, które zostały poddane destylacji w gorzelnii znajdującej się w Państwie Członkowskim innym niż państwo, w którym produkt został uzyskany, gorzelnik zwraca się z prośbą, aby agencja interwencyjna Państwa Członkowskiego w którym dokonano destylacji, poświadczyła urzędowym dokumentem, przewidzianym w art. 70 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, obejmującym transport produktów, że gorzelnia przejęła dane produkty. Gorzelnik przesyła producentowi należycie poświadczony egzemplarz dokumentu w okresie jednego miesiąca od otrzymania produktów, które mają być poddane destylacji.

Artykuł 60

Dowody, które mają być dostarczone przez gorzelników agencjom interwencyjnym

1. W celu zakwalifikowania się do uzyskania pomocy, gorzelnicy składają agencji interwencyjnej wnioski, nie później niż do dnia 30 listopada po danym roku winnym, załączając do wniosku w odniesieniu do ilości produktów nim objętych:

- a) (i) w przypadku wina i osadów winiarskich, zestawienie dostaw przeprowadzonych przez każdego producenta, podające co najmniej:
 - typ, ilość, barwę i stężenie alkoholu w % objętościowych,
 - numer dokumentu przewidzianego w art. 70 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 w przypadku, gdy taki dokument jest wymagany do transportu

produktów do gorzelni lub winnym przypadku numer referencyjny dokumentu przewozowego używanego zgodnie z przepisami krajowymi;

- (ii) w przypadku wyłoczyn winogronowych, wykaz nazw producentów, którzy dostarczyli wyłoczyny i ilość alkoholu zawartego w wyłokach dostarczanych do destylacji na mocy art. 27 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999;
- b) deklarację ostemplowaną przez właściwy organ wyznaczony przez Państwo Członkowskie, podającą co najmniej:
 - (i) ilość produktów uzyskanych w wyniku destylacji, w podziale na kategorie, tak wskazano w art. 43 niniejszego rozporządzenia,
 - (ii) termin uzyskania tych produktów;
- c) dowód, że gorzelnicy zapłacili producentom minimalną cenę skupu ustanowioną dla danej czynności destylacji w danym okresie.

Jednakże, Państwa Członkowskie mogą przewidzieć uproszczenie dotyczące przedstawiania dowodu zapłaty minimalnej ceny skupu za destylację produktów ubocznych winiarstwa po otrzymaniu zgody Komisji na takie uproszczenie.

2. W przypadku gdy producenci przeprowadzają destylację samodzielnie, dokumenty określone w ust. 1 zastępowane są deklaracją ostemplowaną przez właściwy organ Państwa Członkowskiego, podającą co najmniej:

- a) gatunek, ilość, barwę i stężenie alkoholu w % objętościowych produktów do destylacji,
- b) ilość produktów uzyskanych z destylacji, w podziale na kategorie, jak wskazano w art. 43 niniejszego rozporządzenia,
- c) termin uzyskania tych produktów.

3. Dowód zapłaty minimalnej ceny można zastąpić dowodem o wniesieniu zabezpieczenia na rzecz agencji interwencyjnej. Zabezpieczenie jest równe 120% kwoty pomocy, o którą się ubiegano.

W takich przypadkach, dowód, że gorzelnik zapłacił pełną cenę skupu, określoną w art. 27 ust. 9 lub w art. 28 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, dostarczany jest agencji interwencyjnej nie później niż ostatniego dnia lutego następującego po danym roku winnym.

4. W przypadkach określonych w art. 47 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, dowód zapłaty ceny skupu zastępuje się dowodem o dokonaniu płatności na rachunek.

5. Agencja interwencyjna wypłaca pomoc gorzelnikowi lub, w przypadkach określonych w ust. 2, producentowi nie później niż trzy miesiące po złożeniu wniosku wraz w wymaganymi dokumentami.

6. W przypadku ustalenia, że gorzelnik nie zapłacił producentowi ceny skupu, agencja interwencyjna wypłaca producentowi przed dniem 1 czerwca następującego po danym roku winnym, kwotę równą kwocie pomocy, gdzie stosowne przez agencję interwencyjną Państwa Członkowskiego producenta.

Artykuł 61

Terminy destylacji

1. Każde wino dostarczone w celu wykonania obowiązku ustanowionego w art. 27 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 nie może być destylowane przed dniem 1 stycznia danego roku winnego.

2. Nie później niż do dnia 10 każdego miesiąca, gorzelnicy przesyłają agencji interwencyjnej oświadczenie o ilościach przedestylowanych produktów i ilościach produktów uzyskanych z destylacji, te ostatnie w podziale na kategorie zgodnie z art. 43 niniejszego rozporządzenia.

3. Destylacja nie może odbywać się po dniu 31 lipca danego roku winnego.

Artykuł 62

Dostawa alkoholu do agencji interwencyjnej

1. Bez uszczerbku dla stosowania przepisów art. 27 ust. 12 i art. 28 ust. 6 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, gorzelnicy mogą dostarczać agencji interwencyjnej produkty o stężeniu alkoholu wynoszącym co najmniej 92% obj. najpóźniej do dnia 30 listopada następującego po danym roku winnym.

Czynności niezbędne do uzyskania produktu, określonego w akapicie pierwszym, mogą być przeprowadzane w obiektach gorzelnika dostarczającego omawiany produkt agencji interwencyjnej lub w obiektach gorzelni działającej na zlecenie.

Z wyjątkiem przypadków, w których stosuje się przepisy niniejszego artykułu ust. 2 akapit drugi, gorzelnicy dostarczający produkty agencji interwencyjnej nie mogą fizycznie przetrzymywać dostarczanego alkoholu w ich własnych pomieszczeniach; musi on być składowany w pomieszczeniach należących do agencji interwencyjnej.

2. Cena, która ma być zapłacona gorzelnikom za surowy alkohol dostarczony do agencji interwencyjnej jest ustalana w % obj./hl w następujący sposób:

a) destylacja na mocy art. 27 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999:

(i) cena normalna: 1,654 euro

(ii) alkohol z wycłoczyn: 1,872 euro

(iii) alkohol destylowany z wina i osadów winiarskich: 1,437 euro

b) destylacja na mocy art. 28 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999:

- cena 1,799 euro

W przypadkach gdy alkohol składa się w pomieszczeniach, w których jest wytwarzany, powyższe ceny są pomniejszane o 0,5% euro/hl alkoholu % obj.

3. Zróżnicowane ceny za alkohol z wyłoczyn, alkohol winny i alkohol wydestylowany z osadów winiarskich, określone w ust. 2 lit. a):

- a) mogą być ustalone przez Państwa Członkowskie w przypadku, gdy stosowanie ceny normalnej uniemożliwia lub uniemożliwiłoby posiadanie jednego lub więcej produktów ubocznych winiarstwa, destylowanych w niektórych regionach Wspólnoty,
- b) muszą być zapłacone gorzelnikom w przypadku, gdy jeden z tych surowców stanowi więcej niż 60% całkowitych ilości, które wydestylowano w trakcie danego roku winnego.

4. W przypadku gorzelników, którzy otrzymali pomoc na mocy art. 48 i 56 niniejszego rozporządzenia, ceny, określonych w ust. 2 są pomniejszane o kwotę równą kwocie pomocy.

5. Agencja interwencyjna płaci gorzelnikom nie później niż trzy miesiące po terminie dostarczenia alkoholu, pod warunkiem, że przedstawione zostały dokumenty i dowód, określone w art. 60.

ROZDZIAŁ II

DESTYLACJA FAKULTATYWNA

Artykuł 63

Rozpoczęcie destylacji zgodnie z artykułem 29 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999

1. Destylacja wina stołowego i wina nadającego się do otrzymania wina stołowego, określonego w art. 29 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 rozpoczyna się dnia 1 września każdego roku winnego.

2. Ilość wina stołowego i wina nadającego się do otrzymania wina stołowego, które każdy producent może wydestylować jest ograniczona do poziomu 40% największej ilości takiego wina wyprodukowanego i zadeklarowanego w trzech poprzednich latach winnych włączając rok bieżący, jeżeli zadeklarowano już produkcję. W przypadku gdy stosuje się wyżej wymieniony poziom, ilością wytworzonego wina stołowego jest ilość podana jako wino w kolumnie zatytułowanej „Wina stołowe” w deklaracji ilości wyprodukowanych, jak określono w art. 18 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999.

3. Każdy producent, który wytworzył wino stołowe lub wino nadające się do otrzymania wina stołowego może zawrzeć umowę lub złożyć deklarację, określoną w art. 65 niniejszego rozporządzenia. Umowie towarzyszy dowód wniesienia zabezpieczenia w wysokości 5 euro na hektolitr. Takie umowy są nieprzenoszalne.

4. Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję piątego i dwudziestego dnia każdego miesiąca lub pierwszego dnia roboczego po tym terminie, o całkowitych ilościach objętych umowami zawieranymi w odniesieniu do takiej destylacji w okresie, trwającym od szesnastego do trzydziestego pierwszego dnia poprzedniego miesiąca i odpowiednio od pierwszego do piętnastego dnia bieżącego miesiąca.

5. Państwa Członkowskie mogą zatwierdzić takie umowy po 10 dniach roboczych od powiadomienia Komisji, stosownie do ust. 4, chyba, że Komisja podjęła w międzyczasie specjalne środki. Do dnia następnego powiadomienia, zgodnie z ust. 4, Państwa Członkowskie informują Komisję o całkowitej liczbie zatwierdzonych umów.

6. Jeżeli ilości, w odniesieniu do których zawarto umowy, zgłoszone Komisji w dniu wyznaczonym zgodnie z ust. 4, przekraczają lub mogą przekroczyć ilości odpowiadające dostępnym zasobom środków budżetowych, albo przekraczają lub mogą znacząco przekroczyć zdolności absorpcyjne sektora alkoholu spożywczego, Komisja ustala wielkość procentową zatwierdzenia ilości objętych danymi umowami i/lub zawiesza zgłaszanie nowych umów. W tym przypadku zabezpieczenie, określone w ust. 3 zwraca się w odniesieniu do ilości zawartych w umowach, ale nie zatwierdzonych.

Komisja może również ustalić wielkość procentową zatwierdzenia zawieranych umów lub zawiesić zgłaszanie nowych umów w przypadkach nienormalnego wzrostu liczby nowych umów lub w przypadku, gdy istnieje poważne niebezpieczeństwo, że ciągłość tradycyjnych dostaw produktów destylacji zostanie naruszona.

7. Umowy zawarte i nie zgłoszone Komisji zgodnie z ust. 4 nie mogą być zatwierdzone.

8. Zabezpieczenie, określone w ust. 3 zwraca się proporcjonalnie do ilości dostarczonych, jeżeli producent dostarczy dowód dostawy do gorzelnii.

9. Ilości, które mają być dostarczone w ramach umowy, są dostarczane do gorzelnii najpóźniej do dnia 30 czerwca tego samego roku winnego.

Artykuł 64

Wysokość pomocy

1. Pomoc, która zostanie wypłacona gorzelnikom lub, w przypadkach określonych w art. 65 ust. 3 niniejszego rozporządzenia, producentom za wino destylowane w celu produkcji alkoholu spożywczego, na mocy niniejszego rozdziału, ustala się na % objętościowe alkoholu i na hektolitr uzyskanego produktu w procesie destylacji następująco:

a) pomoc podstawowa na mocy art. 29 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999:

- 1,751 euro na %/obj. i na hektolitr dla surowego alkoholu i spirytusów destylowanych z wina,
- 1,884 euro na % obj./hl dla alkoholu obojętnego

b) pomoc dodatkowa na mocy art. 29 ust. 6 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999: 0,0336 euro/hl na dzień

2. Gorzelnicy chcący otrzymać pomoc dodatkową powiadamiają agencję interwencyjną o ilości i cechach charakterystycznych produktu, który chcą składować i planowany termin rozpoczęcia składowania. Zgłoszenie takie należy sporządzić co najmniej 30 dni przed rozpoczęciem składowania.

O ile agencja interwencyjna nie zgłosi w powyższym 30 dniowym okresie sprzeciwu, zaplanowany termin rozpoczęcia składowania uważa się za rzeczywisty termin jego rozpoczęcia.

3. Dodatkowa pomoc, określona w ust. 1 lit. b) może być wypłacona tylko:

- w odniesieniu do co najmniej 100 hl alkoholu składowanego w pojemnikach o pojemności co najmniej 100 hl,
- przez okres najwyżej 12 miesięcy od dnia 1 grudnia,
- przez okres co najmniej 6 miesięcy.

Gorzelnicy mogą zakończyć składowanie alkoholu dnia 1 czerwca pod warunkiem, że Komisja wyda takie zezwolenie w świetle istniejącej w sektorze sytuacji.

4. W przypadku pomocy podstawowej agencja interwencyjna wypłaca gorzelnikom lub, w przypadkach określonych w art. 65 ust. 2, producentom, pomoc obliczoną zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu nie później niż 3 miesiące po złożeniu dowodu, określonego w art. 65 ust. 10 niniejszego rozporządzenia.

Agencja interwencyjna wypłaca dodatkową pomoc nie później niż 3 miesiące po zakończeniu okresu składowania.

5. Alkohol, na który wypłacana jest pomoc na mocy niniejszego artykułu, nie może być następnie skupowany przez władze publiczne. W przypadku gdyby jednak gorzelnicy chcieli sprzedać swój alkohol władzom publicznym, muszą najpierw zwrócić otrzymaną pomoc.

6. Nie naruszając ust. 5, tego ustępu nie stosuje się do władz publicznych, które posiadają program sprzedaży alkoholu, który nie zakłada tradycyjnych zastosowań takich jak program agroekologiczny dotyczący sprzedaży alkoholu dla sektora paliwowego, w odniesieniu do ilości alkoholu sprzedanych w ramach takiego programu

ROZDZIAŁ III

PRZEPISY WSPÓLNE DLA ROZDZIAŁÓW I ORAZ II

Sekcja I: Ogólne

Artykuł 65

Umowy dostawy

1. Wszyscy producenci mający zamiar dostarczać wino własnej produkcji do destylacji na mocy art. 29 i 30 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, zawierają jedną lub kilka umów dostawy, zwanych dalej „umowami” z jednym lub kilkoma gorzelnikami. Gorzelnicy przedstawiają takie umowy właściwej agencji interwencyjnej do zatwierdzenia przed terminem, który zostanie określony, zgodnie z ustaleniami przyjętymi przez Państwa Członkowskie.

Wraz z umową, agencji interwencyjnej przedstawia się dowód potwierdzający, że producenci faktycznie wyprodukowali i posiadają ilość wina, która zostanie dostarczona. Taki dowód może nie być wymagany w Państwach Członkowskich, w których władze posiadają już odpowiedni dowód na mocy innych ustaleń.

Producenci podlegający zobowiązaniom ustanowionym w art. 27 i 28 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 dostarczają gorzelnikom również dowód, że wypełnili te zobowiązania w trakcie okresu ustalonego w art. 2 ust. 2 niniejszego rozporządzenia.

2. Umowy zawierają co najmniej następujące informacje na temat wina objętego umową:

- a) ilość, która nie może być mniejsza niż 10 hektolitrow,
- b) różne cechy charakterystyczne, w szczególności barwę.

Producenci nie mogą dostarczać wina do destylacji, dopóki ich umowa nie została zatwierdzona przez właściwą agencję interwencyjną. Właściwy organ może ograniczać liczbę umów, które producent może zawrzeć.

W przypadku, gdy destylacja przeprowadzana jest w Państwie Członkowskim innym niż to, w którym umowa została zatwierdzona, agencja interwencyjna, która zatwierdziła umowę, przesyła jej kopię agencji interwencyjnej Państwa Członkowskiego, w którym dokonano destylacji.

3. Producenci określani w ust. 1 niniejszego artykułu:

- a) którzy sami posiadają urządzenia do destylacji i którzy mają zamiar prowadzenia destylacji określonej w niniejszym rozdziale, lub
- b) którzy mają zamiar zlecić destylację wina we własnym imieniu, która prowadzona będzie w zakładzie zatwierdzonego gorzelnika pracującego w ramach umowy, składają deklarację dostawy do destylacji, zwane dalej „deklaracją”, właściwej agencji interwencyjnej do zatwierdzenia przed ustalonym terminem.

Producenci podlegający obowiązkowi, określonym w art. 27 i 28 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, dostarczają również agencji interwencyjnej dowód, że wykonali te obowiązki w trakcie okresu referencyjnego ustalonego w art. 2 ust. 2 niniejszego rozporządzenia.

4. Do celów ust. 3 umowę można zastąpić:

- a) w przypadku określonym w ust. 3 lit. a) akapit pierwszy, deklaracją,

- b) w przypadku określonym w ust. 3 lit. a) akapit pierwszy, deklaracją, do której załączona jest umowa dostawy do destylacji w imieniu producenta zawartej między producentem a gorzelnikiem,

5. Cechy charakterystyczne wina dostarczanego do destylacji muszą być takie same, jak te wskazane w umowie lub deklaracji określonej w niniejszym artykule.

Pomoc się nie należy:

- a) jeżeli ilość wina faktycznie dostarczonego do destylacji jest mniejsza niż 95% tej ustalonej w umowie lub deklaracji;
- b) dla każdej ilości wina, która przekracza 105% ilości ustalonej w umowie lub deklaracji;
- c) dla każdej ilości wina większej lub mniejszej od maksymalnej ilości wymaganej do procesu destylacji.

6. Gorzelnicy płacą producentom ceny ustalone na % obj. alkoholu i na hektolitr, na mocy art. 29 lub 30 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, za dostarczone im wino, ceny takie stosuje się do towarów *luzem loco* zakład producenta.

7. Gorzelnicy płacą producentom minimalną cenę nabycia, określoną w ust. 6, w okresie trzech miesięcy od dostawy wina, pod warunkiem, że producenci dostarczyli właściwemu organowi dowód, określony w niniejszym artykule ust. 1 akapit trzeci, w okresie dwóch miesięcy od dostawy. Jeżeli wymieniony dowód został dostarczony w okresie dłuższym niż dwa miesiące po dostawie, gorzelnicy płacą w okresie jednego miesiąca.

8. Gorzelnicy przesyłają agencji interwencyjnej, w terminie, który zostanie ustalony:

- a) szczegóły dotyczące ilości, barwy i rzeczywistego objętościowego stężenia alkoholu wina w każdej dostawie od każdego producenta, od którego otrzymali dostawę wina, wraz z numerem dokumentu przewidzianego w art. 70 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 używanego do przewozu wina do gorzelnii,
- b) dowód, że całkowita ilość wina przewidzianego w umowie lub deklaracji została poddana destylacji w dozwolonym terminie,
- c) dowód, że gorzelnicy zapłacili producentowi cenę nabycia, określoną w ust. 7 niniejszego artykułu w dozwolonym terminie.

W przypadku, określonym w ust. 9, producenci mają obowiązek dostarczyć tylko dowód określony powyżej w lit. b).

Nie później niż do dnia 10 każdego miesiąca gorzelnicy przesyłają agencji interwencyjnej oświadczenie o ilościach produktów poddanych destylacji oraz produktów uzyskanych w poprzednim miesiącu, te ostatnie z podziałem na kategorie zgodnie z art. 43 niniejszego rozporządzenia.

9. Jeżeli destylacja jest prowadzona przez samych producentów działających jako gorzelnicy lub przez gorzelników działających w imieniu producenta, informacje wymagane na mocy ust. 8 przekazywane są przez producenta właściwej agencji interwencyjnej.

10. Państwa Członkowskie przeprowadzają reprezentatywne kontrole na miejscu dotyczące wina objętego umowami i sprawdzają w szczególności:

- a) czy producent rzeczywiście wyprodukował i posiada ilość wina, które mają być dostarczone,
- b) czy wino określone w umowie należy do kategorii, dla której rozpoczęto destylację.

Kontrola może być przeprowadzona w każdej chwili od dnia przedstawienia umowy do dnia jej zatwierdzenia i dostawy wina do gorzelnicy. Państwa Członkowskie po przyjęciu bardziej skutecznych ustaleń dotyczących kontroli przewidzianej w niniejszym ustępie akapit pierwszy lit. a) przeprowadzają kontrole, tylko po wprowadzeniu produktów do gorzelnicy.

Artykuł 66

Zaliczki

1. Gorzelnicy lub, w przypadku określonym w art. 65 ust. 3 niniejszego rozporządzenia, producenci mogą ubiegać się o wypłatę zaliczkową równą kwocie pomocy ustalonej dla danej czynności destylacji, pod warunkiem, że złożyli zabezpieczenie na rzecz agencji interwencyjnej. Zabezpieczenie to jest równe 120% wysokości powołanej kwoty.

Kwota, określona w akapicie pierwszym, jest obliczana na % obj. alkoholu podanego dla wina objętego umową lub deklaracją dostawy i na hektolitr tego wina, lub na hektolitr czystego alkoholu w przypadku pomocy dodatkowej, określonej w art. 64 ust. 1 lit. b) niniejszego rozporządzenia. Agencja interwencyjna wypłaca zaliczki nie później niż trzy miesiące po przedstawieniu dowodu, że zabezpieczenie zostało wniesione, pod warunkiem, że umowa została zatwierdzona.

2. Agencja interwencyjna zwraca zabezpieczenie przez po przedstawieniu dowodu, określonego w art. 65 ust. 8 w uzgodnionym terminie.

Artykuł 67

Udział EFOGR w kosztach destylacji

1. Sekcja Gwarancji EFOGR finansuje część wydatków ponoszonych przez agencje interwencyjne w przejmowaniu alkoholu.

Udział finansowy jest równy kwocie pomocy ustalonej na mocy art. 48 i 56 oraz art. 68 lit. a) niniejszego rozporządzenia i stosownie do art. 3 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999.

2. Do omawianego udziału stosuje się przepisy art. 4 i 6 rozporządzenia (WE) nr 1258/1999⁵.

⁵ Dz.U L 160 z 26.06.1999, str. 103.

Sekcja II: Wino wzmocnione

Artykuł 68

Przetwarzanie na wino wmacniane

1. Wino destylowane na mocy niniejszego rozporządzeniem może być wzmocnione. W takich przypadkach jedynym produktem, który można uzyskać poprzez destylację tak wzmocnionego wina jest spirytus winny.

2. Wino jest wmacniane do destylacji tylko pod urzędowym nadzorem.

W tym celu:

a) dokument(-y) i rejestr(-y) wymagane na mocy art. 70 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 wskazują zwiększenie rzeczywistego stężenia alkoholu w % obj. wyrażonego w % obj. poprzez wskazanie stężenia przed i po dodaniu destylatu do wina,

b) w celu określenia przez urzędowe laboratorium lub laboratorium pracujące pod urzędowym nadzorem rzeczywistego objętościowego stężenia alkoholu, pod urzędowym nadzorem pobiera się próbkę wina przed jego wzmocnieniem,

c) dwa egzemplarze sprawozdania dotyczącego analizy, określonej w lit. b) przesyła się wytwórcy wmacnianego wina, który z kolei przekazuje jeden egzemplarz agencji interwencyjnej Państwa Członkowskiego, w którym wino jest wmacniane.

3. Wino jest wmacniane do destylacji w trakcie okresu ustalonego dla omawianej czynności destylacji.

4. Państwa Członkowskie mogą ograniczyć liczbę miejsc, w których można wmacniać wino do destylacji, w celu zapewnienia najskuteczniejszej metody nadzoru.

Artykuł 69

Przygotowanie wina wzmocnionego

1. W przypadkach gdy korzysta się z możliwości określonej w art. 68 ust. 1 oraz w przypadku gdy wino nie jest wmacniane przez lub w imieniu gorzelnika, producenci zawierają umowę dostawy z zatwierdzonym wytwórcą wzmocnionego wina i przedkładają ją do zatwierdzenia właściwej agencji interwencyjnej.

Jednakże w przypadku producentów zatwierdzonych jako wytwórcy wina wzmocnionego i którzy mają zamiar wmacniać wino do destylacji samodzielnie, umowę określoną w akapicie pierwszym zastępuje się deklaracją dostawy.

2. Umowy i deklaracje, określone w ust. 1, objęte są zasadami przyjmowanymi przez Państwa Członkowskie.

3. Wytwórcy wzmocnionego wina płacą producentom co najmniej minimalną cenę skupu ustaloną dla destylacji, jak przewidziano w art. 27-30 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 dla dostarczanych win. Cenę tę stosuje się do towarów luzem:

- a) franco zakład wytwórcy w przypadku destylacji zgodnie z art. 27 ust. 9 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999,
- b) z zakładu producenta w innych przypadkach.

Z zastrzeżeniem niezbędnych dostosowań, wytwórcy wina wzmocnianego do destylacji podlegają tym samym obowiązkom co gorzelnicy, na mocy niniejszego tytułu.

Pomoc, która zostanie wypłacona wytwórcom wzmocnianego wina ustalana jest na% objętościowe rzeczywistego stężenia alkoholu i na hektolitr wina następująco:

- 0,2657 euro za destylację, jak przewidziano w art. 27 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999;
- 0,6158 euro za destylację, jak przewidziano w art. 28 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999;
- 0,1715 euro za destylację, jak przewidziano w art. 29 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999.

Właściwa agencja interwencyjna wypłaca pomoc wytwórcom wzmocnianego wina pod warunkiem, że wniosą zabezpieczenie równe 120% kwoty pomocy, która zostanie przyznana. Jednakże nie wymaga się zabezpieczenia w przypadku, gdy wszystkie wymogi wypłaty pomocy zostały spełnione.

W przypadku gdy wytwórcy wzmocniają wino w połączeniu z innymi czynnościami destylacji, regulowanymi różnymi przepisami rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, mogą oni złożyć jedno zabezpieczenie. W takich przypadkach zabezpieczenie jest równe 120% całej wysokości pomocy, która ma być wypłacona na wzmocnianie w połączeniu z wymienionymi czynnościami destylacji.

Agencja interwencyjna zwraca zabezpieczenie po przedstawieniu, w uzgodnionym terminie:

- a) dowodu, że całkowita ilość wzmocnianego wina do destylacji wskazanego w umowie lub deklaracji została poddana destylacji w ustalonym terminie, oraz
- b) dowodu, że minimalna cena nabycia, określona w art. 27-30 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 została zapłacona w uzgodnionym terminie.

W przypadkach, objętych ust. 1 akapit drugi, producent ma obowiązek dostarczyć agencji interwencyjnej jedynie dowód, określony powyżej w lit. a).

Artykuł 70

Destylacja w innym Państwie Członkowskim

1. Nie naruszając art. 69 ust. 4 niniejszego rozporządzenia w przypadku, gdy wzmacniane wino jest destylowane w Państwie Członkowskim innym niż to, w którym umowa lub deklaracja zostały zatwierdzone, pomoc wypłacana za różne czynności destylacji można wypłacić gorzelnikom pod warunkiem, że złożą oni wnioski do agencji interwencyjnej Państwa Członkowskiego, na którego terytorium destylacja ma miejsce, nie później niż dwa miesiące po terminie ostatecznym, określonym dla przeprowadzenia danej destylacji.
2. Wnioskom określonym w ust. 1 towarzyszy:
 - a) dokument podpisany przez właściwe władze Państwa Członkowskiego, na którego terytorium wino zostało wzmacnione, przenoszący prawo do pomocy z wytwórcy wzmacnianego wina na gorzelnika i wskazujący ilości danego wzmacnionego wina oraz odpowiadającą mu kwotę pomocy,
 - b) egzemplarz umowy lub deklaracji, określonych w art. 69 ust. 1, zatwierdzonych przez właściwą agencję interwencyjną,
 - c) egzemplarz sprawozdania analitycznego, określonego w art. 68,
 - d) dowód, że minimalna cena nabycia została zapłacona producentowi,
 - e) dokument wymagany na mocy art. 70 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, do transportu wzmacnianego wina do gorzelnii, wskazujący zwiększenie rzeczywistego objętościowego stężenia alkoholu w % objętościowych, wyrażonego w % obj. poprzez wskazanie stężenie przed i po dodaniu destylatu do wina,
 - f) dowód, że dane wzmacniane wino zostało poddane destylacji,
3. W przypadkach określonych w ust. 1, wytwórcy wzmacnianego wina nie muszą wnosić zabezpieczenia przewidzianego w art. 69 ust. 4.
4. Agencja interwencyjna wypłaca pomoc nie później niż trzy miesiące po złożeniu wniosku i dokumentów wymienionych w ust. 2.

Artykuł 71

Zasady szczególne

1. W przypadkach określonych w art. 69 ust. 1 niniejszego rozporządzenia, umowa lub deklaracja dostawy do wzmacniania do destylacji przedkładana jest właściwej agencji interwencyjnej do zatwierdzenia nie później niż do dnia 31 grudnia danego roku winnego. Agencja interwencyjna powiadamia producenta o wynikach postępowania zatwierdzającego w ciągu 15 dni od dnia przedłożenia umowy lub deklaracji.
2. W przypadkach destylacji na mocy art. 27 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, nie może być wzmacniane żadne wino przed dniem 1 stycznia danego roku winnego lub przed zatwierdzeniem odpowiedniej umowy lub deklaracji.

3. Najpóźniej 10 dnia każdego miesiąca, wytwórcy wzmocnionego wina do destylacji przesyłają agencji interwencyjnej oświadczenie o ilościach dostarczonego im w poprzednim miesiącu wina.

4. W celu zakwalifikowania się do otrzymania pomocy, wytwórcy wzmocnianego wina składają do właściwej agencji interwencyjnej wnioski, najpóźniej w dniu 30 listopada następującego po zakończeniu danego roku winnego, załączając dowód, że zabezpieczenie, określone w art. 69 ust. 4, zostało wniesione.

Pomoc jest wypłacana nie później niż trzy miesiące po terminie przedłożenia dowodu, że zabezpieczenie, określone w akapicie poprzednim, zostało wniesione. Zabezpieczenia nie wypłaca się dopóki umowa lub deklaracja nie zostaną zatwierdzone.

5. Z zastrzeżeniem przepisów art. 69 ust. 4 niniejszego rozporządzenia, zabezpieczenie zwraca się tylko w przypadku, gdy dokumenty określone w niniejszym artykule zostaną dostarczone właściwej agencji interwencyjnej w okresie 12 miesięcy od złożenia wniosku.

6. W przypadku, gdy zostanie ustalone, że wytwórca wzmocnianego wina nie zapłacił producentowi ceny nabycia, agencja interwencyjna wypłaca producentowi, przed dniem 1 czerwca roku winnego następującego po roku, w którym wino zostało dostarczone, gdzie stosowne poprzez agencję interwencyjną Państwa Członkowskiego producenta kwotę równą kwocie pomocy.

Sekcja III: Przepisy administracyjne

Artykuł 72

Siła wyższa

1. W przypadku gdy z powodu siły wyższej cały lub część produktu przeznaczony do destylacji nie może być jej poddany:

- a) jeżeli działanie siły wyższej dotknęło produktu przeznaczony do destylacji podczas gdy znajdował się on w legalnym posiadaniu producenta, ten ostatni powiadamia bezzwłocznie agencję interwencyjną Państwa Członkowskiego, w którym znajduje się wytwórnia producenta,
- b) we wszystkich pozostałych przypadkach gorzelnik powiadamia bezzwłocznie agencję interwencyjną Państwa Członkowskiego, w którym znajduje się gorzelnia.

W okolicznościach, określonych w akapicie pierwszym, wkrótce po powiadomieniu agencji interwencyjnej, podejmuje ona decyzję dotyczącą środków, które uzna za niezbędne ze względu na powstałe okoliczności. W szczególności, może ona odroczyć terminy.

2. W okolicznościach, określonych w ust. 1 lit. a) akapit pierwszy, oraz w przypadku, gdy wytwórnia producenta i gorzelnia znajdują się w dwóch różnych Państwach Członkowskich, agencje interwencyjne obydwu zainteresowanych Państw Członkowskich współpracują w formie bezpośredniej wymiany informacji w celu wykonania przepisów ust. 1.

W okolicznościach określonych w ust. 1 lit. b) akapit pierwszy, wkrótce po powiadomieniu agencji interwencyjnej, może ona również zezwolić gorzelnikom, pod warunkiem, że producenci zgodzili się w przypadku gorzelni działających na zlecenie, przenieść ich prawa i obowiązki na innego gorzelnika w odniesieniu do ilości produktów jeszcze nie poddanych destylacji.

Artykuł 73

Nadzór nad destylacją

1. Cechy charakterystyczne produktów dostarczonych do destylacji, szczególnie ilość, barwa i stężenie alkoholu są sprawdzane w oparciu o:

- a) dokument, przewidziany w art. 70 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, na podstawie którego produkty są transportowane,
- b) analizę próbek pobranych pod nadzorem urzędowego organu Państwa Członkowskiego, w którym znajduje się gorzelnia, gdy produkt jest wprowadzany do gorzelni. Pobieranie próbek może przyjąć formę reprezentatywnych kontroli na miejscu,
- c) gdzie właściwe, umowy zawarte na mocy niniejszego tytułu.

Analizy są wykonywane przez zatwierdzone laboratoria, określone w art. 72 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, które przesyłają wyniki agencjom interwencyjnym Państwa Członkowskiego, gdzie ma miejsce destylacja.

Jeżeli, zgodnie z regułami wspólnotowymi, nie został sporządzony dokument określony w lit. a), cechy charakterystyczne produktu przeznaczonego do destylacji sprawdzane są w oparciu o analizy określone w lit. b)

Przedstawiciel urzędowego organu sprawdza ilość produktu poddanego destylacji, termin destylacji oraz ilość i właściwości uzyskanych produktów.

2. Wyniki analizy części wina objętego umową stosuje się w odniesieniu do całej ilości.

3. Państwa Członkowskie mogą również wymagać użycia wskaźnika. Państwa Członkowskie nie mogą tworzyć przeszkód w obrocie na ich terytorium produktami przeznaczonymi do destylacji lub produktami poddanymi destylacji z nich uzyskanych na podstawie obecności wskaźnika.

W przypadkach, gdy produkty objęte niniejszym rozporządzeniem są dostarczane do destylacji przez więcej niż jednego producenta, Państwa Członkowskie mogą przewidzieć transport takich produktów luzem. W takich przypadkach, kontrole dotyczące właściwości produktów, jak określono w art. 65, są przeprowadzane zgodnie ze szczegółowymi zasadami przyjętymi przez zainteresowane Państwo Członkowskie.

4. Państwa Członkowskie korzystające z możliwości przewidzianej w ust. 3 powiadamiają o tym Komisję i informują ją o przyjętych w tym celu przepisach. W przypadkach, określonych w akapicie pierwszym tego ustępu, Komisja powiadamia pozostałe Państwa Członkowskie.

Artykuł 74

Naruszenia niniejszego tytułu

1. W przypadku, gdy weryfikacja akt ujawni, że producent nie spełnia wymogów ustalonych regulami wspólnotowymi w odniesieniu do omawianej destylacji, w stosunku do wszystkich lub części dostarczonych produktów, właściwa agencja interwencyjna powiadamia o tym odpowiednio gorzelnika i zainteresowanego producenta.

2. Dany gorzelnik nie jest zobowiązany do płacenia ceny, określonej odpowiednio w art. 27-30 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, za ilości produktów określonych w ust. 1.

3. Bez uszczerbku dla przepisów art. 2 niniejszego rozporządzenia, w przypadku gdy producent lub gorzelnik nie spełnia wymogów ustanowionych regulami wspólnotowymi w odniesieniu do danej destylacji, w stosunku do wszystkich lub do części produktów dostarczonych do destylacji:

- a) pomoc nie należy się w odniesieniu do danych ilości,
- b) gorzelnik nie musi dostarczać agencji interwencyjnej produktów uzyskanych w wyniku destylacji danych ilości.

W przypadku gdy pomoc została już wypłacona, agencja interwencyjna odzyskuje ją od gorzelnika.

W przypadku gdy produkty uzyskane w wyniku destylacji zostały już dostarczone, agencja interwencyjna odzyskuje od gorzelnika kwotę równą kwocie pomocy określonej dla danej czynności.

Jednakże w przypadku gdy nie dotrzymano różnych terminów ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu, można podjąć decyzję o ograniczeniu kwoty pomocy.

4. Agencja interwencyjna odzyskuje od producenta kwotę równą kwocie pomocy wypłaconej gorzelnikowi w przypadkach, gdy producent nie spełnia wymogów ustanowionych regulami wspólnotowymi w odniesieniu do omawianych czynności destylacji, z powodu jednej z następujących przyczyn:

- a) niedopełnienia obowiązku przedstawiania deklaracji dotyczącej zbiorów, produkcji lub zapasów w wymaganym terminie;
- b) przedstawiona deklaracja dotycząca zbiorów, produkcji lub zapasów została uznana przez właściwe władze Państwa Członkowskiego za niekompletną lub niedokładną, w przypadku gdy brakujące lub niepoprawne dane mają istotne znaczenie dla stosowania danego środka;
- c) niewykonania obowiązków ustanowionych w art. 37 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, w przypadku, gdy naruszenie zostało wykryte lub zgłoszone gorzelnikowi po tym jak gorzelnik zapłacił minimalną cenę na podstawie wcześniejszych deklaracji.

Artykuł 75

Kary

1. Z wyjątkiem przypadków siły wyższej,
 - a) w przypadku gdy producenci nie wypełniają swych zobowiązań zgodnie z niniejszym tytułem lub odmawiają poddania się kontrolom, nie wypłaca się pomocy;
 - b) w przypadku gdy gorzelnicy nie wykonują jednego ze swych obowiązków innych niż określone powyżej w lit. a), pomoc zostaje zmniejszona o kwotę określoną przez właściwy organ w zależności od ciężaru naruszenia.
2. W przypadkach uznania działania sił wyższej, agencja interwencyjna podejmuje takie działanie, które uzna za niezbędne uwzględniając zaistniałe okoliczności.
3. W przypadkach gdy gorzelnik nie wykonuje obowiązku w określonym terminie, pomoc zmniejsza się w następujący sposób:
 - a) w przypadku zapłacenia ceny nabycia producentowi na mocy art. 47 ust. 2, art. 55 i art. 65 ust. 7, pomoc jest zmniejszana o 1% za każdy dzień zwłoki w ciągu 1 miesiąca. Po miesiącu pomoc nie jest wypłacana;
 - b) w przypadku:
 - (i) przedstawienia dowodu, że minimalna cena nabycia została zapłacona na mocy art. 60 ust. 1 i art. 65 ust. 8,
 - (ii) złożenia wniosku o pomoc i dowodu płatności, zgodnie z art. 60 ust. 1 i art. 64 ust. 2 akapit drugi oraz art. 65 ust. 8,
 - (iii) dostawy alkoholu, zgodnie z art. 62 ust. 1,
 - (iv) przedłożenia oświadczenia o ilościach produktów poddanych destylacji i produktów uzyskanych zgodnie z art. 61 ust. 2,
 - (v) przedłożenia oświadczenia o ilościach dostarczonych do wzmacniania, zgodnie z art. 71 ust. 3,pomoc jest zmniejszana o 0,5% za każdy dzień zwłoki w ciągu dwóch miesięcy.

Po dwóch miesiącach nie wypłaca się pomocy.

W przypadku gdy została wypłacona zaliczka na pomoc, odpowiadające jej zabezpieczenie zwraca się proporcjonalnie do rzeczywiście należnej kwoty pomocy. W przypadku, gdy pomoc się nie należy, zabezpieczenie przepada.

4. Państwa Członkowskie powiadomią Komisję o przypadkach, w których zastosowały przepisy ust. 1 oraz o działaniach podjętych w przypadku siły wyższej.

Sekcja IV: Obniżenie ceny skupu wina, przewidzianego w art. 32 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999

Artykuł 76

Obniżenie ceny skupu niektórych win wzbogaconych

1. Cenę skupu wina dostarczonego do destylacji, na mocy art. 29 i 30 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, zmniejsza się o:

- 0,3626 euro w strefie A,
- 0,3019 euro w strefie B,
- 0,1811 euro w strefie C.

Obniżki, określonej w akapicie pierwszym, nie stosuje się do:

- a) wina dostarczanego przez producentów znajdujących się w regionach, w których stężenie alkoholu może być zwiększone tylko poprzez dodanie moszczu, na który przyznano wszelką możliwą pomoc, na mocy art. 34 rozporządzenia (EWG) nr 1493/1999, w trakcie danego roku winnego. Producenci ci przedstawiają gorzelnikowi egzemplarz oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do danej pomocy, ostemplowanego przez właściwy organ wyznaczony przez Państwo Członkowskie;
- b) wina dostarczonego do gorzelnii po terminach ustanowionych dla różnych stref uprawy winorośli w załączniku V pkt G (7) do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 i dostarczonego przez producentów, którzy dostarczyli właściwym władzom wystarczający dowód, że podczas roku winnego nie zwiększyli stężenia alkoholu swojego wina stołowego poprzez dodanie sacharozy ani też nie złożyli wniosku o przyznanie pomocy do własnej produkcji, zgodnie z art. 34 tego rozporządzenia;
- c) wina i kategorii win, dla których Państwa Członkowskie nie zezwalają lub nie zezwoliły na zwiększenie stężenia alkoholu w danym roku winnym.

2. Kwota równa kwocie obniżki, określonej w ust. 1, wypłacana jest w odniesieniu do ilości wina dostarczanego do destylacji, jak określono w tym ustępie, producentom, którzy zwrócą się do właściwych władz przed dniem 1 sierpnia, bezpośrednio lub za pośrednictwem gorzelnika, i którzy nie zwiększyli stężenia alkoholu wina stołowego ich produkcji poprzez dodanie sacharozy, ani też nie ubiegali się o pomoc na mocy art. 34 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 na swoją produkcję w trakcie danego roku winnego.

Producenci, którzy ubiegają się o pomoc przed dniem 1 sierpnia i którzy zwiększyli stężenie alkoholu poprzez dodanie sacharozy lub ubiegali się o pomoc w trakcie roku winnego, ale dla mniejszej produkcji wina stołowego w stosunku do ilości dostarczonej na wszystkie odpowiednie procesy destylacji w trakcie roku winnego, otrzymują kwotę wskazaną w akapicie pierwszym w odniesieniu do różnicy między ilością wina stołowego, którego stężenie alkoholu zwiększyli a ilością, którą dostarczyli do destylacji.

Właściwe władze Państw Członkowskich mogą żądać, aby tacy producenci dostarczali dowody niezbędne do potwierdzenia ważności wniosku.

Artykuł 77

Zmniejszenie pomocy określonej w artykule 81

W przypadku, gdy wino jest dostarczane do destylacji, jak określono w art. 76 niniejszego rozporządzenia oraz w przypadku gdy zastosowano do takiego wina obniżkę,

- a) pomoc, która ma być wypłacona gorzelnikowi,
- b) cena, która ma być zapłacona gorzelnikowi za dostawę do agencji interwencyjnej, zgodnie z art. 30 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, oraz
- c) udział EFOGR w wydatkach ponoszonych przez agencję interwencyjną na przejmowanie alkoholu, zgodnie z art. 30 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999

zmniejsza się o kwotę równą obniżce, którą określono w art. 76.

ROZDZIAŁ IV

ZBYCIE ALKOHOLU UZYSKANEGO W WYNIKU DESTYLACJI, O KTÓREJ MOWA W ROZDZIALE I NINIEJSZEGO TYTUŁU ORAZ W DANYM PRZYPADKU, W ARTYKULE 30 ROZPORZĄDZENIA (WE) NR 1493/1999

Artykuł 78

Cel i definicje

1. Niniejsza sekcja ustanawia szczegółowe zasady zbywania alkoholu uzyskanego w wyniku destylacji na mocy art. 27, 28 i 30 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, zwanego dalej częścią „alkoholem”.

Alkohol można zbywać do celów nowych zastosowań w przemyśle (podsekcja I), do zastosowania w państwach trzecich wyłącznie w sektorze paliwowym (podsekcja II) lub do zastosowania we Wspólnocie jako bioetanol (podsekcja III).

2. Do celów niniejszej sekcji „procedura przetargowa” oznacza zorganizowanie konkursu wśród zainteresowanych stron w postaci zaproszenia do składania ofert przetargowych lub podobnej procedury, która kończy się zawarciem umowy ze stroną składającą najkorzystniejszą ofertę, zgodną z zasadami ustanowionymi w niniejszym rozporządzeniu.

Podsekcja I: Zbywanie alkoholu do celów nowych zastosowań w przemyśle

Artykuł 79

Definicja nowych zastosowań w przemyśle

Bez uszczerbku dla przepisów art. 31 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, Komisja może wydać zaproszenia do składania ofert przetargowych w celu realizacji we Wspólnocie projektów na małą skalę dotyczących nowych zastosowań w przemyśle takich jak:

- a) ogrzewanie szklarń,
- b) osuszanie pasz,
- c) zaopatrywanie w paliwo instalacji grzewczych, włączając te w pracach betoniarskich.

i przetwarzane na towary wywożone do celów przemysłowych przez podmioty, które wykorzystywały zasady uszlachetniania czynnego co najmniej raz w ostatnich dwóch latach, inne niż przetwarzanie składające się wyłącznie z redestylacji, rektyfikacji, dehydratacji, oczyszczenia lub skażaniu alkoholu.

W przypadku, gdy przewidzianym zastosowaniem alkoholu jest wywóz do państw trzecich w postaci wytworzonych towarów, należy dostarczyć dowód, że w ciągu dwóch ostatnich lat udzielono zezwolenia na wykorzystanie alkoholu z państw trzecich do produkcji takich samych towarów jak wywiezione zgodnie z zasadami uszlachetniania czynnego.

Artykuł 80

Otwarcie procedury przetargowej

Komisja, stanowiąc zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 75 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, wydaje zaproszenie do składania ofert przetargowych dotyczące zbycia alkoholu uzyskanego w wyniku destylacji zgodnie z art. 27, 28 i 30 tego rozporządzenia do nowych zastosowań przemysłowych. Ilości alkoholu przyznanego na mocy takiej procedury przetargowej nie przekraczają 400 000 hektolitrów alkoholu w przeliczeniu na 100% obj. rocznie.

Artykuł 81

Ogłoszenie o zaproszeniu do składania ofert przetargowych

Ogłoszenia o zaproszeniu do składania ofert przetargowych są publikowane w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Ogłoszenia takie określają:

- a) szczególne zasady, które stosuje się do procedury przetargowej oraz nazwy i adresy danych agencji interwencyjnych,
- b) ilość alkoholu, wyrażoną w hektolitrach alkoholu w przeliczeniu na 100% obj., objętą procedurą przetargową,
- c) jedną lub kilka kadzi tworzących partię w danym Państwie Członkowskim,
- d) minimalną cenę, którą można zaoferować, zróżnicowaną odpowiednio w zależności od przeznaczenia docelowego,

- e) kwotę wadium wymaganego na mocy art. 82 ust. 5 i zabezpieczenie wykonania wymagane na mocy art. 84 ust. 3 lit. b).

Artykuł 82

Zasady stosowane w odniesieniu do ofert przetargowych

1. Oprócz informacji określonych w art. 97 niniejszego rozporządzenia, oferty wskazują:
 - a) ilość alkoholu, do której się odnoszą, podzielone na kadzie i wyrażone w hektolitrach alkoholu w przeliczeniu na 100% obj.,
 - b) liczbę(-y) kadzi, w których składowany jest dany alkohol, wszystkie cysterny znajdują się w tym samym Państwie Członkowskim,
 - c) dokładne zastosowanie przemysłowe alkoholu,
 - d) rodzaj towarów, które zostaną wywiezione, jeżeli alkohol jest przewidziany do wywozu do państw trzecich w postaci wyprodukowanych towarów.
2. Oferty mogą wskazywać, że należy je rozpatrywać tylko wówczas, gdy ilość przyznawana odpowiada pełnej ilości wskazanej w ofercie przetargowej.
3. Oferenci mogą składać tylko jedną ofertę w odniesieniu do każdego rodzaju alkoholu, końcowego zastosowania i procedury przetargowej. W przypadku, gdy oferent składa więcej niż jedną ofertę na dany rodzaj alkoholu, końcowego zastosowania lub procedury przetargowej, żadna z tych ofert nie zostanie dopuszczana.
4. Agencja interwencyjna zainteresowanego Państwa Członkowskiego powinna otrzymać oferty nie później niż do godziny 12 w południe czasu lokalnego Brukseli ostatniego dnia składania ofert przetargowych ustalonego w ogłoszeniu o zaproszeniu do składania ofert przetargowych. Dzień ten musi przypadać między 15 a 25 dniem od dnia ogłoszenia zaproszenia do składania ofert przetargowych.
5. Oferty są ważne tylko w przypadku, gdy przed terminem końcowym składania ofert przetargowych dostarczono dowód o wniesieniu wadium na rzecz danej agencji interwencyjnej.
6. Najpóźniej po dwóch dniach roboczych od terminu końcowego składania ofert przetargowych dana agencja interwencyjna powiadamia Komisję o wykazie nazw oferentów, których oferty kwalifikują się do rozpatrzenia na mocy art. 97 niniejszego rozporządzenia, zaofiarowanych cen, wymaganych ilości, miejsc położenia i rodzajów alkoholu, oraz dokładnych zastosowań alkoholu.

Artykuł 83

Udzielanie zamówień

1. Komisja, stanowiąc zgodnie z art. 75 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, w świetle złożonych ofert oraz, w miarę potrzeby, w zależności od rodzaju końcowego zastosowania, do którego przewidziany jest alkohol, podejmuje decyzję o udzieleniu zamówienia.
2. Komisja sporządza wykaz przyjętych ofert, wymieniając zaoferowane ceny w porządku malejącym, aż udzielone zamówienia obejmą całą ilość alkoholu określonego w ogłoszeniu o zaproszeniu do składania ofert przetargowych.
3. W przypadku, gdy kilka dopuszczalnych ofert odnosi się w pełni lub częściowo do tych samych kadzi, Komisja przydziela ilości danego alkoholu oferentowi przedkładającemu ofertę o najwyższej wartości całkowitej.

Podczas podejmowania decyzji na mocy ust. 1 niniejszego artykułu w przypadkach określonych w akapicie pierwszym, gdy niektóre oferty nie mogą być przyjęte, Komisja może zaproponować zainteresowanym oferentom, że ich oferty zostaną przyjęte w odniesieniu do zastępczej ilości alkoholu tego samego rodzaju. W takich przypadkach, stosowne oferty są uważane za przyjęte pod warunkiem, że wspomniani oferenci nie wnoszą sprzeciwu na takie przeniesienie w formie pisemnej na daną agencję interwencyjną w okresie 10 dni roboczych od dnia powiadomienia Komisji o decyzjach określonych w niniejszym artykule ust. 5 lit. a).

W tym celu, w decyzji Komisji, w porozumieniu z daną agencją interwencyjną, wskazuje się każdą, w której składowana jest zastępcza ilość alkoholu,.

4. W przypadku, gdy kilku oferentów proponuje taką samą cenę w taki sposób, że ilość alkoholu, na którą złożono oferty, przekracza ilość objętą procedurą przetargową, agencja interwencyjna przyznaje dane ilości:

- a) w proporcji do ilości określonych w danych ofertach, albo
- b) dzieląc tę ilość między oferentów w porozumieniu z nimi, albo
- c) w drodze losowania.

5. Komisja:

- a) powiadamia o podjętych decyzjach, na mocy niniejszego artykułu, tylko te Państwa Członkowskie i agencje interwencyjne posiadające alkohol, których oferty zostały przyjęte,
- b) publikuje wyniki procedury przetargowej w uproszczonej formie w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 84

Oświadczenie o udzieleniu zamówienia

1. Agencja interwencyjna powiadamia bezzwłocznie na piśmie oferentów za potwierdzeniem odbioru o decyzji podjętej w sprawie ich ofert.

2. Agencja interwencyjna przechowuje oświadczenie o udzieleniu zamówienia do wglądu każdego wybranego oferenta zaświadczające, że jego oferta została przyjęta.

W przypadku gdy Komisja proponuje zastąpienie, na mocy art. 83 ust. 3, a oferent nie zgłasza sprzeciwu, dana agencja interwencyjna wydaje oświadczenie o udzieleniu zamówienia, określone w akapicie pierwszym, w dniu roboczym następującym po wygaśnięciu terminu określonego w art. 83 ust. 3 akapit drugi zdanie ostatnie.

3. W okresie 2 tygodni następujących po dniu otrzymania powiadomienia o udzieleniu zamówienia, określonym w niniejszym artykule ust. 1 i oraz w przypadku, gdy stosuje się przepisy ust. 2 akapit drugi, w okresie dwóch tygodni następujących po dniu wydania oświadczenia o udzieleniu zamówienia, każdy wybrany oferent:

- a) otrzymuje od agencji interwencyjnej oświadczenie o udzieleniu zamówienia, określone w ust. 2,
- b) dostarcza danej agencji interwencyjnej dowód, że złożył zabezpieczenie wykonania, zapewniające, że omawiany alkohol jest rzeczywiście używany do celów określonych w ofercie.

Artykuł 85

Wycofywanie alkoholu

1. Alkohol może być wycofany po przedstawieniu polecenia wycofania wydanego przez agencję interwencyjną po uiszczeniu płatności za ilości, które mają być wycofane. Ilość jest określona w zaokrągleniu do hektolitra alkoholu w przeliczeniu na 100% obj. .

2. Prawo własności alkoholu objętego poleceniem wycofania przenosi się w terminie wskazanym w poleceniu, który nie może być dłuższy niż 5 dni od dnia wydania polecenia, a ilości, o które chodzi uważa się za wycofane w tym terminie. Od tego momentu na nabywcę przechodzą wszelkie korzyści i ciężary związane z kradzieżą, utratą lub uszkodzeniem oraz kosztami składowania alkoholu, który zostanie wycofany.

3. Polecenie wycofania określa termin, do którego alkohol musi być fizycznie wycofany ze składu danej agencji interwencyjnej.

4. Cały alkohol musi zostać wycofany ze składu w cztery miesiące od dnia otrzymania powiadomienia o udzieleniu zamówienia.

5. Alkohol musi być w pełni wykorzystany w okresie dwóch lat od dnia pierwszego wycofania.

Podsekcja II: Zbywanie alkoholu do wykorzystania w państwach trzecich wyłącznie w sektorze paliwowym

Artykuł 86

Przepisy mające zastosowanie do procedury przetargowej objętej niniejszą podsekcją

Komisja, stanowiąc zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 75 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, w każdym kwartale wydaje kilka zaproszeń do składania ofert przetargowych, a każde ogłoszenie odnosi się do ilości co najmniej 50 000 hektolitrów alkoholu winnego, a w sumie, do ilości nie większej niż 600 000 hektolitrów alkoholu w przeliczeniu na 100% obj. w celu wywozu do niektórych państw trzecich wyłącznie z przeznaczeniem do końcowego zastosowania w sektorze paliwowym.

Omawiany alkohol musi:

1. być wywieziony do i poddany dehydratacji w jednym z następujących państw trzecich:
 - a) Kostaryka
 - b) Gwatemala
 - c) Honduras wraz z Swan Islands
 - d) Salwador
 - e) Nikaragua
 - f) Saint Christopher i Nevis
 - g) Bahamy
 - h) Republika Dominikańska
 - i) Antigua i Barbuda
 - j) Dominica
 - k) Brytyjskie Wyspy Dziewicze i Montserrat
 - l) Jamajka
 - m) Saint Lucia
 - n) Saint Vincent i Grenadyny
 - o) Barbados
 - p) Trynidad i Tobago
 - q) Belize
 - r) Grenada i Grenadyny
 - s) Aruba

- t) Antyle niderlandzkie (Curaçao, Bonaire, Saint Eustatius, Saba i południowa część wyspy Saint Martin)
 - u) Gujana
 - v) Wyspy Dziewicze Stanów Zjednoczonych
 - w) Haiti
2. wykorzystany wyłącznie w sektorze paliwowym państwa trzeciego.

Artykuł 87

Ogłoszenie o zaproszeniu do składania ofert przetargowych

1. Ogłoszenia o zaproszeniu do składania ofert przetargowych są publikowane w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Ogłoszenia takie określają:

- a) formalności związane ze składaniem ofert,
- b) końcowe zastosowanie i/lub przeznaczenie, dla których alkohol jest przewidziany,
- c) minimalną cenę, którą można zaoferować,
- d) wydział Komisji, do którego należy wysyłać oferty,
- e) terminy wycofywania alkoholu określone w art. 91 ust. 10 niniejszego rozporządzenia,
- f) formalności związane z uzyskiwaniem próbek,
- g) warunki płatności,
- h) czy alkohol ma zostać poddany skazaniu.

2. Każde ogłoszenie o zaproszeniu do składania ofert przetargowych odnosi się do pojedynczych partii, chociaż alkohol stanowiący partię może być znajdować się w kilku Państwach Członkowskich.

3. Ogłoszenia o zaproszeniu do składania ofert przetargowych mogą wykluczać niektóre miejsca przeznaczenia wymienione w art. 86 pkt 1.

Artykuł 88

Oferty przetargowe

1. Oferenci mogą złożyć tylko jedną ofertę w odpowiedzi na każde ogłoszenie o zaproszeniu do składania ofert przetargowych na mocy niniejszej podsekcji; jeżeli oferent składa więcej niż jedną ofertę, żadna z tych ofert nie zostanie dopuszczona.

2. Aby oferty zostały uwzględnione muszą one wskazywać ostateczne przeznaczenie przyznanego alkoholu i zawierać zobowiązanie oferenta o dopełnieniu obowiązku związanego z tym miejscem przeznaczenia.

3. Oferty muszą również obejmować dowód, z datą po ukazaniu się ogłoszenia o zaproszeniu do składania ofert przetargowych, że oferent posiada wiążące zobowiązania wobec podmiotu w sektorze paliwowym w jednym z państw trzecich wymienionych w art. 86 niniejszego rozporządzenia, który zobowiązuje się do przeprowadzenia dehydratacji przyznanego alkoholu w jednym z tych państw i do wywozu go wyłącznie do użytku w sektorze paliwowym.

4. Oferty muszą dotrzeć do właściwego wydziału Komisji najpóźniej o godzinie 12 w południe czasu lokalnego Brukseli w ostatnim dniu składania ofert ustalonym w ogłoszeniu o zaproszeniu do składaniu ofert przetargowych.

5. Oferty są ważne tylko w przypadku, gdy przed terminem końcowym składania ofert dostarczono dowód o wniesieniu wadium na rzecz każdej agencji interwencyjnej.

Wadium wynoszące 4 euro na hektolitr alkoholu w przeliczeniu na 100% obj. wnosi się w odniesieniu do całej ilości wystawionej na sprzedaż.

6. Do celów ust. 5 zainteresowane agencje interwencyjne:

- a) bezzwłocznie wydają oferentom oświadczenie poświadczające, że wniesiono wadium w odniesieniu do ilości, za które odpowiedzialna jest każda agencja interwencyjna,
- b) najpóźniej dwa dni robocze po terminie końcowym do składania ofert przesyłają Komisji sprawdzony i przyjęty wykaz wadiumów.

7. Dla celów wnoszenia wadium głównym wymogiem jest, w rozumieniu art. 20 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2220/85, zakaz wycofywania ofert po terminie końcowym ich składania oraz wniesienie zabezpieczenia w celu zapewnienia wywozu i/lub gwarancji wykonania.

Artykuł 89

Udzielanie zamówień

1. Komisja, stanowiąc zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 75 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, w świetle złożonych ofert przetargowych, podejmuje decyzję o udzieleniu zamówienia tak szybko jak to możliwe.

2. W celu udzielenia zamówienia Komisja przyjmuje najkorzystniejszą ofertę. W przypadku, gdy dwóch lub więcej oferentów podaje taką samą cenę, Komisja podejmuje decyzję w drodze losowania.

3. Komisja:

- a) informuje oferentów na piśmie za potwierdzeniem odbioru w przypadku, gdy ich oferty nie zostały przyjęte,
- b) powiadamia Państwa Członkowskie posiadające alkohol i wybranego oferenta o swej decyzji przyznania zamówienia na alkohol,
- c) publikuje wyniki procedury przetargowej w uproszczonej formie w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

4. Wadium, wymagane na mocy art. 88 ust. 5 niniejszego rozporządzenia zwracane jest w przypadku, gdy oferty nie zostaną przyjęte oraz gdy wybrany oferent wniósł w pełni zabezpieczenie wywozowe i gwarancję wykonania w odniesieniu do danej procedury przetargowej.

Artykuł 90

Oświadczenie o udzieleniu zamówienia

Agencja interwencyjna przechowuje oświadczenie o udzieleniu zamówienia do wglądu wybranych oferentów zaświadczające, że ich oferty zostały przyjęte.

Oświadczenia muszą być wydane nie później niż 20 dni od dnia otrzymania powiadomienia od Komisji, określonego w art. 89 ust. 3 niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 91

Wycofywanie alkoholu

1. Agencja interwencyjna posiadająca alkohol i wybrany oferent uzgadniają prowizoryczny harmonogram wycofywania alkoholu.
2. Zanim jakikolwiek alkohol zostanie wycofany i nie później niż w dniu wydania polecenia wycofania, wybrani oferenci wnoszą dwa zabezpieczenia na rzecz agencji interwencyjnej: jedno, aby zapewnić, że alkohol zostanie wywieziony w ustalonym terminie i drugie z tytułu gwarancji wykonania.
3. Gwarancja wykonania wynosi 30 euro na hektolitr alkoholu w przeliczeniu na 100% obj.
4. Zabezpieczenie wywozowe wynosi 3 euro na hektolitr alkoholu w przeliczeniu na 100% obj. i wnoszone jest w odniesieniu do każdej ilości alkoholu objętej poleceniem wycofania.
5. Zanim przyznany alkohol zostanie wycofany, agencja interwencyjna i wybrany oferent pobierają próbkę wzorcową i analizują ją w celu sprawdzenia stężenia alkoholu wyrażonego w % obj.

Jeżeli końcowy wynik analiz tej próbki ujawnia różnice między stężeniem objętościowym alkoholu, który ma być wycofany a minimalnym stężeniem objętościowym alkoholu

określonym w ogłoszeniu o zaproszeniu do składania ofert przetargowych, stosuje się następujące reguły:

- a) agencja interwencyjna informuje o tym Komisję, składającego i wybranego oferenta w tym samym dniu
- b) wybrany oferent może:
 - (i) zgodzić się na przejęcie partii o właściwościach określonych w analizie, pod warunkiem, że zgadza się na to również Komisja, albo
 - (ii) lub odmówić przejęcia danej partii.

W każdym przypadku, wybrany oferent informuje, w tym samym dniu, agencję interwencyjną i Komisję w sposób określony w załączniku V do niniejszego rozporządzenia.

Po spełnieniu tego wymogu wybrani oferenci, którzy odmówili przejęcia wymienionej partii są bezzwłocznie zwalniani ze wszystkich obowiązków odnoszących się do tej partii.

6. W przypadku gdy wybrany oferent odmawia przyjęcia towaru, zgodnie z ust. 5, dana agencja interwencyjna dostarcza kolejną ilość alkoholu o wymaganej jakości bez dodatkowych kosztów w okresie nie dłuższym niż osiem dni.

7. Alkohol może być wycofany po przedstawieniu polecenia wycofania wydanego przez agencję interwencyjną posiadającą alkohol po uiszczeniu płatności za ilość, która ma być wycofana. Ilość ta jest określona w zaokrągleniu do hektolitra alkoholu w przeliczeniu na blisko 100% obj.

Każde polecenie wycofania obejmuje co najmniej 2 500 hektolitrów, z wyjątkiem ostatniego wycofania w każdym Państwie Członkowskim.

Polecenie wycofania określa termin, do którego alkohol musi być fizycznie wycofany ze składu danej agencji interwencyjnej. Termin ten nie może być dłuższy niż 5 dni.

8. Prawo własności alkoholu objętego poleceniem wycofania przenosi się w terminie wskazanym w poleceniu, który nie może być dłuższy niż 5 dni od dnia wydania polecenia, a ilości, o które chodzi uważa się za wycofane w tym terminie. Od tego momentu na nabywcę przechodzą wszelkie korzyści i ciężary związane z kradzieżą, utratą lub uszkodzeniem oraz kosztami składowania alkoholu, który zostanie wycofany.

9. Jeżeli z winy agencji interwencyjnej alkohol nie może być fizycznie wycofany w ciągu pięciu dni roboczych od terminu, w którym wybrany oferent zgodził się wycofać partię, Państwo Członkowskie pokrywa wszelkie poniesione straty.

10. Cały alkohol musi zostać fizycznie wycofany ze składów każdej danej agencji interwencyjnej w okresie sześciu miesięcy.

11. Alkohol musi być wykorzystany w pełni w okresie dwóch lat od dnia pierwszego wycofania.

12. Dana agencja interwencyjna zwraca zabezpieczenie wywozowe w odniesieniu do każdej ilości alkoholu, dla której otrzyma dowód wywozu w ustalonym terminie. Nie naruszając art. 23 rozporządzenia (EWG) nr 2220/85, z wyjątkiem przypadków siły wyższej, gdy termin dokonania wywozu zostanie przekroczony, ulegają przepadkowi następujące odsetki kwoty zabezpieczenia wywozowego w wysokości 5 euro na hektolitr alkoholu w przeliczeniu na 100% obj.:

- a) 15% we wszystkich przypadkach,
- b) 0,33% kwoty pozostającej po odjęciu 15% za dzień zwłoki po ostatecznym terminie wywozu.

13. Gwarancja wykonania zwracana jest, zgodnie z art. 100 ust. 3 lit. b) niniejszego rozporządzenia.

Podsekcja III: Zbycie alkoholu do wykorzystania jako bioetanol we Wspólnocie.

Artykuł 92

Zasady stosowane do zbycia objętego niniejszą podsekcją

1. W okresie trzech miesięcy od podjęcia decyzji, określonej w art. 89 niniejszego rozporządzenia Komisja, stanowiąc zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 75 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, może rozpocząć sprzedaż publiczną w celu zbycia alkoholu.

2. Alkohol jest przyznawany firmom założonym we Wspólnocie Europejskiej i musi być wykorzystany w sektorze paliwowym.

3. Sporządza się wykaz firm zatwierdzonych do takich celów. Wykaz jest publikowany w seriach „C” *Dziennika Urzędowego Wspólnot Europejskich* i jest regularnie aktualizowany.

Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję o nazw firm, które uznają za odpowiednie i które przedstawiły wniosek z następującymi dokumentami towarzyszącymi:

- oświadczeniem firmy stwierdzającym, że jest ona zdolna wykorzystać co najmniej 50 000 hl alkoholu rocznie,
- położeniem biur administracyjnych firmy i zakładu przetwarzania alkoholu,
- egzemplrzem planów zakładu do produkcji bioetanolu dla sektora paliwowego oraz wskazanie wydajności i typu produkcji,
- egzemplrzem zezwolenia wydanego przez władze krajowe na prowadzenie zakładu,
- świadectwem władz krajowych poświadczającym, że zakład wykorzystuje alkohol wyłącznie jako bioetanol oraz że bioetanol jest wykorzystywany wyłącznie w sektorze paliwowym,

- położeniem biur administracyjnych spółek dokonujących rafinacji, upoważnionych do dystrybucji paliwa aż do etapu dostarczenia końcowemu odbiorcy, o ile zatwierdzona firma sama nie zajmuje się dystrybucją.

Komisja ocenia przydatność firmy na podstawie dokumentów i informuje o wynikach tej oceny.

Artykuł 93

Sprzedaż publiczna

1. Ogłoszenia o publicznej sprzedaży alkoholu są publikowane w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Ogłoszenia takie określają:

- a) ilość alkoholu oferowanego na sprzedaż,
- b) kadzie i ich położenie,
- c) cenę sprzedaży,
- d) kwotę gwarancji wykonania; jednakże firmy mogą wybrać złożenie stałej gwarancji zamiast składania takiej gwarancji przy każdej sprzedaży
- e) formalności dotyczące uzyskiwania próbek,
- f) warunki płatności.

2. Ilość alkoholu oferowanego na sprzedaż jest podzielona na partie jednakowej wielkości. Komisja określa skład partii. O ile Komisja nie zadecyduje inaczej zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 75 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, dla każdej firmy z zatwierzonego wykazu przypisywana jest partia i każda firma przypisana jest do danej partii. W przypadku gdy firma nie przyjmuje alkoholu oferowanego do sprzedaży, musi o tym powiadomić Komisję i agencję interwencyjną najpóźniej 30 dni od dnia opublikowania ogłoszenia o publicznej sprzedaży alkoholu. Alkohol, który nie został przyjęty wyłączony jest spod zakazu fizycznego przemieszczania, na mocy art. 95 ust. 2 niniejszego rozporządzenia od dnia, w którym odmowa została zgłoszona i można go sprzedać podczas kolejnej sprzedaży.

3. Alkohol jest sprzedawany po najwyższej cenie przyjętej podczas ostatniej procedury przetargowej, jak określono w rozdziale III podsekcja II, powiększonej o kwotę za hektolitr ustaloną zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 75 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999.

4. Komisja powiadamia Państwa Członkowskie posiadające alkohol i zainteresowane firmy o udzieleniu zamówienia na alkohol.

5. Z wyjątkiem przypadku złożenia stałego zabezpieczenia, w okresie 30 dni od dnia powiadomienia określonego w ust. 2, firmy nabywające dostarczają dowód, że wniosły gwarancję wykonania na rzecz danej agencji interwencyjnej w celu zapewnienia, że alkohol zostanie wykorzystany jako bioetanol w sektorze paliwowym.

6. Cały alkohol musi być wycofany najpóźniej trzy miesiące od dnia powiadomienia o decyzji Komisji o udzieleniu zamówienia.

Artykuł 94

Wycofywanie alkoholu

Do sprzedaży publicznej stosuje się art. 91 ust. 1, 7, 8 i 11 niniejszego rozporządzenia.

Podsekcja IV: Przepisy ogólne i ustalenia kontrolne

Artykuł 95

Zasady stosowane w odniesieniu do alkoholu

1. W celu sporządzenia ogłoszeń o zaproszeniu do składania ofert przetargowych i o sprzedaży publicznej, Komisja żąda, aby każde zainteresowane Państwo Członkowskie informowało ją o:

- a) ilości alkoholu, wyrażonej w hektolitrach alkoholu w przeliczeniu na 100% obj., którą można zaoferować na sprzedaż,
- b) rodzaju danego alkoholu,
- c) jakości partii alkoholu, wyznaczając minimalne i maksymalne wartości dotyczące właściwości, określonych w art. 96 ust. 4 lit. d) (i) i (ii) niniejszego rozporządzenia.

Najpóźniej 12 dni po otrzymaniu żądania, zainteresowane Państwa Członkowskie informują Komisję o dokładnym położeniu i danych dotyczących różnych kadzi alkoholu spełniających wymogi jakościowe i zawierających całkowitą ilość alkoholu nie mniejszą niż ta, określona w niniejszym ustępie lit. a) akapit pierwszy.

2. Po przesłaniu Komisji informacji, określonych w ust. 1 akapit drugi, alkohol w danych kadziach nie może być wycofany, dopóki nie zostanie wydane polecenie jego wycofania.

Zakaz ten nie odnosi się do alkoholu w kadziach nie objętych ogłoszeniami o zaproszeniu do składania ofert przetargowych lub sprzedażą publiczną i nieokreślonego w decyzji Komisji, o której mowa w art. 83-89 niniejszego rozporządzenia.

W szczególności z powodów logistycznych, agencje interwencyjne posiadające kadzie alkoholu wskazane w powiadomieniu pochodzącym od Państw Członkowskich, określonych w niniejszym artykule ust. 1, mogą zastąpić ten alkohol innym alkoholem tego samego rodzaju, pod warunkiem, że zgadza się na to Komisja lub zmieszać go z innym alkoholem dostarczonym do agencji interwencyjnej, dopóki nie zostanie wydane polecenie wycofania danego alkoholu.

3. Każdego miesiąca Państwa Członkowskie posiadające alkohol objęty procedurą przetargową lub sprzedażą publiczną informują Komisje o postępach w fizycznym wycofywaniu alkoholu.

Artykuł 96

Zasady stosowane w odniesieniu do poszczególnych partii

1. Alkohol jest sprzedawany w partiach.
2. Partia składa się z ilości alkoholu o wystarczająco jednolitej jakości, który może znajdować się w kilku kadziach i może być przechowywany w kilku miejscach oraz w kilku Państwach Członkowskich.
3. Każda partia jest numerowana. Litery „WE” poprzedzają numery serii.
4. Każda partia jest opisana. Podaje się, co najmniej następujące informacje:
 - a) miejsce położenia partii, włączając dane identyfikujące każdą kadź zawierającą alkohol i ilość alkoholu w każdej kadzi;
 - b) całkowitą ilość, wyrażoną w hektolitrach alkoholu w przeliczeniu na 100% obj. Ilość może wahać się w granicach do 1%;
 - c) minimalne stężenie alkoholu w każdej kadzi, wyrażone w % obj.;
 - d) jeżeli możliwe, jakość partii, wyznaczającą górne i dolne wartości graniczne dla:
 - (i) kwasowości, wyrażonej w gramach kwasu octowego na hektolitr alkoholu w przeliczeniu na 100% obj.;
 - (ii) zawartości metanolu, wyrażonej w gramach kwasu octowego na hektolitr alkoholu w przeliczeniu na 100% obj.
 - e) odniesienie do środka interwencyjnego, który spowodował wzrost produkcji alkoholu, określając odpowiedni artykuł rozporządzenia (WE) nr 1493/1999.
5. W przypadku gdy procedura przetargowa dotyczy więcej niż dwóch partii, tylko pierwsza partia lub dwie pierwsze partie w ilości jednego miliona hektolitrów alkoholu w przeliczeniu na 100% obj. opisuje się zgodnie z ust 4.

Artykuł 97

Zasady ogólne stosowane w odniesieniu do ofert przetargowych

1. Oferty, aby zostały rozpatrzone, muszą być składane na piśmie i muszą zawierać, oprócz szczegółowych informacji, określonych w podsekcjach I lub II:
 - a) numer referencyjny ogłoszenia o zaproszeniu do składaniu ofert przetargowych,
 - b) nazwę i adres oferenta,

- c) proponowaną cenę, wyrażoną w euro na hektolitr alkoholu w przeliczeniu na 100% obj.,
 - d) zobowiązanie oferentów do przestrzegania wszystkich zasad stosowanych w odniesieniu do danej procedury przetargowej,
 - e) oświadczenie oferentów, że
 - (i) zrzekają się wszystkich roszczeń w odniesieniu do jakości i właściwości przyznanego im alkoholu,
 - (ii) zgadzają się poddać wszelkim kontrolom dotyczącym przeznaczenia i wykorzystywania alkoholu,
 - (iii) przyjmują na swoją odpowiedzialność dostarczanie dowodu, że alkohol jest wykorzystywany tak, jak to określono w ogłoszeniu o zaproszeniu do składania ofert.
2. Oferty są ważne tylko, jeżeli:
- a) oferent ma swoją siedzibę we Wspólnocie,
 - b) odnoszą się do całej partii.
3. Nie można wycofać ofert kwalifikujących się do rozpatrzenia.
4. Można odrzucić oferty, jeżeli oferenci nie dostarczą wszystkich koniecznych gwarancji, że wypełnią swoje zobowiązania.

Artykuł 98

Próbki

1. W chwili publikacji ogłoszenia o zaproszeniu do składania ofert przetargowych i do terminu końcowego składania ofert w odpowiedzi na takie zaproszenie, wszystkie zainteresowane strony mogą otrzymać próbki alkoholu oferowanego na sprzedaż za opłatą wynoszącą 2 EUR za litr. Ilość udostępniona każdej zainteresowanej stronie nie może przekraczać pięciu litrów na każdą. W celu zbycia, zgodnie z podsekcją III, próbkę można otrzymać, z tych samych względów, w ciągu 30 dni od ogłoszenia sprzedaży publicznej.
2. Po terminie końcowym składania ofert:
- a) oferent lub zatwierdzona firma, określona w art. 92, może otrzymać próbki przyznanego alkoholu,
 - b) oferenci lub zatwierdzone firmy, określone w art. 92, którym proponuje się produkt zastępczy na mocy art. 83 ust. 3 niniejszego rozporządzenia, mogą otrzymać próbki proponowanego alkoholu zastępczego.

Próbki takie można otrzymać od agencji interwencyjnej za opłatą wynoszącą 10 euro za litr, w ilości nie przekraczającej pięciu litrów na kadź.

3. Agencja interwencyjna Państwa Członkowskiego, na którego terytorium znajduje się alkohol podejmuje niezbędne kroki w celu umożliwienia zainteresowanym stronom skorzystania z praw, określonych w ust. 2.

4. W przypadku, gdy wybrany oferent lub zatwierdzona firma ustali, przed terminem o którym mowa w art. 92, 85 lub 94 niniejszego rozporządzenia dotyczącym wycofania partii danego alkoholu, że ilości przyznanego alkoholu są nieodpowiednie do planowanych zastosowań z powodu wad ukrytych, których ze względu na ich charakter nie można wykryć w chwili dozwolonej kontroli przeprowadzanej przed przyznaniem alkoholu, Komisja może wskazać zastępczą ilość alkoholu w porozumieniu z odpowiednią agencją interwencyjną pod warunkiem, że agencja interwencyjna potwierdzi ustalenia oferenta. Kadź, w której składowana jest zastępcza ilość alkoholu, określona jest w porozumieniu z daną agencją interwencyjną. W przypadku gdy oferenci nie sprzeciwiają się przeniesieniu w formie pisemnej na rzecz danej agencji interwencyjnej zastępczej ilości alkoholu w okresie dziesięciu dni roboczych od dnia powiadomienia o decyzji Komisji wskazującej ilość zastępczą, uważa się, że zgadzają się oni na produkt zastępczy.

Artykuł 99

Wymogi mające zastosowanie do skażania i/lub znakowania

1. Jeżeli alkohol ma być poddany skażaniu, czynność ta przeprowadzana jest pod nadzorem zainteresowanych Państw Członkowskich w okresie między przekazaniem polecenia wycofania a fizycznym wycofaniem alkoholu. Koszt takiego skażania ponoszony jest przez wybranego oferenta.

2. Skażanie wymaga dodania benzyny w stosunku 1:100 do ilości alkoholu w przeliczeniu na 100% obj.

3. Skażanie można przeprowadzić w kadzi przewidzianej do tego celu.

Artykuł 100

Wymogi mające zastosowanie do zabezpieczeń

Do celów niniejszego rozporządzenia:

1. a) do celów wnoszenia wadium głównym wymogiem jest, w rozumieniu art. 20 rozporządzenia (EWG) nr 2220/85, zakaz wycofywania ofert po końcowym terminie ich składania i wniesienie gwarancji wykonania;
- b) do celów wnoszenia gwarancji wykonania głównym wymogiem jest, w rozumieniu art. 20 rozporządzenia (EWG) nr 2220/85, rzeczywiste wykorzystywanie wycofywanego alkoholu do celów określonych na mocy odpowiedniej procedury przetargowej i fizyczne wycofanie całej ilości alkoholu ze składów każdej agencji interwencyjnej w oznaczonym terminie.

2. a) Przyznany alkohol musi być w całości zużyty do celów określonych w danym zaproszeniu do składania ofert przetargowych, dopuszczając straty alkoholu w trakcie przewozu lub związanych z przetwarzaniem dla osiągnięcia końcowego zastosowania alkoholu.

Każda poszczególna strata alkoholu akceptowana jest tylko po sprawdzeniu w miejscu przeznaczenia, a w przypadku alkoholu do wywozu w miejscu, gdzie opuszcza on obszar celny Wspólnoty, i poświadczona przez właściwy organ inspekcyjny i/lub międzynarodową firmę nadzorującą w przypadku, gdy taka firma została wyznaczona zgodnie z art. 102 pod warunkiem, że straty takie mieszczą się w granicach określonych w lit. b) poniżej.

- b) W przypadku, gdy straty alkoholu w trakcie czynności określonych poniżej przekraczają następujące limity, kwota 96 EUR na hektolitr jest potrącana z gwarancji wykonania, z wyjątkiem przypadków siły wyższej:
- (i) 0,05% ilości składowanego alkoholu na miesiąc w przypadku straty alkoholu z powodu parowania,
 - (ii) 0,4% ilości alkoholu wycofywanego ze składu w przypadku straty alkoholu spowodowanej jednym lub więcej przewozem transportem lądowym,
 - (iii) 1% ilości alkoholu wycofywanego ze składu z w przypadku strat alkoholu spowodowanych jednym lub więcej przewozami transportem lądowym połączonymi z jednym lub więcej przewozem drogą morską lub żegluga śródlądową.
 - (iv) 2% ilości alkoholu wycofywanego ze składu w przypadku strat alkoholu spowodowanych transportem lądowym i morskim wymaganym w związku z procedurą przetargową przeznaczoną do wywozu alkoholu do jednego z państw trzecich wymienionych w art. 86 niniejszego rozporządzenia,
 - (v) 0,9% ilości alkoholu rektyfikowanego w przypadku straty alkoholu spowodowanej rektyfikacją we Wspólnocie,
 - (vi) 0,9% ilości alkoholu poddanego dehydratacji w przypadku straty alkoholu spowodowanej dehydratacją we Wspólnocie,
 - (vii) 1,2% ilości alkoholu rektyfikowanego w przypadku straty alkoholu spowodowanej rektyfikacją w jednym z państw trzecich wymienionych w art. 86 niniejszego rozporządzenia,
 - (viii) 1,2% ilości alkoholu poddanego dehydratacji w przypadku straty alkoholu spowodowanej dehydratacją w jednym z państw trzecich wymienionych w art. 86 niniejszego rozporządzenia.

Procenty wymienione w (iv) i/lub (v) mogą być dodane do pierwszych dwu procentów w (i) i (ii).

Procenty wymienione w (vi) i/lub (vii) mogą być dodane do procentów w (iii).

Podczas stosowania wyżej wymienionych procentów, ilości alkoholu ustala się w oparciu o świadectwa tonażowe lub podobne dokumenty wydawane przez właściwe władze inspekcyjne.

- c) W przypadku alkoholu przyznanego do nowych zastosowań przemysłowych, który należy poddać rektyfikacji przed przewidzianym ostatecznym zastosowaniem, wycofywany alkohol uważa się jako wykorzystany całkowicie do określonych celów w przypadku, gdy co najmniej 90% całkowitych ilości wycofanego alkoholu na mocy procedury przetargowej, jest wykorzystywane do tych celów; wybrany oferent informuje Komisję o ilości, przeznaczeniu i zastosowaniu produktów poddanych rektyfikacji. Jednakże straty nie mogą przekraczać wartości granicznych określonych w lit. b).
- 3.
- a) Wadium zwraca się niezwłocznie w przypadku, gdy oferta nie została przyjęta lub jeśli wybrany oferent spełnił wymogi ustanowione w ust. 1 lit. a).
 - b) Każda z agencji interwencyjnych posiadająca alkohol zwraca niezwłocznie gwarancję wykonania w przypadku, gdy wybrany oferent dostarczy każdej z nich dowód wymagany przepisami tytułu V pkt 2 i 3 rozporządzenia (EWG) nr 2220/85, w odniesieniu do odpowiedniej wycofywanej ilości,
 - c) Nie naruszając art. 27 rozporządzenia (EWG) nr 2220/85, 10% gwarancji wykonania jest zatrzymywane dopóki wybrany oferent nie dostarczy każdej zainteresowanej agencji interwencyjnej dowodu, że odpowiednia ilość wycofanego alkoholu została wykorzystana, wskazując wszelkie straty alkoholu w związku z daną procedurą przetargową. Jeżeli dowód taki nie zostanie przedstawiony w ciągu 12 miesięcy od terminu określonego dla ostatecznego wykorzystania alkoholu, kwota 96 euro na hektolitr jest zatrzymywana na ilości alkoholu utraconego powyżej lub poniżej limitów określonych w ust. 2.

Artykuł 101

Ustalenia kontrolne

1. Zainteresowane Państwa Członkowskie podejmują niezbędne kroki w celu uproszczenia procedur na mocy niniejszego rozdziału i w celu zapewnienia, że obowiązujące reguły wspólnotowe są przestrzegane. Państwa Członkowskie wyznaczają jeden lub więcej organów odpowiedzialnych za kontrolę przestrzegania tych reguł.

Kontrole są, co najmniej równoważne kontrolom stosowanym do monitorowania alkoholu wytwarzanego w warunkach domowych, ale muszą obejmować:

- a) kontrole bezpośrednie dotyczące ilości transportowanego alkoholu,
- b) sprawdzanie wykorzystania alkoholu poprzez częste kontrole na miejscu, co najmniej raz w miesiącu,
- c) sprawdzanie kont, rejestrów, procedur wykorzystania i zapasów.

Jeżeli alkohol został poddany skażeniu, kontrole muszą być prowadzone co najmniej co dwa miesiące.

2. Państwa Członkowskie określają, które dokumenty, rejestry i inne dokumenty towarzyszące lub informacje muszą być dostarczane przez wybranego oferenta. Informują Komisję o przeprowadzanych kontrolach dotyczących ust. 1. Komisja przesyła zainteresowanemu Państwu Członkowskiemu wszystkie uwagi wymagane do zapewnienia skuteczności kontroli.

3. Środki podjęte przez Państwa Członkowskie notyfikowane są Komisji przed rozpoczęciem kontroli.

Artykuł 102

Korzystanie z usług firm nadzorujących

Ogłoszenie o zaproszeniu do składania ofert przetargowych może przewidywać korzystanie z usług międzynarodowej firmy nadzorującej w celu kontroli prawidłowego prowadzenia procedury przetargowej, w szczególności miejsca przeznaczenia i/lub końcowego zastosowania alkoholu. Koszt takich usług ponoszony jest przez oferenta, który wygrał przetarg zgodnie z kosztami analizy i weryfikacji stosownie do art. 99 niniejszego rozporządzenia.

TYTUŁ IV

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 103

Powiadamianie Komisji

1. Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję:
 - a) w odniesieniu do destylacji na mocy art. 29 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, comiesięcznie:
 - (i) o ilości poddanego destylacji wina,
 - (ii) o ilości alkoholu objętego pomocą dodatkową.
 - b) co dwa miesiące, w odniesieniu do każdego rodzaju destylacji na mocy art. 27, 28 i 30 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999:
 - (i) o ilości poddanego destylacji wina, osadów winiarskich i wzmacnianego wina,
 - (ii) rozróżniając, w miarę potrzeby między alkoholem obojętnym, surowym a spirytusami:
 - o ilościach wytworzonych w trakcie poprzedniego okresu,

- o ilościach przejętych przez ich agencje interwencyjne zgodnie z regułami wspólnotowymi lub przepisami krajowymi w trakcie poprzedniego okresu,
- o ilościach zbytych przez te agencje interwencyjne w trakcie poprzedniego okresu,
- o ilościach posiadanych przez te agencje interwencyjne pod koniec poprzedniego okresu.

W przypadku ilości zbytych przez agencje interwencyjne, zainteresowane Państwa Członkowskie powiadamiają również o cenach sprzedaży i o tym czy produkty zostały wysłane w ramach Wspólnoty czy wywiezione poza Wspólnotę;

- c) dziesięć dni przed końcem każdego kwartału, o konkluzjach dotyczących wniosków odwołujących się do siły wyższej i podjętych przez właściwe władze w takich sytuacjach krokach, w przypadkach określonych w:
- (i) art. 9,
 - (ii) art. 10,
 - (iii) art. 11 ust. 3,
 - (iv) art. 15,
 - (v) art. 16,
 - (vi) art. 20 ust. 4, 5 i 6,
 - (vii) art. 36,
 - (viii) art. 37,
 - (ix) art. 72,
 - (x) art. 75 ust. 1
 - (xi) art. 100 ust. 2 lit. b)
- d) najpóźniej w dniu 31 grudnia bieżącego roku winnego, w odniesieniu do pomocy na prywatne składowanie, na mocy tytułu III rozdział I rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 oraz tytułu II niniejszego rozporządzenia:
- o ilościach moszczu gronowego przetworzonego na skoncentrowany moszcz gronowy lub rektyfikowany skoncentrowany moszcz gronowy w trakcie obowiązywania umowy i ilościach z nich uzyskanych;
- e) najpóźniej w dniu 5 marca bieżącego roku winnego:

- w odniesieniu do pomocy na prywatne składowanie na mocy tytułu III rozdział I rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 i tytułu II niniejszego rozporządzenia:
 - o ilości produktów objętych umową na dzień 16 lutego;
 - w odniesieniu do pomocy zgodnie z art. 34 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 i tytułu I rozdział II niniejszego rozporządzenia:
 - o liczbie producentów, którzy otrzymali pomoc,
 - o ilości wzbogaconego wina,
 - o ilości skoncentrowanego moszczu gronowego i rektyfikowanego skoncentrowanego moszczu wykorzystywanych do wzbogacenia wyrażonego w stopniach potencjalnego stężenia alkoholu w % objętościowych na hektolitr;
- f) dla poprzedniego roku winnego, najpóźniej w dniu 30 kwietnia:
- (i) w odniesieniu do pomocy zgodnie z art. 35 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 i tytułu I rozdział I niniejszego rozporządzenia:
 - o ilości surowców objętych wnioskami o pomoc, w podziale na rodzaj surowca i na strefę uprawy winorośli, z której pochodzą surowce;
 - o ilości surowców, na które przyznano pomoc, w podziale na rodzaj surowca i na strefę uprawy winorośli, z której pochodzą surowce;
 - (ii) w przypadku pomocy, określonej w art. 35 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 oraz w tytule I rozdział II niniejszego rozporządzenia:
 - o ilości moszczu gronowego i skoncentrowanego moszczu gronowego objętych wnioskami o pomoc, w podziale na rodzaj surowca i na strefę uprawy winorośli, z której pochodzą surowce;
 - o ilości moszczu gronowego i skoncentrowanego moszczu gronowego, na które przyznano pomoc, w podziale na strefę uprawy winorośli, z której pochodzą surowce;
 - o cenach zapłaconych przez wytwórców i podmioty za moszcz gronowy i skoncentrowany moszcz gronowy;
 - (iii) w przypadkach, w których gorzelnicy lub wzmacniający wino do destylacji nie wypełnili swoich zobowiązań i działań podjętych w następstwie tego zaniechania.

Artykuł 104

Terminy

Okresy, daty i terminy określone w niniejszym rozporządzeniu są określone zgodnie z rozporządzeniem (EWG, EURATOM) nr 1182/71. Jednakże, art. 3 ust. 4 tego rozporządzenia nie stosuje się do określania czasu trwania okresów składowania na mocy tytułu II niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 105

Utrata mocy

Rozporządzenia (EWG) nr 2682/77, nr 1059/83, nr 3461/85, nr 441/88, nr 2598/88, nr 2640/88, nr 2641/88, nr 2721/88, nr 2728/88, nr 3105/88, nr 1238/92, nr 377/93 i nr 2192/93 niniejszym tracą moc.

Artykuł 106

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 sierpnia 2000 r.

Jednakże, następujące rozporządzenia stosuje się do dnia 31 sierpnia 2000 r. w odniesieniu do produktów z roku winnego 1999/2000:

- rozporządzenie (EWG) nr 1059/83,
- rozporządzenie (EWG) nr 2640/88,
- rozporządzenie (EWG) nr 2641/88,
- rozporządzenie (EWG) nr 2721/88,
- rozporządzenie (EWG) nr 2728/88,
- rozporządzenie (EWG) nr 3105/88.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 25 lipca 2000 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK I

Tabela równowartości między potencjalnym stężeniem alkoholu a odczytami refraktometru w temperaturze 20 °C użytego zgodnie z metodą ustanowioną w załączniku XVIII do rozporządzenia (WE) nr 1622/2000 ustanawiającego wspólnotowy kodeks praktyk i procesów enologicznych

(art. 13 niniejszego rozporządzenia)

Odczyt refraktometru % (p/p)	Potencjalne stężenie alkoholu (% obj.)	
	Skoncentrowany moszcz	Rektyfikowany skoncentrowany moszcz
50,9	34,62	
51,0	34,69	
51,1	34,76	
51,2	34,82	
51,3	34,89	
51,4	34,96	
51,5	35,06	
51,6	35,16	
51,7	35,25	
51,8	35,35	
51,9	35,45	39,07
52,0	35,55	39,17
52,1	35,63	39,26
52,2	35,70	39,35
52,3	35,77	39,45
52,4	35,85	39,54
52,5	35,95	39,63
52,6	36,05	39,73
52,7	36,14	39,83
52,8	36,23	39,93
52,9	36,32	40,02
53,0	36,41	40,12
53,1	36,49	40,22
53,2	36,56	40,30
53,3	36,63	40,40
53,4	36,71	40,50
53,5	36,81	40,59
53,6	36,91	40,69
53,7	37,01	40,79
53,8	37,11	40,89
53,9	37,20	40,99
54,0	37,30	41,09
54,1	37,38	41,18
54,2	37,45	41,28
54,3	37,53	41,37
54,4	37,60	41,47

Odczyt refraktometru % (p/p)	Potencjalne stężenie alkoholu (% obj.)	
	Skoncentrowany moszcz	Rektyfikowany skoncentrowany moszcz
54,5	37,69	41,56
54,6	37,78	41,66
54,7	37,87	41,76
54,8	37,94	41,86
54,9	38,02	41,95
55,0	38,09	42,04
55,1	38,16	42,14
55,2	38,26	42,23
55,3	38,36	42,33
55,4	38,46	42,44
55,5	38,56	42,54
55,6	38,66	42,64
55,7	38,76	42,74
55,8	38,86	42,83
55,9	38,95	42,93
56,0	39,06	43,04
56,1	39,12	43,13
56,2	39,19	43,23
56,3	39,26	43,32
56,4	39,32	43,42
56,5	39,42	43,52
56,6	39,52	43,62
56,7	39,62	43,72
56,8	39,72	43,81
56,9	39,82	43,92
57,0	39,92	44,02
57,1	39,99	44,12
57,2	40,07	44,22
57,3	40,14	44,31
57,4	40,21	44,41
57,5	40,31	44,51
57,6	40,41	44,61
57,7	40,51	44,71
57,8	40,60	44,81
57,9	40,69	44,91
58,0	40,78	45,01
58,1	40,85	45,11
58,2	40,93	45,21
58,3	40,99	45,30
58,4	41,08	45,40
58,5	41,17	45,50
58,6	41,27	45,61
58,7	41,37	45,71
58,8	41,47	45,80
58,9	41,57	45,91
59,0	41,67	46,01

Odczyt refraktometru % (p/p)	Potencjalne stężenie alkoholu (% obj.)	
	Skoncentrowany moszcz	Rektyfikowany skoncentrowany moszcz
59,1	41,77	46,11
59,2	41,87	46,22
59,3	41,97	46,32
59,4	42,06	46,43
59,5	42,14	46,53
59,6	42,23	46,64
59,7	42,31	46,74
59,8	42,38	46,83
59,9	42,46	46,93
60,0	42,53	47,03
60,1	42,63	47,12
60,2	42,73	47,23
60,3	42,83	47,34
60,4	42,93	47,44
60,5	43,03	47,55
60,6	43,12	47,65
60,7	43,20	47,75
60,8	43,27	47,85
60,9	43,35	47,94
61,0	43,42	48,04
61,1	43,51	48,14
61,2	43,60	48,25
61,3	43,69	48,36
61,4	43,79	48,46
61,5	43,89	48,57
61,6	43,99	48,67
61,7	44,08	48,79
61,8	44,18	48,89
61,9	44,28	48,99
62,0	44,38	49,10
62,1	44,48	49,20
62,2	44,58	49,30
62,3	44,65	49,40
62,4	44,73	49,50
62,5	44,80	49,60
62,6	44,88	49,71
62,7	44,97	49,81
62,8	45,05	49,91
62,9	45,14	50,02
63,0	45,24	50,12
63,1	45,34	50,23
63,2	45,44	50,34
63,3	45,54	50,45
63,4	45,64	50,56
63,5	45,74	50,67
63,6	45,84	50,77

Odczyt refraktometru % (p/p)	Potencjalne stężenie alkoholu (% obj.)	
	Skoncentrowany moszcz	Rektyfikowany skoncentrowany moszcz
63,7	45,94	50,88
63,8	46,03	50,99
63,9	46,11	51,08
64,0	46,18	51,18
64,1	46,26	51,29
64,2	46,33	51,39
64,3	46,42	51,49
64,4	46,51	51,60
64,5	46,60	51,71
64,6	46,70	51,81
64,7	46,80	51,92
64,8	46,90	52,03
64,9	46,99	52,14
65,0	47,09	52,25
65,1	47,21	52,36
65,2	47,31	52,46
65,3	47,41	52,57
65,4	47,51	52,68
65,5	47,61	52,79
65,6	47,71	52,90
65,7	47,82	53,01
65,8	47,92	53,12
65,9	48,02	53,22
66,0	48,12	53,34
66,1	48,21	53,44
66,2	48,30	53,54
66,3	48,40	53,64
66,4	48,49	53,75
66,5	48,58	53,86
66,6	48,67	53,96
66,7	48,76	54,08
66,8	48,86	54,18
66,9	48,95	54,29
67,0	49,04	54,40
67,1	49,14	54,51
67,2	49,23	54,62
67,3	49,33	54,73
67,4	49,42	54,83
67,5	49,52	54,95
67,6	49,61	55,06
67,7	49,71	55,17
67,8	49,81	55,28
67,9	49,90	55,40
68,0	50,00	55,50
68,1	50,10	55,61
68,2	50,20	55,72

Odczyt refraktometru % (p/p)	Potencjalne stężenie alkoholu (% obj.)	
	Skoncentrowany moszcz	Rektyfikowany skoncentrowany moszcz
68,3	50,30	55,83
68,4	50,40	55,94
68,5	50,50	56,06
68,6	50,60	56,16
68,7	50,70	56,28
68,8	50,80	56,38
68,9	50,90	56,50
69,0	50,99	56,61
69,1	51,09	56,72
69,2	51,19	56,83
69,3	51,28	56,94
69,4	51,38	57,06
69,5	51,47	57,17
69,6	51,57	57,28
69,7	51,66	57,39
69,8	51,76	57,51
69,9	51,86	57,62
70,0	51,95	57,72
70,1	52,05	57,84
70,2	52,14	57,95
70,3	52,24	58,07
70,4	52,33	58,18
70,5	52,43	58,29
70,6	52,53	58,41
70,7	52,62	58,52
70,8	52,72	58,63
70,9	52,81	58,74
71,0	57,91	58,86
71,1	53,01	58,97
71,2	53,11	59,09
71,3	53,21	59,20
71,4	53,31	59,31
71,5	53,41	59,42
71,6	53,51	59,53
71,7	53,61	59,65
71,8	53,71	59,76
71,9	53,81	59,88
72,0	53,91	59,99
72,1	54,00	60,11
72,2	54,10	60,22
72,3	54,20	60,33
72,4	54,30	60,45
72,5	54,40	60,56
72,6	54,50	60,68
72,7	54,60	60,79
72,8	54,70	60,91

Odczyt refraktometru % (p/p)	Potencjalne stężenie alkoholu (% obj.)	
	Skoncentrowany moszcz	Rektyfikowany skoncentrowany moszcz
72,9	54,80	61,02
73,0	54,90	61,14
73,1	55,00	61,25
73,2	55,10	61,37
73,3	55,20	61,48
73,4	55,30	61,60
73,5	55,40	61,72
73,6	55,50	61,83
73,7	55,60	61,94
73,8	55,70	62,06
73,9	55,80	62,18
74,0	55,90	62,28
74,1	56,00	62,41
74,2	56,09	62,52
74,3	56,19	62,64
74,4	56,29	62,76
74,5	56,39	62,87
74,6	56,49	62,99
74,7	56,59	63,10
74,8	56,69	63,23
74,9	56,79	63,33
75,0	56,89	63,46
75,1		63,58
75,2		63,69
75,3		63,81
75,4		63,93
75,5		64,05
75,6		64,16
75,7		64,28
75,8		64,41
75,9		64,54
76,0		64,66
76,1		64,78
76,2		64,89
76,3		65,02
76,4		65,13
76,5		65,25
76,6		65,37
76,7		65,49
76,8		65,61
76,9		65,74
77,0		65,87
77,1		65,99
77,2		66,09
77,3		66,21
77,4		66,31

Odczyt refraktometru % (p/p)	Potencjalne stężenie alkoholu (% obj.)	
	Skoncentrowany moszcz	Rektyfikowany skoncentrowany moszcz
77,5		66,45
77,6		66,58
77,7		66,71
77,8		66,82
77,9		66,94
78,0		67,06
78,1		67,19
78,2		67,29
78,3		67,41
78,4		67,52
78,5		67,65
78,6		67,77
78,7		67,89
78,8		68,02
78,9		68,14
79,0		68,26
79,1		68,38
79,2		68,51
79,3		68,62
79,4		68,75
79,5		68,87
79,6		69,00
79,7		69,12
79,8		69,24
79,9		69,35

ZAŁĄCZNIK II

Minimalne wymagania jakościowe dla win stołowych przewidziane w art. 27 lit. b) (i) niniejszego rozporządzenia

I. Białe wina

- a) Minimalne rzeczywiste stężenie alkoholu: 10,5% obj.
- b) Maksymalna kwasowość lotna: 9 milirównoważników / litr
- c) Maksymalna zawartość ditlenku siarki: 155 mg/l

II. Czerwone wina

- a) Minimalne rzeczywiste stężenie alkoholu: 10,5% obj.
- b) Maksymalna kwasowość lotna: 11 milirównoważników/litr
- c) Maksymalna zawartość ditlenku siarki: 115 mg/litr

Wina Rosé muszą spełniać wymogi ustanowione dla czerwonych win, z wyjątkiem wymogów dotyczących ditlenku siarki, której zawartość musi odpowiadać maksymalnym poziomom ustalonym dla białych win.

Jednakże, nie wymaga się, aby czerwone wina stołowe z portugalskich odmian winorośli i białe wina stołowe z odmian winorośli pochodzących z Sylvaner, Müller-Thurgau i Riesling spełniały wymogi określone w lit. a) i c) powyżej.

ZAŁĄCZNIK III

Definicja obojętnego alkoholu, określonego w art. 43 niniejszego rozporządzenia

1.	Właściwości organoleptyczne	Brak obcego posmaku wykrywalnego w surowcu
2.	Minimalne objętościowe stężenie alkoholu :	96% obj.
3.	Maksymalne wartości elementów resztkowych:	
-	kwasowość całkowita	
	wyrażona w g kwasu octowego na hl alkoholu w przeliczeniu na 100% obj	1,5
-	estry	
	wyrażone w g octanu etylu na hl alkoholu w przeliczeniu na 100% obj.	1,3
-	aldehydy	
	wyrażone w g aldehydu octowego na hl alkoholu w przeliczeniu na 100% obj.	0,5
-	alkohole wyższe	
	wyrażone w g 2-metylo-1-propanolu na hl alkoholu w przeliczeniu na 100% obj.	0,5
-	metanol	
	wyrażony w g na hl alkoholu w przeliczeniu na 100% obj.	50
-	suchy ekstrakt	
	wyrażony w g na hl alkoholu w przeliczeniu na 100% obj.	1,5
-	zasady lotne zawierające azot	
	wyrażone w g azotu na hl alkoholu w przeliczeniu na 100% obj.	0,1
-	furfural	Niewykrywalny

ZAŁĄCZNIK IV

Wspólnotowa metoda analizy alkoholu obojętnego

Do celów niniejszego Załącznika:

- a) granica powtarzalności to wartość, poniżej której bezwzględna różnica między dwoma pojedynczymi wynikami testu otrzymanymi w tych samych warunkach (ten sam pracownik, taki sam aparat, takie samo laboratorium i krótki odstęp czasu) leży w granicach o określonym prawdopodobieństwie;
- b) granica odtwarzalności to wartość, poniżej której bezwzględna różnica między dwoma pojedynczymi wynikami testu otrzymanymi w odmiennych warunkach (inny pracownik, inny aparat, i/lub inne laboratoria i/lub inny czas) leży w granicach o określonym prawdopodobieństwie.

Termin „pojedynczy wynik testu” oznacza wartość otrzymaną podczas pełnego jednorazowego zastosowania standaryzowanej metody testowej do pojedynczej próbki. O ile nie ustalono inaczej, prawdopodobieństwo powinno wynosić 95%.

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 1493/1999

z dnia 17 maja 1999 r.

w sprawie wspólnej organizacji rynku wina

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 36 i 37,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego³,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów⁴,

a także mając na uwadze, co następuje:

- 1) funkcjonowaniu i rozwojowi wspólnego rynku produktów rolnych powinno towarzyszyć ustalenie wspólnej polityki rolnej w celu włączenia w szczególności wspólnej organizacji rynków rolnych, które mogą, w zależności od produktu, przyjmować różne formy;
- 2) celem wspólnej polityki rolnej jest osiągnięcie celów określonych w art. 33 Traktatu, w szczególności w sektorze wina w sposób, w celu stabilizacji rynków oraz zapewnienia społeczności rolniczej godnych warunków życia; cele te mogą być osiągnięte poprzez dostosowywanie zasobów do potrzeb, w szczególności poprzez realizację polityki dostosowania potencjału upraw winorośli oraz polityki dotyczącej jakości;
- 3) istniejące ramy wspólnej organizacji rynku wina zostały ustalone rozporządzeniem (EWG) nr 822/87⁵ ostatnio zmienionym rozporządzeniem (WE) nr 1627/98⁶; w świetle doświadczeń stosowne byłoby ich zastąpienie w celu odniesienia się do sytuacji obecnie panującej na rynku wina, której przykładem może być fakt, że podczas gdy strukturalne nadwyżki nie są tak częste, nadwyżki wieloletnie są ciągle możliwe, jednakże, wynikając w szczególności z właściwemu temu sektorowi potencjału dużych wahań wielkości produkcji przy kolejnych zbiorach;
- 4) wprowadzenie w życie w 1995 r. porozumień Rundy Urugwajskiej, zaowocowało bardziej otwartym rynkiem wspólnotowym, na którym tradycyjne środki interwencyjne

¹ Dz.U. C 271 z 31.08.1998, str. 21.

² Opinia wydana dnia 6 maja 1999 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

³ Dz.U. C 101 z 12.04.1999, str. 60.

⁴ Dz.U. C 93 z 6.04.1999, str. 1.

⁵ Dz.U. L 84 z 27.03.1987, str. 1.

⁶ Dz.U. L 210 z 28.07.1998, str. 8.

utraciły teraz w znacznej mierze swój potencjalny wpływ oraz zmniejszeniu zakresu subsydiowania wywozu, co oznacza, że wspólnotowi producenci muszą podnieść swoją konkurencyjność; większa część wywozu została przeprowadzona bez subsydiów;

- 5) najistotniejszym problemem rynku, któremu musi stawić czoło część wspólnotowego sektora winiarskiego, jest ograniczona zdolność tej części sektora do szybkiego dostosowania się do zmian związanych z konkurencyjnością na rynku wewnętrznym oraz zewnętrznym; istniejąca wspólna organizacja rynku nie zaoferowała dotychczas żadnych rozwiązań dla obszarów upraw winorośli, w przypadku gdy produkcja nie jest w stanie znaleźć rentownego rynku; istnieje niewystarczająca elastyczność w odniesieniu do obszarów, które cechuje wysoka dynamika rynków zbytu, dająca im pole do rozwoju;
- 6) w 1994 r. Komisja przedstawiła propozycję reformy wspólnej organizacji rynku wina, która jednak nie została przyjęta; sytuacja na rynku zmieniła się od czasu, gdy propozycja ta została przedstawiona;
- 7) w związku z tym należy przeprowadzić reformę wspólnej organizacji rynku wina w celu zapewnienia niezbędnej elastyczności, która umożliwi płynne dostosowanie się do najnowszych osiągnięć, z uwzględnieniem następujących szeroko ujętych celów: utrzymanie lepszej równowagi między popytem a podażą na rynku wspólnotowym; umożliwienie sektorowi większej konkurencyjności przez dłuższy okres; wyeliminowanie dostępności działań interwencyjnych jako sztucznego rynku zbytu dla nadwyżek produkcyjnych; wspomaganie rynku wina, czego skutkiem byłoby umożliwienie kontynuacji dostaw destylatów winnych to tych części sektora alkoholu pitnego, w których ten alkohol jest tradycyjnie wykorzystywany; dostosowanie się do różnorodności regionalnej; oraz sformalizowanie potencjalnej roli organizacji zrzeszających producentów oraz organizacji sektorowych;
- 8) rozporządzenie (EWG) nr 822/82 uzupełnione i wprowadzone w życie rozporządzeniem (EWG) nr 346/79⁷, (EWG) nr 351/79⁸ ostatnio zmienionym rozporządzeniem (EWG) nr 1029/91⁹, (EWG) nr 460/79¹⁰ ostatnio zmienionym rozporządzeniem (EWG) nr 3805/85¹¹, (EWG) nr 465/80¹² ostatnio zmienionym rozporządzeniem (EWG) nr 1597/83¹³, (EWG) nr 457/80¹⁴, (EWG) nr 458/80¹⁵ ostatnio zmienionym rozporządzeniem (EWG) nr 596/91¹⁶, (EWG) nr 1873/84¹⁷ ostatnio zmienionym rozporządzeniem (WE) nr 2612/97¹⁸, (EWG) nr 895/85¹⁹ ostatnio zmienionym rozporządzeniem (EWG) nr 3768/85²⁰, (EWG) nr 823/87²¹ ostatnio zmienionym

⁷ Dz.U. L 54 z 5.03.1979, str. 72.

⁸ Dz.U. L 54 z 5.03.1979, str. 90.

⁹ Dz.U. L 106 z 26.04.1991, str. 6.

¹⁰ Dz.U. L 58 z 9.03.1979, str. 1.

¹¹ Dz.U. L 367 z 31.12.1985, str. 39.

¹² Dz.U. L 57 z 29.02.1980, str. 16.

¹³ Dz.U. L 163 z 22.06.1983, str. 52.

¹⁴ Dz.U. L 57 z 29.02.1980, str. 23.

¹⁵ Dz.U. L 57 z 29.02.1980, str. 27.

¹⁶ Dz.U. L 67 z 14.03.1991, str. 16.

¹⁷ Dz.U. L 176 z 3.07.1984, str. 6.

¹⁸ Dz.U. L 353 z 24.12.1997, str. 2.

¹⁹ Dz.U. L 97 z 4.04.1987, str. 2.

²⁰ Dz.U. L 362 z 31.12.1985, str. 8.

rozporządzeniem (WE) nr 1426/96²², (EWG) nr 1442/88²³ ostatnio zmienionym rozporządzeniem (WE) nr 859/199²⁴, (EWG) nr 3877/88²⁵, (EWG) nr 4252/88²⁶ ostatnio zmienionym rozporządzeniem (WE) nr 1629/98²⁷, (EWG) nr 2046/89²⁸ ostatnio zmienionym rozporządzeniem (WE) nr 2468/96²⁹, (EWG) nr 2048/89³⁰, (EWG) nr 2389/89³¹ ostatnio zmienionym rozporządzeniem (WE) nr 2088/97³², (EWG) nr 2390/89³³ ostatnio zmienionym rozporządzeniem (WE) nr 2611/97³⁴, (EWG) nr 2391/89³⁵, (EWG) nr 2392/89³⁶ ostatnio zmienionym rozporządzeniem (WE) nr 1427/96³⁷, (EWG) nr 3677/89³⁸ ostatnio zmienionym rozporządzeniem (WE) nr 2796/94³⁹, (EWG) nr 3895/91⁴⁰, (EWG) nr 2332/92⁴¹ ostatnio zmienionym rozporządzeniem (WE) nr 1692/98 i (EWG) nr 2333/92⁴² ostatnio zmienionym rozporządzeniem (WE) nr 1429/96⁴³; wszystkie te rozporządzenia były wielokrotnie zmieniane; w związku z koniecznością dalszych zmian, ze względów jasności rozporządzenia te należy przerobić i stworzyć jeden akt;

- 9) rozporządzenie (EWG) nr 822/87 stworzyło dla Rady warunki ustanowienia ogólnych zasad jego stosowania; stworzyło to kompleksową strukturę warstwową ustawodawstwa; wyżej wymienione rozporządzenia zawierały wiele technicznych szczegółów, które wymagały częstych zmian; niniejsze rozporządzenie powinno, zatem zawierać wszelkie niezbędne do jego stosowania wskazówki; Rada powinna powierzyć Komisji wszystkie konieczne uprawnienia wykonawcze, zgodnie z art. 211 Traktatu;
- 10) zasady regulujące wspólną organizacją rynku wina są bardzo złożone; w niektórych przypadkach nie uwzględniają one w wystarczającym stopniu różnorodności regionalnej; zasady te powinny być w jak największym stopniu uproszczone, a polityka rozwijana i realizowana jak najbliżej producenta w ramach wspólnotowych;
- 11) w celu odniesienia korzyści i umocnienia równowagi rynkowej oraz lepszego wyrównania podaży i popytu produktów różnego rodzaju, należy stworzyć pakiet środków dotyczących zarządzania potencjałem upraw winorośli odnoszących się do średnioterminowych ograniczeń sadzenia, premii za trwałe zaniechanie upraw winorośli

²¹ Dz.U. L 84 z 27.03.1987, str. 59.

²² Dz.U. L 184 z 24.07.1996, str. 1.

²³ Dz.U. L 132 z 28.05.1988, str. 3.

²⁴ Dz.U. L 108 z 27.04.1999, str. 9.

²⁵ Dz.U. L 346 z 15.12.1988, str. 7.

²⁶ Dz.U. L 373 z 31.12.1988, str. 59.

²⁷ Dz.U. L 210 z 28.07.1998, str. 11.

²⁸ Dz.U. L 202 z 14.07.1989, str. 14.

²⁹ Dz.U. L 335 z 24.12.1996, str. 7.

³⁰ Dz.U. L 202 z 14.07.1989, str. 32.

³¹ Dz.U. L 232 z 9.08.1989, str. 1.

³² Dz.U. L 292 z 25.10.1997, str. 3.

³³ Dz.U. L 232 z 9.08.1989, str. 7.

³⁴ Dz.U. L 353 z 24.12.1997, str. 1.

³⁵ Dz.U. L 232 z 9.08.1989, str. 10.

³⁶ Dz.U. L 232 z 9.08.1989, str. 13.

³⁷ Dz.U. L 184 z 24.07.1996, str. 3.

³⁸ Dz.U. L 360 z 9.12.1989, str. 1.

³⁹ Dz.U. L 297 z 18.11.1994, str. 1.

⁴⁰ Dz.U. L 368 z 31.12.1991, str. 1.

⁴¹ Dz.U. L 231 z 13.08.1992, str. 1.

⁴² Dz.U. L 231 z 13.08.1992, str. 9.

⁴³ Dz.U. L 184 z 24.07.1996, str. 9.

oraz wsparcia restrukturyzacji i konwersji winnic;

- 12) środki strukturalne nie odnoszące się bezpośrednio do produkcji wina powinny wchodzić w zakres rozporządzenia Rady (WE) nr 1257/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich z Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR), zmieniające i uchylające niektóre rozporządzenia⁴⁴; środki związane z promocją przyczyniają się w znacznym stopniu do konkurencyjności sektora, w szczególności promocja wspólnotowego wina na rynkach państw trzecich powinna być stymulowana; jednakże w celu zapewnienia zgodności ze wspólnotową ogólną polityką promocji, środki związane z sektorem wina powinny wchodzić w zakres zasad horyzontalnych dotyczących tego zagadnienia; w tym celu Komisja złożyła propozycję rozporządzenia w sprawie środków promocji i dostarczania informacji na temat produktów rolnych w państwach trzecich⁴⁵;
- 13) równowaga rynku uległa poprawie, aczkolwiek w sposób relatywnie powolny i trudny; funkcjonujące ograniczenia dotyczące sadzenia okazały się ważnym elementem osiągnięcia równowagi; w świetle doświadczeń użycie innych środków nie wydaje się możliwe w celu odniesienia korzyści i umocnienia równowagi rynkowej; wydaje się zatem konieczne, zgodnie z interesem ogólnym, kontrolowanie wykorzystania obszaru produkcji przez producenta w taki właśnie sposób;
- 14) obecnie istniejące ograniczenia dotyczące sadzenia powinny być, zatem utrzymane w mocy przez okres ograniczony do okresu średnioterminowego, co pozwoli na wdrożenie pełnego zakresu środków strukturalnych, a więc sadzenie winorośli przeznaczonych do produkcji wina powinno być zakazane do dnia 31 lipca 2010 r., z zastrzeżeniem odmiennych przepisów niniejszego rozporządzenia;
- 15) istniejące pozwolenie na nowe obsadzanie obszarów przeznaczonych na szkółki szczepów, scalanie gruntów i obowiązkowy zakup, jak również doświadczenia związane z uprawą winorośli nie wywołały nadmiernych zakłóceń na rynku wina, powinny być, zatem kontynuowane z zastrzeżeniem niezbędnych kontroli; ze względu na podobne powody należy umożliwić sadzenie winorośli, z których wyprodukowane wino przeznaczone będzie na potrzeby rodziny plantatora;
- 16) istniejące pozwolenie na nowe sadzenie, którego celem jest produkcja gatunkowego wina produkowanego w określonych regionach (gatunkowe wino por) oraz wina stołowego opisywanego poprzez odniesienie do oznaczeń geograficznych okazało się użytecznym elementem polityki jakości, której celem jest lepsze wyrównanie podaży i popytu; jednakże, gdy system rezerw praw do sadzenia będzie funkcjonował w pełni, powinien on wypełnić ten cel; dlatego też istniejące pozwolenie powinno być kontynuowane, z zastrzeżeniem niezbędnych kontroli, przez okres przejściowy do dnia 31 lipca 2003 r., przed upływem którego system rezerw powinien w pełni funkcjonować;
- 17) istniejące pozwolenie na przesadzenie winorośli jest konieczne, aby umożliwić odnowę wyeksploatowanych winnic; w związku z tym funkcjonujący system powinien być utrzymany, z zastrzeżeniem niezbędnych kontroli; w celu zapewnienia większej

⁴⁴ Dz.U. L 160 z 26.06.1999, str. 80.

⁴⁵ Dz.U. C 32 z 6.02.1999, str. 12.

elastyczności system ten powinien także umożliwić, z zastrzeżeniem niezbędnych kontroli, nabywanie i wykorzystywanie praw ponownego sadzenia przed przeprowadzeniem związanego z tym karczowania; prawa ponownego sadzenia nabyte na mocy wcześniej obowiązujących przepisów krajowych lub wspólnotowych powinny być respektowane; ponadto, powinno być możliwe przeniesienie prawa ponownego sadzenia na inne gospodarstwo, z zastrzeżeniem dokładnej kontroli, pod warunkiem, że prawo to jest przenoszone w poszukiwaniu lepszej jakości lub dotyczy obszarów przeznaczonych na szkółki szczepów lub jest związane z przeniesieniem części gospodarstwa; w celu zapewnienia płynnego funkcjonowania wspólnej organizacji rynku, przeniesień tych należy dokonywać w ramach tego samego Państwa Członkowskiego;

- 18) w celu poprawy zarządzania potencjałem upraw winorośli oraz w celu promocji efektywnego wykorzystania praw sadzenia i w związku z tym dalszego złagodzenia skutków ograniczeń odnoszących się do sadzenia, należy utworzyć krajowy lub regionalny system rezerw;
- 19) Państwom Członkowskim powinna być przyznana duża swoboda w zarządzaniu rezerwami, z zastrzeżeniem niezbędnych kontroli, w celu umożliwienia lepszego dostosowania do lokalnych potrzeb wykorzystania praw sadzenia w ramach tych rezerw; powinno ono obejmować możliwość nabywania praw sadzenia, finansowania rezerw oraz sprzedaży z rezerwy praw do sadzenia; w tym celu Państwa Członkowskie powinny posiadać prawo do odstąpienia od stosowania systemu rezerw pod warunkiem, że mogą udowodnić posiadanie na swoim terytorium skutecznego system zarządzania prawami do sadzenia;
- 20) przyznanie szczególnych korzyści młodym producentom wina może ułatwić im nie tylko podjęcie działalności, lecz także strukturalne dostosowanie ich gospodarstw po rozpoczęciu działalności; w związku z tym, tacy producenci powinni kwalifikować się do uzyskania prawa do nieodpłatnego korzystania z rezerw;
- 21) w celu zapewnienia, że zasoby są wykorzystywane w jak najbardziej efektywny sposób oraz w celu lepszego wyrównania podaży i popytu, prawa do sadzenia powinny być wykorzystane przez ich posiadaczy w odpowiednim czasie lub, jeżeli nie wypełnili tego obowiązku, prawa te powinny być przekazane lub zwrócone do rezerw; z tych samych powodów prawa przekazane do rezerw powinny być przyznane w stosownym czasie;
- 22) w świetle lepszej równowagi rynkowej oraz rozwijającego się rynku światowego istnieje uzasadnienie dla rozszerzenia praw do sadzenia, które powinny być przydzielane zainteresowanym Państwom Członkowskim, oraz częściowo do rezerwy Wspólnoty, która z kolei będzie je rozdzielała w zależności od dodatkowego popytu rynkowego; zwiększenie takie powinno być zredukowane w takim zakresie, w jakim nowe prawa do sadzenia zostały zatwierdzone dla gatunkowych win produkowanych w określonych regionach oraz win stołowych z oznaczeniem geograficznym;
- 23) nie naruszając istniejących ograniczeń w sadzeniu, niektóre obszary zostały obsadzone z naruszeniem tych ograniczeń; istniejące sankcje, których celem jest zapewnienie, że produkty pochodzące z takich obszarów nie doprowadzą do zakłóceń na rynku wina, okazały się trudne do wprowadzenia; obszary obsadzone niezgodnie z prawem powinny być, zatem wykarczowane; wymóg ten powinien być nałożony w odniesieniu do

wszystkich nielegalnych nasadzeń, których dokonano po opublikowaniu propozycji niniejszego rozporządzenia, ponieważ od dnia publikacji producenci powinni być świadomi propozycji wprowadzenia takiego wymogu;

- 24) bez uszczerbku dla jakichkolwiek istniejących środków krajowych, z powodów bezpieczeństwa prawnego nie jest możliwe narzucenie na poziomie wspólnotowym wymogu karczowania obszarów, które zostały obsadzone z naruszeniem ograniczeń, zanim propozycja niniejszego rozporządzenia została opublikowana; w celu lepszej kontroli potencjału uprawy winorośli Państwa Członkowskie powinny mieć, zatem możliwość uregulowania sytuacji tych obszarów w ustalonym okresie, z zastrzeżeniem niezbędnych kontroli; w odniesieniu do uregulowania tej sytuacji może być przewidziany inny sposób postępowania, w zależności od szczegółowych informacji dotyczących omawianych nasadzeń, w szczególności, gdy takie nasadzenia mogą prowadzić do wzrostu produkcji; w przypadku pojawienia się takiego ryzyka producenci mogą podlegać odpowiednim karom administracyjnym;
- 25) Państwa Członkowskie powinny mieć możliwość uwzględnienia lokalnych warunków i w związku z tym, w miarę potrzeby, nałożenia bardziej restrykcyjnych zasad w odniesieniu do nowego sadzenia, ponownego sadzenia i dalszego szczepienia;
- 26) istnieją obszary uprawy winorośli, których produkcja nie jest dostosowana do popytu; w celu zachęcenia do lepszego zrównoważenia całego sektora, należy zachęcać do trwałego zaniechania uprawy winorośli na tych obszarach; w tym celu powinny być przyznawane premie; zarządzanie takimi premiami powinno należeć do Państw Członkowskich, w ramach wspólnotowych oraz z zastrzeżeniem niezbędnych kontroli, w celu lepszego rozdzielania premii danym regionom; w związku z tym Państwa Członkowskie powinny mieć w szczególności możliwość określenia danych regionów oraz określenia poziomów premii na podstawie obiektywnych kryteriów i w ramach ogólnego pułapu;
- 27) produkcja tych Państw Członkowskich, w których roczna produkcja wynosi mniej niż 25 000 hektolitrow, nie wpływa znacząco na równowagę rynkową; w związku z tym te Państwa Członkowskie powinny być zwolnione z ograniczeń w sadzeniu, ale nie powinny mieć dostępu do premii za trwałe zaniechanie uprawy winorośli;
- 28) istnieją inne obszary uprawy winorośli, w których produkcja nie jest dostosowana do popytu, lecz w których produkcja mogłaby być bardziej dostosowana po restrukturyzacji winnic, poprzez konwersję odmian, przeniesienie winnic lub ulepszenie technik zarządzania winnicami; w tym celu powinno istnieć wsparcie, z zastrzeżeniem niezbędnych kontroli;
- 29) w celu zapewnienia, że taka restrukturyzacja i konwersja są prowadzone w sposób kontrolowany, powinny być one zaplanowane; plany powinny być sporządzane na poziomie jak najbliższemu producentowi w celu zapewnienia, że uwzględniana jest regionalna różnorodność; tym niemniej, w celu zapewnienia zgodności planów z przepisami wspólnotowymi odpowiedzialność za te plany spoczywa ostatecznie na Państwach Członkowskich;
- 30) restrukturyzacja i konwersja mają dwa podstawowe skutki finansowe dla producenta, to znaczy przyczyniają się do utraty dochodów podczas okresu konwersji oraz powodują

koszty związane z wdrożeniem tych środków; wsparcie powinno obejmować, zatem obydwie te skutki; w procesie restrukturyzacji jest miejsce na dodatkowe środki krajowe w ramach ustalonych limitów;

- 31) do celów lepszego zarządzania potencjałem uprawy winorośli wskazane jest, aby spis takiego potencjału został sporządzony na poziomie Państw Członkowskich lub na poziomie regionalnym; aby zachęcić Państwa Członkowskie do sporządzenia takiego spisu dostęp do uregulowania nielegalnie obsadzonych obszarów, rozszerzenia praw do sadzenia oraz wsparcie na restrukturyzację i konwersję powinno być ograniczone do tych państw, które sporządziły spis potencjału; w przypadku spisu regionalnego, regiony, które taki spis sporządziły, nie powinny być wyłączone z możliwości korzystania ze środków przeznaczonych na restrukturyzację i konwersję, ponieważ inne regiony nie sporządziły spisu potencjału; jednakże, wszystkie regionalne spisy muszą być sporządzone do dnia 31 grudnia 2001 r.;
- 32) klasyfikacja odmian winorośli do produkcji wina jest zadaniem, które może być przeprowadzone w najlepszy sposób jak najbliżej producenta, Państwa Członkowskie powinny, zatem przejąć to zadanie od Wspólnoty;
- 33) rozporządzenie Rady (EWG) nr 2392/86 z dnia 24 lipca 1986 r. ustanawiające wspólnotowy rejestr winnic⁴⁶ ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1631/98⁴⁷ należy utrzymać w mocy w celu umożliwienia Państwom Członkowskim, które są w dalszym ciągu w trakcie zestawiania rejestru, zakończenie tego zadania; należy jednak ustanowić przepisy dotyczące późniejszych zmian lub do uchylenia tego rozporządzenia;
- 34) w celu utrzymania równowagi rynkowej należy ustanowić przepisy dotyczące pomocy na prywatne składowanie wina stołowego i gatunków moszczu gronowego; środek taki powinien w jak największym stopniu być elastyczny i powinien reagować na fluktuacje rynku; w tym celu powinno być w szczególności możliwe zakończenie jego stosowania za krótkoterminowym wypowiedzeniem;
- 35) w celu wyeliminowania dostępności interwencji jako sztucznego rynku zbytu dla nadwyżek produkcji, do systemu destylacji należy wprowadzić zmiany; w związku powyższym powinny być stosowane następujące formy destylacji: obowiązkowa destylacja produktów ubocznych powstających przy produkcji wina, obowiązkowa destylacja wina wyprodukowanego z winogron niesklasyfikowanych wyłącznie jako odmiany winorośli właściwej, środki dotyczące destylacji przeznaczone na wsparcie rynku wina poprzez promocję ciągłości dostaw destylatów winnych w częściach sektora alkoholu pitnego, który tradycyjnie używa tego alkoholu oraz dotyczące destylacji środki kryzysowe; inne formy destylacji powinny być zakazane; środki te powinny być tak elastyczne, jak tylko jest to możliwe, aby mogły odpowiedzieć na potrzeby rynku i szczególne warunki regionalne;
- 36) z uwagi na niską jakość wina uzyskiwanego przy nadmiernym tłoczeniu praktyka ta powinna być zabroniona oraz powinny być przyjęte przepisy, w szczególności, w celu powstrzymania takich praktyk w obowiązkowej destylacji wyłoków winogronowych i

⁴⁶ Dz.U. L 208 z 31.07.1986, str. 1.

⁴⁷ Dz.U. L 210 z 28.07.1998, str. 14.

drożdżowego osadu winiarskiego; mogą być jednak przewidziane odstępstwa od tego obowiązku w celu wzięcia pod uwagę warunków produkcji w niektórych regionach upraw winorośli; ponadto, ponieważ produkcja i struktury rynku w strefie A uprawy winorośli i w niemieckiej części strefy B uprawy winorośli, są w stanie zapewnić, że cele zastosowania tego środka zostaną osiągnięte, producenci w tych regionach nie powinni być zobowiązani do destylacji produktów ubocznych produkcji wina, ale do wycofania takich produktów ubocznych, przeprowadzonego pod nadzorem;

- 37) produkcja wina otrzymanego z winogron niesklasyfikowanych jako odmiany winorośli właściwej powinna być przeznaczona w pierwszej kolejności do tradycyjnego wykorzystania w sektorze spirytusowym oraz na innych tradycyjnych rynkach zbytu; należy ustanowić przepisy w celu przeprowadzania obowiązkowej destylacji takiego wina wyprodukowanego powyżej zwykłych ilości i kierowania go do wykorzystania w sposób przedstawiony powyżej;
- 38) niektóre części sektora alkoholu pitnego stanowią ważny tradycyjny rynek zbytu dla destylatów winnych i innych produktów winopochodnych; w związku z tym powinno istnieć wspólnotowe wsparcie na destylację wina stołowego i wina nadającego się do otrzymania wina stołowego w celu zaopatrzenia tego rynku, w formie pomocy podstawowej wypłacanej na destylację tego wina i pomocy uzupełniającej na składowanie powstałego w wyniku tej destylacji destylatu;
- 39) w celu radzenia sobie z wyjątkowymi przypadkami zakłóceń rynku i poważnymi problemami związanymi z jakością, należy przewidzieć dotyczące destylacji środka kryzysowe; Komisja powinna określić poziom i formę pomocy w celu uwzględnienia sytuacji szczególnych, włączając przypadki, w których odnotowano zauważalny spadek ceny rynkowej dla danej kategorii wina; stosowanie tych środków powinno dla producentów być dobrowolne; jeżeli środki te stosowane są przez kolejne trzy lata w odniesieniu do określonej kategorii wina (w określonej strefie), Komisja powinna przedłożyć Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie oraz, w miarę potrzeby, wnioski;
- 40) zbył alkoholu otrzymanego poprzez destylację powinien być prowadzony w sposób pozwalający na uzyskanie większej przejrzystości i kontrolę oraz tak, aby uniknąć zakłóceń na tradycyjnych rynkach alkoholu;
- 41) zwiększenie naturalnego stężenia alkoholu w % objętościowych nie jest obecnie prowadzone w ramach takich samych warunków ekonomicznych przez wszystkich wspólnotowych producentów ze względu na różne praktyki enologiczne dopuszczone przez niniejsze rozporządzenie; w celu wyeliminowania takiej dyskryminacji powinno zachęcać się do stosowania produktów w celu wzmocnienia wina, a w konsekwencji zwiększenia rynków zbytu i uniknięcia nadwyżek; aby osiągnąć ten cel, ceny różnych produktów służących do wzmocnienia powinny być wyrównane; może to być osiągnięte poprzez stosowanie systemu pomocy przydzielanej dla zagęszczony moszcz gronowy i dla rektyfikowanego zagęszczonego moszczu gronowego pochodzących z określonych regionów i wykorzystanych do wzmocnienia wina;
- 42) wydaje się konieczne, że aby osiągnąć bardziej stabilną równowagę między produkcją a użyciem produktu, należy zwiększyć wykorzystanie produktów służących do wzmocnienia; interwencja wydaje się uzasadniona dużo wcześniej zanim wino stołowe

zostanie wyprodukowane, poprzez zachęcanie do wykorzystania moszczu gronowego dla określonych celów innych niż produkcja wina przy użyciu środków pomocy w celu zapewnienia, że wspólnotowe produkty winiarskie mogą utrzymać ich tradycyjne rynki zbytu; środek powinien być tak stosowany, aby uniknąć zakłóceń konkurencji, biorąc pod uwagę tradycyjne metody produkcji;

- 43) producenci, którzy nie wypełnili swoich obowiązków w ramach obowiązkowej destylacji nie powinni mieć prawa korzystania z żadnych innych środków interwencyjnych;
- 44) należy ustanowić przepisy dotyczące ewentualnych środków w przypadku wysokich cen na wspólnotowym rynku;
- 45) biorąc pod uwagę szczególne cechy rynku wina, prawdopodobne jest, że tworzenie organizacji zrzeszających producentów może przyczynić się do osiągnięcia celów wspólnej organizacji rynku; Państwa Członkowskie mogą uznawać takie organizacje; organizacje te powinny być zakładane dobrowolnie, powinny też udowodnić swoją użyteczność poprzez zakres i skuteczność usług oferowanych przez organizację jej członkom;
- 46) w celu poprawy funkcjonowania rynku gatunkowych win produkowanych w określonych regionach i wina stołowego z oznaczeniem geograficznym, Państwa Członkowskie powinny być w stanie wykonać decyzje podjęte przez organizacje sektorowe; zakres takich decyzji powinien wykluczyć niektóre uzgodnione praktyki; Komisja powinna zapewnić, że takie decyzje są zgodne z przepisami wspólnotowymi; organizacje sektorowe powinny wykonywać określone zadania biorąc pod uwagę interes konsumenta;
- 47) z uwagi na powody zdrowotne oraz w dążeniu do uzyskania gatunkowe, ustanowione na poziomie wspólnotowym dopuszczalne praktyki i procesy enologiczne stałyby się jedynymi dozwolonymi do stosowania przy wytwarzaniu produktów objętych niniejszym rozporządzeniem; ze względu na podobne powody, tylko odmiany winorośli właściwej powinny być używane do produkcji wina przeznaczonego do spożycia przez ludzi;
- 48) z uwagi na fakt, że warunki produkcji na określonej glebie, obszarze, czy w określonym klimacie różnią się znacznie w różnych wspólnotowych obszarach uprawy winorośli, ważne jest, aby różnice te zostały uwzględnione przy ustalaniu dozwolonych praktyk i procesów enologicznych; w celu uproszczeń i ułatwienia zmian opartych na doświadczeniu i postępie technologicznym, niektóre techniczne ograniczenia i warunki związane z tymi procesami i praktykami powinny zostać zdefiniowane w szczegółowych przepisach wykonawczych; tym niemniej, ograniczenia dotyczące poziomu dwutlenku siarki, kwasu sorbowego i sorbinianu potasu powinny być ustanowione w niniejszym rozporządzeniu ze względu na ich znaczenie dla zdrowia;
- 49) należy ustanowić przepisy dotyczące dozwolonych metod analiz produktów sektora winiarskiego;
- 50) opis, nazwa i prezentacja produktów objętych niniejszym rozporządzeniem może mieć znaczny wpływ na ich zbywalność; niniejsze rozporządzenie powinno, zatem ustanowić

zasady dotyczące opisu, nazwy i prezentacji, które brałyby pod uwagę prawnie uzasadnione interesy konsumenta i producenta oraz promowałyby płynne funkcjonowanie rynku wewnętrznego oraz produkcję produktów gatunkowych; podstawowe reguły tych zasad powinny przewidywać obowiązkowe stosowanie niektórych terminów w celu umożliwienia identyfikacji produktu oraz w celu przedstawienia konsumentom niektórych, ważnych informacji, jak również dobrowolne stosowanie innych informacji w oparciu w reguły wspólnotowe lub z zastrzeżeniem zasad dotyczących zapobiegania praktykom oszukańczym;

- 51) zasady dotyczące w szczególności oznaczania powinny zawierać przepisy dotyczące zapobiegania praktykom oszukańczym, kar stosowanych na poziomie wspólnotowym w przypadku niewłaściwego etykietowania, używania języków, w szczególności, gdy dotyczy to różnych alfabetów, oraz używania nazw firmowych, zwłaszcza, gdy mogłyby one wprowadzać konsumentów w błąd;
- 52) z uwagi na różnice między produktami objętymi niniejszym rozporządzeniem i ich rynkami a oczekiwaniami konsumentów i tradycyjnymi praktykami, zasady powinny być zróżnicowane odpowiednio do danych produktów, w szczególności w przypadku wina musującego, oraz stosownie do ich pochodzenia;
- 53) zasady powinny być także stosowane do etykietowania produktów przywożonych, w szczególności, w celu wyjaśnienia ich pochodzenia oraz uniknięcia mylenia ich z produktami wspólnotowymi;
- 54) prawo do używania oznaczeń geograficznych oraz innych tradycyjnych terminów jest bardzo cenne; zasady powinny, zatem regulować to prawo i przewidywać ochronę tych terminów; w celu propagowania uczciwej konkurencji oraz aby nie wprowadzać konsumentów w błąd ochrona ta, być może, powinna dotyczyć produktów nie objętych niniejszym rozporządzeniem, włączając produkty, które nie znalazły się w załączniku I do Traktatu;
- 55) mając na uwadze interes konsumenta oraz chęć doprowadzenia do równoważnego traktowania gatunkowych win produkowanych w określonych regionach w państwach trzecich, należy ustanowić przepisy umożliwiające dokonanie wzajemnych uzgodnień w przypadkach, gdy wina przywożone do bezpośredniego spożycia przez ludzi i opatrzone oznaczeniem geograficznym, wprowadzane do obrotu we Wspólnocie mogły korzystać z tej ochrony i uzgodnień kontrolnych;
- 56) w celu uwzględnienia zobowiązań wynikających w szczególności z art. 23 i 24 Porozumienia w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej, które stanowi integralną część Porozumienia ustanawiającego Światową Organizację Handlu, zatwierdzonego decyzją 94/800/WE⁴⁸, należy ustanowić przepisy dla zainteresowanych stron w celu zapobiegania, na określonych warunkach, niezgodnemu z prawem używania oznaczeń geograficznych chronionych przez państwo trzecie będące członkiem WTO;
- 57) rozwój polityki zachęcającej do produkcji wyrobów gatunkowe w rolnictwie, w szczególności w odniesieniu do produkcji wina, powinien przyczynić się do poprawy

⁴⁸ Dz.U. L 336 z 23.12.1994, str. 1.

warunków na rynku, czego wynikiem będzie zwiększenie rynków zbytu; przyjęcie dodatkowych wspólnych zasad, które dotyczą produkcji i kontroli gatunkowych win produkowanych w określonych regionach leży w ramach tej polityki i może przyczynić się do osiągnięcia tych celów;

- 58) w celu utrzymania minimalnego standardu jakości gatunkowych win produkowanych w określonych regionach, aby uniknąć niekontrolowanego wzrostu produkcji takich win oraz w celu harmonizacji przepisów Państw Członkowskich, aby móc ustalić warunki uczciwej konkurencji we Wspólnocie, należy przyjąć pakiet reguł wspólnotowych, regulujących produkcję i kontrolę gatunkowych win produkowanych w określonych regionach, z którymi będą musiały być zgodne przepisy szczególne przyjmowane przez Państwa Członkowskie;
- 59) biorąc pod uwagę tradycyjne warunki produkcji, charakter i zakres czynników, które umożliwiają rozróżnienie każdego wina gatunkowego produkowanego w określonych regionach, wszystkie te elementy muszą być wymienione i zdefiniowane; mimo wszystko należy zrobić wspólny krok w celu zharmonizowania wymogów dotyczących jakości; czynnikami tymi powinny być: wytyczenie obszaru produkcji, odmiany winorośli, metody uprawy, metody produkcji wina, minimalne stężenie alkoholu w % objętościowych, wydajność z hektara oraz analizy i oceny cech organoleptycznych; szczególne zasady powinny być ustanowione dla gatunkowych win likierowych produkowanych w określonych regionach oraz gatunkowych win musujących produkowanych w określonych regionach ze względu na specyficzny charakter tych produktów;
- 60) doświadczenie wykazało potrzebę opracowania dokładnych zasad przeklasyfikowywania gatunkowych win produkowanych w określonych regionach na wina stołowe oraz potrzebę określenia przypadków, w których producent ma prawo żądać, aby produkt znajdujący się w jego deklaracji dotyczącej zbiorów lub produkcji jako produkt nadający się do otrzymania gatunkowego wina produkowanego w określonych regionach nie został sklasyfikowany jako gatunkowe wino produkowane w określonych regionach;
- 61) w celu ochrony szczególnych, charakterystycznych cech jakości gatunkowych win produkowanych w określonych regionach, Państwa Członkowskie powinny mieć możliwość stosowania dodatkowych lub bardziej restrykcyjnych zasad regulujących produkcję oraz przewóz gatunkowych win produkowanych w określonych regionach, zgodnie z uczciwymi i tradycyjnymi praktykami;
- 62) tworzenie jednolitego wspólnotowego rynku wina pociąga za sobą wprowadzenie jednolitego systemu handlowego na zewnętrznych granicach Wspólnoty; system handlowy, włączając należności przywózowe i refundacje wywózowe, niezależnie od zewnętrznych instrumentów rynkowych, powinien, w zasadzie, stabilizować wspólnotowy rynek; system handlowy powinien opierać się na zobowiązaniach przyjętych na mocy wielostronnych negocjacji handlowych w ramach Rundy Urugwajskiej;
- 63) w celu monitorowania natężenia handlu winem z państwami trzecimi należy ustanowić przepisy dotyczące systemu pozwoleń na przywóz i wywóz na niektóre produkty, który obejmie składanie zabezpieczenia gwarantującego, że transakcje, w odniesieniu do

których takie pozwolenia zostały wydane dojdą do skutku;

- 64) w celu zapobiegnięcia lub przeciwdziałania wystąpieniu na wspólnotowym rynku niekorzystnych skutków, które mogłyby powstać w wyniku przywozu niektórych produktów rolnych, przywóz jednego lub więcej takich produktów powinien podlegać dodatkowej należności przywozowej, jeżeli spełnione są określone warunki;
- 65) stosowne jest, na określonych warunkach, przyznanie Komisji uprawnień upoważniających ją do otwarcia i zarządzania kontyngentami taryfowymi wynikającymi z międzynarodowych porozumień zawartych zgodnie z Traktatem lub wynikających z innych aktów Rady;
- 66) przepisy dotyczące przyznawania refundacji przy wywozie do państw trzecich, opartej na różnicy między cenami we Wspólnocie a cenami na rynku światowym, wchodzącej w zakres Porozumienia WTO w sprawie rolnictwa⁴⁹, powinny służyć ochronie udziału Wspólnoty w międzynarodowym handlu winem; refundacje te powinny podlegać ograniczeniom pod względem ilości i wartości;
- 67) przy ustalonych refundacjach zgodność z wartościami dopuszczalnymi powinna być zapewniona poprzez monitorowanie płatności na mocy zasad odnoszących się do Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej; monitorowanie może być ułatwione poprzez obowiązek wcześniejszego ustalania wysokości refundacji, umożliwiając jednocześnie, w przypadku zróżnicowanych refundacji, zmianę określonego miejsca przeznaczenia w ramach obszaru geograficznego, do którego odnosi się jednolita stawka refundacji; w przypadku zmiany przeznaczenia refundacja stosowana do rzeczywistego przeznaczenia powinna być wypłacona, a pułap odnoszący się do przeznaczenia powinien być z góry określony;
- 68) zapewnienie zgodności z ograniczeniami ilościowymi wymaga wprowadzenia rzetelnego i skutecznego systemu monitorowania; w tym celu przyznawanie refundacji wywozowych powinno być uzależnione od uzyskania pozwolenia na wywóz; refundacje powinny być przyznawane w ramach dostępnych limitów, zależnych od szczególnej sytuacji każdego danego produktu; można zezwolić na wyjątki od tej zasady wyłącznie w przypadku działań związanych z pomocą żywnościową, która jest wyłączona z wszelkich ograniczeń; monitorowanie wywożonych ilości objętych refundacjami w trakcie lat gospodarczych, określonych w Porozumieniu WTO w sprawie rolnictwa, powinno być prowadzone w oparciu o pozwolenia na wywóz wydawane na każdy rok gospodarczy;
- 69) w uzupełnieniu do opisanego powyżej systemu oraz w zakresie niezbędnym do jego właściwego funkcjonowania, należy ustanowić przepisy dotyczące regulacji lub, w przypadku, gdy wymaga tego sytuacja panująca na rynku, zakazu stosowania ustaleń o uszlachetnianiu czynnym;
- 70) system opłat celnych umożliwia rezygnację ze wszelkich innych środków ochronnych na zewnętrznych granicach Wspólnoty; rynek wewnętrzny oraz mechanizm celny może jednak, w wyjątkowych okolicznościach, okazać się zawodny; w takich przypadkach, aby nie pozostawić wspólnotowego rynku bez ochrony przed zakłóceniami, które mogą

⁴⁹ Dz.U. L 336 z 23.12.1994, str. 22.

się na nim pojawić, Wspólnota powinna mieć możliwość niezwłocznego podjęcia wszelkich koniecznych środków; środki te powinny być zgodne ze zobowiązaniami wynikającymi z odpowiednich porozumień w ramach WTO;

- 71) produkty przywożone z państw trzecich powinny podlegać zasadom dotyczącym specyfikacji niektórych produktów, które zapewniają stopień zgodności z wspólnotowymi definicjami wina; powinny być one również zgodne ze zasadami ustanowionymi w kraju ich pochodzenia i, w stosownych okolicznościach, powinno towarzyszyć im sprawozdanie z analizy;
- 72) należy przewidzieć, że wszystkie produkty objęte niniejszym rozporządzeniem w czasie ich obrotu we Wspólnocie powinny być zaopatrzone w dokument towarzyszący;
- 73) ustanawianie jednolitego rynku byłoby zagrożone poprzez przyznawanie niektórych środków pomocowych; postanowienia Traktatu zezwalające na ocenę środków pomocowych przyznanych przez Państwa Członkowskie oraz zakaz przyznawania tych, które nie są zgodne ze wspólnym rynkiem, powinny być zastosowane w organizacji wspólnego rynku wina; przepisy dotyczące premii za trwałe zaniechanie uprawy winorośli nie powinny wyłączać możliwości przyznania pomocy krajowej na ten sam cel;
- 74) w związku ze złożonością zasad w sektorze wina, władze Państw Członkowskich powinny być odpowiedzialne za zapewnienie ich przestrzegania; Komisja, poprzez własnych inspektorów współpracujących z władzami Państw Członkowskich, powinna mieć możliwość monitorowania i zapewnienia tej zgodności;
- 75) konieczne jest, w związku z rozwojem wspólnego rynku wina, aby Państwa Członkowskie i Komisja przekazywały sobie wzajemnie informacje konieczne do stosowania niniejszego rozporządzenia; ponieważ informacje te są niezbędne, plantatorzy winogron przeznaczonych do winiarstwa, wytwarzania moszczu gronowego i wina powinni składać deklaracje dotyczące zbiorów; Państwa Członkowskie powinny mieć możliwość uzyskania od producentów dalszych informacji; przy ocenie danych Komisja powinna mieć możliwość skorzystania z zewnętrznej pomocy;
- 76) w celu ułatwienia wprowadzenia proponowanych środków, należy przewidzieć procedurę dla ustanowienia ścisłej współpracy między Państwami Członkowskimi a Komisją w ramach Komitetu Zarządzającego;
- 77) wydatki poniesione przez Państwa Członkowskie w wyniku obowiązków powstałych w związku ze stosowaniem niniejszego rozporządzenia powinny być finansowane przez Wspólnotę zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 1258/1999 w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej⁵⁰;
- 78) wspólna organizacja rynku wina powinna jednocześnie uwzględniać odpowiednio cele określone w art. 33 i 131 Traktatu;
- 79) wspólna organizacja rynku wina powinna być także stosowana w świetle porozumień zawartych na mocy art. 300 ust. 2 Traktatu, w szczególności tworzących część

⁵⁰ Dz.U. L 160 z 26.06.1999, str. 103.

Porozumienia ustanawiającego Światową Organizację Handlu, głównie dotyczących barier technicznych w handlu⁵¹;

- 80) przejście od rozwiązań określonych w rozporządzeniu (WE) nr 822/87 oraz w innych rozporządzeniach dotyczących sektora winiarskiego do rozwiązań zawartych w niniejszym rozporządzeniu mogłoby spowodować trudności nieomówione w niniejszym rozporządzeniu; aby zaradzić tej ewentualności, należy ustanowić przepisy, które umożliwią Komisji przyjęcie koniecznych środków przejściowych; należy również upoważnić Komisję do rozwiązywania poszczególnych problemów praktycznych,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

TYTUŁ I

ZAKRES

Artykuł 1

1. Wspólna organizacja rynku wina obejmuje zasady regulujące potencjał produkcji wina, mechanizmy rynkowe, zasady dotyczące organizacji producentów i organizacji sektorowych, procesów i praktyk enologicznych, opisu, oznaczania, prezentacji i ochrony gatunkowych win produkowanych w określonych regionach oraz handel z państwami trzecimi.

2. Wspólna organizacja rynku wina odnosi się do następujących produktów:

Kod SN	Wyszczególnienie
a) 2009 60	Sok z winogron (łącznie z moszczem gronowym)
2204 30 92	Pozostały moszcz gronowy, inne niż te w trakcie fermentacji lub z fermentacją zatrzymaną inaczej niż przez dodanie alkoholu
2204 30 94	
2204 30 96	
2204 30 98	
b) ex 2204	Wino ze świeżych winogron, łącznie z winami wzmocnionymi; moszcz gronowy inny niż z pozycji 2009, z wyjątkiem pozostałego moszczu gronowego z podpozycji 2204 30 92, 2204 30 94, 2204 30 96 i 2204 30 98
c) 0806 10 93	Świeże winogrona, inne niż winogrona stołowe
0806 10 95	
0806 10 97	
2209 00 11	Ocet winny
2209 00 19	
d) 2206 00 10	Piquette

⁵¹ Dz.U. L 336 z 23.12.1994, str. 86.

Kod SN	Wyszczególnienie
2307 00 11	Drożdżowy osad winiarski
2307 00 19	
2308 90 11	Wytłoki winogronowe
2308 90 19	

3. Definicje terminów produktów stosowane w niniejszym rozporządzeniu są szczegółowo określone w załączniku I, terminy dotyczące stężenia alkoholu w załączniku II a strefy upraw winorośli w załączniku III. Szczegółowe zasady w celu wykonania tych załączników mogą być przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 75.

4. Rok produkcji wina dla produktów objętych niniejszym rozporządzeniem (zwany dalej „rokiem winiarskim”) rozpoczyna się dnia 1 sierpnia każdego roku i kończy się dnia 31 lipca roku następnego.

TYTUŁ II

POTENCJAŁ PRODUKCYJNY

ROZDZIAŁ I

SADZENIE WINOROŚLI

Artykuł 2

1. Do dnia 31 lipca 2010 r. zakazane jest sadzenie winorośli z gatunku winorośli właściwej sklasyfikowanej na podstawie art. 19 ust. 1 chyba, że sadzenie jest prowadzone zgodnie z:

- a) z prawem nowego sadzenia, określonym w art. 3;
- b) z prawem ponownego sadzenia, określonym w art. 4; lub
- c) prawem sadzenia przyznawanym z rezerwy, w przypadku stosowania art. 5 ust. 8, zgodnie z art. 5 lub art. 6 ust. 1.

Do tego samego dnia zakazane jest także szczepienie odmian winorośli właściwej z odmianami innymi niż należące do odmiany winorośli właściwej.

2. Winogrona pochodzące z obszarów, gdzie:

- a) winorośl została posadzona przed dniem 1 września 1998 r., oraz
- b) których produkcja, zgodnie z art. 6 ust. 3 lub art. 7 ust. 4 rozporządzenia (EWG) nr 822/87 mogłaby być zbyta przez destylację,

nie mogą być użyte do produkcji wina, które ma być wprowadzone do obrotu. Produkty wyprodukowane z takich winogron mogą być wprowadzone do obrotu tylko w celu destylacji. Produkty te jednak nie mogą być użyte w przygotowywaniu alkoholu o rzeczywistym stężeniu alkoholu wynoszącym 80% objętościowych lub mniej.

3. W przypadku gdy Państwo Członkowskie sporządziło spis potencjału produkcji wina zgodnie z art. 16, może ono odstąpić od stosowania ust. 2 niniejszego artykułu. Takie odstępstwo przyznawane jest do dnia 31 lipca 2002 r. i obejmuje udzielenie zgody dla danych obszarów przeznaczonych do produkcji wina, które ma być wprowadzone do obrotu.

Prawo do zastosowania odstępstwa jest przyznawane:

- a) w przypadku gdy dany producent wykarczował wcześniej pozostałe winorośle na obszarze równoważnym w przeliczeniu na zbiory, z wyjątkiem przypadków, gdy dany producent otrzymał premię za wykarczowanie na mocy przepisów wspólnotowych lub krajowych w odniesieniu do danego obszaru; i/lub
- b) poprzez zezwolenie na wykorzystanie praw ponownego sadzenia, w przypadku gdy producent otrzymał takie prawa w okresie, który ma być ustalony po obsadzeniu danego obszaru; Państwa Członkowskie mogą również w tym celu wykorzystać nowo utworzone prawa sadzenia na mocy art. 6 ust. 1; i/lub
- c) w przypadku gdy Państwo Członkowskie może udowodnić (w sposób dostateczny dla Komisji), że nie rościło sobie prawa do praw ponownego sadzenia, które byłyby w dalszym ciągu ważne, gdyby złożono wniosek o przyznanie tych praw; takie prawa mogą być wykorzystane i przeniesione na producentów dla obszarów równoważnych w przeliczeniu na zbiory; i/lub
- d) w przypadku gdy dany producent zobowiązał się wykarczować obszar równoważny w przeliczeniu na zbiory w okresie trzech lat, w przypadku gdy obszar ten został zarejestrowany w rejestrze winnic zainteresowanego Państwa Członkowskiego.

4. W przypadku gdy stosowany jest ust. 3 lit. a) lub c) Państwa Członkowskie nakładają odpowiednie kary administracyjne na danych producentów.

5. Ust. 3 lit. c) może być stosowany tylko w odniesieniu do obszaru nie większego niż 1,2% obszaru przeznaczonego pod uprawę winorośli.

6. Ust. 3 lit. b) jest stosowany:

- a) w przypadku gdy producent uzyskuje prawa z rezerwy, mogą być one uzyskane tylko na mocy art. 5 ust. 3 lit. b) i producent zapłaci 150% ceny zazwyczaj pobieranej przez Państwo Członkowskie na mocy tego przepisu, lub
- b) w przypadku gdy producent nabędzie prawo ponownego sadzenia, będzie ono obejmowało dany obszar plus 50%, z czego druga z wymienionych kwot zostanie przekazana do rezerwy lub rezerw zgodnie z art. 5 lub dodana do nowoutworzonych praw sadzenia w art. 6 ust. 1, w przypadku gdy ma zastosowanie art. 5 ust. 8.

7. Obszary obsadzone winoroślą będącą odmianą winorośli właściwej sklasyfikowanej na

podstawie art. 19 ust. 1 były:

- a) obsadzone od dnia 1 września 1998 r., których produkcja zgodnie z art. 6 ust. 3 lub art. 7 ust. 4 rozporządzenia (EWG) nr 822/87 może być zbyta wyłącznie do destylacji, lub
- b) obsadzone z naruszeniem zakazu sadzenia, określony w ust. 1,

są karczowane. Koszty takiego karczowania ponosi dany producent. Państwa Członkowskie podejmują środki niezbędne w celu zapewnienia, że przepisy tego ustępu są stosowane.

Artykuł 3

1. Państwa Członkowskie mogą przyznać producentom prawa nowego sadzenia w odniesieniu do obszarów:

- a) przeznaczonych do nowych sadzeń, prowadzonych w ramach środków dotyczących scalania gruntów lub środków dotyczących obowiązkowych zakupów w interesie publicznym na mocy ustawodawstwa krajowego,
- b) przeznaczonych do doświadczalnej uprawy winorośli, lub
- c) przeznaczonych na szkółki szczepów.

Państwa Członkowskie mogą również przyznać prawa nowego sadzenia w odniesieniu do obszarów, z których wino lub jego produkty są przeznaczone wyłącznie do spożycia przez rodzinę producenta.

2. Państwa Członkowskie mogą także przyznać prawa nowego sadzenia, najpóźniej w dniu 31 lipca 2003 r. obszarom przeznaczonym do produkcji gatunkowego wina produkowanego w określonych regionach lub wina stołowego określonego przez oznaczenie geograficzne, w przypadku gdy uznano, że ze względu na ich jakość produkcja danego wina jest znacznie niższa niż popyt.

3. Prawa nowego sadzenia wykorzystane są przez producenta, któremu zostały przyznane w odniesieniu do obszarów i do celów, dla których zostały one przyznane.

4. Prawa nowego sadzenia powinny być wykorzystane przed upływem drugiego roku winiarskiego, następującego po roku, w którym zostały przyznane. Nowe prawa do sadzenia, inne niż określone w ust. 1 niewykorzystane w tym okresie przydzielane są do rezerwy, zgodnie z art. 5 ust. 2 lit. a).

5. Nowe prawa do sadzenia inne niż określone w ust. 1 mogą być przyznane tylko producentom w granicach ilości określonej w art. 6 ust. 1. W tym celu:

- a) przed przydzieleniem do rezerwy lub rezerw nowoutworzonych praw do sadzenia określonych w art. 6, Państwa Członkowskie zapewniają, że przyznanie nowych praw na sadzenie nie zmniejszy nowoutworzonych praw do sadzenia w art. 6 ust. 1 do wartości mniejszej niż zero; oraz
- b) po przydzieleniu przez Państwo Członkowskie do rezerwy lub rezerw

nowoutworzonych praw do sadzenia, określonych w art. 6 lub późniejsze przyznawanie nowych praw do sadzenia oznacza, że prawo do sadzenia odpowiadające równoważnemu obszarowi w przeliczeniu na plon, przydzielone do rezerwy lub rezerw, dotyczących danego regionu, wygasa. Jeżeli prawa do sadzenia nie są wystarczająco dostępne z rezerwy lub rezerw, nie przyznaje się nowych praw do sadzenia.

Artykuł 4

1. Prawami ponownego sadzenia są:
 - a) prawa ponownego sadzenia przyznawane na mocy ust. 2; lub
 - b) nabyte na mocy wcześniej obowiązujących przepisów wspólnotowych lub krajowych prawa podobne.
2. Państwa Członkowskie przyznają prawa ponownego sadzenia producentom, którzy wykarczowali obszar obsadzony winoroślą. Państwa Członkowskie mogą przyznać prawa ponownego sadzenia producentom, którzy zobowiążą się do wykarczowania obszaru obsadzonego winoroślą przed upływem trzeciego roku następującego po roku, w którym winorośl była sadzona. Prawa ponownego sadzenia przyznane są w odniesieniu do obszaru równoważnego w przeliczeniu na plon do obszaru, z którego winorośl została wykarczowana lub ma być wykarczowana.
3. Prawa ponownego sadzenia wykonywane są w gospodarstwie, w odniesieniu do którego zostały przyznane. Państwa Członkowskie mogą dalej ustalić, że takie prawa ponownego sadzenia mogą być wykorzystane tylko na obszarze, na którym winorośl została już wykarczowana.
4. Na zasadzie odstępstwa od ust. 3, prawa ponownego sadzenia mogą być przeniesione w części lub w całości na inne gospodarstwo w tym samym Państwie Członkowskim, jeżeli:
 - a) część danego gospodarstwa jest przeniesiona do tego drugiego gospodarstwa. W takim przypadku prawo może być wykorzystane na obszarze drugiego gospodarstwa nie większym niż obszar przeniesiony; lub
 - b) obszary drugiego gospodarstwa są przeznaczone na:
 - (i) produkcję gatunkowych win produkowanych w określonych regionach lub win stołowych, które są opisywane za pomocą oznaczenia geograficznego, lub
 - (ii) uprawę szkółek szczepów.

Prawa mogą być wykorzystane tylko w odniesieniu do obszarów i do celów, dla których zostały przyznane.

Państwa Członkowskie zapewniają, że stosowanie tych odstępstw nie doprowadzi do ogólnego wzrostu potencjału produkcyjnego na ich terytorium, w szczególności, w przypadku, gdy przeniesienia dokonywane są z obszarów nienawodnionych na obszary nawodnione.

5. Prawa ponownego sadzenia nabyte na mocy niniejszego rozporządzenia powinny być wykorzystane przed końcem piątego roku winiarskiego po upływie roku, w którym przeprowadzono karczowanie. Na zasadzie odstępstwa okres ten może być przedłużony przez Państwo Członkowskie do ośmiu lat winiarskich. Prawa do przesadzenia niewykorzystane w tym okresie są przydzielane do rezerwy na podstawie art. 5 ust. 2 lit. a).

Artykuł 5

1. W celu poprawy zarządzania potencjałem produkcyjnym na poziomie krajowym i/lub regionalnym, Państwa Członkowskie tworzą krajową rezerwę i/lub, w zależności od przypadku, regionalne rezerwy praw do sadzenia.

2. Do rezerwy lub rezerw przydziela się:

- a) prawa nowego sadzenia, prawa ponownego sadzenia oraz prawa sadzenia przyznawane z rezerwy, które nie zostały wykorzystane w terminach ustanowionych odpowiednio w art. 3 ust. 4, art. 4 ust. 5 i ust. 6 niniejszego artykułu;
- b) prawa ponownego sadzenia przydzielone do rezerwy przez producentów, którzy posiadają takie prawa, określane są przez Państwa Członkowskie, w miarę potrzeby, w zamian za wypłatę ze środków krajowych, wysokość których oraz wszystkie związane z nimi szczegóły, przy uwzględnieniu prawnie uzasadnionego interesu stron;
- c) nowoutworzone prawa sadzenia określone w art. 6.

3. Państwa Członkowskie mogą przyznać prawa przydzielone do rezerwy:

- a) bez dokonania wypłaty, producentom, którzy nie przekroczyli czterdziestego roku życia, którzy posiadają odpowiednie kwalifikacje zawodowe i wiedzę oraz którzy po raz pierwszy zakładają gospodarstwo produkujące wino i prowadzą to gospodarstwo; lub
- b) w zamian za wpłatę do krajowych i, jeśli to stosowne, regionalnych funduszy, producentom, którzy zamierzają wykorzystać prawa do obsadzenia winnic, z których produkcja ma zapewnione rynki zbytu. Państwa Członkowskie ustalają kryteria określania kwoty wpłat, które mogą się różnić w zależności od planowanego produktu gotowego danych winnic.

4. Państwa Członkowskie zapewniają, że położenie obszarów, na których wykorzystywane są przyznane z rezerw prawa do sadzenia, sadzone odmiany oraz techniki uprawy gwarantują, że późniejsza produkcja jest dostosowana do popytu na rynku i, że dane zbiory są średnimi zbiorami typowymi dla regionu, w którym takie prawa są wykorzystywane, w szczególności w przypadku, gdy prawa do sadzenia pochodzące z regionów nienawadnianych są wykorzystywane w regionach nawadnianych.

5. Prawa sadzenia przydzielone do rezerwy mogą być przyznane z tej rezerwy nie później niż do końca piątego roku winiarskiego następującego po roku, w którym prawa te zostały przydzielone do rezerwy. Prawa sadzenia nieprzyznane do tego czasu wygasają.

6. Prawa sadzenia przyznane z rezerwy powinny być wykorzystane przed upływem

drugiego roku winiarskiego, następującego po roku, w którym zostały one przyznane. Prawa sadzenia przyznane z rezerwy, niewykorzystane w tym okresie przydzielane są do rezerwy na mocy ust. 2 lit. a).

7. W czasie tworzenia regionalnej rezerwy, Państwo Członkowskie może ustanowić zasady zezwalające na przenoszenie praw sadzenia między rezerwami regionalnymi. Jeżeli w tym samym Państwie Członkowskim istnieją rezerwy regionalne i krajowe, przeniesienia między nimi także mogą być dozwolone.

Przeniesienia określone w niniejszym ustępie mogą podlegać współczynnikowi redukcji.

8. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1-7, właściwy organ danego Państwa Członkowskiego może zdecydować się na nie wprowadzanie systemu rezerw, pod warunkiem, że Państwo Członkowskie może udowodnić, że na jego terytorium działa skuteczny system zarządzania praw do sadzenia. System ten może, w miarę potrzeby, skorzystać z odstępstw od odpowiednich przepisów niniejszego rozdziału. Jeżeli Państwo Członkowskie posiada taki system, prawa ponownego sadzenia, określone w art. 4 ust. 5 zdanie pierwsze, przedłużone są o pięć lat winiarskich. W art. 4 ust. 5 zdanie drugie pozostaje w mocy.

Artykuł 6

1. Nowoutworzone prawa sadzenia, łącznie z nowoutworzonymi prawami sadzenia przyznane przez Państwa Członkowskie na mocy art. 3 ust. 2, przydzielane są w następującym wymiarze:

- a) Niemcy: 1 534 ha
- Grecja: 1 098 ha
- Hiszpania: 17 355 ha
- Francja: 13 565 ha
- Włochy: 12 933 ha
- Luksemburg: 18 ha
- Austria: 737 ha
- Portugalia: 3 760 ha
- b) Rezerwa Wspólnoty: 17 000 ha

2. Nowoutworzone prawa sadzenia mogą być przydzielone do rezerwy lub wykorzystane na mocy art. 2 ust. 3 lit. b) tylko w przypadku, gdy Państwo Członkowskie sporządziło spis potencjału produkcji, zgodnie z art. 16.

3. Przydzielenie do rezerwy nowoutworzonych praw sadzenia, określonych w ust. 1, lub wykorzystanie tych praw na mocy art. 2 ust. 3 lit. b) może być przeprowadzone tylko jeden raz.

Artykuł 7

1. W niniejszym rozdziale stosuje się następujące definicje:
 - a) *karczowanie* znaczy całkowite usunięcie wszystkich winorośli z obszaru, na którym te winorośle rosły;
 - b) *sadzenie* oznacza umiejscowienie sadzonek winorośli lub ich części, szczepionych lub nie, z zamiarem produkcji winogron lub założenia szkółki szczepów;
 - c) *prawo sadzenia* oznacza prawo do sadzenia winorośli w ramach prawa do nowego sadzenia, prawa ponownego sadzenia, prawa sadzenia przyznanego z rezerwy lub nowoutworzone prawo sadzenia zgodnie z warunkami określonymi odpowiednio w art. 3, 4, 5 i 6;
 - d) *prawo ponownego sadzenia* oznacza prawo do sadzenia winorośli na obszarze równoważnym w przeliczeniu na plon, na którym winorośle zostały wykarczowane lub, na którym winorośle zostaną wykarczowane, zgodnie z warunkami ustanowionymi w art. 4 i art. 5 ust. 8;
 - e) *dalsze szczepienie* oznacza szczepienie winorośli, które były już wcześniej poddane szczepieniu.
2. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego rozdziału przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 75.

Zasady te mogą, w szczególności, obejmować:

- przepisy regulujące destylację produktów określonych w art. 2 ust. 7,
- przepisy w celu uniknięcia nadmiernych opłat administracyjnych przy stosowaniu przepisów niniejszego rozdziału,
- uznawanie, określone w art. 3 ust. 2,
- koegzystencję winorośli na podstawie art. 4 ust. 2,
- stosowanie współczynnika redukcji określonego w art. 5 ust. 7,
- funkcjonowanie wspólnotowej rezerwy określonej w art. 6 ust. 1. Zasady mogą przewidywać w szczególności, że w okresie do dnia 31 grudnia 2003 r. przydział Państwom Członkowskim ze wspólnotowej rezerwy nowoutworzonych praw sadzenia, do wykorzystania w regionach, w przypadku gdy można wykazać istnienie tam dodatkowego zapotrzebowania, które może być zaspokojone poprzez przydzielenie nowoutworzonych praw sadzenia,
- przepisy w celu zapewnienia, że nowe prawa do sadzenia przyznane zgodnie z art. 3 ust. 1, nie są sprzeczne z zakazem dotyczącym nowych nasadzeń określonych w art. 2 ust. 1.

3. Do dnia 31 grudnia 2003 r. i w trzyletnich odstępach od dnia 31 grudnia 2003 r., Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące funkcjonowania niniejszego rozdziału. Do sprawozdania mogą być dołączone, w miarę potrzeby, propozycje przyznania dalszych nowoutworzonych praw do sadzenia.

ROZDZIAŁ II

PREMIE Z TYTUŁU ZANIECHANIA UPRAWY WINOROŚLI

Artykuł 8

1. Premia może być przyznana w zamian za trwałe zaniechanie uprawy winorośli na określonym obszarze.

Premia może być przyznana, z zastrzeżeniem przepisów niniejszego rozdziału, producentom obszarów uprawy winorośli do produkcji winogron przeznaczonych do produkcji wina. Dany obszar nie może być mniejszy niż 10 akrów.

2. Państwa Członkowskie mogą wyznaczyć obszary, dla których, jeżeli w ogóle, premia może być przyznana. Państwa Członkowskie mogą uzależnić wyznaczenie od warunków, włączając warunki mające na celu zapewnienie równowagi między produkcją a ekologią w danych regionach.

3. Przyznanie premii spowoduje, że producent traci wszelkie prawa ponownego sadzenia w odniesieniu do obszarów, dla których premia jest przyznawana.

4. Państwa Członkowskie ustalają wysokość premii na jeden hektar, biorąc pod uwagę:

- a) wydajność rolniczą lub zdolność produkcyjną gospodarstwa,
- b) metodę produkcji,
- c) dany obszar w porównaniu z obszarem gospodarstwa,
- d) produkowany gatunek wina,
- e) współlistnienie powiązanych upraw.

5. Wysokość wypłacanej premii nie może przekraczać poziomów premii, które zostaną ustanowione.

Artykuł 9

Do otrzymania premii nie kwalifikują się:

- a) obszary uprawy winorośli, w odniesieniu do których zanotowano w okresie, który zostanie określony, jednak wynoszący nie więcej niż 10 lat winiarskich, naruszenie przepisów wspólnotowych lub krajowych dotyczących sadzenia;

- b) obszary uprawy winorośli, które nie są już pielęgnowane;
- c) obszary uprawy winorośli, które zostały obsadzone w okresie, który zostanie określony, ale który nie może przekraczać 10 lat winiarskich;
- d) obszary uprawy winorośli, których restrukturyzacja i konwersja zostały sfinansowane w okresie, który zostanie określony i który nie może przekraczać 10 lat winiarskich;

Artykuł 10

Szczegółowe zasady stosowania niniejszego rozdziału przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 75.

Zasady te mogą, w szczególności, obejmować:

- a) daty składania wniosków oraz przeprowadzania karczowania;
- b) warunki przyznania płatności;
- c) maksymalną wysokość premii określonej w art. 8 ust. 5;
- d) zagadnienia dotyczące środowiska;
- e) ustanowienie okresów, określonych w art. 9.

ROZDZIAŁ III

RESTRUKTURYZACJA I KONWERSJA

Artykuł 11

1. Niniejszym ustanawia się system restrukturyzacji i konwersji winnic.
2. Celem systemu jest dostosowanie produkcji do zapotrzebowania rynku.
3. System obejmuje jedno lub więcej z niżej wymienionych środków:
 - a) konwersję odmian, łącznie z konwersją poprzez dalsze szczepienie;
 - b) przeniesienie winnic;
 - c) ulepszenie technik zarządzania winnicą związanych z celem systemu.

System nie obejmuje zwykłego odnawiania winnic, które skończyły swój naturalny cykl produkcyjny.

4. Dostęp do systemu mają tylko te regiony Państwa Członkowskiego, w odniesieniu do których Państwo Członkowskie sporządziło spis potencjału produkcyjnego zgodnie z art. 16.

Artykuł 12

Państwa Członkowskie odpowiedzialne są za plany restrukturyzacji i konwersji włączając w miarę potrzeby, zatwierdzenie tych planów. Plany powinny być zgodne z zasadami ustanowionymi w niniejszym rozdziale oraz z przepisami wykonawczymi.

Artykuł 13

1. Pomoc na restrukturyzację i konwersję przyznawana jest tylko w odniesieniu do planów, które zostały przygotowane i, w miarę potrzeby, zatwierdzenie przez Państwa Członkowskie. Pomoc przyznaje się w następujących formach:

- a) rekompensata dla producentów za utratę dochodów spowodowaną wprowadzeniem planu, oraz
- b) pokrycie części kosztów restrukturyzacji i konwersji.

2. Rekompensata dla producentów za utratę dochodów może przybrać jedną z następujących form:

- a) zezwolenie na współistnienie starych i nowych winorośli przez ustalony okres czasu, który nie może być dłuższy niż trzy lata, nie naruszając przepisów rozdziału I niniejszego tytułu; lub
- b) odszkodowanie finansowe, które będzie finansowane przez Wspólnotę.

3. Pokrycie przez Wspólnotę części kosztów restrukturyzacji i konwersji nie przekracza 50% tych kosztów. Jednakże, w regionach klasyfikowanych jako cel 1, zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 1260/1999 z dnia 21 czerwca 1999 r. ustanawiające przepisy ogólne w sprawie funduszy strukturalnych⁵², wkład Wspólnoty nie przekroczy 75% tych kosztów. Bez uszczerbku dla przepisów art. 14 ust. 4, Państwa Członkowskie nie muszą uczestniczyć w pokrywaniu kosztów w każdym z przypadków określonych powyżej.

Artykuł 14

1. Komisja dokonuje raz w roku wstępnych przydziałów między Państwa Członkowskie, na podstawie obiektywnego kryterium, uwzględniając szczególne przypadki i potrzeby oraz starania, które mają być podjęte w związku z osiągnięciem zakładanego celu planu.

2. Wstępny przydział dostosowywany jest do rzeczywistych wydatków oraz w oparciu o przegląd prognoz wydatków przedstawianych przez Państwa Członkowskie, biorąc pod uwagę cel planu oraz dostępne środki.

3. Przy podziale środków finansowych między Państwa Członkowskie uwzględnia się należycie wspólnotowy obszar winnic znajdujący się w danym Państwie Członkowskim.

4. W przypadku gdy dokonano przydziału środków finansowych dla Państwa Członkowskiego w odniesieniu do pewnej liczby hektarów, to Państwo Członkowskie może wykorzystać ten przydział dla większej liczby hektarów niż te na które przydział został

⁵² Dz.U. L 161 z 26.06.1999, str. 1.

dokonany. W tym kontekście Państwo Członkowskie może wykorzystać fundusze krajowe celem podwyższenia zredukowanej kwoty do każdego hektara do wysokości podstawowego pułapu na jeden hektar kwoty pochodzącej z alokacji Wspólnoty.

Artykuł 15

Szczegółowe zasady w celu wykonania niniejszego rozdziału przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 75.

Zasady te mogą, w szczególności, obejmować:

- a) minimalną powierzchnię danej winnicy;
- b) przepisy regulujące wykorzystanie praw ponownego sadzenia wynikających z wprowadzenia planów;
- c) przepisy mające na celu zapobiegnięcie wzrostowi potencjału produkcyjnego powstającego na skutek zastosowania niniejszego rozdziału;
- d) maksymalne kwoty wsparcia udzielanego na jeden hektar.

ROZDZIAŁ IV

INFORMACJA I PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 16

1. Spis potencjału produkcyjnego zawiera następujące informacje dotyczące:
 - a) obszary na terytorium danego Państwa Członkowskiego przeznaczone pod uprawę winorośli sklasyfikowanej jako odmiana do produkcji wina, na podstawie art. 19 ust. 1;
 - b) dane odmiany;
 - c) ogólna liczba istniejących praw do sadzenia;
 - d) jakiegokolwiek, przyjęte stosownie do niniejszego tytułu, przepisy krajowe i regionalne.
2. Państwo Członkowskie może postanowić, że spis może być sporządzony na poziomie regionalnym. W takim przypadku jednak wszystkie regionalne spisy sporządza się do dnia 31 grudnia 2001 r. Zgodnie z przepisami niniejszego rozporządzenia zaniechanie przez region obowiązku sporządzenia spisu nie wyklucza możliwości stosowania przepisów niniejszego tytułu do innych regionów tego Państwa Członkowskiego.

Artykuł 17

1. Komisja może dokonywać oceny:
 - a) produkcji produktów sektora winiarskiego;

- b) przemysłowego wykorzystania tych produktów;
 - d) tendencje w konsumpcji wina oraz innych produktów sektora winiarskiego, które nadają się do spożycia bez dalszego przetwarzania;
 - d) każdy inny czynnik, który musi być znany do celów skutecznego zarządzania rynkiem lub system dostosowania podaży.
2. Podczas dokonywania ocen Komisja może korzystać z pomocy zewnętrznej.

3. Komisja finansuje niezależne badanie na temat wykorzystania specyficznych odmian. Na podstawie tego badania Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, do dnia 31 grudnia 2003 r., sprawozdanie, któremu towarzyszą w miarę potrzeby propozycje.

Artykuł 18

1. Producenci winogron przeznaczonych na produkcję wina oraz producenci moszczu i wina podają każdego roku informację dotyczącą ilości wyprodukowanej od ostatniego zbioru. Państwa Członkowskie mogą także zażądać od handlowców zajmującym się handlem winogronami przeznaczonymi do wyrobu wina, podawania każdego roku sprzedanej od ostatniego zbioru ilości.

2. Producenci moszczu i wina oraz przedsiębiorcy inni niż detaliczni, podają każdego roku informację dotyczącą posiadanych przez nich zapasów moszczu i wina, niezależnie od tego, czy pochodzą one z ostatnich zbiorów, czy ze zbiorów z lat poprzednich. Posiadane przez handlowców zapasy moszczu i win przywożonych z państw trzecich podaje się oddzielnie.

Artykuł 19

1. Państwa Członkowskie klasyfikują odmiany winorośli przeznaczone do produkcji wina. Wszystkie sklasyfikowane odmiany powinny należeć do gatunku *Vitis vinifera* lub pochodzić z krzyżówki tych gatunków z innymi gatunkami z rodzaju *Vitis*. Następujące odmiany nie mogą być włączone do klasyfikacji:

- Noah
- Othello
- Isabelle
- Jacquez
- Clinton
- Herbemont.

2. W sporządzonej przez nie klasyfikacji Państwa Członkowskie wskazują odmiany odpowiednie do produkcji każdego gatunkowego wina produkowanego w określonych regionach produkowanego na ich terytorium. Odmiany te należą do gatunku *Vitis vinifera*.

3. Tylko odmiany winorośli zamieszczone w klasyfikacji mogą być sadzone, przesadzone lub szczepione we Wspólnocie w celu produkcji wina. Ograniczenie to nie odnosi się do winorośli wykorzystywanych do badań naukowych i doświadczeń.

4. Obszary obsadzone odmianami winorośli przeznaczonymi do produkcji wina niezamieszczone w klasyfikacji są karczowane, z zastrzeżeniem przypadków, gdy produkcja z tych obszarów przeznaczona jest wyłącznie do konsumpcji przez rodzinę producenta. Państwa Członkowskie podejmują niezbędne środki w celu monitorowania tego wyjątku.

5. W przypadku wykreślenia odmian z klasyfikacji karczowanie przeprowadza się w ciągu 15 lat od momentu wykreślenia.

Artykuł 20

Zasadami regulującymi wspólnotowy rejestr winnic są zasady określone w rozporządzeniu (EWG) nr 2392/86.

Artykuł 21

Rozdziałów I i II niniejszego tytułu nie stosuje się w Państwach Członkowskich, w przypadku gdy produkcja wina w jednym roku winiarskim nie przekracza 25 000 hektolitrow. Produkcję tę oblicza się na podstawie średniej produkcji podczas ostatnich pięciu lat winiarskich.

Artykuł 22

Państwa Członkowskie mogą przyjąć bardziej restrykcyjne przepisy krajowe w odniesieniu do nowego sadzenia lub ponownego sadzenia winorośli lub w odniesieniu do dalszego szczepienia. Państwa Członkowskie mogą żądać, aby wnioski i informacje przewidziane w niniejszym tytule zostały uzupełnione dodatkowymi informacjami niezbędnymi do monitorowania i rozwoju potencjału produkcyjnego.

Artykuł 23

1. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego rozdziału przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 75.

Zasady te mogą, w szczególności, dotyczyć:

- a) formatu i stopnia szczegółowości informacji wymaganych do sporządzenia spisu, określonego w art. 16;
- b) zarządzania klasyfikacją odmian winorośli, określonych w art. 19;
- c) przeznaczenia produktów pochodzących z odmian winorośli, które nie znajdują się w klasyfikacji.

2. Przepisy dotyczące dokumentu towarzyszącego dla wegetatywnego materiału rozmnożeniowego winorośli oraz szczegółowe zasady jego wykorzystania, włączając zasady dotyczące kontroli, mogą być przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 75.

3. Rozporządzenie (EWG) nr 2392/86 może być zmienione lub uchylone zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 75.

4. Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 75 podejmuje się decyzję, czy Państwo Członkowskie sporządziło spis, określony w art. 16, oraz czy decyzja ta powinna być uchylona w stosownych okolicznościach, łącznie z przypadkami, gdy Państwo Członkowskie nie dokonało niezbędnej aktualizacji spisu.

TYTUŁ III

MECHANIZMY RYNKOWE

ROZDZIAŁ I

POMOC NA PRYWATNE SKŁADOWANIE

Artykuł 24

1. Producentom przyznaje się pomoc na prywatne składowanie:
 - a) wina stołowego;
 - b) moszczu gronowego, zagęszczonego moszczu gronowego oraz rektyfikowanego zagęszczonego moszczu gronowego.
2. Pomoc przyznaje się, z zastrzeżeniem zawarcia z agencjami interwencyjnymi, między dniem 16 grudnia a dniem 15 lutego następnego roku, oraz na warunkach, które zostaną określone, długoterminowych umów składu.
3. Długoterminowe umowy składu zawiera się na okres, który kończy się:
 - a) dla win stołowych najwcześniej w dniu 1 września następującym po dniu zawarcia umowy oraz w dniu 1 sierpnia następującym po dniu zawarcia umowy dla moszczu gronowego, zagęszczonego moszczu gronowego oraz rektyfikowanego zagęszczonego moszczu gronowego;
 - b) najpóźniej w dniu 30 listopada następującym po dacie zawarcia umowy.

Artykuł 25

1. Zawieranie umów składu uzależnione jest od warunków odnoszących się w szczególności do jakości danych produktów.
2. W przypadku win stołowych umowy składu zawierają przepisy dotyczące zakończenia wypłacania środków pomocowych oraz odpowiednich obowiązków producenta w odniesieniu do całości lub części składowanych ilości, jeżeli cena rynkowa danego gatunku wina stołowego, wzrośnie powyżej poziomu, który ma być określony.
3. Kwota pomocy na prywatne składowanie może pokrywać tylko techniczne koszty składowania oraz kwoty odsetek, które ustala się według stawki standardowej.

4. W przypadku zagęszczanego moszczu gronowego kwoty te mogą być dostosowane poprzez współczynnik odpowiadający stopniu zagęszczenia.

Artykuł 26

1. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego rozdziału przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 75.

Zasady te mogą, w szczególności, przewidywać:

- określenie poziomu, stawki i współczynnika, określonych w art. 25,
- że długoterminowe umowy składu dotyczące wina stołowego mogą być zawierane tylko dla określonych win stołowych,
- że moszcze gronowe będące przedmiotem długoterminowej umowy składu mogą być w okresie trwania tej umowy, w całości lub częściowo, przerobione na zagęszczony moszcz gronowy lub rektyfikowany zagęszczony moszcz gronowy,
- zasady dotyczące stosowania przepisów odnoszących się do zakończenia wypłat, określonych w art. 25 ust. 2,
- że moszcze gronowe i zagęszczone moszcze gronowe przeznaczone do produkcji soku winogronowego nie mogą być przedmiotem długoterminowej umowy składu,
- rzeczywisty czas trwania umów.

2. Na mocy procedury ustanowionej w art. 75 można przewidzieć:

- że system pomocy na prywatne składowanie nie będzie stosowany w przypadku gdy z sytuacji rynkowej jasno wynika, że stosowanie tego planu nie jest uzasadnione,
- że zawieranie dalszych długoterminowych umów składu może być w każdej chwili zawieszane jeżeli jest to uzasadnione sytuacją na rynku oraz w szczególności w jakim stopniu umowy zostały już zawarte.

ROZDZIAŁ II

DESTYLACJA

Artykuł 27

1. Zakazane jest nadmierne tłoczenie rozgniecionych lub całych winogron oraz tłoczenie drożdżowego osadu winiarskiego. Zakazana jest ponowna fermentacja wytlóków winogronowych do celów innych, niż destylacja.

2. Filtrowania i odwirowywania drożdżowego osadu winiarskiego nie uznaje się za tłoczenie w przypadku gdy:

- a) uzyskane produkty posiadają solidną właściwą jakość handlową,
- b) drożdżowy osad winiarski nie został zredukowany do suchej masy.

3. Każda osoba prawna lub fizyczna albo grupa osób, z wyjątkiem osób lub grup określonych w ust. 7, zobowiązana jest, po wyprodukowaniu wina, do dostarczenia wszystkich produktów ubocznych wyrobu wina do destylacji.

4. Zawartość alkoholu w produktach ubocznych musi być równa, co najmniej 10% w stosunku do zawartości alkoholu w wyprodukowanym winie, jeżeli wino wyprodukowano bezpośrednio z winogron. Z zastrzeżeniem przypadków odstępstw, z uzasadnionych przyczyn technicznych, stężenie alkoholu nie może wynosić mniej niż 5% w przypadku, gdy wino zostało wyprodukowane w wyniku winifikacji moszczu gronowego, częściowo sfermentowanego moszczu gronowego lub młodych fermentujących win. Jeżeli nie uzyska się odpowiedniego stężenia osoby zobowiązane dostarczają określoną ilość wina pochodzącą z ich własnej produkcji zapewniając tym samym uzyskanie takiego stężenia.

Można dokonać odstępstwa od przepisów ust. 3 i akapitu pierwszego niniejszego ustępu dla kategorii producentów, która zostanie określona, dla niektórych regionów i win będących przedmiotem destylacji określonej w art. 28.

5. Obowiązek dostarczenia określony w ust. 3 może być wypełniony przez dostarczenie wina do producenta octu winnego.

6. Każda osoba fizyczna lub prawna albo grupa osób, z wyjątkiem osób lub grup określonych w ust. 7, która posiada produkty uboczne powstałe w wyniku każdego procesu przetwarzania winogron, innego niż winifikacja, zobowiązana jest do dostarczenia tych produktów do destylacji.

7. Każda osoba fizyczna lub prawna albo grupa osób, które zajmują się przetwórstwem winogron zebranych w strefie A upraw winorośli lub niemieckiej strefie B lub na obszarach obsadzonych winoroślą położonych w Austrii, zobowiązane są do wycofania produktów ubocznych takiego przetwórstwa pod nadzorem oraz z zastrzeżeniem warunków, które mają być określone.

8. Osoby zobowiązane zgodnie z zobowiązaniami, określonymi w ust. 3 lub zgodnie z zobowiązaniami określonymi w ust. 6, mogą wykonać swoje zobowiązanie poprzez wycofanie produktów ubocznych winifikacji pod nadzorem oraz z zastrzeżeniem warunków, które mają być określone.

9. Cena skupu wytłoków winogronowych, drożdżowego osadu winiarskiego oraz wina dostarczonego do destylacji na mocy niniejszego artykułu wynosi 0,995 EUR na % objętościowe na hl.

10. Cena płacona przez gorzelnika nie może być niższa od ceny skupu.

11. Gorzelnik może:

- a) otrzymać pomoc w odniesieniu do produktu, który ma być destylowany, pod warunkiem, że produkt uzyskany w wyniku destylacji ma stężenie alkoholu wynoszące

co najmniej 52% objętościowe; lub

- b) dostarczyć produkt uzyskany w wyniku destylacji do agencji interwencyjnej, pod warunkiem, że stężenie alkoholu tego produktu wynosi co najmniej 92% objętościowe.

Jeżeli wino zostało przetworzone na wino wzmocnione do destylacji przed dostarczeniem go do gorzelnika, pomoc określona w lit. a) wypłacana jest producentowi wina wzmocnionego, a produkt powstały w wyniku destylacji nie może być dostarczony agencji interwencyjnej.

12. Można podjąć decyzję, że dostarczenie alkoholu do agencji interwencyjnej może być zastąpione dostarczeniem alkoholu do podmiotu, który złożył ofertę w ramach sprzedaży organizowanej w celu zbycia produktów destylacji, która została przyjęta na mocy procedury, określonej w art. 31 ust. 1.

13. Ust. 1-12 nie stosuje się do soku winogronowego lub zagęszczonego soku winogronowego, moszczu gronowego lub zagęszczonego moszczu gronowego przeznaczonego do produkcji soku winogronowego.

Artykuł 28

1. W przypadku gdy wino jest produkowane z odmiany winogron wymienionych w klasyfikacji dla tych samych jednostek administracyjnych, jak również odmiana winorośli oraz odmiana do stosowania w innych celach, wina wyprodukowana powyżej ilości zwykle produkowanej, które nie jest wywożone w trakcie danego roku winiarskiego, poddawana jest destylacji w terminie, który zostanie określony. Z wyjątkiem zastosowania odstępstwa, wino to nie może być dostarczone do innego miejsca poza gorzelnią.

2. Ilość wina zwykle produkowaną określa się na podstawie:

- a) ilości wina wyprodukowanej w okresie referencyjnym, który zostanie określony;
- b) ilości wina oddanej do tradycyjnego wykorzystania.

3. Cena skupu wina dostarczonego do destylacji na mocy niniejszego artykułu wynosi 1,34 EUR na % objętościowe; cena ta może być zróżnicowana w trakcie danego roku winiarskiego, pod warunkiem, że średnia roczna pozostanie na poziomie 1,34 EUR na % objętościowe.

4. Cena płacona przez gorzelnika nie może być niższa od ceny skupu.

5. Gorzelnik może:

- a) otrzymać pomoc w odniesieniu do produktu, który ma być destylowany, pod warunkiem, że stężenie alkoholu produktu uzyskanego w wyniku destylacji wynosi co najmniej 52% objętościowe; lub
- b) dostarczyć produkt uzyskany w wyniku destylacji do agencji interwencyjnej, pod warunkiem, że stężenie alkoholu tego produktu wynosi co najmniej 92% objętościowe.

Jeżeli wino zostało przetworzone na wino wzmocnione do destylacji przed dostarczeniem go

do gorzelnika, pomoc określona w lit. a) wypłacana jest producentowi wina wzmocnionego, a produkt powstały w wyniku destylacji nie może być dostarczony agencji interwencyjnej.

6. Można podjąć decyzję, że dostarczenie alkoholu do agencji interwencyjnej może być zastąpione dostarczeniem alkoholu do podmiotu, który złożył ofertę w ramach sprzedaży organizowanej w celu zbycia produktów destylacji, która została przyjęta na mocy procedury, określonej w art. 31 ust. 1.

7. Niniejszy artykuł stosuje się nie naruszając przepisów art. 1 ust. 2.

Artykuł 29

1. Wspólnota może udzielić pomocy na destylację win stołowych oraz win nadających się do otrzymywania win stołowych w celu wsparcia rynku wina i w konsekwencji ułatwienia kontynuacji dostaw destylatu wina do tych części sektora alkoholu pitnego, w których taki alkohol jest tradycyjnie wykorzystywany.

2. Pomoc dla gorzelników wypłacana jest w formie pomocy podstawowej i pomocy uzupełniającej.

3. Pomoc podstawowa wypłacana jest na podstawie poddanej destylacji ilości wina stołowego i wina nadającego się do otrzymania wina stołowego.

4. Pomoc podstawowa realizowana jest na podstawie systemu umów zawieranych między gorzelnikami a producentami wina. Określa się minimalną cenę, która będzie płacona przez gorzelnika; cena ta może być zróżnicowana w trakcie danego roku winiarskiego, pod warunkiem, że średnia roczna pozostanie, co najmniej na poziomie 2,488 EUR na % objętościowy.

5. Wysokość pomocy podstawowej odzwierciedla:

- a) potrzebę ustanowienia średniej ceny minimalnej, która ma być płacona przez producenta w danym roku winiarskim w celu uwzględnienia poziomu określonego w ust. 4;
- b) zapotrzebowanie na utrzymanie dostaw na tradycyjne rynki zbytu sektora alkoholu pitnego po cenach konkurencyjnych.

6. Pomoc uzupełniająca przybiera formę płatności, która pokrywa uzasadnione koszty składowania powstałego produktu. Pomoc ta ma za zadanie ułatwić funkcjonowanie systemu pomocy podstawowej.

Artykuł 30

1. W wyjątkowych przypadkach zakłóceń na rynku spowodowanych poważnymi nadwyżkami i/lub problemami dotyczącymi jakości, wprowadzona może zostać destylacja w sytuacji kryzysowej.

2. Celem tego środka jest wyeliminowanie specyficznych ognisk nadwyżek:

- a) wyeliminowanie specyficznych ognisk nadwyżek;
 - b) zagwarantowanie kontynuacji dostaw od jednego zbioru do kolejnego zbioru.
3. Skorzystanie ze środka jest dobrowolne ze strony producentów.
4. Środek ten może być ograniczony do niektórych kategorii wina lub niektórych obszarów produkcji wina. Środek może być stosowany do gatunkowego wina produkowanego w określonych regionach tylko na prośbę zainteresowanego Państwa Członkowskiego.
5. Kryterium wprowadzenia środka może być oczywisty, trwający od jakiegoś czasu, spadek cen na rynku danej kategorii wina lub win pochodzących z niektórych obszarów produkcji wina.
6. W przypadku, gdy Wspólnota będzie stosowała ten środek przez trzy kolejne lata, w odniesieniu do określonego gatunku wina (na określonym obszarze), Komisja sporządzi dla Parlamentu Europejskiego i Rady sprawozdanie w sprawie trwałego kryzysu, dołączając, w miarę potrzeby, propozycje.

Artykuł 31

1. Alkohol przejęty przez agencję interwencyjną zbywa się na aukcji publicznej lub na zasadzie przetargu. Przy zbywaniu takiego alkoholu władze dokładają wszelkich starań, aby uniknąć niekorzystnego wpływu na rynki zbytu alkoholu tradycyjnie uzależnione od istnienia takiego zbytu. Alkohol nie może być zbyty sektorowi alkoholu przeznaczonego do użytku spożywczego.
2. Można jednak podjąć decyzję, że jeżeli zaopatrzenie tej części sektora, gdzie wykorzystanie alkoholu winnego jest obowiązkowe, nie jest zagwarantowana przez zastosowanie art. 27, 28 i 29, alkohol taki może być zbyty temu sektorowi.

Artykuł 32

1. Dla win wyprodukowanych przez producentów, którzy zwiększyli stężenie alkoholu przez dodanie sacharozy lub skorzystali z pomocy, określonej w art. 34, cena skupu ustalona dla każdej destylacji, z wyjątkiem destylacji określonej w art. 27, zredukowana jest na każdym obszarze uprawy winorośli o podobną jednolitą stawkę obliczoną na podstawie kwoty udzielonej pomocy, określonej w art. 34 i zwiększenia stężenia alkoholu wyznaczonego dla danego obszaru uprawy winorośli.
2. Na żądanie danego producenta redukcję stosuje się tylko w granicach ilości, która była przedmiotem zwiększenia stężenia alkoholu, określonego w ust. 1.

Artykuł 33

1. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego rozdziału przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 75.

Zasady te mogą, w szczególności, obejmować:

- a) odstępstwa określone w niniejszym rozdziale;
- b) w odniesieniu do art. 27 i 28, warunki, w jakich destylacja ma być przeprowadzana, oszacowanie ilości alkoholu zawartego w produkowanym winie, warunki dostarczania produktów do agencji interwencyjnej oraz ceny skupu produktów destylacji, które mogą być przejęte przez agencje interwencyjne lub kryteria ustalania tych cen;
- c) minimalne normy, które powinny spełniać wytloki winogronowe i drożdżowy osad winiarski;
- d) warunki, w których może być prowadzone wycofywanie pod nadzorem, określone w art. 27 ust. 7;
- e) ilość wina zwykle produkowaną, wymienioną w art. 28 ust. 2;
- f) szczegółowe mechanizmy stosowania środka określonego w art. 30, łącznie z produktami przez niego obejmowanymi oraz przepływ produktów powstałych w wyniku destylacji, w szczególności w celu uniknięcia powstawania zakłóceń na rynku napojów alkoholowych i spirytusowych;
- g) przepisy dotyczące modulacji ceny skupu określonej w art. 28 ust. 3;
- h) określenie ceny minimalnej określonej w art. 29 ust. 4.

2. Kwotę pomocy, określoną w art. 27 i 28, która umożliwi zbycie uzyskanych produktów, kwotę pomocy, określoną w art. 29 oraz zasady określające okoliczności, które mogą prowadzić do uruchomienia środka, określonego w art. 30, oraz poziom i formę wspólnotowego wsparcia finansowego dla tego środka określa się za pomocą procedury ustanowionej w art. 75.

ROZDZIAŁ III

POMOC DO SPECJALNEGO WYKORZYSTANIA

Artykuł 34

1. Ustanawia się pomoc w celu wykorzystania:
 - a) zagęszczonego moszczu gronowego;
 - b) rektyfikowanego zagęszczonego moszczu gronowego,

wyprodukowanych we Wspólnocie, w przypadku gdy są one wykorzystywane do zwiększenia stężenia alkoholu produktów winiarskich, w odniesieniu do których zezwolono na takie zwiększenie, w rozumieniu niniejszego rozporządzenia.

2. Przyznanie pomocy może być zarezerwowane dla produktów pochodzących ze strefy C III uprawy winorośli, jeżeli bez wprowadzenia tego środka nie może być zagwarantowana struktura handlu win produkowanych z moszczu i mieszanych.

3. Kwotę pomocy ustala się w euro na % objętościowe potencjalnego stężenia alkoholu i na hektolitr zagęszczonego moszczu gronowego lub rektyfikowanego zagęszczonego moszczu gronowego uwzględniając różnicę między kosztem wzmocnienia przy użyciu tych produktów a przy użyciu sacharozy.

Artykuł 35

1. Ustanawia się pomoc w celu wykorzystania:

- a) moszczu gronowego i zagęszczonego moszczu gronowego wyprodukowanych we Wspólnocie w celu wyrobu soku winogronowego lub wyrobu z takiego soku winogronowego innych produktów spożywczych;
- b) moszczu gronowego i zagęszczonego moszczu gronowego produkowanych w strefie C III w celu wyrobu, w Zjednoczonym Królestwie i Irlandii, produktów objętych kodem SN 2206 00, w odniesieniu do których, stosownie do załącznika VII pkt C ust. 2, stosowanie złożonej nazwy zawierającej wyraz „wino” może być dozwolone przez te Państwa Członkowskie;
- c) zagęszczonego moszczu gronowego produkowanego we Wspólnocie jako główny składnik grupy produktów wprowadzanych do obrotu w Zjednoczonym Królestwie i Irlandii, z jasnymi wskazówkami dla konsumenta informującymi jak otrzymać z tych produktów napój imitujący wino (wino domowe).

2. W drodze odstępstwa od ust. 1 lit. b), w przypadku, gdy ograniczenia geograficzne odnoszące się do produkcji moszczu gronowego i zagęszczonego moszczu gronowego, określone w tej literze, powodują zakłócenia konkurencji, można podjąć decyzję o rozszerzeniu udzielania pomocy na moszcz gronowy i zagęszczony moszcz gronowy produkowany w regionach Wspólnoty innych niż strefa C III.

3. Pomoc, określona w ust. 1, zarezerwowana jest w celu wykorzystania produktów pochodzących z odmian winorośli, które są sklasyfikowane wyłącznie jako winorośl właściwa albo jako odmiana winorośli właściwej lub odmiana do użycia w innych celach, mogą być w równym stopniu przyznane dla winogron tych samych odmian pochodzących ze Wspólnoty.

4. Kwota pomocy musi być ustalona tak, aby koszt dostaw moszczu gronowego i zagęszczonego moszczu gronowego pochodzących ze Wspólnoty pozwalał na utrzymanie tradycyjnych rynków zbytu.

5. Część pomocy przewidzianej w ust. 1 lit. a), która ma być określona, przeznaczona jest na zorganizowanie kampanii promujących spożycie soku winogronowego. Pomoc może, do celów organizacji takich kampanii, zostać określona na wyższym poziomie niż ten wynikający ze stosowania ust. 4.

Artykuł 36

Szczegółowe zasady stosowania niniejszego rozdziału przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 75.

Zasady te, w szczególności obejmują:

- a) warunki przyznawania pomocy określonej w art. 34 ust. 1;
- b) środki niezbędne w celu zapewnienia kontroli stosowania produktów określonych w art. 35 ust. 1;
- c) kwotę pomocy określonej w art. 34 i 35, która zostanie określona przed rozpoczęciem każdego roku winiarskiego;
- d) decyzję określoną w art. 35 ust. 2.

ROZDZIAŁ IV

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 37

Producenci podlegający obowiązkom określonym w art. 27 i 28 uprawnieni są do korzystania ze środków interwencyjnych na mocy niniejszego tytułu, pod warunkiem, że wypełnili te obowiązki w okresie referencyjnym, który zostanie określony. Okres ten oraz szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 75.

Artykuł 38

1. W przypadku gdy odnotowano na wspólnotowym rynku nadmiernie wysokie ceny gatunku wina i występuje prawdopodobieństwo kontynuacji tej sytuacji, prowadzącej w następstwie do zakłócenia tego rynku, Komisja może podjąć niezbędne środki.

2. W stopniu niezbędnym do wsparcia rynku win stołowych, środki interwencyjne mogą być przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 75 w odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1 ust. 2 lit. b), innych niż wina stołowe.

TYTUŁ IV

ORGANIZACJE PRODUCENTÓW I ORGANIZACJE SEKTOROWE

ROZDZIAŁ I

ORGANIZACJE PRODUCENTÓW

Artykuł 39

1. „Organizacja producentów”, jeżeli uznana jest na mocy niniejszego rozporządzenia oznacza każdą osobę prawną:

- a) która powstała z własnej inicjatywy producentów wytwarzających produkty objęte niniejszym rozporządzeniem;

- b) która ma w szczególności na celu:
- (i) zapewnienie, że produkcja jest planowana i dostosowana do popytu, w szczególności pod względem ilości i jakości;
 - (ii) promowanie skoncentrowania dostaw i wprowadzania do obrotu produktów wytwarzanych przez członków tej organizacji;
 - (iii) obniżanie kosztów produkcji i stabilizacji cen producenta;
 - (iv) promowanie stosowania przyjaznych środowisku praktyk uprawy, technik produkcji i praktyk zarządzania odpadami, których celem jest w szczególności ochrona jakości wody, gleby i krajobrazu oraz zachowanie i/lub popieranie różnorodności biologicznej.
2. Organizacje producentów uznane na mocy niniejszego rozporządzenia, mają obowiązek nakładania odpowiednich kar na ich członków za naruszenie obowiązków wynikających ze statutu stowarzyszenia.
3. Państwa Członkowskie za organizacje producentów mogą uznać, do celów niniejszego rozporządzenia, wszystkie grupy producentów ubiegające się o takie uznanie, pod warunkiem, że:
- a) spełniają one wymogi ustanowione w ust. 1 i 2 i dostarczają odpowiedni dowód, włączając dowód że w ich skład wchodzi minimalna grupa członków i że obejmują minimalną ilość zbywalnej produkcji;
 - b) istnieje wystarczający dowód, że mogą one prowadzić swoją działalność właściwie, zarówno pod względem czasu oraz skuteczności;
 - c) skutecznie umożliwiają swoim członkom uzyskanie pomocy technicznej przy stosowaniu przyjaznych środowisku praktyk uprawy.

Artykuł 40

1. Państwa Członkowskie:
- a) podejmują decyzję o uznaniu organizacji producentów w ciągu trzech miesięcy od złożenia wniosku razem ze wszystkimi towarzyszącymi dokumentami;
 - b) prowadzą w regularnych odstępach czasu kontrole w celu upewnienia się, że organizacje producentów spełniają warunki uznania i nakładają na te organizacje kary w przypadku nie spełniania tych warunków i decydują, w miarę potrzeby o cofnięciu uznania;
 - c) powiadamiają Komisję w ciągu dwóch miesięcy o każdej decyzji o przyznaniu lub cofnięciu uznania.
2. Komisja sprawdza za pomocą przeprowadzania kontroli, czy art. 39 i ust. 1 lit. b) tego

artykułu są przestrzegane oraz w świetle takich kontroli wzywa Państwo Członkowskie, w miarę potrzeby, do cofnięcia uznania.

ROZDZIAŁ II

ORGANIZACJE SEKTOROWE

Artykuł 41

1. W celu poprawy funkcjonowania rynku gatunkowych win produkowanych w określonych regionach i win stołowych określanych za pomocą oznaczenia geograficznego, produkujące Państwo Członkowskie, szczególnie przy wykonywaniu decyzji podjętych przez organizacje sektorowe, może ustanowić zasady obrotu w celu uregulowania dostaw do pierwszego wprowadzenia do obrotu, pod warunkiem, że takie zasady odnoszą się do zatrzymania i/lub stopniowego wypuszczania na rynek produktu, z wyłączeniem innych uzgodnionych praktyk takich, jak:

- ustalanie ceny nawet w celu orientacyjnym lub na zasadzie rekomendacji,
- niedopuszczenie nadwyżki wina, które normalnie byłoby dostępne oraz w zasadzie każde nietypowe działanie, którego celem jest ograniczenie zaopatrzenia,
- odmowa wydania krajowego i/lub wspólnotowego zaświadczenia niezbędnego do obrotu i wprowadzania do obrotu produktów winiarskich, w przypadku, gdy taki obrót jest zgodny z tymi zasadami.

2. Zasady określone w ust. 1 muszą być podane podmiotom do wiadomości, *in extenso*, poprzez urzędowe publikacje zainteresowanego Państwa Członkowskiego.

3. Każdego roku Państwa Członkowskie, które korzystały z możliwości przewidzianych w ust. 1 przekazują Komisji decyzje podjęte poprzedniego roku z tytułu korzystania z tych możliwości. Komisja bada, czy decyzje są zgodne w prawem wspólnotowym, w szczególności z zasadami dotyczącymi wolnego przepływu (art. 28-31 Traktatu) i konkurencji (art. 81-86 Traktatu) oraz zasadą niedyskryminacji (art. 34 ust. 3 Traktatu).

4. Organizacje określone w ust. 1 przeprowadzają kilka z poniżej wymienionych działań w jednym lub więcej regionów Wspólnoty, biorąc pod uwagę interes konsumenta:

- a) podniesienie poziomu wiedzy i przejrzystości produkcji oraz rynku;
- b) wspomóżenie lepszej koordynacji sposobu wprowadzania produktów do obrotu, w szczególności za pomocą badań ogólnych i badań rynku;
- c) przygotowanie wzorców umów zgodnych z regułami wspólnotowymi;
- d) pełniejsze wykorzystanie potencjału produkcji;
- e) dostarczanie informacji i prowadzenie badań niezbędnych do dostosowania produkcji do produktów bardziej odpowiadających wymogom rynku oraz gustom i oczekiwaniom konsumentów, w szczególności w odniesieniu do jakości produktu i ochrony

środowiska;

- f) poszukiwanie dróg ograniczenia stosowania środków ochrony roślin i innych środków oraz zapewnienia jakości produktu oraz ochrony gleby i wody;
- g) rozwijanie metod i instrumentów służących do ulepszenia jakości produktu na wszystkich etapach produkcji, winifikacji i obrotu;
- h) wykorzystanie potencjału upraw ekologicznych i ich ochrona, jak również nazw pochodzenia, etykiet informujących o jakości i oznaczeń geograficznych;
- i) promowanie w szczególności zintegrowanej produkcji lub innych przyjaznych środowisku naturalnemu metod produkcji.

TYTUŁ V

PRAKTYKI I PROCESY ENOLOGICZNE, OPIS, OZNACZENIE, PREZENTACJA I OCHRONA

ROZDZIAŁ I

PRAKTYKI I PROCESY ENOLOGICZNE

Artykuł 42

1. Wspólnotowe dozwolone praktyki i procesy enologiczne są ustalone dla produkcji produktów objętych niniejszym rozporządzeniem, innych niż sok winogronowy i zagęszczony sok winogronowy oraz moszcz gronowy i zagęszczony moszcz gronowy przeznaczone do produkcji soku winogronowego.
2. Dozwolone praktyki i procesy enologiczne mogą być stosowane tylko do celów zapewnienia odpowiedniej winifikacji, odpowiedniej konserwacji lub właściwego udoskonalania produktu.
3. Dozwolone praktyki i procesy enologiczne wykluczają dodawanie wody, z wyjątkiem przypadków, gdy jest to wymagane ze szczególnych względów technicznych, jak również dodanie alkoholu, z wyjątkiem świeżego moszczu gronowego z fermentacją zatrzymaną przez dodanie alkoholu, wina likierowego, wina musującego, wina wzmocnionego do destylacji oraz w warunkach, które zostaną określone, wina półmusującego.
4. Państwa Członkowskie mogą, w odniesieniu do praktyk i procesów enologicznych, nałożyć bardziej rygorystyczne warunki w celu zachowania istotnych cech charakterystycznych gatunkowych win produkowanych w określonych regionach, win stołowych, które określane są przez oznaczenia geograficzne i są produkowane na ich terytorium, win musujących oraz win likierowych. Państwa Członkowskie przekazują Komisji informację dotyczącą tych warunków, która z kolei przekazuje ją pozostałym Państwom Członkowskim.
5. Z wyjątkiem przypadków, w których podjęto inną decyzję, jedynie winogrona należące do odmian wymienionych w klasyfikacji ustanowionej zgodnie z art. 19 jako odmiany

winorośli właściwej lub otrzymane z nich produkty, mogą być wykorzystywane we Wspólnocie do produkcji:

- a) moszczu gronowego z zatrzymaną poprzez dodanie alkoholu fermentacją;
- b) zagęszczonego moszczu gronowego;
- c) rektyfikowanego zagęszczonego moszczu gronowego;
- d) wina nadającego się do otrzymania wina stołowego;
- e) wina stołowego;
- f) gatunkowych win produkowanych w określonych regionach;
- g) wina likierowego;
- h) moszczu gronowego w trakcie fermentacji, uzyskiwanego z winogron suszonych;
- i) wina produkowanego z przejrziałych winogron.

6. W wyniku połączenia wina nadającego się do otrzymania białego wina stołowego lub białego wina stołowego z winem nadającym się do uzyskania czerwonego wina stołowego lub z czerwonym winem stołowym, można nie otrzymać wina stołowego.

Niniejszy przepis nie wyklucza jednak, w niektórych przypadkach, które zostaną określone, połączenia, określonego w akapicie pierwszym, pod warunkiem, że otrzymany produkt posiada cechy charakterystyczne czerwonego wina stołowego.

W drodze odstępstwa od akapitu pierwszego, łączenie takie będzie dozwolone, do dnia 31 lipca 2005 r., na obszarach, na których praktyka jest tradycyjnie stosowana, zgodnie ze szczegółowymi zasadami, które zostaną ustanowione.

Artykuł 43

1. Dozwolone praktyki i procesy enologiczne są określone w załączniku IV i V.
2. W szczególności:
 - dozwolone praktyki i procesy enologiczne dotyczące wzmocnienia, zakwaszania, odkwaszania i słodzenia oraz zasady odnoszące się do zawartości dwutlenku siarki i maksymalnej zawartości kwasu lotnego są określone w załączniku V pkt A-G,
 - dozwolone praktyki i procesy oraz zasady dotyczące produkcji wina musującego oraz gatunkowego wina musującego są określone w załączniku V pkt H i I,
 - dozwolone praktyki i procesy enologiczne oraz zasady dotyczące produkcji wina likierowego są określone w załączniku V pkt J.

Artykuł 44

1. Z produktów objętych kodami SN 2204 10, 2204 21 i 2204 29, jedynie wina likierowe, wina musujące, gazowane wina musujące, wina półmusujące, gazowane wina półmusujące, gatunkowego wina produkowanego w określonych regionach, wina stołowe oraz gdzie stosowne nie naruszając przepisów art. 45, wina legalnie przywożone mogą być oferowane lub dostarczane do bezpośredniego spożycia przez ludzi we Wspólnocie.

2. Z wyjątkiem wina butelkowanego, w odniesieniu do którego istnieje dowód, że butelkowanie nastąpiło przed dniem 1 września 1971 r., wino inne niż gatunkowe wino produkowane w określonych regionach otrzymane z odmian winorośli określonych w art. 42 ust. 5, lecz nie odpowiadające definicjom zawartym w załączniku I pkt 12-18, może być wykorzystane tylko do spożycia przez rodziny indywidualnych producentów wina, do produkcji octu winnego lub do destylacji.

3. W latach, w których warunki atmosferyczne nie były sprzyjające, można podjąć decyzję, że produkty ze strefy A i B uprawy winorośli, które nie mają minimalnego naturalnego stężenia alkoholu w % objętościowych, ustanowionego dla danej strefy uprawy winorośli, mogą być użyte we Wspólnocie do produkcji wina musującego i gazowanego wina musującego pod warunkiem, że wina takie posiadają rzeczywiste stężenie alkoholu nie mniejsze niż 8,5% objętościowego, lub mogą być użyte do produkcji gazowanych win półmusujących. W takim przypadku są one wzmacniane, z zastrzeżeniem ograniczeń określonych w załączniku V pkt D ust. 5.

4. Bez uszczerbku dla bardziej rygorystycznych przepisów, które Państwa Członkowskie stosują w odniesieniu do produkcji na ich terytorium produktów nieobjętych kodami SN 2204 10, 2204 21 i 2204 29, świeży moszcz gronowy z fermentacją zatrzymaną przez dodanie alkoholu może być używany tylko do przygotowywania takich produktów.

5. Sok winogronowy oraz zagęszczony sok winogronowy pochodzące ze Wspólnoty nie mogą być przetwarzane na wino lub dodawane do wina. Produkty te podlegają kontroli w odniesieniu do ich wykorzystania. Nie mogą też być poddawane fermentacji alkoholu we Wspólnocie.

6. Przepisów ust. 4 i 5 nie stosuje się do produktów przeznaczonych na produkcję, w Zjednoczonym Królestwie i Irlandii, produktów objętych kodem SN 2206 00, dla których, na podstawie załącznika VII pkt C ust. 2, Państwa Członkowskie mogą zezwolić na wykorzystanie złożonej nazwy zawierającej wyraz „wino”.

7. Wino nadające się do otrzymania wina stołowego, które nie osiąga minimalnego dla win stołowych rzeczywistego stężenia alkoholu w % objętościowych, nie może być wprowadzone do obrotu, z wyjątkiem przeznaczenia go na produkcję wina musującego, produkcję octu winnego, destylację oraz do przemysłowego zastosowania. Wzmacnianie takiego wina i jego połączenie z winem stołowym w celu zwiększenia rzeczywistego stężenia alkoholu w % objętościowych do poziomu ustanowionego dla wina stołowego może być przeprowadzone tylko w pomieszczeniach producenta lub w jego imieniu.

8. Z wyjątkiem alkoholu, spirytusu i piquette, wino, ani inne napoje przeznaczone do bezpośredniego spożycia przez ludzi nie mogą być produkowane z drożdżowego osadu winiarskiego lub z wyłoków winogronowych.

9. Piquette w przypadku, gdy jego produkcja jest dozwolona przez zainteresowane Państwo Członkowskie może być użyte tylko do destylacji lub spożycia przez rodziny indywidualnych plantatorów winorośli.
10. Wino wzmocnione do destylacji może być wykorzystane wyłącznie do destylacji.
11. Moszcz gronowy w trakcie fermentacji, uzyskany z suszonych winogron, może być wprowadzony do obrotu tylko w celu produkcji win likierowych, tylko w regionach uprawy winorośli, w których takie wykorzystanie było tradycyjnie stosowane w dniu 1 stycznia 1985 r. oraz wino z przejrzałych winogron.
12. Świeże winogrona, moszcz gronowy, moszcz gronowy w trakcie fermentacji, zagęszczony moszcz gronowy, rektyfikowany zagęszczony moszcz gronowy, moszcz gronowy z fermentacją zatrzymaną przez dodanie alkoholu, sok winogronowy i zagęszczony sok winogronowy pochodzące z państw trzecich nie mogą być przetwarzane na wino lub dodawane do wina we Wspólnocie.
13. Produkty określone w ust. 12 mogą nie być poddawane procesowi fermentacji alkoholu we Wspólnocie. Przepisu tego nie stosuje się do produktów przeznaczonych do produkcji, w Zjednoczonym Królestwie i Irlandii, produktów objętych kodem SN 2206 00, dla których, na podstawie załącznika VII pkt C ust. 2, Państwo Członkowskie może pozwolić na stosowanie złożonej nazwy zawierającej wyraz „wino”.
14. Łączenie wina pochodzącego z państwa trzeciego z winem pochodzącym ze Wspólnoty oraz łączenie we Wspólnocie win pochodzących z państw trzecich jest zakazane.
15. Rada może odstąpić od przepisów ust. 12, ust. 13 zdanie pierwsze i ust. 14, zgodnie z międzynarodowymi zobowiązaniami Wspólnoty.

Artykuł 45

1. Z wyjątkiem odstępstwa, następujące produkty mogą być nieprzekazane lub niedostarczone do bezpośredniego spożycia przez ludzi:
 - a) produkty objęte kodami SN 2204 30 10, 2204 21, 2204 29 i 2204 10, niezależnie od tego czy są to produkty przywożone, które zostały poddane enologicznym praktykom niedopuszczonym przez wspólnotowe reguły lub, w przypadku, gdy jest to dozwolone przez przepisy krajowe;
 - b) produkty, określone w art. 1 ust. 2 lit. a), b) i c), które nie są produktami o solidnej właściwej jakości handlowej;
 - c) produkty, określone w art. 1 ust. 2, które nie są zgodne z definicjami przedstawionymi w załączniku I.
2. Odstępstwa określone w ust. 1 dotyczące produktów przywożonych przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 133 Traktatu.

Artykuł 46

1. Szczegółowe zasady dotyczące stosowania niniejszego rozdziału oraz załączników IV i V przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 75.

Zasady te, w szczególności przewidują:

- a) w odniesieniu do załącznika V pkt A, środki przejściowe dotyczące win produkowanych przed dniem 1 września 1986 r. oraz zmiany w wykazie win zamieszczonym w ust. 2;
- b) w odniesieniu do załączników IV i V, ograniczenia i określone warunki stosowania enologicznych praktyk i procesów, określonych w tych załącznikach, za wyjątkiem ograniczeń i warunków określonych w tych załącznikach;
- c) decyzje, wyjątki, odstępstwa, warunki i wykazy, określone w niniejszym rozdziale oraz w załączniku V;
- d) stosowanie załącznika V pkt C – G do produktów zebranych we wspólnotowych regionach, niewłączonych do stref uprawy winorośli określonych w załączniku III;
- e) w odniesieniu do załącznika V pkt J, wykazy określone w ust. 2 lit. b) i ust. 6 tego Załącznika, odstępstwa określone w ust. 4 lit. b) oraz procedury dotyczące zgłoszenia i rejestracji, określone w ust. 6.

2. Następujące zasady przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 75:

- a) zasady regulujące porównywanie określonych praktyk i procesów enologicznych stosowanych w państwach trzecich z praktykami i procesami określonymi w art. 43 ust. 1 i w załączniku IV;
- b) przepisy regulujące mieszanie i kupaż moszczy i win;
- c) czystość i specyfikacja identyfikacji substancji stosowanych w praktykach enologicznych;
- d) przepisy administracyjne dotyczące przeprowadzania dozwolonych praktyk i procesów enologicznych; przepisy te mogą przewidywać, że niektóre praktyki i procesy enologiczne mogą być przeprowadzane tylko pod nadzorem osoby uznanej przez Państwo Członkowskie, która posiada wystarczającą wiedzę, aby zagwarantować odpowiednią jakość, higienę i zdrowotność produktu;
- e) warunki regulujące posiadanie i obrót, wykorzystanie produktów, określonych w art. 45 lub w wykazie produktów wyłączonych spod wymogów tego artykułu, oraz ustalenie kryteriów w celu uniknięcia trudności w przypadkach indywidualnych, warunki na jakich Państwa Członkowskie mogą zezwolić na posiadanie, obrót i wykorzystanie produktów, które nie są zgodne z przepisami niniejszego rozporządzenia innych, niż określone w art. 45 ust. 1 lub z przepisami przyjętymi stosownie do niniejszego rozporządzenia;
- f) ogólne zasady doświadczalnego wykorzystania praktyk i procesów enologicznych, niedozwolonych w innych okolicznościach.

3. Metody analiz służących do określenia składu produktów objętych niniejszym rozporządzeniem oraz zasady, za pomocą których można ustalić czy produkty te zostały poddane procesom sprzecznym z dozwolonymi praktykami enologicznymi, przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 75.

Przy zastosowaniu tej samej procedury przyjmuje się, jeżeli zajdzie taka potrzeba, maksymalną ilość substancji, których obecność wskazuje, że określone praktyki enologiczne były stosowane oraz tabele analizy porównawczej.

Jednakże w przypadku gdy brak jest przepisów dotyczących wspólnotowych metod analiz lub zasad, określonych w akapicie pierwszym, odnoszących się do wykrywania i kwantyfikowania substancji poszukiwanych w danym produkcie stosuje się następujące metody analizy:

- a) uznane przez Zgromadzenie Ogólne Międzynarodowego Biura ds. Winorośli i Wina (IWO) publikowane przez to biuro, lub
- b) w przypadku gdy odpowiednia metoda analizy nie występuje wśród metod określonych w lit. a), metoda analizy zgodna z normami zalecanymi przez Międzynarodową Organizację Normalizacyjną (ISO), lub
- c) w przypadku braku odpowiednich metod określonych w lit. a) i b) oraz ze względu na dokładność, powtarzalność i odnawialność:
 - (i) metoda analizy dozwolona przez zainteresowane Państwo Członkowskie, lub
 - (ii) w miarę potrzeby, każda inna odpowiednia metoda analizy.

Automatyczne metody analizy stosowane zamiast wspólnotowych metod analizy uważa się za równoważne wspólnotowym metodom analizy, określonym w akapicie pierwszym, pod warunkiem, że zostanie ustalone na mocy procedury ustanowionej w art. 75, że otrzymane wyniki są, pod względem ich dokładności, powtarzalności i niezmienności, co najmniej równe wynikom uzyskanym za pomocą odpowiedniej wspólnotowej metody analizy.

ROZDZIAŁ II

OPIS, OZNACZANIE, PREZENTACJA I OCHRONA NIEKTÓRYCH PRODUKTÓW

Artykuł 47

1. Zasady dotyczące opisu, oznaczania i prezentacji niektórych produktów objętych niniejszym rozporządzeniem oraz ochrona niektórych danych szczegółowych i terminów są określone w niniejszym rozdziale oraz w załącznikach VII i VIII. Zasady uwzględniają, w szczególności, następujące cele:

- a) ochronę uzasadnionych interesów konsumentów;
- b) ochronę uzasadnionych interesów producentów;

- c) sprawne funkcjonowanie rynku wewnętrznego;
 - d) promocję produktów gatunkowych.
2. Zasady wymienione w ust. 1 obejmują w szczególności przepisy dotyczące:
- a) obowiązkowego używania niektórych terminów;
 - b) umożliwienia używania niektórych terminów, z zastrzeżeniem warunków;
 - c) umożliwienia używania innych terminów, włączając informacje, które mogą być użyteczne dla konsumentów;
 - d) regulacji uzgodnień dotyczących ochrony i kontroli niektórych terminów;
 - e) regulacji stosowania oznaczeń geograficznych i tradycyjnych terminów;
 - f) regulacji etykietowania produktów, które są przywożone lub, w przypadku, gdy jest to dozwolone na mocy niniejszego rozporządzenia, produktów wyprodukowanych z tych produktów w celu zapewnienia, że konsumenci są świadomi właściwości danego produktu oraz, że ten ostatni nie jest etykietowany jako produkt pochodzący ze Wspólnoty lub jako produkt pochodzący z jednego z Państw Członkowskich.
3. Zasady określone w ust. 1 stosuje się do opisu produktów tam wskazanych:
- a) na etykietach;
 - b) w rejestrach oraz w dokumentach towarzyszących i innych dokumentach wymaganych na mocy przepisów wspólnotowych, zwanych dalej „dokumentami urzędowymi”, innymi niż dokumenty celne;
 - c) w dokumentach handlowych, w szczególności na fakturach i specyfikacjach wysyłkowych;
 - d) w materiałach reklamowych, o ile w niniejszym rozporządzeniu przewidziano przepisy szczególne w tym celu.
4. Przepisy określone w ust. 1 stosuje się do prezentacji produktów tam wskazanych w odniesieniu do:
- a) pojemników, włączając zamknięcie;
 - b) etykietowania;
 - c) pakowania.
5. Zasady określone w ust. 1 stosuje się do produktów przeznaczonych do sprzedaży oraz produktów wprowadzonych do obrotu.

Opis i prezentacja produktów określonych w niniejszym rozporządzeniu oraz każda forma reklamy takich produktów nie mogą być nieprawidłowe, mylące lub wprowadzać w błąd osoby, do których są kierowane, w szczególności w odniesieniu do:

- informacji przewidzianych w art. 47. Zakaz powyższy stosuje się nawet wówczas, gdy informacja jest przetłumaczona lub posiada odniesienie do rzeczywistego pochodzenia lub zawiera takie dodatki, jak „rodzaj”, „typ”, „styl”, „imitacja”, „marka” i tym podobne;
- cech charakterystycznych produktów, w szczególności ich właściwości, składu, stężenia alkoholu w % objętościowych, koloru, pochodzenia, jakości, odmiany winorośli, roku produkcji czy nominalnej objętościowych pojemników;
- identyfikacji statusu osoby fizycznej lub prawnej albo grupy osób, które były lub są zaangażowane w produkcję lub dystrybucję danego produktu, w szczególności butelkujący.

Artykuł 49

1. Produkty, których opis lub prezentacja nie jest zgodna z przepisami niniejszego rozporządzenia lub szczegółowymi przepisami wykonawczymi do niniejszego rozporządzenia, nie mogą być przeznaczone do sprzedaży lub wprowadzone do obrotu we Wspólnocie ani wywiezione.

Jednakże, w przypadku produktów przeznaczonych na wywóz, odstępstwa od przepisów niniejszego rozporządzenia mogą:

- być dopuszczone przez Państwo Członkowskie, w przypadku gdy ustawodawstwo importującego państwa trzeciego tego wymaga,
- być przewidziane w przepisach wykonawczych w przypadkach nieobjętych w tiret pierwszym.

2. Państwo Członkowskie, na którego terytorium znajduje się produkt, którego opis i prezentacja nie są zgodne z przepisami określonymi w ust. 1, podejmuje niezbędne kroki w celu nałożenia kar w odniesieniu do popełnionych naruszeń, odpowiednio do stopnia ich szkodliwości.

Państwo Członkowskie może jednak zezwolić, aby produkt został przeznaczony do sprzedaży, wprowadzony do obrotu we Wspólnocie lub wywieziony, pod warunkiem, że jego opis lub prezentacja zostaną zmienione tak, aby zachowana została zgodność z przepisami określonymi w ust. 1.

Artykuł 50

1. Państwa Członkowskie podejmują wszelkie niezbędne środki w celu umożliwienia zainteresowanym stronom zapobieżenia, na warunkach określonych w art. 23 i 24 Porozumienia o aspektach handlowych praw własności intelektualnej, posługiwania się we Wspólnocie oznaczeń geograficznych dołączonych do produktów, określonych w art. 1 ust. 2

lit. b) w stosunku do produktów niepochodzących z miejsca wskazanego w danym oznaczeniu geograficznym nawet, jeżeli wskazano prawdziwe miejsce pochodzenia towarów lub oznaczenie geograficzne zostało użyte w tłumaczeniu lub towarzyszą mu wyrażenia takie, jak „rodzaj”, „typ”, „styl”, „imitacja” i tym podobne.

2. Do celów niniejszego artykułu za „oznaczenia geograficzne” uważa się oznaczenia, które identyfikują produkt jako produkt pochodzący z terytorium państwa trzeciego, które jest członkiem Światowej Organizacji Handlu lub z regionu, czy miejscowości położonej na tym terytorium, w przypadkach, gdy określona jakość, renoma lub inne cechy charakterystyczne produktu mogą być przypisane do tego geograficznego miejsca pochodzenia.

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się nie naruszając innych szczegółowych przepisów legislacji wspólnotowej ustanawiające zasady oznaczania i prezentacji produktów objętych niniejszym rozporządzeniem.

Artykuł 51

1. Do celów stosowania niniejszego tytułu „jednostka geograficzna, która jest mniejsza, niż Państwo Członkowskie” oznacza nazwę:

- małej miejscowości lub grupy takich miejscowości,
- lokalnego obszaru administracyjnego lub jego części,
- podregionu uprawy winorośli lub jego części,
- regionu innego, niż region określony.

2. Stosowanie oznaczeń geograficznych do określenia win stołowych powstałych w wyniku połączenia win produkowanych z winogron zebranych w różnych obszarach uprawy winorośli jest dozwolone, jeżeli co najmniej 85% wina stołowego powstałego w wyniku połączenia pochodzi z obszaru uprawy winorośli, którego nazwę nosi.

Jednakże, stosowanie, w celu określenia białych win stołowych, oznaczeń geograficznych odnoszących się do obszarów uprawy winorośli położonych w strefie A uprawy winorośli lub w strefie B uprawy winorośli, jest możliwe tylko w przypadku, gdy produkty zawierające mieszankę pochodzą z danych stref uprawy winorośli lub, jeżeli dane wino jest mieszanką win stołowych pochodzących ze strefy A uprawy winorośli i win stołowych pochodzących ze strefy B uprawy winorośli.

3. Państwa Członkowskie mogą uwarunkować stosowanie oznaczenia geograficznego do określenia wina stołowego, w szczególności w odniesieniu do wina wyprodukowanego w całości z niektórych dokładnie określonych odmian winorośli i pochodzącego wyłącznie z dokładnie określonego terytorium, którego nazwę nosi.

Artykuł 52

1. Jeżeli Państwo Członkowskie używa nazwy określonego regionu do określenia gatunkowego wina produkowanego w określonym regionie lub, gdzie stosowne, wina przeznaczonego do przetworzenia na takie gatunkowe wino produkowane w określonych

regionach, nazwa ta nie może być używana do określenia produktów sektora winiarskiego nieprodukowanych w tym regionie i/lub produktów nieokreślonych przez nazwę zgodnie z przepisami odpowiednich przepisów wspólnotowych lub krajowych. Zasadę tę stosuje się także w przypadku gdy Państwo Członkowskie użyło nazwy lokalnego obszaru administracyjnego lub jego części albo nazwy małej miejscowości wyłącznie w celu określenia gatunkowego wina produkowanego w określonych regionach lub, gdzie stosowne, wina przeznaczonego na przetworzenie na takie gatunkowe wino produkowane w określonych regionach.

Bez uszczerbku dla przepisów wspólnotowych dotyczących określonych odmian gatunkowego wina produkowanego w określonych regionach, Państwa Członkowskie mogą, w przypadku niektórych warunków produkcji, które te państwa określają, zezwolić na dołączenie do nazwy określonego regionu szczegółowych danych dotyczących metody produkcji lub gatunku lub dołączenie nazwy odmiany winorośli albo jej synonimu.

Nie naruszając przepisów akapitu pierwszego, Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, może do dnia 31 sierpnia 2001 r. podjąć decyzję zezwalającą na kontynuację stosowania niektórych nazw geograficznych tradycyjnie używanych do określenia wina stołowego i które stały się nazwą danego regionu, do określania win stołowych przez okres nie dłuższy niż trzy lata.

2. Następujące nazwy i terminy:

- nazwa odmiany winorośli,
- tradycyjny określony termin, określony w załączniku VII pkt A ust. 2 lit. c) tiret drugie subtiret czwarte lub w załączniku VIII pkt D ust. 2 lit. c) tiret drugie, lub
- dodatkowy tradycyjny termin, określony w załączniku VII pkt B ust. 1 lit. b) tiret piąte, pod warunkiem, że jest przypisany przez Państwo Członkowskie do określania wina na mocy przepisów wspólnotowych,

mogą być używane do określenia, prezentacji i reklamy napoju innego niż wino lub moszcz gronowy, tylko w przypadku gdy nie istnieje ryzyko powstania nieporozumienia w odniesieniu do charakteru, miejsca pochodzenia lub źródła oraz składu takich napojów.

3. Używanie nazwy lub terminu, określonych w pkt 2 lub użycie wyrazów „Hock”, „Claret”, „Liebfrauenmilch” i „Liebfraumilch”, nawet jeżeli towarzyszy im wyraz taki, jak „rodzaj”, „typ”, „styl”, „imitacja” lub inne podobne wyrażenia, jest zakazane w odniesieniu do opisu i prezentacji:

- produkt objęty kodem SN 2206, z wyjątkiem przypadku gdy dany produkt, pochodzi rzeczywiście z miejsca tak wskazanego,
- produktu wprowadzonego do obrotu opatrzonego w jasne instrukcje informujące jak otrzymać z niego napój imitujący wino; nazwa odmiany winorośli może być jednak użyta, jeżeli dany produkt rzeczywiście uzyskano z takiej odmiany winorośli chyba, że nazwa ta powoduje mylenie jej z nazwą określonego regionu lub jednostki geograficznej używanych do określenia wina gatunkowego produkowanego w określonych regionach.

4. Nazwy:

- danego regionu,
- jednostki geograficznej mniejszej niż dany region pod warunkiem, że nazwa ta została przypisana przez Państwo Członkowskie do określania wina na mocy przepisów wspólnotowych,

mogą być używane tylko do opisu, prezentacji lub reklamy napoju innego, niż wino lub moszcz gronowy, pod warunkiem, że:

- a) w odniesieniu do produktów objętych kodami SN 2009, 2202, 2205, 2206, 2207, 2208 i 2209 i w odniesieniu do produktów produkowanych z surowców służących do produkcji wina, że powyższe nazwy i terminy są uznane przez Państwo Członkowskie miejsca pochodzenia produktu oraz że uznanie jest zgodne z prawem wspólnotowym;
- b) w odniesieniu do napojów innych niż określone w lit. a), że nie istnieje ryzyko powstania nieporozumień co do charakteru, miejsca pochodzenia lub źródła oraz składu takiego napoju.

Jeżeli jednak nie było uznania, określonego w lit. a), nazwy te mogą być dalej używane do dnia 31 grudnia 2000 r. pod warunkiem, że istnieje zgodność z przepisami lit. b).

Artykuł 53

1. Szczegółowe zasady w celu wykonania niniejszego rozdziału oraz załączników VII i VIII przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 75. Zasady te regulują w szczególności odstępstwa, warunki i zezwolenia określone w tych załącznikach.

2. Następujące przepisy przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 75:

- a) oznaczenia, znaki oraz inne oznakowania, określone we wstępnej części załącznika VII lub w załączniku VIII pkt A ust. 2;
- b) wykaz tradycyjnych określonych terminów określonych w załączniku VII pkt A ust. 2 lit. c) tiret drugie subtiret czwarte lub określona w załączniku VIII pkt B ust. 2 lit. c) tiret drugie;
- c) warunki dotyczące używania oznaczeń geograficznych, określonych w załączniku VII pkt A ust. 2;
- d) dane szczegółowe określone w załączniku VII pkt A ust. 4;
- e) warunki używania danych szczegółowych określonych w załączniku VII pkt B ust. 1 i okoliczności używania danych szczegółowych określonych w załączniku VII pkt B ust. 3;
- f) dane szczegółowe określone w załączniku VII pkt B ust. 2 oraz warunki ich używania;

- g) zakres i warunki stosowania przepisów załącznika VII do produktów objętych niniejszym rozporządzeniem, których nie określono w załączniku VII pkt A ust. 1 lub w załączniku VIII, w szczególności, moszcz gronowy, częściowo sfermentowany moszcz gronowy, zagęszczony moszcz gronowy, młode wino w trakcie fermentacji i wino z przejrzałych winogron, wyprodukowane we Wspólnocie;
- h) warunki pakowania i transportu produktów w pojemnikach, ich wykorzystanie i wytwarzanie, włączając w odniesieniu do pojemników służących do produkcji i składowania wina musującego;
- i) nadawanie, w miarę potrzeby, nazw jednostek geograficznych określonych w załączniku VIII pkt E ust. 1 tiret drugie;
- j) dane szczegółowe, których zamieszczenie w rejestrach oraz w dokumentach urzędowych i handlowych jest obowiązkowe lub dobrowolne;
- k) szczególne uzgodnienia określone odpowiednio w załączniku VIII pkt G ust. 2 i 5;
- l) szczególne uzgodnienia i przepisy derogacyjne określone w załączniku VIII pkt I ust. 6.

TYTUŁ VI

GATUNKOWE WINO PRODUKOWANE W OKREŚLONYCH REGIONACH

Artykuł 54

1. Gatunkowe wina produkowane w określonych regionach oznaczają wina, które są zgodne z przepisami niniejszego tytułu oraz przyjętymi w związku z tym, przepisami wspólnotowymi i krajowymi.
2. „Gatunkowe wina produkowane w określonych regionach obejmują następujące kategorie:”
 - a) „gatunkowe wina likierowe produkowane w określonych regionach”, które są zgodne z definicją win likierowych;
 - b) „gatunkowe wina musujące produkowane w określonych regionach”, które są zgodne z definicją win musujących, łącznie z gatunkowymi winami musującymi z rodzaju aromatyzowanych;
 - c) „gatunkowe wina półmusujące produkowane w określonych regionach”, które są zgodne z definicją win półmusujących;
 - d) gatunkowe wina produkowane w określonych regionach inne niż te wymienione w lit. a)-c).
3. Produkty nadające się do otrzymania gatunkowego wina produkowanego w określonych regionach definiuje się jako:

- a) świeże winogrona;
- b) moszcz gronowy;
- c) moszcz gronowy w trakcie fermentacji;
- d) młode wina w trakcie fermentacji;
- e) wino.

4. Państwa Członkowskie przekazują Komisji wykaz gatunkowych win produkowanych w określonych regionach, które zostały przez nie uznane, podając w odniesieniu do każdego z tych gatunkowych win produkowanych w określonych regionach szczegółowe informacje dotyczące krajowych przepisów regulujących produkcję i wytwarzanie tych gatunkowych win produkowanych w określonych regionach.

5. Komisja publikuje wykaz w serii „C” *Dziennika Urzędowego Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 55

1. Przepisy obejmujące produkcję gatunkowych win produkowanych w określonych regionach są, niezależnie od jakichkolwiek przepisów krajowych przyjętych na podstawie art. 57 ust. 1, z uwzględnieniem tradycyjnych warunków produkcji, o ile nie przynoszą one uszczerbku polityce zachęcającej do produkcji dobrej jakości i sprawnego funkcjonowania jednolitego rynku; oparte na następujących czynnikach:

- a) wytyczenie granic obszaru produkcji;
- b) odmiany winorośli;
- c) metody uprawy;
- d) metody produkcji wina;
- e) minimalne naturalne stężenie alkoholu w % objętościowych;
- f) wydajność na hektar;
- g) analizy i ocena cech organoleptycznych.

2. Przepisy określone w ust. 1 są określone w załączniku VI w pkt A - J.

3. Przepisy załącznika VI pkt K stosuje się tylko w odniesieniu do gatunkowego wina musującego produkowanego w określonych regionach. Przepisy załącznika VI pkt L stosuje się tylko do gatunkowego wina likierowego produkowanego w określonych regionach.

Artykuł 56

1. Państwa Członkowskie opracują zasady, zgodnie z którymi w fazie produkcji:

- a) producent może:
 - (i) nie ubiegać się o zaklasyfikowanie produktu, który znajduje się w zgłoszeniu zbiorów lub produkcji jako produktu nadającego się do otrzymania gatunkowego wina produkowanego w określonych regionach jako gatunkowego wina produkowanego w określonych regionach; lub
 - (ii) obniżyć kategorię gatunkowego wina produkowanego w określonych regionach, w szczególności do wina stołowego;
- b) właściwy organ, który zostanie wyznaczony przez Państwa Członkowskie może obniżyć kategorię gatunkowego wina produkowanego w określonych regionach.

2. Obniżanie wartości gatunkowego wina produkowanego w określonych regionach na etapie sprzedaży dokonywane jest:

- a) przez właściwy organ Państwa Członkowskiego, na którego terytorium znajduje się wino:
 - (iii) jeżeli wino pochodzi z tego Państwa Członkowskiego, lub
 - (iv) jeżeli dotyczy to niewielkiej ilości wina, które zostanie określone;
- b) przez właściwy organ Państwa Członkowskiego, z którego pochodzi wino, w przypadkach nieokreślonych w lit. a).

3. Decyzja o obniżeniu kategorii, określona w ust. 2, podejmowana jest w szczególności, w przypadku gdy właściwy organ ustalił, że:

- a) wino podczas składowania lub transportu uległo zmianie, która spowodowała, że właściwości danego gatunkowego wina produkowanego w określonych regionach pogorszyły się lub uległy zmianie,
- b) wino poddano zakazanym zabiegom lub nie jest ono prawnie określone jako gatunkowe wino produkowane w określonych regionach.

Artykuł 57

1. W uzupełnieniu czynników wymienionych w art. 55, produkujące Państwa Członkowskie mogą, biorąc pod uwagę uczciwe i tradycyjne praktyki, określić inne warunki produkcji i cechy charakterystyczne jako obligatoryjne dla gatunkowego wina produkowanego w określonych regionach.

2. W uzupełnieniu do innych przepisów ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu, produkujące Państwa Członkowskie mogą, biorąc pod uwagę uczciwe i tradycyjne praktyki, ustanowić dodatkowe lub bardziej rygorystyczne cechy charakterystyczne lub warunki produkcji, wyrobu i przemieszczania w odniesieniu do gatunkowych win produkowanych w określonych regionach wypracowanych na ich terytorium.

Artykuł 58

Szczegółowe zasady stosowania niniejszego tytułu i załącznika VI przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 75.

Zasady te mogą obejmować:

- a) decyzje, wyjątki, odstępstwa oraz wykazy określone w niniejszym tytule i załączniku VI;
- b) definicję obszarów w bezpośredniej bliskości określonych regionów, przy szczególnym uwzględnieniu położenia geograficznego i struktur administracyjnych;
- c) sposób wykorzystania gatunkowego wina produkowanego w określonych regionach o obniżonej wartości oraz warunki regulujące takie wykorzystanie;
- d) odpowiednie przepisy dotyczące systematycznego i powszechnego stosowania testów organoleptycznych, sposób wykorzystania win, które nie spełniają wymogów tych testów oraz warunków regulujące takie wykorzystanie;
- e) określenie niewielkich ilości określonych w art. 56 ust. 2 lit. a) (ii).

TYTUŁ VII

HANDEL Z PAŃSTWAMI TRZECIMI

Artykuł 59

1. Przywóz do Wspólnoty każdego z produktów wymienionych w art. 1 ust. 2 lit. a) i b) wymaga przedstawienia pozwolenia na przywóz. Przywóz do Wspólnoty innych produktów wymienionych w art. 1 ust. 2 oraz wywóz ze Wspólnoty każdego z produktów wymienionych w art. 1 ust. 2 może wymagać przedstawienia pozwolenia na przywóz lub wywóz.

2. Pozwolenia są wydawane przez Państwa Członkowskie każdemu wnioskującemu niezależnie od miejsca jego siedziby we Wspólnocie i bez uszczerbku dla środków podjętych w celu stosowania art. 62 i 63.

Pozwolenia są ważne w całej Wspólnocie.

Takie pozwolenia wydawane są po złożeniu zabezpieczenia gwarantującego, że produkty są przywożone lub wywożone w czasie ważności pozwolenia; z wyjątkiem przypadków siły wyższej, zabezpieczenie przepada całkowicie lub częściowo, jeżeli przywóz lub wywóz nie zostanie zrealizowany lub, jeżeli będzie zrealizowany tylko częściowo, w tym okresie.

3. Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 75 przyjmuje się:

- a) wykaz produktów, w odniesieniu do których wymagane jest pozwolenie na przywóz lub wywóz;
- b) okres ważności pozwolenia oraz inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu.

Artykuł 60

1. Z zastrzeżeniem odmiennych przepisów niniejszego rozporządzenia, w odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1 ust. 2 znajdują zastosowanie stawki celne Wspólnej Taryfy Celnej.

2. Dla soku i moszczu gronowego objętych kodami SN 2009 60 i 2204 30, dla których stosowanie stawek Wspólnej Taryfy Celnej jest uzależnione od ceny przywózowej produktu, rzeczywista wysokość tej ceny weryfikowana jest poprzez kontrolowanie każdej przesyłki lub poprzez zastosowanie ryczałtowej wartości przywozu obliczonej przez Komisję na podstawie notowań cen dla tych samych produktów w krajach pochodzenia tych produktów.

Jeżeli zadeklarowana cena wejścia przesyłki jest wyższa od ryczałtowej wartości przywozu, jeżeli stosuje się takie stawki, podwyższonej o margines przyjęty zgodnie z ust. 3, który nie może przekroczyć wartości stawki jednolitej o więcej niż 10%, należy złożyć zabezpieczenie równe wysokości należności przywózowej określonego na podstawie ryczałtowej wartości przywozu.

Jeżeli w przypadku określonym w akapicie drugim, cena wejścia przesyłki nie jest zadeklarowana, stosowanie Wspólnej Taryfy Celnej uzależnione jest od ryczałtowej wartości przywozu lub od zastosowania, na warunkach, które zostaną określone zgodnie z ust. 3, odpowiednich przepisów celnych.

3. W przypadku gdy odstępstwa określone w art. 44 ust. 15 są stosowane do produktów przywożonych, importerzy składają zabezpieczenie dla tych produktów wyznaczonym władzom celnym w czasie dopuszczania tych produktów do swobodnego obrotu. Zabezpieczenie jest równe kwocie, która zostanie określona. Zabezpieczenie jest zwracane po przedstawieniu przez importera dowodu satysfakcjonującego władze celne Państwa Członkowskiego, w którym produkt został dopuszczony do swobodnego obrotu, że moszcze zostały przetworzone na sok winogronowy, zostały wykorzystane w innych produktach poza sektorem winiarskim lub, jeżeli poddane winifikacji, zostały zaopatrzone w odpowiednie etykiety.

4. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 75. Zasady te obejmują w szczególności ustalenie kryteriów służących do określenia, jakie metody kontroli należy stosować i jakie czynniki należy uwzględnić przy obliczaniu ryczałtowej wartości przywozu, wysokości zabezpieczenia, określonego w ust. 3, i zasad regulujących zwrot zabezpieczenia.

Artykuł 61

1. W celu zapobieżenia lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom na wspólnotowym rynku, które mogą powstać w wyniku przywozu niektórych produktów wymienionych w art. 1 ust. 2, przywóz jednego lub więcej takich produktów po stawce celnej ustanowionej we Wspólnej Taryfie Celnej podlega zapłacie dodatkowej należności przywózowej, jeżeli warunki określone w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z art. 300 Traktatu w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej zostały spełnione, chyba że jest mało prawdopodobne, że przywóz spowoduje zakłócenia wspólnotowego rynku lub gdy skutki mogą być nieproporcjonalne do zamierzonego celu.

2. Cenami spustowymi, poniżej których mogą być nałożone dodatkowe należności przywozowe są ceny przekazane przez Wspólnotę Światowej Organizacji Handlu.

Ilości progowe, które muszą zostać przekroczone, aby zostały nałożone dodatkowe należności przywozowe określone są w szczególności na podstawie przywozu Wspólnoty w czasie trzech lat poprzedzających rok, w którym wystąpiły niekorzystne skutki, określone w ust. 1 lub istnieje prawdopodobieństwo ich wystąpienia.

3. Ceny przywozowe, które zostaną uwzględnione przy nakładaniu dodatkowych należności przywozowych, określone są na podstawie cen przywozowych cif danego ładunku.

Ceny przywozowe cif są sprawdzane w tym celu na podstawie reprezentatywnych cen danego produktu na rynku światowym lub na wspólnotowym rynku przywozu danego produktu.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady odnoszące stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 75. Takie szczegółowe zasady określają w szczególności:

- a) produkty, w odniesieniu do których będą stosowane dodatkowe należności przywozowe, zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa;
- b) pozostałe kryteria niezbędne do stosowania ust. 1, zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa.

Artykuł 62

1. Kontyngenty taryfowe dla produktów objętych niniejszym rozporządzeniem, wynikające z porozumień zawartych zgodnie z art. 300 Traktatu lub z innych uchwał Rady, są otwarte i zarządzane przez Komisję zgodnie ze szczegółowymi zasadami przyjętymi na mocy procedury ustanowionej w art. 75.

2. Kontyngenty są zarządzane poprzez stosowanie jednej z poniżej wymienionych metod lub połączenia tych metod:

- a) metoda oparta na chronologicznym porządku składania wniosków (zasada „kto pierwszy, ten lepszy”);
- b) metoda rozdysponowania proporcjonalnie do żądanych we wnioskach ilości (zasada „równoczesnego rozpatrywania wniosków”);
- c) metoda oparta na uwzględnieniu tradycyjnych struktur handlowych (zasada „tradycyjny importer/nowi wnioskodawcy”).

Mogą być przyjęte inne odpowiednie metody. Wszystkie metody unikają dyskryminacji między zainteresowanymi podmiotami gospodarczymi.

3. Przyjęta metoda zarządzania uwzględnia, w miarę potrzeby, wymogi podaży rynku wspólnotowego oraz potrzebę ochrony równowagi tego rynku, korzystając jednocześnie z metod, które były stosowane w przeszłości w odniesieniu do kontyngentów odpowiadającym

określonym w ust. 1, bez uszczerbku dla praw wynikających z porozumień zawartych jako część negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej.

4. Szczegółowe zasady określone w ust. 1 przewidują roczne kontyngenty, w razie konieczności, odpowiednio rozłożone na cały rok i określają metodę zarządzania, która ma być zastosowana oraz, w zależności od potrzeb, obejmują:

- a) gwarancje obejmujące charakter, pochodzenie i źródło danego produktu;
- b) uznanie dokumentu używanego do weryfikacji gwarancji określonych w lit. a);
- c) warunki wydawania pozwoleń na przywóz i okres ich ważności.

Artykuł 63

1. W zakresie niezbędnym do umożliwienia wywozu:

- a) produktów wymienionych w art. 1 ust. 2 lit. a)-c);
- b) cukrów objętych kodem SN 1701, glukozy oraz syropu glukozowego objętych kodami SN 1702 30 91, 1702 30 99, 1702 40 90 i 1702 90 50, łącznie z tymi w formie produktów objętych kodami SN 1702 30 51 i 1702 30 59 dodane do produktów objętych kodami SN 2009 60 11, 2009 60 71, 2009 60 79 i 2204 30 99,

na podstawie cen tych produktów w handlu międzynarodowym oraz w ramach ograniczeń wynikających z porozumień zawartych zgodnie z art. 300 Traktatu, różnica między tymi cenami a cenami we Wspólnocie może być pokryta przez refundacje wywozowe.

2. W celu podziału ilości, które mogą być wywiezione z zastosowaniem refundacji wywozowej ustala się metodę, która:

- a) jest najbardziej dopasowana do charakteru produktu i sytuacji panującej na danym rynku, umożliwiając najbardziej skuteczne wykorzystanie dostępnych środków i uwzględniając sprawność i strukturę wspólnotowego wywozu, bez tworzenia jednak dyskryminacji między małymi i dużymi podmiotami gospodarczymi;
- b) jest jak najmniej skomplikowana pod względem administracyjnym dla podmiotów gospodarczych, mając na uwadze wymogi zarządzania;
- c) wyklucza dyskryminację między zainteresowanymi podmiotami.

3. Refundacje wywozowe są takie same w całej Wspólnocie. Mogą się różnić odpowiednio do miejsca przeznaczenia, w przypadku, gdy będzie tego wymagała sytuacja na rynku międzynarodowym lub szczególne wymogi niektórych rynków.

Refundacje określone w ust. 1 lit. a) ustala się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 75. Ustala się je w regularnych odstępach czasu.

Refundacje ustalane w regularnych odstępach mogą być, w miarę potrzeby, dostosowane w okresie interwencyjnym przez Komisję na wniosek Państwa Członkowskiego lub z inicjatywy

Komisji.

Przepisy art. 64 dotyczące produktów w nim określonych stosuje się uzupełniająco.

4. Refundacje przyznaje się tylko na wniosek oraz po przedstawieniu odpowiedniego pozwolenia na wywóz.

5. Refundacją stosowaną w wywozie produktów wymienionych w art. 1, jest refundacja stosowana w dniu składania wniosku o wydanie pozwolenia oraz, w przypadku zróżnicowanej refundacji, refundacja stosowana w tym samym dniu dla:

- a) miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub, jeśli stosowne,
- b) rzeczywistego miejsca przeznaczenia, jeżeli różni się od wskazanej w pozwoleniu. W takim przypadku zastosowana kwota nie może przekroczyć kwoty stosowanej dla miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu.

Można podjąć stosowne środki w celu przeciwdziałania nadużyciu elastyczności przewidzianej w niniejszym ustępie.

6. Ust. 4 i 5 mogą być uchylone w przypadku produktów wymienionych w art. 1, dla których refundacje są wypłacane w ramach działań pomocy żywnościowej, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 75.

7. Przestrzeganie ograniczeń ilościowych wynikających z porozumienia zawartego zgodnie z art. 300 Traktatu zapewnia się na podstawie świadectw wywozowych wydanych na okresy referencyjne w nich przewidziane i stosowanych do danych produktów.

W odniesieniu do zgodności ze zobowiązaniami wynikającymi z porozumień zawartych w ramach negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, koniec okresu referencyjnego nie wpływa na ważność pozwoleń na wywóz.

8. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, łącznie z przepisami dotyczącymi redystrybucji nieprzydzielonych lub niewykorzystanych ilości przeznaczonych na wywóz, przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 75.

Artykuł 64

1. Niniejszy artykuł stosuje się do refundacji określonych w art. 63 ust. 1.

2. Kwotą refundacji dla produktów określonych w art. 63 ust. 1 lit. b) jest:

- a) w przypadku cukru surowego i cukru białego, kwota refundacji za wywóz tych produktów w postaci nieprzetworzonej jak ustalono zgodnie z art. 17 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1785/81 z dnia 30 czerwca 1981 r., w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru⁵³ oraz zgodnie z przepisami przyjętymi w celu jego wykonania;

⁵³ Dz.U. L 177 z 1.07.1981, str. 4. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1148/98 (Dz.U. L 159 z 3.06.1998, str. 38).

- b) w przypadku glukozy i syropu glukozowego, kwota refundacji za wywóz tych produktów w postaci nieprzetworzonej jak ustalono dla każdego z tych produktów zgodnie z art. 13 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1766/92 z dnia 30 czerwca 1992 r., w sprawie wspólnej organizacji rynku zbóż⁵⁴ oraz zgodnie z przepisami przyjętymi w celu jego wykonania.

W celu zakwalifikowania się do uzyskania refundacji, produktom przetworzonym musi towarzyszyć przy wywozie zgłoszenie wskazujące ilość cukru surowego, białego, glukozy i syropu glukozowego użytych do ich wyrobu.

Dokładność zgłoszenia podlega kontrolom przeprowadzanym przez właściwe władze zainteresowanego Państwa Członkowskiego.

3. Przy ustalaniu refundacji uwzględnia się:

- a) istniejącą sytuację i przyszłe tendencje w odniesieniu do:
 - (i) cen i dostępności produktów wymienionych w art. 63 ust. 1 na rynku wspólnotowym;
 - (ii) cen tych produktów na rynku światowym;
- b) najbardziej korzystne koszty wprowadzenia do obrotu i koszty transportu z rynków Wspólnoty do portów lub innych punktów wywozu Wspólnoty, jak również koszty wysyłki do kraju przeznaczenia;
- c) cele wspólnej organizacji rynku wina, które mają zapewnić równowagę na rynkach i naturalny rozwój w odniesieniu do cen i handlu;
- d) ograniczenia wynikające z porozumień zawartych zgodnie z art. 300 Traktatu;
- e) potrzebę uniknięcia zakłóceń na wspólnotowym rynku;
- f) gospodarczy aspekt proponowanego wywozu.

4. Ceny wspólnotowego rynku określone w art. 63 ust. 1 określa się w oparciu o najbardziej korzystne ceny wywozu.

Przy określaniu cen w handlu międzynarodowym, określonych w art. 63 ust. 1, uwzględnia się:

- a) ceny odnotowane na rynkach państw trzecich;
- b) najbardziej korzystne ceny w państwach trzecich przeznaczenia dla przywozu z państw trzecich;

⁵⁴ Dz.U. L 181 z 1.07.1992, str. 21. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1253/1999 (Dz.U. L 160 z 26.06.1999, str. 18).

- c) ceny producenta odnotowane w eksportujących państwach trzecich, przy uwzględnieniu, gdzie stosowne, subsydiów przyznawanych przez te państwa;
- d) oferowane ceny franco granica Wspólnoty.

5. Bez uszczerbku dla przepisów art. 63 ust. 3 akapit trzeci, odstęp w których określa się wykaz produktów, dla których rzeczywiście przyznano refundację ustala się oraz kwotę tej refundacji określa się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 75.

6. Refundacja jest wypłacana po przedstawieniu dowodu na to, że produkty:

- a) są pochodzenia wspólnotowego,
- b) zostały wywiezione ze Wspólnoty, oraz
- c) w przypadku zróżnicowanej refundacji, dotarły do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub innego miejsca przeznaczenia, dla którego ustalono refundację, bez uszczerbku dla przepisów art. 63 ust. 5 lit. b). Od zasady tej można jednak czynić wyjątki zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 75, pod warunkiem, że zostaną ustanowione warunki oferujące równoważne gwarancje.

Mogą być przyjęte dodatkowe przepisy zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 75.

7. Bez uszczerbku dla przepisów ust. 6 lit. a), w przypadku braku odstępstwa przyznanego zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 75, nie przyznaje się refundacji wywozowych dla produktów przywożonych z państw trzecich i ponownie wywożonych do państw trzecich.

Artykuł 65

1. W zakresie niezbędnym do prawidłowego funkcjonowania wspólnej organizacji rynku wina, Rada, stanowiąc kwalifikowaną większością głosów na wniosek Komisji może, w szczególnych przypadkach, zakazać stosowania w całości lub częściowo ustaleń o uszlachetnieniu czynnym w odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1.

2. Na zasadzie odstępstwa od przepisów ust. 1, jeżeli zaistnieje nagle sytuacja opisana w tym ustępie oraz jeżeli wspólnotowy rynek jest zakłócany lub istnieje prawdopodobieństwo wystąpienia zakłóceń spowodowanych ustaleniami o uszlachetnieniu czynnym lub biernym, Komisja na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję o podjęciu niezbędnych środków; Rada i Państwa Członkowskie powiadamiane są o takich środkach, których okres ważności nie może przekraczać sześciu miesięcy oraz które stosowane są niezwłocznie. W przypadku, gdy Komisja otrzyma wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmuje decyzję w tej sprawie w ciągu jednego tygodnia od otrzymania wniosku.

3. Decyzja Komisji może być przedstawiona Radzie przez Państwo Członkowskie w ciągu jednego tygodnia następującego po dniu otrzymania powiadomienia. Rada, stanowiąc kwalifikowaną większością głosów, może potwierdzić, zmienić lub uchylić decyzję Komisji. Jeżeli Rada nie podjęła decyzji w ciągu trzech miesięcy, decyzję Komisji uważa się za uchyloną.

Artykuł 66

1. Ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej oraz szczególne zasady jej stosowania stosuje się do produktów objętych niniejszym rozporządzeniem; nomenklatura celna wynikająca ze stosowania niniejszego rozporządzenia włączona jest do Wspólnej Taryfy Celnej.
2. Z zastrzeżeniem odmiennych przepisów niniejszego rozporządzenia lub stosownie do jego przepisów, zakazane jest:
 - a) nakładanie jakiejkolwiek opłaty mającej skutek równoważny do ceł;
 - b) stosowanie jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o równoważnym skutku.

Artykuł 67

1. Zakazany jest przywóz produktów objętych niniejszym rozporządzeniem, do których dodano alkohol, z wyjątkiem produktów stanowiących ekwiwalent produktów pochodzących ze Wspólnoty, w odniesieniu do których takie domieszki są dozwolone.
2. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w szczególności warunki dotyczące ustalania ekwiwalentu produktów oraz odstępstwa od ust. 1, przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 75.

Artykuł 68

1. Produkty określone w art. 1 ust. 2 lit. a) i b) mogą być przywożone tylko wtedy, gdy spełnione są następujące warunki:
 - a) w odniesieniu do wszystkich produktów:
 - (i) jeżeli są zgodne z przepisami regulującymi produkcję, obrót oraz, gdzie stosowne, dostarczenie do bezpośredniego spożycia przez ludzi w państwach trzecich z których pochodzą produkty i zostanie przedstawiony dowód zgodności z tym warunkiem w formie świadectwa wydanego przez właściwy organ, włączając wykaz, który zostanie określony w państwie trzecim, z którego pochodzi produkt;
 - (ii) w przypadku, gdy są przeznaczone do bezpośredniego spożycia przez ludzi, jeżeli towarzyszy im sprawozdanie z analiz sporządzone przez organ lub urząd wyznaczony przez państwo trzecie, z którego pochodzi produkt;
 - b) w odniesieniu do win przeznaczonych do bezpośredniego spożycia przez ludzi innych, niż wina likierowe i wina musujące:
 - (i) jeżeli mają rzeczywiste stężenie alkoholu nie mniejsze niż 9% objętościowych a całkowite stężenie alkoholu nie przekracza 15% objętościowych;
 - (ii) jeżeli całkowita zawartość kwasowości wyrażonej jako kwas winowy jest nie mniejsza niż 3,5 lub 46,6 milirównoważników na litr.

2. Na mocy procedury ustanowionej w art. 75 można przyjąć przepisy dotyczące:
 - a) definicji cech charakterystycznych, które wina likierowe i wina musujące powinny posiadać oraz odstępstwa od przepisów ust. 1 lit. b),
 - b) zrezygnowania ze świadectw i sprawozdań z analiz, przewidzianych w ust. 1 lit. a) w przypadku niektórych produktów określonych w ust. 1, które są transportowane w ograniczonych ilościach i w niewielkich pojemnikach,
 - c) odstąpienia w całości lub częściowo od wymogu odnoszącego się do danych szczegółowych zawartych w świadectwie lub sprawozdaniu z analiz przewidzianych w ust. 1 lit. a), w przypadku niektórych win, którym towarzyszy świadectwo oznaczenia przeznaczenia lub świadectwo pochodzenia.
3. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 75.

Artykuł 69

1. Jeżeli z powodu przywozu lub wywozu wspólnotowy rynek jednego lub większej liczby produktów wymienionych w art. 1 ust. 2 jest zakłócany lub istnieje groźba wystąpienia poważnych zakłóceń, które mogą zagrozić osiągnięciu celów określonych w art. 33 Traktatu, można zastosować w handlu z państwami trzecimi odpowiednie środki do czasu ustąpienia zakłóceń.

W celu ustalania, czy sytuacja uzasadnia zastosowanie takich środków, należy w szczególności uwzględnić:

- a) ilości, w odniesieniu do których zostały wydane pozwolenia na przywóz lub o które się ubiegano oraz sytuację rynkową sektora wina we Wspólnocie;
- b) w miarę potrzeby, skalę interwencji.

Rada, stanowiąc kwalifikowaną większością głosów na wniosek Komisji, przyjmuje ogólne zasady stosowania niniejszego ustępu i określa przypadki oraz ograniczenia, w ramach których Państwa Członkowskie mogą podjąć tymczasowe środki ochronne.

2. Jeżeli powstaje sytuacja określona w ust. 1, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmuje decyzję dotyczącą niezbędnych środków; Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które stosuje się niezwłocznie. W przypadku, gdy Komisja otrzyma wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmuje decyzję w tej sprawie w ciągu trzech dni roboczych od otrzymania wniosku.

3. Informacja o środkach, w sprawie których zadecydowała Komisja, mogą być przekazane Radzie przez Państwo Członkowskie w ciągu trzech dni roboczych od dnia otrzymania powiadomienia. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc kwalifikowaną większością głosów, zmienić lub uchylić omawiane środki.

4. Niniejszy artykuł stosuje się z uwzględnieniem zobowiązań wynikających z

międzynarodowych porozumień zawartych zgodnie z art. 300 ust. 2 Traktatu.

TYTUŁ VIII

PRZEPISY OGÓLNE, PRZEJŚCIOWE I KOŃCOWE

Artykuł 70

1. Produkty objęte niniejszym rozporządzeniem mogą być wprowadzone do obrotu we Wspólnocie tylko razem z poddanym urzędowej kontroli dokumentem towarzyszącym.
2. Osoby fizyczne lub prawne albo grupy osób, w których posiadaniu znajdują się takie produkty w związku z wykonywaniem przez nie działalności handlowej, w szczególności, producenci, osoby zajmujące się butelkowaniem i przetwórstwem, jak również kupcy, którzy zostaną określani, zobowiązani są do prowadzenia rejestrów przychodu i rozchodu w odniesieniu do tych produktów.
3. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w szczególności, charakter i forma dokumentu określonego w ust. 1 oraz odstępstwa od niniejszego artykułu, przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 75.

Artykuł 71

1. Z zastrzeżeniem odmiennych przepisów niniejszego rozporządzenia, art. 87, 88 i 89 Traktatu stosuje się do produkcji i handlu produktami objętymi niniejszym rozporządzeniem.
2. Przepisy tytułu II rozdział II nie utrudniają przyznawania krajowej pomocy przeznaczonej do osiągnięcia celów podobnych do celów tego rozdziału. Stosuje się jednak do tej pomocy przepisy ust. 1.

Artykuł 72

1. Państwa Członkowskie wyznaczają jeden lub więcej organów, które będą odpowiedzialne za zapewnienie zgodności z regułami wspólnotowymi dotyczącymi sektora wina. Państwa Członkowskie wyznaczają także laboratoria upoważnione do prowadzenia urzędowych analiz w sektorze wina.
2. Państwa Członkowskie informują Komisję o nazwach i adresach tych organów i laboratoriów. Komisja przekazuje te informacje pozostałym Państwom Członkowskim.
3. Komisja ustanawia organ złożony z właściwych urzędników w celu współpracy z właściwymi władzami Państw Członkowskich w zakresie kontroli prowadzonych na miejscu w celu zapewnienia jednolitego stosowania zasad w sektorze wina.
4. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 75.

Zasady te mogą, w szczególności, zawierać przepisy:

- a) mające na celu zapewnienie jednolitego stosowania wspólnotowych przepisów w

- sektorze wina, w szczególności w odniesieniu do kontroli;
- b) regulujące stosunki między wyznaczonymi organami;
 - c) regulujące szczególne procedury finansowe mające na celu usprawnienie kontroli;
 - d) regulujące sankcje administracyjne, oraz
 - e) regulujące prawa i obowiązki powołanych inspektorów.

Artykuł 73

Państwa Członkowskie i Komisja przekazują sobie wzajemnie informacje niezbędne w celu wykonania niniejszego rozporządzenia. Szczegółowe zasady regulujące przekazywanie informacji, włączając charakter i format informacji, która ma być przekazana, terminy ich przekazywania, jak również przekazywanie zebranych informacji, przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 75.

Artykuł 74

Ustanawia się Komitet Zarządzający ds. wina (zwany dalej „Komitetem”) składający się z przedstawicieli Państw Członkowskich, któremu przewodniczy przedstawiciel Komisji.

Artykuł 75

1. W przypadku gdy procedura ustanowiona w niniejszym artykule ma być zastosowana, przewodniczący przedstawia sprawę Komitetowi z własnej inicjatywy lub na wniosek przedstawiciela Państwa Członkowskiego.

2. Przedstawiciel Komisji przedkłada Komitetowi projekt środków, które mają być podjęte. Komitet wydaje opinię dotyczącą projektu w terminie wyznaczonym przez przewodniczącego stosownie do pilności danej sprawy. Opinia podejmowana jest większością przewidzianą w art. 205 ust. 2 Traktatu w przypadku decyzji, które Rada jest zobowiązana przyjąć na wniosek Komisji. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich w Komitecie waży się w sposób określony w tym artykule. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

Komisja przyjmuje środki, które stosuje się natychmiast. Jednakże, jeżeli środki te nie są zgodne z opinią Komitetu, Komisja powiadamia o nich niezwłocznie Radę. W takim przypadku Komisja może odroczyć stosowanie środków przez nią przyjętych na okres nie dłuższy niż miesiąc od dnia otrzymania powiadomienia.

Rada, stanowiąc kwalifikowaną większością głosów, może podjąć inną decyzję w terminie określonym w akapicie drugim.

Artykuł 76

Komitet może badać każdą inną sprawę przedstawioną przez swojego przewodniczącego, z własnej inicjatywy lub na wniosek przedstawiciela Państwa Członkowskiego.

Artykuł 77

1. Niniejsze rozporządzenie stosuje się w sposób umożliwiający jednocześnie odpowiednie uwzględnienie celów określonych w art. 33 i 131 Traktatu.
2. Niniejsze rozporządzenie stosuje się z uwzględnieniem zobowiązań wynikających z międzynarodowych porozumień zawartych zgodnie z art. 300 ust. 2 Traktatu.

Artykuł 78

1. Rozporządzenie (WE) nr 1258/1999 oraz przepisy przyjęte w celu jego wykonania stosuje się do produktów objętych niniejszym rozporządzeniem.
2. Premia, określona w tytule II rozdział II, wsparcie określone w rozdziale III tego tytułu, pomoc określona w tytule III rozdział I, skup oraz wsparcie określone w rozdziale II tego tytułu oraz refundacje określone w tytule VII uważa się za interwencję mającą na celu stabilizację rynków rolnych w rozumieniu art. 2 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1258/1999.
3. Nie naruszając bardziej rygorystycznych przepisów, wsparcie wspólnotowe, które może być przyznane na mocy tytułu III oraz refundacje, które mogą być przyznane na mocy tytułu VII, mogą być przyznawane tylko w odniesieniu do produktów produkowanych we Wspólnocie z winogron zebranych we Wspólnocie.

Artykuł 79

W celu zapobieżenia nadwyżkom wina stołowego i win nadających się do otrzymania wina stołowego, Państwa Członkowskie mogą określić limit plonów wyrażony jako ilość hektolitrow na hektar przekroczenie, którego spowoduje utratę możliwości ubiegania się przez producenta o korzyści przewidziane w niniejszym rozporządzeniu.

Artykuł 80

Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 75 przyjmuje się środki:

- a) ułatwiające przejście od uzgodnień przewidzianych w rozporządzeniach określonych w art. 81 do tych przyjętych przez niniejsze rozporządzenie;
- b) gdzie stosowne, w celu rozwiązania problemów praktycznych. Przy stosowaniu takich środków, jeżeli są one należycie uzasadnione, można odstępować od niektórych przepisów niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 81

Rozporządzenia (EWG) nr 346/79, (EWG) nr 351/79, (EWG) nr 460/79, (EWG) nr 456/80, (EWG) nr 457/80, (EWG) nr 458/80, (EWG) nr 1873/84, (EWG) nr 895/85, (EWG) nr 822/87, (EWG) nr 823/87, (EWG) nr 1442/88, (EWG) nr 3877/88, (EWG) nr 4252/88, (EWG) nr 2046/89, (EWG) nr 2048/89, (EWG) nr 2389/89, (EWG) nr 2390/89, (EWG) nr 2391/89, (EWG) nr 2392/89, (EWG) nr 3677/89, (EWG) nr 3895/91, (EWG) nr 2332/92 i (EWG) nr 2333/92 tracą moc.

Artykuł 82

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie siódmego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 sierpnia 2000 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 17 maja 1999 r.

W imieniu Rady

K. - H. FUNKE

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

DEFINICJE PRODUKTÓW

Następujące definicje stosuje się do:

- produktów uzyskanych we Wspólnocie z winogron zebranych we Wspólnocie, włączając wina określone w ust. 15 tiret szóste, oraz
- produktów innych niż określone w ust. 3, 4, 5, 6, 7, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18 i 24 w przypadku gdy:
 - pochodzą one z państw trzecich, lub
 - są wytwarzane we Wspólnocie z winogron zebranych poza Wspólnotą, o ile ich wyrób jest dozwolony na mocy niniejszego rozporządzenia.

Definicje produktów winiarskich, do których nie stosuje się niniejszego Załącznika przyjmuje się w miarę potrzeby zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, na mocy procedury ustanowionej w art. 75.

1. *Świeże winogrona*: owoce winorośli wykorzystywane do produkcji wina, dojrzałe lub częściowo podsuszone, które mogą być rozniecione lub wytłoczone przy użyciu zwykłych metod stosowanych w produkcji wina i które mogą samorzutnie wywoływać fermentację alkoholową.
2. *Moszcz gronowy*: produkt ciekły uzyskany naturalnie lub w wyniku procesu fizycznego ze świeżych winogron. Dopuszczalny poziom rzeczywistego stężenia alkoholu moszczu gronowego wynosi nie więcej niż 1% objętościowy.
3. *Moszcz gronowy w trakcie fermentacji*: produkt uzyskany w wyniku fermentacji moszczu gronowego i o rzeczywistym stężeniu alkoholu większym niż 1% objętościowy lecz mniejszym niż trzy piąte całkowitego stężenia alkoholu: jednakże, niektórych gatunkowych win produkowanych w określonych regionach o rzeczywistym stężeniu alkoholu mniejszym niż trzy piąte całkowitego stężenia alkoholu lecz nie mniejszym niż 4,5% objętościowego nie uważa się za moszcz gronowy w trakcie fermentacji.
4. *Moszcz gronowy w trakcie fermentacji otrzymany z suszonych winogron*: produkt uzyskany w wyniku częściowej fermentacji moszczu winogronowego uzyskanego z suszonych winogron, w którym całkowita zawartość cukru przed fermentacją wynosi, co najmniej 272 gramy na litr oraz którego naturalne i rzeczywiste stężenie alkoholu nie może być mniejsze niż 8% objętościowych. Jednakże niektórych wina spełniających te wymogi nie uznaje się za moszcz gronowy w trakcie fermentacji otrzymany z suszonych winogron.
5. *Świeży moszcz gronowy z fermentacją zatrzymaną przez dodanie alkoholu*: produkt, który:
 - ma rzeczywiste stężenie alkoholu nie mniejsze niż 12%, ale mniejsze niż 15%

objętościowych, oraz

- uzyskiwany jest przez dodanie do niesfermentowanego moszczu gronowego mającego naturalne stężenie alkoholu nie mniejsze niż 8,5% objętościowego i otrzymany wyłącznie z odmian winorośli określonych w art. 42 ust. 5:
 - neutralnego alkoholu pochodzenia winnego, włączając alkohol uzyskany z destylacji suszonych winogron, o rzeczywistym stężeniu alkoholu nie mniejszym niż 95% objętościowych, lub
 - nierektyfikowanego produktu pozyskanego z destylacji wina i mającego rzeczywiste stężenie alkoholu nie mniejsze niż 52% i nie większe niż 80% objętościowych.

6. *Zagęszczony moszcz gronowy*: niekarmelizowany moszcz gronowy, który:

- uzyskiwany jest w wyniku częściowej dehydratacji moszczu gronowego przeprowadzanej zatwierdzonymi metodami innymi niż przez bezpośrednie nagrzewanie w taki sposób, że wskazania refraktometru, użytego zgodnie z zalecaną metodą, w temperaturze 20 °C są nie niższe niż 50,9%;
- otrzymany wyłącznie z odmian winorośli, określonych w art. 42 ust. 5;
- otrzymany z moszczu gronowego posiadającego, co najmniej minimalne naturalne stężenie alkoholu w % objętościowych ustanowione dla strefy uprawy winorośli, w której winogrona zostały zebrane.

Dopuszczalne rzeczywiste stężenie alkoholu zagęszczonego moszczu gronowego wynosi nie więcej niż 1% objętościowy.

7. *Rektyfikowany zagęszczony moszcz gronowy*: produkt nieskarmelizowany, ciekły, który:

- uzyskiwany jest w wyniku częściowej dehydratacji moszczu gronowego przeprowadzanej zatwierdzonymi metodami innymi niż przez bezpośrednie nagrzewanie w taki sposób, że wskazania refraktometru, użytego zgodnie z zalecaną metodą, w temperaturze 20 °C są nie niższe niż 61,7%;
- poddany został zatwierdzonym procesom odkwaszenia i usunięcia wszystkich innych składników poza cukrem;
- posiada następujące właściwości:
 - pH nie wyższe niż 5 po rozcieńczeniu do 25° Brix,
 - gęstość optyczna nie większa niż 0,100 po rozcieńczeniu moszczu gronowego do 25° Brix przy długości fali świetlnej 425 nm oraz przy grubości warstwy 1 cm,
 - zawartość sacharozy niewykrywalna metodą analizy, która zostanie

określona,

- liczba związków fenolowych (liczba Folin - Ciocalteu) nie wyższa niż 6,00 po rozcieńczeniu do 25° Brix,
 - dająca się miareczkować kwasowość nie wyższa niż 15 milirównoważników na kilogram cukrów ogółem,
 - zawartość dwutlenku siarki nie wyższa niż 25 miligramów na kilogram cukrów ogółem,
 - zawartość kationów ogółem nie wyższa niż 8 milirównoważników na kilogram cukrów ogółem,
 - przewodność elektryczna właściwa nie wyższa niż 120 mikroSiemensów (mS) na centymetr przy rozcieńczeniu do 25° Brix,
 - zawartość hydroxymetylfurfuralu nie wyższa niż 25 miligramów na kilogram cukrów ogółem,
 - zawiera mezoinozytol,
- uzyskiwany jest wyłącznie z odmian winorośli określonych w art. 42 ust. 5,
 - jest otrzymywany z moszczu gronowego posiadającego, co najmniej minimalne stężenie alkoholu w % objętościowych ustanowione dla strefy uprawy winorośli, w której winogrona zostały zebrane.

Dopuszczalne rzeczywiste stężenie alkoholu rektyfikowanego zagęszczonego moszczu gronowego wynosi nie więcej niż 1% objętościowy.

8. *Sok winogronowy*: niesfermentowany, lecz podlegający fermentacji ciekły produkt uzyskany w wyniku odpowiednich procesów umożliwiających osiągnięcie przydatności do spożycia w takim stanie; może być uzyskany:
- a) ze świeżych winogron lub moszczu gronowego, oraz
 - b) w wyniku odtworzenia:
 - z zagęszczonego moszczu gronowego; lub
 - z zagęszczonego soku winogronowego.

Dopuszczalne rzeczywiste stężenie alkoholu soku winogronowego wynosi nie więcej niż 1% objętościowy.

9. *Zagęszczony sok winogronowy*: nieskarmelizowany sok z winogron uzyskiwany w wyniku częściowej dehydratacji soku winogronowego przeprowadzanej zatwierdzoną metodą inną niż przez bezpośrednie nagrzewanie w taki sposób, że wskazania

refraktometru, użytego zgodnie z zalecaną metodą, w temperaturze 20 °C są nie niższe niż 50,9%;

Dopuszczalne rzeczywiste stężenie alkoholu zagęszczonego soku winogronowego wynosi nie więcej niż 1% objętościowy.

10. *Wino*: produkt uzyskiwany wyłącznie w wyniku częściowej lub całkowitej fermentacji alkoholu świeżych winogron, rozgniecionych lub nie, lub moszczu gronowego.
11. *Młode wino jeszcze w trakcie fermentacji*: wino, w którym fermentacja nie została jeszcze zakończona i które nie jest jeszcze odseparowane od własnego osadu.
12. *Wino nadające się do otrzymania wina stołowego*: wino, które:
 - jest otrzymywane wyłącznie z odmian winorośli określonych w art. 42 ust. 5;
 - jest produkowane we Wspólnocie, oraz
 - ma, co najmniej minimalne stężenie alkoholu w % objętościowych ustanowione dla strefy uprawy winorośli, w której zostało wyprodukowane.
13. *Wino stołowe*: wino inne niż gatunkowe wino produkowane w określonych regionach, które:
 - jest otrzymywane wyłącznie z odmian winorośli określonych w art. 42 ust. 5;
 - jest produkowane we Wspólnocie;
 - posiada, przy ewentualnym zastosowaniu procesów określonych w załączniku V pkt D, rzeczywiste stężenie alkoholu nie mniejsze niż 8,5% objętościowych, pod warunkiem, że było wyprodukowane wyłącznie z winogron zebranych w strefach A i B uprawy winorośli i nie mniejsze niż 9% objętościowych w innych strefach uprawy winorośli oraz całkowite stężenie alkoholu nie większe niż 15% objętościowych;
 - jest przedmiotem odstępstw, które mogą być przyjęte, ma całkowitą zawartość kwasowości, wyrażoną jako kwas winowy, nie mniejszą niż 3,5 gramów na litr lub 46,6 milirównoważników na litr.

Jednakże w przypadku win pochodzących z niektórych obszarów uprawy winorośli, które zostaną określone, które były wyprodukowane bez zastosowania środków wzmacniających, górny limit całkowitego stężenia alkoholu może być zwiększony do 20% objętościowych.

Wino stołowe „Retsina” jest to wino stołowe produkowane wyłącznie na obszarze geograficznym Grecji przy użyciu moszczu gronowego poddanego obróbce przy stosowaniu której użyto żywicy z sosny Aleppo. Używanie żywicy sosny Aleppo jest dozwolone wyłącznie w celu uzyskania wina stołowego typu „retsina”, na warunkach ustanowionych w odpowiednich greckich przepisach.

14. *Wino likierowe*: produkt:

A. Posiadający:

- rzeczywiste stężenie alkoholu nie mniejsze niż 15% i nie większe niż 22% objętościowych;
- całkowite stężenie alkoholu nie mniejsze niż 17,5% objętościowych, z wyjątkiem niektórych gatunkowych win likierowych produkowanych w określonych regionach (gatunkowe wina likierowe produkowane w określonych regionach) znajdujące się w wykazie, który zostanie sporządzony;

B. otrzymany:

a) z:

- moszczu gronowego w trakcie fermentacji; lub
- wina; lub
- połączenia powyżej wymienionych produktów; lub
- w przypadku niektórych gatunkowych win likierowych produkowanych w określonych regionach, które zostaną określone, moszczu gronowego lub jego mieszanki z winem,

w przypadku wszystkich tych produktów wymaga się, w odniesieniu do win likierowych i gatunkowych win likierowych produkowanych w określonych regionach, aby:

- otrzymane były z odmian winorośli, które zostaną wyselekcjonowane z odmian określonych w art. 42 ust. 5; oraz
- z wyjątkiem niektórych gatunkowych win likierowych produkowanych w określonych regionach znajdujących się w wykazie, który zostanie sporządzony, posiadały początkowe naturalne stężenie alkoholu nie mniejsze niż 12% objętościowych;

b) oraz przez dodanie:

(i) oddzielnie lub w połączeniu:

- neutralnego alkoholu pochodzenia winnego, włączając alkohol wyprodukowany w wyniku destylacji suszonych winogron mający rzeczywiste stężenie alkoholu nie mniejsze niż 96% objętościowych;
- wina lub destylatu z suszonych winogron o rzeczywistym stężeniu alkoholu nie mniejszym niż 52% i nie większym niż

86% objętościowych;

- (ii) w miarę potrzeby, jednego lub większej liczby produktów:
 - zagęszczonego moszczu gronowego;
 - połączenia jednego z produktów określonych w (i) z moszczem gronowym określonym w lit. a) tiret pierwsze i czwarte;
- (iii) w odniesieniu do niektórych gatunkowych win likierowych produkowanych w określonych regionach znajdujących się w wykazie, który zostanie sporządzony:
 - produktów wymienionych w (i), oddzielnie albo w połączeniu; lub
 - jednego lub więcej następujących produktów:
 - alkoholu winnego lub alkoholu z suszonych winogron o rzeczywistym stężeniu alkoholu nie mniejszym niż 95% i nie większym niż 96% objętościowych;
 - spirytusu destylowanego z wina lub z wyłoków winogronowych o rzeczywistym stężeniu alkoholu nie mniejszym niż 52% i nie większym niż 86% objętościowych;
 - spirytusu destylowanego z suszonych winogron o rzeczywistym stężeniu alkoholu nie mniejszym niż 52% i mniejszym niż 94,5% objętościowe;
 - w miarę potrzeby, jednego lub więcej produktów:
 - częściowo sfermentowanego moszczu gronowego otrzymanego z suszonych winogron;
 - zagęszczonego moszczu gronowego otrzymanego przez działanie bezpośredniego nagrzewania, zgodnego, z wyjątkiem tej operacji, z definicją zagęszczonego moszczu gronowego;
 - zagęszczonego moszczu gronowego;
 - połączenia jednego lub więcej produktów wymienionych w tiret drugim z moszczem gronowym określonym w lit. a) tiret pierwsze i czwarte.

15. *Wina musujące*: z zastrzeżeniem odstępstwa przewidzianego w art. 44 ust. 3, produkt otrzymany w wyniku pierwszej albo wtórnej fermentacji alkoholu:

- świeżych winogron;
- moszczu gronowego;
- wina,

nadający się do otrzymywania wina stołowego;

- wina stołowego;
- gatunkowego wina produkowanego w określonych regionach,
- win przywożonych, znajdujących się w wykazie, który zostanie sporządzony, z odmian winorośli i stref uprawy winorośli, posiadających właściwości, dzięki którym można odróżnić je od win wspólnotowych,

który przy otwarciu zbiornika wydzielają dwutlenek węgla pochodzący wyłącznie z procesu fermentacji o ciśnieniu, spowodowanym obecnością dwutlenku węgla w roztworze, wynoszącym nie mniej niż 3 bary w zamkniętym zbiorniku w temperaturze 20 °C.

16. *Wino musujące gazowane*: produkt:

- otrzymywany z wina stołowego;
- wydzielający, przy otwarciu zbiornika, dwutlenek węgla pochodzący całkowicie lub częściowo z dodania do tego gazu; oraz
- o ciśnieniu, spowodowanym obecnością dwutlenku węgla w roztworze, wynoszącym nie mniej niż 3 bary w zamkniętym zbiorniku w temperaturze 20 °C.

17. *Wina półmusujące*: produkt:

- otrzymany z wina stołowego, gatunkowego wina produkowanego w określonych regionach lub produktów nadających się do otrzymania wina stołowego lub gatunkowego wina produkowanego w określonych regionach pod warunkiem, że takie wino lub produkty mają całkowite stężenie alkoholu nie mniejsze niż 9% objętościowych;
- o rzeczywistym stężeniu alkoholu nie mniejszym niż 7% objętościowych;
- o ciśnieniu, spowodowanym obecnością endogennego dwutlenku węgla w roztworze, wynoszącym nie mniej niż 1 bar i nie więcej niż 2,5 bara w temperaturze 20 °C w zamkniętych zbiornikach;
- pakowany w zbiorniki sześćdziesięciolitrowe lub mniejsze.

18. *Wino półmusujące gazowane*: produkt:

- otrzymywany z wina stołowego, gatunkowego wina produkowanego w

określonych regionach lub produktów nadających się do otrzymania wina stołowego lub gatunkowego wina produkowanego w określonych regionach;

- o rzeczywistym stężeniu alkoholu nie mniejszym niż 7% objętościowych i całkowitym stężeniu alkoholu nie mniejszym niż 9% objętościowych;
- o ciśnieniu wynoszącym nie mniej niż 1 bar i nie więcej niż 2,5 bara w temperaturze 20 °C w zamkniętych zbiornikach, spowodowanym obecnością w roztworze całkowicie lub częściowo dodanego dwutlenku węgla;
- pakowany w zbiorniki sześćdziesięciolitrowe lub mniejsze.

19. *Ocet winny*: ocet, który:

- jest otrzymywany wyłącznie w wyniku fermentacji octowej wina; oraz
- posiada kwasowość ogólną nie niższą niż 60 gramów na litr, wyrażoną jako kwas octowy.

20. *Drożdżowy osad winiarski*: pozostałość osadzająca się w naczyniach z winem po zakończeniu fermentacji podczas składowania lub po zakończeniu zatwierdzonego procesu technologicznego oraz pozostałość powstała po filtracji lub odwirowaniu tego produktu.

Za drożdżowy osad winiarski uważa się także:

- pozostałość osadzającą się w naczyniach z moszczami gronowymi podczas jego składowania lub po zakończeniu zatwierdzonego procesu technologicznego;
- pozostałość otrzymaną po filtracji lub odwirowaniu tego produktu.

21. *Wytłoki winogronowe*: pozostałości powstałe w wyniku tłoczenia świeżych winogron sfermentowane lub niesfermentowane.

22. *Piquette*: produkt otrzymany:

- w wyniku fermentacji niepoddanych obróbce wytłoków winogronowych tłoczonych w wodzie; lub
- poprzez ługowanie w wodzie sfermentowanych wytłoków winogronowych.

23. *Wino wzmocnione do destylacji*: produkt:

- o rzeczywistym stężeniu alkoholu nie mniejszym niż 18% i nie większym niż 24% objętościowe;
- otrzymywany wyłącznie przez dodanie do wina niezawierającego resztkowego cukru nierektyfikowanego produktu otrzymanego w wyniku destylacji wina i o maksymalnym rzeczywistym stężeniu alkoholu wynoszącym 86% objętościowych; oraz

- o maksymalnej kwasowości lotnej wynoszącej 1,5 grama na litr wyrażoną jako kwas octowy.

24. *Wino z przejrzalnych winogron*: produkt:

- produkowany we Wspólnocie, bez wzmocnienia, z winogron zebranych we Wspólnocie, pochodzących z odmian winorośli określonych w art. 42 ust. 5 i które znajdują się w wykazie, który zostanie sporządzony;
- o naturalnym stężeniu alkoholu większym niż 15% objętościowych;
- o całkowitym stężeniu alkoholu nie mniejszym niż 16% objętościowych i rzeczywistym stężeniu alkoholu nie mniejszym niż 12% objętościowych.; oraz

Państwa Członkowskie mogą ustalić okres dojrzewania tego produktu.

ZAŁĄCZNIK II

STĘŻENIE ALKOHOLU

1. *Rzeczywiste stężenie alkoholu w % objętościowych* oznacza liczbę jednostek objętości czystego alkoholu zawartą, w temperaturze 20 °C, w 100 jednostkach objętości produktu w tej samej temperaturze.
2. *Potencjalne stężenie alkoholu w % objętościowych* oznacza liczbę jednostek objętości czystego alkoholu, w temperaturze 20 °C, którą można wyprodukować na drodze całkowitej fermentacji alkoholu cukrów zawartych w 100 jednostkach objętości produktu w tej samej temperaturze.
3. *Całkowite stężenie alkoholu w % objętościowych* oznacza sumę rzeczywistego i potencjalnego stężenia alkoholu % objętościowych.
4. *Naturalne stężenie alkoholu w % objętościowych* oznacza całkowite stężenie alkoholu w % objętościowych produktu mierzone przed wzmocnieniem.
5. *Rzeczywiste stężenie alkoholu na masę* oznacza liczbę kilogramów czystego alkoholu zawartą w 100 kilogramach produktu.
6. *Potencjalne stężenie alkoholu na masę* oznacza liczbę kilogramów czystego alkoholu, którą można wyprodukować na drodze całkowitej fermentacji alkoholu cukrów zawartych w 100 kilogramach produktu.
7. *Całkowite stężenie alkoholu na masę* oznacza sumę rzeczywistego i potencjalnego stężenia alkoholu w % objętościowych.

ZAŁĄCZNIK III

STREFY UPRAWY WINOROŚLI

1. Strefa A uprawy winorośli obejmuje:
 - a) w Niemczech: obszary przeznaczone pod uprawę winorośli inne niż objęte strefą B uprawy winorośli;
 - b) w Luksemburgu: luksemburski region uprawy winorośli;
 - c) w Belgii, Niderlandach, Danii, Irlandii, Szwecji i Zjednoczonym Królestwie: obszary uprawy winorośli w tych krajach.

2. Strefa B uprawy winorośli obejmuje:
 - a) w Niemczech, obszary przeznaczone pod uprawę winorośli położone w regionie Baden;
 - b) we Francji, obszary przeznaczone pod uprawę winorośli położone się w departamentach niewymienionych w niniejszym Załączniku oraz położone w następujących departamentach:
 - w Alzacji: Bas - Rhin, Haut - Rhin;
 - w Lotaryngii: Meurthe - et - Moselle, Meuse, Moselle, Vosges;
 - w Szampanii: Aisne, Aube, Marne, Haute - Marne, Seine - et - Marne;
 - w Jurze: Ain, Doubs, Jura, Haute - Saone;
 - w Sabaudii: Savoie, Haute - Savoie, Isère (Commune de Chapareillan);
 - w Val de Loire: Cher, Deux - Sèvres, Indre, Indre - et - Loire, Loir - et - Cher, Loire - Atlantique, Loiret, Maine - et - Loire, Sarthe, Vendee oraz obszary przeznaczone pod uprawę winorośli w okręgu Cosne - sur - Loire departamentu Nièvre.
 - c) w Austrii: austriacki obszar uprawy winorośli.

3. Strefa C 1 a) obejmuje obszar przeznaczony pod uprawę winorośli:
 - a) we Francji:
 - w następujących departamentach: Allier, Alpes – de – Haute - Provence, Hautes - Alpes, Alpes - Maritimes, Ariège, Aveyron, Cantal, Charente, Charente - Maritime, Corrèze, Côte - d'Or, Dordogne, Haute - Garonne, Gers, Gironde, Isère (z wyjątkiem okręgu Chapareillan), Landes, Loire, Haute - Loire, Lot, Lot – et - Garonne, Lozère, Nièvre (z wyjątkiem departamentu Cosne – sur - Loire), Puy – de – Dôme, Pyrénées -

Atlantiques, Hautes - Pyrénées, Rhône, Saône – et - Loire, Tarn, Tarn – et - Garonne, Haute - Vienne, Yonne;

- w okręgach Valence i Die i w departamencie Drôme (z wyjątkiem kantonów Dieulefit, Loriol, Marsanne i Montélimar);
 - w departamencie Ardèche w okręgu Tournon i kantonach Antraigues, Buzet, Coucouron, Montpezat – sous - Bauzon, PrVs, Saint - Etienne de Lugdarès, Saint - Pierreville, Valgorge i la Voulte – sur - Rhône;
- b) w Hiszpanii, w prowincjach Asturia, Cantabria, Guipúzcoa, La Coruña i Vizcaya;
- c) w Portugalii, w tej części regionu Norte, który odpowiada określonemu obszarowi „Vinho Verde”, a także „Concelhos de Bombarral, Laurinhã, Mafra e Torres Vedras” (z wyjątkiem „Freguesias da Carvoeira e Doris Portos”) należących do „Regiao viticola da Extremadura”.
4. We Włoszech strefa C 1 b) uprawy winorośli obejmuje obszary przeznaczone pod uprawę winorośli w regionie Valle d'Aosta i prowincjach Sondrio, Bolzano, Trento i Belluno.
5. Strefa C II uprawy winorośli obejmuje:
- a) we Francji, obszary przeznaczone pod uprawę winorośli:
- w następujących departamentach: Aude, Bouches – du - Rhône, Gard, Hérault, Pyrénées - Orientales (z wyjątkiem kantonów Olette and Arles – sur - Tech), Vaucluse;
 - w części departamentu Var graniczącego na południu z północną granicą okręgów administracyjnych Evenos, le Beausset, Solliès - Toucas, Cuers, Puget - Ville, Collobrières, La Garde - Freinet, Pland – de – la - Tour i Sainte - Maxime;
 - w okręgu Nyons i kantonach Dieulefit, Loriol, Marsanne i Montelimar w departamencie Drôme;
 - w tych częściach departamentu Ardèche niewymienionych w pkt 3 lit. a);
- b) we Włoszech, obszary przeznaczone pod uprawę winorośli w następujących regionach: Abruzzi, Campagna, Emilia - Romagna, Friuli - Venezia, Giulia, Lazio, Liguria, Lombardy z wyjątkiem prowincji Sondrio, Marche, Molise, Piedmont, Tuscany, Umbria Veneto z wyjątkiem prowincji Belluno, włączając wyspy należące do tych regionów takie, jak Elba oraz inne wyspy archipelagu Tuscan, wyspy Pronziane, Capri i Ischia;
- c) w Hiszpanii, obszary przeznaczone pod uprawę winorośli:
- w następujących prowincjach:

- Lugo, Orense, Pontevedra,
 - Ávila (z wyjątkiem okręgów administracyjnych, które odpowiadają określonemu winu „comarca” w Cebreros), Burgoa, León, Palencia, Salamanca, Segovia, Soria, Valladolid, Zamora,
 - La Rioja,
 - Álava,
 - Navarra,
 - Huesca,
 - Barcelona, Gerona, Lérida;
 - w tej części prowincji Zaragoza, która jest położona na północ od rzeki Ebro;
 - w tych okręgach administracyjnych prowincji Tarragona, które należą do Penedés zarejestrowanego miejsca pochodzenia.
 - w tej części prowincji Tarragona, która odpowiada określonemu winu „comarca” w Conca de Barberá.
6. W Grecji, strefa C III a) obejmuje obszar przeznaczony pod uprawę winorośli w następujących jednostkach administracyjnych: Florina, Imathia, Kilkis, Grevena, Larisa, Ioannina, Levkas, Achaca, Messinia, Arkadia, Korinthia, Iraklio, Khania, Rethimni, Samos, Lasithi i wyspa Thiara (Santorini).
7. Strefa C III b) uprawy winorośli obejmuje:
- a) we Francji, obszary przeznaczone pod uprawę winorośli:
 - w departamentach Corsica;
 - w tej części departamentu Var, która położona jest między morzem a granicą jednostek administracyjnych (które są także objęte) Evenos, Le Beausset, Solliès - Toucas, Cuers, Puget - Ville, Collobrières, La Grande - Freinet, Plan - de - la - Tour i Sainte Maxime;
 - w kantonach Olette i Arles - sur - Tech w departamencie Pyrénées - Orientales;
 - b) we Włoszech, obszary przeznaczone pod uprawę winorośli w następujących regionach: Calabria, Basilicata, Apulia, Sardinia i Sicily, włączając wyspy należące do tych regionów takie, jak Pantelleria i Lipari, Egadi oraz wyspy Pelegian;

- c) w Grecji, obszary przeznaczone pod uprawę winorośli niewymienione w pkt 6;
 - d) w Hiszpanii, obszary przeznaczone pod uprawę winorośli niewymienione w pkt 3 lit. b) lub pkt 5 lit. c);
 - e) w Portugalii, obszary przeznaczone pod uprawę winorośli w regionach nieobjętych strefą C I a) uprawy winorośli.
8. Wytyczenie granic terytoriów podlegających jednostkom administracyjnym wymienionym w niniejszym załączniku wynika z przepisów krajowych, które weszły w życie dnia 15 grudnia 1981 r., oraz dla Hiszpanii, z przepisów krajowych, które weszły w życie dnia 1 marca 1986 r., natomiast dla Portugalii, z przepisów krajowych, które weszły w życie dnia 1 marca 1998 r.

ZAŁĄCZNIK IV

WYKAZ DOZWOLONYCH PROCESÓW I PRAKTYK ENOLOGICZNYCH

- 1 Procesy i praktyki enologiczne, które mogą być stosowane do świeżych winogron, moszczu gronowego, moszczu gronowego w trakcie fermentacji, moszczu gronowego w trakcie fermentacji osiągniętego przez ekstrakcję z suszonych winogron, zagęszczonego moszczu gronowego oraz młodego wina w trakcie fermentacji:
 - a) napowietrzanie lub dodawanie tlenu;
 - b) obróbka termiczna;
 - c) odwirowywanie oraz filtracja, z użyciem lub bez użycia obojętnego odczynnika filtrującego, pod warunkiem, że w produktach poddanych takiej obróbce nie pozostaną resztki czynnika filtrującego;
 - d) użycie dwutlenku węgla, argonu lub azotu, pojedynczo lub razem, wyłącznie w celu stworzenia obojętnej atmosfery oraz w obróbce produktu bez dostępu powietrza;
 - e) użycie drożdży w procesie produkcji wina;
 - f) zastosowanie jednej lub więcej następujących praktyk mających na celu rozwój drożdży:
 - dodanie fosforanu diamonu lub siarczanu amonu w ramach pewnych ograniczeń,
 - dodanie siarczanu amonu lub disiarczynu amonu w ramach pewnych ograniczeń,
 - dodanie chlorowodoru tiaminy w ramach pewnych ograniczeń;
 - g) użycie dwutlenku siarki, wodorosiarczynu potasu lub metasiarczynu potasu, które mogą być również nazywane disiarczynem potasu lub pirosiarczynem potasu;
 - h) eliminacja dwutlenku siarki dokonywana metodami fizycznych;
 - i) obróbka białego moszczu oraz młodego białego wina jeszcze w trakcie fermentacji węglem drzewnym do celów enologicznych, w ramach pewnych ograniczeń;
 - j) oczyszczenie przy użyciu jednej lub więcej substancji do celów enologicznych, takich jak:
 - żelatyna spożywcza,
 - karuk,

- kazeina oraz kazeinian potasu,
 - albumina jaja kurzego i/lub albumina mleka,
 - bentonit,
 - dwutlenek krzemu w postaci żelu lub zawiesiny koloidalnej,
 - kaolin,
 - tanina,
 - enzymy pektynolityczne,
 - enzymatyczne preparaty betaglukanazy, na warunkach, które zostaną określone;
- k) użycie kwasu sorbowego lub sorbinianu potasu;
- l) użycie kwasu winowego do zakwaszenia, na warunkach ustanowionych w załączniku V pkt E i G;
- m) użycie jednej lub więcej substancji do odkwaszenia, na warunkach ustanowionych w załączniku V pkt E i G:
- neutralnego winianu potasu,
 - wodorowęglanu potasu,
 - węglanu wapnia, który może zawierać niewielkie ilości podwójnej soli wapniowej kwasów winowego L(+) oraz jabłkowego L(-),
 - winian wapnia,
 - kwas winowy, na warunkach, które zostaną określone,
 - jednorodnego preparatu w stanie rozpylonym, składającego się w równych częściach z kwasu winowego oraz węglanu wapniowego;
- n) użycie żywicy z sosny Aleppo, na warunkach, które zostaną ustanowione;
- o) użycie preparatów wykonanych ze ścian komórkowych drożdży, w ramach pewnych ograniczeń;
- p) użycie poliwinylpolipirolidonu w ramach pewnych ograniczeń i na warunkach, które zostaną ustanowione;
- q) użycie bakterii mlekowych w zawieszynie winnej według na warunkach, które zostaną ustanowione;

- r) dodanie lizozymu w ramach pewnych ograniczeń i na warunkach, które zostaną ustanowione.
2. Enologiczne praktyki i procesy, które mogą być stosowane do moszczu gronowego przeznaczonego do produkcji rektyfikowanego zagęszczonego moszczu gronowego:
- a) napowietrzanie;
 - b) obróbka termiczna;
 - c) odwirowywanie oraz filtracja, z użyciem lub bez użycia obojętnego odczynnika filtrującego, pod warunkiem, że w produktach poddanych takiej obróbce nie pozostaną resztki czynnika filtrującego;
 - d) użycie dwutlenku siarki, wodorosiarczynu potasu lub metasiarczynu potasu, które mogą być również nazywane disiarczynem potasu lub pirosiarczynem potasu;
 - e) eliminacja dwutlenku siarki dokonywana metodami fizycznych;
 - f) obróbka węglem drzewnym w celach enologicznych;
 - g) użycie węglanu wapnia, który może zawierać niewielkie ilości podwójnej soli wapniowej kwasów winowego L(+) oraz jabłkowego L(-);
 - h) użycie żywicznej wymiany jonowej na warunkach, które zostaną ustanowione.
3. Procesy i praktyki enologiczne, które mogą być stosowane do moszczu gronowego w trakcie fermentacji, przeznaczonego do bezpośredniej spożycia przez ludzi, wina nadającego się do produkcji wina stołowego, wina stołowego, wina musującego, wina musującego gazowanego, wina półmusującego, wina półmusującego gazowanego, wina likierowego oraz gatunkowych win produkowanych w określonych regionach:
- a) użycie w winach wytrawnych, w ilości nie przekraczającej 5%, świeżych drożdżowych osadów winiarskich, które są zdrowe i nierozcieńczone oraz zawierają drożdże pozostałe z ostatniej produkcji win wytrawnych;
 - b) napowietrzanie oraz barbotaż przy użyciu argonu lub azotu;
 - c) obróbka termiczna;
 - d) odwirowywanie oraz filtracja, z użyciem lub bez użycia obojętnego odczynnika filtrującego, pod warunkiem, że w produktach poddanych takiej obróbce nie pozostaną resztki czynnika filtrującego;
 - e) użycie dwutlenku węgla, argonu lub azotu, pojedynczo lub razem, wyłącznie w celu stworzenia obojętnej atmosfery oraz w obróbce produktu bez dostępu powietrza;
 - f) dodanie dwutlenku węgla, w ramach pewnych ograniczeń;

- g) użycie, na warunkach ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu, dwutlenku siarki, wodorosiarczynu potasu lub metasiarczynu potasu, które mogą być również nazywane disiarczynem potasu lub pirosiarczynem potasu;
- h) użycie kwasu sorbowego lub sorbinianu potasu, pod warunkiem, że ostateczna zawartość kwasu sorbowego w produkcie przeznaczonym do bezpośredniego spożycia przez ludzi, w chwili jego wprowadzania do obrotu, nie przekracza 200 mg/l;
- i) dodanie kwasu L - askorbinowego, w ramach pewnych ograniczeń;
- j) dodanie kwasu cytrynowego, w celach stabilizacyjnych, w ramach pewnych ograniczeń;
- k) użycie kwasu winowego w celu zakwaszenia, na warunkach ustanowionych w załączniku V pkt E i G;
- l) użycie jednej lub więcej substancji do odkwaszenia, na warunkach ustanowionych w załączniku V pkt E i G:
- neutralnego winianu potasu,
 - wodorowęglanu potasu,
 - węglanu wapnia, który może zawierać niewielkie ilości podwójnej soli wapniowej kwasów winowego L(+) oraz jabłkowego L(-),
 - winian wapnia,
 - kwas winowy, na warunkach, które zostaną ustanowione,
 - jednorodnego preparatu w stanie rozpylonym, składającego się w równych częściach z kwasu winowego oraz węglanu wapniowego;
- m) oczyszczenie przy użyciu jednej lub więcej substancji do celów enologicznych, takich jak:
- żelatyna spożywcza,
 - karuk,
 - kazeina oraz kazeinian potasu,
 - albumina jaja kurzego i/lub albumina mleka,
 - bentonit,
 - dwutlenek krzemu w postaci żelu lub zawiesiny koloidalnej,
 - kaolin,

- enzymatyczny preparaty betagluczazy, na warunkach, które zostaną ustanowione;
- n) dodanie taniny;
- o) obróbka węglem drzewnym w celach enologicznych;
- p) obróbka, na warunkach, które zostaną ustanowione:
- moszczu gronowego w trakcie fermentacji, przeznaczonego do bezpośredniego spożycia przez ludzi, win białych oraz różowych przy użyciu żelazocyjanku potasu,
 - win czerwonych przy użyciu żelazocyjanku potasu lub fitinianu wapnia;
- q) dodatek kwasu metawinowego, w ramach pewnych ograniczeń;
- r) użycie akacji;
- s) użycie kwasu DL - winowego, zwanego również kwasem gronowym, lub jego neutralnej soli potasowej w celu wytrącenia nadmiaru wapnia, na warunkach, które zostaną ustanowione;
- t) użycie, do produkcji win musujących, otrzymywanych poprzez fermentację w butelce i przy użyciu osadów oddzielonych przez odlewanie:
- alginianu wapnia,
 - lub
 - alginianu potasu.
- ta) użycie drożdży, stosowanych w produkcji wina, wytrawnego lub w zawiesinie winnej, do produkcji wina musującego;
- tb) dodanie, w produkcji wina musującego, tiaminy oraz soli amonowych do wina podstawowego, w celu wsparcia rozwoju drożdży, pod następującymi warunkami:
- dla soli odżywczych, fosforanu diamonu, w ramach pewnych ograniczeń,
 - dla czynników wzrostowych, tiaminy w formie chlorowodoru tiaminy, w ramach pewnych ograniczeń;
- u) użycie dysków z czystą parafiną, zaimpregnowanych izotiocyanianem allilu w celu wytworzenia sterylnej atmosfery, wyłącznie w tych Państwach Członkowskich, w których jest to metoda tradycyjna i tylko w przypadku, gdy jej stosowanie nie jest zabronione przez prawo krajowe, pod warunkiem, że wspomniane dyski będą stosowane tylko w opakowaniach o pojemności większej niż 20 litrów oraz bez ilości śladowych izotiocyanianu allilu w winie;

- v) dodanie, w celu wytrącenia kamienia winnego
 - dwuwiniianu potasu
 - winianu wapnia, w ramach pewnych ograniczeń i na warunkach, które zostaną ustanowione;
 - w) użycie siarczanu miedzi w celu wyeliminowania nieodpowiedniego smaku lub zapachu wina, w ramach pewnych ograniczeń;
 - x) użycie preparatów wykonanych ze ścian komórkowych drożdży, w ramach pewnych ograniczeń;
 - y) użycie poliwinylpolipirolidonu w ramach pewnych ograniczeń i na warunkach, które zostaną określone;
 - z) użycie bakterii fermentacji mlekowej w zawieszynie winnej na warunkach, które zostaną ustanowione;
 - za) dodanie karmelu, w rozumieniu dyrektywy 94/36/WE Parlamentu Europejskiej i Rady z dnia 30 czerwca 1994 r., w sprawie barwników używanych w środkach spożywczych⁵⁵, w celu wzmocnienia koloru win likierowych oraz win likierowych produkowanych w określonych regionach;
 - zb) dodanie lizozymu w ramach pewnych ograniczeń i na warunkach, które zostaną określone.
4. Procesy i praktyki enologiczne, które mogą być stosowane do produktów, określonych w zdaniu wstępnym do ust. 3, wyłącznie na warunkach, które zostaną określone:
- a) dodanie tlenu;
 - b) zastosowanie elektrodializy w celu zapewnienia stabilizacji winnej wina;
 - c) zastosowanie ureazy w celu zmniejszenia poziomu mocznika w winie.

⁵⁵ Dz.U. L 237 z 10.09.1994, str. 13.

ZAŁĄCZNIK V

OGRANICZENIA I WARUNKI STOSOWANIA NIEKTÓRYCH PRAKTYK ENOLOGICZNYCH

A. Zawartość dwutlenku siarki

1. Łączna zawartość dwutlenku siarki w winach, innych niż wina musujące oraz wina likierowe, nie może przekroczyć w chwili wprowadzania produktów do obrotu do bezpośredniego spożycia przez ludzi:
 - a) 160 miligramów na litr, w przypadku win czerwonych; oraz
 - b) 210 miligramów na litr, w przypadku win białych oraz różowych.
2. Nie naruszając przepisów ust. 1 lit. a) i b), maksymalna zawartość dwutlenku siarki może być zwiększona, w odniesieniu do win ze szczątkową zawartością cukru, wyrażonego jako cukier inwertowany, o nie mniej niż 5 gramów na litr, do poziomu:
 - a) 210 miligramów na litr, w przypadku win czerwonych, oraz 260 miligramów na litr, w przypadku win białych oraz różowych;
 - b) 300 miligramów na litr, w przypadku:
 - win, które zgodnie z przepisami wspólnotowymi mogą być określane jako „Spätlese”;
 - białych gatunkowych win produkowanych w określonych regionach, w odniesieniu do których można używać zarejestrowanych nazw pochodzenia: Bordeaux supérieur, Graves de Vayres, Côtes de Bordeaux, St Macaire, Première Côtes de Bordeaux, Ste - Foy Bordeaux, Côtes de Bergerac (z załączeniem lub bez załączenia określenia „Côtes de Saussignac”). Haut Montravel, Côtes de Montravel and Rosette;
 - białych gatunkowych win produkowanych w określonych regionach, w odniesieniu do których można używać oznaczeń pochodzenia: Allela, La Mancha, Navarra, Penedés, Rioja, Rueda, Tarragona oraz Valencia;
 - białych gatunkowych win produkowanych w określonych regionach, pochodzących ze Zjednoczonego Królestwa, opisanych i zaprezentowanych zgodnie z brytyjskim ustawodawstwem poprzez użycie terminu „botrytis”, lub inne równoważnych terminów, takich jak: „noble harvest”, „noble late harvested” lub „special late harvested”;
 - c) 350 miligramów na litr, w przypadku win, w odniesieniu do których można stosować oznaczenie „Auslese” zgodnie z przepisami wspólnotowymi oraz

białych win określanych jako „wysokogatunkowe wina określonego pochodzenia” zgodnie z rumuńskim ustawodawstwem i w odniesieniu do których można używać następujących nazw: Murfatlar, Cotnari, Tirnave, Pietroasele, Valea Calugareasca które mogą być;

- d) 400 miligramów na litr, w przypadku win, w odniesieniu do których można używać oznaczeń: „Beerenauslese”, „Ausbruch”, „Ausbruchwein” oraz „Trockenbeerenauslese” i „Eiswein”, zgodnie z przepisami wspólnotowymi oraz w przypadku białych gatunkowych win produkowanych w określonych regionach, w odniesieniu do których można używać zarejestrowanych nazw pochodzenia: Sauternes, Barsac, Cadillac, Cérons, Loupiac, Sainte - Croix - du - Mont, Monbazillac, Bonnezeaux, Quarts de Chaume, Coteaux du Layon, Coteaux de l’Aubance, Graves Supérieures oraz Jurançon.
3. Jeżeli z powodu warunków klimatycznych zaszła taka konieczność, można podjąć decyzję, że zainteresowane Państwo Członkowskie mogą, w niektórych wspólnotowych strefach uprawy winorośli, zezwolić, aby najwyższe dopuszczalne poziomy zawartości dwutlenku siarki w winie, produkowanym na ich terytorium, wynoszące mniej niż 300 miligramów na litr, określone w tym punkcie, zostały zwiększone o maksymalnie 40 miligramów na litr.
 4. Państwa Członkowskie mogą stosować bardziej rygorystyczne przepisy w odniesieniu do win wyprodukowanych na ich terytorium.

B. Zawartość kwasu lotnego

1. Maksymalna zawartość kwasu lotnego nie może przekraczać:
 - a) 18 milirównoważników na litr w przypadku moszczu gronowego w trakcie fermentacji;
 - b) 18 milirównoważników na litr w przypadku win białych i różowych oraz, najpóźniej do dnia 31 grudnia 1989 r., w przypadku mieszanek białego i czerwonego wina na terytorium Hiszpanii; lub
 - c) 20 milirównoważników na litr w przypadku win czerwonych.
2. Poziomy określone w ust. 1 stosuje się:
 - do produktów otrzymanych z winogron zebranych we Wspólnocie, na etapie produkcji oraz na wszystkich etapach obrotu;
 - do moszczu gronowego w trakcie fermentacji oraz win pochodzących z państw trzecich, na wszystkich etapach, po przekroczeniu przez nie granicy obszaru geograficznego Wspólnoty.
3. Można ustanowić przepisy w celu dokonania wyjątków od przepisów ust. 1, w odniesieniu do:
 - a) niektórych win gatunkowych produkowanych w określonych regionach i

niektórych win stołowych określanych przez wskazanie oznaczenia geograficznego, w którym:

- dojrzewały przez ostatnie dwa lata; lub
 - zostały wyprodukowane zgodnie z określonymi metodami;
- b) win o całkowitym stężeniu alkoholu wynoszącym co najmniej 13% objętościowych.

C. Stopień wzmocnienia

1. Jeżeli z powodu warunków klimatycznych zaszła taka konieczność w niektórych wspólnotowych strefach uprawy winorośli, zainteresowane Państwa Członkowskie mogą zezwolić na zwiększenie naturalnego stężenia alkoholu w % objętościowych świeżych winogron, moszczu gronowego, moszczu gronowego w trakcie fermentacji oraz młodego wina w trakcie fermentacji, uzyskanego z odmian winorośli określonych w art. 42 ust. 5, jak również z wina nadającego się do otrzymania wina stołowego.
2. Nie można zezwolić na zwiększenie naturalnego stężenia alkoholu w % objętościowych w odniesieniu do produktów, określonych w ust. 1, chyba że minimalne naturalne stężenie alkoholu wynosi
 - a) w strefie A uprawy winorośli: 5% objętościowych;
 - b) w strefie B uprawy winorośli: 6% objętościowych;
 - c) w strefie C I a) uprawy winorośli: 7,5% objętościowego;
 - d) w strefie C I b) uprawy winorośli: 8% objętościowych;
 - e) w strefie C II uprawy winorośli: 8,5% objętościowego;
 - f) w strefie C III uprawy winorośli: 9% objętościowych;
3. Zwiększenie naturalnego stężenia alkoholu w % objętościowych osiąga się przy stosowaniu praktyk enologicznych określonych w pkt D i nie może ono przekraczać następujących poziomów:
 - a) w strefie A uprawy winorośli: 3,5% objętościowego;
 - b) w strefie B uprawy winorośli: 2,5% objętościowego;
 - c) w strefie C uprawy winorośli: 2% objętościowe.
4. W latach, w których warunki klimatyczne byłyby wyjątkowo niekorzystne, poziomy zwiększenia naturalnego stężenia alkoholu przewidziane w ust. 3 mogą być zwiększone do następujących poziomów:

- a) w strefie A uprawy winorośli: 4,5% objętościowego;
- b) w strefie B uprawy wina: 3,5% objętościowego;

D. Procesy wzmacniania

1. Zwiększenie naturalnego stężenia alkoholu w % objętościowych, przewidziane w pkt C może być dokonane wyłącznie poprzez:
 - a) w odniesieniu do świeżych winogron, moszczu gronowego w trakcie fermentacji oraz młodego wina w trakcie fermentacji, poprzez dodanie sacharozy, zagęszczonego moszczu gronowego lub rektyfikowanego zagęszczonego moszczu gronowego;
 - b) w odniesieniu do moszczu gronowego, poprzez dodanie sacharozy, zagęszczonego moszczu gronowego lub rektyfikowanego zagęszczonego moszczu gronowego lub poprzez częściowe zagęszczenie łącznie z osmozą odwrotną; oraz
 - c) w odniesieniu do wina nadającego się do otrzymania wina stołowego oraz w odniesieniu do wina stołowego, poprzez częściowe zagęszczenie w wyniku schłodzenia.
2. Procesy wymienione w ust. 1 wykluczają się wzajemnie.
3. Dodanie sacharozy, przewidziane w ust. 1 lit. a) i b), może być dokonane wyłącznie poprzez „cukrzenie suche” i tylko w strefach uprawy winorośli, w których jest to stosowane tradycyjnie lub wyjątkowo na mocy przepisów z dnia 8 maja 1970 r.
4. Dodanie zagęszczonego moszczu gronowego lub rektyfikowanego zagęszczonego moszczu gronowego nie może spowodować zwiększenia początkowego stężenia świeżo rozgniecionych winogron, moszczu gronowego, moszczu gronowego w trakcie fermentacji oraz młodego wina będącego ciągle w trakcie fermentacji o więcej niż 11% w strefie A uprawy winorośli, 8% w strefie B uprawy winorośli oraz 6,5% w strefie C uprawy winorośli.
5. W przypadku stosowania przepisów pkt C ust. 4, stopień wzmocnienia stężenia podnosi się do 15% w strefie A uprawy winorośli oraz do 11% w strefie B uprawy winorośli.
6. Zagęszczenie moszczu gronowego, wina nadającego się do otrzymania wina stołowego lub wina stołowego poddanych temu procesowi nie powinno powodować zmniejszenia początkowego stężenia tych produktów o więcej niż 20% oraz w żadnym wypadku nie powinno powodować zwiększenia o więcej niż 2% objętościowe naturalnego stężenia alkoholu tych produktów.
7. Zastosowanie wyżej wymienionych procesów nie może w żadnym przypadku doprowadzić do zwiększenia całkowitego stężenia alkoholu świeżych winogron, moszczu gronowego, moszczu gronowego w trakcie fermentacji, młodego wina

będącego ciągle w trakcie fermentacji, wina nadającego się do otrzymania wina stołowego, do poziomu wyższego niż 11,5% objętościowego w strefie A uprawy winorośli, 12% objętościowych w strefie B uprawy winorośli, 12,5% objętościowego w strefie C I a) i C I b) uprawy winorośli, 13% objętościowych w strefie C II uprawy winorośli oraz 13,5% objętościowych w strefie C III uprawy winorośli.

8. Jednakże, w odniesieniu do czerwonego wina, całkowite stężenie alkoholu produktów wymienionych w ust. 7 można zwiększyć do 12% objętościowych w strefie A uprawy winorośli oraz do 12,5% objętościowego w strefie B uprawy winorośli.
9. Wino nadające się do otrzymania wina stołowego oraz wina stołowe nie mogą zostać zagęszczone w przypadku, gdy produkty, z których je uzyskano poddane były procesom wymienionym w ust. 1 lit. a) i b).

E. Zakwaszanie i odkwaszanie

1. Świeże winogrona, moszcz gronowy, moszcz gronowy w trakcie fermentacji, młode wina w trakcie fermentacji oraz wina mogą podlegać:
 - a) częściowemu odkwaszaniu w strefie A, B, C I a) oraz C I b) uprawy winorośli;
 - b) zakwaszaniu i odkwaszaniu w strefie C II i C III a) uprawy winorośli, bez uszczerbku dla przepisów ust. 3;
 - c) zakwaszaniu w strefie C III b) uprawy winorośli.
2. Zakwaszanie produktów innych niż wina, określonych w ust. 1 może być przeprowadzone wyłącznie do poziomu 1,50 g na litr wyrażonego jako kwas winny lub 20 milirównoważników na litr.
3. Zakwaszanie win może być przeprowadzone wyłącznie do poziomu 2,50 g na litr kwasu wyrażonego jako kwas winny lub 33,3 milirównoważników na litr.
4. Odkwaszanie win może być przeprowadzone wyłącznie do poziomu 2,50 g na litr wyrażonego jako kwas winny lub 33,3 milirównoważników na litr.
5. Ponadto, moszcz gronowy przeznaczony do zagęszczenia może być częściowo odkwaszony.
6. W latach, w których warunki klimatyczne byłyby wyjątkowe, Państwa Członkowskie mogą zezwolić na zakwaszanie produktów określonych w ust. 1 w strefie C I a) i C I b) uprawy winorośli na warunkach określonych w ust. 1 w odniesieniu do stref C II, C III a) oraz C III b).
7. Zakwaszanie i wzmacnianie, z wyjątkiem odstępstwa, o którego skorzystaniu decyduje się w każdym poszczególnym przypadku, oraz zakwaszanie i odkwaszanie tego samego produktu są procesami wzajemnie się wykluczającymi.

F. Słodzenie

1. Słodzenie win stołowych dozwolone jest tylko przez dodanie:
 - a) moszczu gronowego, który posiada takie same całkowite stężenie alkoholu % objętościowych jak dane wino stołowe, jeżeli świeże winogrona, moszcz gronowy, moszcz gronowy w trakcie fermentacji, młode wino będące ciągle w trakcie fermentacji lub wino nadające się do otrzymania wina stołowego lub wino stołowe zostały poddane jednemu z procesów wymienionych w pkt D ust. 1;
 - b) zagęszczonego moszczu gronowego lub rektyfikowanego zagęszczonego moszczu gronowego lub moszczu gronowego, pod warunkiem, że całkowite stężenie alkoholu danego wina stołowego nie zostanie zwiększone o więcej niż 2% objętościowe, jeżeli produkty wymienione w lit. a) nie zostały poddane żadnemu z procesów wymienionych w pkt D ust. 1;
2. Słodzenie przywożonych win przeznaczonych do bezpośredniego spożycia przez ludzi i posiadających oznaczone geograficzne we Wspólnocie jest zabronione.
3. Słodzenie przywożonych win, innych niż określone w ust. 2, podlega zasadom, które zostaną określone.

G. Procesy

1. Niedopuszczalne jest stosowanie procesów określonych w pkt D i E, z wyjątkiem zakwaszania i odkwaszania win, o ile nie są one przeprowadzone zgodnie z warunkami, które zostaną określone, w czasie gdy świeże winogrona, moszcz gronowy, moszcz gronowy w trakcie fermentacji lub młode wino będące ciągle w trakcie fermentacji przetwarzane są na wino nadające się do otrzymania wina stołowego, na wino stołowe lub na jakikolwiek inny napój przeznaczony do bezpośredniego spożycia przez ludzi, określony w art. 1 ust. 2, inny niż wino musujące lub wino musujące gazowane w strefie uprawy winorośli, w której zazwyczaj były zbierane były świeże winogrona.
2. Tą samą zasadę stosuje się do zagęszczania, zakwaszania i odkwaszania wina nadającego się do otrzymania wina stołowego.
3. Zagęszczanie win stołowych musi nastąpić w strefie uprawy winorośli, w której zazwyczaj były zbierane świeże winogrona.
4. Zakwaszanie i odkwaszanie wina może być przeprowadzane tylko w przedsiębiorstwie zajmującym się produkcją wina oraz w strefie uprawy winorośli, w której zebrano winogrona użyte do produkcji wina.
5. O zastosowaniu każdego z procesów, określonych w ust. 1–4 muszą być poinformowane właściwe władze. Tą samą zasadę stosuje się w odniesieniu do ilości sacharozy, zagęszczonego moszczu gronowego lub rektyfikowanego zagęszczonego moszczu gronowego, przechowywanych w związku z prowadzoną

przez osoby fizyczne lub prawne albo grupy osób, w szczególności producentów, butelkujących, przetwórców i kupców, którzy zostaną określani, w tym samym czasie i w tym samym miejscu co świeże winogrona, moszcz gronowy, moszcz gronowym w trakcie fermentacji oraz wino luzem. Powiadomienie o tych ilościach może być jednak zastąpione dokonaniem wpisu do rejestru przychodu dóbr i wykorzystania zapasów.

6. Informacja o każdym z procesów, określonych w pkt E musi być odnotowana w dokumencie towarzyszącym, na podstawie którego produkty, które zostały poddane procesom są wprowadzane do obrotu.
7. Procesy te mogą, z zastrzeżeniem odstępstw uzasadnionych wyjątkowymi warunkami klimatycznymi, być przeprowadzane:
 - a) przed dniem 1 stycznia, w strefie C uprawy winorośli,
 - b) przed dniem 16 marca, w strefie A i B uprawy winorośli,i wyłącznie w przypadku produktów wytworzonych z winogron zebranych bezpośrednio przed tymi datami.
8. Zagęszczanie poprzez chłodzenie, zakwaszanie i odkwaszanie win może być jednak stosowane w trakcie całego roku.

H. Wina musujące

1. Do celów niniejszego punktu oraz pkt I niniejszego załącznika oraz pkt K w załączniku VI:
 - a) „*cuvée*” oznacza:
 - moszcz gronowy;
 - wino;
 - mieszankę moszczy gronowych i/lub win o różnych właściwościach, przeznaczonych do przygotowania określonych rodzajów win musujących;
 - b) „*Tirage liqueur*” oznacza;
produkt dodawany do *cuvée* w celu rozpoczęcia wtórnej fermentacji;
 - c) „*expedition liqueur*” oznacza;
produkt dodawany do win musujących w celu nadania im specyficznych właściwości i smaku.
2. Expedition liqueur może zawierać wyłącznie:

- sacharozę,
- moszcz gronowy,
- moszcz gronowy w trakcie fermentacji,
- zagęszczony moszcz gronowy
- rektyfikowany zagęszczony moszcz gronowy,
- wino, lub
- mieszankę powyższych

z ewentualnym dodatkiem destylatu winnego.

3. Bez uszczerbku dla wzmocnienia dopuszczonego na mocy niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do wzmocniania składników *cuvée*, jakiegokolwiek wzmocnianie *cuvée* jest zabronione.
4. Każde Państwo Członkowskie może jednak zezwolić, w odniesieniu do niektórych regionów i odmian, w stosunku do których jest to uzasadnione z technicznego punktu widzenia, na wzmocnienie *cuvée* w miejscu produkcji win musujących, zgodnie z warunkami, które zostaną ustanowione. Wzmocnienie takie może być wykonane poprzez dodanie sacharozy, zagęszczonego moszczu gronowego lub rektyfikowanego zagęszczonego moszczu gronowego. Wzmocnienie może być przeprowadzone poprzez dodanie sacharozy lub zagęszczonego moszczu gronowego, w przypadku, gdy jest to metoda stosowana tradycyjnie lub wyjątkowo w zainteresowanym Państwie Członkowskim, zgodnie z przepisami obowiązującymi od dnia 24 listopada 1974 r. Niemniej jednak Państwa Członkowskie mogą wykluczyć stosowanie zagęszczonego moszczu gronowego.
5. Dodania *tirage liqueur* oraz *expedition liqueur* nie uważa się za wzmocnienie, ani za słodzenie. Dodanie *tirage liqueur* nie może spowodować zwiększenia całkowitego stężenia alkoholu *cuvée* o więcej niż 1,5% objętościowego. Zwiększenie to mierzone jest poprzez obliczenie różnicy między całkowitym stężeniem alkoholu w % objętościowych *cuvée* a całkowitym stężeniem alkoholu w % objętościowych wina musującego przed dodaniem *expedition liqueur*.
6. Dodanie *expedition liqueur* przeprowadzane jest w taki sposób, aby nie spowodować zwiększenia rzeczywistego stężenia alkoholu wina musującego o więcej niż 0,5% objętościowego.
7. Słodzenie *cuvée* oraz jego składników jest zakazane.
8. W uzupełnieniu zakwaszania lub odkwaszania składników *cuvée* zgodnie z pozostałymi przepisami niniejszego załącznika, *cuvée* może być poddawane zakwaszaniu lub odkwaszaniu. Zakwaszanie i odkwaszanie *cuvée* nie może być stosowane równocześnie. Zakwaszanie może być przeprowadzane wyłącznie do

poziomu 1,5 grama na litr, wyrażonego w jako kwas winny, tj. 20 milirównoważników na litr.

9. W latach wyjątkowej sytuacji pogodowej, maksymalny poziom 1,5 grama na litr lub 20 milirównoważników na litr, może zostać podniesiony do 2,5 grama na litr lub 34 milirównoważników na litr, pod warunkiem, że naturalny poziom kwasowości produktów jest nie mniejszy niż 3 g/l, wyrażony w jako kwas winny lub 40 milirównoważników na litr.
10. Dwutlenek węgla zawarty w winach musujących może powstawać wyłącznie w wyniku fermentacji alkoholowej *cuvée*, z którego takie wino jest produkowane.

Fermentacja taka, jeżeli nie ma na celu przetwarzania winogron, moszczu gronowego lub moszczu gronowego w trakcie fermentacji bezpośrednio na wini musujące, może zachodzić wyłącznie poprzez dodanie *tirage liqueur*. Może przeprowadzana wyłącznie w butelkach lub zamkniętych zbiornikach.

Użycie dwutlenku węgla w przypadku procesu przenoszenia z wykorzystaniem różnicy ciśnień jest dozwolone wyłącznie pod nadzorem i pod warunkiem, że ciśnienie dwutlenku węgla zawartego w winie musującym nie zostanie w ten sposób zwiększone.

11. W odniesieniu do win musujących, innych niż gatunkowe wina musujące oraz gatunkowe wina musujące produkowane w określonych regionach:
 - a) całkowite stężenie alkoholu *cuvée* przeznaczonego do przygotowania omawianych win wynosi nie mniej niż 8,5% objętościowych;
 - b) *tirage liqueur* przeznaczony do przygotowania omawianych win może zawierać wyłącznie:
 - moszcz gronowy,
 - moszcz gronowy w trakcie fermentacji,
 - zagęszczony moszcz gronowy,
 - rektyfikowany zagęszczony moszcz gronowy, lub
 - sacharozę i wino.
 - c) bez uszczerbku dla przepisów art. 44 ust. 3, rzeczywiste stężenie alkoholu omawianych win, włączając alkohol zawarty w dodanym *expedition liqueur*, wynosi nie mniej niż 9,5% objętościowego;
 - d) bez uszczerbku dla bardziej rygorystycznych przepisów, które Państwa Członkowskie mogą stosować do win musujących produkowanych na ich terytorium, zawartość dwutlenku siarki ogółem nie może przekroczyć 235 miligramów na litr;

- e) jeżeli warunki klimatyczne powodują taką konieczność w niektórych wspólnotowych strefach uprawy winorośli, zainteresowane Państwa Członkowskie mogą zezwolić, w odniesieniu do win określonych w ust. 1, na ich terytorium, na zwiększenie łącznej zawartości dwutlenku siarki o maksymalnie 40 mg na litr, pod warunkiem, że wino korzystające z takiego zezwolenia nie zostanie wysłane poza terytorium danego Państwa Członkowskiego.

I. Gatunkowe wina musujące

1. Całkowite stężenie alkoholu na objętość cuvée przeznaczonego do przygotowania gatunkowych win musujących wynosi nie mniej niż 9% objętościowych;
2. Tirage liqueur przeznaczony do przygotowania gatunkowego wina musującego może zawierać wyłącznie:
 - a) sacharozę,
 - b) zagęszczony moszcz gronowy,
 - c) rektyfikowany zagęszczony moszcz gronowy,
 - d) moszcz gronowy lub moszcz gronowy w trakcie fermentacji, z którego można wyprodukować wino nadające się do otrzymania wina stołowego,
 - e) wino nadające się do otrzymania wina stołowego,
 - f) wino stołowe
lub
 - g) gatunkowe wina produkowane w określonych regionach.
3. W odniesieniu do gatunkowych aromatyzowanych win musujących:
 - a) z wyjątkiem odstępstw, wina takie mogą być uzyskane tylko poprzez wyłączone wykorzystanie, podczas tworzenia cuvée, moszczu gronowego lub moszczu gronowego w trakcie fermentacji, uzyskanych z odmian winorośli znajdujących się w wykazie, który zostanie sporządzony.

Jednakże, gatunkowe wina musujące typu aromatyzowanego mogą być produkowane poprzez użycie składników cuvée win, uzyskanych z winogron „Prosecco” – odmian winorośli zbieranych w regionach Trentino - Alto Adige, Veneto oraz Friuli - Venezia Giulia;
 - b) kontrola procesu fermentacyjnego przed i po utworzeniu cuvée może być prowadzona, w celu stworzenia cuvée musującego, wyłącznie poprzez zamrażanie lub przy użyciu innych metod fizycznych;
 - c) dodawanie expedition liqueur jest zabronione;

- d) na zasadzie odstępstwa od przepisów załącznika VI pkt K.4, rzeczywiste stężenie alkoholu gatunkowych aromatyzowanych win musujących nie może wynosić mniej niż 6% objętościowych;
 - e) całkowite stężenie alkoholu gatunkowych aromatyzowanych win musujących nie może wynosić mniej niż 10% objętościowych;
 - f) na zasadzie odstępstwa od załącznika VI pkt K.6 akapit pierwszy, wina musujące gatunkowe typu aromatycznego muszą znajdować się pod ciśnieniem nie mniejszym niż 3 bary, jeżeli są umieszczone w zamkniętych pojemnikach o temperaturze 20 °C;
 - g) na zasadzie odstępstwa od przepisów załącznika VI pkt K.8, proces produkcji gatunkowych win musujących typu aromatycznego nie może trwać krócej niż jeden miesiąc.
4. Produkcujące Państwa Członkowskie mogą określić dodatkowe lub surowsze wymogi lub warunki produkcji i obrotu w stosunku do gatunkowych win musujących produkowanych na ich terytorium i objętych niniejszym rozdziałem.
5. Produkcja gatunkowych win musujących jest również objęta zasadami określonymi w:
- pkt H ust. 1-10;
 - załączniku VI pkt K ust. 4 oraz 6-9, bez uszczerbku dla przepisów pkt I ust. 3 lit. d), f) i g).

J. Wino likierowe

1. Do produkcji wina likierowego używa się następujących produktów:
- moszczu gronowego w trakcie fermentacji; lub
 - wina; lub
 - mieszanki produktów określonych w tiret powyższych; lub
 - moszczu gronowego lub mieszanki moszczu z winem, w przypadku niektórych gatunkowych win likierowych produkowanych w określonych w regionach, znajdujących się w wykazie, który zostanie sporządzony.
2. Ponadto, dodaje się, co następuje:
- a) w przypadku win likierowych oraz gatunkowych win likierowych produkowanych w określonych w regionach, innych niż określone w lit. b):
 - (i) w odniesieniu do produktów podanych poniżej, oddzielnie lub w połączeniu:

- neutralny alkohol uzyskany w wyniku destylacji produktów sektora winiarskiego, włączając suszone winogrona, których stężenie alkoholu wynosi 96% objętościowych i posiadających właściwości określone w przepisach wspólnotowych;
 - destylat winny oraz destylat z suszonych winogron o stężeniu alkoholu nie mniejszym niż 52% i nie większym niż 86% objętościowych i posiadających właściwości, które zostaną określone;
- (ii) w miarę potrzeby, razem z jednym lub więcej następujących produktów:
- zagęszczonym moszczem gronowym;
 - produktem uzyskanym z połączenia jednego z produktów wymienionych w (i) z moszczem gronowym, określonym w ust. 1 tiret pierwsze lub czwarte;
- b) w odniesieniu do niektórych gatunkowych win likierowych produkowanych w określonych regionach, znajdujących się w wykazie, który zostanie sporządzony:
- (i) produkty wymienione w lit. a) (i), oddzielnie lub w połączeniu; albo
- (ii) jeden lub więcej następujących produktów:
- alkohol winny lub alkohol z suszonych winogron o stężeniu alkoholu nie mniejszym niż 95% i nie większym niż 96% objętościowych i posiadających cechy określone w przepisach wspólnotowych lub, w przypadku braku takich przepisów, w odpowiednich przepisach krajowych;
 - spirytus destylowany z wina lub wyłoków winogronowych o stężeniu alkoholu nie mniejszym niż 52% i nie większym niż 86% objętościowych i posiadających właściwości określone w przepisach wspólnotowych lub, w przypadku braku takich przepisów, w odpowiednich przepisach krajowych;
 - spirytus destylowany z suszonych winogron o stężeniu alkoholu nie mniejszym niż 52% i nie większym niż 94,5% objętościowego i posiadający właściwości określone w przepisach wspólnotowych lub, w przypadku braku takich przepisów, w odpowiednich przepisach krajowych;
- (iii) w miarę potrzeby, razem z jednym lub więcej następujących produktów:

- częściowo sfermentowany moszcz gronowy uzyskany z suszonych winogron;
 - zagęszczony moszcz gronowy uzyskany w wyniku bezpośredniego nagrzewania, zgodny, z wyłączeniem tej czynności, z definicją zagęszczonego moszczu gronowego;
 - zagęszczony moszcz gronowy;
 - produkt uzyskany z połączenia jednego z produktów wymienionych w (ii) z moszczem gronowym określonym w ust. 1 tiret pierwsze lub czwarte.
3. Produkty określone w ust. 1. i używane do przygotowywania win likierowych oraz gatunkowych win likierowych produkowane w określonych regionach mogą być poddawane, w miarę potrzeby, wyłącznie praktykom i procesom enologicznym określonym w niniejszym rozporządzeniu.
4. Jednakże:
- a) wzmocnienie naturalnego stężenia alkoholu w % objętościowych może być osiągnięte wyłącznie dzięki zastosowaniu produktów określonych w ust. 2; oraz
 - b) można ustanowić odstępstwa dla określonych produktów, w przypadku gdy jest to tradycyjnie stosowaną praktyką, dotyczące umożliwienia zainteresowanym Państwom Członkowskim zezwolenia stosowania siarczanu wapnia, pod warunkiem, że zawartość siarczanu wapnia produktu, poddanemu takiemu zabiegowi nie przekroczy poziomu 2,5 grama na litr, wyrażonego jako siarczan potasu. Ponadto produkty te mogą być poddane dodatkowemu zakwaszaniu przy użyciu kwasu winnego do poziomu maksymalnie 1,5 grama na litr.
5. Bez uszczerbku dla bardziej rygorystycznych przepisów, które Państwa Członkowskie mogą przyjąć w odniesieniu do win likierowych oraz gatunkowych win likierowych produkowanych w określonych regionach produkowanych na ich terytorium, takie produkty będą mogły być poddawane praktykom i procesom enologicznym, określonym w niniejszym rozporządzeniu.
6. Dopuszczalne jest również:
- a) słodzenie, z zastrzeżeniem wymogów zgłoszenia i rejestracji, w przypadku, gdy użyte produkty nie zostały wzmocnione zagęszczonym moszczem gronowym, przy użyciu:
 - zagęszczonego moszczu gronowego lub rektyfikowanego zagęszczonego moszczu gronowego, pod warunkiem, że całkowite stężenie alkoholu omawianego wina wynosi nie więcej niż 3% objętościowe;

- zagęszczonego moszczu gronowego lub rektyfikowanego zagęszczonego moszczu gronowego lub częściowo sfermentowanego moszczu gronowego, uzyskanego z suszonych winogron, w odniesieniu do produktów, które znajdują się w wykazie i pod warunkiem, że zwiększenie całkowitego stężenia alkoholu omawianego wina wynosi nie więcej niż 8% objętościowych;
 - zagęszczonego moszczu gronowego lub rektyfikowanego zagęszczonego moszczu gronowego dla win, które znajdują się w wykazie i pod warunkiem, że całkowite stężenie alkoholu omawianego wina wynosi nie więcej niż 8% objętościowych;
- b) dodawanie alkoholu, destylatu lub spirytusu, zgodnie z ust. 1 i 2, w celu zastąpienia braków spowodowanych wietrzeniem w czasie dojrzewania.
- c) dojrzewanie w zbiornikach, w temperaturze nie przekraczającej 50 °C dla produktów, które znajdują się w wykazie.
7. Bez uszczerbku dla bardziej rygorystycznych przepisów, które Państwa Członkowskie mogą przyjąć w odniesieniu do win likierowych oraz gatunkowych win likierowych produkowanych w określonych regionach produkowanych na ich terytorium, zawartość dwutlenku siarki ogółem takich win, w momencie wprowadzania ich do obrotu do bezpośredniego spożycia przez ludzi, nie może przekraczać:
- a) 150 mg/l gdy zawartość cukru resztkowego jest mniejsza niż 5 g/l;
 - b) 200 mg/l gdy zawartość cukru resztkowego jest mniejsza niż 5 g/l.
8. Odmiany winorośli, z których wytwarzane są produkty określone w ust. 1, używane do produkcji win likierowych oraz gatunkowych win likierowych produkowanych w określonych regionach, wybierane są z odmian określonych w art. 42 ust. 5.
9. Naturalne stężenie alkoholu produktów określonych w ust. 1, używanych do produkcji win likierowych, innych niż gatunkowe wina likierowe produkowanych w określonych regionach, nie może wynosić mniej niż 12% objętościowych.

ZAŁĄCZNIK VI

GATUNKOWE WINO PRODUKOWANE W OKREŚLONYCH REGIONACH

A. Określone regiony

1. „Określony region” oznacza obszar uprawy winorośli lub połączenie obszarów uprawy winorośli, na których produkuje się wino o szczególnych cechach jakościowych i których nazwa jest używana do określenia gatunkowych win produkowanych w określonych regionach.
2. Każdy określony region jest dokładnie wytyczany, o ile to możliwe na podstawie poszczególnych winnic lub części winnic. Wytyczanie granic dokonywane jest przez każde zainteresowane Państwo Członkowskie i uwzględnia czynniki, które wpływają na jakość wina produkowanego w tych regionach, takie jak, rodzaj gleby i podłoża, klimat oraz sytuacja poszczególnych winnicy lub części winnicy.
3. Określony region jest określany przez jego nazwę geograficzną.

Jednakże określenia:

- „Muscadet”,
- „Blanquette”,
- „Vinho Verde”,
- „Cava”, stosowane do niektórych gatunkowych win musujących produkowanych w określonych regionach,
- „Manzanilla”,

są uznawane jako nazwy odpowiednich określonych regionów wytyczonych i regulowanych przez dane Państwa Członkowskie przed dniem 1 marca 1986 r.

W odniesieniu do win niemusujących wyraz „Κάβα” i/lub „Cava” może być używane do określenia greckich win stołowych jako informacja odnosząca się do okresu dojrzewania takich win.

4. Nazwa geograficzna określająca określony region musi być wystarczająco dokładna oraz jednoznacznie powiązana z obszarem produkcji, aby biorąc pod uwagę istniejącą sytuację, uniknąć pomyłek.

B. Odmiany winorośli

1. Każde Państwo Członkowskie sporządza wykaz odmian winorośli, określony w art. 19, nadających się do produkcji każdego z gatunkowych win produkowanych w określonych regionach produkowanych na jego terytorium. Odmiany te muszą należeć do gatunku *Vitis vinifera*.

2. Odmiany winorośli, które nie znajdują się w wykazie określonym w ust. 1 usuwa się z winnic lub części winnic, z których zbiory przeznaczone są na produkcję gatunkowych win produkowanych w określonych regionach.
3. Jednakże, nie naruszając przepisów ustępu poprzedniego, obecność odmiany winorośli, której nie ma w wykazie, może być dozwolona przez Państwo Członkowskie przez okres trzech lat od dnia, w którym wytyczenie granic określonych regionów stało się skuteczne, w przypadku, gdy wytyczenia granic dokonano po dniu 31 grudnia 1979 r., pod warunkiem, że ta odmiana winorośli należy do gatunku *Vitis vinifera* i nie stanowi więcej niż 20% odmian winorośli znajdujących się w danej winnicy lub części winnicy.
4. Najpóźniej w terminie ustanowionym w ust. 3, w każdej winnicy i w każdej części winnicy, z których zbiory są przeznaczone na produkcję gatunkowych win produkowanych w określonych regionach mogą pozostać tylko te odmiany winorośli, które znalazły się w wykazie przewidzianym w ust. 1. W przypadku nieprzestrzegania tego przepisu, w stosunku do win uzyskanych z winogron zebranych w danej winnicy lub części winnicy nie można używać określenia „gatunkowe wino produkowane w określonych regionach.”

C. Metody uprawy winorośli

1. Każde Państwo Członkowskie ustanawia przepisy dotyczące metod uprawy winorośli, niezbędnych w celu zapewnienia możliwie najlepszej jakości gatunkowych win produkowanych w określonych regionach.
2. Nawadnianie strefy uprawy winorośli może być prowadzone tylko w zakresie dopuszczonym przez dane Państwo Członkowskie. Nawadnianie odpuszcza się tylko w przypadku, gdy uzasadniają to warunki ekologiczne.

D. Obszary przetwórcze

1. Gatunkowe wina produkowane w określonych regionach mogą być produkowane tylko:
 - a) z winogron, należących do odmian winorośli znajdujących się w wykazie przewidzianym w pkt B ust. 1, które zostały zebrane w określonym regionie;
 - b) poprzez przetwarzanie winogron, zgodnie z lit. a), na moszcz gronowy oraz przetwarzanie moszczu tak uzyskanego na wino lub wino musujące, jak również poprzez produkcję takiego wina w określonym regionie, w którym zostały zebrane użyte do produkcji winogrona.
2. Nie naruszając przepisów ust. 1 lit. a), w przypadku tradycyjnej praktyki produkcyjnej regulowanej przepisami szczególnymi Państwa Członkowskiego produkcji, to Państwo Członkowskie może, najpóźniej do dnia 31 sierpnia 2003 r., na podstawie wyraźnych pozwoleń i z zastrzeżeniem odpowiednich kontroli, zezwolić na otrzymywanie gatunkowego wina musującego produkowanego w

określonych regionach przez dodanie do produktu podstawowego, z którego wino jest robione, jednego lub więcej produktów sektora winiarskiego, które nie pochodzą z określonych regionów, których nazwę nosi wino, pod warunkiem, że:

- rodzaj dodawanego produktu sektora winiarskiego nie jest produktem produkowanym w tym określonym regionie posiadającym te same cechy co produkty niepochodzące stamtąd,
- zmiana ta jest zgodna z praktykami enologicznymi i definicjami, określonymi w odpowiednich przepisach wspólnotowych,
- całkowita objętość dodanych produktów sektora winiarskiego, które nie pochodzą z określonego regionu nie przekracza 10% całkowitej objętości użytych produktów, które pochodzą z określonego regionu. Komisja może jednak, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 75, zezwolić Państwu Członkowskim w wyjątkowych przypadkach, na dopuszczenie większej niż 10%, jednak nie większej niż 15%, objętości dodanych produktów.

Wyjątek określony w akapicie pierwszym ma zastosowanie pod warunkiem, że przepisy produkującego zainteresowanego Państwa Członkowskiego przewidywały takie uzgodnienia przed dniem 31 grudnia 1995 r.

Państwa Członkowskie sporządzają wykaz nazw gatunkowych win musujących produkowanych w określonych regionach określonych w niniejszym ustępie i przekazują go Komisji, która opublikuje wykaz w serii „C” *Dziennika Urzędowego Wspólnot Europejskich*.

3. Nie naruszając przepisów ust. 1 lit. b), gatunkowe wino produkowane w określonych regionach, inne niż gatunkowe wino musujące produkowane w określonych regionach, może być produkowane na obszarze położonym w bezpośrednim sąsiedztwie określonego regionu, w przypadku, gdy zostało to wyraźnie dopuszczone przez zainteresowane Państwo Członkowskie, z zastrzeżeniem określonych warunków.

Ponadto, Państwa Członkowskie mogą, za pomocą indywidualnych zezwoleń, z zastrzeżeniem odpowiednich kontroli, zezwolić, aby gatunkowe wino produkowane w określonych regionach było produkowane przez przetwarzanie winogron na moszcz a moszczu na wino, jak również przez produkcję takiego wina, nawet poza obszarem położonym w bezpośrednim sąsiedztwie danego określonego regionu, w przypadku tradycyjnej praktyki, pod warunkiem, że praktyka ta:

- była stosowana przed dniem 1 września 1970 r. lub, w przypadku Państw Członkowskich, które przystąpiły do Wspólnoty po tej dacie, pod warunkiem, że praktyka ta była stosowana przed dniem ich przystąpienia;
- była kontynuowana bez żadnych przerw od czasu określonego przez powyższe daty; oraz
- dotyczy ilości, które dla danego przetwórcy nie wzrosły od tego czasu o

więcej niż ilości odpowiadające ogólnym tendencjom rynku.

4. Nie naruszając przepisów ust. 1 lit. b) gatunkowe wino musujące produkowane w określonych regionach może być produkowane na obszarze położonym w bezpośrednim sąsiedztwie danego określonego regionu, w przypadku, gdy zostało to wyraźnie dopuszczone przez zainteresowane Państwo Członkowskie z zastrzeżeniem określonych warunków.

Ponadto, Państwa Członkowskie mogą, za pomocą zezwoleń indywidualnych lub wyraźnych zezwoleń, których okres ważności nie może przekroczyć pięciu lat i które będą przedmiotem stosownych kontroli, zezwolić na produkcję gatunkowego wina musującego produkowanego w określonych regionach nawet poza obszarem położonym w bezpośrednim sąsiedztwie danego określonego regionu, w przypadku tradycyjnej praktyki, pod warunkiem, że praktyka ta była stosowana przed dniem 24 listopada 1974 r. lub, w przypadku Państw Członkowskich, które przystąpiły do Wspólnoty po tym dniu, gdy praktyka ta była stosowana przed dniem ich przystąpienia.

5. Każda osoba fizyczna lub prawna albo grupa osób będąca w posiadaniu winogron lub moszczy, które spełniają warunki ustanowione dla otrzymywania gatunkowych win produkowanych w określonych regionach oraz będąca w posiadaniu innych produktów, które nie spełniają tych warunków, zapewnia oddzielny proces produkcji wina i jego składowania; w przeciwnym razie uzyskane wino nie może być uważane za gatunkowe wino produkowane w określonych regionach.
6. Przepisów pkt D, z wyjątkiem przepisów ust. 5, nie stosuje się do gatunkowych win likierowych produkowanych w określonych regionach.

E. Minimalne naturalne stężenie alkoholu w % objętościowych

1. Każde Państwo Członkowskie ustala minimalne naturalne stężenie alkoholu w % objętościowych dla każdego gatunkowego wina produkowanego w określonych regionach otrzymanego na jego terytorium. Przy ustalaniu naturalnego stężenia alkoholu w % objętościowych uwzględnia się w szczególności stężenia alkoholu odnotowane w okresie dziesięciu poprzednich lat. Tylko zbiory o satysfakcjonującej jakości z najbardziej reprezentatywnych gleb określonego regionu są brane pod uwagę.
2. Minimalne naturalne stężenie alkoholu w % objętościowych, określone w ust. 1, może być ustalone na różnym poziomie dla tych samych win gatunkowych produkowanych w określonych regionach w zależności od:
 - a) podregionu, lokalnego obszaru administracyjnego lub jego części;
 - b) odmiany lub odmian winorośli,z których otrzymano użyte winogrona.
3. Z wyjątkiem odstępstwa oraz z wyjątkiem gatunkowych win musujących

produkowanych w określonych regionach i gatunkowych win likierowych produkowanych w określonych regionach, stężenie alkoholu określone w ust. 1 nie może być mniejsze niż:

- a) 6,5% objętościowego w strefie A, z wyjątkiem określonych regionów Mosel - Saar - Ruwer, Ahr, Mittelrhein, Sachsen, Saale - Unstrut, Moselle luxembourgeoise, Anglii i Wali, w których to stężenie alkoholu będzie wynosiło 6% objętościowych;
- b) 7,5% objętościowego w strefie B;
- c) 8,5% objętościowego w strefie C I a);
- d) 9% objętościowych w strefie C I b);
- e) 9,5% objętościowego w strefie C II;
- f) 10% objętościowych w strefach C III.

F. Winifikacja i metody wytwarzania

1. Określona winifikacja i metody wytwarzania wykorzystywane do uzyskania gatunkowych win produkowanych w określonych regionach ustanawiane są przez Państwa Członkowskie dla każdego z tych win.
2. W przypadku gdy z powodu warunków atmosferycznych zaszła taka konieczność w jednej ze stref uprawy winorośli, określonych w pkt E, zainteresowane Państwa Członkowskie mogą zezwolić na zwiększenie (rzeczywistego lub potencjalnego) naturalnego stężenia alkoholu w % objętościowych świeżych winogron, moszczu gronowego, moszczu gronowego w trakcie fermentacji, młodego wina będącego jeszcze w trakcie fermentacji i wina nadającego się do otrzymywania gatunkowego wina produkowanego w określonych regionach, z wyjątkiem produktów przeznaczonych do przetworzenia na gatunkowe wino likierowe produkowane w określonych regionach. Zwiększenie nie może przekraczać poziomów określonych w załączniku V pkt C ust. 3.
3. W latach, w których warunki pogodowe były wyjątkowo niekorzystne, można podjąć decyzję, że zwiększenie stężenia alkoholu przewidzianego w ust. 2 może osiągnąć poziom określony w załączniku V pkt C ust. 4. Zezwolenie takie pozostaje bez uszczerbku dla możliwości podobnego zezwolenia w odniesieniu do win stołowych, przewidzianych przepisami tego ustępu.
4. Zwiększenie naturalnego stężenia alkoholu w % objętościowych może być przeprowadzone wyłącznie zgodnie z metodami i warunkami określonych w załączniku V pkt D, wyłączając ust. 7 tego punktu. Państwa Członkowskie mogą jednak wyłączyć użycie zagęszczonego moszczu gronowego.
5. Całkowite stężenie alkoholu w % objętościowych gatunkowych win produkowanych w określonych regionach nie może być mniejsze niż 9% objętościowych. Jednakże, w odniesieniu do niektórych białych gatunkowych win

produkowanych w określonych regionach znajdujących się w wykazie, który zostanie przyjęty, niepoddanych wzmocnieniu, minimalne stężenie alkoholu wynosi 8,5% objętościowych. Przepisów niniejszego ustępu nie stosuje się do gatunkowych win musujących produkowanych w określonych regionach oraz do gatunkowych win likierowych produkowanych w określonych regionach.

G. Zakwaszanie, odkwaszanie i słodzenie

1. Warunkami i ograniczeniami dotyczącymi zakwaszania i odkwaszania świeżych winogron, moszczu gronowego, moszczu gronowego w trakcie fermentacji, młodego wina w trakcie fermentacji i wina nadającego się do otrzymania gatunkowego wina produkowanego w określonych regionach, a także procedurą dotyczącą zezwoleń i odstępstw są te ustanowione w załączniku V pkt E.
2. Słodzenie gatunkowego wina produkowanego w określonych regionach może być dopuszczone przez Państwa Członkowskie tylko w przypadku gdy jest ono wykonane:
 - a) zgodnie z warunkami i ograniczeniami ustanowionymi w załączniku V pkt F;
 - b) poza niektórymi przypadkami, które zostaną ustalone, w określonym regionie, w którym gatunkowe wino produkowane w określonych regionach było wyprodukowane lub na obszarze znajdującym się w bezpośrednim sąsiedztwie;
 - c) przy użyciu jednego lub więcej następujących produktów:
 - moszczu gronowego;
 - zagęszczonego moszczu gronowego;
 - rektyfikowanego zagęszczonego moszczu gronowego.
3. Moszcz gronowy i zagęszczony moszcz gronowy określone w ust. 2 lit. c) muszą pochodzić z tego samego określonego regionu, z którego pochodzi wino, do którego słodzenia są używane.
4. Przepisów niniejszego pkt G nie stosuje się w odniesieniu do gatunkowych win musujących produkowanych w określonych regionach oraz gatunkowych win likierowych produkowanych w określonych regionach.

H. Procesy wzmocnienia, zakwaszania i odkwaszania

1. Każde działanie mające na celu wzmocnienie, zakwaszenie lub odkwaszenie, określone w pkt F i pkt G ust. 1, jest dopuszczone tylko w przypadku, gdy jest ono prowadzone na warunkach ustanowionych w załączniku V pkt G.
2. Z zastrzeżeniem przepisów pkt D ust. 4, działania takie mogą być prowadzone tylko w określonym regionie, w którym zebrano użyte winogrona.

I. Wydajność z hektara

1. Wydajność z hektara wyrażona w ilościach winogron, moszczu gronowego lub wina jest ustalana dla każdego gatunkowego wina produkowanego w określonych regionach przez zainteresowane Państwo Członkowskie.
2. Przy ustalaniu tej wydajności uwzględnia się w szczególności wydajność uzyskiwaną w ciągu dziesięciu poprzednich lat. Tylko zbiory o satysfakcjonującej jakości z najbardziej reprezentatywnych gleb określonego regionu są brane pod uwagę
3. Wydajność z hektara może być ustalona na różnych poziomach dla tego samego gatunkowego wina produkowanego w określonych regionach w zależności od:
 - a) podregionu, lokalnego obszaru administracyjnego lub jego części; i
 - b) odmiany lub odmian winorośli,z których zebrano użyte grona.
4. Tak określona wydajność może być dostosowana przez zainteresowane Państwo Członkowskie.
5. Użycie oznaczenia, do którego rości się sobie prawo jest zakazane w odniesieniu do całego zbioru, jeżeli wydajność, określona w ust. 1 zostanie przekroczona, z zastrzeżeniem odstępstw przewidzianych, ogólnie lub indywidualnie, przez Państwa Członkowskie na warunkach, które ustanowią, w miarę potrzeby, odpowiednio do obszaru uprawy winorośli; warunki te w szczególności dotyczyć będą sposobu wykorzystania win lub omawianych produktów.

J. Testy analityczne i organoleptyczne

1. Producenci zobowiązani są do poddania win, w odniesieniu do których ubiegają się o przyznanie oznaczenia „gatunkowe wina produkowane w określonych regionach”, testom analitycznym i organoleptycznym, w przypadku gdy:
 - a) test analityczny dokonuje co najmniej pomiaru czynników, pośród tych wymienionych w pkt 3, umożliwiających odróżnienie danego gatunkowego wina produkowanego w określonych regionach. Górne i dolne granice takich czynników ustanawiane są przez produkujące Państwo Członkowskie w odniesieniu do każdego gatunkowego wina produkowanego w określonych regionach; i
 - b) test organoleptyczny dotyczy koloru, klarowności, zapachu i smaku.
2. Do czasu przyjęcia przepisów dotyczących systematycznego i ogólnego stosowania tych testów, testy przewidziane w ust. 1 mogą być prowadzone na próbkach przez właściwą agencję wyznaczoną przez każde z Państw Członkowskich.

3. Czynniki określone w pkt 1 lit. a) to:
- A. Testy zachowywania się wina:
 - 1. w powietrzu
 - 2. w niskiej temperaturze;
 - B. test mikrobiologiczny na:
 - 3. zachowanie się wina w inkubatorze
 - 4. wygląd wina i wygląd osadu;
 - C. analiza fizyczna i chemiczna:
 - 5. gęstość
 - 6. stężenie alkoholu
 - 7. całkowity suchy ekstrakt (otrzymany w wyniku densytometrii)
 - 8. cukry redukujące
 - 9. sacharoza
 - 10. popiół
 - 11. alkaliczność popiołu
 - 12. całkowita kwasowość
 - 13. kwasowość lotna
 - 14. ustalona kwasowość
 - 15. pH
 - 16. wolny dwutlenek siarki
 - 17. dwutlenek siarki ogółem;
 - D. analizy dodatkowe:
 - 18. dwutlenek węgla (wina półmusujące i musujące, ciśnienie w barach w temperaturze 20 °C).

K. Gatunkowe wino musujące produkowane w określonych regionach

1. Całkowite stężenie alkoholu w % objętościowych w cuvées przeznaczonych do produkcji gatunkowych musujących win produkowanych w określonych regionach wynosi nie mniej niż:
 - 9,5% objętościowych w strefach C III uprawy winorośli;
 - 9% objętościowych w innych strefach uprawy winorośli.
2. Jednakże cuvées przeznaczone do produkcji niektórych gatunkowych win musujących produkowanych w określonych regionach, znajdujących się w wykazie, który zostanie przyjęty, i wyprodukowane z jednej odmiany winorośli mogą mieć całkowite stężenie alkoholu nie mniejsze niż 8,5% objętościowego.
3. Sporządza się wykaz gatunkowych win musujących produkowanych w określonych regionach, określony w ust. 2.
4. Rzeczywiste stężenie alkoholu gatunkowych win musujących produkowanych w określonych regionach, łącznie z alkoholem zawartym w każdym dodanym expedition liqueur, wynosi nie mniej niż 10% objętościowych.
5. Tirage liqueur w odniesieniu do gatunkowych win musujących produkowanych w określonych regionach może zawierać tylko:
 - a) sacharozę;
 - b) zagęszczony moszcz gronowy;
 - c) rektyfikowany zagęszczony moszcz gronowy;
 - d) moszcz gronowy;
 - e) moszcz gronowy w trakcie fermentacji;
 - f) wino;
 - g) gatunkowe wino produkowane w określonych regionach,nadające się do otrzymania takiego samego gatunkowego wina produkowanego w określonych regionach, jak to, do którego tirage liqueur jest dodawany.
6. Nie naruszając przepisów załącznika I pkt 15, gatunkowe wina musujące produkowane w określonych regionach, w temperaturze 20 °C w zamkniętych pojemnikach, mają ciśnienie nie mniejsze niż 3,5 bara.

Jednakże, w odniesieniu do gatunkowych win musujących produkowanych w określonych regionach przechowywanych w pojemnikach o pojemności mniejszej niż 25 centylitrów, minimalne ciśnienie wynosi 3 bary.
7. Bez uszczerbku dla bardziej rygorystycznych przepisów, które Państwa Członkowskie mogą stosować do gatunkowych win musujących produkowanych

w określonych regionach, produkowanych na ich terytorium, zawartość dwutlenku siarki ogółem tych win musujących nie może przekraczać 185 miligramów na litr. W przypadku gdy z powodu warunków pogodowych zaszła taka konieczność w niektórych wspólnotowych obszarach uprawy winorośli, zainteresowane Państwa Członkowskie mogą zezwolić na zwiększenie zawartości dwutlenku siarki ogółem gatunkowych win musujących produkowanych w określonych regionach, produkowanych na ich terytorium, o 40 miligramów na litr, pod warunkiem, że produkty dla których wydano zezwolenie nie zostaną wysyłane poza granice danych Państw Członkowskich.

8. Czas trwania procesu produkcji gatunkowego wina musującego produkowanego w określonych regionach, włączając dojrzewanie w miejscu produkcji liczonego od początku procesu fermentacyjnego mającego na celu powstanie wina musującego nie może być krótszy niż:
 - a) sześć miesięcy, gdy proces fermentacji mający na celu powstanie win musujących odbywa się w zamkniętych zbiornikach;
 - b) dziewięć miesięcy, gdy proces fermentacji mający na celu powstanie win musujących odbywa się w butelkach.
9. Czas trwania procesu fermentacji mającego na celu powstanie musującego cuvée oraz okres pozostania cuvée na osadzie jest nie krótszy niż:
 - 90 dni;
 - 30 dni, jeżeli fermentacja odbywa się w pojemnikach posiadających mieszadła.
10. Gatunkowe wina musujące produkowane w określonych regionach typu aromatyzowanego:
 - a) z wyjątkiem odstępstwa, wina te mogą być otrzymywane tylko przy użyciu, dla stworzenia cuvée, moszczu gronowego lub częściowo sfermentowanego moszczu gronowego z odmian winorośli znajdujących się w wykazie, który zostanie sporządzony, pod warunkiem, że te odmiany są uznane za nadające się do produkcji gatunkowych win produkowanych w określonych regionach w określonych regionach, których nazwy noszą gatunkowe wina musujące produkowane w określonych regionach;
 - b) kontrola procesu fermentacyjnego przed i po stworzeniu cuvée w celu wyprodukowania musującego cuvée może być dokonana tylko przez chłodzenie lub inne fizyczne procesy;
 - c) dodawanie expedition liqueur jest zakazane;
 - d) nie naruszając przepisów ust. 4, rzeczywiste stężenie alkoholu gatunkowych win musujących produkowanych w określonych regionach typu aromatyzowanego nie może być mniejsze niż 6% objętościowych.;

- e) całkowite stężenie alkoholu gatunkowych win musujących produkowanych w określonych regionach, typu aromatyzowanego nie może być mniejsze niż 10% objętościowych;
 - f) nie naruszając przepisów pkt 6 akapit pierwszy, ciśnienie gatunkowych win musujących typu aromatyzowanego produkowanych w określonych regionach, w temperaturze 20 °C, w zamkniętych pojemnikach wynosi nie mniej niż 3 bary;
 - g) nie naruszając przepisów pkt 8, czas trwania procesu produkcji gatunkowych win musujących produkowanych w określonych regionach, typu aromatyzowanego nie może być krótszy niż jeden miesiąc.
11. Zasady określone w załączniku V pkt H ust. 1-10 stosuje się także do gatunkowych win musujących produkowanych w określonych regionach.

L. Gatunkowe wino likierowe produkowane w określonych regionach (przepisy inne niż zawarte w załączniku V pkt H i dotyczące wyłącznie gatunkowych win likierowych produkowanych w określonych regionach)

1. Z zastrzeżeniem odstępstw, które zostaną przyjęte, produkty określone w załączniku V pkt J ust. 1, oraz zagęszczony moszcz gronowy lub częściowo sfermentowany moszcz gronowy otrzymany z suszonych winogron określonych w ust. 2 tego punktu, używane do produkcji gatunkowego wina likierowego produkowanego w określonych regionach, muszą być otrzymane z określonego regionu, którego nazwę nosi dane gatunkowe wino likierowe produkowane w określonych regionach.

Jednakże, w odniesieniu do gatunkowych win likierowych produkowanych w określonych regionach „Málaga” i „Jerez - Xérès - Sherry” zagęszczony moszcz gronowy lub, zgodnie z art. 44 ust. 11, częściowo sfermentowany moszcz gronowy z suszonych winogron, określony w załączniku V pkt J ust. 2, uzyskany z odmiany winorośli Pedro Ximénez, mogą pochodzić z określonego regionu Montilla - Moriles.

2. Z zastrzeżeniem odstępstw, która zostaną przyjęte, działania określone w załączniku V pkt J ust. 3-6, w celu produkcji gatunkowych win likierowych produkowanych w określonych regionach mogą być prowadzone tylko w określonym regionie, określonym w ust. 1.

Jednakże, w odniesieniu do gatunkowego wina likierowego produkowanego w określonych regionach, dla którego zastrzeżone jest oznaczenie „Porto” jako produktu sporządzonego z winogron otrzymanych z regionu wyznaczonego jako „Douro”, dodatkowe procesy produkcji i dojrzewania mogą odbywać się w powyżej wymienionym regionie albo w regionie Vila Nova de Gaia - Porto.

3. Bez uszczerbku dla bardziej rygorystycznych przepisów, które Państwa Członkowskie mogą przyjąć w odniesieniu do gatunkowych win likierowych produkowanych w określonych regionach, produkowanych na ich terytorium:

- a) naturalne stężenie alkoholu produktów określonych w załączniku V pkt J ust. 1 użytych do wyrobu gatunkowego wina likierowego produkowanego w określonych regionach nie może wynosić mniej niż 12% objętościowych. Niektóre gatunkowe wina likierowe produkowane w określonych regionach znajdujące się w wykazie, który zostanie sporządzony, mogą być jednak otrzymane z:
- (i) moszczu gronowego o naturalnym stężeniu alkoholu wynoszącym nie mniej niż 10% objętościowych w przypadku gatunkowych win likierowych produkowanych w określonych regionach otrzymanych przez dodanie spirytusu otrzymanego z wina lub wycisków winogronowych o zarejestrowanym pochodzeniu, w miarę możliwości z tego samego gospodarstwa; lub
 - (ii) fermentującego moszczu gronowego lub, w przypadku określonego poniżej tiret drugiego, z wina o początkowym naturalnym stężeniu alkoholu nie mniejszym niż:
 - 11% objętościowych w przypadku gatunkowych win likierowych produkowanych w określonych regionach otrzymanych przez dodanie neutralnego alkoholu lub destylatu winnego o rzeczywistym stężeniu alkoholu nie mniejszym niż 70% objętościowych lub spirytusu pochodzenia winnego;
 - 10,5% objętościowego dla win, które będą wymienione, produkowane z moszczu białych winogron;
 - 9% objętościowych w przypadku gatunkowego wina likierowego produkowanego w określonych regionach, którego produkcja jest tradycyjna i zwyczajowa, zgodnie z przepisami krajowymi, które przewidują wyraźne przepisy dla takiego wina;
- b) rzeczywiste stężenie alkoholu gatunkowego wina likierowego produkowanego w określonych regionach nie może wynosić mniej niż 15% lub więcej niż 22% objętościowe;
- c) całkowite stężenie alkoholu gatunkowego wina likierowego produkowanego w określonych regionach nie może być mniejsze niż 17,5% objętościowego.
4. Jednakże, całkowite stężenie alkoholu może wynosić mniej niż 17,5%, ale nie mniej niż 15% objętościowych, w odniesieniu do niektórych gatunkowych win likierowych produkowanych w określonych regionach znajdujących się w wykazie, który ma być sporządzony, w przypadku, gdy przepisy krajowe stosowane do takich win przed dniem 1 stycznia 1985 r. wyraźnie tak stanowiły.
5. Tradycyjnych określeń szczególnych „οίνος γλυκός φυσικός” „vine dulce natural”, „vino dolce naturale” i „vinho dulce naturale” używa się wyłącznie w odniesieniu do gatunkowych win likierowych produkowanych w określonych regionach:

- otrzymanych ze zbiorów, których co najmniej 85% należy do odmian winorośli znajdujących się w wykazie, który zostanie sporządzony,
 - otrzymanych z moszczy o początkowej naturalnej zawartości cukru co najmniej 212 gramów na litr,
 - otrzymanych przez dodanie alkoholu, destylatu lub spirytusu, jak określono w załączniku V pkt J ust. 2, z wyłączeniem jakiegokolwiek innego wzmocnienia.
6. W zakresie niezbędnym do dostosowania się do praktyk tradycyjnej produkcji, Państwa Członkowskie mogą, w odniesieniu do gatunkowych win likierowych produkowanych w określonych regionach, produkowanych na ich terytorium ustalić, że szczególne określenie tradycyjne „vin doux naturel” może być używana tylko dla gatunkowych win likierowych produkowanych w określonych regionach, które są:
- bezpośrednio produkowane przez producentów zbierających winogrona i wyłącznie z ich zbiorów winogron: muscat, grenache, maccabo lub malvasia; zbiory uzyskane z winnic, które obsadzone są również odmianami winorośli innymi niż cztery odmiany wymienione powyżej mogą być włączone, pod warunkiem, że nie stanowią one więcej niż 10% całkowitego zasobu,
 - otrzymane w granicach wydajności na hektar 40 hl moszczu gronowego, określonego w załączniku V pkt J ust. 1 tiret pierwsze i czwarte, z zastrzeżeniem, że większa wydajność spowoduje, że cały zbiór straci możliwość zakwalifikowania się do określenia „vin doux naturel”,
 - otrzymane z moszczu gronowego o początkowej naturalnej zawartości cukru co najmniej 252 gramy na litr,
 - otrzymane, z wyłączeniem innego wzmocnienia, przez dodanie alkoholu pochodzenia winnego stanowiącego w czystym alkoholu najmniej 5% objętości użytego moszczu gronowego w trakcie fermentacji oraz najwięcej reprezentowane przez niższą, z następujących dwóch proporcji:
 - 10% objętości powyżej wymienionego użytego moszczu, albo
 - 40% całkowitego stężenia alkoholu w % objętościowych gotowego produktu reprezentowane przez sumę rzeczywistego stężenia alkoholu w % objętościowych i ekwiwalent potencjalnego stężenia alkoholu w % objętościowych obliczoną na podstawie 1% objętościowego lub czystego alkoholu dla 17,5 grama cukru resztkowego na litr.
7. Określenia, o których mowa w ust. 5 i 6 nie mogą być tłumaczone; jednakże:
- może im towarzyszyć uwaga objaśniająca w języku zrozumiałym dla konsumenta końcowego,

- w przypadku produktów produkowanych w Grecji zgodnie z ust. 6 i będących w obrocie na terytorium tego Państwa Członkowskiego, określeniu „vin doux naturel” może towarzyszyć określenie „οίνος γλυκός φυσικός”.
8. Tradycyjne określenie szczególne „vino generoso” używane jest tylko dla gatunkowych wytrawnych win likierowych produkowanych w określonych regionach dojrzewających pod cienką warstwą pleśni flor i
- otrzymywanych wyłącznie z białych winogron, które pochodzą z następujących odmian winorośli: Palomino de Jerez, Palomino fino, Pedro Ximénez, Verdejo, Zelema i Garrido Fino,
 - dopuszczonych do obrotu po przebyciu średnio dwuletniego okresu dojrzewania w dębowych beczkach.

Dojrzewanie pod cienką warstwą pleśni flor – określenie z akapitu pierwszego oznacza proces biologiczny, który pojawia się gdy cienka warstwa specjalnych drożdży powstaje spontanicznie na wolnej powierzchni wina po całkowitej fermentacji alkoholowej moszczu i nadaje produktowi specyficzne właściwości analityczne i organoleptyczne.

9. Określenie, o którym mowa w pkt 8 nie może być tłumaczone. Jednakże, może jej towarzyszyć uwaga objaśniająca w języku zrozumiałym dla konsumenta końcowego.
10. Tradycyjne określenie szczególne „vinho generoso” używana jest tylko dla gatunkowych win likierowych produkowanych w określonych regionach: „Porto”, „Madeira”, „Moscatel de Setúbal” i „Carcavelos” w powiązaniu z zarejestrowaną nazwą pochodzenia.
11. Tradycyjne określenie szczególne „vino generoso de licor” używana jest tylko dla gatunkowych win likierowych produkowanych w określonych regionach:
- otrzymanych z „vino generoso”, jak określono w ust. 8, lub z wina dojrzewającego pod warstwą pleśni flor nadającego się do produkcji „vino generoso”, do którego dodano częściowo sfermentowany moszcz gronowy otrzymany z suszonych winogron albo zagęszczony moszcz gronowy,
 - dopuszczonych do obrotu po przebyciu średnio dwuletniego okresu dojrzewania w dębowych beczkach.
12. Określeni, o którym mowa w ust. 11 nie może być tłumaczone. Jednakże, może jej towarzyszyć uwaga objaśniająca w języku zrozumiałym dla konsumenta końcowego.

ZAŁĄCZNIK VII

OPIS, OZNACZENIE, PREZENTACJA I OCHRONA NIEKTÓRYCH PRODUKTÓW INNYCH NIŻ WINA MUSUJĄCE

Do celów niniejszego Załącznika:

- „*etykietowanie*” oznacza wszystkie opisy i inne odniesienia, symbole, ilustracje i znaki, które mają na celu wyróżnienie produktu i znajdują się na opakowaniu, włączając zamknięcie, albo na metkach dołączonych do opakowania. Niektóre odniesienia, symbole i znaki nie stanowią części etykiety;
- „*opakowanie*” oznacza jednostkowe opakowania ochronne, takie jak papier, słomiane osłony wszelkiego rodzaju, kartony oraz skrzynie używane do transportu jednego lub więcej pojemników i/lub do prezentowania produktów do sprzedaży konsumentowi końcowemu.

A. Dane obowiązkowe

1. Etykieta:

- a) win stołowych, win stołowych z oznaczeniem geograficznym i gatunkowych win produkowanych w określonych regionach;
- b) win pochodzących z państw trzecich innych niż określone w lit. c);
- c) win likierowych, win półmusujących i win półmusujących gazowanych objęte załącznikiem I oraz takie same wina pochodzące z państw trzecich

powinna zawierać następujące dane:

- oznaczenie sprzedaży produktu;
- objętość nominalną;
- rzeczywiste stężenie alkoholu w % objętościowych;
- numer partii zgodnie z dyrektywą Rady nr 89/396/EWG z dnia 14 lipca 1989 r. w sprawie wskazówek lub oznakowań identyfikacyjnych partii artykułów, do których należy dany środek spożywczy⁵⁶.

2. Opis sprzedaży składa się z:

- a) w przypadku win stołowych, określenia „wino stołowe”, oraz:
 - w przypadku wysyłki do innego Państwa Członkowskiego lub państwa eksportującego, nazwy Państwa Członkowskiego, jeżeli winogrona zostały wyprodukowane i przetworzone na wino w tym

⁵⁶ Dz.U. L 186 z 30.06.1989, str. 21.

państwie;

- określenia „mieszanka win z różnych państw Wspólnoty Europejskiej” w przypadku win otrzymywanych z mieszanki produktów pochodzących z różnych Państw Członkowskich;
- określenia „wina uzyskane w... z winogron zebranych w...” uzupełnionych o nazwy danych Państw Członkowskich w przypadku win wyprodukowanych w Państwie Członkowskim z winogron zebranych w innym Państwie Członkowskim;
- określenia „retsina” oraz „vino tinto de mezcla” w przypadku niektórych win stołowych;

b) w przypadku win stołowych z oznaczeniami geograficznymi:

- określenia „wino stołowe”,
- nazwy jednostki geograficznej,
- jednego z następujących terminów, na warunkach, które zostaną określone: „Landwein”, „vin de pays”, „indicazione geografica tipica”, „ονομασία κατα παράθεση”, „οίνος τοπικός” „vino de la tierra”, „vinho regional” lub „regional wine”; gdy użyto takiego terminu, używanie wyrazów „wino stołowe” nie jest konieczne;

c) w przypadku gatunkowych win produkowanych w określonych regionach:

- nazwy obszaru produkcji,
- z zastrzeżeniem odstępstw, które zostaną określone,
- określenia „wino gatunkowe produkowane w określonym regionie”,
 - określenia „gatunkowe wino likierowe produkowane w określonym regionie”,
 - „gatunkowe wino półmusujące produkowane w określonym regionie”, albo
 - tradycyjnego charakterystycznego określenia zawartego w wykazie, który zostanie sporządzony, lub kilku takich określeń, w przypadku, gdy przewidują danego Państwa Członkowskiego;

d) w przypadku win przywożonych, określenia „wino”, które musi być uzupełnione nazwą kraju pochodzenia oraz, w przypadku gdy mają oznaczenie geograficzne, nazwą danego obszaru geograficznego;

e) w przypadku win likierowych, określenia „wino likierowe”;

- f) w przypadku win półmusujących, określenia „wino półmusujące”;
- g) w przypadku win półmusujących, określenia „wino półmusujące gazowane”;
- h) w przypadku win określonych w lit. e)-g) pochodzących z państw trzecich, danych, które zostaną określone.

3. Etykiety:

- a) win stołowych, win stołowych z oznaczeniem geograficznym oraz win gatunkowych produkowanych w określonych regionach;
- b) win pochodzących z państw trzecich,

muszą zawierać, oprócz danych określonych w ust. 1 i 2, następujące oznaczenia:

- nazwisko lub firmę butelkującego, lokalny obszar administracyjny i Państwo Członkowskie lub, w przypadku pojemników o pojemności nominalnej powyżej 60 litrów, nadawcę,
- w przypadku win przywożonych, importera lub, jeżeli butelkowania dokonano we Wspólnocie, butelkującego.

4. Oznakowanie win likierowych, win półmusujących, win półmusujących gazowanych oraz takich win pochodzących z państw trzecich uzupełnia się o dane, które zostaną ustalone, odpowiadające tym, określonym w ust. 2. i 3.

B. Dane nieobowiązkowe

1. Etykiety produktów uzyskanych we Wspólnocie mogą być uzupełnione o następujące dane, na warunkach, które zostaną określone:

- a) w przypadku win stołowych, win stołowych z oznaczeniem geograficznym oraz win gatunkowych produkowanych w określonych regionach:
 - nazwisko(-a), tytuł(-y) oraz adres(y) osoby (osób) zaangażowanych we wprowadzanie do obrotu,
 - typ produktu,
 - szczególny kolor, zgodnie z zasadami ustanowionymi przez Państwo Członkowskie produkcji;
- b) w przypadku win stołowych z oznaczeniem geograficznym oraz win gatunkowych produkowanych w określonych regionach:
 - rok zbiorów,
 - nazwa jednej lub więcej odmian,

- nagroda, medal lub informacje o przyznaniu nagrody w konkursie,
- oznaczenia dotyczące sposobów otrzymania produktu lub metod zastosowanych w celu wytworzenia produktu,
- inne tradycyjne terminy, zgodnie z przepisami ustanowionymi przez Państwo Członkowskie produkcji,
- nazwa winnicy,
- termin określający, że wino zostało zabutelkowane:
 - w winnicy, lub
 - przez grupę winnic, lub
 - w winnicy usytuowanej w regionie produkcji lub, w przypadku gatunkowych win produkowanych w określonych regionach, w jego bezpośrednim sąsiedztwie;

c) w przypadku gatunkowych win produkowanych w określonych regionach:

- odniesienie do obszaru geograficznego mniejszego niż region określony zgodnie z przepisami ustanowionymi przez Państwo Członkowskie produkcji,
- odniesienie do obszaru geograficznego większego niż region zdefiniowany w celu określenia pochodzenia gatunkowego wina produkowanego w określonych regionach.
- informacja, że butelkowania dokonano w określonym regionie, pod warunkiem, że zamieszczenie takiej informacji jest tradycyjne i zwyczajowo przyjęte w danym regionie.

2. Dane nieobowiązkowe odpowiadające tym określonym w ust. 1. zostaną określone dla win likierowych, win półmusujących, win półmusujących gazowanych i win pochodzących z państw trzecich.

Niniejszy ustęp pozostaje bez uszczerbku dla możliwości przyjęcia przez Państwa Członkowskie zasad znakowania tych produktów do czasu przyjęcia odpowiednich reguł wspólnotowych.

3. W przypadku produktów określonych w pkt A ust. 1 etykiety mogą być uzupełnione innymi danymi.
4. Państwa Członkowskie produkcji mogą uznać niektóre dane z ust. 1 i 2 za obowiązkowe, zakazać lub ograniczyć ich stosowania w odniesieniu do win produkowanych na ich terytorium.

C. Stosowanie niektórych szczególnych terminów

1. Określenie:

- a) „wino” ogranicza się do produktów zgodnych z definicją podaną w załączniku I pkt 10;
- b) „wino stołowe” ogranicza się do produktów zgodnych z definicją podaną w załączniku I pkt 13;

2. Bez uszczerbku dla przepisów mających na celu harmonizację przepisów prawnych, możliwość zezwolenia przez Państw Członkowskich na:

- używania wyrazu „wino” w połączeniu z nazwą owocu, w formie nazwy złożonej, w celu opisanie produktów uzyskanych w wyniku fermentacji owocu innego niż winogrona,
- inne nazwy złożone, których częścią składową jest wyraz „wino”

bez wpływu jednak przepisów ust. 1 lit. a).

3. Oznaczenie:

- a) „wino likierowe” ograniczone jest do produktów zgodnych z definicją podaną w załączniku I pkt 14 lub, w miarę potrzeby, z definicją, która zostanie uzgodniona zgodnie ze wstępem do niniejszego załącznika;
- b) „gatunkowe wino likierowe produkowane w określonym regionie” ograniczone jest do produktów zgodnych z definicją podaną w załączniku I pkt 14 oraz szczegółowych przepisach niniejszego rozporządzenia;
- c) „wino półmusujące” ograniczone jest do produktów zgodnych z definicją podaną w załączniku I pkt 17 lub, w miarę potrzeby, z definicją, która zostanie uzgodniona zgodnie ze wstępem do niniejszego załącznika;
- d) „gatunkowe wino półmusujące produkowane w określonym regionie” ograniczone jest do produktów zgodnych z definicją podaną w załączniku I pkt 17 oraz szczegółowych przepisach niniejszego rozporządzenia;
- e) „wino półmusujące gazowane” ograniczone jest do produktów zgodnych z definicją podaną w załączniku I pkt 18 lub, w miarę potrzeby, z definicją, która zostanie uzgodniona zgodnie ze wstępem do niniejszego załącznika.

4. Jeżeli zostaną użyte nazwy złożone określone w ust. 2, należy unikać pomylenia ich z produktami określonymi w ust. 1.

D. Języki, które mogą być stosowane przy etykietowaniu produktów

1. Informacje na etykiecie muszą być podane w jednym lub więcej urzędowych języków Wspólnoty, tak aby konsument końcowy mógł łatwo zrozumieć każdą z

pozycji zamieszczonych w informacji.

Nie naruszając akapitu pierwszego:

- nazwa określonego regionu,
- nazwa innej jednostki geograficznej,
- tradycyjne charakterystyczne określenia oraz dodatkowe tradycyjne dane,
- nazwy winnic lub ich związki oraz dane dotyczące butelkowania,

podawane są wyłącznie w jednym z urzędowych języków Państwa Członkowskiego, na którego terytorium produkt wytworzono.

Informacje określone w akapicie drugim mogą być powtórzone w jednym lub więcej urzędowych języków Wspólnoty w przypadku produktów pochodzących z Grecji.

Informacje określone w akapicie drugim tiret pierwsze i drugie mogą być podane wyłącznie w innym urzędowym języku Wspólnoty, w przypadku, gdy taki język jest równoważny językowi urzędowemu obowiązującemu w tej części terytorium Państwa Członkowskiego pochodzenia, w której znajduje się omawiany określony region, jeżeli używanie tego języka jest tradycyjne i zwyczajowo przyjęte w danym Państwie Członkowskim.

W przypadku produktów uzyskanych i wprowadzonych do obrotu na ich terytorium, Państwa Członkowskie mogą zezwolić na podanie informacji określonych w akapicie drugim także w języku innym niż język urzędowy Wspólnoty, jeżeli używanie tego języka jest tradycyjne i zwyczajowo przyjęte w danym Państwie Członkowskim lub na części jego terytorium.

Państwa Członkowskie produkcji mogą zezwolić, w odniesieniu do ich produktów, na podawanie informacji, określonych w akapicie drugim, w innym języku, jeżeli używanie tego języka jest tradycyjne dla podawania takich danych.

2. W przypadku dalszych wyjątków od przepisów ust. 1 można podjąć decyzję.

E. **Kody**

Zgodnie ze szczegółowymi zasadami, które zostaną określone, kod:

- używany jest przy etykietowaniu produktu objętego pkt A ust. 1, innego niż produkt określony w tiret następnym, w celu podania pełnej lub częściowej informacji dotyczącej nazwy określonego regionu innej niż oznaczenie, które może być użyte do danego produktu. Jednakże, Państwa Członkowskie mogą przewidzieć inne odpowiednie środki na ich terytorium w celu uniknięcia możliwości pomylenia z danym określonym regionem,
- używany jest przy etykietowaniu wina stołowego stosownie do przepisów pkt A

ust. 2 lit. a) tiret drugie i trzecie, aby wskazać siedzibę zarządu butelkującego lub nadawcy oraz, w miarę potrzeby, miejsce butelkowania lub wysyłki.

Zgodnie ze szczegółowymi zasadami, które zostaną określone, kod może być użyty na etykiecie produktów określonych w niniejszym załączniku w odniesieniu do danych wymienionych w pkt A ust. 3, pod warunkiem, że Państwo Członkowskie, na którego terytorium produkty te są butelkowane, na to zezwoliło. Zastosowanie kodu związane jest z przepisem dotyczącym podawania w pełni na etykiecie nazwiska lub firmy osoby lub grupy osób, innych niż butelkujący, zajmujących się handlową dystrybucją produktu, nazwy lokalnego obszaru administracyjnego lub części takiego obszaru, w którym znajduje się siedziba zarządu takiej osoby lub grupy osób.

F. Znaki firmowe

1. W przypadku gdy opis, prezentacja lub reklama produktów, określonych w niniejszym rozporządzeniu, jest uzupełniona nawami znaków firmowych, takie znaki firmowe nie mogą zawierać wyrazów, części wyrazów, znaków lub ilustracji, które:

a) mogą mylić lub wprowadzać w błąd osoby, do których są kierowane, w rozumieniu art. 48, lub

b)

– mogą być mylone przez osoby, do których są kierowane, z całym lub częścią opisu wina stołowego, wina likierowego, wina półmusującego, wina półmusującego gazowanego, wina gatunkowego produkowanego w określonych regionach lub wina przywożonego, którego opis jest regulowany przepisami wspólnotowymi albo z opisem jakiegokolwiek innego produktu, określonego w niniejszym załączniku, lub

– są identyczne z opisem jakiegokolwiek takiego produktu, chyba że produkty użyte do wytworzenia gotowych produktów określonych powyżej mogą korzystać z takiego opisu lub prezentacji.

Ponadto, etykieta użyta do opisu wina stołowego, wina likierowego, wina półmusującego, wina półmusującego gazowanego, gatunkowego wina produkowanego w określonych regionach lub wina przywożonego nie może być opatrzona znakami firmowymi zawierającymi wyrazy, części wyrazów, znaki lub ilustracje, które:

a) w przypadku:

– win stołowych, win likierowych, win półmusujących i win półmusujących gazowanych, zawierają nazwę wina gatunkowego produkowanego w określonych regionach,

– win gatunkowych produkowanych w określonych regionach, zawierają nazwę wina stołowego;

- win przywożonych, zawierają nazwę wina stołowego lub gatunkowego wina produkowanych w określonych regionach;
 - b) w przypadku win stołowych z oznaczeniem geograficznym, gatunkowych win produkowanych w określonych regionach lub win przywożonych, zawierają fałszywe informacje, w szczególności w odniesieniu do pochodzenia geograficznego, odmiany winorośli, roku winobrania lub odnoszące się do najwyższej jakości;
 - c) w przypadku win stołowych, innych niż określone w lit. b), win likierowych, win półmusujących i win półmusujących gazowanych, zawierają fałszywe informacje dotyczące pochodzenia geograficznego, odmiany winorośli, roku winobrania lub odnoszące się do najwyższej jakości;
 - d) w przypadku win przywożonych, mogą powodować mylenie wywołane ilustracją użytą do odróżnienia wina stołowego, wina likierowego, wina półmusującego, wina półmusującego gazowanego, gatunkowego wina produkowanego w określonych regionach lub wina przywożonego opisanych za pomocą oznaczenia geograficznego.
2. Na zasadzie odstępstwa od przepisów ust. 1 akapit pierwszy lit. b), posiadacz zarejestrowanego znaku firmowego dla wina lub moszczu gronowego, który jest identyczny z:
- nazwą jednostki geograficznej mniejszej niż określony region użyty do opisu gatunkowego wina produkowanego w określonych regionach, lub
 - nazwą jednostki geograficznej użytej do opisu wina stołowego oznaczonego za pomocą wskazania regionu geograficznego, lub
 - nazwą wina przywożonego opisanego za pomocą oznaczenia geograficznego

może, nawet jeżeli nie jest uprawniony do używania takiej nazwy, stosownie do pkt 1 akapit pierwszy, dalej stosować taką nazwę marki do dnia 31 grudnia 2002 r., pod warunkiem, że omawiany znak firmowy:

- a) został zarejestrowany najpóźniej dnia 31 grudnia 1985 r. przez właściwy organ Państwa Członkowskiego, zgodnie z obowiązującymi w dniu rejestracji przepisami; oraz
- b) był rzeczywiście używany bez przerwy od momentu rejestracji do dnia 31 grudnia 1986 r. lub, jeżeli znak zarejestrowano przed dniem 1 stycznia 1984 r., co najmniej od tej ostatniej daty.

Ponadto, posiadacz powszechnie rozpoznawanej zarejestrowanego znaku firmowego wina lub moszczu gronowego, który zawiera słownictwo identyczne z nazwą określonego regionu lub z nazwą jednostki geograficznej mniejszej od

określonego regionu, może, nawet jeżeli nie jest uprawniony do używania takiej nazwy stosownie do przepisów ust. 1, w dalszym ciągu używać tego znaku w przypadku gdy odnosi się on do tożsamości jej pierwotnego posiadacza lub do pierwotnego pośrednika, pod warunkiem, że znak został zarejestrowany co najmniej 25 lat przed urzędowym uznaniem danej nazwy geograficznej przez produkujące Państwo Członkowskie zgodnie z odpowiednimi przepisami wspólnotowymi dotyczącymi gatunkowych win produkowanych w określonych regionach oraz że dany znak był rzeczywiście używany bez przerwy.

Nie można powoływać się na znaki, które spełniają warunki określone w akapicie pierwszym i drugim, w celu wystąpienia przeciwko używaniu nazw jednostek geograficznych stosowanych do opisu gatunkowego wina produkowanego w określonych regionach lub wina stołowego.

3. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, przed dniem 31 grudnia 2002 r., podejmuje decyzję dotyczącą ewentualnego przedłużenia terminu określonego w ust. 2 akapit pierwszy.
4. Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję o znakach określonych w ust. 2, jak tylko uzyskają o nich informacje.

Komisja przekazuje takie informacje właściwym władzom Państw Członkowskich wyznaczonych do sprawdzania zgodności ze wspólnotowymi przepisami w sektorze winiarskim.

G. Wprowadzanie do obrotu, kontrola i ochrona

1. Od momentu wprowadzenia produktu do obrotu w pojemniku o nominalnej objętości nie większej niż 60 litrów zbiornik powinien zostać opatrzony etykietą. Etykieta jest zgodna z przepisami niniejszego rozporządzenia; to samo dotyczy opatrzonych etykietą pojemników o nominalnej objętości większej niż 60 litrów.
2. W przypadku odstępstw od przepisów ust. 1 można podjąć decyzję.
3. Każde Państwo Członkowskie jest odpowiedzialne za kontrolę i ochronę gatunkowych win produkowanych w określonych regionach oraz win stołowych z oznaczeniem geograficznym wprowadzanych do obrotu zgodnie z przepisami niniejszego rozporządzenia.
4. Wina przywożone, przeznaczone do bezpośredniego spożycia przez ludzi i posiadające oznaczenia geograficzne mogą się kwalifikować, w odniesieniu do wprowadzania do obrotu we Wspólnocie i na zasadzie wzajemności, do systemu ochrony i kontroli określonej w ust. 3.

Poprzedni akapit realizuje się w formie umów z zainteresowanymi państwami trzecimi, negocjowanymi i zawieranymi zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 133 Traktatu.

ZAŁĄCZNIK VIII

OPIS, OZNACZANIE, PREZENTACJA I OCHRONA WIN MUSUJĄCYCH

A. Definicje

1. Niniejszy załącznik ustanawia ogólne zasady opisu i prezentacji:
 - a) win musujących zdefiniowanych w załączniku I pkt 15, produkowanych we Wspólnocie;
 - b) win musujących gazowanych zdefiniowanych w załączniku I pkt 16, pochodzących ze Wspólnoty;
 - c) win musujących zdefiniowanych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem na mocy procedury ustanowionej w art. 75, pochodzących z państw trzecich;
 - d) win musujących gazowanych zdefiniowanych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem na mocy procedury ustanowionej w art. 75, pochodzących z państw trzecich.

Na wina musujące określone w lit. a) składają się:

- wina musujące określone w załączniku V pkt H,
- gatunkowe wina musujące określone w załączniku V pkt I, oraz
- gatunkowe wina musujące produkowane w określonych regionach, o których mowa w załączniku VI pkt K.

2. Do celów niniejszego załącznika:

- „*etykietowanie*” oznacza odniesienia, symbole, ilustracje oraz znaki lub wszelkie inne opisy, które mają na celu wyróżnienie produktu i znajdują się na pojemniku, włączając zamknięcie, albo na metkach dołączonych do pojemnika i na materiałach ochronnych szyjki butelek,
- „*opakowanie*” oznacza jednostkowe opakowania ochronne, takie jak papier, słomiane osłony wszelkiego rodzaju, kartony oraz skrzynie używane do transportu jednego lub więcej pojemników i/lub używane do prezentowania produktów do sprzedaży konsumentowi końcowemu,
- „*producent*” produktu określonego w ust. 1 oznacza osobę fizyczną lub prawną albo grupę osób, które prowadzą produkcję lub w imieniu których produkcja jest prowadzona,
- „*produkcja*” oznacza przetwarzanie świeżych winogron, moszczu gronowego i wina na produkt określony w ust. 1.

B. Dane obowiązkowe

1. W przypadku produktów, określonych w pkt A ust. 1, opis na etykiecie zawiera następujące informacje:
 - a) określenie, pod jakim produkt był sprzedawany, zgodnie z przepisami pkt D ust. 2;
 - b) nominalną objętość produktu;
 - c) rodzaj produktu, zgodnie z przepisami pkt D ust. 3;
 - d) rzeczywiste stężenie alkoholu w % objętościowych, zgodnie z szczegółowymi zasadami, które zostaną określone.
2. W przypadku produktów, określonych w pkt A ust. 1 lit. a) i b), opis na etykiecie zawiera, oprócz informacji wymienionych w ust. 1:
 - nazwisko lub firmę producenta lub sprzedawcy, którego siedziba znajduje się we Wspólnocie, oraz
 - nazwę lokalnego obszaru administracyjnego lub części takiego obszaru oraz Państwa Członkowskiego, na terenie którego znajduje się siedziba zarządu wymienionych wyżej osób, zgodnie z przepisami pkt D ust. 4 i 5.

Jednakże, Państwa Członkowskie mogą nakazać umieszczanie pełnego nazwiska lub firmy producenta.

W przypadku gdy na etykiecie widnieje nazwisko lub firma producenta i jeżeli produkcja odbywa się w innym lokalnym obszarze administracyjnym, części takiego obszaru lub w Państwie Członkowskim niż to określone w akapicie pierwszym tiret drugie, informacje tam określone uzupełnia się nazwą lokalnego obszaru administracyjnego lub części takiego obszaru, w którym prowadzono produkcję, a jeżeli produkcja miała miejsce w innym Państwie Członkowskim, nazwą tego Państwa Członkowskiego.

3. W przypadku produktów określonych w pkt A ust. 1 lit. c) i d), opis na etykiecie zawiera, oprócz informacji wymienionych w ust. 1, następujące informacje:
 - a) nazwisko lub firmę importera i nazwę lokalnego obszaru administracyjnego oraz Państwa Członkowskiego, na terytorium którego znajduje się siedziba zarządu importera;
 - b) nazwisko lub firmę producenta oraz nazwę lokalnego obszaru administracyjnego oraz nazwę państwa trzeciego, na terytorium którego znajduje się siedziba zarządu producenta, zgodnie z przepisami pkt D ust. 4 i 5.
4. Opis na etykiecie zawiera dodatkowe informacje w następujących przypadkach:
 - w przypadku produktów produkowanych z win pochodzących z państw

trzecich, jak określono w załączniku I pkt 15 tiret szóste, opis na etykiecie wskazuje, że produkt wyprodukowano z win przywożonych i określa nazwę państwa trzeciego, z którego pochodzi wino użyte do stworzenia cuvée,

- w przypadku gatunkowych win musujących produkowanych w określonych regionach, na etykiecie podaje się nazwę określonego regionu, w którym zebrano winogrona użyte do wytworzenia produktu,
- w przypadku gatunkowych win musujących typu aromatyzowanego, określonych w załączniku VI pkt K 10 ust. 10, opis na etykiecie zawiera nazwę odmiany winorośli, z której otrzymano wina albo wyrażenie „produkowane z aromatycznych odmian winogron”

C. Dane nieobowiązkowe

1. W przypadku produktów, określonych w pkt A ust. 1, opis na etykiecie może być uzupełniony innymi danymi, pod warunkiem, że:
 - nie będą wprowadzać w błąd osób, dla których informacje są przeznaczone, w szczególności dotyczy to obowiązkowych informacji wymienionych w pkt B i informacji nieobowiązkowych wymienionych w pkt E,
 - w miarę potrzeby, będą przestrzegane przepisy pkt E.
2. Do celów nadzoru i kontroli sektora winiarskiego właściwe w tej kwestii władze mogą, mając na uwadze ogólne zasady procedury przyjęte przez każde z Państwo Członkowskie, zażądać od producenta lub sprzedawcy, określonego w pkt B ust. 2 akapit pierwszy tiret pierwsze, dowodu na poparcie dokładności informacji użytych do opisu dotyczącego natury, tożsamości, jakości, składu oraz pochodzenia danego produktu lub produktów użytych w jego produkcji.

W przypadku gdy takie żądanie wysuwane jest przez:

- właściwy organ Państwa Członkowskiego, w którym znajduje się siedziba producenta lub sprzedawcy, przedstawienia dowodu żąda ten organ bezpośrednio od takich osób,
- właściwy organ innego Państwa Członkowskiego, organ ten zapewnia właściwemu organowi państwa, w którym znajduje się siedziba producenta lub sprzedawcy, w ramach bezpośredniej współpracy między nimi, wszelkie informacje niezbędne do umożliwienia temu drugiemu organowi uzyskania takiego dowodu; organ składający żądanie informowany jest o działaniach podjętych w wyniku jego żądania.

Jeżeli właściwe władze stwierdzą, że taki dowód nie został przedstawiony, dane informacje uznaje się za niezgodne z niniejszym rozporządzeniem.

D. Szczegółowe zasady regulujące stosowanie danych obowiązkowych

1. Pozycje informacji określone w pkt B:

- umieszczane są razem w tym samym polu widzenia na pojemniku, oraz
- wyrażone są przy użyciu jasnych, czytelnych i trwałych znaków, które są wystarczająco duże, aby wyróżniać się z tła, na którym je nadrukowano oraz aby były łatwo odróżnialne od wszystkich innych elementów graficznych.

Obowiązkowe informacje dotyczące importera mogą być jednak umieszczone poza polem widzenia, na którym znajdują się pozostałe obowiązkowe informacje.

2. Opis sprzedaży, określony w pkt B ust. 1 lit. a), oznacza się przez jedno z następujących wyrażeń:

- a) w przypadku win musujących, określonych w załączniku V pkt H, „wino musujące”;
- b) w przypadku gatunkowych win musujących, określonych w załączniku V pkt I, innych niż określone w lit. d) niniejszego ustępu, „gatunkowe wino musujące” lub „Sekt”;
- c) w przypadku gatunkowych win musujących produkowanych w określonych regionach, o których mowa w załączniku VI pkt K:
 - „gatunkowe wino musujące produkowane w określonym regionie” albo „Sekt bestimmter Anbaugebiete” albo „Sekt bA”, lub
 - charakterystyczne tradycyjne określenie wybrane spośród określonych w załączniku VII pkt A ust. 2 lit. c) tiret drugie subtiret czwarte przez Państwo Członkowskie, na terenie którego odbywa się produkcja i znajdujących się w wykazie, który zostanie sporządzony, lub
 - jedną z nazw określonych regionów gatunkowych win musujących produkowanych w określonych regionach, określonych w załączniku VII pkt A ust. 2 lit. c) tiret drugie, lub
 - dwóch z tych wyrażeń użytych w połączeniu.

Państwa Członkowskie mogą jednak wymagać, w przypadku gatunkowych win musujących produkowanych w określonych regionach, produkowanych na ich terytorium, aby niektóre wyrażenia, określone w akapicie pierwszym, były używane samodzielnie albo w połączeniu;

- d) w przypadku gatunkowych win musujących typu aromatyzowanego, określonych w załączniku V pkt I ust. 3, „gatunkowe aromatyzowane wina musujące”;
- e) w przypadku win musujących pochodzących z państw trzecich:
 - „wino musujące”;

lub

- „gatunkowe wino musujące” lub „Sekt”, w przypadku gdy warunki ustanowione dla produkcji takich win zostały uznane za równoznaczne tym, określonym w załączniku V pkt I.

Dla takich win musujących opisowi sprzedaży towarzyszy odniesienie do państwa trzeciego, w którym zebrano użyte winogrona, poddano je fermentacji oraz przetworzono na wino musujące. W przypadku, gdy produkty użyte do produkcji wina musującego zostały uzyskane w kraju innym, niż kraj, w którym wyprodukowano wino, oznaczenie kraju produkcji, stosownie do przepisów pkt B ust. 3 musi wyraźnie odróżniać się od wszystkich innych oznaczeń umieszczonych na etykiecie;

- f) w przypadku win musujących gazowanych pochodzących ze Wspólnoty lub państw trzecich, „wino musujące gazowane”. Jeżeli język użyty do wyrażenia tej pozycji informacji nie wskazuje, że dodano dwutlenek węgla, na etykiecie zamieszcza się wyrażenie „otrzymane przez dodanie dwutlenku węgla” zgodnie ze szczegółowymi zasadami, które zostaną określone.

3. Rodzaj produktu określony poprzez zawartość cukru, określoną w pkt B ust. 1 lit. c), oznaczany jest jednym z następujących terminów, zrozumiałych w Państwie Członkowskim lub w państwie trzecim przeznaczenia, w którym produkt jest oferowany do bezpośredniego spożycia przez ludzi:

- „brut nature”, „naturherb”, „bruto natural”, „pas dosé”, „dosago zéro” lub „dosaggio zero”: jeżeli jego zawartość cukru jest mniejsza niż 3 gramy na litr; te terminy mogą być użyte wyłącznie w odniesieniu do produktów, do których nie dodano cukru po wtórnej fermentacji;
- „extra brut”, „extra herb” lub „extra bruto”: jeżeli jego zawartość cukru wynosi między 0 a 6 gramów na litr;
- „brut”, „herb” lub „bruto”: jeżeli jego zawartość cukru jest mniejsza niż 15 gramów na litr;
- „extra dry”, „extra trocken” lub „extra secco”: jeżeli jego zawartość cukru wynosi między 12 a 20 gramów na litr;
- „sec”, „trocken”, „secco” lub „asciutto”, „dry”, „tør”, „ξηρός”, „seco”, „torr” lub „kuiva”: jeżeli jego zawartość cukru jest mniejsza wynosi między 35 a 17 gramów na litr;
- „demi - sec”, „halbtrocken”, „abboccato”, „medium dry”, „halvtør”, „ημίξηρος”, „semi seco”, „meio seco”, „halvtorr” lub „puolikuiva”: jeżeli jego zawartość cukru wynosi między 33 a 50 gramów na litr;
- „doux”, „mild”, „dolce”, „sweet”, „sød”, „γλυκύς”, „dulce”, „doce”, „söt” lub „makea”: jeżeli jego zawartość cukru jest większa niż 50 gramów na

litr.

Jeżeli zawartość cukru w produkcie uzasadnia użycie dwóch terminów określonych w akapicie pierwszym, producent lub importer muszą wybrać tylko jeden z nich.

Nie naruszając przepisów pkt B ust. 1 lit. c), w przypadku gatunkowych win musujących typu aromatyzowanego, określonych w załączniku V pkt 1 ust. 3, oraz w przypadku gatunkowych win musujących typu aromatyzowanego, produkowanych w określonych regionach, określonych w załączniku VI pkt K ust. 10, określenie typu produktu, jak określono w akapicie pierwszym, można zastąpić przez podanie zawartości cukru, wyrażonej w gramach na litr, zgodnie z przeprowadzoną analizą.

Żadna inna informacja, oprócz informacji określonych w akapicie pierwszym i trzecim, nie może być użyta na etykiecie w celu wskazania typu produktu określonego przez zawartość cukru.

4. Nazwisko lub firmę producenta oraz nazwę lokalnej jednostki administracyjnej lub części takiej jednostki oraz państwa, w którym znajduje się siedziba zarządu producenta podaje się:
 - w całości,
 - albo, w przypadku produktów wytworzonych we Wspólnocie, przy użyciu kodu, pod warunkiem, że nazwisko lub firma osoby lub grupy osób, innych niż producent zajmujący się handlową dystrybucją produktu, oraz nazwa lokalnego obszaru administracyjnego, lub części takiego obszaru oraz Państwo Członkowskie, w którym znajduje się siedziba zarządu osoby lub grupy osób, są podane w całości.
5. W przypadku gdy nazwa lokalnej jednostki administracyjnej lub części takiej jednostki widnieje na etykiecie w celu wskazania siedziby zarządu producenta lub innej osoby zajmującej się handlową dystrybucją produktu albo w celu wskazania miejsca produkcji, a dane te zawierają nazwę określonego regionu, w rozumieniu przepisów załącznika VI pkt A, inną niż ta, która może być użyta do określenia danego produktu, tę nazwę podaje się w formie kodu.

Jednakże, Państwa Członkowskie mogą ustanowić inne właściwe środki służące do opisu produktów produkowanych na ich terytorium, w szczególności w odniesieniu do wielkości używanych znaków; które powinny być takie, aby uniknąć pomyłek dotyczących geograficznego pochodzenia wina.

6. Wyrażenia stosowane do wskazania metody produkcji mogą być określone przez przepisy wykonawcze.

E. Stosowanie niektórych szczególnych terminów

1. Nazwa jednostki geograficznej, innej niż określony region i mniejszej niż Państwo Członkowskie lub państwo trzecie, może być użyta wyłącznie w celu

uzupełnienia opisu:

- gatunkowego wina musującego produkowanego w określonych regionach,
- gatunkowego wina musującego, do którego przepisy wykonawcze dodały nazwę takiej jednostki geograficznej, lub
- wina musującego pochodzącego z państwa trzeciego, którego warunki produkcji uznane są za równoważne z ustanowionymi w załączniku V pkt I dla gatunkowych win musujących noszących nazwę jednostki geograficznej.

Użycie takiej nazwy jest dozwolone tylko w przypadku gdy:

- a) jest ona zgodna z zasadami Państwa Członkowskiego lub państwa trzeciego, w którym wino musujące zostało wyprodukowane;
- b) dana jednostka geograficzna jest dokładnie zdefiniowana;
- c) wszystkie winogrona, z których uzyskany został produkt, pochodzą z tej jednostki geograficznej, z wyjątkiem produktów zawartych w tirage liqueur lub expedition liqueur;
- d) w przypadku gatunkowych win musujących produkowanych w określonych regionach, jednostka geograficzna znajduje się w ramach określonego regionu, którego nazwę nosi wino;
- e) w przypadku gatunkowych win musujących, nazwa tej jednostki geograficznej nie została ustanowiona do opisu gatunkowych win musujących produkowanych w określonych regionach.

Nie naruszając przepisów akapitu drugiego lit c), Państwa Członkowskie mogą zezwolić na stosowanie nazwy jednostki geograficznej, mniejszej niż określony region, w celu uzupełnienia opisu gatunkowych win musujących produkowanych w określonych regionach, jeżeli co najmniej 85% produktu uzyskano z winogron zebranych w tej jednostce.

2. Nazwa odmiany winorośli może być użyta wyłącznie w celu uzupełnienia opisu produktu, określonego w pkt A ust. 1,

- w lit. a),
lub
- w lit. c), w przypadku gdy warunki produkcji uznane są za równoważne tym, ustanowionym w załączniku V pkt I lub w załączniku VI pkt K.

Nazwa odmiany winorośli lub jej synonim może być wskazana wyłącznie, gdy:

- a) uprawa tej odmiany oraz użycie produktów uzyskanych z tej odmiany są

zgodne z przepisami wspólnotowymi lub przepisami państwa trzeciego, w którym zebrano użyte winogrona;

- b) odmiana ta umieszczona jest w wykazie, który zostanie przyjęty przez Państwo Członkowskie, w którym uzyskano produkty użyte do stworzenia cuvée; w przypadku gatunkowych win musujących produkowanych w określonych regionach, wykaz ten sporządzany jest stosownie do przepisów załącznika VI pkt B ust. 1 lub pkt K ust. 10 lit. a);
- c) nazwa tej odmiany nie może być mylona z nazwą określonego regionu lub jednostki geograficznej, używanych do opisu innego wina wytworzonego we Wspólnocie lub przywożonego;
- d) nazwa tej odmiany nie może być powtórzona w tym samym wyrażeniu, chyba że istnieje więcej niż jedna odmiana o takiej samej nazwie i nazwa ta znajduje się w wykazie, który zostanie przyjęty przez Państwo Członkowskie, które jest producentem. Wykaz ten podaje się do wiadomości Komisji, która powiadamia odpowiednio pozostałe Państwa Członkowskie;
- e) produkt uzyskano całkowicie z danej odmiany, z wyjątkiem produktów zawartych w tirage liqueur lub expedition liqueur, oraz jeżeli odmiana wywiera przeważający wpływ na charakter danego produktu;
- f) długość procesu produkcji, łącznie z dojrzewaniem w czasie rozpoczynania produkcji, liczona od rozpoczęcia procesu fermentacji mającego na celu stworzenie musującego cuvée nie jest krótsza niż 90 dni i pod warunkiem, że czas trwania fermentacji mającej na celu stworzenie musującego cuvée oraz obecność cuvée w osadzie wynosił:
 - co najmniej 60 dni,
 - co najmniej 30 dni, jeżeli fermentacja odbywała się w pojemnikach z mieszadłami.

Przepisu tego nie stosuje się jednak stosowana do win musujących typu aromatyzowanego, określonych w załączniku V pkt I ust. 3 lub w załączniku VI pkt K ust. 10.

Bez względu na przepisy akapitu drugiego, Państwo Członkowskie produkujące, może:

- zezwolić na używanie nazwy odmiany winorośli, jeżeli co najmniej 85% winogron, z których uzyskano produkt pochodzi z tej odmiany, z wyjątkiem produktów zawartych w tirage liqueur lub expedition liqueur, oraz jeżeli odmiana wywiera przeważający wpływ na charakter danego produktu,
- zezwolić na używanie nazwy dwóch odmian winorośli, w przypadku, gdy stanowią tak przepisy produkującego Państwa Członkowskiego

oraz pod warunkiem, że wszystkie winogrona, z których otrzymano produkt pochodziły z tych trzech odmian, z wyjątkiem produktów zawartych w tirage liqueur lub expedition liqueur, oraz jeżeli mieszanka tych dwóch lub trzech odmian ma decydujący wpływ na odróżniający charakter produktu.

- ograniczyć takie używanie do niektórych odmian winogron, określonych w akapicie drugim.

3. Wyrażenie „poddane fermentacji w butelce” może być użyte wyłącznie w celu opisu:

- gatunkowego wina musującego produkowanego w określonych regionach,
- wina musującego gatunkowego,
- lub
- wina musującego pochodzącego z państwa trzeciego, którego warunki produkcji uznane są za równoważne ustanowionym w załączniku V pkt I lub w załączniku VI pkt K.

Użycie wyrażen, określonych w akapicie pierwszym, jest dozwolone wyłącznie, gdy:

- a) nadano produktowi cechy musujące w wyniku wtórnej fermentacji alkoholowej, która zaszła w butelce;
- b) długość procesu produkcji, łącznie z dojrzewaniem w miejscu wytworzenia, liczona od rozpoczęcia procesu fermentacji mającego na celu stworzenie musującego cuvée wyniosła nie krócej niż trzy miesiące;
- c) fermentacja mająca na celu stworzenie musującego cuvée oraz obecność cuvée w osadzie trwała co najmniej 90 dni;
- d) produkt został odseparowany od osadu poprzez filtrację przy użyciu metody obciążania lub poprzez wlewanie.

4. Wyrażenia „poddane fermentacji w butelce przy użyciu metody tradycyjnej” lub „metoda tradycyjna”, lub „metoda klasyczna”, lub jakiegokolwiek inne wyrażenie powstałe w wyniku tłumaczenia powyższych określeń może zostać użyte wyłącznie w celu opisu:

- gatunkowego wina musującego produkowanego w określonych regionach,
- gatunkowego wina musującego,
- lub
- wina musującego pochodzącego z państwa trzeciego, którego warunki

produkcji uznawane są za równoważne ustanowionym w załączniku V pkt I lub w załączniku VI pkt K.

Użycie wyrażeń, określonych w akapicie pierwszym, jest dozwolone wyłącznie, gdy:

- a) nadano produktowi cechy musujące w wyniku wtórnej fermentacji alkoholową, która zaszła w butelce;
 - b) produkt przebywał bez przerwy razem z osadem przez co najmniej trzy miesiące w tym samym miejscu, od momentu wytworzenia cuvée;
 - c) produkt został odseparowany od osadu poprzez wlewanie.
5. Wyrażenie odnoszące się do metody produkcji, które zawiera nazwę określonego regionu lub innej jednostki geograficznej lub termin pochodzący od którejkolwiek z tych dwóch nazw może być użyte wyłącznie w celu opisu:
- gatunkowego wina musującego produkowanego w określonych regionach,
 - gatunkowego wina musującego,
- lub
- wina musującego pochodzącego z państwa trzeciego, którego warunki produkcji uznawane są za równoważne ustanowionym w załączniku V pkt I lub w załączniku VI pkt K.

Takie wyrażenia mogą być używane wyłącznie do opisu produktu uprawnionego do oznaczeń geograficznych, określonych w akapicie pierwszym.

6. W odniesieniu do gatunkowych win musujących produkowanych w określonych regionach, które spełniają warunki ustanowione w ust. 4 akapit drugi:
- a) Termin „Winzesekt” jest zastrzeżony dla gatunkowych win musujących produkowanych w określonych regionach produkowanych w Niemczech a termin „Hauersekt” zastrzeżony jest dla gatunkowych win musujących produkowanych w określonych regionach produkowanych w Austrii, gdy oba są:
 - produkowane z winogron zebranych w tej samej winnicy, włączając grupy producentów, w przypadku, gdy producent, zdefiniowany w pkt D ust. 4, przetwarza na wino winogrona przeznaczone do wytworzenia gatunkowych win musujących produkowanych w określonych regionach,
 - wprowadzane do obrotu przez producenta, określonego w tiret pierwszym i oferowane łącznie z etykietami wskazującymi winnicę, odmianę winorośli oraz rok.

Zgodnie z obowiązującymi ustaleniami, można nałożyć dodatkowe warunki w odniesieniu do stosowania terminu „Weinzsekt” lub w odniesieniu do terminów równoważnych w innych językach Wspólnoty. Zgodnie z tymi samymi ustaleniami, Państwo Członkowskie może zostać upoważnione do ustanowienia szczególnych, w szczególności, bardziej rygorystycznych ustaleń.

Terminy określone w akapitach poprzednich mogą być używane tylko w języku kraju, w którym powstały;

- b) określenie „crémant” zastrzeżone jest dla gatunkowych win musujących produkowanych w określonych regionach:
- w stosunku do których termin był stosowany w połączeniu z nazwą określonego regionu, przez Państwo Członkowskie, w którym wino wyprodukowano,
 - wytworzonych z moszczu uzyskanego poprzez tłoczenie całych winogron, w odniesieniu do białych gatunkowych win musujących produkowanych w określonych regionach, gdy ilość uzyskanego moszczu nie przekracza 100 litrów na każde 150 kg winogron,
 - z maksymalną zawartością dwutlenku siarki nie przekraczającą 150 mg/l,
 - z maksymalną zawartością cukru nie przekraczającą 50 g/l,
- oraz
- produkowanych zgodnie z dodatkowymi zasadami szczególnymi regulującymi ich produkcję oraz opis, ustanowionymi przez Państwo Członkowskie, w którym zostały wyprodukowane.

Na zasadzie odstępstwa od przepisów tiret pierwszego, w odniesieniu do gatunkowych win musujących produkowanych w określonych regionach, w stosunku do których termin „crémant” nie został zastosowany przez zainteresowane Państwo Członkowskie zgodnie z tym przepisem, producenci tych gatunkowych win musujących produkowanych w określonych regionach mogą używać tego terminu, pod warunkiem, że tradycyjnie stosowali omawiany termin przez co najmniej 10 lat przed dniem 1 lipca 1996 r.

Zainteresowane Państwa Członkowskie informują Komisję o przypadkach skorzystania z tego odstępstwa.

7. Rok winobrania może zostać używany wyłącznie do opisu:

- gatunkowego wina musującego produkowanego w określonych regionach,
- gatunkowego wina musującego,

lub

- wina musującego pochodzącego z państwa trzeciego, którego warunki produkcji uznane są za równoważne ustanowionym w załączniku V pkt I lub w załączniku VI pkt K.

Odniesienie do roku winobrania jest dozwolone wyłącznie wówczas, gdy 85% produktu zostało uzyskane z winogron zebranych w danym roku, z wyjątkiem produktów zawartych w tirage liqueur lub expedition liqueur.

Państwa Członkowskie mogą jednak ustalić, że rok winobrania może być podawany w odniesieniu do gatunkowych win musujących produkowanych w określonych regionach, produkowanych na ich terytorium wyłącznie, gdy produkt uzyskano w całości z winogron zebranych w danym roku, z wyjątkiem produktów zawartych w tirage liqueur lub expedition liqueur.

8. Odniesienie do najwyższej jakości jest dozwolone wyłącznie w przypadku:

- gatunkowego wina musującego produkowanego w określonych regionach,
- gatunkowego wina musującego,

lub

- wina musującego pochodzącego z państwa trzeciego, którego warunki produkcji uznane są za równoważne ustanowionym w załączniku V pkt I lub w załączniku VI pkt K.

9. Nazwa Państwa Członkowskiego lub państwa trzeciego, lub przymiotnika pochodzącego od takiej nazwy, nie może być użyta w połączeniu z opisem sprzedaży, określonym w pkt D ust. 2, chyba że produkt jest produkowany na terytorium tego Państwa Członkowskiego lub państwa trzeciego i wytworzony jest wyłącznie z winogron zebranych i przerobionych na wino na tym samym terytorium.

10. Opis produktu, określonego w pkt A ust. 1, nie może być uzupełniony odniesieniem lub symbolem dotyczącym medalu lub nagrody uzyskanej w wyniku wzięcia udziału w konkursie lub przez jakiegokolwiek inne wyróżnienie, chyba że zostały one przyznane przez rządowy organ lub organ rządowo uznany do tego celu, dla danej ilości omawianego produktu.

11. Terminy „Premium” lub „Reserve” mogą być użyte wyłącznie jako uzupełnienie:

- terminu „gatunkowe wino musujące”,

lub

- jednego z terminów określonych w pkt D ust. 2 lit. c).

Termin „Reserve” może być, w miarę potrzeby, uzupełniony opisem, na warunkach ustanowionych przez produkujące Państwo Członkowskie.

12. W miarę potrzeby, przepisy wykonawcze mogą ustanowić:

a) warunki stosowania:

- wyrażenia określonego w ust. 8,
- terminów odnoszących się do metody produkcji innej niż określone w ust. 3-6,
- wyrażen odnoszących się do cech charakterystycznych odmian winorośli, z których wytwarzany jest dany produkt;

b) wykaz wyrażen, określonych w lit. a).

F. **Języki, które mogą być stosowane przy etykietowaniu**

Informacja określona:

- w pkt B, podawana jest w jednym lub więcej urzędowych języków Wspólnot tak, aby konsument końcowy mógł łatwo zrozumieć każdą z pozycji zamieszczoną w informacji,
- w pkt C, podawana jest w jednym lub więcej urzędowych języków Wspólnot.

W przypadku produktów wprowadzanych do obrotu na ich terytorium, Państwa Członkowskie mogą zezwolić na podawanie informacji także w języku innym niż urzędowy język Wspólnot, w przypadku gdy używanie takiego języka jest tradycyjne i zwyczajowo przyjęte w Państwie Członkowskim lub na części jego terytorium.

Jednakże:

- a) w przypadku gatunkowych win musujących produkowanych w określonych regionach oraz gatunkowych win musujących, używa się wyłącznie urzędowego języka Państwa Członkowskiego, na którego terytorium miała miejsce produkcja:
- w odniesieniu do nazwy określonego obszaru, określonego w pkt B ust. 4 akapit drugi,
 - w odniesieniu do nazwy innej jednostki geograficznej, określonej w pkt E ust. 1,

w przypadku wyżej wymienionych produktów produkowanych w Grecji, taka informacja może być powtórzona w jednym lub więcej urzędowych języków Wspólnot;

b) w przypadku produktów pochodzących z państw trzecich:

- użycie urzędowego języka państwa trzeciego, w którym miała miejsce produkcja, jest dozwolone, pod warunkiem, że informacja określona w pkt B ust. 1 zostanie podana również w urzędowym języku Wspólnot,
 - tłumaczenie pewnych informacji, określonych w pkt C na urzędowy język Wspólnot może być regulowane przepisami wykonawczymi;
- c) w przypadku produktów pochodzących ze Wspólnoty i przeznaczonych na wywóz, informacja określona w pkt B ust. 1, podana w urzędowym języku Wspólnot może być powtórzona w innym języku.

G. Prezentacja

1. Produkty, określone w pkt A ust. 1, mogą być przechowywane z zamiarem sprzedaży lub wprowadzenia do obrotu wyłącznie w butelkach, które:
- a) są zamknięte przy użyciu:
 - zamknięcia, w kształcie grzybka, zrobionego z korka lub innego materiału, który może mieć styczność ze środkami spożywczymi, utrzymywanego w miejscu poprzez klamrę, przykryte, jeżeli to konieczne, przez kapsel oraz otoczone folią, która w całości przykrywa zamknięcie oraz całą szyjkę butelki lub jej część,
 - jakiegokolwiek innego odpowiedniego zamknięcia, w przypadku butelek, o nominalnej objętości nie przekraczającej 0,20 litra, oraz
 - b) opatrzone są etykietami zgodnymi z przepisami niniejszego rozporządzenia.

Urządzenie zamykające, określone w akapicie pierwszym lit. a) tiret pierwsze i drugie nie może być przykryte ani przez kapsel ani przez folię wyprodukowanych na bazie ołowiu.

Jednakże, w przypadku produktów, objętych pkt A ust. 1, które zostały wyprodukowane na drodze wtórnej fermentacji alkoholowej, która zaszła w butelce, jak określono w pkt E ust. 3. i 4, wyjątki dla win musujących w trakcie procesu produkcji gdy są one zamknięte zamknięciem tymczasowym oraz nie są opatrzone etykietą, mogą być:

- a) ustanowione przez produkujące Państwo Członkowskie, pod warunkiem, że takie wina:
 - są przeznaczone na przetworzenie na gatunkowe wina musujące produkowane w określonych regionach,
 - są przemieszczane wyłącznie między producentami w ramach określonego regionu,
 - jest do nich dołączony dokument towarzyszący

oraz

– są poddane dokładnym badaniom;

- b) stosowane do dnia 31 grudnia 2001 r. w odniesieniu do producentów gatunkowych win musujących, którym zainteresowane Państwo Członkowskie udzieliło wyraźnego zezwolenia i przestrzegają warunków ustanowionych przez Państwo Członkowskie, w szczególności w odniesieniu do nadzoru.

Przed dniem 30 czerwca 2000 r. zainteresowane Państwa Członkowskie przesyłają Komisji sprawozdanie dotyczące zastosowania tych wyjątków. Komisja przedstawia, w miarę potrzeby, niezbędne propozycje dla dalszego stosowania tych wyjątków.

2. Zgodnie z przepisami, które zostaną określone, tylko niżej wymienione mogą być umieszczane w butelkach typu „wino musujące” lub podobnych, wyposażonych w urządzenia zamykające, określone w ust. 1 lit. a), w celu sprzedaży, wprowadzenia do obrotu lub wywozu:

– produkty określone w pkt A ust. 1,

– napoje, które zgodnie z tradycją są umieszczane w takich butelkach i które:

- są zgodne z definicjami win półmusujących lub win półmusujących gazowanych, określonych w załączniku I pkt 17 i 18,

lub

- są uzyskiwane poprzez fermentację alkoholową owoców lub innych rolniczych surowców naturalnych, w szczególności produktów, określonych w załączniku VII pkt C ust. 2, oraz produktów objętych rozporządzeniem (EWG) nr 1601/91, określającym ogólne zasady definicji, opisu i prezentacji win aromatyzowanych, aromatyzowanych napojów winopochodnych i aromatyzowanych koktajli winopodobnych⁵⁷,

lub

- posiadają rzeczywiste stężenie alkoholu nie większe niż 1,2% objętościowego,

– produkty, w przypadku których istnieje ryzyko, pomimo tego, że są pakowane w taki sposób, pomylenia lub wprowadzenia konsumentów w błąd w odniesieniu do prawdziwego charakteru produktu.

3. W zakresie, w którym etykietowanie nie jest regulowane przepisami niniejszego rozporządzenia, może zostać uregulowane przepisami wykonawczymi, w

⁵⁷ Dz.U. L 149 z 14.06.1991, str. 1.

szczególności, w odniesieniu do:

- a) umieszczania etykiet na pojemnikach;
 - b) minimalnego rozmiaru etykiet;
 - c) rozmieszczenia na etykietach poszczególnych pozycji składających się na opis;
 - d) wielkości liter na etykiecie;
 - e) stosowania symboli, ilustracji oraz znaków firmowych.
4. Bez uszczerbku dla przepisów ust. 5, w przypadku gdy opakowanie produktu określone w pkt A ust. 1, zawiera jedną lub więcej pozycji informacji odnoszącej się do produktu zapakowanego, takie pozycje informacji muszą być zgodne z przepisami niniejszego rozporządzenia.
 5. W przypadku gdy pojemniki, w których znajduje się produkt, określony w pkt A ust. 1, są prezentowane w celu sprzedaży konsumentowi końcowemu w opakowaniu, to ostatnie musi być opatrzone etykietą zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

Przyjmuje się ustalenia dotyczące unikania nadmiernej restrykcyjności w przypadku specjalnych opakowań zawierających małe ilości produktów, określonych w pkt A ust. 1, pakowanych samodzielnie lub z innymi produktami.

H. Znaki firmowe

1. W przypadku gdy opis, prezentacja i reklama produktów, określonych w pkt A ust. 1 jest uzupełniona znakami firmowymi, takie znaki nie mogą zawierać żadnych słów, sylab, znaków lub ilustracji, które:
 - a) mogą mylić lub wprowadzić w błąd osoby, do których są kierowane, w rozumieniu art. 48;

lub

 - b) mogą zostać pomyłone z całym lub częścią opisu wina stołowego, wina gatunkowego produkowanego w określonym regionie, łącznie z gatunkowym winem musującym produkowanym w określonych regionach lub wino przywożone, którego opis regulowany jest przepisami wspólnotowymi, lub z opisem jakiegokolwiek produktu, określonego w pkt A ust. 1, lub są identyczne z opisem każdego innego takiego produktu, chyba że produkty użyte do tworzenia cuvée danego wina musującego mogą być w taki sposób opisywane lub prezentowane.
2. Nie naruszając przepisów ust. 1 lit. b) posiadacz powszechnie rozpoznawanego znaku firmowego produktu, określonego w pkt A ust. 1, który zawiera słownictwo identyczne z nazwą określonego regionu lub nazwą jednostki geograficznej

mniejszej niż określony region może, nawet jeżeli nie jest uprawniony go używania takiej nazwy stosownie do przepisów ust. 1, w dalszym ciągu używać tego znaku w przypadku, gdy odpowiada ona tożsamości posiadacza pierwotnego lub pierwotnego pośrednika, pod warunkiem, że znak został zarejestrowany co najmniej 25 lat przed urzędowym uznaniem danej nazwy geograficznej przez produkujące Państwo Członkowskie, zgodnie z art. 54 ust. 4 w odniesieniu do gatunkowego wina produkowanego w określonych regionach oraz że znak firmowy był w użyciu bez przerwy.

Nie można powoływać się na znaki firmowe, które spełniają warunki akapitu pierwszego, w celu wystąpienia przeciwko używaniu nazwy jednostek geograficznych wykorzystywanych do opisu gatunkowego wina produkowanego w określonych regionach.

I. Przepisy ogólne

1. Bez uszczerbku dla przepisów pkt F ust. 1, każde Państwo Członkowskie akceptuje opis i prezentację produktów, określonych w pkt A ust. 1, które pochodzą z innych Państw Członkowskich i są wprowadzane do obrotu na jego terytorium, pod warunkiem, że taki opis i prezentacja są zgodne z regułami wspólnotowymi oraz są dopuszczone stosownie do przepisów niniejszego rozporządzenia w Państwie Członkowskim, w którym produkt został wytworzony.
2. Opis, prezentacja oraz reklama produktów innych niż te, określone w pkt A ust. 1 nie może wskazywać, zakładać ani sugerować, że dany produkt jest winem musującym.
3. Opisy sprzedaży, określony w pkt D ust. 2 używany jest wyłącznie w stosunku do produktów określonych w pkt A ust. 1.

Państwa Członkowskie mogą jednak zezwolić, aby termin „wino musujące” był używany w postaci nazwy złożonej mającej na celu opisanie napoju objętego kodem SN 2206 00 91 uzyskiwanego poprzez alkoholową fermentację owocu lub innego rolniczego surowca, w przypadku, gdy używanie takich nazw złożonych jest zgodne z tradycją, stosownie do ustawodawstwa obowiązującego w dniu 29 listopada 1985 r.

4. Nazwy złożone, określone w ust. 3 akapit drugi, umieszcza się na etykiecie przy użyciu liter tego samego rodzaju i koloru oraz wielkości, która umożliwi łatwe odróżnienie ich od innych informacji.
5. Gatunkowe wina musujące produkowane w określonych regionach mogą być wprowadzone do obrotu tylko pod warunkiem, że nazwa określonego regionu, którego nazwy można używać w stosunku do danego wina, jest zaznaczona na korku oraz że butelka jest opatrzona etykietą od momentu opuszczenia miejsca wytworzenia.

Jednakże, w odniesieniu do etykietowania można dopuścić wyjątki, pod warunkiem, że zapewni się odpowiednie kontrole.

6. Przyjmuje się przepisy w celu wykonania ust. 5, jak również odstępstwa dotyczące oznakowań na korku, określonych w ust. 5 akapit pierwszy, w przypadku, gdy przy okazji kontroli przez właściwy organ, wino musujące nie zostanie uznane za gatunkowe wino musujące produkowane w określonych regionach.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 883/2001

z dnia 24 kwietnia 2001 r.

ustanawiające szczegółowe zasady wykonywania rozporządzenia Rady (WE) nr 1493/1999 w odniesieniu do handlu z państwami trzecimi produktami w sektorze wina

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1493/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wina¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2826/2000², w szczególności jego art. 1 ust. 3, art. 46, 59 ust. 3, art. 60 ust. 4, art. 61 ust. 4, art. 63 ust. 8, art. 64 ust. 5 i art. 68 ust. 3,

a także mając na uwadze co następuje:

- 1) Tytuł VII rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 określa ogólne zasady handlu z państwami trzecimi i odwołuje się do szczegółowych zasad stosowania, które mają być przyjęte przez Komisję.
- 2) Dotychczas zasady te zawarte były w wielu rozporządzeniach Wspólnoty. W interesie zarówno podmiotów gospodarczych we Wspólnocie oraz władz odpowiedzialnych za stosowanie zasad Wspólnoty wszystkie te przepisy zostały zebrane w jednym tekście i rozporządzenia Komisji dotyczące tematów obecnie objętych niniejszym rozporządzeniem uchyla się, mianowicie: rozporządzenie (EWG) nr 3388/81 z dnia 27 listopada 1981 r. ustanawiające specjalne szczegółowe zasady w odniesieniu do pozwoleń na przywóz i wywóz w sektorze wina³, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2739/1999⁴; rozporządzeniem (EWG) nr 3389/81 z dnia 27 listopada 1981 r. ustanawiającym szczegółowe zasady stosowania refundacji wywozowych w sektorze wina⁵, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2730/95⁶; rozporządzenie (EWG) nr 3590/85 z dnia 18 grudnia 1995 r. dotyczące zaświadczeń i raportów analitycznych wymaganych do przywozu wina, soku winogronowego oraz moszczu winogronowego⁷, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 960/98⁸; rozporządzenie (WE) nr 1685/95 z dnia 11 lipca 1995 r. wprowadzające system wydawania pozwoleń na wywóz dla produktów sektora wina oraz zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 338/81 ustanawiające specjalne szczegółowe zasady stosowania systemu pozwoleń na przywóz i wywóz w sektorze wina⁹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2512/2000¹⁰;

¹ Dz.U. nr L 179 z 14.07.1999, str. 1.

² Dz.U. nr L 328, z 23.12.2000, str. 2.

³ Dz.U. nr L 341 z 28.11.1981, str. 19.

⁴ Dz.U. nr L 328 z 22.12.1999, str. 60.

⁵ Dz.U. nr L 341 z 28.11.1981, str. 19.

⁶ Dz.U. nr L 284 z 28.11.1995, str. 6.

⁷ Dz.U. nr L 343 z 20.12.1985, str. 20.

⁸ Dz.U. nr L 135 z 8.05.1998, str. 4.

⁹ Dz.U. nr L 161 z 12.07.1995, str. 2.

¹⁰ Dz.U. nr L 289 z 16.11.2000, str. 21.

oraz rozporządzenie (WE) nr 1281/1999 z dnia 18 czerwca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania systemu cen wejścia dla soku winogronowego oraz moszczu¹¹.

- 3) Niniejsze rozporządzenie powinno zawierać obecne zasady i przystosować je do nowych wymogów rozporządzenia (WE) nr 1493/1999. Zasady te powinny być jednocześnie uproszczone, ujednoczone i niektóre luki wypełnione.
- 4) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1291/2000 ustalające wspólne szczegółowe zasady wykonywania systemu pozwoleń na przywóz i wywóz oraz świadectw o wcześniejszym wyznaczeniu refundacji dla produktów rolnych¹². Zasady te są uzupełniane o zasady właściwe dla sektora wina, zwłaszcza w odniesieniu do składania wniosków oraz informacji, które powinny się pojawić we wnioskach o wydanie pozwolenia i na samych pozwoleniach.
- 5) Zgodnie z przepisami art. 59 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 cały przywóz do Wspólnoty podlega wymogowi przedstawienia pozwolenia na przywóz. Przyznanie jakiegokolwiek refundacji wywozowej wymaga przedstawienia pozwolenia na wywóz.
- 6) Biorąc pod uwagę zmiany w zawartości alkoholu, które wynikają z długich podróży, w tym zwłaszcza w trakcie załadunku i rozładunku danego produktu, dopuszczona jest dodatkowa tolerancja ponad margines błędu określony w metodach analitycznych wykorzystywanych zgodnie z rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 2676/90 z dnia 17 września 1990 r. określającego wspólnotowe metody analizy wina¹³, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1622/2000¹⁴.
- 7) W sytuacji, gdy system pozwoleń na przywóz i wywóz ma działać prawidłowo, pozwolenia powinny zawierać minimum pewnych informacji. W związku z tym, ważne jest by właściwe władze wydające pozwolenia były informowane przez zainteresowane strony kraju pochodzenia lub przeznaczenia produktu. Dopuszczone jest, by importerzy lub eksporterzy mogli żądać zmiany kraju pochodzenia lub przeznaczenia zgodnie z pewnymi warunkami.
- 8) Bazując na zdobytym doświadczeniu, dopuszczono by pojedyncze pozwolenie zawierało podtytuły Wspólnej Taryfy Celnej odnoszące się do skoncentrowanego soku winogronowego i moszczu winogronowego, nieskoncentrowanego soku winogronowego i moszczu winogronowego oraz wina ze świeżych winogron.
- 9) Okres ważności pozwoleń powinien uwzględniać praktykę oraz zwyczajowe okresy dostaw właściwe dla handlu międzynarodowego. W przypadku pozwoleń na wywóz, okres ten jest krótszy w celu uniknięcia spekulacji wnioskami o wydanie pozwolenia na wywóz.
- 10) Art. 59 ust. 2 akapit trzeci rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 określa, że wydanie pozwoleń jest uwarunkowane złożeniem zabezpieczenia, które przepada w całości lub w

¹¹ Dz.U. nr L 153 z 19.06.1999, str. 38.

¹² Dz.U. nr L 152 z 24.06.2000, str. 1.

¹³ Dz.U. nr L 272 z 3.10.1990, str. 1.

¹⁴ Dz.U. nr L 194 z 31.07.2000, str. 1.

części, jeśli transakcja nie zostanie przeprowadzona lub tylko częściowo zostanie przeprowadzona. Stawka zabezpieczenia powinna zostać ustalona.

- 11) W celu umożliwienia Komisji całościowego przeglądu rozwoju wymiany handlowej, Państwa Członkowskie powinny regularnie przekazywać informacje dotyczące ilości oraz produktów, dla których wydano pozwolenie na przywóz. Pożądanym jest, by informacje te były przesyłane co tydzień na standardowym formacie. Jednocześnie w celu zapewnienia prawidłowego zarządzania rynkiem wina, Państwa Członkowskie powinny natychmiast poinformować Komisję o tym, że ilości na które złożono wnioski o wydanie pozwoleń na przywóz mogą powodować zakłócenia na rynku.
- 12) Art. 63 ust. 7 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 ustanawia pozwolenia na wywóz jako podstawę do zapewnienia zgodności z zobowiązaniami odnośnie wielkości wywozu wynikającej z porozumień multilateralnych zawartych w ramach negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej. Powinny zostać określone szczegółowe zasady składania wniosków i wydawania pozwoleń.
- 13) Poprzednie doświadczenia w stosowaniu zasad odnośnie wydawania pozwoleń na wywóz w sektorze wina wskazują, że ilości dostępne dla wywozu powinny być lepiej dystrybuowane w trakcie roku uprawy wina w celu zapewnienia, że nie zostaną przedwcześnie wyczerpane. Całkowita ilość dostępna w każdym roku winiarskim rozdzielona jest na dwu miesięczne okresy, z których każdy podlega działaniom kontrolnym, umożliwiającym zwłaszcza, by ilości niewykorzystane w jednym okresie były przeniesione do następnego okresu.
- 14) Niezbędny jest okres odczekania na początku każdego roku winiarskiego by można było dokonać oceny sytuacji w celu ustalenia stawek refundacji wywozowych na właściwym poziomie. Odpowiednio, nie można złożyć wniosków o wydanie pozwolenia na wywóz przed dniem 16 września każdego roku.
- 15) Art. 4 rozporządzenia Komisji (WE) nr 800/1999 z dnia 15 kwietnia 1999 r. ustanawiającego wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu refundacji wywozowych dla produktów rolnych¹⁵, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 90/2001¹⁶, wprowadza możliwość rozszerzenia ważności pozwoleń na wywóz na produkty inne niż te, które zostały określone na pozwoleniu, zakładając że produkty te należą do tej samej kategorii lub grupy produktów, które powinny zostać określone. Grupy produktów, które przewidziano w art. 4 rozporządzenia (WE) nr 800/1999 powinny zostać, do celów proporcjonalności, określone w sektorze wina by uniknąć nadmiernych kar.
- 16) Komisja jest w stanie przyjąć specjalne środki w celu zapewnienia, że ilość dostępna w każdym okresie jest zgodna z kategorią produktów oraz strefą przeznaczenia. Dodatkowo, w celu ograniczenia niektórym eksporterom możliwości składania spekulacyjnych wniosków na ilości znacząco przekraczające ich zapotrzebowanie oraz w celu ochrony przed takimi praktykami eksporterów, którzy wnioskuje o swoje rzeczywiste zapotrzebowanie, ilość do której może wnioskować każdy z eksporterów powinna być ograniczona do ilości dostępnej na dany okres.

¹⁵ Dz.U. nr L 102 z 17.04.1999, str. 11.

¹⁶ Dz.U. nr L 14 z 18.01.2001, str. 22.

- 17) Decyzja o wnioskach o wydanie pozwolenia na wywóz jest przekazywana po okresie oczekania. Okres ten umożliwia Komisji ocenę ilości, o które wnioskowano i zaangażowane z nimi wydatki oraz przyjęcie wszelkich specjalnych środków, które mogą być zastosowane do danych wniosków.
- 18) W celu zapewnienia, że ustalenia funkcjonują prawidłowo oraz mając na względzie uniknięcie spekulacji, prawa wynikające z pozwoleń nie powinny być przenoszone.
- 19) W celu zarządzania tymi ustaleniami, Komisja powinna posiadać szczegółowe informacje o złożonych wnioskach o wydanie pozwolenia oraz wykorzystaniu wydanych pozwoleń. Mając na względzie sprawność administracyjną do celów komunikacji między Państwami Członkowskimi a Komisją wykorzystywany jest standardowy formularz.
- 20) Art. 60 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 określa, że dla soków i moszczy w stosunku do których stosowanie opłat celnych zależy od ceny importowej produktu, rzeczywista wartość ceny jest weryfikowana zarówno poprzez sprawdzanie każdej partii lub poprzez wykorzystanie zryczałtowanej wartości importowej. Obecne przepisy dotyczące przywozu soku winogronowego oraz moszczy do Wspólnoty, biorąc pod uwagę zwłaszcza nieregularność tego przywozu zarówno pod względem ilości i częstotliwości oraz miejsca przywozu i pochodzenia tych produktów, nie zezwalają na wyliczenie reprezentatywnej zryczałtowanej wartości celnej w celu weryfikacji rzeczywistej wartości ceny importowej. Zgodnie z tymi uwarunkowaniami, cena ta powinna być weryfikowana poprzez sprawdzenie każdej partii.
- 21) Cena importowa, na podstawie której przywożony produkt jest klasyfikowanych we Wspólnej Taryfie Celnej musi być równa cenie fob tego produktu powiększonej o koszt ubezpieczenia oraz transportu do miejsca wejścia na obszar celny Wspólnoty.
- 22) Zwroty powinny być ustalane okresowo. Uzyskane doświadczenie odnośnie trendów cen w handlu międzynarodowym wskazuje, że wystarczające jest ustalenie refundacji co najmniej raz do roku.
- 23) Podjęte są niezbędne działania mające na celu zapewnienie, że wina stołowe kwalifikujące się do uzyskania refundacji mają cechy jakościowe charakterystyczne dla win stołowych regionu produkcyjnego, z którego pochodzą, a Państwa Członkowskie podejmują wszelkie niezbędne działania w celu przeprowadzenia kontroli.
- 24) W celu uzyskania refundacji, eksporter zobowiązany jest do przedstawienia dowodu, że dany produkt spełnia normy jakościowe Wspólnoty oraz informowania właściwych władz Państwa Członkowskiego zarówno o pochodzeniu oraz zaangażowanych ilościach wina. W tym celu wskazują między innymi również numery oraz daty dokumentów towarzyszących transportowi określonych w rozporządzeniu Komisji (EWG) nr 2238/93 z dnia 26 lipca 1993 r. w sprawie dokumentów towarzyszących dla przewozu wyrobów winiarskich oraz prowadzenia odpowiednich rejestrów¹⁷, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1592/1999¹⁸. Jednakże zgodnie z art. 4 rozporządzenia (EWG) nr 2238/93 Państwa Członkowskie mogą określić, że dany dokument nie musi być przedstawiany dla określonych produktów w określonych

¹⁷ Dz.U. nr L 200 z 10.08.1993, str. 10.

¹⁸ Dz.U. nr L 188 z 21.07.1999, str. 33.

sytuacjach. W związku z tym niezbędne dla zapewnienia skutecznej kontroli jest określenie by Państwa Członkowskie nie korzystały same z tego przepisu w odniesieniu do systemu refundacji.

- 25) W przypadku dostaw zaopatrzeniowych samolotów i statków, które kwalifikują się do uzyskania refundacji nie zawsze jest łatwo, zwłaszcza w Państwach Członkowskich nie będących producentami, uzyskać niezbędne dokumenty we właściwym czasie co jest związane z trudnością stwierdzenia z wyprzedzeniem terminów dostaw. W związku z tym należy pamiętać, że przedstawienie wymaganych dowodów może zatem stanowić niewspółmierne obciążenie w odniesieniu do niewielkich ilości win stołowych, które zwykle stanowią przedmiot takich indywidualnych dostaw, dla handlowców którzy nie stosują procedury określonej w art. 26 rozporządzenia (WE) nr 800/1999 lub w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 565/80 z dnia 4 marca 1980 r. w sprawie zaliczki refundacji wywozowych dla produktów rolnych¹⁹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2026/83²⁰.
- 26) Art. 68 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 określa, że przywożonym produktom, których dotyczy ten artykuł towarzyszy zaświadczenie oraz raport z analizy wydany przez jednostkę lub służby określone przez państwa trzecie, z których produkt pochodzi. Określone są wymogi, które powinien spełniać raport z analizy.
- 27) Zgodnie z art. 68 ust. 2 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 powinny zostać określone warunki co do nie stosowania zaświadczeń oraz raportów z analizy dla produktów, które są przywożone z państw trzecich w ograniczonych ilościach oraz zapakowanych w małe pojemniki. W celu ułatwienia kontroli wymóg odnośnie ilości uważany jest za spełniony w przypadku przywozu z państw trzecich, których łączny roczny wywóz do Wspólnoty był dotychczas bardzo mały. W tym przypadku w celu uniknięcia rozregulowania handlu wino musi nie tylko pochodzić z tych krajów ale również być z nich przywożone.
- 28) W celu harmonizacji, wyjątek odnośnie wymogu przedstawienia zaświadczenia lub raportu z analizy dla wyrobów winiarskich, które są przywożone do Wspólnoty, powinien być zgodny z zasadami celnymi odnośnie zwolnień oraz przepisów stosowanych do dokumentów towarzyszących partiom wyrobów winiarskich wewnątrz Wspólnoty.
- 29) Niektóre państwa trzecie, które ustanowiły efektywny system kontroli swoich producentów wina wdrożony przez ich instytucje lub służby, zgodnie z art. 68 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, wyraziły zainteresowanie możliwościami autoryzowania samych producentów do wydawania zaświadczeń oraz raportów z analizy. W celu ułatwienia handlu z tymi państwami trzecimi, zakładając że zawarły one zobowiązania ze Wspólnotą, które zawierają klauzule dotyczące bliższej współpracy w celu przeciwdziałania oszustwom oraz utrzymują dobre relacje handlowe ze Wspólnotą, właściwym jest by je autoryzować, w sposób zbliżony do tego, który ma zastosowanie dla win pochodzących ze Wspólnoty, w celu traktowania dokumentów wydanych przez samych producentów jako dokumenty wydane przez dane jednostki lub służby w państwach trzecich, zakładając, że dają oni wystarczające zabezpieczenia oraz kładą nacisk na właściwe kontrole przy wydaniu każdego dokumentu. Wymaga się od

¹⁹ Dz.U. nr L 62 z 7.03.1980, str. 33.

²⁰ Dz.U. nr L 199 z 22.07.1983, str. 12.

początku, by te zasady obowiązywały wyłącznie w okresie próbnym w celu sprawdzenia skuteczności nowego systemu.

- 30) Opublikowana będzie lista zawierająca nazwy i adresy agencji oraz laboratoriów autoryzowanych w państwach trzecich do wystawiania oraz raportów z analizy w celu umożliwienia władzom we Wspólnocie, które nadzorują przywóz produktów winiarskich, do przeprowadzania, tam gdzie jest to konieczne, niezbędnych kontroli.
- 31) W celu ułatwienia kontroli przez właściwe władze Państw Członkowskich określone są formy oraz, tam gdzie jest to niezbędne, zawartość zaświadczeń oraz raportów z analiz.
- 32) Zaświadczenia oraz, w razie potrzeby, raporty z analizy dotyczące każdej partii przywożonego produktu są sprawdzane w celu uniknięcia oszustw. Dokument(y) muszą towarzyszyć każdej partii do momentu umieszczenia ich pod kontrolę Wspólnoty.
- 33) Biorąc pod uwagę praktykę handlową, w przypadku, gdy partia wina jest rozdzielona właściwe władze powinny być upoważnione do uzyskania wyciągu z zaświadczenia oraz raportu z analizy opracowanych pod ich kontrolą, by mogły one towarzyszyć każdej nowej partii wynikającej z rozdziału.
- 34) W celu zapewnienia szybkiej i sprawnej ochrony konsumentów istotne jest zapewnienie możliwości zawieszenia nowych przepisów przed końcem okresu próbnego w przypadku wystąpienia oszustw lub zagrożenia dla zdrowia konsumentów.
- 35) Ustanowione są również proste zasady dotyczące dokumentów przygotowywanych dla przywozu z państw trzecich innych niż kraj pochodzenia wyrobów winiarskich, w przypadku gdy wyrób ten nie został poddany znaczącemu przetworzeniu.
- 36) Z art. 45 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 wynika jasno, że wyroby winiarskie mogą być kierowane do bezpośredniego spożycia przez ludzi we Wspólnocie wyłącznie wtedy, gdy zostały wyprodukowane przy zastosowaniu praktyk enologicznych dozwolonych we Wspólnocie. Ponadto, kiedy przywieziony produkt został poddany wzbogaceniu, zakwaszeniu lub odkwaszeniu ustanowiona powinny zostać ustalone przepisy zezwalające skierowanie produktu do bezpośredniego spożycia we Wspólnocie przez ludzi, tylko jeśli wypełnione są ograniczenia określone we Wspólnocie dla stref uprawy winorośli, których naturalne warunki są ekwiwalentne do tych, które są w regionie z którego pochodzi przywieziony produkt.
- 37) Zadania eksporterów i władz powinny zostać uproszczone poprzez wymóg oświadczenia, że alkohol dodany do win likierowych oraz win alkoholizowanych do destylacji jest pochodzenia winnego, co zostanie włączone do dokumentu V I 1 bez potrzeby dodatkowego dokumentu dla tego oświadczenia. W tym samym celu powinno się zezwolić na stosowanie dokumentu V I 1 jako zaświadczenia potwierdzającego nazwę pochodzenia wymaganego do przywozu win kwalifikujących się do redukcji ceł. Jednakże, nie jest wymagane zaświadczenie lub raport analizy w przypadku niektórych win, jeśli zostało przedstawione zaświadczenie nazwy pochodzenia. Zezwala się na stosowanie dokumentu V I 1 do potwierdzania nazwy pochodzenia wspomnianych win likierowych i jednocześnie nie jest konieczne uzupełnienie części dotyczącej raportu z analizy.

- 38) Zgodnie z przepisami art. 68 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 wina inne niż wina musujące oraz wina likierowe pochodzące z państw trzecich, które są przeznaczone do bezpośredniego spożycia we Wspólnocie przez ludzi, nie mogą zostać przywiezione do Wspólnoty, jeśli ogólna zawartość alkoholu lub ich ogólna kwasowość przekracza lub nie osiąga określonych wartości granicznych. Jednakże, art. 68 ust. 1 lit. a) powyższego rozporządzenia określa wyjątki w przypadkach, gdy wino określone na podstawie oznaczenia geograficznego ma specjalną charakterystykę jakościową.
- 39) W przypadku win pochodzących z Węgier oraz Szwajcarii, które charakteryzują się specjalną jakością i są produkowane w ograniczonych ilościach, maksymalna zawartość alkoholu lub maksymalna ogólna kwasowość jest przekroczona lub, odpowiednio, nieosiągnięta, co wskazuje na specjalne, tradycyjne metody produkcji handel tymi winami na rynku Wspólnoty jest dozwolony. Jednakże w celu zapewnienia zgodności z wymogami, które muszą być spełnione zanim będzie można korzystać z tych praw, na dokumentach przywożonych wprowadzonych przez niniejsze rozporządzenie wymagana jest zaświadczenie oficjalnej jednostki kraju pochodzenia.
- 40) W związku z tym, że między Wspólnotą Europejską a Węgrami i Rumunią²¹ odpowiednio, zostały zawarte porozumienia w sprawie kontroli i wzajemnej ochrony nazw win, Wspólnota podjęła się przyznać specjalne zwolnienie dla win węgierskich na nieograniczony czas oraz przyznać takie same specjalne zwolnienie dla określonych win jakościowych pochodzących z Rumunii.
- 41) Definicje niektórych produktów określonych w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 mogą mieć zastosowanie wyłącznie do produktów uzyskanych we Wspólnocie. W związku z tym, niezbędne jest zdefiniowanie odpowiadających im produktów pochodzących z państw trzecich. Definicje tych produktów pochodzących z państw trzecich, w stosunku do których zastosowanie ma niniejsze rozporządzenie powinny być możliwie jak najbardziej zbliżone do definicji stosowanych dla produktów wspólnotowych.
- 42) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1608/2000²², ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 731/2001²³, które ustanawia przejściowe zasady do czasu wprowadzenia ostatecznych zasad stosowania rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, stosuje do dnia 31 stycznia 2001 r. niektóre przepisy odnoszące się do zagadnień objętych niniejszym rozporządzeniem. Odpowiednio, w celu uniknięcia jakiegokolwiek przerwy w handlu produktami objętymi niektórymi z tych przepisów oraz przez niniejsze rozporządzenie, niniejsze rozporządzenie powinno stosować się od dnia 1 lutego 2001 r.
- 43) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Wina.

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

²¹ Dz.U. nr L 337 z 31.12.1993, str. 94 oraz 178.

²² Dz.U. nr L 185 z 25.07.2000, str. 24.

²³ Dz.U. nr L 102 z 12.04.2001, str. 33.

POZWOLENIA NA PRZYWÓZ I WYWÓZ

Artykuł 1

Wspólne zasady stosowania

Wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu pozwoleń na przywóz i wywóz oraz świadectw o wcześniejszym wyznaczeniu refundacji dla produktów rolnych, które są określone w rozporządzeniu (WE) nr 1291/2000 mają zastosowanie do pozwoleń, o których mowa w niniejszym rozdziale.

Artykuł 2

Informacje podawane na pozwoleniach

1. Tam, gdzie kod Nomenklatury Scalonej określa zawartość alkoholu w produkcji, dopuszcza się tolerancję 0,4% objętości do tej specyfikacji do celów określonych na pozwoleniu.

Rubryka 20 pozwolenia na przywóz i wywóz powinna zawierać jeden z poniższych zapisów:

- „Tolerancia de 0,4% vol”
- Tolerance 0,4% vol”
- „Toleranz 0,4% vol”
- „Αvoχη 0,4% vol”
- „Tolerance of 0,4% vol”
- „Tolérance de 0,4% vol”
- „Tolleranza di 0,4% vol”
- „Tolerantie van 0,4% vol”
- „Tolerância de 0,4% vol”
- „Sallittu poikkeama 0,4 til-%”
- „Tolerans 0,4 vol%”
- „Tolerancja 0,4%vol”

2. Rubryka 8 pozwolenia na przywóz i wywóz podaje kraj pochodzenia.

Rubryka 7 wniosków o wydanie pozwolenia na przywóz i pozwoleń na wywóz zawiera kraj przeznaczenia lub strefę przeznaczenia tak, jak określono w art. 9 ust. 6 niniejszego rozporządzenia. Jeśli wskazana jest strefa przeznaczenia to zaznaczona powinna być pozycja

„tak” w rubryce „obowiązkowe”. Jeśli wskazany jest kraj przeznaczenia to zaznaczana jest pozycja „nie” w rubryce „obowiązkowe”. Dodatkowo rubryka 20 wniosków o wydanie pozwolenia na wywóz oraz pozwoleń zawiera wyrażenie: „strefa X jest obowiązkowa”. Na wniosek zainteresowanej strony, kraj przeznaczenia może być zastąpiony przez inny należący do tej samej strefy przeznaczenia.

3. Rubryka 14 wniosków o wydanie pozwolenia na przywóz oraz pozwoleń na przywóz zawiera następujące dodatkowe informacje dotyczące koloru wina lub moszczu: „białe” lub „czerwone/różowe”.

4. Wnioskodawcy mogą zawrzeć w pojedynczym wniosku o wydanie pozwolenia na przywóz produkty objęte więcej niż jednym kodem taryfy poprzez wypełnienie rubryk 15 i 16 wniosku zgodnie z poniższym:

- rubryka 15: opis produktu, tak jak podano w Nomenklaturze Scalonej,
- rubryka 16: kody CN.

Opisy produktów oraz kody CN podane we wniosku są umieszczane również na pozwoleniu na przywóz.

Artykuł 3

Termin ważności

1. Pozwolenia na przywóz są ważne od dnia ich wydania w rozumieniu art. 23 ust. 1 rozporządzenia (WE) 1291/2000 do końca czwartego miesiąca następującego po tej dacie.

2. Pozwolenia na wywóz są ważne od daty ich wydania w rozumieniu art. 23 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1291/2000 do końca drugiego miesiąca następującego po tej dacie, lecz nie mogą pod żadnymi warunkami pozostać ważne po dniu 31 sierpnia obowiązującego roku GATT.

Artykuł 4

Zabezpieczenia

1. Zabezpieczenie dla pozwolenia na przywóz jest następujące:

- skoncentrowany sok winogronowy oraz moszcze: 2,5 EUR/hl,
- pozostałe soki winogronowe oraz moszcze: 1,25 EUR/hl,
- wina destylowane oraz wina alkoholizowane: 1,25 EUR/hl,
- wina musujące oraz wina likierowe: 2,5 EUR/hl.

2. Zabezpieczenie dla pozwolenia na wywóz wynosi 8 EUR na hektolitr dla produktów objętych kodami CN 2009 60 11, 2009 60 19, 2009 60 51, 2009 60 71, 2204 30 92 i 2204 30 96 oraz 2,5 EUR na hektolitr dla pozostałych produktów.

Artykuł 5

Przekazywanie informacji dotyczących pozwoleń na przywóz

W każdy czwartek lub w pierwszy dzień pracujący po nim następujący, jeśli czwartek jest świętem państwowym, Państwa Członkowskie, wykorzystując wzór określony w załączniku 1, przekazują Komisji, informacje o ilościach i krajach pochodzenia produktów, na które wydano pozwolenie na przywóz w trakcie poprzedniego tygodnia w rozbiciu na kody Nomenklatury Scalonej oraz kody nomenklaturowe krajów do celów statystyki handlu zagranicznego Wspólnoty.

Jeśli wydaje się, że ilości o które złożone zostały wnioski o wydanie pozwolenia na przywóz w Państwie Członkowskim, mogą stwarzać ryzyko wystąpienia zakłóceń na rynku, to Państwo Członkowskie natychmiast informuje odpowiednio Komisję oraz przekazuje informację o tych ilościach w rozbiciu na rodzaj produktu.

ROZDZIAŁ II

SPECJALNE USTALENIA DOTYCZĄCE POZWOLEŃ NA WYWÓZ ZGODNIE Z POROZUMIENIAMI GATT

Artykuł 6

Cel

Zgodnie z Porozumieniem w sprawie Rolnictwa zawartym w trakcie Rundy Urugwajskiej wielostronnych negocjacji handlowych, zwanym dalej „Porozumieniem”, niniejszy rozdział określa dodatkowe szczegółowe zasady stosowane do wydawania pozwoleń na wywóz z wcześniejszym wyznaczeniem refundacji.

Artykuł 7

Rozłożenie ogólnej ilości w ciągu roku oraz składanie wniosków

1. Ogólna ilość dostępna dla każdego roku GATT jest rozdzielona na sześć części. Wnioski o wydanie pozwolenia na wywóz mogą być składane na:

- 25% ogólnej ilości, do dnia 15 listopada,
- 25% ogólnej ilości, do dnia 15 stycznia,
- 15% ogólnej ilości, do dnia 15 marca,
- 15% ogólnej ilości, do dnia 30 kwietnia,
- 10% ogólnej ilości, do dnia 30 czerwca,
- 10% ogólnej ilości, do dnia 31 sierpnia,

2. Ilości niewykorzystane w jednym okresie są automatycznie przenoszone do następnego terminu w ramach tego samego roku.
3. Wnioski o wydanie pozwolenia na wywóz na pierwszy okres mogą być składane począwszy od 16 września każdego roku.

Artykuł 8

Kategorie oraz grupy produktów

1. Kategorie produktów, o których mowa w art. 14 ustęp drugi rozporządzenia (WE) nr 1291/2000 są określone w załączniku II do niniejszego rozporządzenia.
2. Grupy produktów, o których mowa w art. 4, ust. 2 rozporządzenia akapit pierwszy tiret drugie (WE) nr 800/1999, które mogą zostać wprowadzone na podstawie wniosku o wydanie pozwolenia na wywóz oraz samego pozwolenia zgodnie z art. 14 ustęp czwarty rozporządzenia (WE) nr 1291/2000 są określone w załączniku III do tego rozporządzenia.

Artykuł 9

Wnioski o wydanie pozwolenia na wywóz

1. Wnioski o wydanie pozwolenia na wywóz mogą być składane do właściwych władz od godziny 13 w środę do następnego wtorku.
2. Wnioski o wydanie pozwolenia na wywóz, które zostały złożone w okresie określonym w ust. 1 przez pojedynczego eksportera nie mogą przekraczać ilości 30 000 hektolitrow na strefę przeznaczenia, jak określono w ust. 6. Wnioski dotyczące tej samej strefy przeznaczenia muszą być składane do właściwych władz oraz zgrupowane w pojedynczym przekazie.

Jeśli eksporter złoży wnioski na łączną ilość większą niż 30 000 hektolitrow na jedną strefę to wszystkie dane wnioski są odrzucane przez jednostkę, do której zostały złożone.

Jeśli łączna ilość dostępna na strefę jest mniejsza niż 30 000 hektolitrow, to jednostka, do której składane są wnioski, redukuje wnioski eksporterów, którzy przekroczyli ilości w celu dostosowania ich do dostępnej ilości.

3. Pozwolenia na wywóz są wydawane w poniedziałek następujący po wtorku, określonym w ust. 6, lub w następny dzień roboczy, jeśli poniedziałek jest świętem państwowym, zakładając, że Komisja nie podjęła żadnych specjalnych środków w tym czasie.
4. Jeśli ilości, na które złożono wnioski o wydanie pozwolenia, o których poinformowano Komisję w dniu ustalonym zgodnie z art. 12 ust. 1, przekraczają ilości dostępne na okres o którym mowa w art. 7 ust.1, Komisja ustala procentowy współczynnik akceptacji stosowany do wszystkich wspomnianych wniosków i zawiesza składanie wniosków o wydanie pozwolenia do rozpoczęcia następnego okresu.
5. Jeśli wydawanie pozwoleń może spowodować ryzyko wcześniejszego wykorzystania budżetu dla sektora wina, który jest określony zgodnie z Porozumieniem, to Komisja może

zaakceptować oczekujące wnioski lub odrzucić wnioski, na które nie wydano pozwoleń na wywóz oraz zawiesić składanie pozwoleń na wywóz nie dłużej niż na 10 dni pracujących, chociaż decyzja o przedłużeniu zawieszenia może zostać podjęta zgodnie z procedurą określoną w art. 75 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999.

Jeśli wydawanie pozwoleń może spowodować ryzyko przekroczenia budżetu dla sektora wina, który jest określony zgodnie z Porozumieniem, to Komisja może ustanowić procentowy współczynnik akceptacji stosowany do wszystkich wniosków złożonych oraz zawiesić składanie wniosków do końca roku gospodarczego.

6. Działania określone w ust. 4 i 5 mogą być dostosowane do kategorii produktów oraz strefy przeznaczenia. Strefy przeznaczenia są następujące:

- Strefa 1: Afryka,
- Strefa 2: Azja oraz Oceania,
- Strefa 3: Europa Wschodnia włączając WNP, oraz
- Strefa 4: Europa Zachodnia.

Kraje w każdej strefie przeznaczenia są określone w załączniku IV.

7. W przypadkach, gdy ilości, o które wnioskowano zostały odrzucone lub zredukowane, to zabezpieczenie określone w art. 4 ust. 2 jest natychmiast zwolnione w stosunku do ilości, na które wnioski nie zostały zaakceptowane.

8. W drodze odstępstwa od ust. 3, w przypadku, gdy ustalony jest mniejszy niż 85% procentowy współczynnik akceptacji, to pozwolenia wydawane są trzeciego dnia roboczego następującego po opublikowaniu tego współczynnika w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*. Przed wydaniem pozwolenia, eksporter może zarówno wycofać swój wniosek, wówczas zabezpieczenie określone w art. 4 ust. 2 jest natychmiastowo zwalniane, lub w trybie ekspresowym może zaakceptować pozwolenie, wówczas pozwolenie jest natychmiastowo wydawane.

Artykuł 10

Przekazywanie pozwoleń

Wydane pozwolenia na wywóz nie mogą być przekazywane.

Artykuł 11

Tolerancje

Dodatkowe ilości wywożone w ramach tolerancji określonych w art. 8 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1291/2000 nie kwalifikują się do uzyskania refundacji.

Przynajmniej jedno z poniższych z zapisów zostają wprowadzone w rubryce 22 pozwoleń:

- Restitución válida para ... (cantidad por la que se haya expedido el certificado) como máximo
- Restitutionen omfatter højst (den mængde, licensen er udstedt for)
- Erstattung gültig für höchstens (Menge, für die die Lizenz erteilt wurde)
- Επιστροφή που ισχύει για (ποσότητα για οποία εκδίδεται το πιστοποιητικό) κατ’ ανώτατο όριο
- Refund valid for not more than (quantity for which licence is issued)
- Restitution valable pour (quantité pour laquelle le certificat est délivré) au maximum
- Restituzione valida al massimo per (quantitativo per il quale è rilasciato il titolo)
- Restitutie voor ten hoogste (hoeveelheid waarvoor het certificaat is afgegeven)
- Restituição válida para (quantidade em relação à qual é emitido o certificado), no máximo
- Vientituki voimassa enintään (määrä, jolle todistus on annettu) osalta
- Bidrag som gäller för högst (kvantitet för vilken licensen skall utfärdas)
- Bidrag som gäller för högst (kvantitet för vilken licensen skall utfärdas).

Artykuł 12

Przekazywanie informacji przez Państwa Członkowskie

1. Państwa Członkowskie w każdą środę lub w następny dzień roboczy, jeśli środa jest świętem publicznym, przekazują do Komisji następujące informacje o:
 - a) wnioskach o wydanie pozwoleń na wywóz z wcześniejszym wyznaczeniem stawki refundacji, złożonych pomiędzy środą poprzedzającego tygodnia a wtorkiem, lub o braku wniosków;
 - b) ilościach, na które wydano pozwolenia na wywóz w poprzedni poniedziałek lub, jeśli miało to miejsce, w trakcie przerwy, o której mowa art. 9 ust. 8;
 - c) ilościach, na które wnioski o wydanie pozwolenia zostały wycofane w poprzednim tygodniu zgodnie z art. 9 ust. 8.

Informacje te określają również strefy przeznaczenia, tak jak określono w art. 9 ust. 6.

2. Państwa Członkowskie przed 15 dniem każdego miesiąca przekazują informację do Komisji odnośnie poprzedniego miesiąca o:

- a) ilościach na które wydano pozwolenia, a które nie zostały wykorzystane, wraz ze strefami przeznaczenia, tak jak określono w art. 9 ust. 6;
- b) ilościach na które zostały przyznane zwroty bez pozwolenia zgodnie z art. 4 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia (WE) nr 800/1999;

Informacje te zawierają ilości określone w ust. 1 oraz stawkę refundacji.

3. Informacje określone w ust. 1 zawierają:

- a) ilości w hektolitrach dla każdego dwunastocyfrowego kodu nomenklatury produktów rolnych dla refundacji wywozowych. Jeśli pozwolenie było wydane na więcej niż jeden jedenastocyfrowy kod w tej samej kategorii określonej w załączniku III, powinien zostać podany numer kategorii;
- b) ilości dla każdego kodu, rozdzielone według przeznaczenia, jeśli stawka refundacji różni się w zależności od kierunku przeznaczenia;
- c) stawki refundacji stosowane do ilości, o których mowa w ust. 1 lit. c).

Jeśli stawka refundacji była zmieniana w trakcie okresu wnioskowania o pozwolenie, wnioski muszą być rozdzielone wg każdego okresu z zastosowaniem różnej stawki refundacji.

4. Wszystkie informacje zgodnie z ust. 1-3, włączając „zerowe” informacje, są dokonywane przy wykorzystaniu wzoru określonego w załączniku V.

Artykuł 13

Decyzje Komisji

1. Jeśli w świetle notyfikacji przekazanych zgodnie z art. 12 ust. 2 lit a) dostępna stanie się ponownie wystarczająca ilość, to Komisja może zdecydować o ponownym otwarciu procedury składania wniosków o wydanie pozwoleń na wywóz.
2. Komisja poinformuje Państwa Członkowskie raz w miesiącu do jakiego poziomu ilości i jakie wydatki określone w corocznym poziomie zobowiązań przewidzianym w Porozumieniu w ramach roku GATT zostały wykorzystane i w przypadku, gdy to nastąpi o ich wykorzystaniu.

ROZDZIAŁ III

USTALENIA DOTYCZĄCE CENY WEJŚCIA DLA SOKU I MOSZCZU WINOGRONOWEGO

Artykuł 14

Sprawdzanie partii

1. Dla produktów objętych kodami CN 2009 60 oraz 2204 30 wymienionych w załączniku I, części trzeciej, sekcji I, załączniku 2 do Wspólnej Taryfy Celnej oraz będących

przedmiotem przepisów o cenie wejścia, faktyczna cena importowa będzie weryfikowana poprzez sprawdzenie każdej partii.

2. „Partia” oznacza towary przedstawione zgodnie z deklaracją do przeznaczenia do wolnego obrotu. Każda deklaracja może zawierać wyłącznie towary o jednym i tym samym pochodzeniu objęte pojedynczym kodem Nomenklatury Scalonej.

Artykuł 15

Kontrolowanie

1. Cena importowa, na podstawie, której produkty o których mowa w art. 14 są klasyfikowane w Nomenklaturze Scalonej musi być równa cenie fob tych produktów w ich kraju pochodzenia powiększonej o koszt ubezpieczenia i transportu do punktu wejścia na obszar celny Wspólnoty.

2. W przypadku gdy cena importowa nie może być określona na podstawie ust. 1 tego artykułu to produkty, o których mowa w art. 14 są klasyfikowane w Nomenklaturze Scalonej na podstawie wartości celnej określonej zgodnie z art. 30 i 31 rozporządzenia Rady nr 2913/92²⁴.

ROZDZIAŁ IV

REFUNDACJE WYWOZOWE W SEKTORZE WINA

Artykuł 16

Częstotliwość

Zwroty wywozowe w sektorze wina są poddawane przeglądowi okresowemu, przynajmniej raz w każdym roku gospodarczym.

Artykuł 17

Wymóg pozwolenia

Z wyjątkiem dostaw na cele specjalne określone w art. 36 rozporządzenia (WE) nr 800/1999 oraz dostaw ilości określonych w załączniku III(K) rozporządzenia (WE) nr 1291/2000 zwroty przyznawane są po przedstawieniu dowodu, że produkt został wywożony zgodnie z pozwoleniem na wywóz.

Artykuł 18

Dowód

1. Zwroty są przyznawane po przedstawieniu dowodu, że wywiezionemu produktowi towarzyszył w momencie wywozu zaświadczenie analityczne wydane przez oficjalną jednostkę w Państwie Członkowskim produkującym lub w Państwie Członkowskim wywozu,

²⁴ Dz.U. nr L 302 z 19.10.1992, str. 1.

która potwierdza, że produkt spełnia standardy jakościowe Wspólnoty dla tego rodzaju produktów lub, w przypadku braku takich standardów, standardy krajowe stosowane przez Państwo Członkowskie wywozu.

W przypadku win stołowych lub win likierowych innych niż wina likierowe produkowane w określonych regionach, przedstawiany jest ponadto dowód potwierdzający, że zostały zaaprobowane przez komitet organoleptyczny powołany przez Państwo Członkowskie wywozu. W przypadku, gdy to Państwo Członkowskie nie jest producentem, przedstawia się również dowód, że dane wino jest wspólnotowym winem stołowym lub winem likierowym.

Zaświadczenie wymienione w akapicie pierwszym zawiera przynajmniej:

- a) Dla win stołowych oraz win likierowych innych niż wina gatunkowe wyprodukowane w określonym regionie:
 - kolor,
 - ogólną zawartość alkoholu w objętości,
 - rzeczywistą zawartość alkoholu w objętości,
 - ogólną kwasowość,
 - oraz tam, gdzie ma to zastosowanie, potwierdzenia że dane wino, tak jak określono w art. 28 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, zostało wyprodukowane w ilości przekraczającej normalną ilość lub ilość tego wina w przypadku wywozu wynikającą z kupażu lub mieszania;
- b) dla skoncentrowanego moszczu winogronowego, wynik uzyskany na refraktometrze w temp. 20⁰C, zgodnie z metodą określoną w załączniku I (6) rozporządzenia 1493/1999.

2. Eksporterzy są zobowiązani do informowania właściwych władz Państwa Członkowskiego o:

- a) o pochodzeniu i ilościach wykorzystanego wina dla win uzyskanych z kupażu;
- b) o liczbie i datach towarzyszących dokumentów.

3. W przypadku wywozu win stołowych, dla których wnioskowany zwrot wynika z kupażu (zgodnie z zasadami określonymi w tytule II rozdziału V rozporządzenia nr 1622/2000) lub mieszania win stołowych kwalifikujących się do różnych stawek refundacji, kwota refundacji należna eksporterowi jest wyliczana w proporcji do ilości wina kupażowanego lub mieszanego.

Artykuł 19

Kontrole przeprowadzane przez Państwa Członkowskie

1. Państwa Członkowskie mogą określić, że potwierdzenie o którym mowa w art. 18 ust. 1 tiret drugie, może zostać przyznane przez regionalne komitety, które potwierdzają, że wino

posiada charakterystykę wina stołowego właściwego dla regionu produkcyjnego, z którego pochodzą.

2. Państwa Członkowskie podejmą wszelkie niezbędne kroki do przeprowadzenia kontroli wspomnianych w art. 17 i 18. Jednakże, nie stosuje się przepisów art. 18 z wyjątkiem ust. 2 lit. b), do dostaw win w odniesieniu do art. 26 ust.1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 800/1999, dla których procedura określona w art. 36 tego rozporządzenia lub w rozporządzeniu (EWG) nr 565/80 nie ma zastosowania.

3. Dla celów art. 18 ust. 2 lit. b) Państwo Członkowskie wywozu może nie zezwolić na stosowanie przepisów art. 4 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 2238/93.

ROZDZIAŁ V

ZAŚWIADCZENIA ORAZ RAPORTY Z ANALIZY WINA, SOKU ORAZ MOSZCZU Z WINOGRON STOSOWANE W PRZYWOZIE

Sekcja 1

Ogólne

Artykuł 20

Wymagane dokumenty

Zaświadczenia oraz raporty z analizy określone, odpowiednio, w art. 68 ust. 1 lit. a) (i) i (ii) rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 mają formę jednolitego dokumentu:

- a) jego część „zaświadczenie” jest przygotowana przez jednostkę państwa trzeciego, z którego pochodzą produkty;
- b) jego część „raport z analizy” jest przygotowana przez oficjalne laboratorium uznane przez państwo trzecie, z którego pochodzą produkty.

Artykuł 21

Treść raportu z analizy

Raport z analizy zawiera następujące informacje:

- a) w przypadku win i moszczu winogronowych będących w procesie fermentacji:
 - ogólną zawartość alkoholu w objętości,
 - faktyczną zawartość alkoholu w objętości;
- b) w przypadku moszczu winogronowego oraz soku winogronowego, gęstość;
- c) w przypadku win, moszczu winogronowego oraz soku winogronowego:

- ogólny suchy wyciąg,
- ogólną kwasowość,
- zawartość kwasów lotnych,
- zawartość kwasu cytrynowego,
- ogólną zawartość dwutlenku siarki,
- obecność odmian uzyskanych poprzez krzyżówki międzygatunkowe (bezpośrednie hybrydy producenta lub inne odmiany nie należące do gatunku *Vitis vinifera*).

Artykuł 22

Zwolnienia

1. Nie jest wymagane przedłożenie zaświadczenia lub raportu z analizy w przypadku produktów pochodzących i przywożonych z państw trzecich w oznakowanych pojemnikach o pojemności nie większej niż pięć litrów zamkniętych przy pomocy jednorazowego zamknięcia, gdy łączna transportowana ilość, niezależnie czy przewożona w oddzielnych partiach czy nie przekracza 100 litrów.
2. Ponadto nie jest wymagana przedłożenie zaświadczenia lub raportu z analizy dla:
 - a) ilości produktów nie przekraczających 30 litrów na podróznego, zawartych w osobistym bagażu podróznego w rozumieniu art. 43 rozporządzenia Rady (EWG) nr 918/83²⁵;
 - b) ilości wina nie przekraczającej 30 litrów, która jest przesyłana w partiach od jednej osoby prywatnej do drugiej w rozumieniu art. 29 rozporządzenia (EWG) nr 918/83;
 - c) wina i soku z winogron w oznakowanych pojemnikach o pojemności nie większej niż pięć litrów, zamkniętych przy pomocy jednorazowego zamknięcia, pochodzącego i przywożonego z państw trzecich, których łączny przywóz do Wspólnoty jest mniejszy niż 1 000 hektolitrow. Kraje te są podane w załączniku VI;
 - d) wina i soku winogronowego będącego częścią dobytku osób prywatnych, które się przeprowadzają;
 - e) wina i soku winogronowego przeznaczonego na targi, jak określono w odpowiednich przepisach rozporządzenia (EWG) nr 918/83, zakładając, że produkty te umieszczone są w oznakowanych pojemnikach o pojemności nie większej niż dwa litry, zamkniętych przy pomocy jednorazowego zamknięcia;
 - f) ilości wina, moszczu winogronowego oraz soku winogronowego przywożonego do celów naukowych oraz eksperymentów technicznych do maksymalnej ilości jednego hektolitru;

²⁵ Dz.U. nr L 105 z 32.04.1983, str. 1.

- g) win oraz soku winogronowego przeznaczonego na cele dyplomatyczne, konsularne lub podobnych jednostek, które są przywożone jako część ich bezcłowego przydziału;
 - h) win i soku winogronowego przechowywanego na pokładzie międzynarodowych środków transportu jako zapasy żywnościowe.
3. Przypadek zastosowania wyjątku określonego w ust. 1 nie może być powiązany z przypadkami zastosowania wyjątków określonych w ust. 2.

Artykuł 23

Wyłączenie

Rozdział ten nie dotyczy win likierowych Boberg, którym towarzyszy zaświadczenie potwierdzające nazwę pochodzenia.

Sekcja 2

Stawiane wymogi oraz szczegółowe zasady przygotowywania i używania zaświadczeń oraz raportów z analizy dla przywozu wina, soku winogronowego oraz moszczu winogronowego

Artykuł 24

Dokument V I 1

1. Zaświadczenie oraz raport z analizy dla każdej partii przeznaczonej do przywozu do Wspólnoty są przygotowane na pojedynczym dokumencie V I 1. „Partia” oznacza ilość produktu, która jest przewożona przez jednego komitenta do jednego odbiorcy.

Dokument ten jest przygotowany na formularzu V I 1 odpowiadającym wzorowi określone w załączniku VII oraz spełnia wymogi techniczne określone w załączniku VIII. Powinien zostać podpisany przez urzędnika z oficjalnej jednostki oraz przez urzędnika z uznanego laboratorium, tak jak określono w art. 29.

2. Jeśli dany produkt nie jest przeznaczony do bezpośredniego spożycia przez ludzi, nie jest konieczne wypełnianie części raportu z analizy formularza V I 1.

W przypadku win umieszczonych w oznakowanych pojemnikach o pojemności nie większej niż 60 litrów, zamkniętych przy pomocy jednorazowego zamknięcia, oraz zakładając, że wino to pochodzi z kraju pojawiającego się w załączniku IX, który zaoferował specjalne gwarancje zaakceptowane przez Komisję to sekcja raportu z analizy formularza V I 1 wypełnia się wyłącznie w odniesieniu do:

- faktycznej zawartości alkoholu w objętości,
- ogólnej kwasowości,
- ogólnej zawartości dwutlenku siarki.

Artykuł 25

Opis dokumentów

1. Formularz V I 1 składa się, kolejno, z wypisanego maszynowo lub ręcznie oryginału oraz kopii. Formularz V I 2 składa się, kolejno, z oryginału i dwóch kopii. Formularz V I 2 jest wyciągiem przygotowanym zgodnie z wzorem określonym w załączniku X zawierającym informacje pojawiające się na dokumencie V I 1 oraz innym wyciągiem V I 2 poświadczonym przez wspólnotowy urząd celny.

Zarówno oryginał jaki i kopia towarzyszą produktowi. Formularze V I 1 oraz V I 2 wypełnia się bądź maszynowo bądź ręcznie lub przy pomocy równoważnych środków technicznych uznanych przez oficjalną jednostkę. Formularze wypisywane ręcznie uzupełnia się atramentem, drukowanymi literami. Nie jest dozwolone poprawianie lub nadpisywanie. Wszelkie zmiany są dokonywane przez skreślanie niewłaściwych danych oraz, tam gdzie to konieczne, dodawanie tych wymaganych. Wszelkie zmiany dokonane w ten sposób muszą zostać zatwierdzone przez autora oraz podstemplowane, w zależności od przypadku, przez oficjalną jednostkę, laboratorium lub służby celne.

2. Dokumenty V I 1 oraz wyciągi V I 2 zawierają numer kolejny przyznany przez, w przypadku dokumentów V I 1, oficjalną jednostkę, której urzędnik podpisuje zaświadczenie oraz, w przypadku wyciągów V I 2, przez służby celne, które poświadczają je zgodnie z art. 28 ust. 2 i 3.

Artykuł 26

Procedura uproszczona

1. Dokumenty V I 1 przygotowywane przez producentów wina w państwach trzecich określonych w załączniku IX, które przedstawiły specjalne gwarancje zaakceptowane przez Wspólnotę są traktowane jako zaświadczenia lub raporty z analizy przygotowane przez agencje oraz laboratoria zawarte na liście, o której mowa w art. 29 zakładając że producenci uzyskali indywidualne uznanie od właściwych władz z tych państw trzecich oraz są przedmiotem inspekcji przez nie dokonywanych.

2. Zatwierdzeni producenci, jak określono w ust. 1 korzystają z formularza V I 1, podając w rubryce 10 nazwę i adres oficjalnej jednostki w państwie trzecim, która ich zatwierdziła. Producenci uzupełniają formularz wpisując ponadto:

- w rubryce 1, swoje nazwy i adresy oraz ich numery rejestracyjne w państwach trzecich określonych w załączniku IX,
- w rubryce 11, przynajmniej informacje, o których mowa w art. 24 ust. 2.

Podpisują się w miejscu przewidzianym w rubrykach 10 i 11 po przekreśleniu słów „nazwisko i tytuł urzędnika”.

Niewymagany jest stempel ani nazwa i adres laboratorium.

Artykuł 27

Odstępstwa

1. Stosowanie art. 24, ust. 2 oraz art. 26 może zostać zawieszona jeśli zostanie stwierdzone, że produkty, w stosunku do których stosuje się te przepisy są przedmiotem falsyfikacji, która może spowodować zagrożenie życia konsumentów lub są wynikiem praktyk enologicznych, które nie są zatwierdzone we Wspólnocie.

2. Art. 24 ust. 2 oraz art. 26 mają zastosowanie do momentu wejścia w życie porozumienia wynikającego z negocjacji ze Stanami Zjednoczonymi Ameryki odnośnie porozumienia dotyczącego handlu winem, ale najpóźniej do dnia 31 grudnia 2003 r.

Artykuł 28

Zastosowanie

1. Oryginał, kopię dokumentu V I 1 lub wyciągu V I 2 przekazuje się do właściwych władz w Państwie Członkowskim po zakończeniu formalności celnych, w którym to państwie formalności celne wymagane do skierowania partii produktu do wolnego obrotu zostały przeprowadzone.

Władze, jeśli jest to konieczne, potwierdzają odwrotną stronę dokumentu V I 1 lub wyciągu V I 2. Zwracają oryginał do zainteresowanej osoby oraz przechowują kopię przez przynajmniej pięć lat.

2. Jeśli partia ma być uznana za pełną przed wprowadzeniem do wolnego obrotu, to nowy komitent przekazuje służbom celnym kontrolującym partię, dokument V I 1 lub wyciąg V I 2 odnoszący się do tej partii oraz, jeśli jest to konieczne, sukcesywnie wypełniany formularz V I 2.

Władze weryfikują czy informacje umieszczone na dokumencie V I 1 zgadzają się z tymi umieszczonymi na formularzu V I 2 lub czy szczegóły umieszczone w wyciągu V I 2 zgadzają się z tymi, które zostały umieszczone w sukcesywnie wypełnionym formularzu V I 2, po czym podstemplowują drugi z dokumentów, który wtedy stanie się dokumentem ekwiwalentnym do wyciągu V I 2, a następnie potwierdzić dokument lub poprzedni wyciąg. Władze zwracają wyciąg oraz oryginał dokumentu V I 1 lub poprzedni wyciąg V I 2 do nowego spedytora i przechowują kopię dokumentów lub poprzedniego wyciągu przez przynajmniej pięć lat.

Jednakże formularz V I 2 nie musi być wypełniany, jeśli partia produktów jest powrotnie wywożona do państw trzecich.

3. Jeśli partia została rozdzielona przed wprowadzeniem produktu do wolnego obrotu, zainteresowana strona przedstawia służbom celnym nadzorującym tą partię, oryginał oraz kopię dokumentu V I 1 lub wyciąg V I 2 dotyczące partii, która została rozdzielona wraz z formularzem V I 2 oraz dwiema kopiami sukcesywnie wypełnionymi dla każdej nowej partii.

Władze weryfikują czy informacje wprowadzone na dokumencie V I 1 lub na wyciągu V I 2 zgadzają się z tymi, które zostały wprowadzone w sukcesywnie wypełnionym formularzu V I

2 dla każdej nowej partii, po czym podstemplowują drugi z dokumentów, który wtedy stanie się dokumentem ekwiwalentnym do wyciągu V I 2 a następnie potwierdzić odwrotną stronę dokumentu V I 1 lub wyciągu V I 2 na podstawie, którego był oparty. Zwracają poprzednio uzupełniony wyciąg V I 2 do zainteresowanej osoby i przechowywać kopię każdego z tych dokumentów przez przynajmniej pięć lat.

Artykuł 29

Lista właściwych organów

1. Na podstawie informacji przekazanych przez właściwe organy państw trzecich Komisja określi i będzie aktualizować listy zawierające nazwy, adresy agencji, laboratoriów oraz adresy producentów wina autoryzowanych do wypisywania dokumentów V I 1. Listy te opublikuje w serii „C” *Dziennika Urzędowego Wspólnot Europejskich*.

2. Informacje przekazywane przez właściwe organy w państwach trzecich, o których mowa w ust. 1, zawierają:

- a) nazwy oraz adresy oficjalnych agencji oraz laboratoriów zatwierdzonych lub powołanych do celów wystawiania dokumentów V I 1;
- b) nazwy, adresy oraz oficjalne numery rejestrowe producentów wina autoryzowanych do wystawiania dokumentów V I 1.

Listy zawierają wyłącznie agencje oraz laboratoria, jak określono w lit. a) akapit pierwszy, które zostały autoryzowane przez właściwe organy danego państwa trzeciego do przedstawiania, na życzenie, Komisji lub Państwom Członkowskim, wszelkich informacji wymaganych do oceny danych pojawiających się na dokumencie.

3. Listy są aktualizowane, zwłaszcza w celu uwzględnienia wszelkich zmian w adresach oraz/lub nazwie agencji lub laboratoriów.

Artykuł 30

Przywóz pośredni

W przypadkach, gdy wino jest wywożone z państwa trzeciego, na którego terytorium zostało wyprodukowane (zwanego dalej: „krajem pochodzenia”) do innego państwa trzeciego (zwanego dalej: „krajem wywozu”), z którego jest wywożone do Wspólnoty, właściwe władze kraju wywozu mogą wystawić dokument V I 1 dla danego wina na podstawie dokumentu V I 1 lub innego równoważnego wystawionego przez właściwe władze kraju pochodzenia, bez przeprowadzania dalszych analiz wina, jeśli wino to:

- a) zostało rozlane do butelek i oznaczone etykietą w kraju pochodzenia i pozostaje w takim stanie; lub
- b) jest wywożone w dużych ilościach z kraju pochodzenia i rozlewane do butelek oraz oznaczane etykietami w kraju wywozu bez dalszego przetwarzania.

Właściwe władze w kraju wywozu potwierdzają, że dane wino, którego dotyczy pierwszy punkt, spełnia warunki tam określone.

Artykuł 31

Przestrzeganie praktyk enologicznych

1. Zgodnie z przepisami art. 45 i art. 46 ust. 1 lit. a), b) i c) rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 oraz przepisów przyjętych do ich wdrożenia, produkty pochodzące z państw trzecich mogą zostać przedstawione lub dostarczone do bezpośredniego spożycia przez ludzi tylko i wyłącznie, jeśli zostały wyprodukowane, w przypadku praktyk enologicznych określonych w załączniku V (C), (D) i (E) rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, zgodnie z ograniczeniami przyjętymi dla stref uprawy winorośli we Wspólnocie, dla których naturalne warunki produkcji są równoważne dla tych w regionach produkcyjnych, z których pochodzą.

Oszacowanie równoważności warunków produkcji zostanie przeprowadzone na podstawie propozycji właściwych władz zainteresowanego państwa trzeciego, zgodnie z procedurą określoną w art. 75 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999.

2. Jeśli właściwe władze Państwa Członkowskiego podejrzewają, że produkt pochodzący z państwa trzeciego nie spełnia przepisów ust. 1, bezzwłocznie informują o tym Komisję.

Artykuł 32

Specjalne zasady dla niektórych win

1. W przypadku win likierowych oraz win alkoholizowanych do destylacji, dokument V I 1 traktowany jest jako obowiązujący wyłącznie, gdy oficjalna agencja, o której mowa w art. 29, wprowadziła w rubryce 15 zapis:

„alkohol, który został dodany do tego wina jest potwierdzony jako alkohol winny”

Zapisowi towarzyszą następujące informacje:

- a) pełna nazwa i adres agencji wydającej;
- b) podpis urzędnika agencji;
- c) stempel agencji.

2. Dla win kwalifikujących się do redukcji ceł w przywozie do Wspólnoty, dokumenty V I 1 mogą służyć jako certyfikat poświadczający nazwę pochodzenia, które kwalifikuje się do takich ustaleń, jeśli oficjalna agencja wprowadziła w rubryce 15 następujący zapis:

„potwierdza się, że dane wino, którego dotyczy niniejszy dokument zostało wyprodukowane w rejonie uprawy winorośli ... i któremu nadano nazwę pochodzenia podaną w rubryce 6 zgodnie z warunkami kraju pochodzenia”.

Zapisowi temu towarzyszy informacja, o której mowa w ust. 1 akapit drugi.

ROZDZIAŁ VI

ODSTĘPSTWA ANALITYCZNE DLA NIEKTÓRYCH PRZYWOŻONYCH WIN

Artykuł 33

1. Wymienione niżej wina mogą być przywożone do Wspólnoty do bezpośredniego spożycia przez ludzi:

a) win pochodzących z Węgier, których ogólna zawartość alkoholu w objętości przekracza 15 % vol. bez wzbogacania, określone:

(i) przez słowa „Tokaji Aszu” lub „Tokaji Aszu – eszencia” lub „Tokaji Eszencia” lub „Tokaji Szamorodni”; lub

(ii) by the term „Kueloenleges Minoségue bor” (superior quality wine), supplemented by a geographical indication and by one of the following:

- „késöl szüretelsü bor”,
- „válagatott szüretelsü bor”,
- „töppedt szőlöböl készült bor”,
- „aszubor”;

b) win pochodzących ze Szwajcarii porównywalnych do win jakości psr, gdy są obowiązkowo określone przez oznaczenie geograficzne i których ogólna kwasowość wyrażona w kwasie winowym jest mniejsza niż 4,5 ale większa niż 3 gramy na litr oraz przynajmniej w 85% zostały uzyskane z winogron jednej lub więcej z poniżej przedstawionych odmian winorośli:

- Chasselas,
- Müller – Thurgau,
- Sylvaner,
- Pinot noir,
- Merlot;

c) win pochodzących z Rumunii, których ogólna zawartość alkoholu w objętości przekracza 15% vol., bez wzbogacania, określone jako „VSOC” lub „Vinuri de calitate superioara cu denumite de origine si trepte de calitate” oraz zawierające jedno z poniższych oznaczeń geograficznych:

- Cernavoda,
- Cotnari,

- Medgidia,
- Murfatlar,
- Nazarcea,
- Pietroasa.

2. Do celów ust. 1 lit. a), b) i c) oficjalna agencja w kraju pochodzenia autoryzowana do wystawiania dokumentu V I 1, jak określono w niniejszym rozporządzeniu, wprowadza następujący wpis w rubryce 15:

„Niniejszym potwierdza się, że to wino spełnia warunki określone w art. 68 ust. 1 lit. b) pkt. (i) i (ii) rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 oraz w rozporządzeniu (WE) nr 883/2001”.

Oficjalna agencja potwierdza ten wpis poprzez przystawienie stempla.

ROZDZIAŁ VII

DEFINICJE NIEKTÓRYCH PRODUKTÓW W SEKTORZE WINA POCHODZĄCYCH Z PAŃSTW TRZECICH

Artykuł 34

Definicje

Definicje wymienionych niżej produktów w sektorze winiarskim, pochodzących z państw trzecich i objętych kodami CN 2009 oraz 2004 są takie jak podano w załączniku XI:

- a) świeży moszcz winogronowy ze wstrzymaną fermentacją poprzez dodanie alkoholu;
- b) skoncentrowany moszcz winogronowy;
- c) rektyfikowany skoncentrowany moszcz winogronowy;
- d) wino likierowe;
- e) wino musujące;
- f) napowietrzone wino musujące;
- g) wino półmusujące;
- h) napowietrzone wino półmusujące;
- i) wino z przejrzałych winogron;

ROZDZIAŁ VIII

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 35

Uchylenie

Niniejszym tracą moc rozporządzenia (EWG) nr 3388/81, (EWG) nr 3389/81, (EWG) nr 3590/85 oraz (WE) nr 1685/95 i (WE) nr 1281/1999.

Artykuł 36

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 lutego 2001 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 24 kwietnia 2001 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK 1

WYDAWANIE POZWOLEŃ NA PRZYWÓZ

Notyfikacje, o których mowa w art. 5

Okres od do

Ilość w hl

Kod	Kraj pochodzenia	(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)	(7)	(8)
036	Szwajcaria								
046	Malta								
itd.	Itl.								
	Wszystkie państwa trzecie								

Tabela zawiera podane dane:

kolumna 1: wina musujące,

kolumna 2: wina czerwone i różowe,

kolumna 3: wina białe,

kolumna 4: wina likierowe.

kolumna 5: wina alkoholizowane:

kolumna 6: sok winogronowy oraz moszcz winogronowy,

kolumna 7: skoncentrowany sok winogronowy oraz moszcz winogronowy,

kolumny 8: pozostałe produkty, będą określone w nocie.

ZAŁĄCZNIK II

Kategorie produktów, o których mowa w art. 8 ust. 1

Kod	Kategoria
2009 60 11 9100 2009 60 19 9100 2009 60 51 9100 2009 60 71 9100 2204 30 92 9100 2204 30 96 9100	1
2204 30 94 9100 2204 30 98 9100	2
2204 21 79 9910 2204 29 62 9910 2204 29 64 9910 2204 29 65 9910	3
2204 21 79 9100 2204 29 62 9100 2204 29 64 9100 2204 29 65 9100	4.1
2204 21 80 9100 2204 29 71 9100 2204 29 72 9100 2204 29 75 9100	4.2
2204 21 79 9200 2204 29 62 9200 2204 29 64 9200 2204 29 65 9200	5.1
2204 21 80 9200 2204 29 71 9200 2204 29 72 9200 2204 29 75 9200	5.2
2204 21 83 9100 2204 29 83 9100	6.1
2204 21 84 9100 2204 29 84 9100	6.2
2204 21 94 9910 2204 21 98 9910 2204 29 94 9910 2204 29 98 9910	7
2204 21 94 9100 2204 21 98 9100 2204 29 94 9100 2204 29 98 9100	8

ZAŁĄCZNIK III

Grupy produktów, o których mowa w art. 8 ust. 2

Kod produktów według nomenklatury produktów rolnych dla refundacji wywozowych	Grupa
2009 60 11 9100 2009 60 19 9100 2009 60 51 9100 2009 60 71 9100	A
2204 30 92 9100 2204 30 96 9100	B
2204 30 94 9100 2204 30 98 9100	C
2204 21 79 9100 2204 21 79 9200 2204 21 79 9910 2204 21 83 9100	D
2204 21 80 9100 2204 21 80 9200 2204 21 84 9100	E
2204 29 62 9100 2204 29 62 9200 2204 29 62 9910 2204 29 64 9100 2204 29 64 9200 2204 29 64 9910 2204 29 65 9100 2204 29 65 9200 2204 29 65 9910 2204 29 83 9100	F
2204 29 71 9100 2204 29 71 9200 2204 29 72 9100 2204 29 72 9200 2204 29 75 9100 2204 29 75 9200 2204 29 84 9100	G
2204 21 94 9910 2204 21 98 9910	H
2204 29 94 9910 2204 29 98 9910	I
2204 21 94 9100 2204 21 98 9100	J
2204 29 94 9100 2204 29 98 9100	K

ZAŁĄCZNIK IV

Lista krajów według stref przeznaczenia, jak określono w art. 9 ust. 6

Strefa 1: Afryka

Angola, Benin, Botswana, Brytyjskie Terytorium na Oceanie Indyjskim, Burkina Faso, Burundi, Kamerun, Wyspy Zielonego Przylądka, Republika Środkowoafrykańska, Czaad, Komory, Kongo (Brazzaville), Wybrzeże Kości Słoniowej, Dżibuti, Egipt, Gwinea Równikowa, Erytrea, Etiopia, Gabon, Gambia, Ghana, Gwinea, Gwinea -Bissau, Kenia, Lesotho, Liberia, Libia, Madagaskar, Malawi, Mali, Mauretania, Mauritius, Majotta, Mozambik, Namibia, Niger, Nigeria, Ruanda, Wyspa Świętej Heleny i Terytoria Zależne, SãoTomè and Príncipe, Senegal, Seszele, Sierra Leone, Somalia, Sudan, Suazi, Tanzania, Togo, Uganda, Zambia, Zimbabwe.

Strefa 2: Azja i Oceania

Afganistan, Oceania Amerykańska, Oceania Australijska, Bahrajn, Bangladesz, Bhutan, Brunei, Kambodża, Chiny, Federacja Państw Mikronezji, Fidżi, Polinezja Francuska, Hong Kong, Indie, Indonezja, Iran, Irak, Japonia, Jordania, Kiribati, Kuwejt, Laos, Liban, Makao, Malezja, Malediwy, Wyspy Marshalla, Mongolia, Myanmar, Nauru, Nepal, Nowa Kaledonia i Terytoria Zależne, Nowa Zelandia, Oceania Nowozelandzka, Północna Korea, Mariany Północne, Oman, Pakistan, Papua Nowa Gwinea, Filipiny, Pitcairn, Katar, Samoa, Arabia Saudyjska, Singapur, Korea Południowa, Sri Lanka, Syria, Tajwan, Tajlandia, Tonga, Tuvalu, Zjednoczone Emiraty Arabskie, Vanuatu, Wietnam, Wallis i Futuna, Zachodni Brzeg i Strefa Gazy, Jemen.

Strefa 3: Europa Wschodnia i państwa Wspólnoty Niepodległych Państw

Albania, Armenia, Azerbejdżan, Białoruś, Republika Czeska, Estonia, Gruzja, Kazachstan, Kirgistan, Litwa, Łotwa, Mołdawia, Polska, Rosja, Słowacja, Tadżykistan, Turkmenistan, Ukraina, Uzbekistan.

Strefa 4: Europa Zachodnia

Andora, Ceuta i Melilla, Gibraltar, Wyspy Owcze, Islandia, Lichtenstein, Malta, Norwegia, San Marino, Miasto Watykan.

ZAŁĄCZNIK V

Notyfikacje, o których mowa w art. 12 ust. 4

Wnioski o wydanie pozwolenia na wywóz

Wystawiający:

Data:

Okres od środy do wtorku

Państwo Członkowskie:

Osoba do kontaktu:

Telefon:

Fax:

E-mail:

Adres: GD AGRI/E/2 – fax (32) 2 295 92 52 – e-mail AGRI-E2@cec.eu.int

– Część A – Tygodniowa informacja: ilości wnioskowane, art. 12 ust.1 lit. a)

Produkt lub kod kategorii	Ilości (hl)	Kod miejsca przeznaczenia	Stawka refundacji

– Część B - Tygodniowa informacja: ilości wykorzystane, art. 12 ust. 1 lit. b)

Produkt lub kod kategorii	Ilości (hl)	Kod miejsca przeznaczenia

– Część C -Tygodniowa informacja: ilości wycofane, art. 12 ust. 1 lit. c)

Produkt lub kod kategorii	Ilości (hl)	Kod miejsca przeznaczenia	Stawka refundacji

– Część D - Tygodniowa informacja: ilości niewykorzystane, art. 12 ust. 2 lit. a)

Produkt lub kod kategorii	Ilości (hl)	Kod miejsca przeznaczenia

– *Część E - Tygodniowa informacja: ilości bez pozwolenia, art. 12 ust. 2 lit. b)*

Produkt lub kod kategorii	Ilości (hl)	Kod miejsca przeznaczenia	Stawka refundacji

ZAŁĄCZNIK VI

Lista krajów, o których mowa w art. 22

- Kanada
- Iran
- Liban
- Ludowa Republika Chin
- Tajwan
- Indie
- Boliwia
- Republika San Marino

Załącznik VII

Dokument V I 1, o którym mowa w art. 24 ust. 1

☐	1. Eksporter	WYSTAWIAJĄCY PAŃSTWO TRZECIE: V I 1 Nr seryjny: DOKUMENT DLA PRZYWOZU WINA, SOKU WINOGRONOWEGO ORAZ MOSZCZU WINOGRONOWEGO DO WSPÓLNOTY EUROPEJSKIEJ	
	2. Odbiorca	¹ Obligatoryjne wyłącznie jeśli wino korzysta ze zredukowanych stawek celnych. ² Skreślić jeśli wymagane. ³ Wstaw „x” w odpowiednią rubrykę.	
	3. STEMPEL SŁUŻB CELNYCH ¹		
	4. Środek transportu ¹		
	5. Miejsce rozładunku ¹		
6. Znaki i numery referencyjne – Ilość i rodzaj opakowań – opis produktu	7. Ilość w l/hl/kg ²		
	8. Ilość butelek		
	9. Kolor produktu		
10. ZAŚWIADCZENIE			
Opisany powyżej produkt ³ ☐ jest/ ☐ nie jest przeznaczony do bezpośredniego spożycia przez ludzi, spełnia warunki dotyczące produkcji i wprowadzenia do obrotu stosowane w kraju pochodzenia produktu i, jeśli jest przeznaczony do spożycia przez ludzi, nie został poddany praktykom enologicznym, które są niedozwolone zgodnie z obecnymi przepisami Wspólnoty dotyczącymi przywozu danych produktów.			
Pełna nazwa i adres oficjalnej agencji:		Miejsce i data: Podpis, nazwisko i tytuł Stempel: urzędnika:	
11. RAPORT Z ANALIZY			

opisujący charakterystykę analityczną produktów opisanych powyżej
DLA MOSZCZU WINOGRONOWEGO I SOKU WINOGRONOWEGO:
gęstość:

DLA WINA I MOSZCZU WINOGRONOWEGO ZATRZYMANEGO W
FERMENTACJI:

ogólna zawartość alkoholu: rzeczywista zawartość alkoholu:

DLA WSZYSTKICH PRODUKTÓW:

ogólny suchy wyciąg: ogólna kwasowość: lotne kwasy:

kwas cytrynowy: dwutlenek siarki łącznie:

³ obecność/ brak produktów otrzymanych z odmian uzyskanych z
krzyżówek międzygatunkowych (bezpośrednie hybrydy producenta) lub z
innych odmian nienależących do gatunku *Vitis vinifera*.

Pełna nazwa i adres laboratorium:

Miejsce i data:

Podpis, nazwisko i

tytuł urzędnika:

Stempel:

Przypisania (wprowadzenie do wolnego obrotu i wydanie wyciągów)

Ilość	12. Nr oraz data dokumentu celnego dotyczącego zwolnienia do wolnego obrotu oraz wyciągu	13. Pełna nazwa oraz adres odbiorcy (wyciąg)	14. Stempel właściwych władz
Dostępne			
Przyznane			
Dostępne			
Przyznane			
Dostępne			
Przyznane			
Dostępne			
Przyznane			
15. Pozostałe uwagi			

ZAŁĄCZNIK VIII

Techniczne zasady stosowane dla formularzy V I 1 oraz V I 2, o których mowa w art. 24 i 25

A. Drukowanie formularzy

1. Rozmiar formularza wynosi w przybliżeniu 210 x 297 mm.
2. Wykorzystuje się biały klejony papier przeznaczony do pisania o wadze nie większej niż 40 g/m².
3. Każdy formularz zawiera nazwę i adres lub znak drukarni.
4. Formularze są drukowane w jednym z urzędowych języków Wspólnoty; w przypadku formularzy V I 2 język zastosowany na formularzu określany jest przez właściwe władze Państwa Członkowskiego, w którym formularz jest stemplowany.

B. Uzupełnianie formularzy

1. Formularze uzupełniane są w języku, w którym zostały wydrukowane.
2. Każdy formularz zawiera numer seryjny przypisany:
 - w przypadku formularzy V I 1 przez oficjalną jednostkę podpisującą część „zaświadczenie”,
 - w przypadku formularzy V I 2 przez urząd celny, który je podstemplowuje.
3. Opis produktu w rubryce 6 formularza V I 1 oraz w rubryce 5 wyciągu V I 2 wypełnia się zgodnie z przepisami art. 32 rozporządzenia (EWG) nr 2392/89.

ZAŁĄCZNIK IX

Lista krajów, o których mowa w art. 24 ust. 2 i art. 26

- Australia
- Stany Zjednoczone Ameryki Płn.

ZAŁĄCZNIK X

Dokument V I 2, o którym mowa w art. 25 ust. 1

WSPÓLNOTA EUROPEJSKA		WYSTAWIAJĄCE PAŃSTWO CZŁONKOWSKIE	
1. Eksporter ✚	V I 2	Nr seryjny: _____	
	WYCIĄG Z DOKUMENTU DLA PRZYWOZU WINA, SOKU WINOGRONOWEGO ORAZ MOSZCZU WINOGRONOWEGO DO WSPÓLNOTY EUROPEJSKIEJ		
2. Odbiorca	3. Wyciąg dokumentu V I 1 Nr: _____ wydanego przez (nazwa państwa trzeciego) w: _____		
¹ Odpowiednio skreślić ² Wstaw „x” w odpowiednią rubrykę. ³ Obligatoryjne wyłącznie jeśli wino korzysta ze zredukowanych stawek celnych, dla win likierowych oraz wina alkoholizowanych dla destylacji (odpowiednio skreślić)	4. Wyciąg z wyciągu V I 2 Nr: _____ Podstemplowany przez (pełna nazwa i adres urzędu celnego we Wspólnocie): w: _____		
5. Znaki i numery referencyjne – Ilość i rodzaj opakowań – opis produktu	6.—Ilość w l/hl/kg ¹		_____
	7.—Ilość butelek		_____
	8.—Kolor produktu		_____
<u>9. DEKLARACJA KOMITENTA²</u>			
<p><u>Wymieniony w rubryce 3 ☐ dokument V I 1/ wymieniony w rubryce 4 ☐ wyciąg został wypełniony w odniesieniu do produktu opisanego powyżej i zawiera:</u></p> <p><u>☐ ZAŚWIADCZENIE stosujące się do produktu opisanego powyżej, który ☐ jest/ ☐ nie jest przeznaczony do spożycia przez ludzi, spełnia warunki dotyczące produkcji i wprowadzenia do obrotu stosowane w kraju pochodzenia produktu oraz jeśli jest przeznaczony do bezpośredniego spożycia nie był przedmiotem praktyk enologicznych, które są niedozwolone zgodnie z obecnymi przepisami Wspólnoty dotyczącymi przywozu danych produktów</u></p> <p><u>☐ RAPORT Z ANALIZY wskazujący następującą charakterystykę analityczną tego produktu:</u></p>			

dla MOSZCZU WINOGRONOWEGO I SOKU WINOGRONOWEGO: gęstość:

dla WINA I MOSZCZU WINOGRONOWEGO ZATRZYMANEGO W
FERMENTACJI:

ogólna zawartość alkoholu: rzeczywista zawartość alkoholu:

dla WSZYSTKICH PRODUKTÓW:

ogólny suchy wyciąg: ogólna kwasowość: lotne kwasy:

kwasy cytrynowe: dwutlenek siarki łącznie:

obecność/ brak produktów otrzymanych z odmian uzyskanych z krzyżówek międzygatunkowych (bezpośrednie hybrydy producenta) lub z innych odmian nie należących do gatunku *Vitis vinifera*.

jak również POŚWIADCZENIA³ właściwych oficjalnych agencji potwierdzające, że:

- wino, którego dotyczy ten dokument zostało wyprodukowane w regionie i jest uznane zgodnie z zasadami w kraju pochodzenia jako posiadające nazwę pochodzenia wymienione w rubryce 5,
- alkohol dodany do wina, które jest przedmiotem niniejszego dokumentu jest pochodzenia winnego.

10. STEMPEL SŁUŻB CELNYCH

Potwierdza się deklarację jako prawdziwą

Miejscowość i data:

Podpis:

Stempel:

Podpis:

Pełna nazwa i adres danego urzędu celnego

Przypisania (wprowadzenie do wolnego obrotu i wydanie wyciągów)

Ilość	5. Nr oraz data dokumentu celnego dotyczącego zwolnienia do wolnego obrotu oraz wyciągu	6. Pełna nazwa oraz adres komitenta (wyciąg)	7. Stempel właściwych władz
Dostępne			
Przyznane			
Dostępne			
Przyznane			
Dostępne			
Przyznane			
Dostępne			
Przyznane			

ZAŁĄCZNIK XI

Definicje, o których mowa w art. 34

Do celów przepisów tego rozporządzenia dotyczących przywozu:

a) „świeży moszcz winogronowy z fermentacją zahamowaną poprzez dodanie alkoholu” jest to produkt, który:

- ma rzeczywiste stężenie alkoholu w objętości niemniejsze niż 12% vol., lecz mniejsze niż 15% vol, oraz
- został wyprodukowany poprzez dodanie produktu uzyskanego z destylacji wina do niesfermentowanego moszczu winogronowego mającego naturalne stężenie alkoholu w objętości niemniejsze niż 8,5% i uzyskanego wyłącznie z odmian winorośli dozwolonych w państwie trzecim pochodzenia;

b) „skoncentrowany moszcz winogronowy” jest to niekarmelizowany moszcz winogronowy, który jest:

- pozyskany na drodze częściowego odwodnienia moszczu winogronowego wykonanego przy zastosowaniu metody dozwolonej w kraju pochodzenia i niezakazanej we Wspólnocie, innej niż podgrzewanie bezpośrednie, prowadzonej w taki sposób, że liczba wskazana przez refraktometr użyty zgodnie z metodą opisaną w załączniku XVIII do rozporządzenia (WE) nr 1622/2000, w temperaturze 20°C, nie jest niższa niż 50,9%,
- otrzymany wyłącznie z odmian winorośli dozwolonych w kraju pochodzenia, oraz
- otrzymany z moszczu winogronowego o minimalnej naturalnej zawartości alkoholu w objętości określonej w państwie trzecim pochodzenia, dla przygotowania wina przeznaczonego do bezpośredniego spożycia przez ludzi, którego moc nie może być mniejsza niż 8,5% vol.

W skoncentrowanym moszczu winogronowym dozwolone rzeczywiste stężenie alkoholu w objętości nie może być większe niż 1% vol.

c) „rektyfikowany skoncentrowany moszcz winogronowy”: jest to produkt w postaci niekarmelizowanej cieczy, który:

- (i) pozyskany na drodze częściowego odwodnienia moszczu winogronowego wykonanego przy zastosowaniu metody dozwolonej w kraju pochodzenia i niezakazanej we Wspólnocie, innej niż podgrzewanie bezpośrednie, prowadzonej w taki sposób, że liczba wskazana przez refraktometr użyty zgodnie z metodą opisaną w załączniku XVIII do rozporządzenia (WE) nr 1622/2000, w temperaturze 20°C, nie jest niższa niż 61,7%;
- (ii) poddany obróbce dozwolonej w kraju pochodzenia i niezakazanej we Wspólnocie celem odkwaszenia i wyeliminowania wszystkich składników innych niż cukier;

(iii) posiada następujące cechy charakterystyczne:

- pH nie wyższy niż 5 w 25° w skali Brix,
- gęstość optyczną na poziomie 425 nm dla grubości 1 cm nie większą niż 0.100 w moszczu winogronowym skoncentrowanym w 25° w skali Brix,
- zawartość sacharozy niewykrywalną przez metodę analizy, która zostanie określona,
- indeks Folin-Ciocalteu nie wyższy niż 6 przy 25° w skali Brix,
- dającą się miareczkować kwasowość nie wyższą niż 15 miliekwiwaletów na kilogram zawartości łącznej cukrów,
- zawartość dwutlenku siarki nie przekracza 25 miligramów na kilogram zawartości łącznej cukrów,
- całkowita zawartość kationów nie jest wyższa niż 8 miliekwiwaletów na kilogram zawartości łącznej cukrów,
- przewodność właściwa w 25° w skali Brix nieprzekraczająca 120 mikro-Siemens/cm,
- zawartość hydroksymetylofurfurylu nieprzekraczająca 25 miligramów wszystkich cukrów,
- zawiera mesoinositol;

(iv) jest otrzymywany wyłącznie z odmian winorośli dopuszczonych w państwie trzecim pochodzenia, oraz

(v) jest otrzymywany z moszczu winogronowego posiadającego co najmniej minimalne stężenie alkoholu w objętości, określone przez państwo trzecie pochodzenia dla przygotowania wina przeznaczonego do bezpośredniego spożycia przez ludzi, którego moc nie może być mniejsza niż 8,5% vol.

W rektyfikowanym skoncentrowanym moszczu winogronowym dozwolone rzeczywiste stężenie alkoholu w objętości nie może być większe niż 1% vol.

d) „Wino likierowe” jest to produkt, którego:

- rzeczywiste stężenie alkoholu w objętości jest niemniejsze niż 15% vol. i nie większe niż 22% vol. i całkowite stężenie alkoholu w objętości niemniejsze niż 17,5% vol, oraz
- jest uzyskane z moszczu winogronowego w fermentacji lub wina, lub połączenia powyżej wymienionych produktów, które muszą pochodzić z odmian winorośli dozwolonych w państwie trzecim pochodzenia do produkcji wina likierowego i

posiadają początkową naturalną zawartość alkoholu w wysokości nie mniejszej niż 12% vol., oraz przez dodanie:

- (i) indywidualnie lub w połączeniu alkoholu neutralnego pochodzenia winnego włączywszy alkohol wyprodukowany na drodze destylacji, suszonych winogron mających rzeczywiste stężenie alkoholu w objętości nie mniejsze niż 96% vol. oraz wina lub destylatu suszonych winogron mających rzeczywiste stężenie alkoholu w objętości nie mniejsze niż 52% vol. i nie większe niż 86% vol.,
- (ii) w połączeniu z jednym lub większą liczbą następujących produktów:
 - skoncentrowanym moszczem winogronowym;
 - w połączeniu jednego z produktów, o których mowa w (i) z moszczem winogronowym lub moszczem winogronowym poddanym fermentacji.

Jednakże określona jakość win likierowych, dla których warunki produkcji są rozpoznane jako równoważne dla tych, które zostały określone dla win gatunkowych wyprodukowanych w specjalnych regionach znajdujących się na liście, która zostanie przyjęta, może:

- mieć ogólne stężenie alkoholu w objętości mniejsze niż 17,5% vol. ale nie mniejsze niż 15% vol., jeśli określa to ustawodawstwo w państwie trzecim pochodzenia stosowana w tym zakresie, która została określona przed dniem 1 stycznia 1985 r.,
- być uzyskana z moszczu winogronowego o naturalnym stężeniu alkoholu w objętości nie mniejszym niż 12% vol. ale nie mniejszym niż 10,5% vol.;

e) „wino musujące” jest to produkt:

- którego rzeczywiste stężenie alkoholu w objętości jest nie mniejsze niż 8,5%,
- otrzymany z pierwszej lub drugiej fermentacji alkoholowej świeżych winogron, moszczu winogronowego lub wina,
- które przy otwarciu zbiornika wydzielają dwutlenek węgla powstały wyłącznie w wyniku fermentacji i które mają nadciśnienie spowodowane obecnością dwutlenku węgla w roztworze nie mniejsze niż 3 bary, gdy przechowywane są w zamkniętym zbiorniku w temperaturze 20°C;

f) „napowietrzone wino musujące” jest to produkt:

- którego rzeczywiste stężenie alkoholu w objętości jest nie mniejsze niż 8,5%,
- jest wyprodukowany z wina,
- wydziela, przy otwarciu zbiornika dwutlenek węgla powstały wyłącznie lub częściowo w wyniku dodania do tego wina tego gazu, i

- który ma nadciśnienie spowodowane obecnością dwutlenku węgla w roztworze niemniejsze niż 3 bary, gdy znajdowało się w zamkniętym zbiorniku w temperaturze 20°C;
- g) „wina półmusujące” jest to produkt:
- którego rzeczywiste stężenie alkoholu w objętości jest niemniejsze niż 8,5%,
 - który posiada nadciśnienie spowodowane obecnością endogenego dwutlenku węgla w roztworze niemniejsze niż 1 bar i nie większe niż 2,5 bara gdy jest przechowywane w temperaturze 20°C w zamkniętym zbiorniku;
- h) „napowietrzane wino półmusujące” to produkt:
- którego rzeczywiste stężenie alkoholu w objętości jest niemniejsze niż 8,5%,
 - który posiada nadciśnienie niemniejsze niż 1 bar i nie większe niż 2,5 bara, gdy jest przechowywane w temperaturze 20°C w zamkniętym zbiorniku, które jest wywołane obecnością w roztworze dodanego w całości lub częściowo dwutlenku węgla.
- i) „Wino z przejrzalnych winogron” jest to produkt:
- którego rzeczywiste stężenie alkoholu w objętości jest większe niż 15%,
 - posiada całkowite stężenie alkoholu niemniejsze niż 16% vol. i rzeczywiste stężenie alkoholu niemniejsze niż 12% vol.,
 - produkowany w państwie trzecim pochodzenia z winogron odmian winorośli dozwolonych w państwie trzecim pochodzenia i zebranych w tym kraju,
 - który został, w danym przypadku, poddany dojrzewaniu.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 884/2001

z dnia 24 kwietnia 2001 r.

ustanawiające szczegółowe zasady stosowania dotyczące dokumentów towarzyszących przewozowi produktów winiarskich oraz rejestrów prowadzonych w sektorze wina

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1493/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wina¹, zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2826/2000², w szczególności jego art. 70 ust. 3,

a także mając na uwadze co następuje:

- 1) W celu ustanowienia jednolitego rynku we Wspólnocie, co wymaga zniesienia granic między Państwami Członkowskimi, władze odpowiedzialne za nadzór nad składowaniem i obrotem produktami winiarskimi muszą dysponować niezbędnymi środkami do przeprowadzania skutecznych kontroli, zgodnie z jednolitymi zasadami ustanowionymi na poziomie wspólnotowym.
- 2) Na mocy art. 70 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 produkty winiarskie mogą zostać wprowadzone do obrotu we Wspólnocie wyłącznie w przypadku, gdy towarzyszy im poddany urzędowej kontroli dokument towarzyszący. Na mocy art. 70 ust. 2 osoby fizyczne lub prawne, w których posiadaniu znajdują się produkty winiarskie, zobowiązane są do prowadzenia rejestrów przychodu i rozchodu w odniesieniu do tych produktów
- 3) Działania zmierzające do harmonizacji podatków we Wspólnocie zostały podjęte na mocy dyrektywy Rady 92/12/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. w sprawie ogólnych warunków dotyczących wyrobów objętych podatkiem akcyzowym, ich przechowywania, przemieszczania oraz kontrolowania³, ostatnio zmienionej dyrektywą 2000/47/WE⁴ i rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2719/92 z dnia 11 września 1992 r. w sprawie towarzyszącego dokumentu urzędowego dotyczącego przepływu w ramach systemu zawieszania podatku produktów objętych podatkiem akcyzowym⁵, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (EWG) nr 2225/93⁶ i rozporządzenia (EWG) nr 3649/92 z dnia 17 grudnia 1992 r. w sprawie uproszczonego dokumentu towarzyszącego w wewnątrzwspólnotowym przepływie produktów objętych podatkiem akcyzowym, przeznaczonych do konsumpcji w Państwie Członkowskim wysyłki⁷. W celu ustanowienia jednolitych zasad stosowanych we Wspólnocie oraz dla uproszczenia

¹ Dz.U. L 179 z 14.07.1999, str. 1.

² Dz.U. L 328 z 23.12.2000, str. 2.

³ Dz.U. L 76 z 23.03.1992, str. 1.

⁴ Dz.U. L 193 z 29.07.2000, str. 73.

⁵ Dz.U. L 276 z 19.09.1992, str. 1.

⁶ Dz.U. L 198 z 7.08.1993, str. 5.

⁷ Dz.U. L 369 z 18.12.1992, str. 17.

formalności administracyjnych wobec podmiotów gospodarczych i osób fizycznych, zasady wspólnotowe powinny zostać poddane przeglądowi w świetle doświadczeń i wymogów jednolitego rynku. W szczególności, dokumenty towarzyszące przewozowi produktów winiarskich, przeznaczone do celów podatkowych, powinny również być stosowane do celu potwierdzenia autentyczności danych produktów.

- 4) Wyżej wymienione przepisy dotyczące sporządzania towarzyszących dokumentów urzędowych oraz uproszczonych dokumentów towarzyszących odnoszą się do zasad poświadczania pochodzenia oraz jakości niektórych rodzajów wina. Należy w związku z tym ustanowić zasady dotyczące takiego poświadczania. Należy również ustanowić zasady poświadczania pochodzenia niektórych win nieobjętych formalnościami podatkowymi przy przewozie, w szczególności w odniesieniu do wywozu. W celu uproszczenia formalności administracyjnych w odniesieniu do osób fizycznych oraz zniesienia obowiązku wykonywania przez właściwe władze rutynowych zadań, należy ustanowić przepisy, które pozwalałyby właściwym władzom na upoważnienie podmiotów wysyłających, które spełniają określone warunki, do wprowadzania w dokumentach towarzyszących adnotacji potwierdzającej pochodzenie wina, bez uszczerbku dla wykonywania odpowiednich kontroli.
- 5) Przewozowi produktów winiarskich nieobjętych powyższymi formalnościami podatkowymi powinien towarzyszyć dokument umożliwiający właściwym władzom monitorowanie przepływu takich produktów. Jakikolwiek dokument handlowy zawierający informacje niezbędne do identyfikacji produktu i śledzenia jego przepływu może zostać uznany za odpowiedni do tego celu.
- 6) Monitorowanie produktów winiarskich przewożonych luzem wymaga szczególnej uwagi, ponieważ produkty te są narażone na praktyki oszukańcze w stopniu większym niż produkty opatrzone etykietami, przechowywane w butelkach wyposażonych w zamknięcia nienadające się do ponownego użycia. W takich wypadkach powinno się wymagać dodatkowych informacji oraz wcześniejszego zatwierdzenia dokumentu towarzyszącego.
- 7) W celu uniknięcia zbędnego komplikowania formalności administracyjnych, w przypadku przewozu spełniającego określone kryteria, nie powinno się wymagać żadnego dokumentu.
- 8) Dokumenty towarzyszące przewozowi produktów winiarskich oraz odpowiednie wpisy w rejestrach stanowią całość. W celu zapewnienia aby właściwe władze, w drodze sprawdzania rejestrów, były w stanie skutecznie monitorować przepływ i składowanie produktów winiarskich, w szczególności w ramach współpracy między władzami w różnych Państwach Członkowskich, zasady dotyczące prowadzenia rejestrów powinny zostać zharmonizowane na poziomie wspólnotowym.
- 9) Substancje wykorzystywane w niektórych praktykach enologicznych, w szczególności wzbogacanie, zakwaszanie i słodzenie, są szczególnie narażone na niebezpieczeństwo nieuczciwego wykorzystania. Dla tych substancji powinny być zatem prowadzone rejestry, w celu umożliwienia właściwym władzom nadzorowania ich przepływu i wykorzystania.
- 10) Dokument towarzyszący przewozowi produktów winiarskich przewidziany przez

przepisy wspólnotowe stanowi bardzo użyteczne źródło informacji dla organów odpowiedzialnych za zapewnienie zgodności z przepisami wspólnotowymi i krajowymi w sektorze wina. Państwom Członkowskim powinno zezwolić się na ustanowienie dodatkowych przepisów w celu stosowania niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do przewozu rozpoczynającego się na ich terytorium.

- 11) Art. 18 ust. 1 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2238/93 z dnia 26 lipca 1993 r.⁸ w sprawie dokumentów towarzyszących przewozowi produktów winiarskich i prowadzenia rejestrów w sektorze wina, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 1592/1999 z dnia 20 lipca 1999 r.⁹, wprowadza możliwość ustanawiania przez Państwa Członkowskie przepisów dodatkowych lub przepisów szczególnych w odniesieniu do danych produktów znajdujących się w obrocie na ich terytorium. Jeden z tych przepisów stanowi, że informacje dotyczące gęstości winogron mogą być zastąpione, w okresie przejściowym, odesłaniem do gęstości wyrażonej stopniami *Oechsle*go. Ten okres przejściowy wygasł pierwotnie w dniu 31 sierpnia 1996 r., ale został przedłużony do dnia 31 lipca 2000 r. Jest to tradycyjna praktyka stosowana głównie przez drobnych producentów rolnych, którzy wciąż potrzebują kilku lat na dostosowanie się do nowych przepisów dotyczących gęstości. Powyższy termin powinien zatem zostać zastąpiony terminem 31 lipca 2002 r.
- 12) Tekst włoskiej wersji językowej rozporządzenia Komisji (WE) nr 2238/93 opublikowany w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* w 1993 r. zawiera błąd. Art. 4 ust. 2 akapit pierwszy tekstu włoskiej wersji językowej rozporządzenia odnosi się do art. 9 dyrektywy 92/12/EWG, a nie do całości dyrektywy 92/12/EWG. Władze Włoch stosowały tekst włoskiej wersji językowej rozporządzenia, zatem aby umożliwić im podjęcie niezbędnych działań w celu stosowania nowego, poprawionego tekstu bez stwarzania trudności podmiotom gospodarczym, art. 4 ust. 2 niniejszego rozporządzenia powinien wejść w życie we Włoszech sześć miesięcy później.
- 13) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. wina,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Niniejsze rozporządzenie ustanawia szczegółowe zasady stosowania art. 70 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 w odniesieniu do dokumentów towarzyszących przewozowi produktów winiarskich, bez uszczerbku dla stosowania dyrektywy 92/12/EWG. Niniejsze rozporządzenie ustanawia:

- a) zasady poświadczania pochodzenia win gatunkowych produkowanych w określonych regionach oraz pochodzenia win stołowych, w stosunku do których można używać oznaczenia geograficznego w dokumentach towarzyszących przewozowi tych win. Zasady te są ustanowione również na mocy przepisów wspólnotowych opartych na dyrektywie 92/12/EWG;
- b) zasady wydawania dokumentów towarzyszących przewozowi produktów winiarskich

⁸ Dz.U. L 200 z 10.08.1993, str. 10.

⁹ Dz.U. L 188 z 21.07.1999, str. 33.

wymienionych w art. 1 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999:

- na terytorium Państwa Członkowskiego, w przypadku, gdy takim przesyłkom nie towarzyszy dokument wymagany na mocy przepisów wspólnotowych opartych na dyrektywie 92/12/EWG,
- przy wywozie do państwa trzeciego,
- w handlu wewnątrzwspólnotowym, gdy:
 - przewozu dokonuje drobny producent, od którego w Państwie Członkowskim, w którym rozpoczyna się przewóz, nie wymaga się sporządzania uproszczonego dokumentu towarzyszącego, lub
 - przewożony produkt winiarski nie podlega podatkowi akcyzowemu;

c) dodatkowe przepisy w odniesieniu do sporządzania:

- towarzyszącego dokumentu urzędowego lub dokumentu handlowego stosowanego zamiast towarzyszącego dokumentu urzędowego,
- uproszczonego dokumentu towarzyszącego lub dokumentu handlowego stosowanego zamiast uproszczonego dokumentu towarzyszącego,

w celu towarzyszenia przewozowi produktów winiarskich wymienionych w art. 1 ust. 2 rozporządzenia 1493/1999.

2. Niniejsze rozporządzenie ustanawia również zasady prowadzenia przez podmioty, znajdujące się w posiadaniu produktów winiarskich w ramach prowadzonej przez nich działalności, rejestrów przyjęcia i wydania.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia:

- a) „właściwy organ” oznacza organ, który w danym Państwie Członkowskim odpowiada za wykonanie niniejszego rozporządzenia;
- b) „producent” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną albo grupę takich osób, które mają lub miały w posiadaniu świeże winogrona, moszcz gronowy lub młode wino, którego fermentacja jeszcze się nie zakończyła oraz które przetwarzają je lub zlecają ich przetworzenie na wino;
- c) „drobny producent” oznacza producenta, który produkuje średnio mniej niż 1 000 hektolitrów wina rocznie. Za średni poziom produkcji Państwa Członkowskie uznają produkcję osiągniętą w okresie co najmniej trzech kolejnych lat. Państwa Członkowskie mogą nie uznać za drobnych producentów tych producentów, którzy kupują świeże winogrona lub moszcz gronowy w celu przetworzenia ich na wino;

- d) „detalista” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną albo grupę takich osób, których działalność gospodarcza obejmuje bezpośrednią sprzedaż wina konsumentowi w małych ilościach, określonych przez poszczególne Państwa Członkowskie, z uwzględnieniem specjalnych cech handlu i dystrybucji, ale nie takie osoby, które wykorzystują piwnice wyposażone odpowiednio do przechowywania wina oraz, w stosownym przypadku, w urządzenia do butelkowania win w znacznych ilościach, lub które angażują się w handel wędrowny wina przewożonego luzem;
- e) „towarzyszący dokument urzędowy” oznacza dokument spełniający wymogi rozporządzenia (EWG) nr 2719/92;
- f) „uproszczony dokument towarzyszący” oznacza dokument spełniający wymogi rozporządzenia (EWG) nr 3649/92;
- g) „podmiot gospodarczy, który nie przechowuje zapasów” oznacza osobę fizyczną lub prawną, albo grupę takich osób, które zawodowo prowadzą działalność polegającą na kupnie lub sprzedaży produktów winiarskich, ale nie dysponują obiektami do składowania takich produktów;
- h) „uznane zamknięcie” oznacza zamknięcie pojemników o nominalnej pojemności pięciu litrów lub mniejszej, zgodnie z wykazem w załączniku I;
- i) „butelkowanie” oznacza umieszczanie danego produktu, do celów handlowych, w opakowaniach o pojemności nie przekraczającej 60 litrów;
- j) „butelkujący” oznacza osobę fizyczną lub prawną albo grupę takich osób, które zajmują się butelkowaniem lub zlecają przeprowadzanie butelkowania w ich imieniu.

TYTUŁ I

Dokumenty towarzyszące przewozowi produktów winiarskich

Artykuł 3

1. Wszystkie osoby fizyczne lub prawne, grupy osób, w tym podmioty gospodarcze nie przechowujące zapasów, których miejsce zamieszkania lub siedziba przedsiębiorstwa znajduje się na terytorium obszaru celnego Wspólnoty oraz które przewożą produkty winiarskie lub zlecają przewóz produktów winiarskich, sporządzają na swoją odpowiedzialność dokument towarzyszący takiemu przewozowi, zwany dalej „dokumentem towarzyszącym”.

Dokument towarzyszący zawiera co najmniej następujące informacje, zgodnie ze wskazówkami wymienionymi w załączniku II:

- a) nazwę i adres wysyłającego;
- b) nazwę i adres odbiorcy;
- c) numer referencyjny do celów identyfikacji dokumentu towarzyszącego;

- d) datę sporządzenia dokumentu oraz datę wysyłki, w przypadku gdy różni się ona od daty sporządzenia dokumentu;
- e) opis handlowy przewożonego produktu zgodnie z przepisami wspólnotowymi i krajowymi;
- f) ilość przewożonego produktu;

W przypadku przewozu w pojemnikach o nominalnej pojemności powyżej 60 litrów, dokument zawiera również:

- g) w przypadku:
 - wina: rzeczywiste stężenie alkoholu,
 - produktów niesfermentowanych: współczynnik załamania światła lub gęstość,
 - młodego wina, którego fermentacja jeszcze się nie zakończyła oraz moszczu gronowego w trakcie fermentacji: całkowite stężenie alkoholu;
- h) w przypadku win i moszczu gronowego:
 - strefa uprawy winorośli zgodnie z rozgraniczeniem przedstawionym w załączniku III do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, z której pochodzi przewożony produkt, z zastosowaniem następujących skrótów: A, B, CI(a), CI(b), CII, CIII(a) i CIII(b),
 - czynności określone w załączniku II, którym poddano przewożone produkty.

2. Za dokumenty towarzyszące uznaje się następujące dokumenty:

- a) dla produktów poddanych formalnościom dotyczącym przemieszczania przewidzianym w dyrektywie 92/12/EWG:
 - w przypadku dopuszczenia do obrotu z zawieszeniem podatku akcyzowego, dokument urzędowy lub dokument handlowy sporządzony zgodnie z rozporządzeniem (EWG) nr 2719/92,
 - w przypadku przemieszczania wewnątrzwspólnotowego i zwolnienia do celów konsumpcji w Państwie Członkowskim wysyłki, uproszczony dokument towarzyszący lub dokument handlowy wypełniony zgodnie z rozporządzeniem (EWG) nr 3649/92;
- b) dla produktów nieobjętych formalnościami dotyczącymi przemieszczania przewidzianymi w dyrektywie 92/12/EWG, każdy dokument zawierający minimum informacji, określonych w ust. 1, jak również wszelkie dodatkowe informacje wymagane przez Państwa Członkowskie i sporządzony zgodnie z niniejszym tytułem.

3. Państwa Członkowskie mogą wymagać, w odniesieniu do przewozu produktów określonych w ust. 2 lit. b) rozpoczynającego się na ich terytorium, aby dokument

towarzyszący był sporządzony zgodnie ze wzorem określonym w załączniku III.

W przypadku, gdy przewóz rozpoczyna się i kończy na ich terytorium, Państwa Członkowskie mogą znieść wymóg stanowiący, że dokumenty towarzyszące są podzielone na rubryki, oraz że informacje są ponumerowane w sposób określony we wzorze wymienionym w załączniku III.

4. W przypadku, gdy dokument towarzyszący jest wypełniony w celu załączenia do przesyłki produktu winiarskiego w pojemnikach o pojemności nominalnej powyżej 60 litrów, numer referencyjny dokumentu musi być przypisany przez właściwy organ, którego nazwa i adres są w nim wskazane. Organem tym może być urząd kontroli podatkowej.

Numery referencyjne stanowią część ciągłej serii. Są one wcześniej nadrukowane na dokumentach towarzyszących przesyłce.

Należy wypełnić oryginał określonego w akapicie pierwszym dokumentu towarzyszącego oraz jego kopię zatwierdza się przed przewozem, a następnie przy każdej czynności przewozu:

- za pomocą pieczęci właściwego organu Państwa Członkowskiego, w którym rozpoczyna się przewóz, lub
- przez nadawcę za pomocą zalecanej pieczęci lub odcisku maszyny stemplującej zatwierdzonej przez właściwy organ.

W przypadku, gdy stosuje się dokument urzędowy lub dokument handlowy zgodny z rozporządzeniem (EWG) nr 2719/92 lub uproszczony dokument towarzyszący lub dokument handlowy zgodny z rozporządzeniem (EWG) nr 3649/92, egzemplarze nr 1 i 2 są zatwierdzane przed rozpoczęciem przewozu zgodnie z procedurą przewidzianą w trzecim akapicie.

Artykuł 4

Nie naruszając art. 3 ust. 1, nie wymaga się żadnego dokumentu towarzyszącego:

1. w przypadku produktów winiarskich w pojemnikach o nominalnej pojemności powyżej 60 litrów, przesyłce:
 - a) winogron, wytłoczonych lub nie, lub moszczu gronowego, przewożonych przez samych producentów winorośli w ich imieniu z winnic będących ich własnością lub z innego należącego do nich zakładu, w przypadku, gdy całkowita odległość drogowa nie przekracza 40 km i taki przewóz ma miejsce:
 - w przypadku indywidualnych producentów: do ich zakładów produkcji wina,
 - w przypadku producentów należących do grup: do zakładu produkcji wina należącego do grupy.

W wyjątkowych przypadkach, maksymalna odległość 40 km może zostać

zwiększona przez właściwe władze do 70 km;

- b) winogron, wytłoczonych lub nie, przewożonych przez samych producentów lub w ich imieniu przez osoby trzecie, inne niż odbiorca, z ich własnych winnic:
 - w przypadku, gdy taki przewóz ma miejsce do zakładu produkcji wina odbiorcy, który jest położony w obrębie tej samej strefy uprawy winorośli, oraz
 - w przypadku, gdy całkowita odległość drogowa nie przekracza 40 km. W wyjątkowych przypadkach, właściwe władze mogą zwiększyć tę maksymalną odległość do 70 km;
 - c) octu winnego;
 - d) każdego produktu, w stosunku do którego właściwe władze zezwoliły na taki przewóz, w ramach tej samej lokalnej jednostki administracyjnej lub do lokalnej jednostki administracyjnej w bezpośrednim sąsiedztwie lub, jeśli udzielone zostało indywidualne zezwolenie, przewóz w ramach tej samej regionalnej jednostki administracyjnej, jeżeli produkt:
 - jest przewożony między dwoma zakładami tego samego przedsiębiorstwa, z zastrzeżeniem przepisów art. 12 ust. 2 lit. a), lub
 - nie zmienia właściciela i jeżeli przewóz dokonywany jest do celów produkcji wina, przetwarzania, składowania lub butelkowania;
 - e) wyłoków winogronowych i drożdżowego osadu winiarskiego:
 - do destylarni, jeżeli produktowi towarzyszy specyfikacja wysyłkowa przewidziana przez właściwe władze Państwa Członkowskiego, w którym rozpoczyna się przewóz, lub
 - w przypadku, gdy dokonuje się przewozu do celów wycofania produktu z procesu produkcji wina na mocy art. 27 ust. 7 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999;
2. w przypadku produktów w pojemnikach o nominalnej pojemności 60 litrów lub mniejszej, i z zastrzeżeniem dyrektywy 92/12/EWG, przesyłkom:
- a) produktów w pojemnikach opatrzonych etykietami wyposażonych w uznane zamknięcie nienadające się do ponownego użycia, na którym widnieje oznaczenie umożliwiające identyfikację butelkującego oraz o nominalnej pojemności pięciu litrów lub mniejszej, jeżeli całkowita ilość nie przekracza:
 - pięciu litrów w przypadku zagęszczonego moszczu gronowego, rektyfikowanego lub nie,
 - 100 litrów wszystkich innych produktów;

- b) wina lub soku winogronowego przeznaczonego na cele reprezentacyjne w dyplomacji, dla konsulatów i podobnych instytucji, w granicach przyznanych im zwolnień;
- c) wina lub soku winogronowego:
 - w ramach przeprowadzki gospodarstwa domowego i nieprzeznaczonych na sprzedaż,
 - z przeznaczeniem do spożycia na pokładzie statku, samolotu lub pociągu,
- d) wina i moszczu gronowego w trakcie fermentacji, przewożonego przez podmioty prywatne i przeznaczonego do spożycia na potrzeby indywidualne odbiorcy lub jego rodziny, inne niż przesyłki określone w lit. a), w przypadku, gdy przewożona ilość nie przekracza 30 litrów;
- e) każdego produktu przeznaczonego do przeprowadzania doświadczeń naukowych lub technicznych, jeżeli całkowita przewożona ilość nie przekracza 1 hektolitru;
- f) próbek handlowych;
- g) próbek do urzędowej agencji lub laboratorium.

W przypadku zwolnienia z wymogu dostarczania jakiegokolwiek dokumentu towarzyszącego, określonego w lit. a)-e), wysyłający inni niż detaliści lub osoby prywatne zbywające od czasu do czasu omawiane produkty na rzecz innych osób prywatnych, muszą być w stanie udowodnić w każdym momencie poprawność wszelkich wpisów przewidzianych dla rejestrów, o których mowa w tytule II lub innych rejestrów wymaganych przez dane Państwo Członkowskie.

Artykuł 5

1. W przypadku, gdy właściwy organ stwierdzi, że osoba fizyczna lub prawna, lub grupa takich osób, które przewożą produkt winiarski lub zlecają przewóz tego produktu, dokonała poważnego naruszenia przepisów wspólnotowych w sektorze wina lub przepisów krajowych przyjętych zgodnie z nimi, albo, jeżeli ten organ ma uzasadniony powód do podejrzeń, że dokonano takiego naruszenia, może on żądać, aby została zastosowana następująca procedura:

Wysyłający wypełnia dokument towarzyszący i występuje o zatwierdzenie przez właściwy organ. Przyznanie zatwierdzenia może być uzależnione od warunków dotyczących przyszłego wykorzystania produktu. Zatwierdzenie zawiera pieczęć, podpis urzędnika właściwego organu i datę.

Powyższą procedurę stosuje się również do przewozu produktów, których warunki produkcji lub skład nie jest zgodny z przepisami wspólnotowymi lub krajowymi.

2. W odniesieniu do wszelkiego przewozu na terytorium obszaru celnego Wspólnoty produktów pochodzących z państw trzecich dopuszczonych do swobodnego obrotu, dokument towarzyszący zawiera:

- numer dokumentu VI 1, wypełniony zgodnie z rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 883/2001¹⁰,
- datę wypełnienia dokumentu,
- nazwę i adres organu państwa trzeciego, który wypełnił dokument lub upoważnił producenta do jego wypełnienia.

3. Wszelkie osoby lub organy wypełniające dokumenty towarzyszące przewozowi produktów winiarskich, oraz osoby, które przechowywały takie produkty zachowują kopie tych dokumentów.

Artykuł 6

1. Dokument towarzyszący uznaje się za należycie wypełniony, jeżeli zawiera informacje ustanowione w art. 3 ust. 1 niniejszego rozporządzenia. W przypadku, gdy stosowany jest dokument zgodny z rozporządzeniem (EWG) nr 2719/92 lub rozporządzeniem (EWG) nr 3649/92, dodatkowo zawiera on wszelkie informacje ustanowione w art. 3 ust. 1 niniejszego rozporządzenia. Ponadto, w przypadku przewozu do destylarni wina wzmocnionego do destylacji, towarzyszący dokument urzędowy lub uproszczony dokument towarzyszący lub dokumenty handlowe zamiast dwóch ostatnich dokumentów, muszą spełniać wymogi art. 68 ust. 2 lit. a) i 70 ust. 2 lit. e) rozporządzenia Komisji (WE) nr 1623/2000 z dnia 25 lipca 2000 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wykonywania rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 w sprawie wspólnej organizacji rynku wina w odniesieniu do mechanizmów rynkowych¹¹.

2. Dokument towarzyszący może być wykorzystany wyłącznie do pojedynczego przewozu.

Pojedynczy dokument towarzyszący może być wypełniony w celu załączenia do przewozu jednej przesyłki od tego samego nadawcy do tego samego odbiorcy:

- dwóch lub więcej partii produktu tej samej kategorii, lub
- dwóch lub więcej partii produktu różnych kategorii, pod warunkiem, że są one umieszczone w opatrzonych etykietami pojemnikach o pojemności nominalnej 60 litrów lub mniejszej i wyposażonych w uznane zamknięcie nienadające się do ponownego użycia, oznaczonych w sposób umożliwiający identyfikację butelkującego.

3. Dokumenty towarzyszące przesyłce produktów winiarskich muszą wskazywać datę rozpoczęcia przewozu.

W przypadku określonym w art. 5 ust. 1 lub w przypadku, gdy dokument towarzyszący przesyłce jest wypełniany przez właściwy organ, dokument jest ważny wyłącznie, jeżeli przewóz rozpoczyna się nie później niż piątego dnia roboczego następującego odpowiednio po dniu zatwierdzenia lub wypełnienia.

4. W przypadku, gdy produkty są przewożone w oddzielnych przegrodach tego samego

¹⁰ Dz.U. L 128 z 10.05.2001, str. 1.

¹¹ Dz.U. L 194 z 31.07.2000, str. 45.

pojemnika transportowego lub są zmieszane w trakcie przewozu, musi zostać wypełniony dokument towarzyszący każdej partii bez względu na to, czy jest ona przewożona oddzielnie czy jako mieszanka. W takich dokumentach wskazuje się, zgodnie z przepisami ustanowionymi przez każde Państwo Członkowskie, wykorzystanie produktu zmieszania.

Jednakże, wysyłający lub osoby upoważnione mogą uzyskać zezwolenie Państwa Członkowskiego na wypełnienie pojedynczego dokumentu towarzyszącego dla całej ilości produktu powstałego w wyniku zmieszania. W takich przypadkach, właściwy organ udziela odpowiednich wskazówek dotyczących sposobu dostarczenia dowodu w odniesieniu do kategorii, pochodzenia i ilości różnych ładunków.

5. W przypadku, gdy zostanie stwierdzone, że przesyłka, której musi towarzyszyć dokument, jest przewożona bez tego dokumentu, lub towarzyszący jej dokument zawiera fałszywe, błędne lub niekompletne dane, właściwy organ Państwa Członkowskiego, w którym stwierdzono ten fakt, lub jakakolwiek inna agencja odpowiedzialna za zapewnienie zgodności z przepisami wspólnotowymi i krajowymi w sektorze wina podejmuje niezbędne środki w celu:

- uregulowania tego przewozu poprzez skorygowanie istotnych błędów albo poprzez wypełnienie nowego dokumentu,
- w stosownym przypadku, zastosowania kar w odniesieniu do wszelkich nieprawidłowości proporcjonalnie do ich wagi, w szczególności przez zastosowanie art. 5 ust. 1.

Właściwy organ lub inna agencja określona w akapicie pierwszym, pieczętuje poprawione lub wypełnione zgodnie z tym przepisem dokumenty. Skorygowanie nieprawidłowości nie może opóźniać danego przewozu o okres dłuższy niż jest to absolutnie niezbędne.

W przypadku poważnych lub powtarzających się nieprawidłowości, organy władz regionalnych lub lokalnych, właściwe ze względu na miejsce rozładunku, informują organy władz regionalnych lub lokalnych właściwe ze względu na miejsce załadunku. W przypadku przewozu na terytorium Wspólnoty, takie informacje są przekazywane zgodnie z rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2729/2000 z dnia 14 grudnia 2000 r. ustanawiającym szczegółowe przepisy wykonawcze w sprawie kontroli w sektorze wina¹².

6. W przypadku, gdy niemożliwe jest uregulowanie przewozu w rozumieniu akapitu pierwszego ust. 5, właściwy organ lub agencja, które wykryły nieprawidłowość, wstrzymują przewóz. Informują one wysyłającego o wstrzymaniu przewozu oraz o wynikających z tego konsekwencjach. Środki takie mogą obejmować zakaz wprowadzania tego produktu do obrotu.

7. W przypadku, gdy część lub całość produktu przewożonego na mocy dokumentu towarzyszącego jest odrzucona przez odbiorcę, odbiorca na odwrocie tego dokumentu umieszcza adnotację „odrzucony przez odbiorcę” oraz wpisuje datę i składa swój podpis oraz, w stosownym przypadku, podaje odrzuconą ilość w litrach lub kilogramach.

W takim przypadku produkt może zostać zwrócony wysyłającemu z użyciem tego samego

¹² Dz.U. L 316 z 15.12.2000, str. 16.

dokumentu towarzyszącego albo może zostać zdeponowany w obiektach przewoźnika aż do momentu wypełnienia nowego dokumentu towarzyszącego przewozowi kolejnej wysyłki produktu.

Artykuł 7

1. Dokumenty towarzyszące uznaje się za poświadczające nazwę pochodzenia win gatunkowych psr lub oznaczenie pochodzenia win stołowych, w stosunku do których można używać oznaczenia geograficznego, o ile są poprawnie wypełnione:

- przez wysyłających, którzy są producentami przewożonego wina i którzy nie nabywają ani nie sprzedają produktów winiarskich otrzymanych z winogron zebranych z obszarów uprawy winorośli innych niż te, których nazwy stosują oni w celu oznaczenia wina otrzymanego z ich własnej produkcji,
- przez wysyłających, nieobjętych zakresem przepisów tiret pierwszego, pod warunkiem, że poprawność oznaczenia została poświadczona przez właściwy organ na dokumencie towarzyszącym, na podstawie informacji zawartych w dokumentach towarzyszących poprzednim przesyłkom danego produktu.
- zgodnie z art. 5 ust. 1, pod warunkiem, że następujące wymogi są spełnione:
 - a) (i) dokument towarzyszący jest wypełniony zgodnie ze wzorem ustanowionym w odniesieniu do:
 - towarzyszącego dokumentu urzędowego określonego w Załączniku do rozporządzenia (EWG) nr 2719/92, lub
 - uproszczonego dokumentu towarzyszącego określonego w Załączniku do rozporządzenia (EWG) nr 3649/92, lub
 - dokumentu towarzyszącego wymienionego w załączniku III do niniejszego rozporządzenia; albo
 - (ii) w przypadku, gdy przewóz nie odbywa się poprzez terytorium innego Państwa Członkowskiego, jeden z dokumentów określonych w art. 3 ust. 2 lit. b);
- b) następujące informacje umieszcza się we właściwym miejscu na dokumencie towarzyszącym:
 - dla win gatunkowych psr: „Niniejszy dokument potwierdza pochodzenie win gatunkowych psr w nim określonych”;
 - dla win stołowych, w stosunku do których można używać oznaczenia geograficznego: „Niniejszy dokument potwierdza pochodzenie win stołowych w nim określonych”;
- c) adnotacje określone w lit. b) są zatwierdzane przez właściwy organ poprzez postawienie jego pieczęci, umieszczenie daty i podpisu przez osobę

odpowiedzialną, stosownie do przypadku:

- na egzemplarzach nr 1 i 2, jeśli stosuje się wzór określony w lit. a) (i) tiret drugie, lub
 - na oryginale dokumentu towarzyszącego i kopii, jeśli stosuje się wzór określony w art. 3 ust. 2, lit. b);
- d) numer referencyjny dokumentu towarzyszącego został przyznany przez właściwy organ;
- e) w przypadku przesyłek z Państwa Członkowskiego niebędącego Państwem Członkowskim producenta, dokument towarzyszący, na mocy którego produkt jest wysyłany poświadcza nazwę pochodzenia lub oznaczenie geograficzne jeżeli zawiera:
- numer referencyjny,
 - datę wypełnienia,
 - nazwę i adres organu wymienionego w dokumentach, na mocy których produkt został przewieziony przed ponownym wysłaniem oraz w których zostało zawarte poświadczenie nazwy pochodzenia lub oznaczenia geograficznego.

Państwa Członkowskie mogą ustanowić obowiązek poświadczania nazwy pochodzenia win gatunkowych psr oraz oznaczenia pochodzenia win stołowych wyprodukowanych na ich terytorium.

2. Właściwe władze każdego Państwa Członkowskiego mogą zezwolić podmiotom wysyłającym spełniającym warunki wymienione w ust. 3 na wpisywanie albo wcześniejsze nadrukowywanie poświadczenia nazwy pochodzenia lub oznaczenia pochodzenia na dokumencie towarzyszącym, pod warunkiem, że takie poświadczenie:

- a) została uprzednio zatwierdzona pieczęcią właściwego organu, podpisem osoby odpowiedzialnej i datą, lub
- b) została zatwierdzona przez wysyłających za pomocą specjalnej pieczęci zatwierdzonej przez właściwy organ i zgodnej ze wzorem określonym w załączniku IV; pieczęć może być wcześniej nadrukowana na formularzach, pod warunkiem, że są one wydrukowane przez zaakceptowaną do tego celu drukarnię.

3. Zezwolenie określone w ust. 2 jest przyznawane wyłącznie wysyłającym:

- którzy regularnie wysyłają wina gatunkowe psr i/lub wina stołowe, w stosunku do których można używać oznaczenia geograficznego, oraz
- po potwierdzeniu, następującym po złożeniu wstępnego wniosku, stwierdzającym, że rejestry przychodu i rozchodu są prowadzone zgodnie z tytułem II, zapewniając w ten sposób poprawność danych zawartych w dokumentach poddawanych kontroli.

Właściwe władze mogą odmówić zezwolenia wysyłającym, którzy nie dają takich gwarancji. Mogą one odwołać zezwolenie, w szczególności gdy wysyłający nie spełniają już wymogów ustanowionych w akapicie pierwszym lub nie dają już wymaganych gwarancji.

4. Wysyłający, którym przyznawane jest zezwolenie określone w ust. 2, zobowiązani są do podejmowania wszelkich niezbędnych środków w celu zabezpieczenia specjalnej pieczęci lub formularzy z zamieszczoną pieczęcią właściwego organu.

5. W handlu z państwami trzecimi wyłącznie dokumenty towarzyszące wypełnione zgodnie z ust. 1, w zakresie wywozu z Państwa Członkowskiego produkcji, poświadczają:

- w odniesieniu do win gatunkowych psr, zgodność nazwy pochodzenia produktu z odpowiednimi przepisami wspólnotowymi i krajowymi,
- w odniesieniu do win stołowych określonych na mocy w art. 51 ust. 2 i 3 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, zgodność oznaczenia geograficznego produktu z odpowiednimi przepisami wspólnotowymi i krajowymi.

Jednakże w przypadku wywozu z Państwa Członkowskiego niebędącego Państwem Członkowskim produkcji, uznaje się, że dokument towarzyszący wypełniony zgodnie z ust. 1, na mocy którego produkt podlega wywozowi, poświadcza nazwę pochodzenia lub oznaczenie geograficzne, jeśli zawiera:

- numer referencyjny,
- datę wypełnienia, oraz
- nazwę i adres organu określonego w ust. 1, wskazanego w dokumentach, na mocy których produkt został przewieziony przed wywozem, oraz w których została poświadczona nazwa pochodzenia lub oznaczenie geograficzne.

6. Uznaje się, że dokument towarzyszący poświadcza nazwę pochodzenia przywożonego wina, gdy jest wypełniony zgodnie z art. 5 ust. 2 z zastosowaniem jednego ze wzorów określonych w ust. 1 akapit pierwszy lit. a).

Artykuł 8

1. W przypadku, gdy odbiorca ma siedzibę na terytorium Wspólnoty, stosuje się następujące zasady w odniesieniu do dokumentów towarzyszących:

- a) jeżeli produkt przewożony zwolniony jest z podatku akcyzowego (pkt 1.5, uwagi ogólne, uwagi wyjaśniające załączone do rozporządzenia (EWG) nr 2719/92);
- b) jeśli produkt przewożony na terytorium Wspólnoty podlega podatkowi akcyzowemu i został już dopuszczony do spożycia w Państwie Członkowskim wysyłki (pkt 1.5, uwagi ogólne, uwagi wyjaśniające załączone do rozporządzenia (EWG) nr 3649/92);
- c) w przypadkach nieobjętych lit. a) lub b):

- (i) w przypadku, gdy stosuje się dokument towarzyszący wymagany do celów przewozu określonego w lit. a) i b):
- egzemplarz nr 1 jest zachowywany przez wysyłającego,
 - egzemplarz nr 2 towarzyszy produktowi od miejsca załadunku do miejsca rozładunku i jest przekazywany odbiorcy lub jego przedstawicielowi;
- (ii) w przypadku, gdy stosowany jest inny dokument towarzyszący:
- oryginał dokumentu towarzyszącego towarzyszy produktowi od miejsca załadunku do miejsca rozładunku i jest przekazywany odbiorcy lub jego przedstawicielowi,
 - kopia jest zachowywana przez wysyłającego.

2. W przypadku, gdy odbiorca ma siedzibę poza obszarem celnym Wspólnoty, oryginał i kopia lub, w stosownym przypadku, egzemplarze nr 1 i nr 2 dokumentu towarzyszącego przesyłce są przedstawiane na poparcie zgłoszenia wywozowego we właściwym urzędzie celnym Państwa Członkowskiego wywozu. Urząd celny zapewnia, aby rodzaj, data i numer przedstawionego dokumentu zostały wskazane w zgłoszeniu wywozowym oraz aby typ, data i numer zgłoszenia wywozowego zostały wskazane w oryginale dokumentu towarzyszącego oraz w kopii, oraz, w stosownym przypadku, w egzemplarzach nr 1 i nr 2 dokumentu towarzyszącego.

Urząd celny w punkcie wyjścia z obszaru celnego Wspólnoty wprowadzają jedną z poniższych adnotacji na obu egzemplarzach dokumentu towarzyszącego oraz stawiają pieczęć w celu potwierdzenia zgodności z oryginałem:

„EXPORTÉ”, „UDFØRSEL”, „AUSGEFÜHRT”, „EXPORTED”, „ESPORTATO”, „UITGEVOERD”, „ΕΞΑΧΘΕΜ”, „EXPORTADO”, „EXPORTERAD”, „VIETY”,

oraz wręczają opieczetowane egzemplarze dokumentu zawierające powyższą adnotację eksporterowi lub jego przedstawicielowi. Eksporter zapewnia, aby jeden egzemplarz towarzyszył przewozowi produktu objętego wywozem.

3. Informacje określone w ust. 2 akapit pierwszy określają co najmniej rodzaj, datę i numer dokumentu oraz, w odniesieniu do zgłoszeń wywozowych, nazwę i adres organu właściwego w zakresie wywozu.

4. Produktom winiarskim, które są czasowo wywożone w ramach uszlachetniania biernego przewidzianego w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 2913/92¹³ i rozporządzeniu Komisji (EWG) nr 2454/93¹⁴ do jednego z Państw Członkowskich Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) w celu ich składowania, dojrzewania lub pakowania, musi towarzyszyć karta informacyjna ustanowiona na mocy zalecenia Rady Współpracy Celnej z dnia 3 grudnia 1963 r. Karta ta zawiera w rubrykach zarezerwowanych dla opisu produktu, opis zgodny ze wspólnotowymi i krajowymi przepisami oraz ilość przewożonego wina.

¹³ Dz.U. L 302 z 19.10.1992, str. 1.

¹⁴ Dz.U. L 253 z 11.10.1993, str. 1.

Powyższe informacje pochodzą z oryginału dokumentu towarzyszącego, na mocy którego wino zostało przewiezione do urzędu celnego, w którym wydawana jest karta informacyjna. Rodzaj, data i numer dokumentu określonego powyżej, który wcześniej towarzyszył przesyłce odnotowywane są również w karcie informacyjnej.

W przypadku, gdy karta informacyjna jest należycie sporządzona przez właściwy urząd celny EFTA dla produktu wskazanego w akapicie pierwszym, który jest wprowadzany ponownie na obszar celny Wspólnoty, dokument ten uznaje się za równoważny dokumentowi towarzyszącemu przy przewozie, o ile urząd celny właściwy ze względu na miejsce przeznaczenia we Wspólnocie, lub właściwy ze względu na dopuszczenie do użytku domowego, zapewni, że dokument zawiera w rubryce „opis towarów” informację określoną w akapicie pierwszym.

Odpowiedni urząd celny we Wspólnocie pieczętuje kopię lub fotokopię dokumentu dostarczonego przez odbiorcę lub jego przedstawiciela i zwracają ją mu do celów niniejszego rozporządzenia.

5. W odniesieniu do win gatunkowych psr i win stołowych, w stosunku do których można używać oznaczenia geograficznego, wywożonych do państw trzecich na mocy dokumentu towarzyszącego, zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, omawiany dokument, odpowiadający świadectwu pochodzenia produktów, musi być przedstawiony dla poparcia innych dokumentów w sposób wiarygodny dla właściwego organu, gdy takie wina są wprowadzone do swobodnego obrotu we Wspólnocie, w przypadku gdy wina nie spełniają warunków określonych w ust. 2 lub stanowią towary zwrócone w rozumieniu rozporządzenia (EWG) nr 2913/92 i jego przepisów wykonawczych. Dany urząd celny zatwierdza kopię lub fotokopię świadectwa nazwy pochodzenia dostarczoną przez odbiorcę lub jego przedstawiciela i zwraca mu ją do celów niniejszego rozporządzenia, pod warunkiem, że dokumenty potwierdzające są uznane za wiarygodne.

Artykuł 9

Jeżeli w trakcie przewozu, z powodu siły wyższej lub innych nieprzewidzianych wypadków, przesyłka, w odniesieniu do której wymagany jest dokument towarzyszący, zostaje podzielona, lub w całości albo częściowo uległa stracie, przewoźnik występuje do organu właściwego ze względu na miejsce wystąpienia wypadku lub działania siły wyższej z wnioskiem o sporządzenie oświadczenia o stanie faktycznym.

Jeżeli jest to możliwe, przewoźnik powiadamia również właściwy organ znajdujący się najbliżej miejsca, w którym wypadek lub siła wyższa miały miejsce, w celu umożliwienia podjęcia środków niezbędnych do uregulowania danego przewozu. Środki takie mogą opóźnić dany przewóz wyłącznie o czas niezbędny do jego uregulowania.

Artykuł 10

W przypadku przewozu ilości większej niż 60 litrów jednego z niepakowanych produktów winiarskich wymienionych poniżej, wymagany jest dokument określony dla przesyłki oraz jego kopia, z zastosowaniem papieru samokopiującego (NCR) lub kalki maszynowej lub jakiegokolwiek innej dopuszczonej przez właściwy organ formy kopii:

a) produkty pochodzenia wspólnotowego:

- wino nadające się do otrzymania wina stołowego,
- wino przeznaczone do przetworzenia na wino gatunkowe psr,
- moszcz gronowy w trakcie fermentacji,
- zagęszczony moszczu winogron, rektyfikowany lub nie,
- świeży moszcz gronowy z fermentacją zatrzymaną przez dodanie alkoholu,
- sok winogronowy,
- zagęszczony sok winogronowy,
- winogrona stołowe przeznaczone do przetwarzania na produkty inne niż wymienione w art. 42 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999;

b) produkty nie pochodzące ze Wspólnoty:

- świeże winogrona, z wyłączeniem winogron stołowych,
- moszcz gronowy,
- zagęszczony moszcz gronowy,
- moszcz gronowy w trakcie fermentacji,
- zagęszczony moszcz gronowy, rektyfikowany lub nie,
- świeży moszcz gronowy z fermentacją zatrzymaną przez dodanie alkoholu,
- sok winogronowy,
- zagęszczony sok winogronowy,
- wino likierowe do przygotowania produktów nieobjętych kodem CN 2204.

To samo odnosi się do następujących produktów, bez względu na ich pochodzenie i przewożoną ilość, bez uszczerbku dla wyjątków określonych w art. 4:

- drożdżowy osad winiarski,
- wytloki winogronowe z przeznaczeniem do destylacji lub innej formy przetwórstwa przemysłowego,
- piquette,
- wino wzmocnione do destylacji,

- wino z odmian winogron niewymienionych jako odmiany winorośli właściwej w klasyfikacji sporządzonej przez Państwa Członkowskie na mocy art. 19 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 dla jednostki administracyjnej, w której są one zbierane,
- produkty, które nie mogą być zaoferowane ani dostarczone do bezpośredniego spożycia przez ludzi.

Wysyłający przesyła, stosując najdogodniejszą metodę, właściwemu miejscowo organowi, na terytorium którego ma miejsce załadunek, kopię określoną w akapicie pierwszym nie później niż w pierwszym dniu roboczym następującym po dniu, w którym towary opuściły miejsce załadunku. Organ ten, stosując najdogodniejszą metodę, przesyła właściwemu miejscowo organowi, na terytorium którego znajduje się miejsce rozładunku, powyższą kopię nie później niż w pierwszym dniu roboczym następującym po dniu jej przedstawienia lub wydania, jeżeli odpowiada on za jej wypełnienie.

TYTUŁ II

Rejestry

Artykuł 11

1. Osoba fizyczna lub prawna, lub grupa takich osób, które przechowują produkty winiarskie, niezależnie od tego czy do celów zawodowych czy handlowych, prowadzą rejestry przychodu i rozchodu tych produktów, zwane dalej „rejestrami”.

Jednakże:

a) Rejestrów nie muszą prowadzić:

- detaliści,
- sprzedający napoje do celów konsumpcyjnych wyłącznie na terenie swoich obiektów,

b) rejestry nie są wymagane dla octu winnego.

2. Państwa Członkowskie mogą postanowić, że:

- a) podmioty gospodarcze, które nie przechowują zapasów, zobowiązane są do prowadzenia rejestrów zgodnie z zasadami i procedurami ustanowionymi przez te Państwa;
- b) osoby fizyczne i prawne oraz grupy takich osób, które przechowują zapasy oraz oferują na sprzedaż wyłącznie produkty winiarskie w małych pojemnikach spełniających wymogi dotyczące prezentacji, określone w art. 4 ust. 2 lit. a), nie prowadzą rejestrów, pod warunkiem, że przyjęcie, wydanie i stan zapasów mogą być sprawdzone w każdym czasie na podstawie innych dokumentów, w szczególności dokumentów handlowych stosowanych do celów rachunkowości.

3. Osoby zobowiązane do prowadzenia rejestrów odnotowują przyjęcie i wydanie każdej partii produktów określonych w ust. 1, do lub z ich obiektów, oraz operacje określone w art. 14 ust. 1, po ich przeprowadzeniu. Osoby te muszą również być w stanie przedstawić w odniesieniu do każdego wpisu do rejestru przyjęcia i wydania produktów dokument, który towarzyszył odpowiedniej przesyłce lub jakkolwiek inny dokument potwierdzający, w szczególności dokument handlowy.

Artykuł 12

1. Rejestr składa się:

- z ustalonych rubryk ponumerowanych kolejno, albo
- z nowoczesnego odpowiedniego systemu księgowego zatwierdzonego przez właściwe władze, pod warunkiem, że dane, które powinny być do takiego rejestru wprowadzone znajdują się w nim.

Jednakże, Państwa Członkowskie mogą postanowić, że:

- a) rejestry prowadzone przez podmioty gospodarcze nie prowadzące żadnych operacji wymienionych w art. 14 ust. 1, ani nie prowadzące żadnych praktyk enologicznych, mogą przyjąć formę wszelkich dokumentów towarzyszących przewozowi produktów winiarskich;
- b) rejestry prowadzone przez producentów mogą przybrać formę adnotacji na odwrotnej stronie deklaracji zbioru, produkcji i zapasów przewidzianych w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1294/96 z dnia 4 lipca 1996 r.¹⁵.

2. Rejestry prowadzone są odrębnie dla każdego przedsiębiorstwa, na terenie obiektów, w których przechowywane są produkty.

Jednakże, właściwe władze mogą przyznać zezwolenie, w stosownym przypadku, udzielając wskazówek:

- a) w przypadku produktów przechowywanych w różnych magazynach należących do tego samego przedsiębiorstwa w tej samej jednostce administracyjnej lub jednostce znajdującej się w jej bezpośrednim sąsiedztwie, w odniesieniu do prowadzenia rejestrów w miejscu, w którym znajduje się siedziba przedsiębiorstwa;
- b) w odniesieniu do rejestrów prowadzonych przez wyspecjalizowane przedsiębiorstwa,

pod warunkiem, że przyjęcie, wydanie oraz stan zapasów mogą być sprawdzone w każdym momencie w faktycznym miejscu przechowywania produktów na podstawie innych dokumentów potwierdzających.

W przypadku, gdy detaliści sprzedający produkty bezpośrednio konsumentom należą do jednego przedsiębiorstwa i są zaopatrywani przez jeden lub więcej centralnych magazynów

¹⁵ Dz.U. L 166 z 5.07.1996, str. 14.

również należących do tego przedsiębiorstwa, wówczas takie centralne magazyny zobowiązane są, bez uszczerbku dla przepisów art. 11 ust. 2 lit. b), do prowadzenia rejestrów; dostawy do wyżej wymienionych detalistów odnotowywane są w tych rejestrach jako wydanie.

3. W odniesieniu do produktów wpisanych do rejestrów, prowadzi się osobne rachunki dla:

- każdej z kategorii określonych w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 albo w art. 34 rozporządzenia (WE) nr 883/2001,
- każdego wina gatunkowego psr i produktów przeznaczonych do przetwarzania na wina gatunkowe psr produkowane z winogron zebranych w tym samym określonym regionie,
- każdego wina stołowego oznaczonego nazwą obszaru geograficznego i produktów przeznaczonych do przetwarzania na takie wina stołowe produkowane z winogron zebranych w tym samym obszarze uprawy winorośli.

Wina gatunkowe psr różnego pochodzenia umieszczone w pojemnikach o pojemności nie większej niż 60 litrów opatrzone etykietami zgodnie z przepisami wspólnotowymi, które są nabywane od osób trzecich i przechowywane w celu sprzedaży, mogą być zapisywane na tym samym rachunku, pod warunkiem, że właściwa władza lub agencja lub organ upoważniony przez tę władzę wyraziły zgodę i że wpisy przyjęcia i wydania poszczególnego wina gatunkowego psr umieszczane są w nim odrębnie; znajduje to również zastosowanie do win stołowych oznaczonych za pomocą oznaczenia geograficznego.

W przypadku, gdy jakość wina gatunkowego psr zostanie obniżona, fakt ten odnotowuje się w rejestrze.

4. Państwa Członkowskie ustalają maksymalny dopuszczalny odsetek ubytków wynikających z parowania w trakcie składowania, czynności przetwórczych lub zmian w kategorii produktu.

Jeżeli rzeczywiste ubytki przekraczają:

- w trakcie przewozu, zakres tolerancji określony w załączniku II.B.1.2, oraz
- w przypadkach wskazanych w akapicie pierwszym, maksymalny odsetek ustalony przez Państwo Członkowskie,

prowadzący rejestry sporządza pisemne sprawozdanie, w terminie ustanowionym przez Państwa Członkowskie, dla właściwego dla danego terytorium organu, który podejmuje niezbędne środki.

Państwa Członkowskie określają, w jaki sposób dokonuje się wpisów dotyczących:

- potrzeb osobistych producenta i jego rodziny,
- wszelkich przypadkowych zmian w objętości produktów.

Artykuł 13

1. W odniesieniu do każdego przyjęcia i wydania produktów, w rejestrze podaje się:
 - numer kontrolny produktu, w przypadku gdy taki numer jest wymagany na mocy przepisów wspólnotowych lub krajowych,
 - datę przeprowadzenia czynności,
 - rzeczywistą ilość przyjętą lub wydaną,
 - dany produkt, opisany zgodnie z odpowiednimi przepisami wspólnotowymi lub krajowymi,
 - odniesienie do dokumentu, który towarzyszy lub towarzyszył danej przesyłce.

W przypadkach określonych w art. 7 ust. 5 odniesienie do dokumentu, na podstawie którego produkt był wcześniej przewożony, odnotowuje się w pozycji wydania.

2. Raz w roku, w terminie, który może być ustalony przez Państwa Członkowskie, rejestry przychodu i rozchodu produktów muszą zostać zamknięte. Dokonuje się inwentaryzacji zapasów w kontekście rocznego bilansu. Istniejące zapasy muszą zostać zarejestrowane jako przyjęcie w rejestrze pod datą następującą po sporządzeniu bilansu rocznego. Jeżeli bilans roczny wykazuje różnice między zapasami teoretycznymi a rzeczywistymi, należy to odnotować w zamkniętych księgach.

Artykuł 14

1. W rejestrze odnotowuje się następujące czynności:
 - zwiększenie stężenia alkoholu,
 - zakwaszanie,
 - odkwaszenie,
 - słodzenie,
 - mieszanie,
 - butelkowanie,
 - destylację,
 - produkcję wina musującego, wina musującego gazowanego, wina półmusującego i wina półmusującego gazowanego,
 - produkcję wina likierowego,

- produkcję zagęszczonego moszczu gronowego, rektyfikowanego lub nie,
- stosowanie węgla enologicznego,
- stosowanie żelazocyjanku potasu,
- wzmacnianie wina do destylacji,
- inne procesy polegające na dodaniu alkoholu,
- przetworzenie na produkt innej kategorii, w szczególności na wino aromatyzowane,
- stosowanie elektrodializy.

W przypadku, gdy przedsiębiorstwo posiada zezwolenie na prowadzenie uproszczonych rejestrów zgodnie z art. 12 ust. 1 akapit drugi, właściwy organ może przyjąć duplikaty powiadomień określonych w załączniku V.G.5 do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 dokonywanych na mocy art. 22 i 29 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1622/2000 z dnia 24 lipca 2000 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 w sprawie wspólnej organizacji rynku wina oraz wspólnotowy kodeks praktyk i procesów enologicznych¹⁶, jako równoważne wpisom do rejestrów w odniesieniu do czynności zwiększania stężenia alkoholu, zakwaszania i odkwaszania.

2. Dla każdej z czynności określonych w ust. 1, rejestry inne niż określone w ust. 3 wymieniają:

- przeprowadzoną czynność i jej datę,
- rodzaj i ilość wykorzystanych produktów,
- ilość produktu otrzymanego w wyniku tej czynności,
- ilość produktu użytego do zwiększenia stężenia alkoholu, zakwaszenia i odkwaszenia, słodzenia i wzmocnienia do destylacji,
- opis produktów przed i po danej czynności, zgodnie z odpowiednimi przepisami wspólnotowymi i krajowymi,
- oznaczenia umieszczone na pojemnikach, w których produkty wpisane do rejestrów były umieszczone przed czynnością oraz w których umieszczono je po tej czynności,
- w przypadku butelkowania, liczbę butelek napełnionych produktem,
- w przypadku butelkowania na zlecenie, nazwę i adres butelkującego.

W przypadku, gdy produkt zmienia kategorie bez poddawania go jednej z czynności wymienionych w ust. 1 akapit pierwszy, w szczególności w przypadku fermentacji moszczu gronowego, w rejestrze odnotowuje się ilości oraz rodzaj produktu uzyskanego po zmianie.

¹⁶ Dz.U. L 194 z 31.07.2000, str. 1.

Gdy wino jest wzmacniane do destylacji, informacje określone w art. 68 ust. 2 lit. a) i art. 70 ust. 2 lit. e) rozporządzenia (WE) nr 1623/2000 muszą również być umieszczone w rejestrze.

3. W przypadku produkcji wina musującego rejestry podają dla każdego przygotowanego *cuvée*:

- datę przygotowania,
- datę butelkowania w przypadku gatunkowych win musujących i gatunkowych win musujących psr,
- ilość *cuvée* oraz opis, pojemność i rzeczywiste oraz potencjalne stężenie alkoholu każdego ze składników *cuvée*,
- każdą z praktyk wymienionych w art. 24 rozporządzenia (WE) 1622/2000,
- ilość użytego tirage liqueur,
- ilość expedition liqueur,
- liczbę otrzymanych butelek z określeniem, w miarę potrzeb, rodzaju wina musującego, przy zastosowaniu terminu związanego z resztkową zawartością cukru, pod warunkiem, że termin ten pojawia się na etykiecie.

4. W przypadku produkcji wina likierowego, rejestry podają w odniesieniu do każdej partii:

- datę dodania produktów wymienionych w pkt. 14 załącznika I.B.b do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999,
- rodzaj i ilość dodanego produktu.

Artykuł 15

1. Prowadzący rejestry zobowiązani są do prowadzenia indywidualnych rejestrów lub rachunków w odniesieniu do przyjęcia i wydania następujących produktów i materiałów przechowywanych przez nich niezależnie od ich przeznaczenia, włączając wykorzystanie na terenie ich własnych obiektów:

- sacharozy,
- zagęszczonego moszczu gronowego,
- rektyfikowanego zagęszczonego moszczu gronowego,
- produktów używanych do zakwaszania,
- produktów używanych do odkwaszania,

- spirytusu uzyskanego z destylacji wina.

Prowadzenie indywidualnych rejestrów lub rachunków nie zwalnia z wymogu powiadamiania określonego w załączniku V.G.5 do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999.

2. Indywidualne rejestry lub rachunki określone w ust. 1 podają oddzielnie dla każdego produktu:

a) W przypadku przyjęcia:

- nazwę lub nazwę handlową i adres dostawcy z odwołaniem, w stosownym przypadku, do dokumentu, który towarzyszył przewozowi produktu,
- przyjętą ilość,
- datę przyjęcia;

b) w przypadku wydania:

- wydaną ilość,
- datę wykorzystania lub wydania,
- w miarę potrzeb, nazwę lub nazwę handlową i adres odbiorcy.

Artykuł 16

1. Wpisy w indywidualnych rejestrach lub rachunkach:

- określonych w art. 11, 12 i 13, są dokonywane w przypadku przyjęcia nie później niż w dniu roboczym następującym po przyjęciu oraz, w przypadku wydania, nie później niż trzeciego dnia roboczego następującego po wysyłce,
- określonych w art. 14, są dokonywane nie później niż pierwszego dnia roboczego następującego po danej czynności, a w przypadku wzmacniania, tego samego dnia,
- określonych w art. 15, są dokonywane w przypadku przyjęcia i wydania nie później niż następnego dnia roboczego po dniu przyjęcia lub wysyłki, a w przypadku wykorzystania w dniu wykorzystania.

Jednakże Państwa Członkowskie mogą zezwolić na dłuższe terminy nie przekraczające 30 dni, w szczególności, jeśli stosowane są rejestry skomputeryzowane, pod warunkiem, że kontroli można dokonywać przy przyjęciu, wydaniu i czynnościach określonych w art. 14 w każdym czasie w oparciu o inne dokumenty potwierdzające oraz że te dokumenty są uznane za wiarygodne przez właściwe władze lub agencję lub organ upoważniony przez te władze.

2. Bez względu na ust. 1 akapit pierwszy i z zastrzeżeniem przepisów przyjętych przez Państwa Członkowskie na mocy art. 17, przesyłki tego samego produktu mogą być wpisane w rejestrze wydania jako miesięczna suma w przypadku, gdy produkt jest umieszczony

wyłącznie w pojemnikach określonych w art. 4 ust. 2 lit. a).

Artykuł 17

1. Państwa Członkowskie mogą zezwolić na dostosowanie istniejących rejestrów oraz ustanowić dodatkowe zasady lub bardziej rygorystyczne wymagania dotyczące prowadzenia i kontroli rejestrów. W szczególności, mogą one wprowadzić wymóg prowadzenia oddzielnych rachunków dla określonych produktów lub prowadzenie oddzielnych rejestrów dla niektórych kategorii produktów lub dla niektórych czynności określonych w art. 14 ust. 1.

2. W przypadku, gdy stosuje się przepisy art. 5 ust. 2, Państwa Członkowskie mogą postanowić, że rejestry będą prowadzone przez właściwy organ lub agencję lub organ upoważniony przez tę agencję.

TYTUŁ III

Przepisy ogólne i przejściowe

Artykuł 18

1. Państwa Członkowskie mogą:

- a) przewidzieć obowiązek prowadzenia rejestrów zapasów zamknięć stosowanych do umieszczania produktów w pojemnikach o nominalnej pojemności pięciu litrów lub mniejszej zgodnie z art. 4 ust. 2 lit. a), które mają być dopuszczone do obrotu na ich terytorium, ze wskazaniem w tych rejestrach szczegółowych danych;
- b) wymagać dodatkowych informacji w odniesieniu do dokumentów towarzyszących przesyłkom produktów winiarskich wyprodukowanych na ich terytorium, w przypadku gdy takie informacje są niezbędne do kontroli;
- c) ustanowić, gdy wymaga tego stosowanie skomputeryzowanego systemu rejestracji zapasów, miejsce, w którym mają być wpisywane niektóre obowiązkowe informacje w dokumentach towarzyszących przesyłkom produktów winiarskich, jeżeli przewóz rozpoczyna się na ich terytorium, pod warunkiem, że układ graficzny wzorów określonych w art. 7 ust. 1 akapit pierwszy lit. a) pozostaje niezmienny;
- d) zezwolić w odniesieniu do przewozu rozpoczynającego i kończącego się na ich terytorium, bez przewozu przez terytorium innego Państwa Członkowskiego lub państwa trzeciego, i w okresie przejściowym upływającym w dniu 31 lipca 2002 r., na zastąpienie informacji dotyczących gęstości winogron gęstością wyrażoną w stopniach *Oechsle*;
- e) ustanowić, że dokumenty towarzyszące przewozowi wypełniane na ich terytorium wskazywać będą nie tylko dzień, ale również godzinę rozpoczęcia przewozu;
- f) ustanowić, zgodnie z przepisami art. 4 ust. 1, że nie będą wymagane żadne dokumenty, w przypadku gdy winogrona wytłoczone lub niewytłoczone lub moszcz gronowy są przewożone przez producentów, którzy należą do grupy producentów i wyprodukowali winogrona lub moszcz gronowy sami lub w ramach grupy producentów mającej dany produkt w posiadaniu, lub w przypadku, gdy takie produkty są przewożone w imieniu

takich producentów lub grup producentów do punktu skupu lub do zakładów produkcji wina tej grupy, pod warunkiem, że taki przewóz rozpoczyna i kończy się w tej samej strefie uprawy winorośli oraz w przypadku, gdy dany produkt jest przeznaczony do przetwarzania na wino gatunkowe psr, w obrębie danego określonego regionu, z uwzględnieniem obszaru bezpośrednio przylegającego;

g) ustanowić:

- że wysyłający wypełnia jedną lub więcej kopii dokumentów towarzyszących czynnościom przewozu rozpoczynającego się na ich terytorium,
- że odbiorca wypełnia jedną lub więcej kopii dokumentów towarzyszących czynnościom przewozu rozpoczynającego się w innym Państwie Członkowskim lub w państwie trzecim i który kończy się na ich terytorium.

W takich przypadkach, określają one sposób stosowania takich kopii;

h) ustanowić, że odstępstwo określone w art. 4 ust. 1 lit. b), dotyczące zwolnienia z obowiązku używania dokumentu towarzyszącego w odniesieniu do niektórych przesyłek winogron nie może być wykorzystane do przewozu rozpoczynającego i kończącego się na ich terytorium;

i) ustanowić, że w przypadku przewozu określonego w art. 10 rozpoczynającego się na ich terytorium i kończącego się na terytorium innego Państwa Członkowskiego, wysyłający razem z kopiami sporządzonymi na mocy tego artykułu musi przysyłać nazwę i adres właściwego organu miejsca rozładunku,.

2. Bez uszczerbku dla art. 21 dyrektywy 92/12/EWG, Państwa Członkowskie nie mogą zakazać lub utrudniać przemieszczania produktów umieszczonych w pojemnikach o nominalnej pojemności nie większej niż 5 litrów, określonych w art. 4 ust. 2 lit. a), ze względu na zastosowane zamknięcia, w przypadku, gdy zamknięcie lub rodzaj zastosowanego opakowania znajduje się w wykazie w załączniku I.

Jednakże w odniesieniu do produktów pakowanych na ich własnym terytorium, Państwa Członkowskie mogą zakazać stosowania niektórych zamknięć lub rodzajów opakowań znajdujących się w wykazie w załączniku I lub uzależnić stosowanie takich zamknięć od pewnych warunków.

Artykuł 19

1. Bez uszczerbku dla innych bardziej rygorystycznych przepisów, które mogą zostać przyjęte przez Państwa Członkowskie w celu stosowania ich ustawodawstwa lub procedur krajowych ustanowionych dla innych celów, dokumenty towarzyszące oraz kopie wymagane na mocy niniejszego rozporządzenia muszą być przechowywane przez okres co najmniej pięciu lat od końca roku kalendarzowego, w którym zostały wypełnione.

2. Rejestry i dokumenty dotyczące czynności w nich opisanych muszą być przechowywane przez okres co najmniej pięciu lat od zamknięcia odnoszących się do nich rachunków. W przypadku, gdy jeden lub więcej rachunków w rejestrze dotyczącym nieznacznych ilości wina nie jest jeszcze zamknięty, takie rachunki mogą zostać przeniesione

do następnego rejestru, pod warunkiem, że w oryginalnym rejestrze wpisana zostanie uwaga o takim przeniesieniu. W takim przypadku okres pięciu lat określony w akapicie pierwszym rozpoczyna się w dniu przeniesienia.

Artykuł 20

1. Każde Państwo Członkowskie powiadamia Komisję o:
 - nazwie i adresie właściwego organu lub organów upoważnionych do wykonania niniejszego rozporządzenia,
 - w stosownym przypadku, nazwie i adresie każdego organu upoważnionego przez właściwe władze do celów wykonania niniejszego rozporządzenia.
2. Każde Państwo Członkowskie powiadamia Komisję o:
 - wszelkich późniejszych zmianach dotyczących właściwych władz i organów, określonych w ust. 1,
 - środkach, które podjęły w celu wykonania niniejszego rozporządzenia, w przypadku, gdy środki te mają szczególną wartość dla celów współpracy między Państwami Członkowskimi określonej w rozporządzeniu (WE) nr 2729/2000.

Artykuł 21

1. Rozporządzenie (EWG) nr 2238/93 traci moc.
2. Odniesienia do rozporządzenia uchylonego na mocy ust. 1 interpretuje się jako odniesienia do niniejszego rozporządzenia.
3. Jednakże włoska wersja art. 4 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 2238/93 pozostaje w mocy we Włoszech do dnia 30 września 2001 r.

Artykuł 22

Art. 4 ust. 2 niniejszego rozporządzenia wchodzi w życie we Włoszech w dniu 1 października 2001 r.

Artykuł 23

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 maja 2001 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 24 kwietnia 2001 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK I

Wykaz zamknięć zatwierdzonych we Wspólnocie dla małych pojemników wypełnianych wyrobami winiarskimi określonych w art. 2 lit. h)

1. Cylindryczne zamknięcia wykonane z korka lub innej obojętnej substancji, okryte lub nie elementem, który może przybrać w danym przypadku formę kapsła lub dysku. Element ten nie może po otwarciu nadawać się do ponownego użycia i może być wykonany z:
 - aluminium,
 - stopu metali,
 - kurczliwego plastiku,
 - PVC z końcówką aluminiową,
 - wosku dopuszczonego do kontaktu z żywnością, pokrytego lub nie innymi obojętymi związkami.
2. Zamknięcia kołnierzowe wykonane z korka lub innej obojętnej substancji nałożone na szyjkę butelki, wypełnione metalową lub plastikową kapsułą pokrywającą zarówno szyjkę jak i zamknięcie, która ulega zniszczeniu przy otwarciu.
3. Zamknięcia w kształcie grzyba wykonane z korka lub innej obojętnej substancji, zabezpieczone przez ciągną lub mocowania, które muszą być zerwane przy otwieraniu, całość czasami pokryta metalem lub folią plastikową.
4. Nakrętki aluminiowe lub cynowe, wypełnione wewnątrz dyskiem z korka lub innego obojętnej materiału wraz z zabezpieczającą plombą, która musi być zerwana lub zniszczona przy otwieraniu (zabezpieczenie przed kradzieżą)
5. Plastikowe nakręcane kapsuły,
6. Zdzierane kapsle wykonane z:
 - aluminium
 - plastiku,
 - połączenia powyższych.
7. Metalowe zamknięcia koronowe dopasowane wewnątrz dyskiem z korka lub obojętnej materiałem.
8. Zamknięcia stanowiące część opakowania, które nie mogą być ponownie wykorzystane po otwarciu, takie jak:
 - puszki cynowe,

- puszki aluminiowe,
- pojemniki kartonowe
- pojemniki plastikowe,
- pojemniki wykonane z połączenia powyższych materiałów,
- elastyczne worki plastikowe,
- elastyczne worki wykonane z połączenia aluminium i plastiku,
- czworościany z folii aluminiowej.

ZAŁĄCZNIK II

Dodatkowe wskazówki do celów sporządzania dokumentów towarzyszących

A. Zasady ogólne

1. Zaleca się wypełnianie dokumentu pismem maszynowym. Jeżeli dokument wypełniany jest ręcznie, należy to zrobić w sposób czytelny i trwały.
2. Dokument nie może zawierać żadnych skreśleń lub nadpisanych wyrazów. Dokument towarzyszący nie może być wykorzystany, jeśli zostały popełnione jakiegokolwiek błędy przy jego wypełnianiu.
3. Kopie muszą być fotokopiami uwierzytelnionymi lub wykonane przy wykorzystaniu papieru samokopiującego (NCR) lub kalki maszynowej. Każdą wymaganą kopię dokumentu towarzyszącego oznacza się jako „kopia” lub umieszcza na niej inne równoważne oznaczenie.
4. W przypadku, gdy dokument wypełniony zgodnie ze wzorem określonym w Załączniku do rozporządzenia (EWG) nr 2719/92 (dokument towarzyszący lub dokument handlowy) lub zgodnie ze wzorem określonym w Załączniku do rozporządzenia (EWG) nr 3649/92 (uproszczony dokument towarzyszący lub dokument handlowy) jest stosowany w celu załączenia do produktu winiarskiego niepodlegającego formalnościom stosowanym przy przemieszczaniu produktów winiarskich ustanowionym w dyrektywie 92/12/EWG, określonych w art. 3 ust. 2 lit. b), stawia się ukośną linię od rogu do rogu w rubrykach, w których nic się nie wpisuje.

B. Zasady szczególne

1. Wskazówki dotyczące opisu produktu:

1.1 Kategoria produktu

Należy wskazać kategorię, do której należą produkty, używając wyrażeń zgodnych z przepisami wspólnotowymi, które najlepiej oddają opis produktu, np.:

- wino stołowe,
- wino gatunkowe psr,
- moszcz gronowy,
- moszcz gronowy do produkcji win gatunkowych psr,
- wino przywożone.

1.2. Rzeczywiste i całkowite stężenie alkoholu, gęstość.

Przy wypełnianiu dokumentu towarzyszącego:

- a) rzeczywiste stężenie alkoholu wina, wyłączając młode wina, których fermentacja jeszcze się nie zakończyła lub całkowite stężenie alkoholu młodego wina, którego fermentacja jeszcze się nie zakończyła oraz częściowo sfermentowanego moszczu gronowego, należy wyrazić w % objętościowych i w dziesiętnych % objętościowych;
- b) współczynnik załamania światła moszczu gronowego musi być uzyskany poprzez wykonanie pomiaru metodą uznaną we Wspólnocie. Musi on być wyrażony w potencjalnym stężeniu alkoholu w % objętościowych. Informację tę można zastąpić gęstością wyrażoną w gramach na cm^3 .
- c) gęstość świeżego moszczu gronowego w trakcie fermentacji zatrzymanej przez dodanie alkoholu musi być wyrażona w gramach na cm^3 a rzeczywiste stężenie alkoholu tego produktu musi być wyrażone w % objętościowych i dziesiętnych % objętościowych;
- d) zawartość cukru w zagęszczonym moszczu gronowym, rektyfikowanym zagęszczonym moszczu gronowym oraz zagęszczonym soku winogronowym musi być wyrażona poprzez określenie zawartości cukrów łącznie w gramach na litr oraz na kilogram,
- e) rzeczywiste stężenie alkoholu wyłoków winogronowych oraz drożdżowego osadu winiarskiego może być również wskazane (nieobowiązkowo) i wyrażone w litrach czystego alkoholu na decytonę

Informacja ta musi być wyrażona z zastosowaniem tabel równoważności uznanych we Wspólnocie, zawartych w zasadach metod analitycznych.

Bez uszczerbku dla przepisów wspólnotowych ustanawiających limity dla niektórych wyrobów winiarskich, dopuszcza się następującą tolerancję:

- w odniesieniu do całkowitego lub rzeczywistego stężenia alkoholu, tolerancję $\pm 0,2$ % objętościowego.
- w odniesieniu do gęstości, tolerancję sześciu jednostek więcej lub mniej do czwartego miejsca po przecinku ($\pm 0,0006$),
- w odniesieniu do zawartości cukru, $\pm 3\%$,

2. Wskazówki dotyczące ilości netto:

Ilość netto:

- winogron, zagęszczonego moszczu gronowego, rektyfikowanego zagęszczonego moszczu gronowego, zagęszczonego soku winogronowego, wyłoków winogronowych, drożdżowego osadu winiarskiego w tonach lub kilogramach, wyraża się przy użyciu symboli „t” lub „kg”.
- pozostałych produktów w hektolitrach lub litrach, wyraża się przy użyciu

symboli „hl” lub „l”.

Dopuszcza się tolerancję 1,5% całkowitej ilości netto przy wskazywaniu ilości produktów przewożonych luzem.

3. Pozostałe wskazówki dotyczące przewozu produktów luzem:

3.1. Strefa upraw winorośli

Należy podać strefę uprawy winorośli, z której pochodzi przewożony produkt, zgodnie z załącznikiem III do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 z zastosowaniem następujących skrótów: A, B, CI(a), CI(b), CII, CIII(a) i CIII(b).

3.2. Przeprowadzone czynności:

Należy wskazać również czynności, którym poddano przewożony produkt, z zastosowaniem poniższych cyfr w nawiasach:

- 0: produkt nie został poddany żadnej z poniższych czynności;
- 1: produkt został wzbogacony;
- 2: produkt został zakwaszony;
- 3: produkt został odkwaszony;
- 4: produkt został dosłodzony;
- 5: produkt został wzmocniony do destylacji;
- 6: produkt pochodzi z jednostki geograficznej innej niż wskazana w opisie dołączonym do produktu;
- 7: produkt uzyskany z odmian winorośli innych niż wskazane w opisie dołączonym do produktu;
- 8: produkt zebrany w trakcie roku innego niż wskazany w opisie dołączonym do produktu;
- 9: inne czynności (należy określić).

Przykłady:

- Dla wina pochodzącego ze strefy B, które zostało wzbogacone należy wskazać B(1).
- Dla moszczu gronowego pochodzącego ze strefy CIII(b), który został zakwaszony należy wskazać CIII(b)(2).

Wskazówki dotyczące strefy uprawy winorośli oraz przeprowadzonych czynności muszą być podane niezależnie od wskazówek dotyczących opisu produktu i w tym samym polu widzenia.

C. *Informacje wymagane do wypełnienia dokumentu towarzyszącego określonego w art. 3 ust. 3 niniejszego rozporządzenia (załącznik III)*

Uwaga wstępna:

Wzór dokumentu towarzyszącego podany w załączniku III musi być ściśle przestrzegany. Jednakże wielkość rubryk wyznaczonych liniami i przeznaczonych na informacje jest podana wyłącznie jako wskazówka.

	nr rubryki we wzorze podanym w załączniku III
Wysyłający: pełna nazwa (nazwisko) i adres razem z kodem pocztowym	1
Numer referencyjny: numer referencyjny, który identyfikuje przesyłkę w rejestrach wysyłającego (np.: numer faktury)	2
Odbiorca: pełna nazwa (nazwisko) i adres razem z kodem pocztowym	3
Organ właściwy w miejscu wysyłki: nazwa i adres właściwego organu odpowiedzialnego za sprawdzenie dokumentów handlowych w miejscu wysyłki. Wymóg ten stosuje się wyłącznie w przypadku przewozu do innego Państwa Członkowskiego lub wywozu poza obszar Wspólnoty.	4
Przewoźnik: nazwa i adres osoby odpowiedzialnej za organizację pierwszego przewozu (jeżeli jest to osoba inna od wysyłającego)	5
Pozostałe informacje dotyczące przewozu:	
Należy wskazać:	
a) rodzaj wykorzystanego środka transportu (ciężarówka, furgonetka, samochód cysterna, samochód, wagon kolejowy, wagon cysterna, samolot)	
b) numer rejestracyjny pojazdu lub w przypadku statku, nazwa (nieobowiązkowo)	
Data wysyłki oraz, jeśli wymagane jest to w Państwie Członkowskim, na terytorium którego rozpoczął się przewóz, godzina wysłania.	6
Gdy nastąpiła zmiana jednego środka transportu na inny, przewoźnik dokonujący załadunku produktu musi wskazać na odwrocie dokumentu:	
- datę wysłania,	
- rodzaj stosowanego środka transportu oraz numer rejestracyjny pojazdów oraz nazwy statków,	

	nr rubryki we wzorze podanym w załączniku III
- swoje imię, nazwisko lub nazwę przedsiębiorstwa oraz adres razem z kodem pocztowym	
Miejsce dostawy: rzeczywiste miejsce realizacji dostawy, w przypadku gdy towary nie zostały dostarczone na adres podany przez odbiorcę. Dla towarów objętych wywozem należy wpisać informacje określone w art. 8 ust. 2	7
Opis produktu dokonany zgodnie z rozporządzeniami (EWG) nr 2392/89 ¹ i 3201/90 ² oraz wszelkimi przepisami krajowymi, na mocy których stosuje się, w szczególności obowiązkowe oznaczenia	8
Opakowania i opis towarów: numery identyfikacyjne oraz numery opakowań zewnętrznych, ilość opakowań wewnętrznych.	
Opis może być dokończony na oddzielnym arkuszu dołączanym do każdego egzemplarza. W tym celu może zostać zastosowana specyfikacja opakowania	8
Dla przewozu luzem:	
- wina, rzeczywiste stężenie alkoholu,	
- produktów niesfermentowanych, współczynnik załamania światła lub gęstość,	
- produktów w trakcie fermentacji, całkowite stężenie alkoholu,	
- win o resztkowej zawartości cukru większej niż 4 gramy na litr, niezależnie od rzeczywistego stężenia alkoholu, całkowite stężenie alkoholu	
Ilość:	9
- dla produktów luzem, ogólna ilość netto,	
- dla produktów pakowanych, ilość oraz nominalna pojemność stosowanych pojemników	
Dodatkowe informacje określone przez Państwo Członkowskie wysyłki: jeśli takie informacje są określone, wskazówki danego Państwa Członkowskiego muszą być przestrzegane; jeżeli nie, w tej rubryce należy wstawić ukośną linię	10
Świadectwo nazwy pochodzenia lub oznaczenia pochodzenia: patrz art. 7	11
¹ Dz.U. L 232 z 9.08.1989, str. 13.	
² Dz.U. L 309 z 8.11.1990, str. 1.	

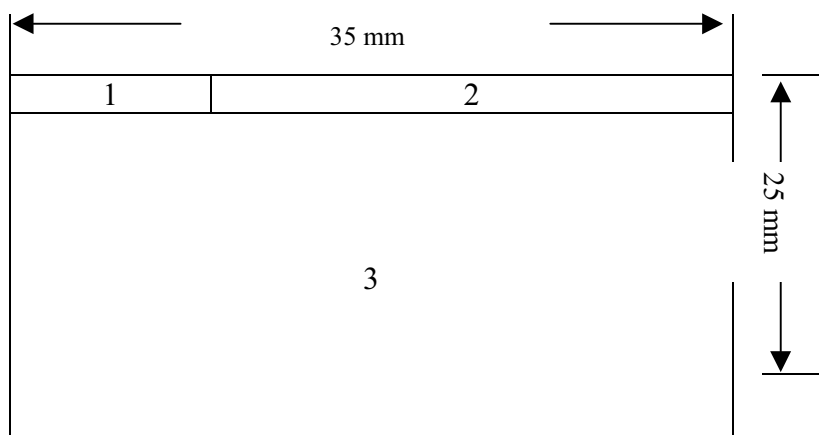
ZAŁĄCZNIK III

Dokument handlowy towarzyszący produktom winiarskim

1. Wysyłający (Nazwa i adres)	2. Numer referencyjny
	4. Właściwy organ w miejscu wysyłki (Nazwa i adres)
3. Odbiorca (Nazwa i adres)	6. Data wysyłki
	7. Miejsce dostawy
5. Przewoźnik i inne dane dotyczące przewozu	
8. Opis towaru	9. Ilość
10. Dodatkowe informacje określone przez Państwo Członkowskie wysyłki	
11. Świadczenia (niektóre wina)	
12. Rejestr kontroli. Do użytku przez właściwy organ	Przedsiębiorstwo i numer telefonu podpisującego
	Nazwisko podpisującego
	Miejscowość i data
	Podpis

ZAŁĄCZNIK IV

Specjalna pieczęć

1. Godło Państwa Członkowskiego.
2. Właściwa władza lub organ właściwy terytorialnie.
3. Uwierzytelnienie.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 885/2001

z dnia 24 kwietnia 2001 r.

zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 3201/90, (WE) nr 1622/2000 i (WE) nr 883/2001 ustanawiające szczegółowe zasady stosowania wspólnej organizacji rynku wina, w odniesieniu do win pochodzących z Kanady i mających prawo do nazwy „Icewine”

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1493/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wina¹, zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2826/2000², w szczególności jego art. 46, 68 i 80,

a także mając na uwadze, co następuje:

- 1) rozporządzenie Komisji (WE) nr 1608/2000 z dnia 24 lipca 2000 r. ustanawiające środki przejściowe do czasu przyjęcia ostatecznych środków wykonawczych do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 w sprawie wspólnej organizacji rynku wina³, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 731/2000⁴, przewiduje rozszerzenie do dnia 31 marca 2001 r. okresu obowiązywania niektórych przepisów Rady uchylonych na podstawie art. 81 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 w oczekiwaniu na sfinalizowanie i przyjęcie środków wprowadzających w życie wymienione rozporządzenie, w szczególności rozporządzenia Rady (EWG) nr 2392/89 z dnia 24 lipca 1989 r. ustanawiającego ogólne zasady opisu i prezentacji win oraz moszczy gronowych⁵, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 1427/96⁶;
- 2) art. 13 ust. 2 lit. b) i ust. 3 lit. a) rozporządzenia Komisji (EWG) nr 3201/90 z dnia 16 października 1990 r. ustanawiającego szczegółowe zasady opisu i prezentacji win oraz moszczy gronowych⁷, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 1640/2000⁸, przewiduje odstępstwa od art. 30 i 31 rozporządzenia (EWG) nr 2392/89 w odniesieniu do niektórych przywożonych win, z uwzględnieniem możliwości stosowania nazwy odmiany winorośli i roku zbiorów;
- 3) art. 26 ust. 2 lit. c) rozporządzenia (EWG) nr 2392/89 określa, iż dane szczegółowe dotyczące wyższej jakości przewidzianej w krajowych przepisach państwa trzeciego w odniesieniu do rynku krajowego tego państwa muszą zostać uznane przez Wspólnotę, zanim można je będzie stosować na rynku wspólnotowym;

¹ Dz.U. L 179 z 14.07.1999, str. 1.

² Dz.U. L 328 z 23.12.2000, str. 2.

³ Dz.U. L 185 z 25.07.2000, str. 24.

⁴ Dz.U. L 102 z 12.04.2001, str. 33.

⁵ Dz.U. L 232 z 9.08.1989, str. 13.

⁶ Dz.U. L 184 z 24.07.1996, str. 3.

⁷ Dz.U. L 309 z 8.11.1990, str. 1.

⁸ Dz.U. L 187 z 26.07.2000, str. 41.

- 4) Załącznik XII do rozporządzenia Komisji (WE) nr 1622/2000 z dnia 24 lipca 2000 r. ustanawiającego niektóre szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia (WE) nr 1493/1999⁹, zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 2451/2000¹⁰, przewiduje odstępstwa od zawartości dwutlenku siarki w odniesieniu do niektórych win (przewidzianych w art. 19 tego rozporządzenia). Załącznik XIII do tego rozporządzenia przewiduje odstępstwa od zawartości kwasu lotnego w odniesieniu do niektórych win (przewidzianych w art. 20 tego rozporządzenia);
- 5) art. 33 rozporządzenia (WE) nr 883/2001 z dnia 24 kwietnia 2001 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 1493/1999 w odniesieniu do wymiany handlowej produktów w sektorze wina z państwami trzecimi¹¹ przewiduje możliwość analitycznych odstępstw w przypadku niektórych przywożonych win, w szczególności win o rzeczywistej objętościowej mocy alkoholu niższej niż 9% obj. i łącznej objętościowej mocy alkoholu przekraczającej 15% obj., bez wzbogacania określonego w art. 68 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 1493/1999;
- 6) wina pochodzące z Kanady, z prawem do nazwy „Icewine” są produkowane w warunkach zbliżonych do warunków stosowanych we Wspólnocie przy produkcji wina z prawem do nazwy „Eiswein”. W celu dopuszczenia do przywozu i obrotu win kanadyjskich z prawem do nazwy „Icewine”, z etykietami zawierającymi sformułowania stosowane w odniesieniu do tych win, konieczne są powyższe odstępstwa w stosunku do tych win, z uwzględnieniem możliwości podawania na etykietach nazwy odmiany winorośli, roku zbiorów i szczegółów dotyczących wyższej jakości oraz zawartości dwutlenku siarki, zawartości kwasu lotnego, rzeczywistej objętościowej mocy alkoholu i łącznej objętościowej mocy alkoholu;
- 7) obecnie trwają negocjacje między Wspólnotą, reprezentowaną przez Komisję, a Kanadą, na temat ogólnej umowy w sprawie handlu winem. Obie strony zamierzają zawrzeć korzystną umowę w rozsądnym terminie. W celu ułatwienia dyskusji należy uwzględnić powyższe odstępstwa jako środek przejściowy do czasu wejścia w życie umowy będącej wynikiem rozmów;
- 8) Komitet Zarządzający ds. Wina nie wydał opinii w terminie ustalonym przez przewodniczącego,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (EWG) nr 3201/90 wprowadza się następujące zmiany:

- a) w art. 13 ust. 2 lit. b) dodaje się tiret w brzmieniu:
„– z Kanady, jeśli oznaczone określeniem „Icewine”.”;
- b) w art. 13 ust. 3 lit. a) dodaje się tiret w brzmieniu:

⁹ Dz.U. L 194 z 31.07.2000, str. 1.

¹⁰ Dz.U. L 282 z 8.11.2000, str. 7.

¹¹ Dz.U. L 128 z 10.05.2001, str. 1.

„– z Kanady, jeżeli oznaczone określeniem „Icewine”.”;

c) w załączniku I po „rozdziale 3a Australia” dodaje się rozdział w brzmieniu:

„4. KANADA

- „Icewine”, możliwe z określeniem „VQA” lub wyrazami „Vintners Quality Alliance”.”

Artykuł 2

1. W załączniku XII do rozporządzenia (WE) nr 1622/2000 dodaje się akapit w brzmieniu:

„W dodatku do załącznika V(A) do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, podwyższa się do 400 mg/l maksymalną zawartość dwutlenku siarki w przypadku wina białego pochodzącego z Kanady i z prawem do oznaczenia „Icewine”, o resztkowej zawartości cukru wyrażonego jako cukier inwertowany, nie mniejszej niż pięć g/l.”

2. W załączniku XII do rozporządzenia (WE) nr 1622/2000 dodaje się literę w brzmieniu:

„g) dla win pochodzących z Kanady:

35 miliekwiwaleatów na litr w odniesieniu do win z prawem do oznaczenia „Icewine”.”

Artykuł 3

W rozporządzeniu (WE) nr 883/2001 wprowadza się następujące zmiany:

1. W art. 33 ust. 1 dodaje się lit. d) w brzmieniu:

„d) wina pochodzące z Kanady, o rzeczywistej objętościowej mocy alkoholu nie mniejszej niż 7% obj. i łącznej objętościowej mocy alkoholu przekraczającej 15% obj., bez wzbogacania, oznaczone:

- za pomocą oznaczenia geograficznego, oraz

- za pomocą terminu „Icewine”,

na warunkach ustanowionych przez ustawodawstwo prowincji Ontario i Kolumbii Brytyjskiej.”

2. W art. 33 ust. 2 dodaje się odniesienie do lit. d).

3. W załączniku VI skreśla się wyraz „Kanada”.

Artykuł 4

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie siódmego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 24 kwietnia 2001 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 1037/2001

z dnia 22 maja 2001 r.

zezwalające na oferowanie i dostarczanie do bezpośredniego spożycia przez ludzi niektórych przywożonych win, które mogły być poddane procesom enologicznym nie przewidzianym w rozporządzeniu (WE) nr 1493/1999

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1493/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wina¹, w szczególności jego art. 45 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji,

a także mając na uwadze, co następuje:

- 1) Art. 45 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, które zastąpiło rozporządzenie (EWG) nr 822/87² z mocą od dnia 1 sierpnia 2000 r., ustanawia, że odstępstwa określone w ust. 1 w odniesieniu do przywożonych produktów, mają być przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 133 Traktatu.
- 2) Art. 68 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 ustanawia, że produkty, określone w art. 1 ust. 2 lit. a) i b) tego rozporządzenia, mogą być przywożone tylko wówczas, gdy towarzyszy im świadectwo stwierdzające, że odpowiadają one przepisom regulującym produkcję, obrót oraz, stosownie do przypadku, dostarczanie do bezpośredniego spożycia przez ludzi w państwach trzecich, z których pochodzą.
- 3) Rozporządzenie (EWG) nr 1873/84³ przewiduje odstępstwo zezwalające na przywóz ze Stanów Zjednoczonych do Wspólnoty win, które poddano niektórym procesom enologicznym nieprzewidzianym przez reguły wspólnotowe. W odniesieniu do niektórych procesów enologicznych, takie zezwolenie jest ważne tylko do dnia 31 grudnia 2003 r.
- 4) Art. 81 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 uchylił, z mocą od dnia 1 sierpnia 2000 r., pewną liczbę rozporządzeń Rady, w tym rozporządzenie (EWG) nr 1873/84. Jednakże, rozporządzenie Komisji (WE) nr 1608/2000 z dnia 24 lipca 2000 r. ustanawiające środki przejściowe do czasu przyjęcia ostatecznych środków mających na celu wykonanie rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 w sprawie wspólnej organizacji rynku

¹ Dz.U. L 179 z 14.7.1999, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2826/2000 (Dz.U. L 328 z 23.12.2000, str. 2).

² Dz.U. L 84 z 27.3.1987, str. 1.

³ Dz.U. L 176 z 3.7.1984, str. 6. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2839/1998 (Dz.U. L 354 z 30.12.1998, str. 12).

wina⁴ przewiduje, że niektóre przepisy rozporządzenia (EWG) nr 1873/84 obowiązują do chwili przyjęcia przez Radę tego rozporządzenia, jednak nie dłużej niż do dnia 31 grudnia 2003 r.

- 5) Obecnie trwają negocjacje między Wspólnotą, reprezentowaną przez Komisję, a Stanami Zjednoczonymi Ameryki Północnej w celu zawarcia Porozumienia w sprawie handlu winem. Dotyczą one w szczególności odpowiednich procesów enologicznych obydwu stron, jak również ochrony oznaczeń geograficznych. Na spotkaniu w dniu 23 października 2000 r., Rada ds. rolnictwa uwzględniła sprawozdanie Komisji w sprawie negocjacji przewidzianych w art. 1 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia (EWG) nr 1873/84 i potwierdziła swoją wolę dokonania postępów w tych negocjacjach i wyznaczenia im określonego kierunku działań.
- 6) W celu zapewnienia sprawnego postępu w negocjacjach, przepisy rozporządzenia (EWG) nr 1873/84 powinny być rozszerzone, a procesy enologiczne Stanów Zjednoczonych określone w Załączniku do rozporządzenia (EWG) nr 1873/84 ust. 1 lit. b) powinny nadal być dopuszczane na zasadach przejściowych do chwili wejścia w życie Porozumienia będącego wynikiem negocjacji, jednak nie dłużej niż do dnia 31 grudnia 2003 r., zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 2839/98 zmieniającym rozporządzenie (EWG) nr 1873/84.
- 7) W świetle postępów w zakresie ram prawnych i procesów enologicznych, techniczne aspekty Załącznika powinny być uaktualnione, aby je dostosować do obecnie obowiązujących uregulowań w tej dziedzinie,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Bez względu na przepisy art. 45 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 1493/1999, zezwala się na oferowanie i dostarczanie do bezpośredniego spożycia przez ludzi we Wspólnocie produktów objętych kodami CN 2204 10, 2204 21, 2204 29 oraz 2204 30 10 otrzymywanych z winogron zebranych i przerobionych na wino na terytorium Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej, zgodnie z przepisami Stanów Zjednoczonych, w odniesieniu do których podczas wytwarzania lub składowania mógł być stosowany jeden lub więcej procesów enologicznych wymienionych w ust. 1 lit. a) i b) Załącznika do tego rozporządzenia.

Jednakże, w odniesieniu do procesów enologicznych wymienionych w ust. 1 lit. b) Załącznika, zezwolenie takie jest ważne tylko do chwili wejścia w życie Porozumienia będącego wynikiem negocjacji ze Stanami Zjednoczonymi Ameryki Północnej w celu zawarcia Porozumienia w sprawie handlu winem, dotyczącego w szczególności procesów enologicznych i ochrony oznaczeń geograficznych, jednak nie dłużej niż do dnia 31 grudnia 2003 r.

2. Państwa Członkowskie nie mogą zakazywać oferowania lub dostarczania do bezpośredniego spożycia przez ludzi wina otrzymywanego z winogron zebranych i przerobionych na wino na terytorium Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej, zgodnie z

⁴ Dz.U. L 185 z 25.07.2000, str. 24. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 491/2001 (Dz.U. L 71 z 13.03.2001, str. 3).

obowiązującymi w tym kraju przepisami, w oparciu o zasadę, że mógł zostać zastosowany jeden lub więcej procesów enologicznych wymienionych w ust. 2 lit. a) i b) Załącznika.

3. Wina uzyskane z winogron zebranych i przerobionych na wino na terytorium Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej, do których dodawano cukier w roztworze wodnym, nie mogą być oferowane lub dostarczane do bezpośredniego spożycia przez ludzi we Wspólnocie.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 22 maja 2001 r.

W imieniu Rady

M. WINBERG

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

1. Dozwolone procesy enologiczne

a) *bez ograniczeń czasowych:*

- katalaza pochodząca z *Aspergillus niger*,
- oksydaza glukozowa pochodząca z *Aspergillus niger*,
- siarczan żelaza,
- mąka sojowa;

b) *najpóźniej do dnia 31 grudnia 2003 r.:*

- dimetylopolisiloksan,
- poliksyetyleno-40-monostearynian,
- monostearynian sorbitanu,
- kwas fumarowy,
- żywice jonowymienne,
- kwas mlekowy,
- kwas jabłkowy.

2. Procesy enologiczne, które są identyczne lub porównywalne do procesów dozwolonych we Wspólnocie

a) *procesy enologiczne, które są identyczne:*

- guma arabska,
- węgiel aktywowany,
- białko zwierzęce (włączając albuminę jaja kurzego w proszku i roztwór albuminy jaja kurzego),
- fosforan amonu (dwuzasadowy),
- kwas askorbinowy,
- bentonit (glina Wyoming),
- zawiesina bentonitu,

- ditlenek węgla,
- kazeina,
- kwas cytrynowy,
- sprężone powietrze (napowietrzanie),
- siarczan miedzi,
- ziemia okrzemkowa,
- enzymy: pektolityczne, pochodzące z *Aspergillus niger*,
- żelatyna jadalna,
- zawiesina żelatyny,
- karuk,
- azot,
- diwinian potasu,
- kazeinian potasu,
- disiarczyn potasu,
- sorbat potasu,
- żel krzemionkowy (koloidalny ditlenek krzemu - 30%),
- kwas sorbinowy,
- garbnik,
- kwas winowy,
- węglan wapnia, ewentualnie zawierający niewielkie ilości podwójnej soli wapnia kwasu L (+) winowego i L (-) jabłkowego,
- siarczan wapnia, do wytwarzania win likierowych,
- poliwinylpolipirolidon (PVPP),
- tlen;

b) *procesy enologiczne, które są porównywalne:*

- agar agar,
- węglan amonu,
- fosforan amonu (jednozasadowy),
- korek granulowany,
- mleko w proszku,
- wióry i trociny dębowe, niezwęglone i nieoczyszczone,
- węglan potasu,
- karagen,
- celulaza pochodząca z *Aspergillus niger*,
- celuloza,
- drożdże autolizujące,
- substancje złożone z żelazocyjanku potasu i wodnego siarczanu żelaza, ewentualnie związane z siarczanem miedzi i węglem aktywowanym.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1282/2001

z dnia 28 czerwca 2001 r.

ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1493/1999 w odniesieniu do zbierania informacji w celu identyfikacji produktów winiarskich i monitorowania rynku wina oraz zmieniające rozporządzenie Komisji (WE) nr 1623/2000

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1493/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wina¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2826/2000², w szczególności jego art. 23, 33 i 73,

a także mając na uwadze, co następuje:

- 1) Art. 18 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 stanowi, że od producentów winogron przeznaczonych do produkcji wina oraz od producentów moszczu i wina wymaga się sporządzania deklaracji zbiorów w odniesieniu do ostatniego zbioru, oraz że producenci wina i moszczu i handlowcy, inni niż detaliści, muszą przedstawić każdego roku deklarację zapasów.
- 2) Artykuł ten stanowi również, że Państwa Członkowskie mogą także wymagać, aby handlowcy zajmujący się handlem winogronami przedstawili deklaracje o ilościach winogron wprowadzonych do obrotu.
- 3) W celu ułatwienia operacji zarządzania rynkiem, powinien zostać ustanowiony termin sporządzania deklaracji. Ponieważ zbiory odbywają się w odmiennych terminach w różnych Państwach Członkowskich, terminy ostateczne na składanie deklaracji przez producentów powinny być zróżnicowane. Powinny także być przyjęte przepisy, które wymagają, aby handlowcy sprzedający produkty winiarskie przed datami ustalonymi na sporządzenie deklaracji, sporządzali określone deklaracje.
- 4) Jednakże producenci, którzy mogą dostarczyć wszelkich wymaganych informacji o produkcji wina w jednej deklaracji, nie potrzebują sporządzać dwóch deklaracji. Bardzo drobni producenci mogą być zwolnieni z obowiązku sporządzania deklaracji, o ile ich całkowita produkcja stanowi bardzo mały udział procentowy w produkcji wspólnotowej.
- 5) W celu ułatwienia stosowania niniejszego rozporządzenia dane szczegółowe, które muszą być przedstawione w deklaracjach powinny być ustanowione w postaci tabelarycznej, przy czym Państwa Członkowskie powinny decydować o formie, w jakiej przedsiębiorcy mają je dostarczać. Powinny być także określone terminy, w jakich

¹Dz.U. L 179 z 14.07.1999, str. 1.

²Dz.U. L 328 z 23.12.2000, str. 4.

Państwa Członkowskie mają zebrać centralnie dane i przekazać je Komisji oraz sposób, w jaki dane te mają być przekazywane.

- 6) Kategoria „pozostałe wina” powinna zostać zdefiniowana zgodnie z klasyfikacją odmian winorośli, które mogą być uprawiane we Wspólnocie, w oparciu o ustalenia Państw Członkowskich zgodnie z art. 19 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999.
- 7) Informacje odnoszące się do obszarów mogły być niedokładne, jeżeli deklarujący nie posiadał odpowiednich środków do ich sprawdzenia. Dlatego w takich przypadkach należy wprowadzić przepis ustalający kary różniące się w zależności od przedstawionego w deklaracji stopnia niedokładności.
- 8) Ustalenia w zakresie kar muszą przewidywać wystarczający stopień proporcjonalności w odniesieniu do deklaracji składanych przez uprawiających winorośl, które zawierają opuszczenia lub błędy. Dlatego kary powinny się różnić w zależności od korekt wprowadzanych do deklaracji.
- 9) Deklaracje zbiorów i zapasów składane przez różne zainteresowane strony są obecnie jedynym sposobem zapewnienia prawidłowej wiedzy o ilościach wyprodukowanego wina i zapasów wina. Dlatego muszą być podjęte odpowiednie kroki w celu zapewnienia, że deklaracje są przedstawiane przez zainteresowane strony oraz że są one kompletne i prawidłowe, obejmujące zastosowanie kar, a w przypadkach, gdy deklaracje nie są przedkładane albo gdy po ich złożeniu okazuje się, że są nieprawdziwe lub niekompletne. Aby ułatwić przetwarzanie danych odnoszących się do deklaracji, każda deklaracja przedłożona we właściwej jednostce administracyjnej powinna być rozpatrywana niezależnie od innych deklaracji, które ten sam producent mógł przedstawić w innej jednostce administracyjnej w danym Państwie Członkowskim.
- 10) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2392/86³, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1631/98⁴, przewiduje utworzenie wspólnotowego rejestru winnic. Powinno się zezwolić Państw Członkowskim posiadającym uzupełniony rejestr na wykorzystywanie niektórych danych z tego rejestru, jeżeli deklaracje takich danych nie przewidują.
- 11) Niektóre informacje muszą być dostępne na rynku wina dla zapewnienia, że może on być monitorowany. W uzupełnieniu danych przekazywanych w zestawieniach różnych deklaracji, zasadnicze znaczenie mają informacje o dostawach, wykorzystaniu i cenach wina. A zatem powinno się wymagać od Państw Członkowskich, aby takie zbierały i przesyłały w pewnych określonych terminach informacje do Komisji.
- 12) W związku z tym należy przypomnieć, że w celu zapewnienia skutecznego monitorowania rynku oraz, aby we właściwym czasie umożliwić sporządzenie prognoz budżetowych, muszą być przestrzegane terminy ustalone dla przesłania tych informacji.
- 13) Aby zapewnić konieczną spójność między karami przewidzianymi w niniejszym rozporządzeniu a karami ustanowionymi w tym samym celu w rozporządzeniu Komisji

³ Dz.U. L 208 z 31.07.1986, str. 1.

⁴ Dz.U. L 210 z 28.07.1998, str. 14.

(WE) nr 1623/2000⁵, ostatnio zmienionym rozporządzeniem (WE) nr 545/2001⁶, powyższe rozporządzenie powinno zostać zmienione, a kary odpowiednio dostosowane.

- 14) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Wina,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 w odniesieniu do zbierania informacji w celu identyfikacji produktów winiarskich i monitorowania rynku wina są jak ustanowiono w niniejszym rozporządzeniu.

ROZDZIAŁ I

Deklaracje zbiorów

Artykuł 2

1. Osoby fizyczne lub prawne lub też grupy takich osób, które zajmują się zbiorem winogron, zwane dalej „dokonującymi zbiorów”, każdego roku składają właściwym organom w Państwach Członkowskich deklarację zbiorów w odniesieniu do określonej jednostki administracyjnej, która przynajmniej zawiera informacje określone w tabeli A oraz, gdy jest to właściwe, w tabeli B znajdujących się w Załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Państwa Członkowskie mogą zezwolić na przedkładanie jednej deklaracji na gospodarstwo.

2. Nie wymaga się składania deklaracji zbiorów przez dokonujących zbiorów:

- a) których cała produkcja winogron jest przeznaczona do spożycia w postaci nieprzetworzonej lub na suszenie lub na bezpośrednie przetwarzanie na sok winogronowy;
- b) jeśli gospodarstwo obejmuje mniej niż 10 arów obszaru zajętego przez winorośl, z którego żadna część zbiorów nie jest lub nie będzie sprzedawana w jakiegokolwiek postaci;
- c) jeżeli gospodarstwo obejmuje mniej niż 10 arów obszaru zajętego przez winorośl oraz którzy dostarczają całość produkcji ze swoich zbiorów do spółdzielczej wytwórni win lub grupy, do której należą lub z którą są zrzeszeni. W takim przypadku dokonujący

⁵ Dz.U. L 194 z 31.07.2000, str. 45.

⁶ Dz.U. L 81 z 21.03.2001, str. 21.

zbiorów muszą dostarczyć do spółdzielczej wytwórni win lub grupy deklarację określającą:

- (i) nazwisko, imię i adres plantatora winorośli;
- (ii) ilość dostarczonych winogron;
- (iii) powierzchnie i położenie obszarów zajętych przez dane winorośle.

Spółdzielcza wytwórnia win lub grupa sprawdza, czy dane zawarte w deklaracji zgadzają się z posiadanymi przez nich informacjami.

3. Nie naruszając przepisów ust. 1 akapit pierwszy oraz bez uszczerbku dla zobowiązań wynikających z art. 4, Państwa Członkowskie mogą zwolnić z obowiązku składania deklaracji zbiorów:

- a) dokonujących zbiorów, którzy sami przetwarzają całość swoich zbiorów winogron na wino lub zlecają przetworzenie w swoim imieniu;
- b) dokonujących zbiorów, którzy są zrzeszeni lub należą do spółdzielni winiarskiej lub grupy producentów oraz dostarczają całość swoich zbiorów do tej spółdzielni lub grupy w postaci winogron lub moszczu, włączając dokonujących zbiorów określonych art. 4 ust. 4.

Artykuł 3

Obszar przedstawiany w deklaracji określonej w art. 2, jest obszarem zajęтым przez winorośl w cyklu produkcyjnym w jednostce administracyjnej określonej przez dane Państwo Członkowskie.

ROZDZIAŁ II

Deklaracje produkcji, obróbki lub sprzedaży

Artykuł 4

1. Osoby fizyczne lub prawne, bądź też grupy takich osób, włączając spółdzielnie produkujące wino, którzy ze zbiorów bieżącego roku wyprodukowali wino lub posiadają, w terminach określonych w art. 11 ust. 1, produkty inne niż wino, składają każdego roku właściwemu organowi wyznaczonemu przez Państwa Członkowskie, deklarację produkcji, która zawiera przynajmniej informacje określone w tabeli C przedstawionej w Załączniku do niniejszego rozporządzenia.

2. Państwa Członkowskie mogą ustanowić, że osoby fizyczne lub prawne, bądź też grupy takich osób, w tym spółdzielnie produkujące wino, którzy przed upływem terminów określonych w art. 11 ust. 1 dokonali przetworzenia lub sprzedaży produktów, z których powstaje wino, na bieżący rok gospodarczy składają właściwym organom deklarację o obróbce lub sprzedaży zawierającą przynajmniej informacje określone w tabeli C.

3. Od dokonujących zbiorów określonych w art. 2. ust. 2 oraz producentów, którzy uzyskują poprzez winifikację produktów zakupionych na swoim terenie, mniej niż 10 hektolitrów wina, które nie zostało lub nie będzie wprowadzone do obrotu w żadnej postaci, nie wymaga się składania deklaracji produkcji lub, gdy jest to właściwe, deklaracji obróbki lub sprzedaży.

4. Zwolnienie z obowiązku składania deklaracji produkcji jest także przyznawane dokonującym zbiorów należącym do spółdzielni winiarskiej, od której wymaga się składania deklaracji lub dokonującym zbiorów z nią zrzeszonych, którzy dostarczają swoją produkcję winogron do tej wytwórni win i jednocześnie rezerwują sobie prawo do uzyskiwania, w procesie wytwarzania wina, ilości mniejszej niż 10 hektolitrów na potrzeby spożycia domowego.

5. W przypadku osób fizycznych lub prawnych lub też grup takich osób, które wprowadzają do obrotu surowce i produktu wczesnej fazy produkcji wina Państwa Członkowskie podejmują konieczne środki w celu zapewnienia, że producenci, od których wymaga się składania deklaracji, są w stanie uzyskać różnorodne dane, które muszą podać w deklaracjach.

Artykuł 5

Nie naruszając art. 4, Państwa Członkowskie, które zgodnie z rozporządzeniem (EWG) nr 2392/86 wprowadziły corocznie aktualizowany rejestr winnic lub podobny instrument kontroli administracyjnej, mogą zwolnić osoby fizyczne lub prawne, grupy takich osób lub dokonujących zbiorów określonych w wyżej wymienionym artykule, z obowiązku składania deklaracji powierzchni.

W takich przypadkach właściwe organy Państw Członkowskich same uzupełniają deklaracje określone w wyżej wymienionym artykule w oparciu o dane zawarte w tym rejestrze.

ROZDZIAŁ III

Deklaracje zapasów

Artykuł 6

1. Każdego roku osoby fizyczne lub prawne, bądź też grupy takich osób, inne niż prywatni konsumenci i detaliści, składają właściwym organom Państw Członkowskich deklaracje zapasów moszczu gronowego, skoncentrowanego moszczu gronowego, rektyfikowanego skoncentrowanego moszczu gronowego oraz wina posiadanego przez te osoby w dniu 31 lipca. W odniesieniu do wspólnotowych produktów winiarskich, takie deklaracje nie zawierają produktów uzyskanych z winogron zebranych w tym samym roku kalendarzowym.

Jednakże Państwa Członkowskie, w których roczna produkcja wina nie przekracza 25 000 hektolitrów, mogą zwolnić handlowców innych niż detaliści, którzy posiadają małe zapasy, z obowiązku sporządzenia deklaracji określonych w akapicie pierwszym, jeżeli właściwe organy są w stanie przekazać do Komisji dane statystyczne dotyczące posiadanych tych zapasów w danym Państwie Członkowskim.

2. „Detalista” w rozumieniu ust. 1 oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną lub grupę takich osób, których działalność gospodarcza obejmuje sprzedaż wina w małych ilościach bezpośrednio konsumentom, za wyjątkiem osób, które wykorzystują piwnice wyposażone w taki sposób, aby przechowywać i przemieszczać wino w dużych ilościach.

Ilości określone w pierwszym akapicie, są ustalane przez każde Państwo Członkowskie, ze szczególnym uwzględnieniem określonych cech handlu i dystrybucji.

3. Deklaracja przewidziana w ust. 1 zawiera przynajmniej informacje określone w tabeli D przedstawionej w Załączniku do niniejszego rozporządzenia.

ROZDZIAŁ IV

Przepisy wspólne

Artykuł 7

1. Państwa Członkowskie sporządzają wzór formularza dla różnych deklaracji oraz zapewniają, że formularze te zawierają przynajmniej pozycje określone w tabelach A, B, C oraz D przedstawionych w Załączniku.

Formularze określone powyżej, nie muszą zawierać wyraźnego odniesienia do powierzchni, jeżeli Państwo Członkowskie może to ustalić z pewnością na podstawie innych informacji zawartych w deklaracji, jak na przykład obszar objęty produkcją i całkowite zbiory gospodarstwa, czy też w rejestrze winnic.

Informacje zawarte w deklaracjach określonych w pierwszym akapicie, są zbierane centralnie na poziomie krajowym.

Państwa Członkowskie przyjmują konieczne środki kontrolne dla zapewnienia, że informacje podane w deklaracjach są dokładne.

Państwa Członkowskie informują Komisję o tych środkach i przesyłają wzory formularzy sporządzonych zgodnie z akapitem pierwszym.

2. Państwa Członkowskie, których obszary zajęte winoroślą nie przekraczają 100 ha oraz posiadające:

- niektóre informacje, które muszą pojawić się w deklaracjach określonych w rozdziałach I oraz II, z innych aktów administracyjnych, mogą zostawić te miejsca w deklaracjach puste;
- wszystkie informacje, które muszą pojawić się w deklaracjach określonych w rozdziałach I oraz II, z innych aktów administracyjnych, mogą zwolnić przedsiębiorców z obowiązku składania tych deklaracji.

Państwa Członkowskie, do których nie stosuje się tytułu II rozdział I i II rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 zgodnie z art. 21 niniejszego rozporządzenia, oraz które posiadają:

- niektóre informacje, które muszą pojawić się w deklaracjach określonych w rozdziale III, z innych aktów administracyjnych, mogą zostawić te miejsca w deklaracjach puste,
- wszystkie informacje, które muszą pojawić się w deklaracjach określonych w rozdziale III, z innych aktów administracyjnych, mogą zwolnić przedsiębiorców z obowiązku składania tych deklaracji.

Artykuł 8

Dla celów sporządzenia deklaracji określonych w art. 2 i 4, „inne wina” oznaczają wina uzyskane z winogron odmian wymienionych w klasyfikacji odmian winorośli sporządzonej przez Państwa Członkowskie zgodnie z art. 19 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 dla tej samej jednostki administracyjnej, co obie odmiany winorośli właściwej oraz, w zależności od przypadku, odmian winogron stołowych, odmian do produkcji suszonych winogron lub odmian do produkcji alkoholu winnego.

Jednakże, dla celów deklaracji określonej w art. 4, „inne wina” w rozumieniu akapitu pierwszego oznacza wyłącznie wina przeznaczone do produkcji alkoholu winnego z zarejestrowaną nazwą pochodzenia lub wina przeznaczonego do obowiązkowej destylacji określonej w art. 28 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999.

Artykuł 9

Ilości produktów, które mają być zapisane w deklaracjach przewidzianych w art. 2, 4 oraz 6 są wyrażane w hektolitrach wina. Ilości skoncentrowanego moszczu gronowego oraz rektyfikowanego skoncentrowanego moszczu gronowego zapisywane w deklaracji określonej w art. 4, są wyrażane w hektolitrach tych produktów.

Jednakże, Państwa Członkowskie mogą ustanowić, że ilości w deklaracjach przewidzianych w art. 2, mają być wyrażone w kwintalach zamiast w hektolitrach.

Aby przeliczyć ilości produktów innych niż wina na hektolitry wina Państwa Członkowskie mogą ustalić współczynniki, które mogą różnić się obiektywnymi kryteriami mającymi wpływ na przeliczenie. Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję o współczynnikach oraz o zestawieniu przewidzianym w art. 14.

Ilość wina, która ma być zapisana w deklaracjach produkcji przewidzianej w art. 4, jest całkowitą ilością uzyskaną w chwili zakończenia zasadniczej fermentacji alkoholowej, obejmującą winiarski osad drożdżowy.

Artykuł 10

Niniejsze rozporządzenie nie narusza jakichkolwiek przepisów Państw Członkowskich w sprawie deklaracji zbiorów, produkcji, obróbki lub wprowadzania do obrotu oraz zapasów, które mówią o przekazywaniu pełniejszych informacji, w szczególności poprzez objęcie szerszej grupy osób niż osoby przewidziane w art. 2, 4 i 6.

Artykuł 11

1. Deklaracje określone w art. 2 oraz 4, są składane nie później niż do 10 grudnia. Jednakże, Państwa Członkowskie mogą ustalić wcześniejszy termin lub terminy. Państwa Członkowskie mogą także określić dzień, w którym podczas sporządzania deklaracji brane są pod uwagę posiadane ilości.

2. Deklaracje określone w art. 6, są sporządzane nie później niż do 10 września w odniesieniu do ilości posiadanych w dniu 31 lipca. Jednakże, Państwa Członkowskie mogą ustalić wcześniejszy termin lub terminy.

ROZDZIAŁ V

Kary

Artykuł 12

Osoby, od których wymaga się przedstawienia deklaracji zbiorów, produkcji, wprowadzania do obrotu lub wykorzystania oraz zapasów, które nie przedstawiły takich deklaracji w terminach określonych w art. 11, nie kwalifikują się, za wyjątkiem przypadków siły wyższej, do otrzymania środków określonych w art. 24, 29, 30, 34 i 35 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 na dany rok winny lub następnny rok winny.

Jednakże, przekroczenie terminów określonych w pierwszym akapicie o nie więcej niż pięć dni roboczych powoduje 15% obniżkę tylko w odniesieniu do kwot wypłacanych za dany rok winny oraz 30% obniżkę, jeżeli te terminy są przekraczane o nie więcej niż 10 dni roboczych.

Artykuł 13

1. Osoby, od których wymaga się przedstawienia deklaracji zbiorów, produkcji, wprowadzania do obrotu lub obróbki oraz zapasów, i które złożyły według właściwych organów Państw Członkowskich deklaracje niekompletne lub nieprawidłowe, mogą kwalifikować się do środków określonych w art. 24, 29, 30, 34, i 35 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 tylko wtedy, gdy opuszczone lub nieprawidłowe informacje nie mają zasadniczego znaczenia dla właściwego stosowania tych środków.

2. Z wyłączeniem przypadków siły wyższej, gdy deklaracje, określone w niniejszym rozporządzeniu według właściwych organów Państw Członkowskich, są niekompletne lub nieprawidłowe oraz gdy opuszczone lub nieprawidłowe informacje mają zasadnicze znaczenie dla właściwego stosowania odnośnych środków, dane Państwo Członkowskie stosuje następujące kary, niezależnie od stosowanych jakichkolwiek kar krajowych:

- a) w przypadku środków określonych w art. 24, 34 i 35 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, pomoc jest pomniejszana o:
- taki sam udział procentowy co korekta procentowa wprowadzona do zadeklarowanej ilości, jeżeli ta korekta wynosi 5% lub mniej,
 - podwojony udział procentowy wprowadzonej korekty do zadeklarowanej ilości, jeżeli ta korekta wynosi więcej niż 5% lecz nie więcej niż 20%.

Nie przyznaje się tej pomocy oraz pomocy na następny rok winny, jeżeli wprowadzona korekta do zadeklarowanej ilości wynosi więcej niż 20%.

Jeżeli pomyłka wykryta w deklaracji wynika z informacji dostarczonej przez innych przedsiębiorców lub współpracowników, których nazwy są wpisane do wymaganych dokumentów, a informacja ta nie może być uprzednio sprawdzona przez osobę składającą deklarację, wówczas pomoc jest ograniczana tylko o udział procentowy wprowadzonej korekty;

- b) w przypadku środków określonych w art. 29 i 30 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, gdy za wino dostarczone do destylacji jeszcze nie zapłacono, cena płatna przez gorzelnika deklarującemu producentowi jest ograniczana w następujący sposób:
- o taki sam udział procentowy co korekta wprowadzona do zadeklarowanego wolumenu, procentowo, jeżeli ta korekta wynosi 5% lub mniej,
 - o podwojony udział procentowy wprowadzonej korekty do zadeklarowanego wolumenu, jeżeli ta korekta wynosi więcej niż 5% lecz nie więcej niż 20%.

Te ceny oraz ceny na następny rok winny nie zostaną wypłacone, jeżeli wprowadzona do ilości korekta wynosi więcej niż 20%.

Jeżeli pomyłka wykryta w deklaracji wynika z informacji przekazanej przez innych przedsiębiorców lub współpracowników, których nazwy są wpisane do wymaganych dokumentów, a informacja ta nie może być sprawdzona a priori przez osobę składającą deklarację, wówczas pomoc jest ograniczana tylko o udział procentowy wprowadzonej korekty.

Właściwe organy dokonują korekty pomocy, która ma być wypłacona gorzelnikowi, w proporcji do ceny wypłaconej producentowi.

3. Jeżeli pomoc określona w ust. 2 lit. a) już została wypłacona, właściwe organy odzyskują wypłaconą nadpłatę pomocy powiększoną o odsetki liczone po kursie bieżącym w Państwie Członkowskim od dnia wypłaty pomocy do chwili ich odzyskania. Każda kwota będąca nadpłatą w formie zaliczki pomocy uzyskanej w ramach obowiązujących przepisów musi być zwrócona do właściwej agencji wraz z odsetkami liczonymi po kursie bieżącym w Państwie Członkowskim od dnia wypłaty zaliczki do chwili jej odzyskania.

ROZDZIAŁ VI

Komunikaty sporządzane przez Państwa Członkowskie

Artykuł 14

W terminach umożliwiających przekazanie informacji określonych w art. 16, Państwa Członkowskie sporządzają:

- a) krajowe zestawienie deklaracji produkcji przewidziane w art. 4 oraz, gdy jest to właściwe, współczynniki wykorzystywane do przeliczenia ilości produktów innych niż wino z kwintali na hektolitry wina w różnych regionach produkcyjnych;

- b) krajowe zestawienie deklaracji zapasów przewidziane w art. 6;
- c) szacunek prawdopodobnej ilości produktów winiarskich otrzymanych na ich terytoriach w bieżącym roku gospodarczym;
- d) ocenę tych danych, które pozwalają na oszacowanie dostaw produktów winiarskich i wykorzystanych ilości na ich terytoriach w bieżącym roku gospodarczym;
- e) tymczasowe sprawozdanie z poprzedniego roku gospodarczego oraz sprawozdanie końcowe z roku gospodarczego poprzedzającego poprzedni rok.

Artykuł 15

1. W celu rejestrowania cen Państwa Członkowskie, z wyłączeniem państw, do których nie stosuje się tytuł II rozdział I i II rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 zgodnie z art. 21 niniejszego rozporządzenia, dokonują identyfikacji obszarów produkcyjnych składających się z regionów uprawy winorośli, gdzie produkcja ma charakter wystarczająco jednolity.
2. Państwa Członkowskie dokonują identyfikacji giełd na każdym obszarze, gdzie ceny mają być rejestrowane.
3. Co 14 dni na tych giełdach, za pomocą wszelkich odpowiednich środków, rejestrowane są ceny czerwonego i białego wina stołowego bez oznaczeń geograficznych oraz ilości wprowadzone do obrotu.
4. Ceny, określone powyżej, są cenami loco zakład producenta bez opakowania.

Artykuł 16

1. Państwa Członkowskie przesyłają Komisji:
 - a) najpóźniej do dnia 15 września i dnia 30 listopada bieżącego roku winiarskiego, szacunki, określone w art. 14 lit. c), o prawdopodobnej ilości produktów winiarskich otrzymanych na ich terytoriach;
 - b) najpóźniej do dnia 30 listopada, zestawienie deklaracji zapasów określonych w art. 14 lit. b);
 - c) najpóźniej do 30 listopada, oceny tych danych określonych w art. 14 lit. d), które pozwalają na oszacowanie dostaw produktów winiarskich i wykorzystanych ilości na ich terytoriach;
 - d) najpóźniej do dnia 15 listopada, tymczasowe sprawozdanie z poprzedniego roku winiarskiego, a najpóźniej do dnia 15 marca, sprawozdanie końcowe z roku winiarskiego poprzedzającego rok określony w art. 14 lit. e). Sprawozdania są przesyłane do Eurostatu, Urzędu Statystycznego Wspólnot Europejskich;

- e) najpóźniej do dnia 15 lutego, krajowe zestawienie deklaracji produkcji określone w art. 14 lit. a) lub szacunkowe zestawienie. W przypadku przesłania szacunku ostateczne wyniki muszą być przesłane najpóźniej do dnia 15 kwietnia.

Notyfikacje przesyłane pocztą elektroniczną są potwierdzane przesyłką pocztową w powyższych terminach, zgodnie z potwierdzeniem znaku pieczęci pocztowej.

2. Państwa Członkowskie przesyłają Komisji informację o:

a) przed dniem 1 sierpnia 2001 r.:

- rozgraniczeniu ustalonych obszarów produkcyjnych,
- szacowanej produkcji regionów tworzących te obszary produkcyjne za poprzednie pięć lat winnych,
- nazwach wybranych rynków na każdym obszarze, gdzie mają być rejestrowane ceny,
- przyjętych uregulowaniach w celu dokonywania rejestracji cen;

b) co drugi wtorek licząc od dnia 1 sierpnia 2001 r., cenach i ilościach wprowadzanych do obrotu, wraz z wszelkimi pozostałymi informacjami, które uważa się za użyteczne dla oceny tendencji rynkowych na obszarach produkcyjnych;

c) jakichkolwiek zmianach odnośnie danych określonych w lit. a) tiret pierwsze i trzecie.

ROZDZIAŁ VII

Przepisy ogólne i końcowe

Artykuł 17

Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję o wszelkich istotnych nowych zdarzeniach, które prawdopodobnie zmieniają w zasadniczy sposób ocenę rozporządzalnych ilości oraz ilości wykorzystanych opartych na ostatecznej informacji za ostatnie lata.

Artykuł 18

W uzupełnieniu do wykorzystywania danych z deklaracji w celach statystycznych, są one wykorzystywane do celów stosowania rozporządzenia (WE) nr 1493/1999. W szczególności, dane dotyczące podziału produkcji na wina stołowe, wina gatunkowe produkowane w określonym regionie geograficznym (psr) i pozostałe wina określają prawa i obowiązki producentów na podstawie tego rozporządzenia.

Artykuł 19

Komisja zapewnia, że otrzymywane przez nią informacje na podstawie niniejszego rozporządzenia są właściwie rozpowszechniane.

Artykuł 20

W art. 74 rozporządzenia (WE) nr 1623/2000 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Agencja interwencyjna odzyskuje od producenta kwotę równą kilku lub wszystkim kwotom dopłat wypłaconych gorzelnikowi w przypadkach, gdy producent nie spełnia wymogów ustanowionych przez reguły wspólnotowe w sprawie operacji destylacji z jednego z następujących powodów:

- a) nie złożenie przez producenta w przedstawianiu deklaracji zbiorów, produkcji lub zapasów w wymaganym terminie.

Kwota, która ma być odzyskana, jest ustalona zgodnie z zasadami ustanowionymi w art. 12 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1282/2001^{*};

- b) złożenie jednej z deklaracji określonych w lit. a), w formie niekompletnej lub nieprawidłowej według właściwego organu Państwa Członkowskiego, jeśli brakujące lub nieprawidłowe dane mają zasadnicze znaczenie dla zastosowania danego środka.

Kwota, która ma być odzyskana, jest ustalona zgodnie z zasadami ustanowionymi w art. 13 rozporządzenia (WE) nr 1282/2001;

- c) niespełnienie obowiązków ustanowionych w art. 37 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, jeżeli naruszenie jest wykryte lub zgłoszone gorzelnikowi po dokonaniu wypłaty ceny minimalnej na podstawie wcześniejszych deklaracji.

Całość pomocy wypłaconej gorzelnikowi jest odzyskiwana.

^{*} Dz.U. L 176 z 29.06.2001, str. 14.”

Artykuł 21

Akty uchylone

Rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2396/84⁷ oraz (WE) nr 1294/96⁸ niniejszym tracą moc.

Artykuł 22

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

⁷ Dz.U. L 224 z 21.08.1984, str. 14.

⁸ Dz.U. L 166 z 5.07.1996, str. 14.

Sporządzono w Brukseli, dnia 28 czerwca 2001 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

TABELA A

DEKLARACJA ZBIORÓW WINOGRON

Osoba składająca deklarację Wykorzystywany obszar pod uprawę winorośli (ha):	Ilość zebranych winogron (hl / kwintale)		Przerobione na wino przez osobę składającą deklarację	Dostarczone do spółdzielni winiarskiej ¹ (hl)				Sprzedane producentowi wina ¹				Inne wykorzy- stanie ¹	
	Czerwone / różowe	Białe		Winogrona		Winogrona		Moszcz					
				Czerwone / różowe	Białe	Czerwone / różowe	Białe	Czerwony / różowy	Biały				
1. Winnice na wina stołowe bez oznaczenia geograficznego													
2. Winnice na wina stołowe z oznaczeniem geograficznym													
3. Winnice na wina gatunkowe psr													
4. Winnice na pozostałe wina													

¹ Ilości winogron dostarczone do spółdzielni winiarskiej lub sprzedane producentowi wina są ilościami ogólnymi. Podział tego rodzaju dostaw lub sprzedaży jest podany w tabeli B.

TABELA B¹

DEKLARACJA ZBIORÓW

Odbiorcy	Rodzaj produktów sprzedanych producentowi wina lub dostarczonych spółdzielni winiarskiej (hl / kwintale)							
	Winogrona lub moszcz na wino stołowe				Winogrona lub moszcz na wina gatunkowe produkowane w określonym regionie geograficznym (psr)		Winogrona lub moszcz odmian uniwersalnych	
	Bez oznaczenia geograficznego		Z oznaczeniem geograficznym		Czerwone	Białe		
	Czerwone	Białe	Czerwone	Białe			Czerwone	Białe
1.								
2.								
3.								
4.								
5.								

¹ Niniejsza tabela jest przeznaczona dla produktów sprzedanych lub dostarczonych przed sporządzeniem deklaracji produkcji.

¹ W odniesieniu do spółdzielni, wykaz członków, wykaz członków, którzy dostarczają całość zbiorów, powinien być oddzielony od wykazu pozostałych członków.

² Winogrona, moszcz gronowy (skoncentrowany moszcz, rektyfikowany skoncentrowany moszcz, rektyfikowany sfermentowany moszcz, częściowo sfermentowany moszcz), młode wina, których fermentacja jeszcze się nie zakończyła.

³ Obejmujący częściowo sfermentowany moszcz i rektyfikowany skoncentrowany moszcz.

⁴ Obejmujące młode wina, których fermentacja jeszcze się nie zakończyła.

⁵ Wszystkie produkty roku winnego, inne niż produkty zadeklarowane w pozostałych kolumnach oraz skoncentrowany moszcz i rektyfikowany skoncentrowany moszcz posiadany w dniu składania deklaracji. Ilości powinny być wprowadzane według kategorii produktu.

TABELA D

DEKLARACJA ZAPASÓW WINA I MOSZCZU

posiadanych w dniu 31 lipca (hl)

Osoba składająca deklarację:

Miejsce, w którym produkty są przetrzymywane:

Wina	Kategoria produktów	Całość zapasów	w tym wina czerwone i różowe	w tym wina białe	Uwagi
I. Zapasy u producentów: a) wina stołowe bez oznaczenia geograficznego b) wina stołowe z oznaczeniem geograficznym c) wina gatunkowe produkowane w określonym regionie geograficznym (psr)	Ogółem				

Kategoria produktów	Całość zapasów	w tym wina czerwone i różowe	w tym wina białe	Uwagi
<p>2. Zapasy u handlowców:</p> <p>a) wina pochodzenia wspólnotowego: – wina stołowe bez oznaczenia geograficznego – wina stołowe z oznaczeniem geograficznym – wina gatunkowe produkowane w określonym regionie geograficznym (psr) b) wina pochodzące z państw trzecich</p> <p>Ogółem</p> <p>3. Suma (1 + 2)</p>				
Moszcz				
<p>1. Zapasy u producentów:</p> <p>a) skoncentrowany moszcz gronowy b) rektyfikowany skoncentrowany moszcz gronowy</p> <p>Ogółem</p> <p>2. Zapasy u handlowców:</p> <p>a) skoncentrowany moszcz gronowy b) rektyfikowany skoncentrowany moszcz gronowy</p> <p>Ogółem</p> <p>3. Suma (1 + 2)</p>				
Moszcz				

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 2585/2001

z dnia 19 grudnia 2001 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1493/1999 w sprawie wspólnej organizacji rynku wina

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 37,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

- 1) Wiele Państw Członkowskich prowadzi aktywną politykę na rzecz wymiany pokoleniowej w sektorze rolnym. Polityka ta sprawdziła się szczególnie w sektorze wina, w którym istnieje potrzeba przyciągnięcia młodszych producentów.
- 2) W celu łatwiejszego stosowania takiej polityki w sektorze wina oraz w oczekiwaniu na wprowadzenie systemu rezerw dla praw sadzenia, należy przewidzieć możliwość, aby nowe prawa sadzenia przyznawane młodym rolnikom mogły tymczasowo zostać uznane za uprawniające do pomocy z systemu restrukturyzacji wprowadzonego rozporządzeniem (WE) nr 1493/1999⁴. Możliwość ta powinna być również uznawana w przypadku nowych praw sadzenia przyznawanych w ramach dawnych planów ulepszania materiału siewnego, o których mowa w rozporządzeniu Rady (WE) nr 950/97 z dnia 20 maja 1997 r. w sprawie poprawy wydajności struktur rolnych⁵, w celu ułatwienia przejścia od wcześniejszych ustaleń do nowych.
- 3) Należy zatem zmienić rozporządzenie (WE) nr 1493/1999 i poprawić pewne błędy,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 1493/1999 wprowadza się następujące zmiany:

1. W art. 11 ust. 3 dodaje się akapit w brzmieniu:

¹ Dz.U. C 270 E z 25.09.2001, str. 101.

² Opinia wydana 11 grudnia 2001 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

³ Dz.U. C 311 z 7.11.2001, str. 64.

⁴ Dz.U. L 179 z 14.07.1999, str. 1. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2826/2000 (Dz.U. L 328 z 23.12.2000, str. 2).

⁵ Dz.U. L 142 z 2.06.1997, str. 1.

„Obejmuje on nowe prawa sadzenia przyznawane w ramach planów ulepszania materiału siewnego, o których mowa w rozporządzeniu (WE) nr 950/97 oraz prawa przyznane młodym rolnikom w latach gospodarczych 2000/2001, 2001/2002 i 2002/2003.”

2. W art. 15 lit. b) akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„b) przepisy regulujące stosowanie praw ponownego sadzenia w sposób ogólny jak również nowych praw sadzenia, przyznanych w ramach planów ulepszania materiału siewnego oraz młodym rolnikom, we wdrażaniu programów;”

3. W art. 44 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Z produktów objętych pozycjami CN 2204 10, 2204 21 i 2204 29, jedynie wina likierowe, wina musujące, wina musujące gazowane, wina półmusujące, wina półmusujące gazowane, wina markowe produkowane w określonych regionach, wina stołowe, wina otrzymywane z przejrzałych winogron oraz, gdy właściwe, niezależnie od przepisów art. 45, legalnie przywiezione wina, mogą być oferowane lub dostarczane do celów bezpośredniego spożycia na obszarze Wspólnoty.”

4. Załącznik VII otrzymuje brzmienie:

a) W części A ust. 2 lit. b), trzecie tiret otrzymuje brzmienie:

„- jedno z następujących określeń, na warunkach do określenia: „Landwein”, „vin de pays”, „indicazione geografica tipica”, „ονομασία κατά παράδοση”, „οίνοσ τοπικός”, „vino de la tierra”, „vinho regional”, „regional wine” lub „landwijn”; jeśli stosowane jest takie określenie, użycie wyrazów „wino stołowe” nie jest wymagane;”

b) W części C pkt. 2 otrzymuje brzmienie:

„Bez uszczerbku dla przepisów dotyczących harmonizacji prawa, ust. 1 lit. a) i ust. 3 lit. c) nie stanowią przeszkody dla Państw Członkowskich w zezwoleniu na:

- stosowanie nazw „wino” i „wino półmusujące”, wraz z nazwą owocu w formie nazwy złożonej w celu oznaczenia produktów uzyskanych przez fermentację owoców innych niż winogrona,
- inne nazwy złożone zawierające słowo „wino”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 19 grudnia 2001 r.

W imieniu Rady

A. NEYTS-UYTTEBROECK

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 812/2002

z dnia 16 maja 2002 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 883/2001 ustanawiające szczegółowe zasady wykonywania rozporządzenia Rady (WE) nr 1493/1999 w odniesieniu do handlu z państwami trzecimi produktami w sektorze wina

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1493/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wina¹, zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2585/2001², w szczególności jego art. 63 i 72,

a także mając na uwadze, co następuje:

- 1) Przywóz wina na podstawie koncesji, przewidzianych w porozumieniach z niektórymi państwami trzecimi podlega wymogowi przedstawiania świadectw, wydawanych przez oficjalne organy lub organy oficjalnie uznane przez obie strony umowy oraz publikowanych na wspólnie sporządzonych listach w celu zapewnienia aby wino, o którym mowa, spełniało warunki dostępu do koncesji.
- 2) Państwa Członkowskie powinny przesłać Komisji wykazy proponowanych oficjalnych lub oficjalnie uznanych organów do wydawania takich świadectw, aby Komisja mogła sporządzić i wymienić te wykazy z zainteresowanymi państwami trzecimi. W celu ułatwienia zadań tych organów, wykazy powinny być dostarczone we właściwej formie i na odpowiednim nośniku.
- 3) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Wina,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Do rozporządzenia Komisji (WE) nr 883/2001³ dodaje się następujący rozdział:

„ROZDZIAŁ VIIa”

SZCZEGÓŁOWE PRZEPISY W SPRAWIE WYWOZU

¹ Dz.U. nr L 179 z 14.07.1999, str. 1.

² Dz.U. nr L 345 z 29.12.2001, str. 10.

³ Dz.U. nr L 128 z 10.05.2001, str. 1.

Artykuł 34a

1. Państwa Członkowskie przesyłają Komisji wykazy proponowanych oficjalnych lub oficjalnie uznanych organów, które powinny wydać świadectwa stwierdzające, że dane wino spełnia warunki dostępu do koncesji ustanowione w porozumieniach z państwami trzecimi.
2. Komisja działa w imieniu Wspólnoty sporządzając i wymieniając, wspólnie z zainteresowanym państwem trzecim, wykaz oficjalnych organów upoważnionych do sporządzania świadectw, o których mowa w ust. 1 i równoważnych zaświadczeń wydanych przez zainteresowane państwo trzecie.
3. Komisja dostarcza wykaz, o którym mowa w ust. 2 w formie i na nośniku, jakie uzna za odpowiednie.”

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie czwartego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 16 maja 2002 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1574/2002

z dnia 2 września 2002 r.

zmieniające rozporządzenia (WE) nr 883/2001 i (WE) nr 2805/95 odpowiednio ustanawiające szczegółowe zasady wykonywania rozporządzenia Rady (WE) nr 1493/1999 w odniesieniu do handlu z państwami trzecimi produktami w sektorze wina i refundacji wywozowych w sektorze wina

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1493/1999 z 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wina¹, zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2585/2001², w szczególności art. 63 i 64,

a także mając na uwadze, co następuje:

- 1) zawarte zostały ostatnio umowy handlowe pomiędzy Unią Europejską i Estonią³ oraz Litwą⁴, między innymi ustanawiające niektóre koncesje w postaci przydziału taryf na niektóre produkty rolne i całkowitą liberalizację handlu innymi produktami rolnymi. W sektorze wina zniesienie refundacji jest jedną z tych koncesji.
- 2) Władze Estonii i Litwy zobowiązały się do zapewnienia, że jedynie dostawy produktów Wspólnoty objętych umowami handlowymi, na które nie przyznano refundacji, mogą być przywożone do tych krajów. W tym celu, art. 9 ust. 6 rozporządzenia Komisji (WE) nr 883/2001 z 24 kwietnia 2001 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wykonywania rozporządzenia Rady (WE) nr 1493/1999 w sprawie handlu z państwami trzecimi w zakresie produktów w sektorze wina⁵, zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 812/2002⁶ oraz art. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2805/95 z 5 grudnia 1995 ustanawiającego refundacje wywozowe w sektorze wina i uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 2137/93⁷, zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 755/2002⁸, muszą zostać zmienione.
- 3) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. wina,

przyjmuje niniejsze rozporządzenie:

Artykuł 1

¹ Dz.U. nr L 179 14.07.1999, str. 1.

² Dz.U. nr L 345 29.12.2001, str. 10.

³ Dz.U. nr L 170 29.06.2002, str. 15.

⁴ Dz.U. nr L 198 27.07.2002, str. 1.

⁵ Dz.U. nr L 128 10.05.2001, str. 1.

⁶ Dz.U. nr L 132 17.05.2002, str. 14.

⁷ Dz.U. nr L 291 6.12.1995, str. 10.

⁸ Dz.U. nr L 116 3.05.2002, str. 3.

Załącznik IV do rozporządzenia (WE) nr 883/2001 dotyczący wykazu krajów według srtrefy przeznaczenia, określony w art. 9 ust. 6 zastępuje się załącznikiem I do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Załącznik do rozporządzenia (WE) nr 2805/95 dotyczący innej definicji przeznaczenia, zastępuje się załącznikiem II do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Stosuje się od dnia 1 lipca 2002 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 2 września 2002 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK I

„ZAŁĄCZNIK IV

Wykaz krajów według strefy przeznaczenia, o którym mowa w art. 9 ust. 6

Strefa 1: Afryka

Angola, Benin, Botswana, Brytyjskie Terytorium Oceanu Indyjskiego, Burkina Faso, Burundi, Kamerun, Republika Zielonego Przylądka, Republika Środkowej Afryki, Czad, Komory, Kongo (Brazzaville), Wybrzeże Kości Słoniowej, Dżibuti, Egipt, Gwinea Równikowa, Erytrea, Etiopia, Gabon, Gambia, Gana, Gwinea, Gwinea-Bissau, Kenia, Lesoto, Liberia, Libia, Madagaskar, Malawi, Mali, Mauretania, Mauritius, Mayotte, Mozambik, Namibia, Niger, Nigeria, Rwanda, Święta Helena i Terytoria Zależne, Wyspy Świętego Tomasza i Książęcej, Senegal, Seszele, Sierra Leone, Somalia, Sudan, Suazi, Tanzania, Togo, Uganda, Zambia, Zimbabwe.

Strefa 2: Azja i Oceania

Afganistan, Oceania Amerykańska, Oceania Australijska, Bahrajn, Bangladesz, Bhutan, Brunei, Kambodża, Chiny, Federacja Państw Mikronezji, Fidżi, Polinezja Francuska, Hong Kong, India, Indonezja, Iran, Irak, Japonia, Jordania, Kiribati, Kuwejt, Laos, Liban, Makao, Malezja, Malediwy, Wyspy Marshalla, Mongolia, Myanmar, Nauru, Nepal, Nowa Kaledonia i Terytoria Zależne, Nowa Zelandia, Oceania Nowej Zelandii, Północna Korea, Północne Mariany, Oman, Pakistan, Palau, Papua Nowa Gwinea, Filipiny, Pitcairn, Katar, Samoa, Arabia Saudyjska, Singapur, Południowa Korea, Sri Lanka, Syria, Taiwan, Tailandia, Timor Wschodni, Tonga, Tuwalu, Zjednoczone Emiraty Arabskie, Vanuatu, Wietnam, Wallis i Futuna, Brzeg Zachodni i Obszar Gazy, Jemen.

Strefa 3: Wschodnia Europa i kraje Wspólnoty Niepodległych Państw

Albania, Armenia, Azerbejdżan, Białoruś, Republika Czeska, Gruzja, Kazahstan, Kirgizja, Łotwa, Mołdawia, Polska, Rosja, Słowacja, Tadżykistan, Turkmenistan, Ukraina, Uzbekistan.

Strefa 4: Zachodnia Europa

Andora, Ceuta i Melillia, Gibraltar, Wyspy Owcze, Islandia, Liechtenstein, Malta, Norwegia, San Marino, Watykan.”

ZAŁĄCZNIK II

„ZAŁĄCZNIK

do rozporządzenia Komisji (WE) nr 1574/2002 zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 2805/95 ustalające refundacje wywozowe w sektorze wina

Kod produktu	Miejsce przeznaczenia	Jednostka miary	Kwota refundacji
2009 69 11 9100	W01	EUR/hl	39,023
2009 69 19 9100	W01	EUR/hl	39,023
2009 69 51 9100	W01	EUR/hl	39,023
2009 69 71 9100	W01	EUR/hl	39,023
2204 30 92 9100	W01	EUR/hl	39,023
2204 30 94 9100	W01	EUR/hl	10,339
2204 30 96 9100	W01	EUR/hl	39,023
2204 30 98 9100	W01	EUR/hl	10,339
2204 21 79 9100	W02	EUR/hl	5,358
2204 21 79 9100	W03	EUR/hl	5,358
2204 21 80 9100	W02	EUR/hl	6,473
2204 21 80 9100	W03	EUR/hl	6,473
2204 21 83 9100	W02	EUR/hl	7,317
2204 21 83 9100	W03	EUR/hl	7,317
2204 21 84 9100	W02	EUR/hl	8,842
2204 21 84 9100	W0 3	EUR/hl	8,842
2204 21 79 9200	W02	EUR/hl	6,271
2204 21 79 9200	W03	EUR/hl	6,271
2204 21 80 9200	W02	EUR/hl	7,578
2204 21 80 9200	W03	EUR/hl	7,578

2204 21 79 9910	W02 et W03	EUR/hl	3,771
2204 21 94 9910	W02 et W03	EUR/hl	14,250
2204 21 98 9910	W02 et W03	EUR/hl	14,250
2204 29 62 9100	W02	EUR/hl	5,358
2204 29 62 9100	W03	EUR/hl	5,358
2204 29 64 9100	W02	EUR/hl	5,358
2204 29 64 9100	W03	EUR/hl	5,358
2204 29 65 9100	W02	EUR/hl	5,358
2204 29 65 9100	W03	EUR/hl	5,358
2204 29 71 9100	W02	EUR/hl	6,473
2204 29 71 9100	W03	EUR/hl	6,473
2204 29 72 9100	W02	EUR/hl	6,473
2204 29 72 9100	W03	EUR/hl	6,473
2204 29 75 9100	W02	EUR/hl	6,473
2204 29 75 9100	W03	EUR/hl	6,473
2204 29 62 9200	W02	EUR/hl	6,271
2204 29 62 9200	W03	EUR/hl	6,271
2204 29 64 9200	W02	EUR/hl	6,271
2204 29 64 9200	W03	EUR/hl	6,271
2204 29 65 9200	W02	EUR/hl	6,271
2204 29 65 9200	W03	EUR/hl	6,271
2204 29 71 9200	W02	EUR/hl	7,578
2204 29 71 9200	W03	EUR/hl	7,578
2204 29 72 9200	W02	EUR/hl	7,578

2204 29 72 9200	W03	EUR/hl	7,578
2204 29 75 9200	W02	EUR/hl	7,578
2204 29 75 9200	W03	EUR/hl	7,578
2204 29 83 9100	W02	EUR/hl	7,317
2204 29 83 9100	W03	EUR/hl	7,317
2204 29 84 9100	W02	EUR/hl	8,842
2204 29 84 9100	W03	EUR/hl	8,842
2204 29 62 9910	W02 et W03	EUR/hl	3,771
2204 29 64 9910	W02 et W03	EUR/hl	3,771
2204 29 65 9910	W02 et W03	EUR/hl	3,771
2204 29 94 9910	W02 et W03	EUR/hl	14,250
2204 29 98 9910	W02 et W03	EUR/hl	14,250

NB: Kody produktów i kody miejsca przeznaczenia serii „A” wymienione są w rozporządzeniu Komisji (EWG) nr 3846/87 (Dz.U. nr L 366 24.12.1987, str. 1) ze zmianami.

Kody numeryczne miejsca przeznaczenia wymienione są w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 2032/2000 (Dz.U. L 243 28.09.2000, str. 14).

Pozostałe miejsca przeznaczenia określone są następująco:

W01: Libia, Nigeria, Kamerun, Gabon, Arabia Saudyjska, Zjednoczone Emiraty Arabskie, Indie, Tailandia, Wietnam, Indonezja, Malezja, Brunei, Singapur, Filipiny, Chiny, Hong Kong SAR, Południowa Korea, Japonia, Taiwan, Gwinea Równikowa,

W02: wszystkie kraje kontynentu afrykańskiego z wyjątkiem: Algierii, Maroka, Tunezji, Południowej Afryki,

W03: wszystkie miejsca przeznaczenia, z wyjątkiem: Afryki, Ameryki, Australii, Bośni-Hercegowiny, Horwacji, Cypru, Izraela, Republiki Serbii i Czarnogóry, Słowenii, Szwajcarii, byłej Jugosłowiańskiej Republiki Macedonii, Turcji, Węgier, Bułgarii, Rumunii, Estonii, Litwy.”

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1782/2002

z dnia 7 października 2002 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 884/2001 ustanawiające szczegółowe zasady stosowania dokumentów towarzyszących przy transporcie produktów winiarskich i rejestrów prowadzonych w sektorze wina

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1493/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wina¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2585/2001², w szczególności jego art. 70 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

- 1) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 884/2001³ ustanowił szczegółowe zasady stosowania dokumentów towarzyszących przewozowi produktów winiarskich.
- 2) Art. 18 ust. 1 niniejszego rozporządzenia zezwala Państwom Członkowskim na wprowadzenie dodatkowych lub szczególnych zasad dotyczących produktów przewożonych na ich terytorium.
- 3) Art. 18 ust. 1 lit. d) przewiduje, że w okresie przejściowym upływającym w dniu 31 lipca 2002 r., szczegóły gęstości moszczu winogronowego można zastąpić szczegółami gęstości wyrażonej za pomocą mocy alkoholu w stopniach Oechslega.
- 4) Jednostkę tę stosują tradycyjnie producenci wina i podmioty gospodarcze w tym sektorze w niektórych Państwach Członkowskich do celów kontrolowania procesów produkcji wina. Zastępuje ona szczegóły gęstości moszczu winogronowego w dokumentach towarzyszących w przewozie zaczynającym i kończącym się na terytorium tych Państw Członkowskich.
- 5) Ze względu na problemy techniczne napotymane przez drobnych producentów w dostosowaniu się do nowej jednostki pomiarowej odstępstwo to należy przedłużyć zezwalając zainteresowanym Państwom Członkowskim na wyrażanie gęstości moszczu winogronowego w stopniach Oechslega w towarzyszących dokumentach dotyczących przewozu moszczu winogronowego zaczynającego się i kończącego się na ich terytorium, bez przekraczania terytorium innego Państwa Członkowskiego lub państwa trzeciego.
- 6) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne opinią Komitetu Zarządzającego ds. wina,

¹ Dz.U. nr L 179 z 14.07.1999, str. 1.

² Dz.U. nr L 345 z 29.12.2001, str. 10.

³ Dz.U. nr L 128 z 10.05.2001, str. 32.

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W art. 18 ust. 1 lit. d) rozporządzenia (WE) nr 884/2001, datę „dnia 31 lipca 2002 r.” zastępuje się datą „dnia 31 lipca 2010 r.”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 sierpnia 2002 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 7 października 2002 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 2380/2002

z dnia 30 grudnia 2002 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 883/2001 ustanawiające szczegółowe zasady wykonywania rozporządzenia Rady (WE) nr 1493/1999 w odniesieniu do wymiany handlowej produktów w sektorze wina z państwami trzecimi

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1493/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wina¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2585/2001², w szczególności jego art. 68 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

- 1) Art. 22 ust. 2 lit. c) rozporządzenia Komisji (WE) nr 883/2001³, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 1574/2002⁴, ustanawia, że nie ma potrzeby przedstawiania zaświadczenia i raportu z analizy, przewidzianych w art. 20 wymienionego rozporządzenia, w odniesieniu do wina i soku z winogron w pojemnikach o pojemności nie większej niż pięć litrów, pochodzącego i przywożonego z państw trzecich, których roczny przywóz do Wspólnoty jest mniejszy niż 1 000 hektolitrow. Planowany jest przywóz niewielkich ilości z Indonezji i Tajlandii. Dlatego wymienione dwa państwa powinny zostać włączone do wykazu podanego w załączniku VI do rozporządzenia (WE) nr 883/2001.
- 2) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. wina,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Załącznik VI do rozporządzenia (WE) nr 883/2001 zastępuje się tekstem znajdującym się w Załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich

¹ Dz.U. L 179 z 14.07.1999, str. 1.

² Dz.U. L 345 z 29.12.2001, str. 10.

³ Dz.U. L 128 z 10.05.2001, str. 1.

⁴ Dz.U. L 235 z 3.09.2002, str. 10.

Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 30 grudnia 2002 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

„ZAŁĄCZNIK VI

Wykaz państw określonych w art. 22

- Iran
- Liban
- Chińska Republika Ludowa
- Tajwan
- Indie
- Boliwia
- Republika San Marino
- Tajlandia
- Indonezja.”

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 715/2003

z dnia 24 kwietnia 2003 r.

zmieniające rozporządzenia (WE) nr 883/2001 i (WE) nr 2805/95, odpowiednio ustanawiające szczegółowe zasady wykonywania rozporządzenia Rady (WE) nr 1493/1999 w odniesieniu do wymiany handlowej produktów w sektorze wina z państwami trzecimi oraz ustalające refundacje wywozowe w sektorze wina

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1493/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wina¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2585/2001² w szczególności jego art. 63 i 64,

a także mając na uwadze, co następuje:

- 1) Niedawno Unia Europejska oraz Polska³ zawarły umowę handlową ustanawiającą pewne ustępstwa w formie kontyngentów taryfowych dotyczących niektórych produktów rolnych oraz całkowitej liberalizacji handlu pozostałymi produktami rolnymi. Zniesienie refundacji w sektorze wina z mocą od dnia 1 kwietnia 2003 r. stanowi jedno z tych ustępstw.
- 2) Władze polskie zobowiązały się zapewnić, iż do przywozu do tych państw dopuszczane są jedynie partie produktów Wspólnoty objętych umowami handlowymi, na które nie zostały przyznane refundacje. W tym celu należy zmienić art. 9 ust. 6 rozporządzenia Komisji nr 883/2001 z dnia 24 kwietnia 2001 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wykonywania rozporządzenia Rady (WE) nr 1493/1999 w odniesieniu do wymiany handlowej produktów w sektorze wina z państwami trzecimi⁴, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 2380/2002⁵, oraz art. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2805/95 z dnia 5 grudnia 1995 r. ustalającego refundacje wywozowe w sektorze wina i uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 2137/93⁶, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1574/2002⁷.
- 3) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. wina,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

¹ Dz.U. L 179 z 14.7.1999, str. 1.

² Dz.U. L 345 z 29.12.2001, str. 10.

³ Dz.U. L 97 z 15.4.2003, str. 53.

⁴ Dz.U. L 128 z 10.5.2001, str. 1.

⁵ Dz.U. L 358 z 31.12.2002, str. 117.

⁶ Dz.U. L 291 z 6.12.1995, str. 10.

⁷ Dz.U. L 235 z 3.09.2002, str. 10.

Dotychczas wystawione pozwolenia na wywóz, obejmujące wcześniejsze wyznaczenie refundacji, zachowują ważność w odniesieniu do Polski jako miejsca przeznaczenia, jedynie do dnia 31 marca 2003 r. Zabezpieczenie określone w art. 4 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 883/2001 zostaje zwolnione proporcjonalnie do niewykorzystanych ilości.

Artykuł 2

Załącznik IV do rozporządzenia (WE) nr 883/2001 dotyczący wykazu państw według strefy miejsca przeznaczenia, określonej w art. 9 ust. 6 zastępuje się tekstem znajdującym się w załączniku I do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 3

Załącznik do rozporządzenia (EWG) nr 2805/95 dotyczący określenia pozostałych miejsc przeznaczenia zastępuje się tekstem znajdującym się w załączniku II do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 4

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 kwietnia 2003 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 24 kwietnia 2003 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK I

„ZAŁĄCZNIK IV

Wykaz państw według stref miejsc przeznaczenia, jak określono w art. 9 ust. 6

Strefa 1: Afryka

Angola, Benin, Botswana, Brytyjskie Terytorium Oceanu Indyjskiego, Burkina Faso, Burundi, Kamerun, Wyspy Zielonego Przylądka, Republika Środkowoafrykańska, Czaad, Komory, Kongo (Brazzaville), Wybrzeże Kości Słoniowej, Dżibuti, Egipt, Gwinea Równikowa, Erytrea, Etiopia, Gabon, Gambia, Ghana, Gwinea, Gwinea - Bissau, Kenia, Lesotho, Liberia, Libia, Madagaskar, Malawi, Mali, Mauretania, Mauritius, Majotta, Mozambik, Namibia, Niger, Nigeria, Ruanda, Święta Helena i terytoria zależne, Wyspy Świętego Tomasza i Książęca, Senegal, Seszele, Sierra Leone, Somalia, Sudan, Suazi, Tanzania, Togo, Uganda, Zambia, Zimbabwe.

Strefa 2: Azja i Australazja

Afganistan, Oceania Amerykańska, Oceania Australijska, Bahrajn, Bangladesz, Bhutan, Brunei, Kambodża, Chiny, Federacja Mikronezji, Fidżi, Polinezja Francuska, Hongkong, Indie, Indonezja, Iran, Irak, Japonia, Jordania, Kiribati, Kuwejt, Laos, Liban, Makau, Malezja, Malediwy, Wyspy Marshalla, Mongolia, Myanmar, Nauru, Nepal, Nowa Kaledonia i terytoria zależne, Nowa Zelandia, Oceania Nowozelandzka, Korea Północna, Mariany Północne, Oman, Pakistan, Palau, Papua Nowa Gwinea, Filipiny, Pitcairn, Katar, Samoa, Arabia Saudyjska, Singapur, Wyspy Salomona, Korea Południowa, Sri Lanka, Syria, Tajwan, Tajlandia, Timor Wschodni, Tonga, Tuvalu, Zjednoczone Emiraty Arabskie, Vanuatu, Wietnam, Wallis i Futuna, Zachodni Brzeg Jordanu i Strefa Gazy, Jemen.

Strefa 3: Europa Wschodnia i państwa należące do Wspólnoty Niepodległych Państw

Albania, Armenia, Azerbejdżan, Białoruś, Republika Czeska, Gruzja, Kazachstan, Kirgistan, Łotwa, Mołdawia, Rosja, Słowacja, Tadżykistan, Turkmenistan, Ukraina, Uzbekistan.

Strefa 4: Europa Zachodnia

Andorra, Ceuta i Melilla, Gibraltar, Wyspy Owcze, Islandia, Liechtenstein, Malta, Norwegia, San Marino, Państwo Watykan.”

ZAŁĄCZNIK II

„ZAŁĄCZNIK

do rozporządzenia Komisji (WE) nr 1574/2002 zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 2805/95 ustalającego refundacje wywozowe w sektorze wina

Kod produktu	Miejsce przeznaczenia	Jednostka miary	Kwota refundacji
2009 69 11 9100	W01	EUR/hl	39,023
2009 69 19 9100	W01	EUR/hl	39,023
2009 69 51 9100	W01	EUR/hl	39,023
2009 69 71 9100	W01	EUR/hl	39,023
2204 30 92 9100	W01	EUR/hl	39,023
2204 30 94 9100	W01	EUR/hl	10,339
2204 30 96 9100	W01	EUR/hl	39,023
2204 30 98 9100	W01	EUR/hl	10,339
2204 21 79 9100	W02	EUR/hl	5,358
2204 21 79 9100	W03	EUR/hl	5,358
2204 21 80 9100	W02	EUR/hl	6,473
2204 21 80 9100	W03	EUR/hl	6,473
2204 21 83 9100	W02	EUR/hl	7,317
2204 21 83 9100	W03	EUR/hl	7,317
2204 21 84 9100	W02	EUR/hl	8,842
2204 21 84 9100	W03	EUR/hl	8,842
2204 21 79 9200	W02	EUR/hl	6,271
2204 21 79 9200	W03	EUR/hl	6,271
2204 21 80 9200	W02	EUR/hl	7,578
2204 21 80 9200	W03	EUR/hl	7,578
2204 21 79 9910	W02 oraz W03	EUR/hl	3,771
2204 21 94 9910	W02 oraz W03	EUR/hl	14,250
2204 21 98 9910	W02 oraz W03	EUR/hl	14,250
2204 29 62 9100	W02	EUR/hl	5,358
2204 29 62 9100	W03	EUR/hl	5,358
2204 29 64 9100	W02	EUR/hl	5,358
2204 29 64 9100	W03	EUR/hl	5,358
2204 29 65 9100	W02	EUR/hl	5,358
2204 29 65 9100	W03	EUR/hl	5,358
2204 29 71 9100	W02	EUR/hl	6,473
2204 29 71 9100	W03	EUR/hl	6,473
2204 29 72 9100	W02	EUR/hl	6,473
2204 29 72 9100	W03	EUR/hl	6,473
2204 29 75 9100	W02	EUR/hl	6,473
2204 29 75 9100	W03	EUR/hl	6,473
2204 29 62 9200	W02	EUR/hl	6,271
2204 29 62 9200	W03	EUR/hl	6,271
2204 29 64 9200	W02	EUR/hl	6,271
2204 29 64 9200	W03	EUR/hl	6,271
2204 29 65 9200	W02	EUR/hl	6,271

Kod produktu	Miejsce przeznaczenia	Jednostka miary	Kwota refundacji
2204 29 65 9200	W03	EUR/hl	6,271
2204 29 71 9200	W02	EUR/hl	7,578
2204 29 71 9200	W03	EUR/hl	7,578
2204 29 72 9200	W02	EUR/hl	7,578
2204 29 72 9200	W03	EUR/hl	7,578
2204 29 75 9200	W02	EUR/hl	7,578
2204 29 75 9200	W03	EUR/hl	7,578
2204 29 83 9100	W02	EUR/hl	7,317
2204 29 83 9100	W03	EUR/hl	7,317
2204 29 84 9100	W02	EUR/hl	8,842
2204 29 84 9100	W03	EUR/hl	8,842
2204 29 62 9910	W02 oraz W03	EUR/hl	3,771
2204 29 64 9910	W02 oraz W03	EUR/hl	3,771
2204 29 65 9910	W02 oraz W03	EUR/hl	3,771
2204 29 94 9910	W02 oraz W03	EUR/hl	14,250
2204 29 98 9910	W02 oraz W03	EUR/hl	14,250

Uwaga: Kody produktów i kody miejsc przeznaczenia serii „A”, wymienione w zmienionym rozporządzeniu Komisji (EWG) nr 3846/87 (Dz.U. L 366 z 24.12.1987, str. 1).

Kody numeryczne miejsca przeznaczenia wymienione są w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 2032/2000 (Dz.U. L 243 z 28.09.2000, str. 14).

Pozostałe miejsca przeznaczenia określone są, jak następuje:

W01: Libia, Nigeria, Kamerun, Gabon, Arabia Saudyjska, Zjednoczone Emiraty Arabskie, Indie, Tajlandia, Wietnam, Indonezja, Malezja, Brunei, Singapur, Filipiny, Chiny, Hongkong SAR, Korea Południowa, Japonia, Tajwan, Gwinea Równikowa

W02: Wszystkie państwa kontynentu afrykańskiego z wyjątkiem: Algierii, Maroka, Tunezji, Republiki Południowej Afryki

W03: Wszystkie miejsca przeznaczenia z wyjątkiem: Afryki, Ameryki, Australii, Bośni i Hercegowiny, Chorwacji, Cypru, Izraela, Republiki Serbii i Czarnogóry, Słowenii, Szwajcarii, byłej Jugosłowiańskiej Republiki Macedonii, Turcji, Węgier, Bułgarii, Rumunii, Estonii, Litwy, Polski.”

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 806/2003

z dnia 14 kwietnia 2003 r.

dostosowujące do decyzji 1999/468/WE przepisy odnoszące się do komitetów wspomagających Komisję w wykonywaniu jej uprawnień wykonawczych ustanowionych w instrumentach Rady przyjętych zgodnie z procedurą konsultacji (większość kwalifikowana)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 36, 37 i 133,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Decyzja Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiająca warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji⁴ zastąpiła decyzję 87/373/EWG⁵.
- (2) Zgodnie z deklaracją Rady i Komisji⁶ w sprawie decyzji 1999/468/WE, przepisy odnoszące się do komitetów wspomagających Komisję w wykonywaniu jej uprawnień wykonawczych, przewidziane w decyzji 87/373/EWG, należy dostosować w celu doprowadzenia do ich zgodności z przepisami art. 3, 4 i 5 decyzji 1999/468/WE.
- (3) Wymieniona deklaracja wskazuje metody dostosowywania procedur komitetów, co następuje automatycznie, pod warunkiem że nie wpływa to na charakter komitetu przewidzianego w akcie podstawowym.
- (4) Terminy ustalone w przepisach podlegających dostosowaniu muszą pozostać w mocy. W każdym przypadku, w którym brak jest terminu ustanowionego do przyjęcia środków, należy ustalić termin trzymiesięczny.
- (5) Przepisy dotyczące instrumentów przewidujących odwołanie się do procedury komitetu typu I, ustanowionej na mocy decyzji 87/373/EWG, muszą zostać zastąpione przepisami dotyczącymi procedury doradczej przewidzianej w art. 3 decyzji 1999/468/WE.

¹ Dz.U. C 75 E z 26.3.2002, str. 425.

² Opinia z dnia 11 marca 2003 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

³ Dz.U. C 241 z 7.10.2002, str. 128.

⁴ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.

⁵ Dz.U. L 197 z 18.7.1987, str. 33.

⁶ Dz.U. C 203 z 17.7.1999, str. 1.

- (6) Przepisy dotyczące instrumentów przewidujących odwołanie się do procedur komitetu typu IIa i IIb, ustanowionych na mocy decyzji 87/373/EWG, muszą zostać zastąpione przepisami dotyczącymi procedury zarządzania przewidzianej w art. 4 decyzji 1999/468/WE.
- (7) Przepisy dotyczące instrumentów przewidujących odwołanie się do procedur komitetu typu IIIa i IIIb, ustanowionych na mocy decyzji 87/373/EWG, muszą zostać zastąpione przepisami dotyczącymi procedury regulacyjnej przewidzianej w art. 5 decyzji 1999/468/WE.
- (8) Niniejsze rozporządzenie ma na celu wyłącznie ujednoczenie procedur komitetów. Nazwa komitetów odnosząca się do wymienionych procedur została zmieniona, gdzie stosowne,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W odniesieniu do procedury doradczej, instrumenty wymienione w załączniku I do niniejszego rozporządzenia zostają dostosowane zgodnie z tym załącznikiem, w celu przestrzegania odpowiednich przepisów decyzji 1999/468/WE.

Artykuł 2

W odniesieniu do procedury zarządzania, instrumenty wymienione w załączniku II do niniejszego rozporządzenia zostają dostosowane zgodnie z tym załącznikiem, w celu przestrzegania odpowiednich przepisów decyzji 1999/468/WE.

Artykuł 3

W odniesieniu do procedury regulacyjnej, instrumenty wymienione w załączniku III do niniejszego rozporządzenia zostają dostosowane zgodnie z tym załącznikiem, w celu przestrzegania odpowiednich przepisów decyzji 1999/468/WE.

Artykuł 4

Odniesienia do przepisów dotyczących instrumentów wymienionych w załącznikach I, II i III należy rozumieć jako odwołania do tych przepisów w brzmieniu dostosowanym przez niniejsze rozporządzenie.

Odniesienia w niniejszym rozporządzeniu do poprzednich nazw należy rozumieć jako odniesienia do nowych nazw.

Artykuł 5

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich

Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 14 kwietnia 2003 r.

W imieniu Rady

A. GIANNITSIS

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I
PROCEDURA DORADCZA

Wykaz instrumentów zaliczanych do procedury doradczej, dostosowanych do odpowiednich przepisów decyzji 1999/468/WE zgodnie z poniższymi zmianami.

1. Dyrektywa Rady 91/414/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. dotycząca wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin⁷.

Art. 21 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 21

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt.
 2. W przypadku dokonania odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 3 i 7 decyzji 1999/468/WE.”
2. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3911/92 z dnia 9 grudnia 1992 r. w sprawie wywozu dóbr kultury⁸.

Art. 8 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 8

1. Komisję wspomaga komitet.
2. W przypadku dokonania odniesienia do niniejszego ustępu zastosowanie mają art. 3 i 7 decyzji 1999/468/WE*.
3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

*Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

3. Decyzja Rady 98/552/WE z dnia 24 września 1998 r. w sprawie realizowania przez Komisję działań odnoszących się do wspólnotowej strategii dostępu do rynku⁹.

Art. 3 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 3

1. Komisję wspomaga komitet.
2. W kontekście realizowania działań określonych w art. 1, 3 i 7 zastosowanie ma decyzja 1999/468/WE*.

⁷ Dz.U. L 230 z 19.8.1991, str. 1; dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 2002/64/WE (Dz.U. L 189 z 18.7.2002, str. 27).

⁸ Dz.U. L 395 z 31.12.1992, str. 1; rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 974/2001 (Dz.U. L 137 z 19.5.2001, str. 10).

⁹ Dz.U. L 265 z 30.9.1998, str. 31.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

⁸Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

ZAŁĄCZNIK II
PROCEDURA ZARZĄDZANIA

Wykaz instrumentów zaliczanych do procedury zarządzania, dostosowanych do odpowiednich przepisów decyzji 1999/468/WE zgodnie z poniższymi zmianami:

1. Rozporządzenie Rady nr 79/65/EWG z dnia 15 czerwca 1965 r. ustanawiające sieć zbierania danych rachunkowych o dochodach i prowadzonej działalności gospodarczej gospodarstw rolnych w Europejskiej Wspólnocie Gospodarczej¹⁰.

Art. 18 i 19 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 18

Komitet Wspólnoty składa się z przedstawicieli Państw Członkowskich, a przewodniczy mu przedstawiciel Komisji.

Artykuł 19

1. Komisję wspomaga Komitet Wspólnoty ds. sieci danych księgowych gospodarstw rolnych.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Termin określony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się na jeden miesiąc.

3. Komitet przyjmuje swój regulamin wewnętrzny.

^{*} Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

2. Rozporządzenie (EWG) nr 234/68 z dnia 27 lutego 1968 r. w sprawie ustanowienia wspólnej organizacji rynku żywych drzew i innych roślin, bulw, korzeni i podobnych, ciętych kwiatów i liści ozdobnych¹¹.

W art. 13 skreśla się ust. 2.

Art. 14 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 14

1. Komisję wspomaga Komitet Zarządzający ds. żywych roślin.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego ustępu zastosowanie mają art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

¹⁰ Dz.U. 109 z 23.6.1965, str. 1859/65; rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1256/97 (Dz.U. L 174 z 2.7.1997, str. 7).

¹¹ Dz.U. L 55 z 2.3.1968, str. 1; rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 3290/94 (Dz.U. L 349 z 31.12.1994, str. 105).

Termin określony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się na jeden miesiąc.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

^{*}Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

3. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1728/74 z dnia 27 czerwca 1974 r. w sprawie koordynacji badań naukowych w dziedzinie rolnictwa¹².

W art. 7 skreśla się ust. 3.

Art. 8 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 8

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. badań w dziedzinie rolnictwa.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Termin określony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się na jeden miesiąc.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

^{*}Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

4. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2771/75 z dnia 29 października 1975 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku jaj¹³.

W art. 16 skreśla się ust. 2.

Art. 17 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 17

1. Komisję wspomaga Komitet Zarządzający ds. mięsa drobiowego i jaj.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Termin określony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się na jeden miesiąc.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

^{*}Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

5. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2777/75 z dnia 29 października 1975 r. w sprawie

¹² Dz.U. L 182 z 5.7.1974, str. 1; rozporządzenie ostatnio zmienione Aktem Przystąpienia z 1994 r.

¹³ Dz.U. L 282 z 1.11.1975, str. 49; rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 493/2002 (Dz.U. L 77 z 20.3.2002, str. 7).

wspólnej organizacji rynku mięsa drobiowego¹⁴.

W art. 16 skreśla się ust. 2.

Art. 17 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 17

1. Komisję wspomaga Komitet Zarządzający ds. mięsa drobiowego i jaj.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Termin określony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się na jeden miesiąc.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

*Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

6. Dyrektywa Rady 92/33/EWG z dnia 28 kwietnia 1992 r. w sprawie obrotu materiałem rozmnożeniowym oraz siewnym warzyw, innymi niż nasiona¹⁵.

Art. 21 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 21

1. Komisję wspomaga Komitet określany jako „Stały Komitet ds. nasion roślin rolniczych, ogrodniczych i leśnych”.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Termin określony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się na jeden miesiąc

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

*Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

7. Dyrektywa Rady 92/34/EWG z dnia 28 kwietnia 1992 r. w sprawie obrotu materiałem rozmnożeniowym roślin owocowych oraz roślinami owocowymi przeznaczonymi do produkcji owoców¹⁶.

Art. 21 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 21

¹⁴ Dz.U. L 282 z 1.11.1975, str. 77; rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 493/2002 (Dz.U. L 77 z 20.3.2002, str. 7).

¹⁵ Dz.U. L 157 z 10.6.1992, str. 1; dyrektywa ostatnio zmieniona decyzją Komisji 2002/111/WE (Dz.U. L 41 z 13.2.2002, str. 43).

¹⁶ Dz.U. L 157 z 10.6.1992, str. 10; dyrektywa ostatnio zmieniona decyzją Komisji 1999/30/WE (Dz.U. L 8 z 14.1.1999, str. 30).

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. materiału rozmnożeniowego różnych odmian i gatunków roślin owocowych.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Termin określony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się na jeden miesiąc.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

*Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

8. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2075/92 z dnia 30 czerwca 1992 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku surowca tytoniowego¹⁷.

Art. 23 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 23

1. Komisję wspomaga Komitet Zarządzający ds. tytoniu.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Termin określony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się na jeden miesiąc.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

*Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

9. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 339/93 z dnia 8 lutego 1993 r. w sprawie kontroli zgodności z przepisami w sprawie bezpieczeństwa produktów przywożonych z państw trzecich¹⁸.

Art. 9 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 9

1. Komisję wspomaga komitet.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Termin określony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

¹⁷ Dz.U. L 215 z 30.7.1992, str. 70; rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 546/2002 (Dz.U. L 84 z 28.3.2002, str. 4).

¹⁸ Dz.U. L 40 z 17.2.1993, str. 1; rozporządzenie zmienione Aktem Przystąpienia z 1994 r.

^{*}Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

10. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2847/93 z dnia 12 października 1993 r. ustanawiające system kontroli mający zastosowanie do wspólnej polityki rybołówstwa¹⁹.

Art. 36 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 36

1. Komisję wspomaga Komitet Zarządzający ds. rybołówstwa i akwakultury, ustanowiony na mocy art. 17 rozporządzenia (EWG) nr 3760/92.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE^{*}.

Termin określony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się na jeden miesiąc.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

^{*}Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

11. Rozporządzenie Rady (WE) nr 520/94 z dnia 7 marca 1994 r. ustanawiające wspólnotową procedurę zarządzania kontyngentami ilościowymi²⁰.

Art. 22 i 23 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 22

1. Komisję wspomaga komitet.

2. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

Artykuł 23

W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE^{*}.

Termin określony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się jeden miesiąc.

^{*}Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

12. Rozporządzenie Rady (WE) nr 1467/94 z dnia 20 czerwca 1994 r. w sprawie ochrony, opisu, zbierania i wykorzystania zasobów genetycznych w rolnictwie²¹.

W art. 13 skreśla się ust. 2 i 3.

¹⁹ Dz.U. L 261 z 20.10.1993, str. 1; rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2846/98 (Dz.U. L 358 z 31.12.1998, str. 5).

²⁰ Dz.U. L 66 z 10.3.1994, str. 1; rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 138/96 (Dz.U. L 21 z 27.1.1996, str. 6).

²¹ Dz.U. L 159 z 28.6.1994, str. 1.

Art. 14 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 14

1. Komisję wspomaga Komitet ds. ochrony, opisu, zbierania i wykorzystania zasobów genetycznych w rolnictwie.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Termin określony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się na jeden miesiąc.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

13. Rozporządzenie Rady (WE) nr 1798/94 z dnia 18 lipca 1994 r. otwierające i ustalające zarządzanie wspólnotowymi kontyngentami taryfowymi na niektóre produkty rolne pochodzące z Bułgarii, Republiki Czeskiej, Węgier, Polski, Rumunii i Słowacji i ustanawiające szczegółowe przepisy dostosowujące wymienione kontyngenty (1994-1997)²².

Art. 6 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 6

1. Komisję wspomaga Komitet Kodeksu Celnego, ustanowiony na mocy art. 247 rozporządzenia (EWG) nr 2913/92*.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 302 z 19.10.1992, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

14. Rozporządzenie Rady (WE) nr 3295/94 z dnia 22 grudnia 1994 r. ustanawiające środki uniemożliwiające dopuszczenie do wolnego obrotu, wywozu, powrotnego wywozu lub poddawania procedurze zawieszającej towarów podrabianych i towarów pirackich²³.

W art. 12 skreśla się wyrażenie „ust. 3 i 4”.

Art. 13 otrzymuje brzmienie:

²² Dz.U. L 189 z 23.7.1994, str. 1; rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 921/96 (Dz.U. L 126 z 24.5.1996, str. 1).

²³ Dz. U. L 341 z 30.12.1994, str. 8; rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 241/1999 (Dz.U. L 27 z 2.2.1999, str. 1).

„Artykuł 13

1. Komisję wspomaga Komitet Kodeksu Celnego ustanowiony na mocy art. 247 rozporządzenia (EWG) nr 2913/92.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Termin określony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet przyjmuje swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

15. Rozporządzenie Rady (WE) nr 603/95 z dnia 21 lutego 1995 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku suszu paszowego²⁴.

Art. 17 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 17

1. Komisję wspomaga komitet.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Termin określony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się na jeden miesiąc.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

16. Rozporządzenie Rady (WE) nr 1526/97 z dnia 26 czerwca 1997 r. w sprawie zarządzania systemem podwójnej kontroli bez limitów ilościowych w wywozie niektórych wyrobów stalowych objętych Traktatem WE i Traktatem EWWiS, z Ukrainy do Wspólnoty Europejskiej²⁵.

Art. 6 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 6

Komitet

1. Komisję wspomaga komitet.

²⁴ Dz.U. L 63 z 21.3.1995, str. 1; rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1347/95 (Dz.U. L 131 z 15.6.1995, str. 1).

²⁵ Dz.U. L 210 z 4.8.1997, str. 1; rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 501/2000 (Dz.U. L 62 z 9.3.2000, str. 1).

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Termin określony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się na jeden miesiąc.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

17. Rozporządzenie Rady (WE) nr 2135/97 z dnia 24 lipca 1997 r. w sprawie zarządzania systemem podwójnej kontroli bez limitów ilościowych w wywozie niektórych wyrobów stalowych objętych Traktatem WE oraz Traktatem EWWiS, z Federacji Rosyjskiej do Wspólnoty Europejskiej²⁶.

Art. 6 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 6*

Komitet

1. Komisję wspomaga komitet.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Termin określony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się na jeden miesiąc.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

18. Dyrektywa Rady 98/29/WE z dnia 7 maja 1998 r. w sprawie harmonizacji głównych przepisów dotyczących ubezpieczenia kredytów eksportowych dla transakcji objętych ubezpieczeniem średnio- i długoterminowym²⁷.

Art. 4 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 4*

Komitet

1. Komisję wspomaga komitet.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Termin określony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się na jeden miesiąc.

²⁶ Dz.U. L 300 z 4.11.1997, str. 1; rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 793/2000 (Dz.U. L 96 z 18.4.2000, str. 1).

²⁷ Dz.U. L 148 z 19.5.1998, str. 22.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny

^{*}Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

19. Rozporządzenie Rady (WE) nr 1706/98 z dnia 20 lipca 1998 r. w sprawie uzgodnień dotyczących produktów rolnych oraz towarów uzyskanych dzięki przetworzeniu produktów rolnych pochodzących z państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku (państw AKP) i uchylające rozporządzenie (EWG) nr 715/90²⁸.

W art. 30 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. W przypadku odniesienia do niniejszego ustępu zastosowanie mają art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE^{*}.

Termin określony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się na jeden miesiąc.

^{*}Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

Dodaje się ustęp w brzmieniu:

„7. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.”

20. Dyrektywa Rady 98/56/WE z dnia 20 lipca 1998 r. w sprawie obrotu materiałem rozmnożeniowym roślin ozdobnych²⁹.

Art. 17 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 17

1. Komisję wspomaga Komitet nazywany Stałym Komitetem ds. materiału rozmnożeniowego roślin ozdobnych.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE^{*}.

Termin określony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się na jeden miesiąc.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

^{*}Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

21. Rozporządzenie Rady (WE) nr 1254/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wołowiny i cielęciny³⁰.

Art. 43 otrzymuje brzmienie:

²⁸ Dz.U. L 215 z 1.8.1998, str. 12.

²⁹ Dz.U. L 226 z 13.8.1998, str. 16.

³⁰ Dz.U. L 160 z 26.6.1999, str. 21; rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2345/2001 (Dz.U. L 315 z 1.12.2001, str. 29).

„Artykuł 43

1. Komisję wspomaga Komitet Zarządzający ds. wołowiny i cielęciny.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Termin określony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się na jeden miesiąc.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

*Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

22. Rozporządzenie Rady (WE) nr 1255/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku mleka i przetworów mlecznych³¹.

Art. 42 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 42

1. Komisję wspomaga Komitet Zarządzający ds. mleka i przetworów mlecznych.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Termin określony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się na jeden miesiąc.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

*Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

23. Rozporządzenie Rady (WE) nr 1493/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wina³².

Art. 75 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 75

1. Komisję wspomaga Komitet Zarządzający ds. wina.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Termin określony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się na jeden miesiąc.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

³¹ Dz.U. L 160 z 26.6.1999, str. 48; rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 509/2002 (Dz.U. L 79 z 22.3.2002, str. 15).

³² Dz.U. L 179 z 14.7.1999, str. 1; rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2585/2001 (Dz.U. L 345 z 29.12.2001, str. 10).

^{*}Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

ZAŁĄCZNIK III
PROCEDURA REGULACYJNA

Wykaz instrumentów zaliczanych do procedury regulacyjnej dostosowanych do odpowiednich przepisów decyzji 1999/468/WE zgodnie z poniższymi zmianami:

1. Decyzja Rady 80/1096/EWG z dnia 11 listopada 1980 r. wprowadzająca wspólnotowe środki finansowe dla zwalczania klasycznego pomoru świń³³.

Art. 6 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 6

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na podstawie art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwala swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

2. Dyrektywa Rady 88/407/EWG z dnia 14 czerwca 1988 r. ustanawiająca warunki zdrowotne zwierząt wymagane w handlu wewnątrzspółnotowym oraz w przywozie zamrożonego nasienia bydła domowego³⁴.

Art. 18 i 19 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 18

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na podstawie art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwala swój regulamin wewnętrzny.

Artykuł 19

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt.

³³ Dz.U. L 325 z 1.12.1980, str. 5; decyzja ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

³⁴ Dz.U. L 194 z 22.7.1988, str. 10; dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na 15 dni.

^{*}Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

^{**}Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

3. Dyrektywa Rady 88/661/EWG z dnia 19 grudnia 1988 r. w sprawie norm zootechnicznych mających zastosowanie do zwierząt hodowlanych z gatunku świn³⁵.

Art. 11 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 11

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. zootechniki ustanowiony na mocy decyzji 77/505/EWG.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE^{*}.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

^{*}Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

4. Dyrektywa Rady 89/437/EWG z dnia 20 czerwca 1989 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na produkcję i wprowadzanie do obrotu produktów jajecznych³⁶.

Art. 13 i 14 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 13

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002^{*}.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE^{**}.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na 15 dni..

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

Artykuł 14

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt.

³⁵ Dz.U. L 382 z 31.12.1988, str. 36; dyrektywa zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

³⁶ Dz.U. L 212 z 22.7.1989, str. 87; dyrektywa zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Termin określony w art. 5 ust. 36decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

5. Dyrektywa Rady 89/556/EWG z dnia 25 września 1989 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy oraz przywóz z państw trzecich zarodków bydła domowego³⁷.

Art. 17 i 18 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 17

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na 15 dni.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

Artykuł 18

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

6. Dyrektywa Rady 89/662/EWG z dnia 11 grudnia 1989 r. dotycząca kontroli weterynaryjnych w handlu wewnątrzspółnotowym w perspektywie wprowadzenia rynku wewnętrznego³⁸.

Art. 17 i 18 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 17

³⁷ Dz.U. L 302 z 19.10.1989, str. 1; dyrektywa ostatnio zmieniona decyzją Komisji 94/113/WE (Dz.U. L 53 z 24.2.1994, str. 23).

³⁸ Dz.U. L 395 z 30.12.1989, str. 13; dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 92/118/EWG (Dz.U. L 62 z 15.3.1993, str. 49).

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na 15 dni.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

Artykuł 18

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt.

2. W przypadku dokonania odniesienia do niniejszego artykułu, mają zastosowanie art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

7. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 737/90 z dnia 22 marca 1990 r. w sprawie warunków regulujących przywóz produktów rolnych pochodzących z państw trzecich w następstwie wypadku w elektrowni jądrowej w Czarnobylu³⁹.

Art. 7 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 7

1. Komisję wspomaga komitet.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na jeden miesiąc.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

8. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2377/90 z dnia 26 czerwca 1990 r. ustanawiające wspólnotową procedurę określania maksymalnych limitów pozostałości weterynaryjnych produktów leczniczych w środkach spożywczych pochodzenia zwierzęcego⁴⁰.

Art. 8 otrzymuje brzmienie:

³⁹ Dz.U. L 82 z 29.3.1990, str. 1; rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 616/2000 (Dz.U. L 75 z 24.3.2000, str. 1).

⁴⁰ Dz.U. L 224 z 18.8.1990, str. 1; rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1752/2002 (Dz.U. L 264 z 2.10.2002, str. 18).

„Artykuł 8

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. weterynaryjnych produktów leczniczych.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Stały Komitet przyjmuje swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

Art. 10 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 10

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. weterynaryjnych produktów leczniczych.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na 15 dni.

9. Decyzja Rady 90/424/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie wydatków w dziedzinie weterynarii⁴¹.

Art. 41 i 42 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 41

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

Artykuł 42

1. Komitet wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

⁴¹ Dz.U. L 224 z 18.8.1990, str. 19; decyzja ostatnio zmieniona decyzją 2001/572/WE (Dz.U. L 203 z 28.7.2001, str. 16).

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na 15 dni.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

10. Dyrektywa Rady 90/426/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących przemieszczanie i przywóz zwierząt z rodziny koniowatych z państw trzecich⁴².

Art. 24 i 25 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 24

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

Artykuł 25

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na 15 dni.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

11. Dyrektywa Rady 90/429/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. ustanawiająca warunki zdrowotne zwierząt mające zastosowanie w handlu wewnątrzspółnotowym oraz przywozie nasienia trzody chlewnej⁴³.

Art. 18 i 19 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 18

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.

⁴² Dz.U. L 224 z 18.8.1990, str. 42; dyrektywa ostatnio zmieniona decyzją Komisji 2002/160/WE (Dz.U. L 53 z 23.2.2002, str. 37).

⁴³ Dz.U. L 224 z 18.8.1990, str. 62; dyrektywa ostatnio zmieniona decyzją Komisji 2000/39/WE (Dz.U. L 13 z 19.1.2000, str. 21).

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

Artykuł 19

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na 15 dni.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

12. Decyzja Rady 90/495/EWG z dnia 24 września 1990 r. wprowadzająca wspólnotowe środki finansowe w celu zwalczania zakaźnej martwicy układu krwiotwórczego ryb łososiowatych we Wspólnocie⁴⁴.

Art. 10 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 10

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

13. Dyrektywa Rady 90/539/EWG z dnia 15 października 1990 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy i przywóz z państw trzecich drobiu i jaj wylęgowych⁴⁵.

Art. 32 i 33 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 32

⁴⁴ Dz.U. L 276 z 6.10.1990, str. 37.

⁴⁵ Dz.U. L 303 z 31.10.1990, str. 6; dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 1999/90/WE (Dz.U. L 300 z 23.11.1999, str. 19).

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt, ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

Artykuł 33

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na 15 dni.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

14. Dyrektywa Rady 90/642/EWG z dnia 27 listopada 1990 r. w sprawie ustalania najwyższych dopuszczalnych poziomów pozostałości pestycydów w niektórych produktach pochodzenia roślinnego, w tym owocach i warzywach, oraz na ich powierzchni⁴⁶.

Art. 10a otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 10a

1. Komisję wspomaga komitet.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

15. Dyrektywa Rady 90/667/EWG z dnia 27 listopada 1990 r. ustanawiająca przepisy weterynaryjne w zakresie usuwania i przetwarzania odpadów zwierzęcych, wprowadzania ich do obrotu oraz zapobiegania obecności czynników chorobotwórczych w paszach wytwarzanych ze zwierząt lub ryb i zmieniająca dyrektywę 90/425/EWG⁴⁷.

⁴⁶ Dz.U. L 350 z 14.12.1990, str. 71; dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2002/76/WE (Dz.U. L 240 z 7.9.2002, str. 45).

⁴⁷ Dz.U. L 363 z 27.12.1990, str. 51; dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

Art. 18 i 19 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 18

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt, ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na 15 dni.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

Artykuł 19

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

16. Dyrektywa Rady 91/495/EWG z dnia 27 listopada 1990 r. dotycząca zdrowia publicznego i problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na produkcję i wprowadzanie do obrotu mięsa króliczego oraz dziczyzny hodowlanej⁴⁸.

Art. 20 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 20

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt, ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

17. Dyrektywa Rady 91/67/EWG z dnia 28 stycznia 1991 r. dotycząca warunków

⁴⁸ Dz.U. L 268 z 24.9.1991, str. 41; dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 1994/65/WE (Dz.U. L 368 z 31.12.1994, str. 10).

zdrowotnych zwierząt obowiązujących przy wprowadzeniu na rynek zwierząt i produktów akwakultury⁴⁹.

Art. 26 i 27 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 26

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt, ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

Artykuł 27

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na 15 dni.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

18. Dyrektywa Rady 91/68/EWG z dnia 28 stycznia 1991 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt, regulujących handel wewnątrzspółnotowy owcami i kozami⁵⁰.

Art. 15 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 15

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt, ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

⁴⁹ Dz.U. L 46 z 19.2.1991, str. 1; dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 98/45/WE (Dz.U. L 189 z 3.7.1998, str. 12).

⁵⁰ Dz.U. L 46 z 19.2.1991, str. 19; dyrektywa ostatnio zmieniona decyzją Komisji 2002/261/WE (Dz.U. L 91 z 6.4.2002, str. 31).

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

19. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2092/91 z dnia 24 czerwca 1991 r. w sprawie produkcji ekologicznej produktów rolnych oraz znakowania produktów rolnych i środków spożywczych⁵¹.

Art. 14 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 14

1. Komisję wspomaga komitet.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

20. Dyrektywa Rady 91/414/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. dotycząca wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin⁵².

Art. 19 i 20 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 19

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt, ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

Artykuł 20

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na 15 dni.

⁵¹ Dz.U. L 198 z 22.7.1991, str. 1; rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 473/2002 (Dz.U. L 75 z 16.3.2002, str. 21).

⁵² Dz.U. L 230 z 19.8.1991, str. 1; dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 2002/81/WE (Dz.U. L 276 z 12.10.2002, str. 28).

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

21. Dyrektywa Rady 91/492/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. ustanawiająca warunki zdrowotne dotyczące produkcji i wprowadzania na rynek żywych małży dwuskorupowych⁵³.

Art. 12 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 12*

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

22. Dyrektywa Rady 91/493/EWG z dnia 22 lipca 1991 r. ustanawiająca warunki zdrowotne dotyczące produkcji i wprowadzania na rynek produktów rybołówstwa⁵⁴.

Art. 15 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 15*

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt, ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

23. Dyrektywa Rady 91/497/EWG z dnia 29 lipca 1991 r. zmieniająca i ujednolicająca dyrektywę 64/433/EWG w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy świeżym mięsem w celu rozszerzenia jej stosowania na

⁵³ Dz.U. L 268 z 24.9.1991, str. 1; dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 97/79/WE (Dz.U. L 24 z 30.1.1998, str. 31).

⁵⁴ Dz.U. L 268 z 24.9.1991, str. 15; dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 97/79/WE (Dz.U. L 24 z 30.1.1998, str. 31).

produkcję i wprowadzanie do obrotu świeżego mięsa⁵⁵.

Art. 16 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 16

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt, ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

24. Dyrektywa Rady 91/628/EWG z dnia 19 listopada 1991 r. w sprawie ochrony zwierząt podczas transportu i zmieniająca dyrektywy 91/425/EWG i 91/496/EWG⁵⁶.

Art. 17 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 17

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt, ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

25. Dyrektywa Rady 91/629/EWG z dnia 19 listopada 1991 r. ustanawiająca minimalne normy ochrony cieląt⁵⁷.

Art. 10 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 10

⁵⁵ Dz.U. L 268 z 24.9.1991, str. 69; dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 92/5/EWG (Dz.U. L 57 z 2.3.1992, str. 1).

⁵⁶ Dz.U. L 340 z 11.12.1991, str. 17; dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 95/29/WE (Dz.U. L 148 z 30.6.1995, str. 52).

⁵⁷ Dz.U. L 340 z 11.12.1991, str. 28; dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 97/2/WE (Dz.U. L 25 z 28.1.1997, str. 24).

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt, ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

*Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

26. Dyrektywa Rady 91/630/EWG z dnia 19 listopada 1991 r. ustanawiająca minimalne normy ochrony świń⁵⁸.

Art. 10 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 10

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt, ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

*Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

27. Dyrektywa Rady 92/33/EWG z dnia 28 kwietnia 1992 r. w sprawie obrotu materiałem rozmnożeniowym oraz siewnym warzyw, innym niż nasiona⁵⁹.

Art. 22 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 22

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. nasion i materiału rozmnożeniowego dla rolnictwa, ogrodnictwa i leśnictwa.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu, art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE stosuje się zgodnie z przepisami zawartymi w jej art. 7 i 8*.

⁵⁸ Dz.U. L 340 z 11.12.1991, str. 33; dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 2001/93/WE (Dz.U. L 316 z 1.12.2001, str. 36).

⁵⁹ Dz.U. L 157 z 10.6.1992, str. 1; dyrektywa ostatnio zmieniona decyzją 2002/111/WE (Dz.U. L 41 z 13.2.2002, str. 43).

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

^{*} Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

28. Dyrektywa Rady 92/34/EWG z dnia 28 kwietnia 1992 r. w sprawie obrotu materiałem rozmnożeniowym roślin owocowych oraz roślinami owocowymi przeznaczonymi do produkcji owoców⁶⁰.

Art. 22 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 22

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. materiału rozmnożeniowego i roślin owocowych oraz ich gatunków.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE^{*}.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

^{*} Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

29. Dyrektywa Rady 92/35/EWG z dnia 29 kwietnia 1992 r. ustanawiająca zasady kontroli i środki zwalczania afrykańskiego pomoru koni⁶¹.

Art. 19 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 19

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt, ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002^{*}.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE^{**}.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

^{*} Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

^{**} Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

30. Dyrektywa Rady 92/40/EWG z dnia 19 maja 1992 r. wprowadzająca wspólnotowe środki zwalczania grypy drobiu⁶².

Art. 21 otrzymuje brzmienie:

⁶⁰ Dz.U. L 157 z 10.6.1992, str. 10; dyrektywa ostatnio zmieniona decyzją Komisji 1999/30/WE (Dz.U. L 8 z 14.1.1999, str. 30).

⁶¹ Dz.U. L 157 z 10.6.1992, str. 19; dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

⁶² Dz.U. L 167 z 22.6.1992, str. 1; dyrektywa zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

„Artykuł 21

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt, ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

31. Dyrektywa Rady 92/45/EWG z dnia 16 czerwca 1992 r w sprawie zdrowia publicznego i problemów zdrowotnych zwierząt odnoszących się do odstrzału dzikiej zwierzyny oraz wprowadzania do obrotu dziczyzny⁶³.

Art. 22 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 22

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt, ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu, art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE stosuje się zgodnie z przepisami zawartymi w jej art. 7**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

32. Dyrektywa Rady 92/46/EWG z dnia 16 czerwca 1992 r. ustanawiająca przepisy zdrowotne dla produkcji i wprowadzania do obrotu surowego mleka, mleka poddanego obróbce cieplnej i produktów na bazie mleka⁶⁴.

Art. 31 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 31

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt, dalej zwany „Stałym Komitetem”, ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr

⁶³ Dz.U. L 268 z 14.9.1992, str. 35; dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 97/79/WE (Dz.U. L 24 z 30.1.1998, str. 31).

⁶⁴ Dz.U. L 268 z 14.9.1992, str. 1; dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 96/23/WE (Dz.U. L 6 z 9.1.1996, str. 10).

178/2002* .

W przypadku zagadnień chemicznych lub technicznych, przedstawiciele Komisji, po konsultacji z Komitetem Zarządzającym ds. mleka i przetworów mlecznych, ustanowionym rozporządzeniem (EWG) nr 804/68, przedkładają Stałemu Komitetowi projekt środków, które należy przyjąć.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE** .

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

33. Decyzja Rady 92/438/EWG z dnia 13 lipca 1992 r. w sprawie komputeryzacji weterynaryjnych procedur przywozowych (Projekt SHIFT), zmieniająca dyrektywy 90/675/EWG, 91/496/EWG, 91/628/EWG i decyzję 90/424/EWG, oraz uchylająca decyzję 88/192/EWG⁶⁵.

Art. 13 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 13

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt, ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002* .

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE** .

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

34. Dyrektywa Rady 92/66/EWG z dnia 14 lipca 1992 r. wprowadzająca wspólnotowe środki zwalczania rzekomego pomoru drobiu⁶⁶.

Art. 25 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 25

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002* .

⁶⁵ Dz.U. L 243 z 25.8.1992, str. 27; decyzja zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

⁶⁶ Dz.U. L 260 z 5.9.1992, str. 1; dyrektywa zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE^{**}.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

^{*}Dz. U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

^{**}Dz. U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

35. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2081/92 z dnia 14 lipca 1992 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia dla produktów rolnych i środków spożywczych⁶⁷.

Art. 15 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 15

1. Komisję wspiera komitet.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE^{*}.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

^{*}Dz. U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

36. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2082/92 z dnia 14 lipca 1992 r. w sprawie świadectw o szczególnym charakterze dla produktów rolnych i środków spożywczych⁶⁸.

Art. 19 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 19

1. Komisję wspiera komitet.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE^{*}.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

^{*}Dz. U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

⁶⁷ Dz.U. L 208 z 24.7.1992, str. 1; rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2796/2000 (Dz. U. L 324 z 21.12.2000, str. 26).

⁶⁸ Dz.U. L 208 z 24.7.1992, str. 9; rozporządzenie zmienione Aktem Przystąpienia z 1994 r.

37. Dyrektywa Rady 92/117/EWG z dnia 17 grudnia 1992 r. dotycząca środków ochrony przed określonymi chorobami odzwierzęcymi i odzwierzęcymi czynnikami chorobotwórczymi u zwierząt i w produktach pochodzenia zwierzęcego, w celu zapobieżenia zakażeniom i zatruciom przenoszonym przez żywność⁶⁹.

Art. 16 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 16

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz. U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz. U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

38. Dyrektywa Rady 92/119/EWG z dnia 17 grudnia 1992 r. wprowadzająca ogólne wspólnotowe środki zwalczania niektórych chorób zwierząt i szczególne środki odnoszące się do choroby pęcherzykowej świń⁷⁰.

Art. 25 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 25

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz. U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz. U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

39. Dyrektywa Rady 93/74/EWG z dnia 13 września 1993 r. w sprawie pasz przeznaczonych do szczególnych potrzeb żywieniowych⁷¹.

⁶⁹ Dz.U. L 62 z 15.3.1993, str. 38; dyrektywa zmieniona dyrektywą 1999/72/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 210 z 10.8.1999, str. 12).

⁷⁰ Dz.U. L 62 z 15.3.1993, str. 69; dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2002/60/WE (Dz.U. L 192 z 20.7.2002, str. 27).

⁷¹ Dz.U. L 237 z 22.9.1993, str. 23; dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 1999/29/WE (Dz.U. L 115 z 4.5.1999, str. 32).

Art. 9 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 9

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002^{*}.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE^{**}.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

^{*} Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

^{**} Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

40. Dyrektywa Rady 93/119/WE z dnia 22 grudnia 1993 r. w sprawie ochrony zwierząt podczas uboju lub zabijania⁷².

Art. 16 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 16

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002^{*}.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE^{**}.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

^{*} Dz.U. L z 1.2.2002, str. 1.

^{**} Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

41. Rozporządzenie Rady (WE) nr 3036/94 z dnia 8 grudnia 1994 r. ustanawiające zasady gospodarczego uszlachetniania biernego stosowane do niektórych wyrobów włókienniczych i odzieżowych przywożonych powtórnie do Wspólnoty po obróbce lub uszlachetnieniu w niektórych państwach trzecich⁷³.

Art. 12 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 12

⁷² Dz.U. L 340 z 31.12.1993, str. 21.

⁷³ Dz.U. L 322 z 15.12.1994, str. 1.

1. Komisję wspomaga Komitet, zwany „Komitetem ds. zasad gospodarczego uszlachetniania biernego wyrobów włókienniczych”.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na jeden miesiąc.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

42. Dyrektywa Rady 94/65/WE z dnia 14 grudnia 1994 r. ustanawiająca wymagania dotyczące produkcji i wprowadzania na rynek mielonego mięsa oraz przetworów mięsnych⁷⁴.

Art. 20 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 20

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

43. Decyzja Rady 95/408/WE z dnia 22 czerwca 1995 r. w sprawie warunków ustalania, na okres przejściowy, tymczasowych wykazów zakładów z państw trzecich, z których Państwom Członkowskim zezwala się na przywóz niektórych produktów pochodzenia zwierzęcego, produktów rybołówstwa lub żywych małży dwuskorupowych⁷⁵.

Art. 4 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 4

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

⁷⁴ Dz.U. L 368 z 31.12.1994, str. 10.

⁷⁵ Dz. U. L 243 z 11.10.1995, str. 17; decyzja ostatnio zmieniona decyzją 2001/4/WE (Dz.U. L 2 z 5.1.2001, str. 21).

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na 15 dni.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

44. Dyrektywa Rady 95/69/WE z dnia 22 grudnia 1995 r. ustanawiająca warunki i środki dla zatwierdzania i rejestracji określonych zakładów i pośredników prowadzących działalność w sektorze pasz zwierzęcych i zmieniająca dyrektywy 70/524/EWG, 74/63/EWG, 79/373/EWG i 82/471/EWG⁷⁶.

Art. 16 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 16

Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

45. Dyrektywa Rady 95/70/WE z dnia 22 grudnia 1995 r. wprowadzająca minimalne wspólnotowe środki zwalczania niektórych chorób małży dwuskorupowych⁷⁷.

Art. 10 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 10

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

⁷⁶ Dz.U. L 332 z 30.12.1995, str. 15; dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 1999/20/WE (Dz.U. L 80 z 25.3.1999, str. 20).

⁷⁷ Dz. U. L 332 z 30.12.1995, str. 33; dyrektywa zmieniona decyzją Komisji 2003/83/WE (Dz.U. L 32 z 7.2.2003, str. 13).

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

46. Dyrektywa Rady 96/23/WE z dnia 29 kwietnia 1996 r. w sprawie środków monitorowania niektórych substancji i ich pozostałości u żywych zwierząt i w produktach zwierzęcych oraz uchylająca dyrektywy 85/358/EWG i 86/469/EWG i decyzje 89/187/EWG i 91/664/EWG⁷⁸.

Art. 33 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 33

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE^{**}.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

47. Dyrektywa Rady 96/25/WE z dnia 29 kwietnia 1996 r. w sprawie obrotu materiałami paszowymi, zmieniająca dyrektywy 70/524/EWG, 74/63/EWG, 82/471/EWG i 93/74/EWG oraz uchylająca dyrektywę 77/101/EWG⁷⁹.

Art. 13 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 13

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE^{**}.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

48. Dyrektywa Rady 98/56/WE z dnia 20 lipca 1998 r. w sprawie obrotem materiałem

⁷⁸ Dz.U. L 125 z 23.5.1996, str. 10.

⁷⁹ Dz.U. L 125 z 23.5.1996, str. 35; dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2001/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 234 z 1.9.2001, str. 55).

rozmnożeniowym roślin ozdobnych⁸⁰.

Art. 18 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 18

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. materiału rozmnożeniowego i roślin ozdobnych.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

* Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

49. Dyrektywa Rady 98/58/WE z dnia 20 lipca 1998 r. dotycząca ochrony zwierząt hodowlanych⁸¹.

Art. 9 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 9

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

50. Dyrektywa Rady 1999/29/WE z dnia 22 kwietnia 1999 r. w sprawie substancji i produktów niepożądanych w środkach żywienia zwierząt⁸².

Art. 13 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 13

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji

⁸⁰ Dz.U. L 226 z 13.8.1998, str. 16.

⁸¹ Dz.U. L 221 z 8.8.1998, str. 23.

⁸² Dz.U. L 115 z 4.5.1999, str. 32; dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2001/102/WE (Dz.U. L 6 z 10.1.2002, str. 45).

1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

51. Dyrektywa 1999/74/WE z dnia 19 lipca 1999 r. ustanawiająca minimalne normy dotyczące ochrony kur niosek⁸³.

Art. 11 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 11

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

52. Dyrektywa Rady 2000/29/WE z dnia 8 maja 2000 r. w sprawie środków ochronnych przed wprowadzaniem do Wspólnoty organizmów szkodliwych dla roślin lub produktów roślinnych i przed ich rozprzestrzenianiem się we Wspólnocie⁸⁴.

Art. 17 i 18 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 17

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

Artykuł 18

⁸³ Dz.U. L 203 z 3.8.1999, str. 53.

⁸⁴ Dz.U. L 169 z 10.7.2000, str. 1; dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 2002/36/WE (Dz.U. L 116 z 3.5.2002, str. 16).

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 807/2003

z dnia 14 kwietnia 2003 r.

**dostosowujące do decyzji 1999/468/WE przepisy odnoszące się do komitetów
wspomagających Komisję w wykonywaniu jej uprawnień wykonawczych
ustanowionych w instrumentach Rady przyjętych zgodnie z procedurą konsultacji
(jednomyślność)**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 93, 94, 269, 279 i 308,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

po konsultacji z Trybunałem Obrachunkowym, dotyczącej rozporządzenia Rady (EWG, EURATOM) nr 1553/89 z dnia 29 maja 1989 r. w sprawie ostatecznych jednolitych warunków poboru środków własnych pochodzących z podatku od wartości dodanej⁴,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Decyzja Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiająca warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji⁵ zastąpiła decyzję 87/373/EWG⁶.
- (2) Zgodnie z deklaracją Rady i Komisji⁷ w sprawie decyzji 1999/468/WE, przepisy odnoszące się do komitetów wspomagających Komisję w wykonywaniu jej uprawnień wykonawczych, przewidziane w zakresie stosowania decyzji 87/373/EWG, należy dostosować w celu doprowadzenia do ich zgodności z przepisami art. 3, 4 i 5 decyzji 1999/468/WE.
- (3) Wymieniona deklaracja wskazuje metody dostosowywania procedur komitetów, co następuje automatycznie, pod warunkiem że nie wpływa na charakter komitetu przewidziany w akcie podstawowym.
- (4) Terminy ustalone w przepisach podlegających dostosowaniu muszą pozostać w mocy. W każdym przypadku, w którym brak jest terminu ustanowionego do przyjęcia środków,

¹ Dz.U. C 75 E z 26.3.2000, str. 448.

² Opinia z dnia 11 marca 2003 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

³ Dz.U. C 241 z 7.10.2002, str. 128.

⁴ Dz.U. L 155 z 7.6.1989, str. 9.

⁵ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.

⁶ Dz.U. L 197 z 18.7.1987, str. 33.

⁷ Dz.U. C 203 z 17.7.1999, str. 1.

należy ustalić termin trzymiesięczny.

- (5) Przepisy dotyczące instrumentów przewidujących odwołanie się do procedury komitetu typu I, ustanowionej na mocy decyzji 87/373/EWG, muszą więc zostać zastąpione przepisami dotyczącymi procedury doradczej przewidzianej w art. 3 decyzji 1999/468/WE.
- (6) Przepisy dotyczące instrumentów przewidujących odwołanie się do procedur komitetu typu IIa i IIb, ustanowionych na mocy decyzji 87/373/EWG, muszą zostać zastąpione przepisami dotyczącymi procedury zarządzania przewidzianej w art. 4 decyzji 1999/468/WE.
- (7) Przepisy dotyczące instrumentów przewidujących odwołanie się do procedur komitetu typu IIIa i IIIb, ustanowionych na mocy decyzji 87/373/EWG, muszą zostać zastąpione przepisami dotyczącymi procedury regulacyjnej przewidzianej w art. 5 decyzji 1999/468/WE.
- (8) Niniejsze rozporządzenie ma na celu wyłącznie ujednoczenie procedur komitetów. Nazwa komitetów odnosząca się do wymienionych procedur, gdzie stosowne, została zmieniona,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W odniesieniu do procedury doradczej, instrumenty wymienione w załączniku I do niniejszego rozporządzenia zostają dostosowane zgodnie z tym załącznikiem, w celu przestrzegania odpowiednich przepisów decyzji 1999/468/WE.

Artykuł 2

W odniesieniu do procedury zarządzania, instrumenty wymienione w załączniku II do niniejszego rozporządzenia zostają dostosowane zgodnie z tym załącznikiem, w celu przestrzegania odpowiednich przepisów decyzji 1999/468/WE..

Artykuł 3

W odniesieniu do procedury regulacyjnej, instrumenty wymienione w załączniku III do niniejszego rozporządzenia zostają dostosowane zgodnie z tym załącznikiem, w celu przestrzegania odpowiednich przepisów decyzji 1999/468/WE.

Artykuł 4

Odniesienia do przepisów dotyczących instrumentów wymienionych w załącznikach I, II i III należy rozumieć jako odwołania do tych przepisów w brzmieniu dostosowanym przez niniejsze rozporządzenie.

Odniesienia w niniejszym rozporządzeniu do poprzednich nazw należy rozumieć jako odniesienia do nowych nazw.

Artykuł 5

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 14 kwietnia 2003 r.

W imieniu Rady

A.GIANNITSIS

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I
PROCEDURA DORADCZA

Wykaz instrumentów zaliczanych do procedury doradczej, dostosowanych do odpowiednich przepisów decyzji 1999/468/WE zgodnie z poniższymi zmianami:

1. Decyzja Rady 87/95/EWG z dnia 22 grudnia 1986 r. w sprawie normalizacji w dziedzinie technologii informatycznych i telekomunikacji⁸.

Art. 7 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

- „1. a) Podczas swojego dążenia do realizacji celów oraz w swoim zarządzaniu działalnością przewidzianą w niniejszej decyzji, Komisję wspomaga komitet o nazwie „Grupa wyższych urzędników ds. normalizacji w dziedzinie technologii informatycznych”.

W zakresie zagadnień telekomunikacyjnych Komisję wspomaga komitet o nazwie „Grupa wyższych urzędników ds. telekomunikacji” określony w art. 5 dyrektywy 86/361/EWG.

- b) W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 3 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

*Dz.U. L 184 z 17. 7. 1999, str. 23.”

2. Rozporządzenie Rady (EWG, EURATOM) nr 1553/89 z dnia 29 maja 1989 r. w sprawie ostatecznych jednolitych warunków poboru środków własnych pochodzących z podatku od wartości dodanej⁹.

Art. 13 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

- „4. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 3 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

*Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

Dodaje się ustęp w brzmieniu:

- „6. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.”

⁸ Dz.U. L 36 z 7.2.1987, str. 31.

⁹ Dz.U. L 155 z 7.6.1989, str. 9. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE, EURATOM) nr 1026/1999 (Dz.U. L 126 z 20.5.1999, str. 1).

ZAŁĄCZNIK II
PROCEDURA ZARZĄDZANIA

Wykaz instrumentów zaliczanych do procedury zarządzania dostosowanych do odpowiednich przepisów decyzji 1999/468/WE, zgodnie z poniższymi zmianami:

1. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3906/89 z dnia 18 grudnia 1989 r. w sprawie pomocy gospodarczej dla niektórych państw Europy Środkowej i Wschodniej¹⁰.

Art. 9 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 9

1. Komisję wspomaga komitet określany jako Komitet ds. pomocy w dziedzinie restrukturyzacji gospodarczej w państwach wymienionych w art. 1. Obserwator z ramienia Europejskiego Banku Inwestycyjnego uczestniczy w obradach komitetu dotyczących zagadnień związanych z bankiem.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Okres ustanowiony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się na sześć tygodni.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

*Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

2. Decyzja Rady 1999/21/WE, EURATOM z dnia 14 grudnia 1998 r. przyjmująca wieloletni ramowy program działań w sektorze energetycznym (1998-2002) i związane z nim środki¹¹.

Art. 4 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. a) W zarządzaniu tym programem ramowym Komisję wspomaga komitet.

b) W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Okres ustanowiony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

c) Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

*Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.

¹⁰Dz.U. L 375 z 23.12.1989, str. 11. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2500/2001 (Dz.U. L 342 z 27.12.2001, str. 1).

¹¹Dz.U. L 7 z 13.1.1999, str. 16.

ZAŁĄCZNIK III
PROCEDURA REGULACYJNA

Wykaz instrumentów zaliczanych do procedury regulacyjnej dostosowanych do odpowiednich przepisów decyzji 1999/468/WE, zgodnie z poniższymi zmianami:

1. Dyrektywa Rady 67/548/EWG z dnia 27 czerwca 1967 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych w zakresie klasyfikacji, pakowania i etykietowania substancji niebezpiecznych¹².

W art. 27 ust. 2 skreśla się wyrażenie ust. 4 lit. a).

Art. 29 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 29

1. Komisję wspomaga komitet.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

2. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

2. Dyrektywa Rady 70/156/EWG z dnia 6 lutego 1970 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do homologacji typu pojazdów silnikowych i ich przyczep¹³.

W art. 13 wprowadza się następujące zmiany:

- a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Komisję wspomaga komitet o nazwie „Komitet ds. dostosowania do postępu technicznego”.”

- b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art.5 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

¹²Dz.U. 196 z 16.8.1967, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2001/59/WE (Dz.U. L 225 z 21.8.2001, str. 1).

¹³Dz.U. L 42 z 23.2.1970, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2001/116/WE (Dz.U. L 18 z 21.1.2001, str. 1).

* Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

c) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„6. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.”

3. Dyrektywa Komisji 70/373/EWG z dnia 20 lipca 1970 r. w sprawie wprowadzania wspólnotowych metod pobierania próbek oraz dokonywania analiz do celów urzędowej kontroli pasz¹⁴.

Art. 3 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 3*

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

4. Dyrektywa Rady 71/118/EWG z dnia 15 lutego 1971 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na produkcję i wprowadzanie na rynek świeżego mięsa drobiowego¹⁵.

Art. 21 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 21*

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

¹⁴Dz.U. L 170 z 3.8.1970, str. 2. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

¹⁵Dz.U. L 55 z 8.3.1971, str. 23. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 97/79/WE (Dz.U. L 24 z 30.1.1998, str. 31).

5. Dyrektywa Rady 71/316/EWG z dnia 26 lipca 1971 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do wspólnych przepisów dotyczących zarówno instrumentów pomiarowych, jak i metod kontroli metrologicznej¹⁶.

Skreśla się art. 17 ust. 2.

Art. 18 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 18

1. Komisję wspomaga Komitet ds. dostosowania do postępu technicznego dyrektyw określonych w art. 16.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

*Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

6. Dyrektywa Rady 72/461/EWG z dnia 12 grudnia 1972 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy świeżym mięsem¹⁷.

Art. 9 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 9

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na piętnaście dni.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

7. Dyrektywa Rady 72/462/EWG z dnia 12 grudnia 1972 r. w sprawie problemów zdrowotnych i inspekcji weterynaryjnej przed przywozem z państw trzecich bydła, owiec i kóz oraz trzody chlewnej i świeżego mięsa lub produktów mięsnych¹⁸.

¹⁶ Dz.U. L 202 z 6.9.1971. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

¹⁷ Dz.U. L 302 z 31.12.1972, str. 24. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

¹⁸ Dz.U. L 302 z 31.12.1972, str. 28. Dyrektywa ostatnio zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 1452/2001 (Dz.U.

Art. 29 i 30 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 29

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

„Artykuł 30

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na piętnaście dni.

*Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

**Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

8. Dyrektywa Rady 73/361/EWG z dnia 19 listopada 1973 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich odnoszących się do zaświadczeń i oznakowań lin drucianych, łańcuchów i haków ładunkowych¹⁹.

Skreśla się art. 4 ust. 2.

Art. 5 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 5

1. Komisję wspomaga Komitet ds. dostosowania do postępu technicznego dyrektyw dotyczących znoszenia barier technicznych w handlu urządzeniami podnoszącymi i osprzętem.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

L 198 z 21.7.2001, str. 11).

¹⁹Dz.U. L 335 z 5.12.1973, str. 51. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 91/368/EWG (Dz.U. L 198 z 22.7.1991, str. 16).

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

*Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

9. Dyrektywa Rady 73/404/EWG z dnia 22 listopada 1973 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do detergentów²⁰.

Skreśla się art. 7a ust. 2.

Art. 7b otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 7b

1. Komisję wspomaga Komitet ds. dostosowania do postępu technicznego dyrektyw dotyczących usuwania barier technicznych w handlu w sektorze detergentów.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

*Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

10. Dyrektywa Rady 73/437/EWG z dnia 11 grudnia 1973 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich dotyczących niektórych cukrów przeznaczonych do spożycia przez ludzi²¹.

Art. 12 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 12

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

*Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

**Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

11. Dyrektywa Rady 74/150/EWG z dnia 4 marca 1974 r. w sprawie zbliżenia

²⁰ Dz.U. L 347 z 17.12.1973, str. 51. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 86/94/EWG (Dz.U. L 80 z 25.3.1986, str. 51).

²¹ Dz.U. L 356 z 27.12.1973, str. 71. Dyrektywa uchylona z mocą od dnia 12 lipca 2003 r. dyrektywą 2001/11/WE (Dz.U. L 10 z 12.1.2002, str. 53).

ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do homologacji typu kołowych ciągników rolniczych lub leśnych²²

Skreśla się art. 12 ust. 2.

Art. 13 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 13

1. Komisję wspomaga Komitet ds. dostosowania do postępu technicznego dyrektyw w sektorze ciągników rolniczych i leśnych.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny

* Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

12. Dyrektywa Rady 74/409/EWG z dnia 22 lipca 1974 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do miodu²³.

Art. 10 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 10

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

13. Dyrektywa Rady 75/324/EWG z dnia 20 maja 1975 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do dozowników aerozoli²⁴.

Skreśla się art. 6 ust. 2.

²² Dz.U. L 84 z 28.3.1974, str. 10. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2001/3/WE (Dz.U. L 28 z 30.1.2001, str. 1).

²³ Dz.U. L 221 z 12.8.1974, str. 10. Dyrektywa uchylona z mocą od dnia 1 lipca 2003 r. dyrektywą 2001/110/WE (Dz.U. L 10 z 12.1.2002, str. 47).

²⁴ Dz.U. L 147 z 9.6.1975, str. 40.

Art. 7 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 7

1. Komisję wspomaga Komitet ds. dostosowania do postępu technicznego dyrektyw w sprawie dozwolników aerozoli.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny

* Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

14. Dyrektywa Rady 76/895/EWG z dnia 23 listopada 1976 r. odnosząca się do ustalania najwyższych dopuszczalnych poziomów pozostałości pestycydów w owocach i warzywach oraz na ich powierzchni²⁵.

Art. 7, 8 i 8a otrzymują brzmienie:

„Artykuł 7

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny

Artykuł 8

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na piętnaście dni.

Artykuł 8a

1. Komisję wspomaga Komitet.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji

²⁵Dz.U. L 340 z 9.12.1976, str. 26. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2002/79/WE (Dz.U. L 291 z 28.10.2002, str. 1).

1999/468/WE.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny

^{*}Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

^{**}Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

15. Dyrektywa Rady 76/160/EWG z dnia 8 grudnia 1975 r. dotycząca jakości wody w kąpieliskach²⁶.

Skreśla się art. 10 ust. 2.

Art. 11 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 11

1. Komisję wspomaga Komitet ds. dostosowania do postępu technicznego.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE^{*}.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny

^{*}Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

16. Dyrektywa Rady 76/116/EWG z dnia 18 grudnia 1975 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do nawozów²⁷.

Skreśla się art. 10 ust. 2.

Art. 11 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 11

1. Komisję wspomaga Komitet ds. dostosowania do postępu technicznego dyrektyw dotyczących znoszenia barier technicznych w handlu nawozami.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE^{*}.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

²⁶ Dz.U. L 31 z 5.2.1976, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

²⁷ Dz.U. L 24 z 30.1.1976, str. 21. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 98/97/WE (Dz.U. L 18 z 23.1.1999, str. 60).

^{*} Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

17. Dyrektywa Rady 76/117/EWG z dnia 18 grudnia 1975 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich dotyczących wyposażenia elektrycznego przeznaczonego do stosowania w miejscach o składzie powietrza grożącym wybuchem²⁸.

Skreśla się art. 6 ust. 2.

Art. 7 otrzymuje brzmienie

„Artykuł 7

1. Komisję wspomaga Komitet ds. dostosowania do postępu technicznego dyrektyw w sprawie usuwania barier technicznych w handlu wyposażeniem elektrycznym do wykorzystania w miejscach o składzie powietrza grożącym wybuchem.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE^{*}.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny

^{*} Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

18. Dyrektywa Rady 76/118/EWG z dnia 18 grudnia 1975 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnośnie niektórych całkowicie lub częściowo liofilizowanych rodzajów mleka utrwalonego przeznaczonego do spożycia przez ludzi²⁹.

Art. 12 otrzymuje brzmienie

„Artykuł 12

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002^{*}.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE^{**}.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

²⁸ Dz.U. L 24 z 30.1.1976, str. 45. Dyrektywa uchylona z mocą od dnia 1 lipca 2003 r. dyrektywą 94/9/WE (Dz.U. L 100 z 19.4.1994, str. 1).

²⁹ Dz.U. L 24 z 30.1.1976, str. 49. Dyrektywa uchylona z mocą od dnia 1 lipca 2003 r. dyrektywą 2001/114/WE (Dz.U. L 15 z 17.1.2002, str. 19).

^{*}Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

^{**}Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

19. Dyrektywa Rady 76/621/EWG z dnia 20 lipca 1976 r. w sprawie ustalenia najwyższego poziomu kwasu erukowego w olejach i tłuszczach przeznaczonych do spożycia przez ludzi oraz w środkach spożywczych zawierających dodatek olejów lub tłuszczów³⁰.

Art. 5 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 5

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002^{*}.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE^{**}.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny

^{*}Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

^{**}Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

20. Dyrektywa Rady 76/767/EWG z dnia 27 lipca 1976 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do wspólnych przepisów dotyczących zbiorników ciśnieniowych oraz procedury ich kontroli³¹.

Skreśla się art. 19 ust. 2.

Art. 20 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 20

1. Komisję wspomaga Komitet ds. dostosowania do postępu technicznego dyrektyw dotyczących znoszenia barier technicznych w handlu zbiornikami ciśnieniowymi.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE^{*}.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny

^{*}Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

21. Dyrektywa Rady 77/96/EWG z dnia 21 grudnia 1976 r. w sprawie badań świeżego

³⁰ Dz.U. L 202 z 28.7.1976, str. 35. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

³¹ Dz.U. L 262 z 27.9.1976, str. 153. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

mięsa wieprzowego na włośnice (*trichinella spiralis*) przed przywozem z państw trzecich³².

Art. 9 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 9*

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

22. Dyrektywa Rady 77/99/EWG z dnia 21 grudnia 1976 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy produktami mięsnymi³³.

Art. 20 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 20*

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

23. Dyrektywa Rady 77/504/EWG z dnia 25 lipca 1977 r. w sprawie zwierząt hodowlanych czystorasowych z gatunku bydła³⁴.

Art. 8 otrzymuje brzmienie:

³² Dz.U. L 26 z 31.1.1977, str. 67. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 94/59/WE (Dz.U. L 315 z 8.12.1994, str. 18).

³³ Dz.U. L 26 z 31.1.1977, str. 85. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 97/76/WE (Dz.U. L 10 z 16.1.1998, str. 25).

³⁴ Dz.U. L 206 z 12.8.1977, str. 8. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 94/28/WE (Dz.U. L 178 z 12.7.1994, str. 66).

„Artykuł 8

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. zootechniki ustanowiony na mocy decyzji 77/505/EWG^{*}.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE^{**}.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny

^{*}Dz.U. L 206 z 12.8.1977, str. 11.

^{**}Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

24. Decyzja Rady 77/795/EWG z dnia 12 grudnia 1977 r. ustanawiająca wspólną procedurę wymiany informacji w sprawie jakości słodkich wód powierzchniowych we Wspólnocie³⁵.

Skreśla się art. 7 ust. 2.

Art. 8 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 8

1. Komisję wspomaga Komitet ds. dostosowania niniejszej decyzji do postępu technicznego.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE^{*}.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny

^{*}Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

25. Dyrektywa Rady 78/25/EWG z dnia 12 grudnia 1977 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich dotyczących substancji barwiących, które mogą być dodawane do produktów leczniczych³⁶.

Skreśla się art. 5 ust. 2.

Art. 6 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 6

³⁵Dz.U. L 334 z 24.12.1977, str. 29. Decyzja uchylona z mocą od dnia 23 października 2007 r. dyrektywą 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 327 z 22.12.2000, str. 1).

³⁶Dz.U. L 11 z 14.1.1978, str. 18. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1985 r.

1. Komisję wspomaga Komitet ds. dostosowania do postępu technicznego dyrektyw w sprawie znoszenia barier technicznych w handlu w sektorze barwników, które mogą być dodawane do produktów leczniczych.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny

* Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

26. Dyrektywa Rady 78/659/EWG z dnia 18 lipca 1978 r. w sprawie jakości słodkich wód wymagających ochrony lub poprawy w celu zachowania życia ryb³⁷.

W art. 13 skreśla się ust. 2.

Art. 14 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 14

1. Komisję wspomaga Komitet ds. dostosowania do postępu naukowo-technicznego.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin

* Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

27. Dyrektywa Rady 79/117/EWG z dnia 21 grudnia 1978 r. zakazująca wprowadzania do obrotu i stosowania środków ochrony roślin zawierających niektóre substancje czynne³⁸.

Art. 8 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 8

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

³⁷ Dz.U. L 222 z 14.8.1978, str. 1. Dyrektywa uchylona z mocą od dnia 23 października 2007 r. dyrektywą 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 327 z 22.12.2000, str. 1).

³⁸ Dz.U. L 33 z 8.2.1979, str. 36. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

28. Dyrektywa Rady 79/373/EWG z dnia 2 kwietnia 1979 r. w sprawie wprowadzenia do obrotu mieszanek paszowych³⁹.

Art. 13 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 13

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

29. Dyrektywa Rady 79/409/EWG z dnia 2 kwietnia 1979 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa⁴⁰.

W art. 16 skreśla się ust. 2.

Art. 17 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 17

1. Komisję wspomaga Komitet ds. dostosowania do postępu naukowo-technicznego.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny

* Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

³⁹Dz.U. L 86 z 6.4.1979, str. 30. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2002/2/WE (Dz.U. L 63 z 6.3.2002, str. 23).

⁴⁰Dz.U. L 103 z 25.4.1979, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 97/49/WE (Dz.U. L 223 z 13.8.1997, str. 9).

30. Dyrektywa Rady 79/869/EWG z dnia 9 października 1979 r. dotycząca metod pomiaru i częstotliwości pobierania próbek oraz analizy wód powierzchniowych przeznaczonych do pozyskiwania wody pitnej w Państwach Członkowskich⁴¹.

W art. 10 skreśla się ust. 2.

Art. 11 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 11

1. Komisję wspomaga Komitet ds. dostosowania do postępu naukowo-technicznego.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE^{*}.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny

^{*} Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

31. Dyrektywa Rady 80/215/EWG z dnia 22 stycznia 1980 r. w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy produktami mięsnymi⁴².

Art. 8 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 8

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002^{*}.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE^{**}.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na piętnaście dni.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

^{*} Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

^{**} Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

32. Dyrektywa Rady 80/217/EWG z dnia 22 stycznia 1980 r. wprowadzająca wspólnotowe środki zwalczania klasycznego pomoru świń⁴³.

Art. 16 otrzymuje brzmienie:

⁴¹ Dz.U. L 271 z 29.10.1979, str. 44. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

⁴² Dz.U. L 47 z 21.2.1980, str. 4. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

⁴³ Dz.U. L 47 z 21.2.1980, str. 11. Dyrektywa ostatnio zmieniona decyzją Komisji 2002/106/WE (Dz.U. L 39 z 9.2.2002, str. 71).

„Artykuł 16

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 1780/2002*.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

33. Dyrektywa Rady 82/130/EWG z dnia 15 lutego 1982 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich dotyczących wyposażenia elektrycznego przeznaczonego do stosowania w miejscach o składzie powietrza grożącym wybuchem w kopalniach podatnych na działanie metanu⁴⁴.

W art. 6 skreśla się ust. 2.

Art. 7 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 7

1. Komisję wspomaga Komitet ds. Komisji Bezpieczeństwa i Zdrowia w Górnictwie i innych Przemysłach Wydobywczych.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

34. Dyrektywa Rady 82/883/EWG z dnia 3 grudnia 1982 r. w sprawie procedur nadzorowania i monitorowania środowiska naturalnego w odniesieniu do odpadów pochodzących z przemysłu dwutlenku tytanu⁴⁵.

W art. 10 skreśla się ust. 2.

Art. 11 otrzymuje brzmienie:

⁴⁴ Dz.U. L 59 z 2.3.1982, str. 10. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 98/65/WE (Dz.U. L 257 z 19.9.1998, str. 29).

⁴⁵ Dz.U. L 378 z 31.12.1982, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

„Artykuł 11

1. Komisję wspomaga Komitet ds. dostosowania do postępu technicznego.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

35. Dyrektywa Rady 82/894/EWG z dnia 21 grudnia 1982 r. w sprawie powiadamiania o chorobach zwierząt we Wspólnocie⁴⁶.

Art. 6 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 6

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

36. Dyrektywa Rady 83/417/EWG z dnia 25 lipca 1983 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do niektórych białek mleka (kazein i kazeinianów) przeznaczonych do spożycia przez ludzi⁴⁷.

Art. 10 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 10

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

⁴⁶ Dz.U. L 378 z 31.12.1982, str. 58. Dyrektywa ostatnio zmieniona decyzją Komisji 2002/788/WE (Dz.U. L 274 z 11.10.2002, str. 33).

⁴⁷ Dz.U. L 237 z 26.8.1983, str. 23. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1985 r.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

37. Dyrektywa Rady 84/539/EWG z dnia 17 września 1984 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do sprzętu elektromedycznego stosowanego w medycynie lub weterynarii⁴⁸.

W art. 5 skreśla się ust. 2.

Art. 6 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 6

1. Komisję wspomaga Komitet ds. dostosowania do postępu technicznego dyrektyw w sprawie usuwania barier technicznych w handlu wyposażeniem elektromedycznym.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

38. Dyrektywa Rady 85/511/EWG z dnia 18 listopada 1985 r. wprowadzająca wspólnotowe środki zwalczania pryszczycy⁴⁹.

Art. 16 i 17 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 16

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na piętnaście dni.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

Artykuł 17

⁴⁸Dz.U. L 300 z 19.11.1984, str. 179. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 93/42/EWG (Dz.U. L 169 z 12.7.1993, str. 1).

⁴⁹Dz.U. L 315 z 26.11.1985, str. 11. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

39. Dyrektywa Rady 86/278/EWG z dnia 12 czerwca 1986 r. w sprawie ochrony środowiska, w szczególności gleby, w przypadku wykorzystywania osadów ściekowych w rolnictwie⁵⁰.

W art. 14 skreśla się ust. 2.

Art. 15 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 15

1. Komisję wspomaga Komitet ds. dostosowania niniejszej dyrektywy do postępu naukowo-technicznego.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

40. Dyrektywa Rady 86/362/EWG z dnia 24 lipca 1986 r. w sprawie ustalania najwyższych dopuszczalnych poziomów pozostałości pestycydów w zbożach i na ich powierzchni⁵¹.

Art. 11a, 11b i 12 otrzymują brzmienie:

Artykuł 11a

1. Komisję wspomaga Komitet.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

⁵⁰ Dz.U. L 181 z 4.7.1986, str. 6. Dyrektywa zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

⁵¹ Dz.U. L 221 z 7.8.1986, str. 37. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 2002/79/WE (Dz.U. L 291 z 28.10.2002, str. 1).

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

Artykuł 11b

1. Komisję wspomaga komitet.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na piętnaście dni.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

Artykuł 12

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002**.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.

** Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.”

41. Dyrektywa Rady 86/363/EWG z dnia 24 lipca 1986 r. w sprawie ustalania najwyższych dopuszczalnych poziomów pozostałości pestycydów w środkach spożywczych pochodzenia zwierzęcego i na ich powierzchni⁵².

Art. 11a, 11b i 12 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 11a

1. Komisję wspomaga komitet..
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

Artykuł 11b

1. Komisję wspomaga komitet.

⁵² Dz.U. L 221 z 7.8.1986, str. 37. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 2002/79/WE (Dz.U. L 291 z 28.10.2002, str. 1).

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na piętnaście dni.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

Artykuł 12

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002**.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.

** Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1."

42. Dyrektywa Rady 86/594/EWG z dnia 1 grudnia 1986 r. w sprawie hałasu emitowanego przez urządzenia gospodarstwa domowego⁵³.

Art. 9 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W związku z normami i technicznymi regulacjami krajowymi określonymi w art. 8 ust. 2, stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23."

43. Dyrektywa Rady 87/217/EWG z dnia 19 marca 1987 r. w sprawie ograniczania zanieczyszczenia środowiska azbestem i zapobiegania temu zanieczyszczeniu⁵⁴.

W art. 11 skreśla się akapit drugi.

Art. 12 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 12

1. Komisję wspomaga Komitet ds. dostosowania niniejszej dyrektywy do postępu naukowo-technicznego.

⁵³ Dz.U. L 344 z 6.12.1986, str. 24.

⁵⁴ Dz.U. L 85 z 28.3.1987, str. 40. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

44. Decyzja Rady 91/666/EWG z dnia 11 grudnia 1991 r. ustanawiająca wspólnotowe rezerwy szczepionek przeciwko pryszczycy⁵⁵.

Art. 10 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 10

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na piętnaście dni.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

45. Dyrektywa Rady 92/12/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. w sprawie ogólnych warunków dotyczących wyrobów objętych podatkiem akcyzowym, ich przechowywania, przemieszczania oraz kontrolowania⁵⁶.

Art. 24 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 24

1. Komisję wspomaga Komitet zwany „Komitetem ds. podatków akcyzowych”.

2. Środki konieczne do stosowania art. 5, 7, 15b, 18, 19 i 23 przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w ust. 3.

3. W przypadku odniesienia do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

⁵⁵ Dz.U. L 368 z 31.12.1991, str. 21. Dyrektywa ostatnio zmieniona decyzją Komisji 2001/181/WE (Dz.U. L 66 z 8.3.2001, str. 39).

⁵⁶ Dz.U. L 76 z 23.3.1992, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2000/47/WE (Dz.U. L 193 z 29.7.2000, str. 73).

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

4. Oprócz środków określonych w ust. 2, komitet bada sprawy podniesione przez przewodniczącego, z jego własnej inicjatywy albo na wniosek przedstawiciela Państwa Członkowskiego, dotyczące stosowania przepisów prawa wspólnotowego w sprawie podatku akcyzowego.

5. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny

^{*} Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

46. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 443/92 z dnia 25 lutego 1992 r. w sprawie finansowej i technicznej pomocy dla rozwijających się krajów Azji i Ameryki Łacińskiej oraz współpracy gospodarczej z tymi krajami⁵⁷.

Art. 15 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 15

1. Komisja zarządza pomocą finansową i techniczną oraz współpracą gospodarczą.
2. Komisję wspomaga komitet.
3. W przypadku odniesienia do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE^{*}.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na jeden miesiąc.

4. Regularnie, co najmniej raz do roku, Komisja wysyła do Państw Członkowskich wszelkie posiadane informacje na temat znanych sektorów, projektów i działań, które mogłyby być przedmiotem wsparcia na podstawie niniejszego rozporządzenia.

5. Ponadto koordynację wspólnotowych programów współpracy i dwustronnych programów podejmowanych przez Państwa Członkowskie przeprowadza się w ramach omawianego komitetu, w drodze wymiany informacji.

6. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny

^{*} Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

47. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2309/93 z dnia 22 lipca 1993 r. ustanawiające wspólnotowe wydawania pozwoleń dla produktów leczniczych przeznaczonych dla ludzi i weterynaryjnych i nadzoru nad nimi oraz ustanawiające Europejską Agencję ds. Oceny Produktów Leczniczych⁵⁸.

Art. 72 i 73 otrzymują brzmienie:

⁵⁷ Dz.U. L 52 z 27.2.1992, str. 1.

⁵⁸ Dz.U. L 214 z 24.8.1993, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 649/98 (Dz.U. L 88 z 24.3.1998, str. 7).

„Artykuł 72

1. Komisję wspomaga:

- Stały Komitet ds. produktów leczniczych przeznaczonych dla ludzi, w przypadku spraw odnoszących się do produktów leczniczych przeznaczonych dla ludzi, oraz
- Stały Komitet ds. weterynaryjnych produktów leczniczych, w przypadku spraw odnoszących się do weterynaryjnych produktów leczniczych.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

Artykuł 73

1. Komisję wspomaga:

- Stały Komitet ds. produktów leczniczych przeznaczonych dla ludzi, w przypadku spraw odnoszących się do produktów leczniczych przeznaczonych dla ludzi, oraz
- Stały Komitet ds. weterynaryjnych produktów leczniczych, w przypadku spraw odnoszących się do weterynaryjnych produktów leczniczych.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

* Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

48. Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego⁵⁹.

Art. 141 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 141

Utworzenie komitetu i procedura przyjmowania rozporządzeń wykonawczych

1. Komisję wspomaga komitet zwany Komitetem ds. opłat, zasad wdrażania oraz procedury pracy kolegiów odwoławczych Biura Harmonizacji na Rynku Wewnętrznym (znaki towarowe i wzory przemysłowe).

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji

⁵⁹ Dz.U. L 11 z 14.1.1994, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3288/94 (Dz.U. L 349 z 31.12.1994, str. 83).

1999/468/WE* .

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

^{*} Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

49. Rozporządzenie Rady (WE) nr 2100/94 z dnia 27 lipca 1994 r. w sprawie wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin⁶⁰ .

Art. 115 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 115

Procedura

1. Komisję wspomaga komitet.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE* .

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

^{*} Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

50. Rozporządzenie Rady (WE) nr 2271/96 z dnia 22 listopada 1996 r. zabezpieczające przed skutkami eksterytorialnego stosowania ustawodawstwa przyjętego przez państwo trzecie oraz działaniami opartymi na nim lub z niego wynikającymi⁶¹ .

Art. 8 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 8

1. Do celów stosowania art. 7 lit. b) i c) Komisję wspomaga komitet.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE* .

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na dwa tygodnie.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

^{*} Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

⁶⁰ Dz.U. L 227 z 1.9.1994, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2506/95 (Dz.U. L 258 z 28.10.1995, str. 3).

⁶¹ Dz.U. L 309 z 29.11.1996, str. 1.

51. Rozporządzenie Rady (WE) 515/97/EWG z dnia 13 marca 1997 r. w sprawie wzajemnej pomocy między organami administracyjnymi Państw Członkowskich i współpracy między Państwami Członkowskimi a Komisją w celu zapewnienia prawidłowego stosowania przepisów prawa celnego i rolnego⁶².

Art. 43 ust 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Komisję wspomaga komitet.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

^{*} Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

Dodaje się ustęp w brzmieniu:

„7. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.”

52. Decyzja Rady 98/253/WE z dnia 30 marca 1998 r. przyjmująca wieloletni program wspólnotowy w celu stymulowania tworzenia społeczeństwa informacyjnego w Europie („społeczeństwo informacyjne”)⁶³.

W art. 5 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„5. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.”

Art. 6 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 6*

1. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

^{*} Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

53. Rozporządzenie Rady (WE) nr 976/1999 z dnia 29 kwietnia 1999 r. ustanawiające wymagania w odniesieniu do realizacji działań wspólnotowych, innych niż te związane ze współpracą na rzecz rozwoju, które w ramach wspólnotowej polityki współpracy, przyczyniają się do osiągnięcia ogólnego celu rozwoju oraz wzmocnienia demokracji i zasady państwa prawnego, jak również poszanowania praw człowieka i podstawowych wolności w państwach trzecich⁶⁴.

Art. 14 otrzymuje brzmienie:

⁶² Dz.U. L 82 z 22.3.1997, str. 1.

⁶³ Dz.U. L 107 z 7.4.1998, str. 10.

⁶⁴ Dz.U. L 120 z 8.5.1999, str. 8.

„Artykuł 14

1. Komisję wspomaga komitet zwany „Komitetem ds. praw człowieka i demokracji” ustanowiony na mocy art. 13 rozporządzenia (WE) nr 975/1999.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE* .

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

*Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1175/2003

z dnia 1 lipca 2003 r.

zmieniające rozporządzenia (WE) nr 883/2001 i (WE) nr 2805/95, odpowiednio ustanawiające szczegółowe zasady wykonywania rozporządzenia Rady (WE) nr 1493/1999 w odniesieniu do wymiany handlowej produktów w sektorze wina z państwami trzecimi oraz ustalające refundacje wywozowe w sektorze wina

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1493/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wina¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 806/2003², w szczególności jego art. 63 i 64,

a także mając na uwadze, co następuje:

- 1) Niedawno Unia Europejska i Republika Czeska³ oraz Unia Europejska i Republika Słowacka⁴ zawarły umowy handlowe ustanawiające pewne ustępstwa w formie kontyngentów taryfowych dotyczących niektórych produktów rolnych oraz całkowitej liberalizacji handlu pozostałymi produktami rolnymi. Zniesienie refundacji w sektorze wina z mocą od dnia 1 czerwca 2003 r. stanowi jedno z tych ustępstw.
- 2) Władze czeskie i słowackie zobowiązały się zapewnić, iż do przywozu do tych państw dopuszczane są jedynie partie produktów Wspólnoty objęte umowami handlowymi, na które nie zostały przyznane refundacje. W tym celu należy zmienić art. 9 ust. 6 rozporządzenia Komisji nr 883/2001 z dnia 24 kwietnia 2001 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wykonywania rozporządzenia Rady (WE) nr 1493/1999 w odniesieniu do wymiany handlowej produktów w sektorze wina z państwami trzecimi⁵, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 715/2003⁶, oraz art. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2805/95 z dnia 5 grudnia 1995 r. ustanawiającego refundacje wywozowe w sektorze wina i uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 2137/93⁷, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 715/2003.
- 3) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. wina,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

¹ Dz.U. L 179 z 14.07.1999, str. 1.

² Dz.U. L 122 z 16.05.2003, str. 1.

³ Dz.U. L 107 z 30.04.2003, str. 12.

⁴ Dz.U. L 107 z 30.04.2003, str. 36.

⁵ Dz.U. L 128 z 10.05.2001, str. 1.

⁶ Dz.U. L 104 z 25.04.2003, str. 13

⁷ Dz.U. L 291 z 6.12.1995, str. 10.

Artykuł 1

Dotychczas wystawione pozwolenia na wywóz, obejmujące wcześniejsze wyznaczenie refundacji, zachowują ważność w odniesieniu do Republiki Czeskiej i Republiki Słowackiej jako miejsca przeznaczenia, jedynie do dnia 31 maja 2003 r. Zabezpieczenie określone w art. 4 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 883/2001 zostaje zwolnione proporcjonalnie do wykorzystanych ilości.

Artykuł 2

Załącznik IV do rozporządzenia (WE) nr 883/2001 dotyczący wykazu państw według strefy miejsca przeznaczenia, jak określono w art. 9 ust. 6, zastępuje się tekstem znajdującym się w załączniku I do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 3

Załącznik do rozporządzenia (WE) nr 2805/95 dotyczący określenia pozostałych miejsc przeznaczenia zastępuje się tekstem znajdującym się w załączniku II do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 4

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 czerwca 2003 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 1 lipca 2003 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK I

„ZAŁĄCZNIK IV

Wykaz państw według stref miejsc przeznaczenia, jak określono w art. 9 ust. 6

Strefa 1: Afryka

Angola, Benin, Botswana, Brytyjskie Terytorium Oceanu Indyjskiego, Burkina Faso, Burundi, Kamerun, Wyspy Zielonego Przylądka, Republika Środkowoafrykańska, Czaad, Komory, Kongo (Brazzaville), Wybrzeże Kości Słoniowej, Dżibuti, Egipt, Gwinea Równikowa, Erytrea, Etiopia, Gabon, Gambia, Ghana, Gwinea, Gwinea-Bissau, Kenia, Lesotho, Liberia, Libia, Madagaskar, Malawi, Mali, Mauretania, Mauritius, Majotta, Mozambik, Namibia, Niger, Nigeria, Ruanda, Święta Helena i terytoria zależne, Wyspy Świętego Tomasza i Książęca, Senegal, Seszele, Sierra Leone, Somalia, Sudan, Suazi, Tanzania, Togo, Uganda, Zambia, Zimbabwe.

Strefa 2: Azja i Australazja

Afganistan, Oceania Amerykańska, Oceania Australijska, Bahrajn, Bangladesz, Bhutan, Brunei, Kambodża, Chiny, Federacja Mikronezji, Fidżi, Polinezja Francuska, Hongkong, Indie, Indonezja, Iran, Irak, Japonia, Jordania, Kiribati, Kuwejt, Laos, Liban, Makau, Malezja, Malediwy, Wyspy Marshalla, Mongolia, Myanmar, Nauru, Nepal, Nowa Kaledonia i terytoria zależne, Nowa Zelandia, Oceania Nowozelandzka, Korea Północna, Mariany Północne, Oman, Pakistan, Palau, Papua Nowa Gwinea, Filipiny, Pitcairn, Katar, Samoa, Arabia Saudyjska, Singapur, Wyspy Salomona, Korea Południowa, Sri Lanka, Syria, Tajwan, Tajlandia, Timor Wschodni, Tonga, Tuvalu, Zjednoczone Emiraty Arabskie, Vanuatu, Wietnam, Wallis i Futuna, Zachodni Brzeg Jordanu i Strefa Gazy, Jemen.

Strefa 3: Europa Wschodnia i państwa należące do Wspólnoty Niepodległych Państw

Albania, Armenia, Azerbejdżan, Białoruś, Gruzja, Kazachstan, Kirgistan, Łotwa, Mołdawia, Rosja, Tadżykistan, Turkmenistan, Ukraina, Uzbekistan.

Strefa 4: Europa Zachodnia

Andorra, Ceuta i Melilla, Gibraltar, Wyspy Owcze, Islandia, Liechtenstein, Malta, Norwegia, San Marino, Państwo Watykan.”

ZAŁĄCZNIK II

„ZAŁĄCZNIK

do rozporządzenia Komisji (WE) nr 1574/2002 zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 2805/95 ustalającego refundacje wywozowe w sektorze wina

Kod produktu	Miejsce przeznaczenia	Jednostka miary	Kwota refundacji
2009 69 11 9100	W01	EUR/hl	39,023
2009 69 19 9100	W01	EUR/hl	39,023
2009 69 51 9100	W01	EUR/hl	39,023
2009 69 71 9100	W01	EUR/hl	39,023
2204 30 92 9100	W01	EUR/hl	39,023
2204 30 94 9100	W01	EUR/hl	10,339
2204 30 96 9100	W01	EUR/hl	39,023
2204 30 98 9100	W01	EUR/hl	10,339
2204 21 79 9100	W02	EUR/hl	5,358
2204 21 79 9100	W03	EUR/hl	5,358
2204 21 80 9100	W02	EUR/hl	6,473
2204 21 80 9100	W03	EUR/hl	6,473
2204 21 83 9100	W02	EUR/hl	7,317
2204 21 83 9100	W03	EUR/hl	7,317
2204 21 84 9100	W02	EUR/hl	8,842
2204 21 84 9100	W03	EUR/hl	8,842
2204 21 79 9200	W02	EUR/hl	6,271
2204 21 79 9200	W03	EUR/hl	6,271
2204 21 80 9200	W02	EUR/hl	7,578
2204 21 80 9200	W03	EUR/hl	7,578
2204 21 79 9910	W02 i W03	EUR/hl	3,771
2204 21 94 9910	W02 i W03	EUR/hl	14,250
2204 21 98 9910	W02 i W03	EUR/hl	14,250
2204 29 62 9100	W02	EUR/hl	5,358
2204 29 62 9100	W03	EUR/hl	5,358
2204 29 64 9100	W02	EUR/hl	5,358
2204 29 64 9100	W03	EUR/hl	5,358
2204 29 65 9100	W02	EUR/hl	5,358

Kod produktu	Miejsce przeznaczenia	Jednostka miary	Kwota refundacji
2204 29 65 9100	W03	EUR/hl	5,358
2204 29 71 9100	W02	EUR/hl	6,473
2204 29 71 9100	W03	EUR/hl	6,473
2204 29 72 9100	W02	EUR/hl	6,473
2204 29 72 9100	W03	EUR/hl	6,473
2204 29 75 9100	W02	EUR/hl	6,473
2204 29 75 9100	W03	EUR/hl	6,473
2204 29 62 9200	W02	EUR/hl	6,271

2204 29 62 9200	W03	EUR/hl	6,271
2204 29 64 9200	W02	EUR/hl	6,271
2204 29 64 9200	W03	EUR/hl	6,271
2204 29 65 9200	W02	EUR/hl	6,271
2204 29 65 9200	W03	EUR/hl	6,271
2204 29 71 9200	W02	EUR/hl	7,578
2204 29 71 9200	W03	EUR/hl	7,578
2204 29 72 9200	W02	EUR/hl	7,578
2204 29 72 9200	W03	EUR/hl	7,578
2204 29 75 9200	W02	EUR/hl	7,578
2204 29 75 9200	W03	EUR/hl	7,578
2204 29 83 9100	W02	EUR/hl	7,317
2204 29 83 9100	W03	EUR/hl	7,317
2204 29 84 9100	W02	EUR/hl	8,842
2204 29 84 9100	W03	EUR/hl	8,842
2204 29 62 9910	W02 oraz W03	EUR/hl	3,771
2204 29 64 9910	W02 oraz W03	EUR/hl	3,771
2204 29 65 9910	W02 oraz W03	EUR/hl	3,771
2204 29 94 9910	W02 oraz W03	EUR/hl	14,250
2204 29 98 9910	W02 oraz W03	EUR/hl	14,250

Uwaga: Kody produktów i kody miejsc przeznaczenia serii „A”, wymienione w rozporządzeniu Komisji (EWG) nr 3846/87 (Dz.U. L 366 z 24.12.1987, str. 1) ze zmianami.

Kody numeryczne miejsca przeznaczenia wymienione są w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 2032/2000 (Dz.U. L 243, 28.09.2000, str. 14).

Pozostałe miejsca przeznaczenia określone są, jak następuje:

W01 Libia, Nigeria, Kamerun, Gabon, Arabia Saudyjska, Zjednoczone Emiraty Arabskie, Indie, Tajlandia, Wietnam, Indonezja, Malezja, Brunei, Singapur, Filipiny, Chiny, Hongkong SAR, Korea Południowa, Japonia, Tajwan, Gwinea Równikowa

W02 wszystkie państwa kontynentu afrykańskiego z wyjątkiem: Algierii, Maroka, Tunezji, Republiki Południowej Afryki,

W03 wszystkie miejsca przeznaczenia z wyjątkiem: Afryki, Ameryki, Australii, Bośni i Hercegowiny, Chorwacji, Cypru, Izraela, Republiki Serbii i Czarnogóry, Słowenii, Szwajcarii, byłej Jugosłowiańskiej Republiki Macedonii, Turcji, Węgier, Bułgarii, Rumunii, Estonii, Litwy, Polski, Republiki Czeskiej i Republiki Słowackiej.”

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1220/2003

z dnia 7 lipca 2003 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 883/2001 ustanawiające szczegółowe zasady wykonywania rozporządzenia Rady (WE) nr 1493/1999 w odniesieniu do wymiany handlowej produktów w sektorze wina z państwami trzecimi

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1493/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wina¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 806/2003², w szczególności jego art. 59 ust. 3 i art. 68 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

- 1) Art. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 883/2001³, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 1175/2003⁴, określa, że rubryka 14 wniosków o wydanie pozwolenia na przywóz oraz pozwoleń na przywóz ma wskazywać kolor wina lub moszczu jako „biały” lub „czerwony / różowy”. Należy określić, aby rubryka 14 wskazywała również nazwę produktu zgodną z istniejącymi definicjami produktów. Państwa Członkowskie również powinny mieć możliwość wprowadzenia zastrzeżenia, aby we wniosku o wydanie pozwolenia wpisywany był tylko jeden kod taryfy.
- 2) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1291/2000 z dnia 9 czerwca 2000 r. ustanawiające wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu pozwoleń na wywóz i przywóz oraz świadectw o wcześniejszym wyznaczeniu refundacji dla produktów rolnych⁵, ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 325/2003⁶, wymienia ilości maksymalne poniżej których nie ma potrzeby przedstawiania pozwolenia na przywóz. W przypadku soku winogronowego oraz moszczu winogronowego, ilości te wyrażone są w kilogramach. W odniesieniu do tych produktów bardziej wskazane jest stworzenie możliwości wyboru w zakresie określania stawek zabezpieczenia albo w euro na 100 kilogramów albo w euro na hektolitr.
- 3) Zabezpieczenie związane z pozwoleniem na przywóz wymagane na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1291/2000 jest ustalane według zróżnicowanych stawek w odniesieniu do niektórych produktów posiadających ten sam ośmiocyfrowy kod Nomenklatury Scalonej. W celu uniknięcia niepewności co do stawki mającej zastosowanie, należy ustalić tylko jedną stawkę w odniesieniu do wszystkich rodzajów wina.

¹ Dz.U. L 179 z 14.7.1999, str. 1.

² Dz.U. L 122 z 16.5.2003, str. 1.

³ Dz.U. L 128 z 10.5.2001, str. 1.

⁴ Dz.U. L 164 z 2.7.2003, str. 8.

⁵ Dz.U. L 152 z 24.6.2000, str. 1.

⁶ Dz.U. L 47 z 21.2.2003, str. 21.

- 4) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1832/2002 z dnia 1 sierpnia 2002 r. zmieniające załącznik I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz Wspólnej Taryfy Celnej⁷, wprowadza zmiany w nazewnictwie dotyczącym soku winogronowego, w tym moszczu winogronowego. Z tego powodu należy dostosować odpowiednie kody.
- 5) W przypadku przywozu pośredniego niezwiązanego z przetwarzaniem, dokument V I 1 sporządza się na podstawie dokumentu V I 1 lub dokumentu równoważnego wystawionego przez właściwy organ kraju pochodzenia. Jeżeli produkt nie odpowiada zgłoszeniu dokonанemu przez kraj wywozu, trudno jest ustalić, na podstawie dokumentu urzędowego, który nie odnosi się bezpośrednio do autentycznego zgłoszenia, kto ponosi za to odpowiedzialność. Dlatego należy zastrzec, aby dokument towarzyszący z kraju pochodzenia był załączany do dokumentu z kraju wywozu.
- 6) Pkt 13 załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 ustala dolny limit zawartości kwasowości całkowitej w winie wytwarzanym we Wspólnocie, w wysokości 3,5 grama na litr, natomiast nie ustala limitu górnego. Dlatego rozporządzenie (WE) nr 883/2001 należy odpowiednio zmienić, w szczególności w przypadku, gdy chodzi o odstępstwa obliczeniowe w odniesieniu do niektórych win przywożonych ze Szwajcarii.
- 7) W tekście rozporządzenia pojawiły się pewne błędy i należy je usunąć.
- 8) Rozporządzenie (WE) nr 883/2001 należy odpowiednio zmienić.
- 9) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. wina,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 883/2001 wprowadza się następujące zmiany:

1. W art. 2 ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3. Rubryka 14 wniosków o wydanie pozwolenia na przywóz oraz pozwoleń na przywóz wskazuje nazwę produktu zgodną z definicjami podanymi w art. 34 niniejszego rozporządzenia i załącznika I do rozporządzenia Rady (WE) nr 1493/1999, oraz kolor wina lub moszczu jako „biały” lub „czerwony / różowy”.

4. Wnioskodawcy mogą ująć w pojedynczym wniosku o wydanie pozwolenia na przywóz, produkty objęte więcej niż jednym kodem taryfy, wypełniając rubryki 15 i 16 wniosku, jak następuje:

- a) rubryka 15: opis produktu wynikający z Nomenklatury Scalonej;
- b) rubryka 16: kody CN.

⁷ Dz.U. L 290 z 28.10.2002, str. 1.

Opis produktu oraz kody CN podane we wniosku umieszcza się również w pozwoleniu na przywóz.

Państwa Członkowskie mogą zdecydować, że w każdym wniosku rubryka 16 może wskazywać tylko jeden kod taryfy.”

2. Art. 4 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 4

Zabezpieczenia

1. Zabezpieczenie związane z pozwoleniami na przywóz wynosi:

- a) stężony sok i moszcz winogronowy: 2,5 EUR na 100 kilogramów lub na hektolitr,
- b) pozostały sok i moszcz winogronowy: 1,25 EUR na 100 kilogramów lub na hektolitr,
- c) wszystkie wina: 1,25 EUR na hektolitr.

2. Zabezpieczenie związane z pozwoleniami na wywóz wynosi 8 EUR na hektolitr w przypadku produktów objętych kodami CN 2009 69 11, 2009 69 19, 2009 69 51, 2009 69 71, 2204 30 92 i 2204 30 96 oraz 2,5 EUR na hektolitr w przypadku pozostałych produktów.”

3. W art. 12 ust. 3 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) ilość w hektolitrach w odniesieniu do każdego 12-cyfrowego kodu produktu według nomenklatury produktów rolnych do celów refundacji wywozowych. W przypadku pozwoleń wystawionych w odniesieniu do więcej niż jednego 12-cyfrowego kodu w tej samej kategorii określonej w załączniku II, ma być podany numer kategorii.”

4. W art. 14 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadku produktów objętych kodami CN 2009 69 i 2204 30, wymienionych w załączniku I, część trzecia, sekcja I, załącznik 2 do Wspólnej Taryfy Celnej oraz z zastrzeżeniem uzgodnień co do ceny wejścia, rzeczywistą cenę importową sprawdza się poprzez kontrolę każdej przesyłki.”

5. W art. 30 dodaje się akapity drugi i trzeci w brzmieniu:

„Oryginał lub uwierzytelniony odpis dokumentu V I 1 lub dokumentu równoważnego z kraju pochodzenia załącza się do dokumentu V I 1 z kraju wywozu.

Do celów niniejszego artykułu jedynymi krajami pochodzenia są kraje występujące na wykazie, publikowanym na mocy art. 29 ust. 1, agencji i laboratoriów upoważnionych przez państwa trzecie do wypełniania dokumentów, które muszą towarzyszyć każdej

przesyłce przywożonego wina.”

6. W art. 33 ust. 1 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) wina pochodzące ze Szwajcarii, porównywalne z gatunkowymi winami produkowanymi w określonych regionach, posiadają kwasowość całkowitą, wyrażoną jako kwas winowy, większą niż 3 gramy na litr, obowiązkowo określane są przez oznaczenie geograficzne oraz co najmniej w 85% uzyskane są z winogron jednej lub więcej z poniższych odmian winorośli:

- Chasselas,
- Müller-Thurgau,
- Sylvaner,
- Pinot noir,
- Merlot;”.

7. Załącznik I zastępuje się załącznikiem I do niniejszego rozporządzenia.

8. Załącznik II zastępuje się załącznikiem II do niniejszego rozporządzenia.

9. Załącznik III zastępuje się załącznikiem III do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 7 lipca 2003 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK I

„ZAŁĄCZNIK I

WYSTAWIANIE POZWOLEŃ NA PRZYWÓZ

Powiadomienia na mocy art. 5

Okres od do

Ilość w hl

Kod	Kraj pochodzenia	(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)	(7)	(8)	(9)
036	Szwajcaria									
046	Malta									
itd.	Itl.									
	Wszystkie państwa trzecie									

Dane dotyczące produktów wykazuje się w kolumnach, jak następuje:

- 1: wina musujące;
 - 2: wina czerwone i różowe;
 - 3: wina białe;
 - 4: wina likierowe;
 - 5: wina alkoholizowane;
 - 6: sok i moszcz winogronowy;
 - 7: stężony sok i moszcz winogronowy;
 - 8: wina musujące;
 - 9: pozostałe produkty, do podania w przypisie.”
-

ZAŁĄCZNIK II

„ZAŁĄCZNIK II

KATEGORIE PRODUKTÓW OKREŚLONE W ART. 8 UST. 1

Kod	Kategoria
2009 69 11 9100	1
2009 69 19 9100	
2009 69 51 9100	
2009 69 71 9100	
2204 30 92 9100	
2204 30 96 9100	
2204 30 94 9100	2
2204 30 98 9100	
2204 21 79 9910	3
2204 29 62 9910	
2204 29 64 9910	
2204 29 65 9910	
2204 21 79 9100	4.1
2204 29 62 9100	
2204 29 64 9100	
2204 29 65 9100	
2204 21 80 9100	4.2
2204 29 71 9100	
2204 29 72 9100	
2204 29 75 9100	
2204 21 79 9200	5.1
2204 29 62 9200	
2204 29 64 9200	
2204 29 65 9200	
2204 21 80 9200	5.2
2204 29 71 9200	
2204 29 72 9200	
2204 29 75 9200	
2204 21 83 9100	6.1
2204 29 83 9100	
2204 21 84 9100	6.2
2204 29 84 9100	
2204 21 94 9910	7
2204 21 98 9910	
2204 29 94 9910	
2204 29 98 9910	
2204 21 94 9100	8"
2204 21 98 9100	
2204 29 94 9100	
2204 29 98 9100	

ZAŁĄCZNIK III

„ZAŁĄCZNIK III

GRUPY PRODUKTÓW OKREŚLONE W ART. 8 UST. 2

Kod produktu według nomenklatury produktów rolnych do celów refundacji wywozowych	Grupa
2009 69 11 9100 2009 69 19 9100 2009 69 51 9100 2009 69 71 9100	A
2204 30 92 9100 2204 30 96 9100	B
2204 30 94 9100 2204 30 98 9100	C
2204 21 79 9100 2204 21 79 9200 2204 21 79 9910 2204 21 83 9100	D
2204 21 80 9100 2204 21 80 9200 2204 21 84 9100	E
2204 29 62 9100 2204 29 62 9200 2204 29 62 9910 2204 29 64 9100 2204 29 64 9200 2204 29 64 9910 2204 29 65 9100 2204 29 65 9200 2204 29 65 9910 2204 29 83 9100	F
2204 29 71 9100 2204 29 71 9200 2204 29 72 9100 2204 29 72 9200 2204 29 75 9100 2204 29 75 9200 2204 29 84 9100	G
2204 21 94 9910 2204 21 98 9910	H
2204 29 94 9910 2204 29 98 9910	I
2204 21 94 9100 2204 21 98 9100	J

Kod produktu według nomenklatury produktów rolnych do celów refundacji wywozowych	Grupa
2204 29 94 9100	K''
2204 29 98 9100	